

LÂM TÂN

DESIGN BY HỌA GIÀN PHI

Tổ
Tổ
Tổ

9
5
2
7

<https://www.facebook.com/REVIEWNGONTINH0105>



Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Phần Không Tên 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 1

BÁC SĨ KIỀU, ĐẮC TỘI RỒI!

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

5 giờ chiều, máy bay hạ cánh đúng giờ, đáp xuống nhà ga T3 sân bay Lâm Châu.

Kiều Mộ rời mắt khỏi quyển tạp chí. Qua cặp kính râm, cô nâng tay thoáng nhìn đồng hồ. Cởi dây an toàn rồi đứng lên thu dọn gọn ghẽ xong mấy món đồ mang theo bên, Kiều Mộ tháo tai nghe và theo sau những hành khách khác đi ra ngoài.

Trời mới đổ một trận mưa, mặt đất vẫn chưa khô ráo. Gió từ đằng xa thổi tới mang theo hơi nước ẩm ướt dính dính, có chút mát mẻ.

Trong sảnh chờ lấy hành lý, Kiều Mộ đưa tay đẩy chiếc kính râm to bản trên sống mũi, kéo hành lý đi tới chỗ ít người, cô dừng lại mặc vào chiếc áo khoác màu đen vẫn vắt trên cánh tay, rồi lấy di động ra gọi cho bạn nổi khổ Hứa Thanh San.

Người nói sẽ đến trước khi làm xong thủ tục, lúc này hãy còn chưa thấy bóng dáng đâu.

"Vấn tắc này, phải đợi ít nhất nửa tiếng ấy! Tao cũng tuyệt vọng lắm!" Giọng nói của Hứa Thanh San bắn vào lỗ tai, khàn khàn gượng gạo lộ rõ vài phần chột dạ: "Mày cũng chả chọn cái ngày tốt gì cả."

"Ngày hoàng đạo mày chọn đấy!" Kiều Mộ thờ ơ kéo gọng kính xuống, đưa mắt nhìn bên ngoài nhà ga sân bay.

Mây đen dày đặc. Nơi chân Trời xa xa, ráng chiều phơn phớt đỏ hiển hiện, ánh kim chiếu rọi bốn phía.

Hứa Thanh San cười hê hê, bảo rằng di chuyển được rồi. Cuộc gọi theo đó mà kết thúc.

Cất điện thoại, nhìn quanh một vòng, lắng nghe giọng quê hương thân thuộc, Kiều Mộ nhếch khóe môi. Lấy ra quyển tạp chí từ trong túi xách rồi lật xem, cô cứ thế thản nhiên ngồi lên va li hành lý.

Sắp tới thanh minh nên các chuyến bay nội địa và quốc tế cứ nối tiếp nhau, sảnh hành lý nườm nượp người tới lui.

Kiều Mộ ngồi thẳng sống lưng trên chiếc vali màu bạc, búi tóc đen nhánh bới cao được cố định bởi một cây trâm gỗ, để lộ cằm cổ thon dài. Mắt kính râm to bản che kín gần như nửa khuôn mặt, làm nổi bật cái cằm hơi nhọn.

Xung quanh kẻ đến người đi ồn ào náo nhiệt. Xem hết một quyển tạp chí, xe của Hứa Thanh San cũng tới ngoài cửa.

Kiều Mộ cất tạp chí, giấu thoáng mặt mũi trên gương mặt vào sau cặp kính, tiếp đó cô kéo hành lý đi ra.

Đứng cạnh xe, Hứa Thanh San đeo chiếc kính gọng đen, khuôn mặt trang điểm tinh tế, cười tươi như hoa.

Kiều Mộ bước đến, tự mở cốp xe bỏ va li hành li vào, nghe thấy Hứa Thanh San bảo: "Anh Kiều Huy có việc không đến được, cơ mà đã đặt chỗ ở Phẩm Thúy Trai bày tiệc mừng mày trở về rồi đấy!"

"Biết rồi!" Kiều Mộ đáp, đoạn cô đóng cốp xe, quành lại mở cửa, ngồi vào bên ghế phụ.

Hứa Thanh San nổ máy, cho xe chạy. Khóe mắt cô nàng liếc Kiều Mộ một cái, không nhin nổi cất lời trêu chọc: "Vẫn là ông nội tao tiến bộ, dù trai hay gái đều có thể kế thừa gia nghiệp như nhau. Theo tao thấy thì phòng khám đông y nhà mày không mở cũng được."

"Nhà mày ba đưa cháu gái, không có cháu trai." Kiều Mộ tháo cặp kính râm xuống, biếng nhác dựa vào lưng ghế.

Bị lời của Kiều Mộ làm cho ghen hòng, Hứa Thanh San nhất thời ho khan dữ dội, mất một lúc mới bình thường trở lại.

"Nói chuyện vui về được không mày?"

Kiều Mộ không tiếp lời cô nàng, nhắm mắt chưa được bao lâu liền ngủ mất.

Cô được đánh thức khi xe đã đỗ dưới ba tầng lầu của Phẩm Thúy Trai. Kiều Huy không đến cho nên tối nay chỉ có hai bọn cô.

Lên tầng, vào nhà gian. Kiều Mộ đến phòng vệ sinh rửa mặt trước, cuối cùng cũng có tinh thần hơn. Cô hờ hững kéo ghế ra, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Hứa Thanh San phía đối diện.

"Mày bót lên mạng xem bói cho người ta đi. Thời đại thông tin, bất cứ vết tích nào mày để lại sau này cũng có thể thành thêm hoa trên gấm, hoặc đẩy mày vào địa ngục đấy."

Hứa Thanh San bỏ di động xuống, cúi đầu rút một bao thuốc trong túi xách, mở ra lấy một điếu đưa lên miệng cắn, rồi châm lửa. Cô nàng ung dung nhìn Kiều Mộ bằng ánh mắt chăm chú.

Phỏng chừng phơi nắng ở nước ngoài khiếp quá, nên cả người cô đen hắc, nhất là cái cằm nhọn đi trông thấy.

Vẫn con người ấy, nhưng cảm giác lạnh lùng hơn trước khi ra nước ngoài, trên mặt cũng ít bộc lộ cảm xúc.

Nhả ngum khói thuốc, Hứa Thanh San híp cặp mắt hoa đào quyến rũ, bất mãn kêu ca: "Bọn mình đừng lên mặt dạy đời nhau được không hả?"

Kiều Mộ xòe hai tay, gật đầu 'được thôi'.

Dáng vẻ này của Kiều Mộ làm Hứa Thanh San tức điên, cô bạn rít một hơi thuốc, chuyển chủ đề: "Có bị lệch múi giờ không? Hay tối nay đi chơi đi, tao tìm được công việc làm dẫn chương trình ở đài phát thanh rồi, hôm nay vừa bàn bạc xong."

"Chơi gì?" Nhắc ấm trà, rót cho mình một chén, Kiều Mộ hỏi chẳng mấy hứng thú, "Lúc đổi máy bay ở Hồng Kông, tao cũng đánh một giấc 2 tiếng."

"Tao hợp tác với người ta mở một quán rượu!" Hứa Thanh San dụi tắt nửa điếu thuốc đang hút dở, nói với giọng điệu thần bí: "Sáng ra xem cho mày một quẻ nhá, trước 9 giờ tối nay mày tắt sẽ gặp vận

đào hoa. Quá giờ mà không có thì tao nhận thua, hát tặng mày bài 'Tôi có tội' luôn."

Kiều Mộ ngược mắt, uống một ngụm trà cho nhuận họng. Cô gập năm ngón tay thon dài sạch sẽ, gõ nhẹ xuống mặt bàn, đáy mắt nổi lên ý cười nhàn nhạt: "Tháng trước, tháng trước nữa, mày cũng bảo tao như vậy. Ông nội Hứa biết mày 'trình còi' thế này không?"

Vừa nghe xong, Hứa Thanh San liền tiu nghỉu: "Tháng trước, tháng trước nữa không ai theo đuổi mày chắc? Tao tính chuẩn lắm, được chưa?"

Quả thực có người theo đuổi. Đó là một tên bệnh hoạn bị thương đuổi theo Kiều Mộ xin cô cứu mạng. Kiều Mộ chẳng buồn bình luận về tính chính xác trong việc bói toán của Hứa Thanh San. Dù gì, cô nàng chưa bao giờ tính chuẩn, nghe tí cho vui thôi!

Quán rượu cách Phạm Thúy Trai không xa, cũng chỉ mười phút chạy xe.

Ăn cơm xong đã hơn 8 giờ tối, không ít xe sang đỗ ngoài cửa quán. Kiều Mộ bước xuống xe thì có điện thoại gọi tới. Nhìn thấy là số máy của anh trai Kiều Huy, cô qua một bên nghe máy.

Kết thúc cuộc gọi, vào quán rượu. Theo lời dặn của Hứa Thanh San, Kiều Mộ đi thẳng đến vị trí cô bạn đã chọn.

Quán rượu mở ven sông, ngồi cạnh cửa sổ trông thấy được cả tàu du lịch chạy chậm chậm, nhìn thấy phồn hoa bờ bên kia. Ánh đèn quảng cáo của những tòa nhà phản chiếu lên mặt nước, ánh hồng một dòng sông xanh.

Nhìn tổng thể trong quán thiên về tông màu ấm, cực kỳ 'tây', ghế đơn mềm mại màu rượu vang, khăn trải bàn caro Scotland, đèn vàng ấm áp.

Quán có ban nhạc, lấy giai điệu dân gian làm chủ đạo, không quá ảm ĩ. Hứa Thanh San có việc bận, Kiều Mộ ngồi vào ghế dài, lim dim ngắm mặt sông phủ đầy sắc vàng kim vụn vỡ.

Quán rượu được bao trùm bởi ánh sáng mờ ảo mê li, rượu cốc tai màu hồng trong ly khế sóng sánh, thành li chiết xạ nên những sắc vàng vụn của mặt sông, tỏa ra một thứ sắc thái mộng mơ. Không có tiếng nổ, không có những cuộc tán công bất ngờ, hết thảy đều an ổn và bình yên.

Rốt cuộc đã trở về... Kiều Mộ lắc lắc đầu, nhắc ly cốc tai lên khế ngữi, rồi cúi đầu nhấp một hớp.

Ngẩn người trong phút chốc, cô thu lại tầm mắt, nhìn sang Hứa Thanh San đang đi tới sau khi đã hết bận. Cô hỏi: "Sao mà không cho tao biết chuyện anh tao với ông nội bất hòa."

"Ông nội Kiều vẫn hy vọng anh Kiều Huy quay về tiếp tục mở cửa Nhân Tế Đường, họ không om sòm mới là chuyện lạ. Cái này có gì đáng nói chứ." Hứa Thanh San ngồi xuống, cầm cốc nước trái cây của mình lên, trên mặt lộ ra nụ cười sâu xa: "Cần tao lựa cho mày vài người để mày thử chọn không?"

Đã chín giờ, thế nhưng chẳng có ai tới bắt chuyện với Kiều Mộ. Điều này không bình thường.

"Bẩn." Kiều Mộ phun ra một chữ, lười nhác tựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn sân khấu: "'Cao số' nữa cũng phải giữ vệ sinh."

"Toàn người đứng đắn đấy!" Khóe môi Hứa Thanh San co rút: "Mày đừng có dùng ánh mắt bác sĩ để nhìn người ta thế đi!"

"Người đứng đắn đến quán rượu tìm pháo miễn phí!" Kiều Mộ ngồi thẳng dậy, đặt ly rượu xuống bàn, kéo cô bạn đứng lên: "Khi mày thiếu tiền thì nhìn ai cũng thấy ẩn đường đen thui và việc gì cũng không thuận cả thôi."

Hứa Thanh San cạ lời, theo cô đi về phía sân khấu, trưng dụng nhạc cụ của ban nhạc.

Tay trống đưa cho Kiều Mộ chiếc dùi trống, cô nhận lấy và nói tiếng cảm ơn. Dùi trống xoay một vòng trong tay, cô nhàn nhã ngồi xuống, bắt đầu động tác gõ nhịp rất 'lành nghề'.

Đã hơn 9 giờ, trừ bảo vệ ngoài cửa quán rượu, chẳng có giống đực nào đến bắt chuyện với Kiều Mộ. Hoa đào đâu chả thấy. Khóe miệng Hứa Thanh San giật giật đến khiếp, cô nàng vớ lấy cây đàn ghi ta của ca sĩ, chấp nhận số phận, bắt đầu tự đàn tự hát.

Hát được nửa chừng, quầy bar bên kia chợt truyền tới tiếng vang cực lớn, rồi rối loạn thành một đám.

Kiều Mộ ngẩng đầu, thấy có người đang đánh nhau, cô hơi nhúu mày, xem một chốc thì thản nhiên cất lời: "Hứa Thanh San, mày còn đứng đấy chờ chết à?"

Hứa Thanh San sực tỉnh, cuống quýt nhảy khỏi ghế quầy bar, bàn tay run rẩy tìm di động.

Mấy người trong ban nhạc đã báo cảnh sát, đáng vẻ chẳng lấy gì làm lạ. Kiều Mộ đứng dậy lời Hứa Thanh San, bình tĩnh đi về phía chỗ ban nãy vừa ngồi.

Quầy bar bên kia càng đánh càng hăng, bảo vệ cũng không dám tiến lên khuyên can. Kẻ nhất gan thì bỏ chạy ra ngoài, người to gan thì nấp chỗ xa xa hóng hót.

Đánh được khoảng 5 phút, cả quán rượu bung bét thành nồi cháo, tiếng la hét liên tục không ngớt.

Kiều Mộ bưng ly cốc tai nhấp một ngụm, nom bộ dạng sợ hãi của Hứa Thanh San, nghĩ tới kết quả quẻ bói của cô nàng, bỗng cảm thấy buồn cười quá.

Cố gắng điều chỉnh các dây thần kinh dưới mắt, phát hiện vẫn không thể làm ra biểu cảm mỉm cười, bấy giờ cô mới chịu thôi.

Vận đào hoa à? Rành rành là tai họa đổ máu kia.

Đặt ly rượu lên bàn, trên chiếc ghế dài hai cô đang ngồi đột nhiên có thêm một người. Cô người thấy mùi rượu nồng nặc, ánh mắt hoàn toàn bị lòng ngực dày rộng của đối phương che mất, bên tai nghe được cả tiếng nhịp tim vững vàng mà mạnh mẽ.

"Bác sĩ Kiêu, đặc tội rồi!" Người đàn ông ghé sát tai Kiêu Mộ, rồi ôm lấy đầu cô, lòng bàn tay dán lên tóc cô, bày ra tư thế ôm áp của cặp đôi yêu đương, đoạn anh ta nheo mắt chăm chú nhìn đám ẩu đả hỗn loạn phía quầy bar.

Giọng nói trầm khàn, xuyên qua màng nhĩ giữa tiếng ồn ào, truyền vào đại não rất rõ ràng, vô cùng xa lạ.

Bị anh dồn vào một góc, một chân bị anh đè chặt, đầu Kiêu Mộ hơi ngửa ra đằng sau. Cách lớp vải áp hoodie, bắp tay vạm vỡ của người đàn ông căng phồng. Mùi rượu cay nồng xộc vào mũi cô.

Mất một giây sửng sờ, Kiều Mộ phản ứng lại theo bản năng, cô chống cánh tay, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Quầy bar vẫn rất lộn xộn. Kiều Mộ bất động, bối rối duy trì tư thế mờ ám, đôi mắt đen láy chìm xuống, sâu không thấy đáy.

Một phút sau, cảnh sát ập vào. Tình trạng hỗn loạn nhanh chóng được kiểm soát. Tất cả những kẻ gây rối đều bị bắt, không sót một ai.

Những khách hàng bị thương mau mắn được đưa lên xe cấp cứu. Gần đó, từng người một đang tiếp nhận xét hỏi.

Kiều Mộ lấy lại bình tĩnh, vừa chuẩn bị đẩy gã đàn ông đè lên người mình ra, thình lình trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói sặc mùi cảnh cáo của anh: "Đừng nhúc nhích!"

Lần này, cô chắc chắn mình không quen anh ta. Đôi mắt trắng đen trong veo rất nhanh liền nguội lạnh, Kiều Mộ bất ngờ rút một cánh tay, cô cong khuỷu tay dùng hết sức đập vào cằm anh ta một phát.

Tiêu Trì ăn đau, thoáng chốc kinh ngạc. Anh nghiêng mình về trước, trọng lượng của cơ thể dồn hết lên người cô.

Đầu của Kiều Mộ đụng phải tay vịn của ghế, cô cau mày, hai tay thu về rơi xuống thắt lưng anh một cách linh hoạt. Nhưng giây kế tiếp sắc mặt cô bỗng nhiên trắng bệch, thở hổn hển.

Tiêu Trì từ từ ngẩng đầu, đôi con ngươi dán lên khuôn mặt không chút biểu cảm của Kiều Mộ. Anh nhướn môi nở nụ cười như có như không: "Nhiều năm không gặp, tay chân vẫn lưu loát như vậy!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 2

'CHUYỆN CỦA EM CHÍNH LÀ CHUYỆN CỦA ANH.'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tim Kiều Mộ đập thình thịch như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, bàn tay dừng trên thắt lưng anh hết bị rần độc cắn cho một phát. Cô nhanh chóng lấy tay về, đột ngột đẩy anh ra.

"Khụ khụ..." Tiêu Trì ôm ngực ho khan mấy tiếng. Trong tai nghe truyền tới âm thanh. Anh nhìn cô với ánh mắt sâu xa, sau đấy thân nhiên đứng dậy lẫn vào đám đông.

"Kiều Kiều Kiều... Mộ, gã... ấy là ai thế?" Bởi kinh hãi nên Hứa Thanh San cũng nói năng lắp bắp. Trán cô nàng toát mồ hôi hột, làm nhòe cả lớp trang điểm, sắc mặt chẳng khác gì ma cà rồng, lấy bảy co rúm người vùi vào ghế.

"Không quen." Kiều Mộ cúi đầu, ngơ ngác nhìn hai bàn tay khế run run, khuôn mặt hết tái xanh rồi trắng bệch, hiển nhiên cũng bị dọa không hề nhẹ.

"Không... quen á?" Hứa Thanh San trở mắt kinh ngạc.

Cô nàng lại tính sai rồi.

Sau khi bình tĩnh, Hứa Thanh San thấy Kiều Mộ không sao, cũng vui bớt nỗi sợ. Cô nàng gắng gượng ngồi thẳng dậy, trợn mắt há mồm nhìn quán rượu đã bị đập phá thành bãi rác. Hai tay cô nàng không khỏi run rẩy, giờ số phận thoại của người bạn cùng hợp tác và gọi đi.

Kiều Mộ ngẩng đầu, nghe Hứa Thanh San nói chuyện điện thoại một chốc, nhịp tim hỗn loạn của cô dần dần ổn định, cố gắng không nghĩ tới cảm giác lạnh lẽo còn vương trên tay. Kiều Mộ ở lại cùng Hứa Thanh San xử lý những chuyện sau đó.

Rạng sáng, rốt cuộc hai người về đến ngõ Cư An.

Hai nhà là hàng xóm sát vách. Kiều Mộ lấy chìa khóa ra mở cửa, phát phát tay bập cô bạn chớ lo lắng.

Hứa Thanh San bị dọa một trận, lúc này còn chưa hết hoảng, cô nàng ôm Kiều Mộ một cái, nghĩ lại vẫn rùng cả mình, rồi quay người đi mở cửa.

Vào nhà, Kiều Mộ khóa cửa, sẽ sàng cất bước lên lầu, về phòng mình.

Giờ này ông nội vẫn chưa dậy, cũng may mà không báo trước thời gian trở lại. Nếu để ông nội biết cô xuống máy bay không về thẳng nhà, còn chạy tới lê la ở quán rượu, quỳ phạt ba ngày là chẳng thể tránh khỏi.

Rửa mặt xong, Kiều Mộ lấy mặt nạ trong túi hành lý ra đắp, ngã xuống giường liền chìm vào giấc nồng, ngủ thẳng một mạch đến chiều. Kiều Huy đi lên gõ cửa phòng, cô giật mình tỉnh giấc từ trong

cảnh tượng khói lửa chiến tranh của giấc mơ. Mở đôi mắt nhập nhèm, bấy giờ cô mới nhận ra đã về thật rồi.

Rời giường đi mở cửa, Kiều Mộ thò đầu ra bên ngoài thoáng liếc qua, đoạn mau lẹ rút vào, đóng cửa lại.

"Ông nội không biết em về à?"

Ngôi nhà của gia đình họ Kiều do tổ tiên để lại, mang đậm nét kiến trúc Lâm Châu. Cách bày trí bên trong tương tự tứ hợp viện Bắc Kinh. Song, khác biệt rất lớn ở đây là sân trước khá rộng rãi, làm chỗ thăm khám và chẩn trị của phòng thuốc đông y. Tổng cộng sáu gian to, với một cái sân gần trăm mét vuông.

Chỗ ở viện trong có cửa ra vào khác mà không cần phải đi qua phòng khám. Bên trong có một giếng trời (sân nhỏ) khoảng 20 mét vuông; Có hai lầu, phòng ăn, phòng khách, nhà bếp dưới lầu một. Tầng trên là phòng ngủ, tổng cộng tám gian, với ba phòng vệ sinh.

Phòng của Kiều Mộ ở bên trái cầu thang, đối diện phòng ông nội.

"Còn chưa cho ông biết!" Kiều Huy kéo ghế ngồi xuống, mở miệng không vui: "Thanh San bảo tối qua có kẻ say rượu ẩu đả, em gặp phải phiền toái hả?"

"Không có gì, chẳng qua có vị khách uống nhiều quá, gặp phải đám đánh lộn nên sợ đến nỗi không được bình thường." Kiều Mộ hồ hững đáp.

Kiều Huy nheo mắt, tỉ mỉ quan sát cô một chốc rồi chuyển chủ đề, hỏi cô chuẩn bị tìm công việc hay tính làm gì.

"Trước đi viếng mộ bố mẹ đã, sau đấy nghỉ ngơi vài hôm. Chuyện công việc không gấp, đàn anh của em ở khoa châm cứu bệnh viện Đông y thành phố vẫn để ý dùm em!"

Đưa tay xoa mặt, Kiều Mộ lấy quần áo và đồ dùng rửa mặt trong túi hành lý, mở cửa ra ngoài: "Em đi tắm cái đã!"

Kiều Huy gật đầu, cũng theo sau.

Giờ cơm tối, nom ông nội buồn bực, sắc mặt Kiều Huy cũng sầm sì, Kiều Mộ thức thoir ngậm miệng yên ăn lặng cơm.

Bầu không khí im ắng này kéo dài cho đến tận khi ăn xong bữa cơm vẫn chưa tản mát, cũng không ai muốn đứng dậy mà cứ ngồi cả như vậy.

Hồi lâu, ông nội đưa tay gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt sắc bén lia qua: "Sau này có dự định gì không, về chơi hay ở lại lâu dài?"

"Ở lại lâu dài ạ." Kiều Mộ thẳng lưng, hai tay đặt trên đùi cử động theo thói quen, tay phải cọ cọ vào móng tay trái, cô nói: "Anh cháu không muốn trông coi Nhân Tế Đường thì để cháu!"

"Khi nào cháu chữa khỏi mặt mình thì hẵng nói chuyện với ông." Tay ông cụ dùng thêm sức, 'rầm' một phát, bát đĩa trên bàn đều rung lắc theo.

Động tác trên tay Kiều Mộ ngừng lại, phớt lờ ánh mắt khuyên can của Kiều Huy, cô bình tĩnh nói tiếp: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy."

"Để ông xem cháu giỏi giang được cỡ nào!" Ông nội hừ một tiếng, hàm hàm phát tay áo rời đi.

Kiều Mộ buông lỏng vai, đứng dậy thu dọn bàn ăn. Kiều Huy gio tay xoa đầu cô, vẻ mặt tự trách: "Là anh không tốt, anh sẽ giúp em chuyện này."

"Không liên quan tới anh, là tự em thích." Kiều Mộ nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Kiều Mộ, khuôn mặt cô cứng ngắc chẳng có bất cứ biểu cảm nào. Nếu không nhìn kỹ căn bản chẳng thể phát hiện ra nét cười trong đôi mắt cô.

Biết tính em gái, Kiều Huy bèn dứt khoát không nói gì thêm.

Dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, Kiều Mộ về phòng đi ngủ. Nghĩ đến công việc của Hứa Thanh San, cô không nhin nổi liền lục tìm chiếc radio bỏ xó đã lâu. Vẫn chạy được, chất lượng âm thanh không tốt lắm, hơi rè. Bởi quán rượu bị đập phá nên Hứa Thanh San tắt bật sút đầu mẻ trán cả ngày nay, giọng nói của cô nàng nghe ra cũng khàn khàn.

Nghe hết chương trình phát thanh của cô bạn chủ trì, Kiều Mộ lắc đầu, tắt radio vùi đầu say giấc.

Còn một ngày nữa là cuối tuần, Hứa Thanh San vẫn bận túi bụi, chẳng thể thoát ra nổi. Những việc từng nói trước đó như muốn cùng Kiều Mộ đi ăn uống, đi mua sắm đành phải hoãn lại. Kiều Mộ liên lạc với đàn anh Mạnh Trường Phong, được biết buổi tối anh ta mới về quê tế tổ, cô liền hẹn gặp anh ta.

Hai năm chưa trở lại Lâm Châu, thành phố cổ vẫn là dáng vẻ quen thuộc ấy, nhưng cô suýt nữa không nhận ra những tòa cao ốc mới xây dựng bên sông. Nếu không có biển chỉ dẫn thì cô loay hoay đến tối cũng chưa chắc đã tìm được chỗ hẹn.

Tắt máy, rút chìa khóa, Kiều Mộ gỡ kính râm, khép vạt áo khoác màu trắng mặc trên người, khóa xe lại rồi thông dong đẩy cửa đi vào.

Địa điểm là do Mạnh Trường Phong chọn, một nhà hàng Tây mở tại trung tâm thương mại mới của tập đoàn Hoa Kiều Thành, trang trí cực kỳ phong cách, đặt tên cũng rất thú vị - UR.

"Kiều Mộ", Mạnh Trường Phong đứng dậy, vẫy tay với cô.

Kiều Mộ nhìn theo hướng giọng nói, đáy mắt lướt qua một thoáng ngạc nhiên. Cô khẽ gật đầu với anh ta, vô thức rảo nhanh bước chân.

2 năm không gặp, Mạnh Trường Phong thay đổi khá nhiều, ví thử anh không lên tiếng trước, quả thật cô sẽ chẳng nhận ra.

Thời còn đi học, anh ta hơi béo, đeo cặp kính dày cộp, cứ mùa hè áo phông, mùa đông mặc áo lông luộm thà luộm thuộm. Giờ anh ta mặc một bộ đồ đơn giản nhàn nhã cũng đâu vào đấy phết, mái tóc cắt tỉa gọn gàng, còn là kiểu tương đối mới mẻ đấy.

Gương mặt vốn tầm thường dường như trở nên có đường có nét hẳn lên sau một đêm, đẹp trai chẳng chạch đến bất ngờ.

"Anh phẫu thuật thẩm mỹ?" Kiều Mộ kéo ghế ngồi xuống, cất giọng đều đều.

Ở khoảng cách gần, gương mặt của Mạnh Trường Phong trở nên sáng sủa hơn, nụ cười trên môi như ẩn như hiện, đôi mắt ngời sáng có hồn toát ra vài phần đặc ý. Xương mặt chưa từng động chạm tới, ngũ quan cũng chưa trải qua bất kỳ chỉnh sửa nào, nguyên gốc trăm

phần trăm, nhưng mức độ đẹp trai ném anh chàng Mạnh Trường Phong trước khi tốt nghiệp xa tới một vạn tám ngàn dặm.

Mạnh Trường Phong bị sặc bởi nước bọt của chính mình, nụ cười thấp thoáng mau chóng biến mất, anh ta nghiêng đầu sang bên bật ho sặc sụa.

Kiều Mộ cup mắt, nhắc ấm trà trên bàn rót cho mình một tách, nhấp một ngụm: "Hay là có bạn gái rồi?"

Tiếng ho khan vừa mới ngừng của Mạnh Trường Phong lại vang lên, khuôn mặt tuần tú trí thức lơ mơ ửng hồng.

Thấy vậy, Kiều Mộ không nhìn anh ta nữa, cô ngoảnh mặt ngấm đường phố bên ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ đưa thực đơn tới, Mạnh Trường Phong cũng đã ngừng ho, anh ta mỉm cười hỏi thăm cuộc sống ở nước ngoài của Kiều Mộ. 2 năm không gặp, tâm tình của cô càng ẩn trong sương mù, dường như chẳng thể nhìn ra đôi mắt trắng đen rõ ràng kia còn biết cười hay không.

Kiều Mộ kể bằng dăm ba câu vắn tắt. Cô gọi món rồi đưa trả thực đơn cho nhân viên phục vụ, cong năm ngón tay thon dài sạch sẽ, khẽ gõ lên mặt bàn và bảo: "Hôm nay em tìm anh là muốn nhờ anh một chuyện."

"Em nói đi!" Mạnh Trường Phong nhướng mày, nở nụ cười, giọng điệu thản nhiên: "Chuyện của em chính là chuyện của anh."

"Chuyện của mình, em có thể tự giải quyết. Tìm anh là vì mặt của em. Em nhớ, năm ấy anh lấy em làm đề tài viết luận văn. Có tiện

cho em xem qua chút không?" Kiều Mộ giang tay, tùy ý gác lên trên bàn, ánh mắt chăm chú.

Tim Mạnh Trường Phong đập loạn mất một nhịp, đáy mắt dấy lên một tia xao động không kiềm chế nổi. "Đương nhiên là được rồi."

"Về gửi vào mail cho em nhé!" Kiều Mộ cầm túi xách, tao nhã đứng dậy: "Em đi rửa tay cái đã!"

Mạnh Trường Phong mỉm cười gật đầu, hai bàn tay căng thẳng xiết thành nắm đấm rồi nói lỏng từng chút một, cứ lặp đi lặp lại mấy lần, sắc mặt anh ta mới dần dần bình thường lại.

Kiều Mộ rất hiếm khi nhờ vả người khác, cũng không thích nợ ơn ai. Bắt đầu từ hồi đại học, Mạnh Trường Phong chưa bao giờ trông thấy loại biểu cảm thứ hai trên mặt cô, mãi tới đêm trước khi tốt nghiệp anh ta mới biết mặt của cô bởi sai sót trong quá trình châm kim dẫn đến tê liệt hệ thần kinh, trước nay không thể hồi phục.

Khi học nghiên cứu sinh, anh ta dành thời gian rất dài muốn giúp cô hồi phục, tiếc rằng cô không hề phối hợp.

Cho nên nghe thấy cô nhờ giúp, quả thật quá bất ngờ.

Ở một nơi khác của nhà hàng.

Kiều Mộ tìm được vị trí phòng vệ sinh, vô tình nhìn thấy trong góc bày một giá nến phục cổ, cô không nhận nổi nên dừng bước. Từ nước ngoài về, cô chỉ nhớ chuẩn bị mỗi quà tặng cho Hứa Thanh San, hiện tại món quà ấy bị bỏ quên, vẫn đang nằm trong túi hành lí.

Cô nhấp nhấp môi rồi tới gần người kỹ mùi hương hun cho thơm phòng ấy, rồi thông thả lướt qua cây phát tài đặt trước mặt.

Vẫn chưa đến giờ cơm tối, trong nhà hàng ngoài cô và Mạnh Trường Phong chỉ có hai chiếc bàn cạnh quầy thu ngân là có người.

Một cặp đôi trẻ tuổi, hai người đàn ông thoạt nhìn khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi. Bầu không khí ấm cúng và yên tĩnh. Phòng vệ sinh bên này gần như không nghe thấy được bất cứ âm thanh nào.

Kiều Mộ vận vòi nước rửa tay. Ngẩng đầu nhìn vào gương, cô kiểm tra cẩn thận lớp trang điểm của mình.

Phơi nắng nhiều quá, không trang điểm thì căn bản hết cách gặp mọi người.

Kiều Mộ thoa thêm chút son môi, sau đó ra khỏi phòng vệ sinh. Trên lối đi bỗng nhiên có một người tiến vào. Theo phản xạ, cô tính nhường đường. Ai dè, người nọ lại giống như cố ý, bất chợt bắt lấy cánh tay cô rồi ấn cô lên tường.

Bóng tối bao phủ. Tầm mắt của Kiều Mộ bị che khuất hoàn toàn, chỉ trông thấy một mảng trắng, lọt vào lỗ tai là tiếng nói cọt nhả quen thuộc: "Thật khéo, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Kiều Mộ hất tay anh ra. Nào hay anh càng quá đáng, chợt nghiêng người, ghé sát vành tai cô khàn giọng cảnh cáo: "Đừng nhúc nhích!"

Dứt lời, anh tóm chặt cổ tay kia của cô một cách ác ý, kéo tay cô ra sau ôm vòng lấy thắt lưng anh. Lồng ngực rộng rãi nặng nề áp xuống.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 3

'ĐÂY LÀ...?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Lưng Kiều Mộ đụng vào tường, cô lạnh mặt, nghiêng đầu, chẳng may may do dự, thúc đầu gối chống cự.

Tiêu Trì sớm đã đề phòng chân cô. Nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân tới gần, anh bèn dứt khoát đã làm thì làm cho trót, nắm chặt lấy hai cổ tay của Kiều Mộ, bẻ quặt ra sau lưng cô, tay kia ôm lấy eo cô, kéo vào lòng ngực của mình. Ánh nhìn cảnh cáo, chiếu vào mắt Kiều Mộ với khoảng cách thật gần.

Lông mày của cô rất nhạt, chải một lớp macara màu nâu đậm. Đôi mắt vừa vụn, thon dài, đuôi mắt hơi cong, hàng mi dày, mũi cao và thẳng, viền môi cực đẹp, gò má phớt cao, cái cằm nhòn nhọn.

Kết hợp cùng với nhau, chân mày khéo mắt đều có thứ cảm giác lạnh lùng không thể diễn tả. Chết tiệt, lại cứ xinh đẹp đến mê người.

Đặc biệt là dáng vẻ trước mắt, rõ ràng tức đến nỗi muốn giết người nhưng vẫn dừng dừng, khiến máu huyết con người ta sôi sục nhất.

Ngẫm nghĩ kỹ, biết cô 3 năm, nhưng hình như biểu cảm trên khuôn mặt này chẳng hề thay đổi.

Tiếng bước chân từ xa đã tới gần, dừng lại sau chậu cây phát tài, giọng đàn ông vang lên: "Trông con chó cũng không xong, tao nuôi đám chúng mày làm quái gì."

Sau một loạt những tiếng chửi mắng thô tục, gã đàn ông cúp máy, vác bộ mặt tức tối lượn qua chậu cây phát tài đi đến. Trông thấy hai người họ, hắn có vẻ thoáng sửng sốt, tiếp đó liền huýt sáo, mở cửa toilet nam, bước vào.

Là một trong số hai vị khách của bàn hai người đàn ông trung niên.

Đầu Kiều Mộ dán lên tường hơi ngửa ra sau, cánh tay bị đè sau lưng khẽ cử động, ánh mắt trong trẻo và lạnh lùng đối diện với Tiêu Trì: "Buông ra!"

"Được!" Tiêu Trì cup mắt, mau chóng nhấc người: "Cảm ơn sự giúp đỡ!"

Nói đoạn, hoàn toàn không cho Kiều Mộ có cơ hội phản ứng, anh bỏ tay, quay đầu nghênh ngang đi về hướng nhà bếp phía sau. Hồn hợp mùi thuốc lá và mùi cơ thể nam giới tản đi. Cơn gió anh mang theo phất qua lá cây phát tài, khe khẽ lay động.

Cảm ơn ông nội mi! Kiều Mộ cúi đầu nhìn tay mình, cổ tay ửng đỏ từng vệt, đôi mắt sáng lạnh bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Bĩnh tĩnh lại, Kiều Mộ gắng gượng đứng thẳng dậy, rào chân vòng qua cây phát tài, vỗ vỗ ngực, rồi quay về chiếc bàn Mạnh

Trường Phong đang đợi như chưa có chuyện gì xảy ra, kéo ghế ngồi xuống.

Đứng sau cánh cửa bếp, Tiêu Trì nghe thấy tiếng nói truyền tới tai nghe, tầm mắt dừng trên người Kiều Mộ, anh hờ hững đáp: "Ra ngay đây!"

Tắt tai nghe, anh cởi bộ quần áo đầu bếp, vỗ vỗ vai bếp trưởng, rồi theo lối cửa sau dùng để mua đồ, rời đi thẳng một mạch.

Bên ngoài, một chiếc xe Ford màu đen đang đậu trong vạch đỗ xe tạm thời, những bông hoa gạo rụng đầy trên xe. Xem ra có vẻ nó đã dừng ở đây khá lâu.

Tiêu Trì lên xe, Quan Công phụ trách lái híp mắt hất cằm về phía nhà hàng, trên mặt lộ nụ cười ý vị sâu xa: "Cô nàng đã ôm ở quán rượu tối hôm trước hả? Thích người ta chứ gì?"

"Biến!" Tiêu Trì tháo tai nghe, cầm máy tính bảng để trước kính chắn gió lên: "Bọn Tam Nhi đã đi theo tín hiệu, hai tên kia sắp ra rồi, để mắt vào!"

Quan Công cười hê hê, chẳng giữ cho anh tí thể diện nào, "Không thích mà ông còn ấn người ta lên tường?"

Tiêu Trì liếc xéo gã một cái. Anh dựa vào lưng ghế, cà lơ phơ phát gác chân, rút một điếu thuốc đưa lên miệng châm.

Anh mở hé cửa sổ xe, khói thuốc trắng xanh trên miệng anh tản ra ngoài, hòa vào không khí theo gió bay xa. Bàn tay để trên đùi vô thức búng vài phát. Nhớ lại dáng vẻ vô cảm của Kiều Mộ, đôi con ngươi anh dần chìm xuống.

Kiều Mộ tán gẫu với Mạnh Trường Phong chừng 10 phút thì những món chính được bưng lên, nom rất ngon. Lúc cô cầm dao nĩa, bóng hình một người đàn ông mặc quần áo đầu bếp lóe qua trước mắt, tự dưng mất hết cả ngon.

"Có chuyện gì à?" Nhận thấy điều khác lạ trong ánh mắt của Kiều Mộ, Mạnh Trường Phong không khỏi quan tâm.

Sau khi cô đi rửa tay quay lại vẫn luôn mang dáng vẻ lơ đãng, cứ ngẩn người suốt.

Kiều Mộ siết chặt dao nĩa, bình thản lắc đầu: "2 năm nay ăn ngấy đồ ăn ở nước ngoài rồi cho nên không có khẩu vị."

Bên cạnh cô rất ít Hoa kiều, vì vậy bình thường toàn ăn uống theo trào lưu, chưa từng một mình nấu một bữa món Trung cho đã thèm.

"Là lỗi của anh." Về mặt Mạnh Trường Phong thoáng ngại ngùng: "Thấy mọi người khen nhà hàng này được lắm, nghĩ chúng ta 2 năm chưa gặp, thế nào cũng phải ăn ngon một bữa!"

"Không sao ạ." Kiều Mộ ngẩng đầu, khóe mắt hơi cong cong, coi miếng bít tết trong đĩa là cái tên lưu manh ban nãy, tức giận cắt xé.

Lặng yên dùng xong bữa, Mạnh Trường Phong phải vội về sửa soạn để chuẩn bị buổi tối lái xe về quê tế tổ. Kiều Mộ tiễn anh ta rồi uể oải chạy xe về nhà.

Đến cửa, đúng lúc đụng phải Hứa Thanh San vừa từ bên ngoài trở về, theo phản xạ cô nàng liền gọi Kiều Mộ lại.

"Vừa định gọi điện cho mày, đi với tao gặp một người đi." Hứa Thanh San cất di động, vác gương mặt trang điểm đẹp đẽ, ủ rũ lon ton chạy tới, "Đối phương ra giá rất cao, tạo e có gian trá."

"Ông nội Hứa bảo sao? Yên tâm cho mày đi thật à?" Kiều Mộ nghiêng người mở cửa xe bên ghế lái phụ, "Ông không lo mày bị người ta vung đao lung tung chém chết hả?"

"Miệng quạ đen." Hứa Thanh San lườm Kiều Mộ. Ngồi vào trong xe, cô nàng cúi đầu rút bao thuốc trong túi xách, châm một điếu hút.

Kiều Mộ hạ cửa sổ xuống, quay xe: "Đi đâu?"

Hứa Thanh San báo địa chỉ, yếu ớt ngả người trên ghế, lải nhải chuyện bồi thường quán rượu còn phải đưa ra tòa, may mà kinh doanh 'sạch sẽ', hơn nữa còn nghiêm chỉnh, bằng không đóng cửa rồi mở cửa cũng một phen chạy chọt giấy tờ, lại phải tốn khá khá.

Kiều Mộ nín thinh lắng nghe, không cho ý kiến. Lời của Hứa Thanh San, trước giờ cô đều chỉ tin một nửa, nửa kia thì cứ suy nghĩ theo hướng ngược lại, như vậy mới có thể đảm bảo bình an.

Quán rượu chẳng phải có mỗi Hứa Thanh San là chủ, hơn nữa cô nàng cũng không đứng tư cách pháp nhân. Nếu có vấn đề, cùng lắm cô nàng chỉ bị liên lụy thôi. Dựa vào sự tháo vát và kiên quyết của Hứa Thanh San, không có khả năng cô nàng để bản thân dính vào đâu.

Lảm nhảm xong, Hứa Thanh San dụi tắt điếu thuốc, tiện tay lấy chai nước, vặn nắp, ngửa đầu uống một hớp rồi nói: "Mày bảo có phải tao gặp năm hạn không, cũng chẳng phải năm tuổi, sao mà nhọt thế chứ?"

"Không phải mày có năng lực của Toy poodle* à?" Tạ Kiều Mộ thản nhiên.

(*Ngôn ngữ trên mạng, bởi vì giống chó này đưng phải thứ gì, thậm chí là không khí thôi nó cũng có thể giận dữ, nên bị dân mạng trêu chọc là một điển hình cho sự ngang ngược quá đỗi trong thời đại mới; táo bạo và có tính thách thức với mọi sự vật, sự việc.)

"Đấy gọi là bản tính trời sinh!" Hứa Thanh San bị sặc nước bọt, đóng nắp chai nước khoáng, mệt mỏi khép mi, "Người biết đoán mệnh không thể xem cho mình, kẻ sẽ gặp phải bất trắc."

"Xem cho tao cũng chả thấy mày xem chuẩn bao giờ." Nhìn đèn đỏ phía trước, Kiều Mộ chậm chậm dừng xe.

Ví thử ngày thường, chắc chắn Hứa Thanh San sẽ phản bác một hồi, từ kinh dịch cho tới thuật tướng số, lên lớp tử tế cho Kiều Mộ. Nhưng hôm nay thực sự chả còn hơi sức, cô nàng dứt khoát im thinh.

Hứa Thanh San đã nghe ngóng được một số thông tin về người nhờ mình: ông xã gặp tai nạn xe cộ, trước mắt đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, muốn hỏi có thể qua khỏi thanh minh không?

Ngày mai là thanh minh rồi nhưng Hứa Thanh San vẫn chưa nghĩ xong có qua khỏi hay không.

Kỳ thực, loại chuyện này nên hỏi Kiều Mộ chứ không phải hỏi thầy bói là cô nàng.

Hai người không nói gì nữa cho tới khi đến nơi, Kiều Mộ đánh xe vào khu vực bãi đỗ trước cửa trước phòng trà, tắt máy quay sang Hứa Thanh San: "Quy tắc cũ à?"

"Quy tắc cũ." Hứa Thanh San huơ huơ di động, cởi dây an toàn rồi đeo túi xách mở cửa xe, bước xuống.

Kiều Mộ nhún vai, nhàm chán nằm bò trên vô lăng, neho mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Thời tiết trong lành, Trời cũng trở nên xanh hơn, hoàng hôn rọi xuống qua khe hở của những tòa nhà cao tầng, nhuộm hồng công viên chỗ không xa. Hoa gạo nở đỏ rực như lửa phản chiếu ánh tà dương, ken giữa màu xanh lá, ấy thế mà có vài phần tình thơ ý họa đến bất ngờ.

Đang ngắm say sưa thì di động bỏ trong túi xách phát ra tiếng ong kêu rì rì rì.

Mở túi xách lấy di động nhận cuộc gọi, Kiều Mộ nghiêng đầu liếc mắt nhìn phòng trà, nói lời xin lỗi: "Để mấy hôm nữa nhé, giờ đang đi công chuyện với bạn. Ngày mai phải đến nghĩa trang viếng mộ bố mẹ!"

Đối phương thoáng trầm lặng, cúp máy với vẻ hơi thất vọng.

Kiều Mộ quăng di động, rầu rĩ nhắm mắt. Đây là người được một dì hay đến phòng khám đông y châm cứu giới thiệu, tán gẫu trên Wechat mấy lần, về sau cô ra nước ngoài thì không liên lạc nữa. Có lẽ ông nội đã kể chuyện cô về nhà, nên đối phương lại muốn gặp mặt.

Cô biết suy nghĩ của ông nội. Gả cô đi rồi, cho dù Kiều Huy không bằng lòng cũng phải tiếp nhận Nhân Tế Đường.

Ngồi thẳng dậy, đang néo néo hai đầu lông mày thì Hứa Thanh San vội vàng mở cửa xe ngồi vào, sắc mặt khó coi: "Đi mau!"

Đáy mắt Kiều Mộ dâng lên ánh cười nhàn nhạt, thông thả khởi động xe.

"Kiều Mộ, mày trông tao giống phượng giang hồ lừa đảo không, giống không?" Hứa Thanh San cực kỳ tức giận, bật bật lửa mấy lần mà không châm được thuốc.

"Đúng rồi còn gì." Kiều Mộ làm cô bạn ghen hòng, "Không phải ai cũng như tao, bị mày rung lắc mười mấy năm vẫn tin tưởng sâu đậm, không hề hoài nghi đâu."

"Đẹp..." Hứa Thanh San phun khói thuốc, hết cả bực, biếng nhác tựa vào lưng ghế, đôi mắt hoa đào quyến rũ đặc ý híp lại: "Nói chuyện nghiêm túc đây, hoa đào của mày chuyển động thật rồi, hơn nữa còn không ít nhé. Đáng tiếc toàn hoa thối."

"Ờ", Kiều Mộ nhếch môi, chẳng có hứng thú đối với chủ đề này.

Hôm sau, Kiều Mộ thức giấc khi Trời tang tảng sáng. Không khí mang theo hơi nước ẩm ướt, còn trong phòng hơi bí.

Cô đánh răng rửa mặt rồi xuống lầu. Kiều Huy đang luyện công ở sân trước, ông nội hầy còn chưa dậy. Kiều Mộ khởi động tay chân, bình tĩnh tiến lên.

"Còn mấy ngày nghỉ nữa hả anh?"

"Tối nay phải đi rồi, ở đây giao cho em đấy!" Kiều Huy đột ngột ra tay với sức lực kinh người: "Lần sau bị người ta bắt nạt, thoát thân quan trọng hơn, đừng có ngần ra đấy."

Kiều Mộ hoảng, chật vật né tránh, "Em không bị bắt nạt ở quán rượu mà, không cần thử em đâu."

Kiều Huy không nói gì, những những đòn trên tay mỗi lúc một nhanh, đáng vẻ muốn buộc cô phải 'tiếp chiêu'. Né được mấy chiêu, Kiều Mộ thực sự hết đường lui lui nên đành nghênh chiến. Luyện chừng nửa tiếng, tiếng ho của ông nội truyền tới, hai anh em đồng loạt thu tay chào hỏi.

Ông nội gật đầu, bảo Kiều Mộ đi chuẩn bị cơm sáng, đoạn mang về mặt sầm sì, ông lệnh cho Kiều Huy tập luyện cùng mình.

Kiều Mộ hít một hơi thật sâu, trao cho Kiều Huy một ánh mắt an ủi. Cánh tay run run tê dại, cô quay người đi vào bếp.

Đệ tử ông nội đã thu nhận về quê tổ 2 ngày nay, phải qua lễ thanh minh mới trở lại. Dì lưu phụ trách nấu cơm, quét dọn cũng về nhà, chỉ có thể đến tay Kiều Mộ mà thôi.

Ăn xong thu dọn một lượt, Kiều Huy bỏ đồ đạc vào cốp sau, đánh xe khỏi gara, lên đường tới nghĩa trang.

Xe của nhà Hứa Thanh San vẫn đỗ ở ngoài ngõ, chẳng thấy gấp gáp tí nào, năm nào cũng như vậy. Ông nội Hứa bảo tể tổ cũng phải xem giờ, giờ xấu không ra khỏi cửa, đến nay Kiều mộ vẫn nhớ.

Khu nghĩa trang Lâm Châu. Ba ông cháu xuất phát sớm lắm rồi thế mà lúc lên núi vẫn bị tắc đường.

Ông nội chê đọi trong xe không thoải mái, liền gọi Kiều Mộ xuống đi bộ với ông. Kiều Mộ đáp vâng, nhận lệnh xuống xe mở cốp sau, lấy hết nén hương tiền vàng ra, xách trên tay cùng ông chậm chậm lên núi.

Phông chừng đều đang vội, cả trăm chiếc xe ô tô đang kẹt cứng. Không xuống xe có khi đến lúc Trời tối cũng chẳng vào nổi nghĩa

trang.

Đi về trước được một đoạn thì đằng sau chợt có giọng nói tỉnh bơ quen thuộc: "Ông nội Kiều."

Kiều Mộ nghiêng răng, không ngoảnh đầu.

Song, ông nội dừng bước, nhìn về phía Tiêu Trì đã đi tới gần trước mặt, giọng điệu không vui: "Ông tướng, thảng trước chết dí ở đâu hử? Cậu không đến châm cứu nữa, hôm nào bị người ta đưa đến đây cũng đừng oán ta."

"Mấy hôm này cháu sẽ đến ạ!" Tiêu Trì nghiêng mắt nhìn sang Kiều Mộ, đầu lưỡi cuộn lại theo bản năng, nhẹ nhàng quét qua răng cửa hàm dưới, khẽ cười ra tiếng: "Đây là?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 4

'THÀNH HỌA THẬT RỒI ẤY!'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Nghe thấy lời anh, Kiều Mộ thoáng nâng cằm, bàn tay trái đang xách giỏ lặng im siết chặt, ánh nhìn chăm chọc.

Ông nội Kiều nheo mắt hổ, quét qua dòng xe cộ tắc nghẽn trên đường một vòng rồi đáp: "Cháu gái ta, Kiều Mộ. Tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì ra nước ngoài, vừa mới về."

"Xin chào, tôi là Tiêu Trì, một trong những bệnh nhân của cụ Kiều." Tiêu Trì lịch sự đưa tay về phía Kiều Mộ, khoe môi mang nụ cười nhàn nhạt, nhìn cô đầy ý vị sâu xa.

Kiều Mộ dừng dưng đón nhận tầm mắt của anh. Bàn tay trái thọc trong túi áo chậm chậm thu thành nắm đấm, vẻ mặt không mấy may dao động.

Da anh màu lúa mạch, mũi cao, mắt sâu, lông mày đen như mực, cắt quả đầu đỉnh gọn gàng sạch sẽ, vàng trán rộng, mặt hơi vuông. Dưới cằm trái của anh có một vết sẹo dao cắt dài chừng nửa ngón tay, khiến khuôn mặt vốn tuấn tú thêm vài phần trải đời và thô ráp.

Anh mặc áo phông đen, khoác chiếc jacket xám. Cổ tay đeo một chiếc đồng hồ dây da màu đen, quần thể thao màu xám và đi đôi giày dã ngoại. Trang phục chẳng qua cũng bình thường thôi, nhưng phôi trên người anh lại thuận mắt đến bất ngờ.

Lục lọi kĩ một lượt trong trí nhớ, lần nữa chắc chắn mình không quen biết anh, bàn tay bỏ trong túi áo của Kiều Mộ càng không hề có ý muốn rút ra.

Tiêu Trì không bận tâm, anh thu tay về với động tác rất tự nhiên, nét cười trong đáy mắt dần đậm hơn. Cô không nhúc nhích cũng chẳng nói chuyện. Áo khoác dài màu đen kết hợp với sơ mi trắng, quần baggy màu be, toàn thân từ trong ra ngoài toát lên hơi thở 'người lạ chớ đến gần'.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng sáng lấp lánh, dường như đang nói với anh rằng: Tôi cứ yên lặng xem anh diễn trò đấy.

Bầu không khí thoáng lộ vẻ ngại ngùng, may mà chung quanh toàn tiếng còi xe và tiếng ca thán của người đi bộ lên núi, không tới mức khiến anh khó xử.

"Đi thôi!" Đã quen với tính tình lạnh nhạt của Kiều Mộ, ông cụ Kiều thấy vậy cũng lười dạy bảo cô, chấp tay sau lưng tiếp tục lên núi.

Kiều Mộ dờ dẫm nhìn. Cô lướt qua người Tiêu Trì, chẳng buồn chớp mắt lấy một cái.

Tiêu Trì sờ sờ cằm, ngửi thấy mùi thuốc đông y thoang thoảng trong không khí, đầu lười vô thức cuộn lại. Anh dõi mắt theo bóng lưng cô đi xa, con người sâu thẳm miễn bàn.

"Chịu thua à." Quan Công phun ngậm khói thuốc, bắt chước động tác của Tiêu Trì, mặt mày hớn hở đưa tay ra với Tam Nhi: "Cô Kiều, tôi là Tiêu Trì, tối nay muốn mời em ăn bữa cơm, chẳng hay em có bằng lòng đến dự không?"

Đôi mày kiếm của Tam Nhi nhướng lên, hấn cười hi hi duỗi tay ôm lấy Quan Công, cố ý lớn tiếng đáp: "Tất nhiên là bằng lòng rồi!"

Tiêu Trì nghiêng đầu, lại liếc bóng lưng Kiều Mộ. Anh giơ tay, kẹp cổ mỗi tên một phát rồi thản nhiên như không bước về phía trước.

Sau 9 giờ, dòng xe bị tắc dần dần lưu thông. Cả khu nghĩa trang hun trong hương khói và tiếng pháo nổ.

Kiều Mộ và Kiều Huy quỳ trước mộ bố mẹ, cung kính dập đầu.

Ông cụ Kiều vẫn chấp tay sau lưng, đứng trên cao nhìn xuống, sắc mặt dần trở nên nghiêm nghị. "Qua mấy năm nữa, hẳn ông cũng ở chỗ này. Kiều Huy, cháu là anh lớn, nên gánh vác trọng trách, đừng đẩy cho Kiều Mộ. Nó là con gái, sớm muộn cũng phải lấy chồng."

"Cũng đã là năm nào rồi, ai quy định con gái phải lấy chồng ạ." Kiều Huy chặn ngay ông nội bằng một câu, sau đó vỗ vỗ vai Kiều Mộ, đứng dậy lấy tiền vàng trong giỏ ra đốt. "Cháu không tiếp quản phòng khám đông y đâu. Chẳng phải trước kia bố cháu cũng không tiếp nhận à."

"Láo toét!" Ông nội Kiều bỗng chốc giận dữ, hận rèn sắt không thành thép, quay đầu lại, nói: "Chính bởi bố mày không nghe lời ông mới dẫn mẹ chúng mày sớm ngủ ở đây đây. Lẽ nào mày cũng định giống bố mày, muốn làm ông tức chết hử?"

Kiều Mộ thở phò một hơi, giữ chặt Kiều Huy đang nóng nảy, cô khẽ lắc đầu.

Việc này đã om sòm nhiều năm, đến giờ cũng chưa có kết quả. Hôm nay đến viếng mộ chứ không phải cãi vã, đấu võ mồm.

Buổi trưa, từ trên núi xuống, không ai lên tiếng. Suốt chặng đường về cũng vậy.

Hôm nay phòng khám đông y đóng cửa, ba ông cháu đi vào nhà theo cửa ngách nối liền với trong viện, chẳng ai có ý muốn mở miệng.

Kiều Mộ bỏ đồ vào trong nhà kho, lẳng lặng trao đổi với Kiều Huy một ánh mắt rồi đi vào bếp chuẩn bị cơm trưa.

"2 năm, 2 năm sau Kiều Mộ không chữa khỏi mắt của nó, mày lặn về tiếp quản phòng khám đông y cho ông!"

Ông nội đột nhiên cất lời, giọng điệu sặc mùi thuốc súng: "Chớ bảo ông không nói lý lẽ. Đây là quy củ của nhà họ Kiều. Con bé cũng không có khả năng này!"

Động tác trên tay Kiều Mộ thoáng khựng lại, bàn tay bóp chặt lõi nôi cơm điện theo bản năng, mu bàn tay nổi rõ những khớp xương trắng bệch.

"Sao ông biết em ấy không có khả năng? Cử em ấy đi học nghiên cứu sinh là giáo viên của em ấy mù mắt chọn đại, hay do em ấy vớ bừa được ạ?"

'Rầm' một tiếng, chén tách trên bàn trà loảng xoảng.

"Nó mà có khả năng thì chẳng đến nỗi khiến mặt mình thành cái dạng này. Thi nghiên cứu sinh khó cái gì? Đông y không phải đọc vẹt sách, thuộc lòng bệnh án. Nó có bản lĩnh thật thì chứng minh cho ông xem. Không có thì đừng thể hiện."

"Em ấy không thể hiện, em ấy làm được!"

Kiều Mộ há mồm, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Cô thả lỏng bàn tay tiếp tục vo gạo nấu cơm.

Phòng khách im ắng. Qua một chốc, nghe thấy tiếng bước chân lên lầu, mỗi bước đi đều giảm tới mức khiến cầu thang bằng gỗ phát ra tiếng cọt kẹt.

Lắc lắc đầu, Kiều Mộ cup mắt, cố gắng hết sức nở một nụ cười, nhưng cuối cùng vẫn không được.

Kiều Huy bay chuyển rạng sáng. Kiều Mộ lái xe tiễn anh. Ông nội giận suốt một ngày, buổi tối ăn cơm xong liền về phòng nghe radio, chẳng dằn dò gì cả.

Đến sân bay đã hơn 11 giờ đêm, nhiệt độ hơi thấp. Kiều Mộ không nhin nổi, thoáng run rẩy, vô thức khép chặt áo gió.

Kiều Huy mở cốp sau, mang hành lý ra. Anh nhấp nhấp môi, lấy trong ba lô hai quyển sổ ghi chú đã cũ đưa cho Kiều Mộ: "Không cần tiễn nữa. Em cầm hai quyển này đi. Một quyển là ghi chép học tập của anh, một quyển là bệnh án viết tay. Trong này là những ca bệnh của phòng khám nhà mình mấy năm qua, có thời gian thì em xem thêm!"

"Em biết rồi." Kiều Mộ nhận lấy, nét cười đọng đầy trong mắt: "Em sẽ chữa khỏi mặt mình. Tin em đi!"

"Đương nhiên anh tin em rồi! Chú ý nhiều đến bản thân ấy, đừng để người ta bắt nạt." Kiều Huy xoa đầu cô. Như sực nhớ ra, anh ấy lại thò tay vào túi lấy một món đồ gì đó cho cô: "Anh tự tay khắc đấy, chị dâu em một cái, em một cái. Không được để ông biết chuyện này nhé!"

Kiều Mộ nhúu mày, cẩn thận mở khăn tay.

Bên trong là một cây trâm được chạm khắc bằng gỗ đàn hương, lưỡi dao bình thường, cánh hoa mai cũng không đều đặn lắm, bên cạnh còn khắc mấy chữ nhỏ: Tặng em gái Kiều Mộ của tôi.

"Chị dâu không ghen ạ?" Kiều Mộ thuận miệng hỏi một câu, rồi tiện tay tháo cây trâm bằng gỗ đào đã dùng rất nhiều năm xuống, đổi thành cây trâm gỗ đàn hương.

Mẹ mất sớm, bà ngoại chỉ biết buộc tóc, về sau bà cũng mất, Kiều Mộ càng lười quan tâm đến đầu tóc. Cô nuôi tóc dài, không uốn không nhuộm, lấy bừa một cây trâm cố định tóc, một năm bốn mùa đều như vậy.

Kiều Huy nở nụ cười, giọng điệu cương chiều: "Con người cô ấy, đặt hết thủy tâm tư vào các thí nghiệm rồi, nghĩ được tới anh là bởi đói bụng thôi. Trái lại, anh mong cô ấy ghen chút ấy chứ!"

Kiều mộ chớp chớp mắt, ôm quyển sổ ghi chép và bệnh án, vẫy tay với Kiều Huy: "Anh vào đi! Em cũng phải về đây!"

Kiều Huy mỉm cười, nhìn cô chốc lát, rồi kéo hành lý rảo bước vào trong sảnh sân bay.

Kiều Mộ đứng nguyên tại chỗ dõi theo một lúc, sau đó bình tĩnh quay vào xe, lái trở về nội thành.

Lần này ông nội đúng là giận quá chừng, sầm mặt cả mấy ngày liền, nom ai cũng không vừa mắt. Kiều Mộ thấy sư huynh Lý Thành An bị ông tra tấn như quân thù. Hết cách, cô đành phải ở lại phòng khám đông y giúp một tay.

Sau thanh minh cứ mưa suốt, người đến phòng khám châm cứu dần nhiều thêm, phần đông toàn là hàng xóm láng giềng. Thấy Kiều Mộ về, ai cũng sốt sắng muốn giới thiệu đối tượng cho cô. Một số thậm chí còn kéo người tới phòng khám, phiền ghê gớm.

Người 'bạn qua mạng' trước đây gọi điện thoại cho Kiều Mộ cũng tới.

2 ngày nay mưa càng to, thành linh vang lên tiếng sấm rền. Nhân lúc phòng khám không có bệnh nhân, chưa tới 6 giờ chiều, Kiều Mộ liền bảo Lý Thành An về, còn cô đóng cửa, lái xe đến khu nội thành mới gặp Hứa Thanh San.

Địa điểm dùng cơm là một nhà hàng tư nhân nổi tiếng nhất ở khu nội thành mới, do Hứa Thanh San chọn. Nghe đầu đầu bếp còn cực kỳ đẹp trai. Chính bởi cô bạn đoán sự nghiệp cho người ta, nói rằng nhất định sẽ lên như điều gặp gió, nên người nọ tưởng thật vay tiền mở nhà hàng này.

Về phần chuẩn hay không, Kiều Mộ không dám khen. Dầu sao đầu bếp nấu khó ăn thì thực khách chắc chắn sẽ khiếu nại và có đánh giá xấu, sẽ chẳng vì số mệnh anh tốt mà châm chước.

Bước xuống xe, mưa nặng hạt hơn. Trên đường phố rộng rãi sạch sẽ gần như vắng teo. Ánh sáng bên trong những cửa hàng xuyên qua màn mưa, lờ mờ thấp sáng sắc đêm.

Vào nhà hàng, Hứa Thanh San đã gọi xong món, cô nàng mừng rỡ vẫy tay với Kiều Mộ.

Kiều Mộ đi tới và ngồi xuống. Thờ ơ nhìn Hứa Thanh San, đáy mắt Kiều Mộ chan chứa ý cười: "Hôm nay tâm tình tốt vậy?"

"Tao xem cho mình, sắp gặp vận đào hoa rồi!" Hứa Thanh San nghiêng đầu, ánh mắt chăm chú quan sát Kiều Mộ một chốc, bỗng nhiên bảo: "Kiều Mộ à, gần đây mày đã làm gì hả, đáng vẻ lộ lộ dấu vết đào hoa thành họa rồi kìa."

"Thành họa thật ấy chứ!" Nét cười trong mắt Kiều Mộ tan biến, cô cho Hứa Thanh San biết các dì các thím từ đầu chí cuối ngõ An Cư, ai cũng muốn giới thiệu đối tượng cho cô, chỉ riêng mấy hôm nay mà cô đã gặp không dưới mười người.

Cái này chưa nhằm nhò gì, còn có người mang theo cả sổ hộ khẩu, giấy chứng nhận quyền sở hữu tài sản, chỉ cần cô gật đầu là vào tư thế sẵn sàng đến cục dân chính luôn.

Tuy nhiên, hầu hết gặp mặt cô rồi đều bị dọa, bỏ chạy luôn

Hứa Thanh San không nhịn nổi, bật cười thành tiếng: "Đáng đời mày!"

Kiều Mộ nhún vai. Thực ra cô cũng có nói gì đâu, càng chẳng có bản lĩnh trông mặt liền kết luận được ai mắc bệnh gì, cô chỉ làm mỗi việc: Im lặng, cứ nhìn đối phương chăm chăm.

"Tao nghĩ, nếu gặp được người đàn ông bị mày nhìn 3 phút mà không tan rã thì gả đi!" Hứa Thanh San cười rộ.

"Bị tao nhìn trần trụi 3 phút, hoặc bị chạm vào 1 phút vẫn vững vàng, thì cũng như nhau cả thôi." Kiều Mộ tỉnh bơ nhún mày.

Hứa Thanh San lại cười, tỏ vẻ vui mừng khôn xiết, tính đem lời của Kiều Mộ làm tiêu chuẩn chọn bạn trai.

"Mày đừng vớ vẩn! Loại đàn ông này hoặc phải cực kỳ trấn tĩnh, không thì xơ xác như miếng bột biển đã bị hỏng rồi ấy!" Kiều Mộ ngược mắt, dáng vẻ nghiêm túc: "Nếu là vé sau thì lỗ to. Chuyện gì cũng không thể vơ đũa cả nắm được."

Ăn xong bữa tối đã hơn 10 giờ. Hứa Thanh San nhận được điện thoại trong đài, phải trở lại xử lý công chuyện. Kiều Mộ lấy xe đưa cô nàng đến nơi rồi quay xe về nhà.

Đi qua cầu Tiền Thủy, mưa bỗng chốc càng nặng hạt. Trên đường gần như chẳng có xe qua lại. Một chiếc Volvo màu đen bật đèn nhấp nháy đỏ bên lề.

Kiều Mộ giảm tốc độ. Lúc nhường đường, cô phát hiện đằng trước có người đang đánh nhau, một trong số đó hình như còn bị thương. Cô ngần ngừ dừng xe lại.

Nhìn khoảng 3, 4 phút, Kiều Mộ đột ngột giẫm mạnh chân ga, tăng tốc lái xe chạy tới, đồng thời mở cả đèn pha.

Ba người đang đánh nhau bị đèn pha chiếu rọi liên sững sờ. Người bị thương thành linh bùng nổ, nhanh chóng quật ngã hai kẻ kia, bản thân cũng bổ nhào tới, vô số giọt nước bắn lên tung tóe.

Kiều Mộ mở cửa xuống xe, bung ô băng qua màn mưa, điềm nhiên dừng chân cách hai bước, bình thản hé môi: "Cần gọi điện thoại cho xe cứu thương không?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 5

'CHƠI VUI KHÔNG?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì đè chặt hai kẻ tình nghi dưới thân mình, khó nhọc ngẩng đầu nhìn về phía tiếng nói.

Ánh sáng chói mắt của đèn xe chĩa xa sau lưng cô rọi tới, bóng hình mảnh mai hiện ra đường nét rõ ràng. Ánh đèn chiếu sáng chiếc ô màu đen che trên đầu cô, nước dọc theo chóp ô rỏ xuống, che khuất khuôn mặt như chạm khắc trong bóng tối, vẫn duy trì biểu cảm vạn năm không đổi.

Không phải Kiều Mộ thì còn ai vào đây.

Tiêu Trì gắng gượng mở to mắt, nở nụ cười cực kỳ vô lại: "Bác sĩ Kiều, có duyên thật đấy, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Kiều Mộ cup mi, khuôn mặt sương giá chăm chú nhìn anh một lúc. Liếc thấy có người từ dưới cầu vọt tới, cô liền xoay gót quay về xe.

"Dẫn hết cả đi! Con mẹ nó, đám cháu chắt ba ba này chạy được, đánh được đấy."

"Đội trưởng? Ông ổn chứ?"

Giọng nói phía sau trộn lẫn tiếng mưa vang lên rất rành rọt. Kiều Mộ thoáng dừng bước. Cô nghe thấy tiếng hô chói tai của người nọ: "Mau gọi xe cấp cứu, đội trưởng Trì ngất xỉu rồi!"

Bàn tay đã chạm tới cửa xe của Kiều Mộ rụt về, cô quay đầu chạy lại, bình tĩnh đưa ô cho người vừa kêu to kia: "Cầm lấy!"

Dịch Tiều Trì vào dưới ô, Kiều Mộ nhanh chóng kiểm tra chỗ chảy máu. Không chút do dự, cô cởi quần áo trên người anh, điềm nhiên bảo: "Hộc để đồ trước ghế phụ có hòm thuốc, mang hộ tôi qua đây, mau lên!"

Quan Công thoáng sửng sốt rồi ném ô cho Tam Nhi, lao vào trong màn mưa.

Vết thương cũ của Tiều Trì toác ra, phải cầm máu ngay lập tức, đề phòng vết thương bị nước mưa bắn gây viêm nhiễm.

Nhận được hòm thuốc, Kiều Mộ xử lý đầu ra đầy xong xuôi thì xe cấp cứu vừa vận đến nơi. Quần áo trên người cô cũng đã ướt đầm.

Xác hòm thuốc, dõi theo Tiều Trì được khiêng lên xe cấp cứu, cô để lại số di động của mình cho hai gã tên Quan Công và Tam Nhi kia. Cầm lại ô rồi bấy giờ Kiều Mộ mới trông thấy ba chiếc xe cảnh sát đỗ dưới cầu. Nhớ tới thứ đã chạm phải ở quán rượu, Kiều Mộ khẽ nhấp môi, thoáng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Bác sĩ Kiều, cảm ơn cô! Lát nữa anh ấy tỉnh, tôi sẽ bảo anh ấy đích thân cảm ơn cô!" Quan Công nghĩ lại còn rùng mình. Gã lau nước mưa trên mặt, cười hề hề, "Cảm ơn cô nhiều lắm!"

"Gặp phải người khác, tôi cũng sẽ cứu thôi. Còn nữa, tôi không quen anh ta." Kiều Mộ bỏ lại cây ấy, đoạn xách hòm thuốc quay gót đi về phía xe mình.

Nụ cười trên mặt Quan Công cứng ngắc, gã thúc khuỷu tay vào Tam Nhi đang ở bên cạnh, lặng lẽ thấp giọng, hỏi: "Tôi nói gì sai à?"

"Hình như vậy." Tam Nhi nhún vai. Thấy Kiều Mộ đã cho xe chuyển bánh, hấn bèn kéo Quan Công đi lấy xe: "Đã xong, bắt hết không chừa một móng."

Đi được vài bước, Quan Công không kìm nổi, lại ngoảnh đầu nhìn theo hướng chiếc xe của Kiều Mộ chạy, gã lắc đầu khó hiểu. Sao cô ấy có thể không quen biết Tiêu Trì chứ. Không phải mà, rõ ràng hôm đó ở nghĩa trang Tiêu Trì tự giới thiệu rồi còn gì.

Khi Kiều Mộ về đến nhà, ông nội đã ngủ say. Mưa to như trút.

Tắm xong, cô cho quần áo vào máy giặt. Như thường lệ, Kiều Mộ giở cuốn ghi chép của Kiều Huy cho, vừa đọc vừa so sánh với luận văn tốt nghiệp của Mạnh Trường Phong, lại lấy kim châm lên mặt mình.

"Shhhh...", cô hít một hơi, nhìn khuôn mặt dửng dưng trong gương, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi dáng vẻ bản thân khi mỉm cười. Lúc châm kim vào các huyệt vị trên mặt đau hơn so với các huyệt vị khác. Nhưng ngoài đau ra, chẳng có cảm giác nào khác.

Cũng sắp nửa tháng rồi mà vẫn chưa có hiệu quả. Trái lại, Mạnh Trường Phong cách ngày thì gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có cần giúp đỡ không.

Kiều Mộ cảm ơn, từ chối ý tốt của anh ta. Anh ta có thể đưa luận văn cho cô là cô đã cảm kích rồi. Mặt do cô tự châm hồng, ông nội muốn cô chữa khỏi mặt cho mình, chẳng có gì sai hết.

Sau 3 ngày mưa tầm tã, cuối cùng Trời cũng hửng nắng. Theo đó, tháng Năm cũng đến gần, thời tiết dần dần trở nên oi bức.

Cục Công An thành phố ra thông cáo, vụ ẩu đả dẫn đến án mạng xảy ra vào sáng sớm ngày mùng 8 tháng 3, mới đây đã được phá. Thủ phạm chính đã bị bắt giữ, với gần 20 tên tòng phạm, sẽ sớm chuyển giao cho viện kiểm sát.

Kiều Mộ tắt kênh tin tức, tháo tai nghe đi xuống lầu. Nắng mới sau cơn mưa, không khí vẫn hơi ẩm ướt, có điều trong lành hơn khi trước rất nhiều.

Hoa đỗ quyên nở đầy một vạt trong giếng trời. Cây hoa quế cũng nhú lên không ít những chồi non, những giọt nước long lanh trên những chiếc lá sen trồng trong chậu, tỏa sáng lấp lánh đón chào ánh Mặt Trời.

Dì Lưu đã chuẩn bị bữa sáng trong bếp, Kiều Mộ cất tiếng chào hỏi bà rồi làm hít thở sâu. Thấy ông nội đang luyện quyền ngoài sân, cô lặng lẽ tiến lên luyện cùng ông.

Cơn giận của ông đã nguôi ngoai. Tuy vẫn không cho phép cô châm kim, nhưng ông đã đồng ý để cô ở bên quan sát.

"Nghe Kiều Huy nói, bản lĩnh của cháu cũng mất gần hết rồi." Ông nội Kiều chẳng buồn liếc cô lấy một cái, giọng nói lộ vẻ không vui: "Về sau, tối muộn cháu với con bé Thanh San ấy bớt ra ngoài

đi! Gặp kẻ làm xằng làm bậy sẽ chẳng nương tay vì các cháu là phụ nữ đâu."

"Cháu biết rồi ạ." Kiều Mộ lạnh lợi đáp lời.

Từ nhỏ ông nội đã dạy hai anh em bát cữc quyền, chú trọng vào việc tự vệ, chạy thoát thân dưới tình huống bình thường chỉ là chuyện nhỏ.

Cuộc sống không phải phim ảnh, an ninh trong nước cũng tương đối tốt, không xảy ra nhiều những vụ đánh lộn, đâm chém, cho nổ tung, hay đua xe như vậy.

Kiều Mộ quả thực chẳng để tâm, cô chỉ coi đây là vận động cho thân thể khỏe mạnh, có thời gian thì mới luyện, bận rộn hầu như chẳng rờ đến. Đụng phải mấy tên lưu manh vớ vẩn, chắc chắn có thể chạy thoát. Ví thử gặp phải Tiêu Trì, đoán chừng chỉ có thể cầu khẩn số mình đủ tốt.

Sau bữa sáng, Kiều Mộ ra mở cửa lớn, rồi vẫn như ngày thường, đến phòng thuốc chuẩn bị bút mực, kiểm tra các gói kim.

Làm xong, nghe thấy cửa phòng khám vang lên tiếng chuyện trò của ông nội với ai đó, Kiều Mộ hơi nhú mày. Hàng ngày, Lí Thành An đến đúng 9 giờ, chưa bao giờ sớm hơn hay chậm hơn 1 phút. Sớm thế này không biết ai tới nhỉ?

Đã sang phòng trị liệu, hình như ông nội dẫn người nọ đi về bên này. Tiếng nói sang sảng thấp thoáng ý cười: "Thằng ranh cậu có con mắt tinh đời lắm. Ta phải giả ngốc, bảo là Long Tỉnh Tây Hồ lần trước không tệ, ta xem khi nào cậu lại mang cho ta nữa."

"Thoải mái ạ!"

Nghe thấy giọng quen thuộc, Kiều Mộ sầm mặt. Người đã vào phòng, bên tai truyền vang lên tiếng ông nội nửa như ra lệnh: "Kiều Mộ, cháu qua đây!"

Kiều Mộ quay người, thờ ơ bước tới: "Ông nội!"

Ông cụ Kiều chỉ vào Tiêu Trì và bảo: "Đi lấy kim bạc của ông ra đây, thằng nhãi này da dày."

Kiều Mộ đáp 'vâng', rồi giơ tay vén tấm rèm bằng hạt treo trước cửa phòng trị liệu, sang phòng thuốc lấy gói kim. Bộ kim bạc ấy là ông nội của ông nội để lại, xem như vật gia truyền. Tên lưu manh Tiêu Trì kia ghê phết, thế mà đồ được ông nội dùng bộ kim này để chữa bệnh cho anh cơ đấy.

Tiêu Trì nghiêng đầu, thản nhiên ngó chăm chăm theo bóng lưng cô. Nét cười không dễ thấy lướt qua khóe môi, cho đến khi cô đi xa không thể trông thấy nữa anh mới ngoan ngoãn nằm xuống giường đợi.

Kiều Mộ lấy gói kim trở lại phòng điều trị, ông nội đã châm đèn cồn, đang ngồi trên giường bắt mạch cho Tiêu Trì. Cô đặt gói kim lên cái giá ở bên cạnh, vừa định lui ra thì ai dè ông nội bỗng gọi lại: "Đâm kim một tác rươi dưới huyết ủy trung*. Hai mươi phút sau đổi huyết hậu khô**, sâu một tác."

(*Huyết ủy trung: Huyết nằm ở giữa nếp gấp nhượng chân, đóng vai trò là huyết vị quan trọng để trị liệu những cơn đau vùng thắt lưng.)

(**Huyết hậu khô: Nằm ở đầu nếp ngang thứ hai (phía sau) của khớp xương bàn tay và ngón tay út, khi bàn tay hơi nắm lại)

"Dạ", Kiều Mộ mở gói kim, rút kim bạc ra hơ trên ngọn lửa đèn cồn để khử độc.

Ông cụ Kiều hơi chếch đầu, liếc cô cháu gái với cái nhìn không rõ ý tứ, rồi dừng trên mặt Tiêu Trì: "Ta đi kê đơn thuốc cho cậu! Vết thương ở thắt lưng không chữa cho tử tế, mai sau cậu chỉ có nước khóc thôi!"

"Cảm ơn cụ Kiều ạ." Tiêu Trì nói lời cảm tạ. Đợi ông cụ đi ra, anh đưa mắt nhìn Kiều Mộ, khẽ cất tiếng cười: "Có cần cởi quần không?"

Kiều Mộ lấy kim bạc xuống, khuôn mặt sau khẩu trang lơ mơ phủ lớp băng lạnh, cô bình thản phun một từ: "Có!"

Tiêu Trì nhướng mày, lẽ mề cởi quần dài ngay trước mặt cô.

Trước kia, những chỗ châm kim cũng đều là huyết vị, mỗi lần anh đều cố ý mặc thêm một cái quần đùi để tránh xấu hổ, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Kiều Mộ nhìn anh đăm đăm, đáy mắt không chút gợn sóng.

Đợi anh diễn cho đã rồi dừng hẳn, cô mới cầm kim tới, cúi người néo chân anh, chuẩn bị châm kim.

Tiêu Trì nằm bò trên giường, vóc người anh quá cao lớn, giường trị liệu không đủ dài, bắp chân anh treo tòn ten ra ngoài cả một khúc. Khi tay Kiều Mộ nhấn xuống, đúng lúc anh toan nhấc chân lên, đầu kim sượt qua da, hơi nhoi nhói.

Anh ngoảnh đầu, ánh mắt sâu xa quét một vòng trước ngực cô, từ từ di chuyển thấp xuống, đoạn dừng trên cổ chân trần.

Kiều Mộ cao, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên lỡm thì lỡm, đôi chân vừa dài vừa thẳng. Cô mặc bộ đồ y tá, dầu trên mặt lạnh tanh, nhưng cũng có sức hấp dẫn khiến con người ta muốn rơi vào cảnh giới hư ảo.

Nằm tử tế lại, ngửi thấy mùi thuốc đông y nhàn nhạt trên người cô, cơ thể anh liền thả lỏng.

Kiều Mộ đợi một chốc, tay trái ấn chân anh, tay phải cầm kim từ từ đâm vào huyết vị.

Hai chân Tiêu Trì đã châm xong, cô cất gói kim, tiện thể tắt đèn cồn, cúi đầu thu dọn các dụng cụ khác.

Thu dọn đâu vào đấy, cô giờ tay xem đồng hồ. Lúc đi qua giường, bàn tay phải buông thõng bất ngờ bị anh bắt lấy, ngón cái thô ráp vuốt ve cổ tay lạnh lạnh của cô. Thân nhiệt nóng bỏng, xúc cảm lạo xạo hết cát sỏi, xuyên qua da truyền tới, chẳng khác gì đốm lửa rơi xuống đồng cỏ, chốc lát đã bốc cháy dữ dội.

Kiều Mộ nghiêng đầu, từ trên cao nhìn xuống anh trong vài giây, hờ hững nhếch môi: "Bỏ ra!"

Tiêu Trì nắm cổ tay cô không buông, anh híp mắt, cợt nhả nhìn cô, toét miệng cười để lộ hàm răng trắng để ừa, chẳng nói chẳng rằng.

Căn phòng bỗng chốc trở nên im ắng, mùi thuốc súng như ẩn như hiện trong không khí.

Kiều Mộ cau mày, đôi con người đen láy yên tĩnh hết một đầm nước tù, không thể nhìn thấy gợn sóng lăn tăn.

Cô tiến lên trước hai bước, tay anh càng tăng thêm lực, vẫn cố ý không thả. Kiều Mộ dừng trước thất lưng Tiêu Trì, túm lấy cái áo phông của anh, nhịp nhàng vén lên. Tấm lưng dày rộng màu lúa mạch hiện ra.

Trên lưng là vô số những vết sẹo dọc ngang chằng chéo. Bàn tay trái với móng tay đã được giũa tròn vẽ vài nét lên những vết sẹo ấy, men theo cột sống, từng tắc từng tắc dạo chơi xuống dưới.

Tiêu Trì phát ra một tiếng thở dài khoan khoái, anh gập khuỷu tay kia, thông thả chống dưới cằm, hơi cong lưng. Bàn tay đang nắm cổ tay cô siết chặt, ánh mắt anh ghim trên mặt cô với vẻ rất thích thú.

Kiều Mộ không dừng động tác, cũng chẳng nhìn Tiêu Trì. Qua một chốc, cảm giác được dây thần kinh của Tiêu Trì đang căng chặt, Kiều Mộ cố ý dừng lại, ngón tay giơ cao, bụng ngón tay dán sát xương cụt của anh, vẽ vòng vòng bằng lực tay rất nhẹ.

"Bác sĩ Kiều?" Tiêu Trì ngấm thấy có gì đó sai sai, đáy mắt nổi lên một thoáng âm thầm chịu đựng, yết hầu lăn trượt theo bản năng.

"Chơi vui không?" Kiều Mộ lia mắt ra ngoài cửa, giọng điệu đều đều: "Bác sĩ quen thuộc nhất với cơ thể con người! Tôi không thích sự quấy rối của anh, lần này là cảnh cáo!"

Giọng nói rét căm, đôi con người đen láy nheo nheo, ánh sáng lạ thường lưu chuyển nơi đáy mắt, ngập tràn ác ý. Tiêu Trì bị nghẹn nước bọt. Anh thả tay cô, tiếp đáy đưa tay che miệng khẽ ho một tiếng, ai biết tay cô lại tiếp tục đi xuống, tức thì anh càng ho tợn.

Bầu không khí tế nhị.

"Không nói à?" Kiều Mộ hé môi lần nữa, lạnh lùng: "Vậy ý là tiếp tục hử?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 6

'ANH KHÔNG BIẾT LÀM CÁI GÌ KHÁC À?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì quay đầu, đôi con người thâm thúy đen nhánh híp lại đầy nguy hiểm, vốn định tóm lấy tay Kiều Mộ lần nữa thì bỗng nhiên bên ngoài truyền tới tiếng ai đó đang đến gần, anh đành hậm hực từ bỏ.

Kiều Mộ cũng nghe thấy tiếng bước chân, cô thản nhiên rút tay về, xoay người đi tới bồn rửa tay. Mở vòi nước, dòng nước lạnh xối xuống, những xúc cảm nóng ran còn sót trên tay phút chốc liền biến mất.

Người đến là Lí Thành An. Thấy trong phòng trị liệu đã có bệnh nhân, hắn ta thoáng ngỡ ngàng, mang về mặt áy náy giải thích với Kiều Mộ trên đường bị kẹt xe.

"Không sao, vẫn còn 10 phút." Kiều Mộ khẽ gật đầu, lau khô tay rồi ngồi xuống ghế sofa, tiện thể giở cuốn sách y học ra xem.

Tiêu Trì nằm sấp, ngoảnh mặt về hướng cô ngồi, cứ trắng trợn nhìn cô không chớp mắt.

10 phút sau, Kiều Mộ buông cuốn sách, đứng dậy rút kim trên chân Tiêu Trì. Khử độc xong, cô bỏ lại vào bao, cất gọn, sau đấy đổi kim khác châm huyết hậu khê cho anh.

Tiêu Trì vẫn nằm đó, nhìn cô từ trên xuống dưới. Nghênh đón đôi mắt trong veo của cô, anh cuộn lưỡi, vô thức đá vào hàm dưới: "Cảm giác tốt chứ?"

"Rất mềm." Kiều Mộ né tránh ánh nhìn của Tiêu Trì, cây kim dài đâm xuống da thịt anh.

Huyết thái dương của Tiêu Trì giật giật, đôi con ngươi sẫm lại. Khi anh di chuyển tầm mắt, trên đầu lại vang lên giọng nói của cô, lạnh nhạt và cứng nhắc: "Su huynh, 20 phút nữa thì rút kim cho anh ta!"

Tay Kiều Mộ rời khỏi bàn tay anh. Cô đứng dậy, đi thẳng ra ngoài, không hề ngoái đầu lại.

Tiêu Trì nhấp môi dưới, đưa mắt sang Lí Thành An, đáy mắt thêm vài phần bức bối.

Kiều Mộ không ở đây, ông cụ cũng không ở đây. Nằm một chỗ thì Tiêu Trì buồn ngủ, dần dần thiếp đi.

Gần đây, có nhiều hàng xóm tái phát bệnh thấp khớp, chưa đến 10 giờ mà giường bệnh trong hai gian phòng điều trị đều đã kín chỗ, khắp sân ngập tràn mùi lá ngải.

Kiều Mộ mở cửa sổ cho thoáng khí, nhân tiện trở lại viện trong pha trà cho ông nội.

Lúc mang trà ra, Lí Thành An đang đứng chuyện trò với một người đàn ông chừng 40 tuổi, vẻ mặt tươi cười nịnh bợ, thái độ khiêm nhường, sống lưng cũng gập cả xuống. Cô không khỏi chau mày.

Thu lại tầm mắt, trông thấy ông nội đứng ngoài cửa phòng thuốc, cô thấp đầu bưng trà qua.

"Ai đến vậy ông? Sao sư huynh lại có thái độ đó ạ?"

Chỗ ông cụ đứng vừa vịn tròng một khóm Trúc La Hán, từ góc độ của Lí Thành An nhìn sang sẽ không thấy được có người ở bên này.

"Chủ tịch tập đoàn Sang Thiên! Đang nói chuyện với Thành An là lái xe của ông ta." Ông nội Kiều nhận lấy chén trà, nhắc nắp chén, nhẹ nhàng gạt gạt lá trà, nhấp một hớp rồi lượn qua hành lang gấp khúc quay vào viện trong: "Bảo ông không có ở đây. Chẳng bệnh tật gì, ngày nào cũng một đám chuyên gia vây quanh! Không hơi đâu mà phục vụ."

Kiều Mộ 'vâng' một tiếng, lắc lắc đầu, đi đến phòng điều trị.

Tiêu Trì nằm bò trên giường ngủ khò khò. Kim châm trên tay anh cũng đã quá thời gian, Lí Thành An cũng không vào rút cho anh.

Rút kim xong, Kiều Mộ đi mở tủ, mang một cái chăn, giũ ra đắp cho anh.

"Kiều Mộ!" Lí Thành An hớn hở lao vào, thấy cô đang thu dọn kim đã qua sử dụng, hấn ta hơi ngượng ngùng, "Thầy đâu em?"

"Bác Trương cuối ngõ gọi điện rủ ông đi đánh cờ rồi! Ông bảo hôm nay không nhận khám chữa cho ai ngoài hàng xóm."

Sau khi thu dọn kim, cô ngoảnh đầu nhìn hấn: "Mạng người không phân cao thấp sang hèn. Người ngoài đó không có bệnh, nhưng anh đặt hết cả tinh thần và sức lực vào ông ta. Nằm trong này cũng là bệnh nhân, thế mà anh lại chẳng ngó ngàng."

"Kiều Mộ à, chuyện không phải như vậy..." Lí Thành An chợt dạ vò đầu: "Người ta cũng tới xin chữa trị, mãi không gặp thầy nên anh đành ra ứng phó."

Con người Kiều Mộ tới đi, trong lời nói lộ rõ vẻ cáu giận: "Không phải ngày đầu tiên tới bái thầy, anh nên rõ quy tắc của Nhân Tế Đường là gì chứ."

Lí Thành An cũng hơi bực. Nghĩ đến mấy hôm nay, hàng xóm quanh đây nhiệt tình với chuyện 'lập gia đình' của Kiều Mộ, hấn ta cắn răng nhẫn nhịn.

Thầy chỉ có một đồ đệ là hấn đây, nếu phòng khám sắp truyền cho Kiều Mộ thật, hấn chắc chắn là chàng rể phù hợp nhất được chọn.

Âm thầm thở phò một hơi, hấn ta ngẩng đầu, cười khỏ, khéo léo đáp: "Là anh không đúng! Kiều Mộ em đừng tức giận! Anh đảm bảo lần sau họ đến nữa, anh sẽ không bao giờ chậm trễ việc trị bệnh cho các bệnh nhân khác."

Nghe hấn ta nói thế, Kiều Mộ cũng không tiện tranh cãi. Cô nâng tay nhìn đồng hồ, đi sang phòng khám và ngồi lại bên đó.

Phòng khám của Nhân Tế Đường chẳng có món đồ gì đáng giá, cũng không thu tiền ở đây. Chỉ cần mở cửa để thể hiện là đang kinh doanh thì lảng giềng thân quen đều sẽ đi thẳng vào trong viện tìm người.

Không thân cũng chẳng cần phải lo lắng, có hướng dẫn và mũi tên in trên quầy, người tới khám bệnh tự nhiên sẽ tìm được đường.

Sau bữa trưa, bệnh nhân đến ban sáng đã đi gần hết, còn mỗi mình Tiêu Trì vẫn đang say giấc.

Lí Thành An vào xem mấy lượt, thấy anh đúng thật ngủ rất say, hần cũng lười để ý, tan làm thì ra về. Kiều Mộ có phần không yên tâm, nghĩ một tẹo cô liền đứng dậy đi vào và ngồi xuống chiếc ghế hồi sáng ông nội đã ngồi lúc bắt mạch cho anh.

Cô chưa xem đơn thuốc. Ông nội đã bốc thuốc xong, chỉ viết sắc thể nào, dùng ra sao, cụ thể là bệnh gì thì cô không rõ.

Duỗi tay ra, ghé sát mặt anh hươ hươ vài cái, thấy anh không có phản ứng, Kiều Mộ dờn ghế, hơi khom mình, cẩn thận đặt hai ngón tay lên mạch đập của anh.

Thăm mạch một lúc, cô lấy tay về, duy trì tư thế nghiêng người về phía trước, suy tư quan sát khuôn mặt anh.

Trừ vết thương cũ chưa lành, thì hơi hư nhược và gan không tốt lắm, thì cô không chẩn ra được bệnh gì khác. Ông nội chưa dạy cô bắt mạch. Lúc còn đi học, cả đồng người chen chúc trong phòng học, giáo viên giảng cũng không kỹ càng, cơ bản chưa học được gì cả.

"Nhìn ra hoa chưa?" Tiêu Trì chợt mở bừng mắt, bất ngờ tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, kéo cả người cô nhào lên thân mình.

Kiều Mộ thầm kinh hãi, cong khuỷu tay theo phản xạ có điều kiện. Một tay ngăn cách một khoảng giữa đôi bên, tay kia tăng thêm lực mau chóng tì lên cổ anh: "Chơi chưa đủ sao?"

Bốn mắt nhìn nhau. Tiêu Trì nom rõ ngọn lửa giận dữ nơi đáy mắt cô, yết hầu anh vô thức cuồn mấy lần, hơi thở thoáng gấp gáp.

Nhìn xuống, choáng váng bất gặp sắc mặt cô vẫn như cũ, anh bất giác nở nụ cười: "Em không biết đỏ mặt."

Kiều Mộ cau mày, trong chớp mắt cô rút cánh tay về, khuỷu tay dùng sức thụi mạnh vào cằm anh: "Anh biết là được rồi."

"Ui..." Tiêu Trì bị đau, không thể không buông cô ra, anh nghiêng răng xoa xoa cái cằm xem trật khớp.

Đỏ lên rồi đây này... Đúng là anh đã xem thường cô.

Kiều Mộ liếc xéo anh, vẩy vẩy bàn tay phải đau đến nổi tê rần, ung dung đi ra ngoài: "Ông bốc thuốc xong rồi. Anh cầm về sắc, dùng theo chỉ dẫn, không có gì khác nữa."

Động tác trên tay Tiêu Trì khựng lại, miệng anh hơi hé mở, bỗng cười thành tiếng, dõi theo bóng lưng cô với ánh nhìn ý vị: "Mai tôi vẫn tới đây!"

Kiều Mộ thoáng ngừng chân, nhưng chỉ giây lát liền bước tiếp.

Tiêu Trì thu lại hết tất cả phản ứng của cô. Anh nheo mắt, sờ sờ cằm, thông thả ngồi dậy.

Trở vào trong viện, Kiều Mộ nhìn một lúc mới đề nén được cơn giận, bực bội ngồi xuống chiếc ghế đá dưới gốc cây hoa quế.

Mặt Trời khá gay gắt, chiếc ghế bị phơi đã ấm lên, gió nơi xa thổi tới khiến sau lưng lạnh một mảng, không biết vừa nãy rốt cuộc đổ bao nhiêu mồ hôi.

Về, cô phải tìm Hứa Thanh Sơn làm cho ít bùa chú gì gì đó dán trên cửa để đuổi tà mới được.

Ngoài cửa Nhân Tế Đường.

Tiêu Trì dựng cao cổ áo khoác che kín cằm, ngồi lên xe Tam Nhi lái. Anh tiện tay ném bọc thuốc xuống ghế sau, đan hai tay vào nhau, kê sau gáy biếng nhác ghéch chân nằm: "Về thôi, mai vẫn phải đến."

Nom sắc mặt anh là lạ, Tam Nhi không nhìn nổi tạt buồn chuyện: "Có tiến triển chưa?"

"Tin tôi đập cậu vài phát không?" Tiêu Trì lạnh lùng trừng mắt lườm Tam Nhi một cái, rồi lấy bao thuốc để trong ngăn đựng đồ trước mặt, anh rút ra một điếu, đưa lên miệng châm.

Rít một hơi thật sâu, anh lim dim mắt, hài lòng nhả một vòng khói hoàn hảo.

Chơi đủ chưa...?

Giọng điệu thản nhiên, vẻ mặt không thấy một tí ti thẹn thùng nào, đùa anh chắc?

Tiêu Trì phun khói bằng miệng, trên trán ẩn hiện gân xanh.

Tam Nhi cũng đốt một điều thuốc, hần cười gian manh: "Lại ăn thiệt chứ gì?"

Tiêu Trì coi như không nghe thấy, anh nhả từng vòng khói thuốc trắng xanh.

Một lúc sau, anh sực nhớ lúc đi quên hỏi số điện thoại của Kiều Mộ. Mở mắt, anh vô tình cuộn lưối, "Tam Nhi, cậu nhớ số di động của bác sĩ Kiều không?"

"Nhớ!" Tam Nhi bày ra dáng vẻ biết tổng rồi nhá. Hần đưa số của Kiều Mộ cho Tiêu Trì, cuối cùng he he cười nhạo: "Không lẽ chị ấy cũng quên luôn anh là ai!"

Tiêu Trì phớt lờ Tam Nhi! Anh ngồi thẳng lên, cúi đầu lưu lại số của Kiều Mộ, sau đấy lại nhắm mắt thư giãn tiếp.

"Anh đã làm gì chị ấy à?" Tam Nhi ngừng cười, giọng điệu nghiêm túc: "Sao em cảm giác hai người cứ như kẻ thù không đội Trời chung ấy nhỉ."

"Cô ấy đã chạm vào súng của tôi." Tiêu Trì lấy một điều thuốc nữa, cắn trong miệng nhưng không châm.

"Cho nên anh Kabe-don* người ta?" Tam Nhi cảm giác mình đã bị dọa: "Anh không biết làm gì khác hả?"

(*Kabe-don: là hành động đẩy đối phương vào tường, rồi chống tay lên tường vây đối phương lại.)

"Nói vớ vẩn!" Tiêu Trì nghiêng răng khạc ra ba chữ, nghĩ tới chuyện 'sàm sỡ' Kiều Mộ, con người anh dần tối đi.

Tam Nhi quay sang nhìn anh trân trân, tiện thể tặng luôn cho anh một cái lườm sắc lẹm.

Tiêu Trì chẳng bận tâm, lại kéo cổ áo.

Hôm sau, anh vẫn đến Nhân Tế Đường châm cứu từ sáng sớm, song Kiều Mộ đi vắng.

Mang theo trà Vũ Di Nham* đặc biệt chuẩn bị cho ông cụ Kiều, anh ngẫm nghĩ một hồi, rồi hỏi với giọng tán gẫu: "Sao hôm nay không thấy Kiều Mộ ạ?"

(Vũ Di Nham: là loại trà ngon nức tiếng, đặc sản của vùng núi phía Bắc, Trung Quốc)

"Có hàng xóm bị thấp khớp không đi được, trong nhà lại chẳng có ai rảnh nên con bé sang xem thế nào." Ông cụ Kiều giờ cao cây kim bạc đã tiêu độc, nhìn kỹ một chốc, đoạn từ từ châm xuống, "Thằng ranh cậu liều mạng như vậy làm gì. Vết thương cũ chưa khỏi lại thêm vết thương mới. Đợi con bé về, ta bảo nó xoa bóp dưới thắt lưng cho."

"Cháu cảm ơn ông!" Tiêu Trì nheo mắt, một nụ cười không dễ thấy thoáng lướt qua bên khóe môi.

Gần trưa Kiều Mộ mới về. Vào cửa, cô liền đi thẳng đến phòng thuốc, bỏ tiền phí khám chữa bệnh vào trong ngăn kéo, nhân thể viết lại quá trình thăm bệnh tại nhà.

Cuối xuân đầu hè, Trời mưa nhiều hơn, là thời điểm bệnh thấp khớp phát tác nghiêm trọng nhất. Trước kia, thực tập tại bệnh viện đông y, cô tiếp xúc phần lớn với bệnh nhân mắc căn bệnh này, hầu hết có liên quan đến khí hậu ẩm ướt nơi đây.

Viết xong ghi chép, Lí Thành An đi tới, cách tấm rèm cửa vang lên giọng điệu chua chua: "Kiều Mộ, tan làm rồi, anh về đây. Thầy bảo em đến phòng điều trị làm xoa bóp cho bệnh nhân."

Cái tên lưu manh Tiêu Trì đó hỏi thăm Kiều Mộ cả buổi sáng nay, điều này rất không bình thường. Đến Nhân Tế Đường khám chữa bệnh, ngoài hàng xóm quanh ngõ An Cư, thi thoảng cũng có những người ngưỡng mộ danh tiếng mà tìm tới. Còn anh ta, vừa đến liền biểu trà cho thầy, thực sự hiếm thấy.

Ngày trước, Kiều Mộ ra nước ngoài, Lí Thành An chỉ nghĩ gã láu cá này không đứng đắn. Giờ xem ra, anh ta có mục đích ngay từ khi mới đến, phỏng chừng chẳng phải để chữa bệnh.

Kiều Mộ chẳng buồn ngẩng đầu, cô đáp 'vâng' rồi gập cuốn sổ ghi chép, bỏ vào trong ngăn kéo.

"Thế, anh về trước nhé!" Lí Thành An chán nản tháo khẩu trang, xoay người cất bước, vừa cởi bộ đồ y tá, vừa đi lấy xe.

Kiều Mộ khóa ngăn kéo, tháo khẩu trang xuống, uống hớp trà, sau đó đứng dậy ra ngoài. Lí Thành An đã đi, có lẽ ông nội đã về viện trong. Phòng trị liệu sát bên chỉ sót lại một bệnh nhân đang nằm sấp trên giường ngủ say tít thò lò, trên người hãy còn đang cấm kim.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 7

'HU' NHƯ'ỢC LẮM HẢ?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Giờ phút này, chẳng cần nghĩ cũng biết người nằm ì lại đây không đi là ai.

Kiều Mộ cúi đầu xắn tay áo. Đến bên mép giường, cô lia mắt ngó chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường, hờ hững cất tiếng: "Ngài Trì à!"

Tiêu Trì mở mắt, gập khuỷu tay chống cằm, ngoảnh đầu toét miệng cười xấu xa, "Tiêu Trì. Tiêu trong tiêu sáo, Trì trong trì hoãn."

"So với dưa được rồi đấy." Kiều Mộ nói với giọng lạnh te, tầm mắt lướt qua đầu anh, dăm dăm nhìn chiếc đồng hồ báo thức.

Nét cười trên mặt Tiêu Trì bỗng chốc đông cứng.

Chốc lát, đồng hồ báo thức kêu 'ring ring ring' giòn giã. Kiều Mộ rút kim ra rồi giờ lên, chăm chú quan sát đầu kim và ngắm nghĩ. Kim trên người anh là do ông nội châm cho, độ sâu khác với hôm qua cô châm xuống, chỉ ít phải sâu thêm nửa tấc.

Trên mặt cô có lẽ cũng thử châm sâu hơn để xem hiệu quả. Nghĩ đến đây, cô thu kim lại, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Tiêu Trì, khẽ cau mày: "Nhìn ra hoa chưa?"

"Chưa." Tiêu Trì nhướn mí mắt, nở nụ cười, đôi mắt đen sâu hun hút cong cong, đuôi mắt nhếch lên, chẳng có vẻ gì là nghiêm túc.

Kiều Mộ bình thân cất kim đã khử trùng vào trong bao, rồi đột ngột ra tay tập kích vào bên gáy anh: "Thấy chưa?"

Mắt Tiêu Trì nảy đom đóm, nụ cười dần cứng ngắc, rốt cuộc cũng phải trở nên ngoan ngoãn.

Vẫy vẫy bàn tay tê rần, như thể không có chuyện gì xảy ra, Kiều Mộ điềm nhiên làm xoa bóp bấm huyệt cho anh.

Lưng anh rất rộng, bắp thịt vạm vỡ. Cô dùng gần hết sức lực mới có thể nhấn vào được vị trí huyệt vị của anh. Ấn xong sau lưng, trên người cô cũng toát mồ hôi: mồ hôi phủ đầy chóp mũi, những lọn tóc rơi xuống dán vào cổ dính mồ hôi bết sang một bên, gò má cũng ửng hồng.

Kiều Mộ thở hổn hển, ra hiệu cho anh lật người lại. Lau mồ hôi để tránh rớt lên miệng vết thương trên bụng anh, cô bấm tiếp đằng trước.

Nhân Tế Đường hiếm khi kê đơn thuốc, đặc biệt là với khách đến bởi ngưỡng mộ danh tiếng. Và càng không kê đơn cho bệnh nhân nghĩ rằng bệnh nặng cứ uống thuốc sẽ khỏi ngay.

Sở trường nhất của phòng khám là châm cứu, cạo gió, giác hơi, bấm huyệt xoa bóp, dán thuốc cao. Hồi còn bé, Kiều Mộ đã giúp việc

trong phòng thuốc, kỹ năng cơ bản của cô cũng xem như vững vàng.

Tiêu Trì nằm yên. Ánh lim dim, ánh nhìn càn rỡ xuyên qua khe mắt không rời khỏi Kiều Mộ.

Bầu không khí tĩnh lặng, mùi thuốc trên cơ thể cô dần lan tỏa, xen lẫn mùi sữa tắm rất nhạt, như có như không vương vấn nơi chóp mũi.

Tay cô dờn đến chân anh. Cách lớp vải vóc, đầu ngón tay nhấn xuống, lực nhấn mạnh đến nỗi anh nhăn mày. Qua một lát, anh mỉm miệng: "Khỏe phết nhỉ!"

"Nhẹ à?" Tay Kiều Mộ ấn xuống, cây trâm cài trên búi tóc lắc qua lắc lại khiến Tiêu Trì hoa cả mắt. Anh cười, đáp: "Vừa rồi!"

Kiều Mộ ngó lơ anh, xoa bóp xong một chân, cô vòng qua đuôi giường, sang phía bên kia để làm tiếp.

Tiêu Trì cảm nhận được lực trên tay cô có vẻ lại tăng thêm mấy phần, anh nhúu mày, từ kẽ răng nặn ra ba tiếng: "Dễ chịu thật..."

"Chỗ nào dễ chịu?" Kiều Mộ cup mắt, vẻ mặt vẫn tỉnh bơ như thường.

"Chân."

"Chân nào dễ chịu?"

Tiêu Trì đen mặt, xém chút sắc nước bọt.

Tay Kiều Mộ không ngừng nghỉ. Đôi con người trong treo khiến người ta không thể dờn mắt viết đầy vẽ châm chọc.

Đồ hâm.

Kết thúc việc xoa bóp bấm huyệt cho Tiêu Trì, Kiều Mộ cũng quá mất giờ cơm trưa. Dì Lưu đến gọi cô, tiện thể đi khóa cửa lớn của phòng khám.

Kiều Mộ xoa vai bước ra ngoài, thấy ông nội chấp tay sau lưng đi tới, cô thoáng cảm thấy chột dạ liền dừng chân: "Ông nội ăn cơm chưa ạ?"

"Đợi cháu đấy. Đồ ăn hãy còn nóng, đi thôi!" Ông cụ Kiều ló đầu liếc vào phòng trị liệu một cái rồi bảo: "Gọi Tiêu Trì qua ăn cùng luôn!"

Kiều Mộ đáp 'vâng'. Trở lại phòng trị liệu, cô khoanh tay trước ngực, quay lưng về phía ông nội, cất tiếng: "Dậy đi!"

Tiêu Trì nhoẻn cười. Ngẩng đầu thấy ông cụ Kiều đứng bên ngoài, anh nuốt xuống những lời đã tới bên miệng, xoay cổ mấy cái, sau đấy chậm rãi ngồi dậy, lấy quần dài mặc vào ngay trước mặt cô.

"Ông giữ anh lại ăn trưa." Kiều Mộ ném ra câu đó, đoạn buông cánh tay, nhấc chân đi thẳng ra khỏi cửa.

Hôm nay tâm tình rất tốt, ông bảo dì Lưu đem rượu tới mời Tiêu Trì uống cùng ông.

Đương lúc đẹp Trời, nắng ấm gió nhẹ, cây hoa quế vừa vắn tỏa bóng râm mát một khoảng.

Bàn cơm mau chóng được chuyển vào trong giếng Trời. Dì Lưu nấu ba mặn và một canh: thịt lợn xào ngồng tỏi, gà xào dưa, cải thìa

chao dầu, canh vịt hầm bạch quả, còn đặc biệt chuẩn bị một đĩa lạc rang cho ông cụ nhắm rượu.

Kiều Mộ đơm cơm rồi ngồi xuống. Cô cầm đũa gắp một cọng ngồng tỏi đưa vào miệng, nhai từ từ, không phát ra một tẹo âm thanh nào, sau cùng mới và cơm. Lúc ăn thịt gà, cô chọn gắp miếng nhỏ ngay trước mặt mình, nhấm nháp từng miếng thịt, quai hàm hơi phồng lên, nét mặt chuyên chú, đáng vẻ yên lặng mà tao nhã.

Tiêu Trì ngồi cạnh Kiều Mộ. Trong khóe mắt anh là búi tóc vẫn cao của cô, cây trâm cài trên búi tóc hơi cũ kỹ lỗi mốt. Nhìn xuống cần cổ mảnh mai, bàn tay trái của anh vô thức xoa xoa cái gáy hầy còn đau, anh chợt phì cười.

Nghe thấy tiếng cười của anh, Kiều Mộ vẫn đứng đưng, xem anh như không khí.

"Lâu rồi không có người uống rượu cùng ông. Thằng ranh cậu có lộc ăn nhé. Rượu này cất đã nhiều năm rồi đấy!" Ông cụ Kiều nâng chén rượu quý, thấp đầu khế ngửi mùi hương, "Hai ly Mao Đài đổi hai, ba cân trà Vũ Di Nham của cậu, không lỗ nhỉ!"

"Ông nói đùa ạ! Đây là cháu được món hời lớn thì có!" Tiêu Trì cúi đầu nâng chén rượu. Trông thấy bàn tay trắng nõn sạch sẽ của Kiều Mộ với những ngón tay thon dài, một dòng điện tê dại thoáng chạy qua xương cụt, yết hầu anh lẫn lẩn, ngửa đầu uống một hơi.

Mao Đài ủ lâu năm, sau khi vào trong cổ họng, mùi thơm phút chốc liền ngập tràn khoang miệng, men say mơ màng.

Dì Lưu ăn nhanh, nên đặt bát đứng dậy rồi bàn trước.

Kiều Mộ đã no, thấy chén của ông nội hầy còn rượu, cô liếm môi dưới, biết ý đứng lên ra khỏi giếng Trời.

Mở cánh cửa phòng khám khép hờ, ánh Mặt Trời rọi thẳng vào, bụi đá trắng như tuyết trước cửa sáng lấp lóa.

Ngây ngẩn nhìn một hồi, cơn mệt mỏi ủa tới, Kiều Mộ không nhận được, gối lên cánh tay, nghiêng đầu đánh một giấc.

Đang lúc nửa mơ nửa tỉnh, có bóng dáng bất chợt từ ngoài cửa xông vào, hoảng hốt hét to: "Kiều Mộ ơi! Bà Ba bị ngã, mọi người không dám đỡ bà ấy. Cháu mau qua xem thế nào."

Kiều Mộ giật mình choàng tỉnh, đầu đập vào cái bàn trước mặt, trán đau nhói. Tỉnh táo lại, cô lập tức xách hòm thuốc để cạnh chân, vội vã lượn qua quây, đẩy cửa co cẳng chạy vào sâu trong ngõ.

Đến trước cửa nhà bà Ba, hàng xóm đã bu thành một vòng, đang chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Gọi cấp cứu chưa? Sao lại ngã?" Kiều Mộ ngồi xuống đưa tay thử kiểm tra mạch đập của bà Ba, cẩn thận đem bà cụ đang nằm sắp xoay thẳng lại, rồi gọi tạm hai người cùng cô khiêng bà cụ lên giường.

Mưa suốt một thời gian dài nên nền đất trong con ngõ ẩm ướt và lạnh lẽo. Bà Ba tuổi cũng đã cao, nằm lâu không có bệnh cũng thành bệnh mất.

Vén ống tay áo của bà lên, Kiều Mộ vừa thăm mạch, vừa điều chỉnh lực tay bóp chân cho bà.

Lúc đến, bà cụ vẫn đang nằm sấp, cũng có khả năng là gãy xương, đau quá vì vậy mới ngất đi.

Cô chạm khẽ vào hai chân bà cụ rồi lấy tay về, cúi đầu kiểm tra cẩn thận nhịp thở và đồng tử của bà. Khi đã chắc chắn không có vấn đề gì nghiêm trọng, cô bất giác thở phào: "Không đáng ngại, chẳng qua bị đau nên ngất xỉu thôi!"

"Bà Ba bị người ta đụng ngã đấy." Một người trong đám đông lên tiếng, giọng điệu căm phẫn: "Chính là mấy thằng trộm vặt đột trước tới đây ăn trộm, kết quả bị bà Ba trông thấy đó."

Khi ấy, Kiều Mộ vẫn chưa về nước, do đó cô không rõ duyên cớ trong chuyện này. Nghe hàng xóm bàn tán xôn xao một hồi, cô thầm cau mày.

Qua một lát, xe cấp cứu hú còi chạy vào. Ông cụ Kiều đứng sau đám đông lùi sang bên, gọi Tiêu Trì ra về.

Con người Tiêu Trì sẫm lại, ánh mắt quét qua cái cằm nhọn của Kiều Mộ, theo bản năng hầu kết lại lăn trượt vài cái.

Kiều Mộ thu dọn hòm thuốc, nói rõ tình hình một cách ngắn gọn cho bác sĩ và y tá theo xe cấp cứu. Đợi chiếc xe đưa bà Ba rời đi, bấy giờ cô mới từ từ cất bước.

Bà con lối xóm vẫn chưa giải tán mà tụ tập ở cổng đợi canh sát đến.

Về đến phòng khám đông y nhà mình, Kiều Mộ cất hòm thuốc lại chỗ cũ. Rốt cuộc bay sạch cả cơn buồn ngủ, cô cúi đầu rút quyển sổ ghi chép của Kiều Huy trong ngăn kéo ra xem.

Anh ấy cũng học y, nhưng là học tây y, hướng điều trị chủ yếu là uống thuốc và phẫu thuật, khác hẳn với cô.

Buổi chiều ít bệnh nhân, ông nội và Tiêu Trì chơi cờ trong viện. Hai người vừa uống vừa chơi, rất chi thành thơi.

Ông nội không cho cô tiếp xúc với hầu hết những bệnh nhân đến điều trị. Kiều Mộ đi vào đảo một vòng, lo Lí Thành An làm khó dễ, cô lại quay về phòng khám đọc tiếp ghi chép.

Gần 5 giờ chiều, một chiếc SUV màu trắng bóng đầu dừng trước cửa. Kiều Mộ ló đầu nhìn, đáy mắt hiện lên nét cười nhàn nhạt.

Hứa Thanh San xuống xe, giơ tay đẩy gọng kính đen trên sống mũi, nhướn mày và không ngừng tặc lưỡi: "Đây chính là cuộc sống mày muốn ấy hả?"

"Làm sao?" Kiều Mộ đóng quyển sổ, ánh mắt biếng nhác: "Mỗi người một chí hướng."

"Kiều đại gia có chí như vậy, tối này ngài có rảnh không, đi uống với tôi một li!" Hứa Thanh San thuận theo lời Kiều Mộ mà trêu chọc, rồi ngay lập tức trở nên nghiêm túc: "Dưỡng lão sớm thế này, hơi tiếc nhỉ?"

"Đúng thế!" Một tay Kiều Mộ nâng má, tay kia chỉ vào xe của cô bạn: "Mới mua à?"

"Ờ", Hứa Thanh San đắc ý nhếch mày, cúi người ghé sát tai Kiều Mộ cười xấu xa: "Đoán xem tốn bao tiền?"

"Tặng không." Kiều Mộ không lấy gì làm lạ, cô ngồi thẳng lưng uể oải duỗi eo: "Xem mồ mả cho người ta."

"Phụt..." Hứa Thanh San bật cười, vỗ vỗ vai Kiều Mộ, quảng cho cô bạn một ánh mắt "vẫn là mày hiểu tao."

Nói chuyện một lúc thì Tiêu Trì từ trong đi ra, sắc mặt giống hết ban sáng. Nếu không dính hơi men trên người, căn bản chẳng thể nhìn ra anh đã uống rượu.

Kiều Mộ thờ ơ liếc anh rồi dời tầm mắt nhìn phía ngoài cửa.

Một chiếc Volvo màu đen tấp vào đỗ lại, sau cửa sổ xe hạ xuống một nửa, lộ ra khuôn mặt một người phụ nữ xinh đẹp.

Đi ra đến cửa, hình như sực nhớ tới điều gì đó, Tiêu Trì bỗng thu bước chân ngoặt sang trước quầy thuốc. Anh chống hai tay lên quầy, khom lưng, dán mắt nhìn cô, cũng chẳng mở miệng.

Trong hơi thở, hơi rượu mạnh mẽ xộc tới, Kiều Mộ bình thản ngẩng đầu, giọng đều đều đều: "Anh Tiêu còn có vấn đề gì?"

Tiêu Trì dịch sang bên, cố ý kéo giãn khoảng cách với Hứa Thanh San. Anh mỉm cười, lè mề lấy một điều thuốc đưa lên miệng. Sau chừng 2, 3 phút, anh gác tay lên quầy, khẽ gõ gõ vài cái xuống mặt bàn, quảng lại một ánh mắt nhiều ẩn ý rồi thẳng người bước ra khỏi cửa.

Chiếc Volvo màu đen lái đi, lại một chiếc nữa tới, cửa sổ xe mở hoàn toàn, Quan Công mặt đen nhẻm ngồi trong xe toét miệng cười với Kiều Mộ.

Kiều Mộ không chút phản ứng nào, chẳng đợi Hứa Thanh San hỏi, cô đã nói: "Bệnh nhân."

"Hư nhược lắm hả?" Cái tay gác trên bàn của Hứa Thanh San động đậy, ngón trỏ chỉ vào bóng lưng của Tiêu Trì, ánh mắt đầy thâm ý.

"Ờ." Kiều Mộ gật đầu, chẳng hề e sợ Tiêu Trì ở ngoài cửa nghe thấy: "Nói chuyện chính đây, làm cho tao mấy lá bùa dán lên cửa để đuổi tà đi mày!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 8

'MỘ CỦA BIA MỘ.'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

"Đuổi tà á?" Không nhin nổi, Hứa Thanh San ôm bụng, bò ra quầy phá lên cười chẳng buồn kiêng dè.

Để đuổi con quỷ này, Kiều Mộ cứ đứng ở cửa còn hiệu quả hơn bất cứ vị thần nào ấy.

Ngước mắt thấy bóng dáng khựng lại ngoài cửa, đáy mắt Kiều Mộ ánh lên tia lạnh giá, "Tao nói thật đấy! Gần đây chả biết chộc phải thứ gì không sạch sẽ, hôm nào cũng xui xẻo."

Bên ngoài cửa, nhận ra sự tức giận trong lời nói của cô, Tiêu Trì khẽ cười một tiếng. Anh vòng qua đầu xe, đường hoàng nhìn thẳng sang, bốn mắt giao nhau trong một giây, sau đấy anh cúi đầu ngò vào ghế phụ.

Nhìn chiếc xe đi xa, Kiều Mộ lặp lại lần nữa với Hứa Thanh San vẫn cười mắt hết cả hình tượng: "Phải vẽ cho tao đấy!"

"Kiều gia à, mày tha cho tao có được không!" Hứa Thanh San ngừng cười, nhòai người trên quầy, nhịp thở vẫn hỗn hển, đôi mắt

sáng rõ: "Chạm vào mấy phút?"

Kiều Mộ nghiêng đầu làm bộ nghiêm túc nhớ lại, nửa ngày mới hời hợt phun ra hai từ: "Chưa chạm!"

Hứa Thanh San không tin, cũng ngoẹo đầu nhìn thẳng vào mắt Kiều Mộ.

Một lúc sau, cô bạn đứng dậy, cạ lời nhún vai: "Chán thật! Mà y vén xuống tẹo thì mát mát gì đâu."

Đáy mắt Kiều Mộ lộ nét cười, không dám gạt bừa với cách nói của Hứa Thanh San.

Tán gẫu một hồi, Lí Thành An đã cởi bỏ quần áo y tá, dắt xe đạp đi ra. Thấy Hứa Thanh San cũng ở đây, hắn ta gãi đầu, cười nói: "Tôi bảo sao hôm nay thời tiết đẹp thế, hóa ra thần tiên tỷ tỷ đến chơi. Buổi tối ăn bữa cơm chứ?"

Hứa Thanh San cúi đầu lờm một cái rồi lại ngẩng lên, toét miệng tươi như hoa: "Đi ăn ở đâu? Từ khi Kiều Mộ về nước đến giờ, hình như anh còn chưa mời đấy nhé!"

"Thần tiên tỷ tỷ nhắc đúng lắm." Lí Thành An trèo lên gióng xe đạp, tầm mắt xoay chuyển, đoạn dừng trên mặt Kiều Mộ: "Muốn đi ăn ở đâu nào?"

"Tôi phải ăn cơm với ông nội." Kiều Mộ ngẩng đầu, ánh mắt thản nhiên: "Hai người muốn ăn thì cứ đi đi!"

Lí Thành An cười gượng gạo: "Không sao, anh đi nói với thầy. Ông sẽ hiểu cho thôi. 2 năm nay em ra nước ngoài hôm nào ông chả ăn cơm một mình."

Đáy mắt Kiều Mộ thêm vài phần nghiêm nghị, lời còn chưa ra khỏi miệng thì tay của Hứa Thanh San thành linh đưa qua, đụng vào má cô, léo nhéo: "Cũng hơn nửa tháng rồi mà sao mặt mày vẫn chưa trắng lại thế?"

Dứt lời, cô nàng quay đầu mỉm cười với Lí Thành An: "Tôi biết có bộ sản phẩm làm trắng da cực kỳ hiệu quả, phải cái hơi đắt tí."

Khóe môi Lí Thành An co rút, không nói tiếp chủ đề Hứa Thanh San vừa đưa ra mà lần nữa quay về chủ đề đi ăn.

Hứa Thanh San 'chặc' một tiếng, tỉnh bơ ngắt lời hắn: "Khỏi mời đi! Tối nay tôi ở đây ăn cơm, ông tôi cũng sang. Chẳng phải anh hết giờ làm rồi à, đi nhanh đi!"

Về mặt Lí Thành An ngượng ngùng. Hắn ta nói lời tạm biệt mang theo chút không cam lòng, cúi đầu dắt xe đạp ra khỏi cổng lớn.

Hứa Thanh San khẽ 'xí' một tiếng khinh miệt, nhẹ nhàng cất bước theo sau. Thấy hắn ta đã đạp xe đi xa, bấy giờ cô nàng mới đứng thẳng người nguyền dài: "Mỗi tháng ông nội Kiều trả lương cho hắn không ít, xe đạp đáng bao nhiêu tiền, vậy mà hắn còn chiếm cả chiếc xe đạp công cộng làm của riêng, cũng chẳng buồn mua lấy một cái."

Kiều Mộ tiếp lời cô bạn, giọng điệu thờ ơ: "Tao không phụ trách chuyện tài chính, cũng chưa hỏi bao giờ, chắc cũng kha khá."

Trước giờ luôn là ông nội quản lý thu nhập của phòng khám. Ông rất thoải mái về tiền bạc. Hàng xóm xung quanh đều biết ông hào phóng.

Một số người nợ tiền mấy năm mới nhớ ra mang đến gửi trả, bây giờ ông mới nhớ. Bình thường nhà ai có khó khăn, đến đây nhờ vả, chỉ cần có đều sẽ cho vay.

Dì Lưu tới giúp việc cơm nước quét dọn đã làm nhiều năm nay, ví thử tiền công ít thì phỏng chừng sớm đã không vui rồi. Tuy Lí Thành An là đồ đệ, nhưng cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học hẳn hoi, chắc chắn ông nội sẽ không để hẳn phải thiệt. Bạc đãi với bác sĩ, đương nhiên bác sĩ cũng bạc đãi với bệnh nhân, đây không phải vụ mua bán đứt đoạn một lần.

"Vậy sao hẳn bunn xin thế, có tổ chắt lo xa à?" Hứa Thanh San bĩu môi mỉa mai.

Kiều Mộ nhún vai, ngẩng đầu nhíu mày hoài nghi: "Tối nay ở đây ăn cơm thật không đấy?"

"Tao chộc hẳn thôi. Con người này lòng dạ bất chính, mặt mũi cũng khó ưa, còn chẳng bằng cái gã 'hư nhược không được' ban nãy." Hứa Thanh San cúi xuống, nhìn Kiều Mộ với đôi mắt mờ ám: "Lần sau anh ta đến để mày sờ mó nữa, tao xem cho mày có phải hoa đào nát không nhá."

"Lương tâm của mày không áy náy à?" Kiều Mộ vươn tay đẩy mặt cô bạn ra, chẳng hề hứng thú.

Hứa Thanh San lại cười bò. Cười đủ rồi, cô nàng miễn cưỡng làm ra vẻ nghiêm túc, vắn eo đi vào bên trong. Đôi giày cao gót giẫm trên nền đá xanh, gõ cộp cộp cộp. "Tối nay ăn cơm thật, có điều không phải ở nhà mày! Tao đi tìm ông nội Kiều đây!"

Lúc sau, ông nội và Hứa Thanh San vừa nói vừa cười cùng đi ra.

"Một chiếc xe là xong." Hứa Thanh San nghiêng đầu, nháy mắt với Kiều Mộ, mang theo nụ cười sâu xa. Kiều Mộ nhú mày, ra khỏi quầy, theo sau khóa cửa lại.

Đi xuống bậc thềm, đúng lúc ông nội Hứa ra khỏi cửa. Hai ông già đứng cạnh chiếc xe hàn huyên đôi câu, rồi chia nhau ngồi lên ghế sau.

Kiều Mộ vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế phụ, cúi đầu thắt dây an toàn.

Hứa Thanh San khởi động xe. Nhìn hai ông cụ qua gương chiếu hậu, lông mày cô bạn cong lên, hi hi cười đùa: "Ông ơi, hai ông đừng dọa người ta nhé. Chị hai khó khăn lắm mới kể về đối tượng này, cất giấu khôngỡ phơi bày ra ngoài ánh sáng suốt đấy ạ."

"Cháu chỉ lắm chuyện thôi, lái xe cho tử tế đi!" Ông cụ Hứa khẽ mắng, rồi quay sang chuyện trò với ông cụ Kiều.

Kiều Mộ và Hứa Thanh San nhìn nhau cười, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Bàn ăn vẫn đặt ở tầng ba của Phẩm Thúy Trai.

Lên đến tầng hai, chị hai Hứa Thanh Sương khoác tay vị hôn phu Kỷ Cảnh Hoán đứng ngoài cửa, nhã nhặn nghênh đón họ.

Kiều Mộ và Hứa Thanh San đi sau, lịch sự chuyện trò với chị hai và anh rể đôi câu, bước vào phòng bao.

Tối nay không tính là buổi gặp mặt của bề trên. Bố mẹ Hứa ở bên ngoài chưa về, để ông nội 'kiểm tra' trước. Anh rể tương lai có lẽ

nhút nhát nên gọi hai người đi cùng, một trong số đó là Tiêu Trì. Người kia, Kiều Mộ chưa từng thấy, nên không quen.

Mọi người ngồi vào chỗ. Bên phải Kiều Mộ là Tiêu Trì, bên trái là Hứa Thanh San, hai ông cụ ngồi vị trí chính, bên kia là chị hai và anh rể, kế tiếp là vị khách lạ mặt nọ, hình như tên là Lâm Tùng.

Ghế trống được dời đi, cái bàn liền rộng rãi hơn nhiều.

"Bên nhau mấy năm rồi nhỉ. Cậu làm nghề gì?" Ông cụ Hứa lên tiếng, đôi mắt sắc bén quét qua từ khuôn mặt của cháu rể tương lai, thoáng dừng trên mặt Tiêu Trì rồi quét ngược trở về.

Ánh mắt ông nhìn người khác đặc biệt dễ sợ. Kiều Mộ hãi từ khi còn nhỏ. Sợ nhất là ông nhìn xong còn rờ cảm thủng thẳng buông một câu: "Lại tướng đoản mệnh."

Mọi người đều không chuyện trò trong một lúc, phòng bao có vẻ lặng đi, không nghe thấy được cả tiếng hít thở.

Sau khi ông cụ Hứa nhìn rồi thì tiếp đến ông cụ Kiều, vẫn là đôi mắt sắc bén quét một vòng, tiếp đó khẽ gật đầu.

Cánh tay buông thõng của Kiều Mộ bị Hứa Thanh San nắm lấy. Cảm nhận được lòng bàn tay của cô bạn đã ướt mồ hôi, trong mắt Kiều Mộ bỗng nhiên thêm ánh cười.

Có phải là may dẫn người tới ra mắt bề trên đâu, hồi hộp cái rắm ấy.

"Ông ơi..." Hứa Thanh Sương thấp giọng trách cứ, huých bạn trai một cái: "Cảnh Hoán, anh nói đi!"

Kỷ Cảnh Hoán lấy lại tinh thần, mang theo vẻ căng thẳng. anh mở miệng: "Cháu là bạn cùng đại học với Thanh Sương, tốt nghiệp được hai năm mới quen biết, đến giờ đã yêu nhau bốn năm, cháu làm việc cho một công ty ạ."

Ông nội Hứa 'Ờ' một tiếng, lại lia mắt sang Tiêu Trì, cười bảo: "Ăn cơm thôi! Lần sau đợi bố mẹ Thanh Sương về, cậu cũng mời bố mẹ cậu tới đi, hai nhà cùng ăn bữa cơm."

Điều này có nghĩa là đã qua cửa... Hứa Thanh Sương thở phào nhẹ nhõm, trên mặt ửng lên nét cười nhàn nhạt, ngọt ngào trao đổi ánh mắt với Kỷ Cảnh Hoán.

Bầu không khí dần trở nên ấm áp, hai ông cụ đều không ham hồ uống rượu, nên làm chủ được 'tửu lượng'.

Giữa bữa cơm, Kiều Huy gọi điện thoại tới, Kiều Mộ đành cáo lỗi đứng dậy tránh ra ngoài phòng để nghe máy. Anh ấy vừa mới ra khỏi phòng thì nghiệm, đang ở cạnh chị dâu, quan tâm hỏi thăm mặt em gái thế nào.

"Vẫn thế ạ. Cơ mà ông nội nguôi giận rồi, đã đồng ý để em giúp việc trong phòng khám." Đi tới khu nghỉ ngơi đầu bên kia hành lang, Kiều Mộ khom người chống tay lên lan can, nét vui vẻ ánh lên trong mắt: "Anh không cần lo chuyện tiền bạc đâu. Ông không trả lương cho em, em cũng có tiền tiêu."

"Chăm sóc bản thân với ông nội thật tốt nhé!" Kiều Huy dặn dò câu này, sau đó cúp máy.

Sắc đêm mờ lung, hoa nở đầy bồn cây dưới tầng, những bông hoa gạo màu đỏ chót rơi khắp trên đất. Kiều Mộ ngắm một chốc rồi

ngẩng đầu nhìn đằng xa, cô định qua lúc nữa mới quay vào.

Từ khi lỡ tay làm mặt bị thương, Kiều Mộ không biết cười, không biết biểu cảm sợ hãi ra sao, buồn rầu là thế nào. Tất cả hỉ nộ ái ố đều biến mất khỏi khuôn mặt, giọng nói cũng gần như đều đều. Chốn đông vui kiểu này, cô ở lại quả tình là mất hứng.

"Nghĩ gì đấy?" Tiêu Trì từ từ cúi người, mùi rượu thở ra phất qua mặt Kiều Mộ, mang theo chút độ ẩm.

Thu lại tầm mắt, Kiều Mộ dừng dừng liếc anh một cái, chẳng nói năng gì. Nom anh mặc đồ đứng đắn cũng ra dáng phết, cấp độ đẹp trai tăng vọt, riêng vẻ ngoài này thì chưa đến nỗi khiến người ta mất đi khẩu vị.

Tiêu Trì khẽ cười, rút bao thuốc trong túi áo, mở ra lấy một điếu đưa đến bên miệng, cầm bật lửa châm. Anh thoải mái rít một hơi, chậm rãi nhả vòng khói: "Ai hư nhược ghê gớm?"

Khói thuốc bốc lên, mặt anh phủ trong làn khói nên không thấy rõ biểu cảm

"Ai hỏi, nói ai?." Kiều Mộ khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi về phòng bao.

Tiêu Trì duỗi tay tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, kéo cô nhún trở lại trên lan can khu nghỉ ngơi để như bỡn. Anh cúi xuống, đôi chân mạnh mẽ rắn chắc đè hai chân cô lại. Khói thuốc trong miệng phun ra từ từ lướt qua tai cô, giọng anh khàn khàn: "Em thử xem!"

Bị ép ngẩng đầu, đôi mắt đen với lòng trắng lòng đen rõ ràng của Kiều Mộ dường như hút hết ánh sáng từ trên đầu rơi xuống vào một chỗ, hờ hững phản chiếu gương mặt của Tiêu Trì.

Bầu không khí trở nên im lặng. Tiêu Trì lại rút thuốc, có phần ác ý, dán sát tai cô nhả khói: "Tên em là chữ Mộ nào?"

"Mộ của bia mộ." Cùng lúc Kiều Mộ trả lời, tay cô chạm tới bụng dưới của Tiêu Trì, lưu loát cởi dây lưng của anh.

"Gấp rồi?" Tiêu Trì đè tay cô lại, nghiêng người dụi thuốc vào trong thùng rác, "Dây lưng đàn ông chớ có cởi bừa, súng cũng không thể sờ bừa đâu."

"Vậy á?" Kiều Mộ nhướn mày, cánh tay trái nắm lấy cơ hội, vòng qua. Cách lớp vải quần áo, bàn tay cô chạm vào vết thương trên hông anh, hơi dùng sức nhấn xuống: "Thế, ở đây thì sao?"

Tiêu Trì cau mày, anh thoáng thả lỏng, mồ hôi rịn trên trán.

Kiều Mộ cong hàng mày, thản nhiên lấy tay trái của mình về, đồng thời rút dây lưng của anh, nhẹ nhàng vung một cái.

Chiếc dây lưng đen vẽ nên một đường màu đen trong không trung, rơi xuống bồn hoa dưới tầng, phát ra tiếng động nhỏ.

"Vứt đồ lung tung không phải thói quen tốt." Tiêu Trì từ từ đứng thẳng lên, cúi đầu nhìn bày tay trắng nõn mảnh khảnh kia, nhíu mày nghiến ngấm: "Hôm qua sờ chưa đủ à?"

"Ngại bẩn." Kiều Mộ phỉ phỉ tay, coi như chẳng có chuyện gì, quay người rời khỏi khu nghỉ ngơi.

Đi được vài bước, đằng sau chợt vang lên một tiếng 'bốp', cô lập tức dừng chân theo phản xạ có điều kiện, hấp tấp ngoảnh đầu lại.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 9

'ANH CŨNG CÓ CỨNG ĐẦU.'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Hành lang vắng tanh, đèn chỗ khu nghỉ chân ấm áp tỏa sáng, một chậu hoa con con đổ trên sàn, đâu còn bóng dáng của Tiêu Trì.

Kiều Mộ cắn môi quành lại, cô nhoài lên thành lan can, ngó xuống. Ánh đèn thừa thớt, hoa đỗ quyên và hoa trà bốn mùa nở đầy sân, duy chỉ không thấy người.

Tầng ba được thiết kế hoàn toàn bằng gỗ, tuy tầng lầu không cao, nhưng nhảy thẳng từ đây xuống vẫn rất nguy hiểm. Kiều Mộ thu lại tầm mắt, sau lưng thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân, hơi thở trầm lắng của nam giới trộn lẫn với mùi khói thuốc trùm lấy cô.

Đang định ngoảnh đầu lại, bàn tay anh đã đặt lên vai cô với sức lực lớn đến dọa người. Bên tai truyền tới tiếng cười khẽ không đứng đắn của anh: "Bác sĩ Kiều lo lắng cho tôi kìa."

Một câu khẳng định.

"Giàu trí tưởng bở!" Kiều Mộ gạt anh ra, đoạn thân nhiên lùi lại, quay đầu đập ngay cho anh một phát vào cằm chân trái: "Đồ dở

hơi!"

Tiêu Trì nhăn mày, không dám cọt nhả nữa. Anh kéo lê cái chân ngồi xuống sô pha bên cạnh: "Chân khá đấy!"

Kiều Mộ liếc xéo anh rồi đi xa hơn. Điện thoại chợt có tin nhắn, cô dừng bước cúi đầu vuốt mở màn hình để trả lời.

Loáng cái, cuộc gọi được kết nối, Kiều Mộ xoay người ghé vào lan can, lẳng lặng ngắm sân vườn dưới tầng, nhỏ nhẹ tán gẫu với đối phương.

Tiêu Trì đeo lại dây lưng tử tế, nâng cái chân bị cô đá đau, kéo ống quần lên xem. Anh nghiêng răng, tầm mắt lại dừng ở Kiều Mộ, dần dần nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện của cô.

Cô nói tạm thời không tham gia hoạt động nào tiếp theo, gia đình bên này còn có việc chưa xử lý, hoan nghênh họ khi nào tới Trung Quốc đến nhà cô làm khách.

Cô còn bảo:...

Khu nghỉ chân rất yên ắng, giọng cô chẳng có chút ngữ điệu trầm bổng, cứ như thể đọc văn vậy, uốn lượn, thẳng lượn rõ ràng, ấy vậy mà dễ nghe chết đi được.

Lấy bao thuốc ra nghịch nghịch trên tay, Tiêu Trì nghiêng đầu ngó sang chỗ khác.

Kết thúc cuộc gọi, Kiều Mộ vẫn giữ tư thế khom người, kiễng mũi chân trái, vô thức dung đưa, cúi xuống tiếp tiếp tục gửi tin nhắn.

Có cơn gió thổi qua mang theo từng làn từng làn hơi thở trên người cô bay tới. Hoa gạo trước tòa nhà rơi rụng, sắc hoa đỏ chót phản chiếu ánh vàng ấm áp trên đỉnh đầu, tĩnh lặng lạ thường.

Mấy giây sau, Kiều Mộ đứng thẳng lên, cất di động, nhếch môi đi về phòng bao.

Tiếng đôi giày đế bằng gỗ trên sàn gỗ mỗi lúc một xa dần. Tiêu Trì rút một điều thuốc trong bao, đưa lên miệng, châm vài lần không được, anh cũng chẳng hút nữa, đứng dậy trở lại phòng bao với bước chân nặng nề.

Hai ông cụ đã ăn uống no say, đang chuẩn bị giải tán để về nhà.

Tiêu Trì dựa cửa, nghe thấy Kiều Mộ nói với Hứa Thanh San: "Hôm khác đi. Tao bị phạt quỳ mào có giúp tao đâu."

"Chịu mào rồi!" Hứa Thanh San mỉm cười, ngoảnh đầu liếc Tiêu Trì một cái rồi bảo: "Hoa đào nát!"

"Biết rồi!" Giọng Kiều Mộ không lấy gì làm mặn mà. Nói đoạn, cô đeo balo, đứng sau lưng hai ông cụ.

Tiêu Trì nhường đường, lại nghe thấy tiếng của Kiều Mộ: "Còn chưa hát xong bài 'Tôi có tội' lần trước đâu đấy."

Hứa Thanh San khẽ quát: "Tao nợ!"

Kiều Mộ yên lặng hẩn đi. Tiêu Trì nghiêng đầu, vừa vận công thấy ánh cười không thể giấu nổi trong mắt cô. Đôi mắt lấp lánh như trắng một lớp men, khiến anh sửng sờ mất một giây mới dời tầm nhìn, khước môi anh cong lên ngấm ngợm.

Hôm sau, sáng sớm bỗng đổ cơn mưa nhỏ. Ông nội thức dậy nhìn Trời một lúc rồi về phòng nghe đài.

Nghe thấy tiếng động, Kiều Mộ tính thời gian, lại tra tấn mắt mình một hồi.

Mưa suốt hai ngày, đến thứ Năm thì hửng nắng, mới hơn 6 giờ mà Trời đã sáng bạch.

Thấy tâm tình ông nội vui vẻ, thu dọn xong, Kiều Mộ xuống nhà luyện quyền cùng ông. Ông cụ đi nửa bài quyền rồi đột nhiên hỏi cô gần đây đã xem mắt nhiều người như vậy, có nhìn trúng ai không?

"Không ạ." Kiều Mộ đáp rất dứt khoát, nhưng trong lòng hơi khó chịu.

"Không vội!" Ông nội có vẻ chẳng bận tâm đến chuyện này. Nom chân tay cô yếu xiu, mềm như bông, ông cụ thoát cái liền nổi đóa, hung dữ dạy bảo.

Kiều Mộ căng da đầu nghiêm chỉnh luyện tập với cọc gỗ đủ nửa tiếng, cánh tay đau mỗi suýt không nhấc lên nổi.

Ăn xong bữa sáng, có hàng xóm yêu cầu khám bệnh tại nhà, Kiều Mộ sửa soạn một lượt, chưa đến 8 giờ rưỡi đã đeo hòm thuốc ra khỏi cửa.

Lúc Tiêu Trì đến phòng khám, cô đã đi được khoảng nửa tiếng. Châm kim ở chân xong thì có điện thoại gọi tới, anh nhận cuộc gọi, nói dăm ba câu rồi cúp máy giải thích tình hình với ông nội Kiều, tiếp đấy mặc quần dài chạy luôn.

"Thằng oắt con chộp được trên camera lại xuất hiện. Vết thương của anh còn chưa khỏi, không cần xoắn!" Tam Nhi đưa cho Tiêu Trì điều thuốc, một tay gã đút túi quần, neho mắt nhìn về phía sâu trong ngõ. "Mấy thằng ôn này gần đây liên tục có hành động, là một nhóm. To gan phét!"

"Ờ", Tiêu Trì châm thuốc, anh híp mắt rít một hơi, nhắc chân đi vào trong ngõ : "Đi xem thử tí!"

Hôm nay hình như Kiều Mộ ra ngoài khám bệnh trong ngõ này.

9 giờ hơn, ánh nắng rọi vào con ngõ, giữa đường khô ráo sáng sủa, hai bên ẩm ướt lầy lội bởi nước mưa đọng lại. Mặt tiền các nhà trong ngõ đều quét dọn sạch sẽ, những hộ buôn bán đã sớm mở hàng, dọn ghế ngồi ra trước cửa nghich di động và phơi nắng.

Những hộ không kinh doanh cũng mở cửa cho thoáng. Đâu đâu trong không khí cũng ngập tràn hơi thở biếng nhác tự tại.

Tiêu Trì và Tam Nhi một trước một sau đi cách nhau khoảng 3, 4 mét, cả hai đều bước chậm rì rì. Ánh Mặt Trời chiếu xuống thân hình khỏe khoắn, cường tráng của Tiêu Trì, cái bóng đồ dài trên mặt đất. Gương mặt màu nâu rịn một lớp mồ hôi mỏng, điệu bộ nghiêng đầu hút thuốc của anh y chang đám côn đồ vô lại hay lảng vảng quanh đây.

Gần đến cuối ngõ, Tam Nhi ném đầu mẫu thuốc vào thùng rác, đột ngột co cẳng chạy.

Tiêu Trì dịch sang bên, dụi điều thuốc vào thùng rác, hai mắt híp lại đầy nguy hiểm. Bốn tên, nom tuổi tác cũng không lớn, thằng nào

thằng nấy để kiểu đầu rất mát, tóc xanh tóc vàng, hết bảy sắc cầu vồng.

Tam Nhi ra tay cực nhanh, loáng cái đã tóm gọn một tên trong số đó. Hai trong ba thằng còn lại thì chạy về phía Tiêu Trì, đứa kia chạy vào cuối ngõ.

Tiêu Trì liếm môi, lúc hai tên ấy lao tới, anh bắt ngờ đuổi chân, đồng thời hành động nhanh như chớp, bắt lấy kẻ chưa ngã, hơi dùng sức bẻ quặt hai tay hắn ra sau lưng, tháo dây trói để trong túi áo hoodie, cột chặt hai tay y lại.

Tên kia vừa lồm cồm bò dậy vẫn còn muốn chạy, cái chân dài của Tiêu Trì đuổi một phát, khiến hắn ngã nhào lần nữa, rồi cũng lấy dây trói chặt.

Tất cả diễn ra quá nhanh, xóm giềng bưng tỉnh, nhận ra kẻ bị bắt chính là mấy tên trộm vặt thường xuyên tới làm loạn, liền ào ào xúm đến hỗ trợ.

Túm lấy dây trói trên cổ tay hai thằng nhãi đó, Tiêu Trì nhanh chân đến tụ hợp với Tam Nhi.

Tam Nhi lùi từng bước, trong tay vẫn giữ chặt tên trộm đã bắt được đầu tiên.

Tiêu Trì chéch đầu, chưa nhìn thấy gì thì bên tai truyền tới một giọng nói thô và khàn, còn lộ rõ vẻ non nớt: "Thả hết người ra, bằng không tao giết con này!"

5 giây trôi qua, dáng vẻ bình thản của Kiều Mộ nằm gọn trong tầm mắt Tiêu Trì, trên tay cô xách một hòm thuốc, tay phải giơ cao, làm động tác đầu hàng.

Nắng chiếu lên mặt cô, khuôn mặt trắng trẻo không trang điểm tỏa sáng.

Cô bước chậm chậm, trên người mặc bộ đồ y tá màu trắng, dưới chân là đôi giày vải màu đen, để lộ cẳng chân trắng nõn cân xứng, vẻ mặt không gợn sóng, trái ngược hẳn với khuôn mặt viết đầy sợ hãi của thằng nhãi sau lưng cô.

Tiêu Trì thò tay vào túi, chưa mò được điều thuốc thì tên kẹp chặt Kiều Mộ hét toáng như điên: "Không được nổ súng, bằng không tao giết con này."

Giọng nói run run lộ vẻ hoảng loạn và căng thẳng.

Bàn tay đút trong túi của Tiêu Trì bất động, hàng lông mày đen như mực dần dần trĩu xuống, đầu lư lơi vô thức cuộn lên. Ba năm trước, cách xa hàng ngàn dặm cũng trong cảnh tượng thế này, anh phán đoán sai, suýt nữa ném súng, còn cô làm con tin lại bình tĩnh hết một... nữ vương.

Hôm nay nhóm này hãy còn non lắm, nhưng bắt giữ con tin chính là tội nặng rồi...

"Shhhh...." trong đám người phát ra tiếng hít vào qua kẽ răng, tiếp đó yên lặng lùi về sau.

Tam Nhi quay đầu trao đổi với Tiêu Trì bằng một ánh mắt, rồi mỉm cười: "Trộm vật bị nhốt nhiều lắm là mười lăm ngày đến vài năm. Bắt giữ con tin, giết người, thằng nhãi cậu đã vào thì đừng mong trở ra, nghĩ cho kỹ đi!"

"Thả người!" Tên đó dừng lại, ló đầu ra từ sau lưng Kiều Mộ, nhìn về phía đồng bọn của mình: "Chạy mau!"

Chạy vào đâu? Tiêu Trì và Tam Nhi đứng trấn hệt hai ngọn núi rồi. Ba thằng trộm vật nhìn nhau, khóc không ra nước mắt.

"Cậu đứng ở chỗ đất trống, lỡ tay súng bắn tĩa tới, há chẳng phải muốn bị headshot à." Kiều Mộ bỗng mở miệng, giọng điệu thờ ơ: "Tôi không muốn chết, chắc cậu cũng không muốn nhỉ."

"Câm mồm!" Tên nhãi khổng chế Kiều Mộ run run, ngó quanh một lượt rồi nắm bả vai cô từ từ lùi lại.

Ngõ hẹp, cửa lớn nhà phía sau đúng lúc vẫn đang mở.

Kiều Mộ nhíu mày, nom cái bóng khế run rẩy trên đất, một thoáng nhẹ nhõm lướt qua đáy mắt trong veo.

Tiêu Trì bỗng mỉm cười, khép hờ hai mắt: "Tay làm sao mà run dữ thế kia?"

Kiều Mộ làm như không nghe thấy. Chẳng hề để bụng, Tiêu Trì lại nói: "Chân thì không tệ, tay vẫn còn kém tí!"

"Ý kiến gì?" Kiều Mộ cất giọng đều đều.

Tam Nhi như lọt vào trong đám sương mù, hết nhìn người này lại nhìn người kia, không hiểu bọn họ đang chơi cái trò bí hiểm gì. Đang buồn bực, cuối ngõ lại lao ra hai thằng chíp choai ăn vận gần giống đám 4 thằng kia, lăm lăm dao trên tay, ngông nga ngông nghênh chạy về phía Kiều Mộ và tên đó.

"Ý kiến thì không có! Xoay mạnh gáy một cái, dùng chân."

Tiêu Trì cất nụ cười đi, lời nói thêm phần đứng đắn: "Làm được không?"

Kiều Mộ khẽ gật đầu không dễ nhìn ra. Tiêu Trì vừa thấy liền nở nụ cười, nghiêng đầu sang nói Tam Nhi: "Lên!"

Dứt lời, anh lao lên, còn Kiều Mộ cũng nhân lúc thẳng nhai kia mất tập trung, vùng thoát khỏi con dao kề sau eo, hòm thuốc trên tay đập mạnh vào đầu y.

Hai thằng chạy tới chi viện thấy tình hình không ổn, một đứa phanh 'két', quay đầu lùi về phía cuối ngõ.

Tiêu Trì và Tam Nhi đuổi kịp, nhoáng cái đã tóm gọn, lấy dây trói chặt.

Quay đầu, thấy tên khổng chế Kiều Mộ thế mà còn bò dậy được, vung dao hồng chạy trốn. Hòm thuốc của Kiều Mộ để trên đất, cánh tay cô run rẩy.

Quảng người lại cho Tam Nhi, Tiêu Trì vọt tới. Anh bất ngờ đánh úp từ phía sau, đoạt lấy con dao của tên đó, dí y xuống đất, vừa buộc dây vừa hỏi: "Tay sao vậy, mềm oặt như thể múa thế."

Đánh anh mạnh lắm mà.

"Anh cũng có cứng đâu!" Kiều Mộ khom người xách hòm thuốc lên, rồi quay lưng toan nhắc bước.

"Muốn thử không?" Tiêu Trì nở nụ cười nham nhở.

Kiều Mộ lại lên tiếng: "Tôi nói là nói nắm đấm."

"Bác sĩ Kiều à." Ý cười nhàn nhạt phảng phất trên mặt Tiêu Trì, anh gọi cô lại, ngữ điệu lạnh lạnh: "Em không thể đi được, em là con tin!"

(Ảnh: hoa trà bốn mùa)

Chương 10

'ĐỒ ẤT Ơ THỐI THA'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Rời đi không thành, Kiều Mộ đến đồn công an ghi xong lời khai thì cũng đã gần trưa. Sáu tên trộm vặt bị bắt, với độ tuổi trung bình là hai mươi, chính một trong số sáu tên này đã đẩy bà Ba ngã.

Lúc cô đeo hòm thuốc đi ra, Tiêu Trì đang đứng dưới gốc đa trong sân. Anh ngậm điều thuốc, ánh mắt quét từ dưới cằm Kiều Mộ quét xuống rồi ngược lên, dừng lại trên ngực cô, nở nụ cười như có như không: "Em bình tĩnh hơn đám du côn đấy."

"Chết thôi mà, có gì phải sợ." Kiều Mộ không liếc ngang liếc dọc, rảo bước đi thẳng ra ngoài.

"Nói vậy không phải lần đầu tiên à?" Tiêu Trì nói gót, nhả từng vòng khói thuốc. Anh đưa tay cầm lấy hòm thuốc cô đang đeo trên vai: "Tôi cũng vậy."

Kiều Mộ nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn kỹ anh một lượt. Nhớ ra anh chính là cái gã cảnh sát chìm nóng nảy 3 năm trước đã gặp khi đi du lịch, đôi mày cô khẽ nhíu nhíu mấy lần.

Lúc ấy, trên cằm anh chưa có sẹo... Về phải bảo Hứa Thanh San xem thật cẩn thận, cô xui xẻo làm sao mà lại bị anh quán lấy thể này cơ chứ.

Tam Nhi đỗ xe ngoài cửa. Lên xe chưa được bao lâu, hắn đột nhiên đề nghị đi ăn cơm, vừa nói vừa nháy mắt với Tiêu Trì: "Lần trước bác sĩ Kiều nghĩa khí cứu giúp, anh không cảm ơn người ta à?"

Tiêu Trì mỉm cười, đưa điều thuốc lên miệng châm lửa, đắc ý nói: "Hôm khác đi! Hôm nay tôi hẹn chơi cờ với ông nội Kiều ở phòng thuốc rồi."

Kiều Mộ cup mắt, nghiêng răng.

Về tới Nhân Tế Đường, dì Lưu đã nấu xong bữa trưa. Tam Nhi ôm rượu vào trong viện trước, Kiều Mộ và Tiêu Trì theo sau.

Lí Thành An dắt xe đạp chuẩn bị đi, hắn ta thoáng liếc qua Tiêu Trì, rồi cố ý dừng bước, ngăn Kiều Mộ lại: "Thầy đã biết chuyện ban sáng rồi. Anh đi nhận lỗi với thầy cùng em."

"Nhận lỗi gì?" Tiêu Trì cúi đầu, rề rà móc bao thuốc từ trong túi áo hoodie, cong ngón tay búng một phát, lạnh lùng cất tiếng: "Đem xe đạp công cộng chiếm làm của riêng á?"

Mặt Lí Thành An biến sắc, bàn tay nắm trên ghi đông lộ rõ khớp xương trắng bệch. Hắn cười khẩy, giọng điệu quái gở: "Kiều Mộ này, đến Nhân Tế Đường chữa bệnh cũng đủ các hạng người, em chớ bị người ta lừa gạt."

"Cảm ơn sư huynh nhắc nhở." Kiều Mộ nhếch mày.

Trong lòng Lí Thành An thoải mái hơn phần nào. Hắn ta lườm Tiêu Trì một cái, tiếp đó đẩy xe đạp, ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực rời đi.

Tiêu Trì ngoảnh lại, híp mắt. Anh cầm bao thuốc bằng ngón cái và ngón giữa, cong ngón trỏ, gẩy vào góc bao, làm bao thuốc quay vòng vòng: "Chả rắn bằng tôi."

"Kinh nghiệm?" Kiều Mộ tiếp lời, giọng điệu đều đều lạnh tanh.

"Tôi nói về tính cách." Tiêu Trì ngừng động tác trên tay, ngón trỏ búng một phát, mở bao thuốc, rút một điếu đưa lên miệng nhưng không châm: "Đau lòng à?"

Kiều Mộ mặc kệ anh, cô vào quầy, đặt hòm thuốc xuống.

Tiêu Trì lại mỉm miệng. Anh cắn đầu lọc thuốc, thở một hơi qua miệng, hạ tầm mắt, dọc theo cần cổ thanh mảnh của cô dịch xuống từng chút một.

Cất gọn hòm thuốc, Kiều Mộ vòng ra khỏi quầy, đóng cửa lớn, rồi đi vào trong viện.

Tiêu Trì ngậm điếu thuốc, đút hai tay vào túi, vui sướng theo sau cô. Bóng cô đổ xuống mặt đất, nửa thân trên như phản chiếu một bức họa mỹ nữ, lướt qua lướt lại, hết chiếc lông vũ phất qua cuống tim, rồi tức thì ngửa ngửa đến tận đáy tim.

Bàn cơm bày ngoài giếng Trời. Tam Nhi tự dẫn xác tới mà đã vô cùng thân quen, cùng dì Lưu bày xong chén bát, bấy giờ đang ân cần rót rượu cho ông cụ Kiều.

Rửa tay xong, Kiều Mộ kéo chiếc ghế đối diện với ông nội, ngồi xuống, "Mai cháu bắt đầu luyện công tử tế ạ."

"Biết tự kiểm điểm là tốt." Ông nội nâng mắt, ánh nhìn rơi trên mặt Tiêu Trì: "Vết thương của cậu sao rồi?"

"Không sao ạ. Ngày mai cắt chỉ, mấy hôm là khép miệng thôi." Tiêu Trì bỏ điều thuốc lá trong miệng xuống, tiện tay gài sau vành tai.

"Lũ trộm vặt này càng lúc càng táo tợn, đáng lẽ phải sớm bắt hết bọn nó, nhốt vào tù mà tra tấn." Dì Lưu xới cơm cho mọi người, tức giận không nhịn nổi: "Bà Ba suýt mất mạng đều bởi mấy thằng ranh này hại đấy."

Tam Nhi lấy tay che miệng, khẽ ho rồi cười nói: "Chẳng phải đã bắt hết rồi sao, về sau muốn bồi thường thế nào, tòa án và viện kiểm sát sẽ xử lý ạ."

Dì Lưu không biết bọn chúng là do hai người tóm, dì chỉ biết Kiều Mộ bị bắt làm con tin, còn xem bị dao đâm, liền nghiêm mặt sặc Tam Nhi: "Nếu không phải bà Ba xảy ra chuyện thì cảnh sát sẽ tới tóm chúng chắc? Cũng trà trộn ở khu này bao lâu rồi. Đã mất không dưới mười cái bình ắc quy xe điện. Đây không phải tiền à?"

Tam Nhi gãi đầu, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Kiều Mộ cúi mặt, đáy mắt bỗng đượm nét cười. Cô bưng bát cơm, ánh cười ấy vẫn không hề phai nhạt, chẳng ngờ chạm vào tầm mắt của Tiêu Trì, cô thoáng sửng lại rồi bình thản dời đi.

Tiêu Trì chợt cười thành tiếng, anh nâng chén rượu uống cùng ông cụ Kiều một ly.

Dì Lưu căn nhắc một hồi, thấy không ai hùa theo, lúc bấy mới thôi.

Giữa bữa cơm, có hàng xóm dẫn trẻ con tới cửa cảm ơn Kiều Mộ. Ông cụ Kiều nghe rõ ngọn nguồn, đưa mắt nhìn Kiều Mộ, mặt lộ vẻ không vui.

Kiều Mộ ngượng ngùng, khách sáo đôi câu rồi tiễn hai mẹ con ấy ra ngoài

Nghiêng mắt trông theo bóng cô, khóe môi Tiêu Trì khẽ vênh lên. Ban sáng anh còn cảm thấy lạ, với gương mặt lạnh băng của Kiều Mộ, ai đã cho thằng trộm ranh can đảm bắt giữ cô nhỉ. Hóa ra giống ba năm trước, là cô chịu thay người khác.

Bản lĩnh thật!

Ăn no, Kiều Mộ lên gác, đóng cửa thay bộ đồ y tá. Lúc cởi áo sơ mi, phát hiện hai cánh tay tím bầm, cô khẽ nhăn mày.

Đúng là đã lâu cô không luyện tập, nhất là đánh cộc.

Xịt chút thuốc màu trắng, cô mặc đồ vào, nghe thấy giọng Tiêu Trì từ dưới sân truyền tới: "Cho cháu mười ngày phép, phải trị lành vết thương, bằng không không cho quay về."

"Nên trị dứt đi thôi." Ông cụ Kiều cũng tán thành.

"Thế cháu phải đến làm phiền ông mỗi ngày rồi. Đúng lúc thất lực cháu cũng hơi khó chịu, chắc là vết thương cũ."

"Chốc nữa để Kiều Mộ dán cho cậu mấy miếng thuốc cao."

"Cảm ơn ông nội Kiều ạ."

Kiều Mộ nghiêng rặng. Ngồi xuống trước bàn sách, cô giở cuốn sổ ghi chép của Kiều Huy, vừa đọc vừa viết vào những điều mình tâm đắc khi thăm khám tại nhà bệnh nhân.

Viết xong, nghe thấy dưới lầu vọng lên tiếng nói, biết hai người đang chơi cờ, cô đứng dậy mặc bộ đồ y tá rồi đi xuống mở cửa lớn viện trước.

Khoảng 3 giờ chiều, Lí Thành An đến làm việc và xách theo một cái túi. Thấy hắn không đi xe đạp, Kiều Mộ ngạc nhiên và hơi buồn cười.

Lí Thành An thay đồ y tá bước ra, từ tốn đặt chiếc túi kia lên quầy, nhẹ nhàng đẩy bộ mỹ phẩm tới trước mặt Kiều Mộ: "Không biết em thích gì nên anh mua cái này."

Kiều Mộ ngẩng đầu liếc qua, lịch sự đẩy về : "Tôi dị ứng với nhãn hàng này, cảm ơn ý tốt của sư huynh."

Hứa Thanh San thâm quá, không đâu nhắc tới mỹ phẩm gì chứ.

Lí Thành An xấu hổ không thôi, lại đẩy đồ qua: "Em giữ lại mà tặng người khác, anh mang về cũng không dùng tới."

Kiều Mộ không muốn nhận, lấy cớ không biết tặng ai, lại đẩy về.

Đang đùn đẩy thì Tiêu Trì đi ra, miệng ngậm điều thuốc, nheo mắt quét qua mặt quầy, dừng trên mặt Lí Thành An, đoạn sán đến một cách rất tự nhiên.

Lí Thành An thoáng lộ vẻ buồn bực, để mỹ phẩm lại rồi quay người toan rời bước.

"Gượng đã!" Tiêu Trì toét miệng, thông dong móc cái bật lửa trong túi áo ra, 'tạch' một phát, đánh lửa châm điếu thuốc, rồi nhả một vòng khói to vào mặt Lí Thành An: "Người anh em chả có thành ý gì cả! Tặng mỹ phẩm còn tặng hàng nhái."

"Ý anh là sao?" Lí Thành An như thể bị giẫm phải đuôi, khuôn mặt nho nhả tái nhợt, tiếp đó đỏ bừng, cau mày trừng mắt: "Đồ ắt ơ thói tha."

Kiều Mộ dịch về sau, dựa vào lưng ghế, thờ ơ quan sát vở diễn, trong mắt chứa chan niềm vui.

Tiêu Trì thoáng liếc cô, rồi đột nhiên quay đầu, chống khuỷu tay lên kệ quây, nghiêng người ghé sát, thấp giọng cười: "Hắn nói tôi thói tha?"

"Đây là việc riêng của các anh." Kiều Mộ gác chân lên quây, mượn lực xoay cái ghế ngồi, cô đứng dậy đi luôn.

Đốm lửa đỏ của đầu thuốc lóe sáng. Tiêu Trì nhả khói, quay sang đối diện với Lí Thành An, ánh nhìn nghiền ngẫm: "Ngại quá, tôi không hiểu về mỹ phẩm. Ban nãy đùa thôi."

"Vô học!" Lí Thành An cho mỹ phẩm vào lại trong túi, xách lên đi tìm Kiều Mộ.

Tiêu Trì khom lưng, cúi nửa người. Hai tay chống trên mặt quây, anh phun khói thuốc. Sau đấy, anh đứng thẳng dậy, ngón tay búng khẽ vài phát trên đùi rồi cũng vào theo.

Tam Nhi nhận được nhiệm vụ mới nên ăn cơm xong đã rời đi, giờ anh về thể nào cũng bị ăn mắng một trận. Rảnh rồi quá mà!

Bệnh nhân lục tục đến cửa, Kiều Mộ phụ trách rút ống giác hơi. Những bệnh nhân cần châm cứu chưa được ông nội cho phép thì cô không thể tiếp xúc.

Buổi sáng Tiêu Trì đã châm một lượt, còn hai kim nữa chưa châm. Anh tựa cửa nhìn một chốc, sau đấy dụi tắt điều thuốc, nhắc chân đi vào trong phòng.

Kiều Mộ chẳng bận tâm tới anh, cô cầm ống giác đốt nóng, cẩn thận chụp lên người bệnh nhân.

Làm liên tục xong mấy cái, thấy anh không đi, cô nhú mày đến phòng để thuốc lấy ngải cứu rồi ngồi bên giường bệnh khác. Sau khi đốt ngải thì châm cứu cho họ.

Tiêu Trì cứ dán mắt nhìn từ trên đỉnh đầu Kiều Mộ nhìn xuống, dần dần dừng ở cổ tay cô. Yếu hầu anh vô thức cuộn cuộn.

15 phút trôi qua, Kiều Mộ đặt que ngải xuống, quay sang nhỏ ống giác hơi cho bệnh nhân làm giác hơi lúc trước.

Xong, cô lại tập trung châm cứu tiếp.

Phòng bệnh đã vắng. Tiêu Trì đi ra, anh đến trước bụi trúc La Hán, móc bao thuốc và bật lửa đốt một điều.

Ông cụ Kiều đang đun thuốc cao cho anh, mùi thuốc đông y nồng đượm từ trong viện bay tới, thi thoảng nghe thấy đôi ba tiếng ho khan.

Phun khói thuốc, anh tiến lên vài bước rồi ngồi xuống bức tường kính thông với trong viện, lim dim mắt lặng lẽ quan sát cái sân được

quét dọn gọn gàng. Lúc chơi cờ anh có uống tí rượu, giờ mới bốc lên đầu, hơi khó chịu.

Hút xong điếu thuốc, bà chị châm ngải cũng đi. Tiêu Trì đứng dậy, phỉn tàn thuốc trên quần, thông thả rời gót.

"Bữa tối thì không được, em phải ăn cùng ông. 8 giờ 30 gặp nhau ở quán rượu bên sông đợi trước đi ạ. Chỗ đó là bạn em mở, cứ thế nhé! " Kiều Mộ cúp máy, giọng điệu vẫn như mọi khi, chẳng nghe ra buồn vui, giận hờn.

Vào phòng, Tiêu Trì chọn một giường bệnh trống, nằm luôn xuống, chẳng nói chẳng rằng.

Kiều Mộ bỏ di động vào túi, quét mắt nhìn anh một tẹo rồi ra ngoài. Lát sau, có tiếng bước chân tới gần, Tiêu Trì ngửi thấy mùi lạ, theo bản năng mở bừng mắt.

"Thầy nói hôm nay còn hai kim nữa, tôi phải châm nốt." Lí Thành An lấy bao kim, liếc Tiêu Trì với vẻ khinh khỉnh, ra điều đang làm 'việc công'

Tiêu Trì hơi ghéch đầu, nom Kiều Mộ đi vào trong viện, anh bất giác mỉm cười, lại khép mắt.

Lúc Kiều Mộ đến quán rượu đã hơn 8 giờ, Hứa Thanh San mặc một chiếc váy ngắn sang trọng gọi cảm mê người, bên ngoài khoác áo gió màu trắng, ào ào chạy tới, gặp mặt liền ôm cô thật chặt: "Không hát có được không?"

"Được" Kiều Mộ nhướn mày, "Đàn anh tao sắp đến, tiện thể giới thiệu cho mày biết."

"Chậc..." Hứa Thanh San buông Kiều Mộ ra, lùi về sau một bước, quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, kế tiếp lại ghé sát, thấp giọng cười xấu xa: "Thì ra sớm đã có chủ, may được lắm!"

"Bùa của tao đâu?" Kiều Mộ nghiêm túc chìa tay.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 11

'DỊ ỨNG VỚI NGƯỜI HAY VỚI HOA?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Hứa Thanh San cười hi hi, khóe mắt liếc thấy một chiếc Suv màu nâu bạc tiến vào bãi đỗ xe, cô bạn huých khuỷu tay vào ngực Kiều Mộ, vẻ mặt ám muội: "Đây hả?"

"Ờ", Kiều Mộ trừng cô bạn một cái. Nhìn Mạnh Trường Phong đã xuống xe, cô giơ tay vẫy anh ta.

Mạnh Trường Phong nói đùa: "Anh không đến muộn chứ?" Anh ta lượn qua đầu xe, ôm một bó hoa từ ghế phụ xuống, rồi khóa xe, thông thả đi về phía Kiều Mộ: "Biết em gần đây bận rộn, cố ý chọn cho em đây!"

"Cảm ơn anh!" Kiều Mộ nhận lấy bó hoa, kế tiếp đưa luôn cho Hứa Thanh San, nháy mắt ra hiệu với cô bạn: "Đàn anh của tao, Mạnh Trường Phong, công tác ở khoa chăm cứu bệnh viện Đông y thành phố."

Nhận bó hoa Kiều Mộ đưa cho, Hứa Thanh San toét miệng, hàng lông mày cong cong: "Chào bác sĩ Mạnh. Em là bạn nối khố của

Kiều Mộ, Hứa Thanh San ạ! Thanh trong màu xanh, San trong san hô."

"Chào em!" Mạnh Trường Phong bắt tay với Hứa Thanh San, ánh mắt dừng trên mặt Kiều Mộ, bình thản giải thích: "Không có ý gì khác. Tiệm hoa nói hoa này có thể xoa dịu mệt mỏi."

"Nếu anh có ý gì thì thăm á." Hứa Thanh San tiếp lời, giọng điệu nghiêm túc: "Bác sĩ Mạnh muốn hại chết Kiều Mộ nhà em sao, nó dị ứng với hầu hết các loại hoa đấy."

Kiều Mộ gật đầu phụ họa: "Hứa Thanh San nói là thật đó anh. Cơ mà, người không biết không có tội. Vào thôi ạ!"

Mạnh Trường Phong hơi lúng túng, anh ta cười chữa thẹn, theo hai cô vào quán rượu.

Một góc trong quán rượu, Tiêu Trì ngồi trên ghế chân cao, tay cầm ly sữa, ánh mắt như vô tình như cố ý rơi trên người Kiều Mộ.

"Ông nghĩ bác sĩ Kiều không thích hoa hay là không thích người tặng hoa?" Quan Công nhấc cốc sữa trong khay, thư thái nhấp một ngụm. Không đợi Tiêu Trì trả lời, gã lại nói tiếp: "Tôi cảm thấy bác sĩ Kiều xứng với chiều cao và khí chất của tay kia lắm nhá."

Tiêu Trì vươn tay kẹp cổ Quan Công một cái, chỉ vào cốc sữa: "Cho khách đấy, tự nôn tiền ra đây."

"Ặc..." Quan Công bị sặc nước miếng, bụng khay hậm hực quành lại.

Lúc đi qua quầy bar, vô tình trông thấy mục tiêu ngồi bên cạnh Kiều Mộ, ánh mắt gã lóe sáng, tỉnh bơ đi tới gần.

Vẫn chưa đến thời gian bắt đầu cuộc sống về đêm, khách trong quán rượu lác đác, cho nên cách xa cũng có thể nghe rõ cuộc trò chuyện bên đó.

Một tay Quan Công bưng khay, tay kia cầm khăn lau, cúi người lau bàn.

"Công việc của em vẫn chưa đâu vào đâu, làm kẻ thất nghiệp thôi." Kiều Mộ nâng cốc. Cô thanh thoi ngồi cùng ghế dài với Hứa Thanh San.

"Em muốn tìm thì có khó gì." Lữ Triển Bằng cười, nâng cao ly, chạm cốc mời cô.

Mạnh Trường Phong cũng nhắc ly rượu, cười hà hà tiếp lời: "Nói đúng lắm! Năm nào cô ấy cũng là người giành học bổng trong lớp bọn tôi, còn được cử đi học nghiên cứu sinh nữa đấy."

"Khen em à, anh không vậy chắc," Kiều Mộ ngồi thẳng dậy, huých tay vào Hứa Thanh San, nét mặt vẫn như cũ: "Em giới thiệu chút, bạn nổi khổ của em, sinh viên ưu tú khoa Trung Văn của đại học B."

"Hân hạnh, hân hạnh!" Lữ Triển Bằng nhấp hớp rượu, nhìn sang Kiều Mộ và nói: "Anh thấy đám bạn học bảo em ra nước ngoài, còn tưởng em chưa về. Hôm nay gặp được thật sự bất ngờ quá. Vừa đúng lúc anh có chuyện muốn hỏi thăm em."

"Chuyện gì?" Kiều Mộ đặt ly rượu xuống thay bằng cốc nước hoa quả, khẽ nhấp một ngụm.

Lát nữa về phải lái xe, cô suýt quên bég.

"Nghe đâu ở Lâm Châu có vị thầy thuốc già đức cao vọng trọng, giỏi châm cứu. Gần đây, thất lạng tổng giám đốc của bọn anh cứ khó chịu suốt. Anh mới đến, lạ nước lạ cái, không biết tìm ở đâu." Lư Triển Bằng đang nói thì hắt cằm về phía cô: "Sao lại uống nước trái cây. Bạn học cũ gặp mặt, uống một ly rượu mới phải chứ?"

"Bạn học cũ gặp mặt quả thực đáng để uống một ly. Nhưng lát nữa em và đàn anh đều phải lái xe, nên yêu quý tính mạng!" Ánh mắt Kiều Mộ thản nhiên: "Thầy thuốc già đức cao vọng trọng thì không biết, nhưng giỏi châm cứu thì có quen, Nhân Tế Đường ngõ An Cư."

"Đúng, đúng, chính là nhân tế Đường! Xem trí nhớ của anh này!" Lư Triển Bằng lại cười, vừa vặn lúc ấy di động đổ chuông, hấn hơi rướn người, đặt ly rượu xuống rồi ra ngoài nghe điện thoại.

Kiều Mộ nghiêng đầu nhìn Mạnh Trường Phong ra chiều suy tư: "Chẳng phải tốt nghiệp khoa chính quy xong là anh ta đến Lâm Châu luôn à, sao bảo mới đến?"

"Anh không rõ, cậu ta hiếm khi nói chuyện với đám bạn học lắm." Mạnh Trường Phong cũng đổi sang nước trái cây, không hề cảm thấy có gì khác lạ cả.

Kiều Mộ cắn môi dưới, nghĩ tới chức vụ của Lư Triển Bằng ở Sang Thiên, mấy hôm trước lái xe của Sang Thiên lại cố ý tới Nhân Tế Đường. Cô thoáng nhú mày.

Đổi chủ đề, chuyện phiếm một lúc. Lư Triển Bằng nghe xong điện thoại thì quay vào, cáo lỗi rồi đi trước.

Kiều Mộ ngoái đầu, thấy mấy người đàn ông đến cùng hấn cũng lục tục đứng lên, cô liền thu hồi tầm mắt.

"Tên này tướng mạo gian trá. Kiều Mộ, mày đừng qua lại nhiều với hấn nhá." Hứa Thanh San lén thì thầm vào tai cô: "Tương lai sẽ chết đột ngột đấy! Tin tao đi!"

Kiều Mộ nghe lời, gật đầu. Nhác thấy phía xa có người rất giống Tiêu Trì, cô vô thức ngoảnh đầu nhìn theo.

Đúng lúc người đó quay lại. Biết đích xác là không phải, cô mới cất ánh mắt và tiếp tục tán gẫu với Mạnh Trường Phong.

Buổi tối về nhà, Kiều Mộ vào cửa liền quên luôn chuyện đụng phải Lữ Triển Bằng, ngủ thẳng một mạch.

Lúc thay quần áo, cánh tay cô đau muốn chết.

Xuống tầng đánh cộc cùng ông nội nửa tiếng, hai tay run đến nỗi không cầm chắc cốc nước.

"Cháu chào ông Kiều." Tiêu Trì thủng thẳng bước qua cửa phòng khám rồi dựa vào khung cửa. Miệng anh ngậm điều thuốc, khóe môi vui vẻ nhướn lên.

"Hôm nay đến sớm thế." Ông cụ nghiêng đầu, lia cặp mắt sắc bén nhìn anh, ý bảo anh qua đây.

Tiêu Trì nhả khói thuốc, tay trái dứt túi quần, nghênh ngang bước qua ngưỡng cửa.

"Cậu cũng luyện đi! Bản lĩnh trên tay đủ cứng cáp, mệnh cũng dài hơn." Ông cụ Kiều giơ tay chỉ về phía cốc gỗ, "Luyện khí công trước,

bảo Kiều Mộ dạy cho!"

Kiều Mộ quay phắt đầu lại, lời từ chối còn chưa nói ra miệng thì ông cụ lại bảo: "Bát cực quyền giúp thân thể khỏe mạnh. Luyện tốt rồi phối hợp với cách chiến đấu của các cậu sẽ càng hữu ích."

"Cảm ơn ông đã ưu ái cháu." Vứt điều thuốc, Tiêu Trì nhắc chân dụi tắt, đoạn cúi xuống nhặt lên, ném vào thùng rác bên cạnh.

Kiều Mộ dừng tay, nắm đấm buông lơi. Cạn lời.

Ông cụ đi xong một bài quyền thì ngoài cửa vang lên tiếng gọi của anh Bát và giọng của bác A Trần sát vách: "Cụ Kiều ơi, đi thôi!"

"Tới ngay đây!" Ông nội lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, tiếp đó xách cái lồng chim họa mi để trên bàn đá, chấp tay sau lưng, thông thả rời bước.

Tiếng đóng cửa truyền tới. Tiêu Trì mỉm cười, đến trước cọc gỗ, duỗi tay gặt gặt mấy cái: "Bác sĩ Kiều, bắt đầu dạy đi!"

Con người Kiều Mộ trầm xuống. Cô bước đến sau lưng Tiêu Trì, giơ chân đá hai chân anh mở ra: "Tư thế đứng tấn, eo phải thẳng, hai tay giơ lên, cánh tay bằng với bả vai, năm ngón tay gập vào."

Tiêu Trì làm theo. Lúc anh xoay mặt đối diện với ánh mắt cô, khóe môi anh nhếch một nụ cười: "Dị ứng với người hay dị ứng với hoa thế?"

"Tay phải ra quyền, khuỷu tay trước, nắm đấm sau, cọc gỗ chuyển động thì sang tay trái." Kiều Mộ tiến lên một bước, khoảng cách rất gần, cô gập đầu gối ken vào giữa hai chân anh, thúc hai cái trái phải rõ mạnh: "Chân phải thẳng."

Nụ cười trên mặt Tiêu Trì cứng đờ, anh nghiêng rằng: "Dùng việc công báo thù riêng hả?"

"Ừ." Kiều Mộ thẳng thắn đáp. Trước khi anh hành động, cô mau lẹ lùi sang bên, làm mẫu động tác, giọng điệu lạnh tanh: "Một trăm lần."

Dứt lời, hai tay cô như thể sắp gãy lìa, chẳng còn sức lực, buông thõng xuống.

Tiêu Trì quay đầu, vừa khéo trông thấy lông mày cô khẽ nhúu với biên độ rất nhỏ. Anh không nín nổi, lại mỉm cười.

Hèn gì hôm qua tay yếu vậy.

Lười phải để ý tới anh, cô ngồi một bên lau mồ hôi, cầm di động xem tin tức.

Mấy phút trôi qua, điện thoại bàn ở phòng khám bên kia reo vang, tiếng chuông khá chói tay. Kiều Mộ đứng dậy chạy như bay đi nghe máy.

"Kiều Mộ à, cô tới đây mau. Bố bọn trẻ nhà tôi đột nhiên bị ngã bất tỉnh. Số 289." Điện thoại kết nối, giọng phụ nữ hoảng loạn không biết phải làm sao lập tức truyền tới.

"Tôi qua ngay." Kiều Mộ gác ống nghe, vòng qua quầy khám bệnh lấy hòm thuốc đeo lên vai rồi lao ra ngoài.

Tiêu Trì dừng tập, lau mồ hôi trên mặt. Anh móc bao thuốc trong túi quần, châm một điếu, đứng đỉnh ra ngoài theo, tiện thể đóng cửa lớn.

Dì Lưu đi mua thức ăn có mang chìa khóa.

Đi thẳng vào trong ngõ, xa xa bắt gặp cả đám người bu quanh cửa một nhà hàng xóm, Tiêu Trì phun khói thuốc, rảo bước chân đi tới.

"Xe cấp cứu sắp đến rồi! Tôi đã gọi điện thoại, chị Ngọc đừng lo. Kiều Mộ là bác sĩ, anh Mạc sẽ không sao đâu."

"Có Kiều Mộ ở đây, thật sự không cần lo lắng."

Nghe những lời bàn luận ấy, Tiêu Trì sầm mặt chen vào giữa đám đông. Thấy Kiều Mộ quỳ trên đất, đang làm phục hồi tim phổi cho một gã béo, anh cau mày, vút điếu thuốc, nhanh chóng qua giúp cô.

Trông thấy anh, Kiều Mộ thoáng sửng sốt rồi sực tỉnh, lập tức chỉ cho anh: "Đặt cườm tay lên giữa ngực anh ấy, trên xương ức, chồng tay kia lên tay thứ nhất, dùng sức ấn thẳng xuống."

Tay cô không có sức, bệnh nhân này lại quá béo, mỗi lần nhấn một muồn chết.

Tiêu Trì khẽ gật đầu, cực kỳ tập trung phối hợp dưới sự hướng dẫn của Kiều Mộ.

Hàng xóm vây quanh mồm năm miệng mười, vừa lo lắng về tình trạng của bệnh nhân, vừa bàn tán sao xe cứu thương vẫn chưa đến. Chừng 5 phút sau, xe cứu thương đỗ ngoài cửa thì bệnh nhân trên đất cũng hồi phục, tự hít thở.

Kiều Mộ giao bệnh nhân cho bác sĩ và y tá kiểm tra tiếp, bình tĩnh giải thích rõ tình trạng của bệnh nhân và nguyên nhân phát bệnh.

Tiêu Trì cùng bác sĩ khiêng bệnh nhân lên xe, thở phào một hơi như trút được gánh nặng. Ánh mắt anh lại theo thói quen rơi trên người Kiều Mộ.

Cô vẫn đang mặc bộ đồ thể thao, tóc búi gọn sau gáy, chiếc trâm được chạm khắc thô sơ cắm chênh chếch vào búi tóc, mặt cô phủ một lớp mồ hôi nhật, đôi mắt thâm sâu như đầm nước. Ánh nắng trùm lên người cô, không xoa tan nổi chút lạnh lẽo, nom đẹp tuyệt.

Hàng xóm nhường đường, xe cứu thương mau chóng ra khỏi con ngõ. Hai người sóng vai nhau đi về, không ai nói câu nào.

Mặt Trời vừa mới lên cao, trong không khí mang theo hơi nước ẩm ướt, bên tai thi thoảng vang lên tiếng chim hót.

Tiêu Trì nghiêng đầu, đưa mắt quét từ đỉnh đầu Kiều Mộ xuống và dừng trên môi cô, theo bản năng, hầu kết anh lại trượt trượt. "Tối nay cùng ăn cơm nhé?"

Kiều Mộ chẳng ừ hử.

Tiêu Trì lấy điều thuốc, gõ vài cái vào lòng bàn tay rồi đưa lên miệng: "Người đó bị sao vậy?"

"Tim ngừng đột ngột." Kiều Mộ hờ hững đáp.

Tiêu Trì châm thuốc, rít một hơi. Anh chếch đầu nhả một cụm khói lớn, không lên tiếng nữa.

Trở lại Nhân Tế Đường, dì Lưu đã mua thức ăn về, ông nội hãy còn đang đi dạo trong công viên gần đây. Vào phòng trị liệu, Tiêu Trì chẳng nói một lời, cởi ngay quần áo, thành thật nằm xuống giường: "Cắt chỉ hộ tôi."

Kiều Mộ đeo khẩu trang và găng tay. Liếc qua vết thương trên bụng anh, cô khẽ chau mày, chuẩn bị một lượt rồi bưng khay tới: "Tối qua anh có nhiệm vụ à?"

"Có một con cá lọt lưới." Tiêu Trì gập tay trái gối sau đầu, đôi mắt đen như mực nhìn cô không chớp. "Đuổi cả một đêm, sáng nay mới bắt được, tôi đến thẳng đây luôn."

Kiều Mộ lặng thinh, cô duỗi chân ngoắc cái ghế qua, đặt khay lên kệ, cầm kéo và nhíp để cắt chỉ vết thương.

Vết thương do dao, khâu 5 mũi, miệng vết thương có vẻ đã mím.

Xử lý xong xuôi, Kiều Mộ khử trùng cẩn thận, bưng khay đặt về chỗ cũ. Tiêu Trì nhìn sườn mặt của cô, lại hỏi: "Dị ứng với người hay dị ứng với hoa?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 12

'ANH BIẾT CHỮ' KHÔNG ĐẤY?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ nghiêng đầu, ánh nhìn trêu đùa trượt xuống, đối diện với tầm mắt của Tiêu Trì: "Không liên quan đến anh."

"Có, em chạm vào súng của tôi rồi!" Tiêu Trì toét miệng, giọng điệu sâu xa: "Súng nhận chủ."

"Vậy thì phải nhận tay trái, tay phải của anh, chứ không phải tôi." Kiều Mộ dọn sạch chiếc khay, đoạn nâng tay xem giờ.

Tiêu Trì nuốt nước miếng bị sặc, dồn lên vết thương, thế là bật ho khan.

Đáy mắt Kiều Mộ đượm ánh cười. Cô thờ ơ nhìn đi chỗ khác, đút hai tay vào túi áo, thông thả ra ngoài. Nửa tiếng nữa ông nội mới về, thuốc cao ông nấu hôm qua cũng được rồi.

Dứt cơn ho, Tiêu Trì ôm ngực từ từ ngồi dậy, mặc quần áo và lượn lờ trong sân tắm nắng.

Qua một chốc, Kiều Mộ cầm theo hai miếng cao dán từ viện trong đi ra: "Vén áo lên!"

Tiêu Trì ngồi thẳng lưng, tiện tay để điều thuốc trên bàn đá rồi cời áo, "Vừa nãy nhìn chưa đủ à?"

"Quay lại!" Mặt Kiều Mộ vẫn không mang theo tí ti cảm xúc.

Tiêu Trì lấy điều thuốc về, đưa vào miệng cắn, ngoan ngoãn xoay người.

Kiều Mộ tiến lên một bước, bỏ thuốc cao dán xuống bàn rồi hơi cúi người, tìm đúng huyệt vị trên thắt lưng anh. Cô duỗi ngón trỏ và ngón giữa nhấn vào huyệt vị, lạnh nhạt hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Sóng lưng Tiêu Trì thoáng cứng ngắc, anh cắn răng phun ra hai chữ: "Thoải mái!"

"Đây thì sao?" Khóe môi Kiều Mộ giật giật, cô dịch tay xuống dưới và dừng trên hõm xương cụt của anh, "Buốt không?"

Tiêu Trì nén cơn đau kỳ quái. Anh khẽ cười, lật tay tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, kéo cô qua. Lưng anh đụng phải ngực cô. "Không buốt thật! Chi bằng... em cho tôi biết buốt nó ra làm sao đi?"

Thời tiết nóng dần, Kiều Mộ mặc cũng không nhiều, dán sát thế này khiến trán cô đã mau chóng rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Trượt tay xuống miệng vết thương mới cắt chỉ, cô ấn mạnh thêm.

Tiêu Trì gập lưng, bỏ tay cô ra, có nề có nếp ngay: "Tính lấy mạng tôi thật hả?"

"Đồ hâm!" Kiều Mộ đứng thẳng dậy, cầm lấy miếng thuốc cao vứt trên bàn, áp vào thắt lưng anh, vỗ 'bộp' một phát rõ mạnh. Tiêu Trì rùng mình, đầu lông mày thoáng chốc trĩu xuống.

Một tiếng 'bốp' giòn giã nữa vang lên. Khóe môi Tiêu Trì co rút, điều thuốc kẹp giữa ngón tay cũng khẽ run rẩy.

Kiều Mộ phẩy phẩy tay, đi vào trong viện, lên gác tắm rửa thay quần áo.

Ông nội về đúng giờ. Ăn sáng xong, ông vẫy Tiêu Trì đến phòng điều trị để châm cứu. Kiều Mộ sửa soạn phòng thuốc đâu vào đấy rồi sang phòng khám ngồi.

Đúng 9 giờ, Lí Thành An vào cửa không chệch lấy một phút!

"Sớm vậy. Gần đây thời tiết tốt, cũng ít bệnh nhân đến châm cứu, không cần vội thế đâu!" Lí Thành An cười toe toét. Tới trước quầy, hắn ta nghiêng mình, chống hai tay thoải mái trên mặt quầy, nhiệt tình nói: "Ở gần đây mở một quán món Tứ Xuyên được lắm, trưa nay đi nếm thử một bữa nhé!"

"Nóng lắm!" Kiều Mộ ngồi thẳng lưng, hờ hững hỏi: "Sao anh không đi xe đạp?"

Lí Thành An xấu hổ, như thể bị người ta quăng cho cái bạt tai. Hắn ta chột dạ né tránh ánh mắt của cô, đáp: "Đang giảm béo!"

"Ô", Kiều Mộ gật đầu, ánh mắt trở lại trên quyển sổ ghi chép. Cô ngả người ra sau, nhàn nhã dựa vào lưng ghế.

Lí Thành An ngượng chín mặt, vừa vặn điện thoại bàn đồ chuông. Bấy giờ hắn ta mới cười cười, sượng sùng quay gót.

Kiều Mộ nghe máy, ghi lại địa chỉ và chứng bệnh của đối phương cần thăm khám tại nhà. Gác điện thoại, cô cất quyển sổ tay của Kiều Huy, sau đấy đem ghi chép đi tìm ông nội.

"Thành An, cậu đi đi! Châm kim sâu thêm nửa tắc so với bình thường. Ông ta đây là bệnh cũ ấy mà." Ông cụ Kiều ngẩng đầu thoáng liếc Kiều Mộ, lại cúi xuống, "Kiều Mộ, cháu qua đây để mắt! 15 phút sau thì rút kim, đổi huyết."

"Vâng." Kiều Mộ đưa sổ cho Lí Thành An, rồi thông thả đi tới ngồi xuống bên giường Tiêu Trì.

Thu lại cái nhìn không vui, Lí Thành An cầm ghi chép, mặc áo y tá, liếc xéo Tiêu Trì một cái mới rề rà rời bước. Cái thằng ất ơ mắc dịch kia sao ngày nào cũng đến sớm thế, cứ như quẹt thẻ đi làm ấy.

Trước kia cũng chẳng thấy gã siêng như vậy.

Ông nội ngồi được một chốc thì cầm radio ra ngoài sân phơi nắng, thi thoảng lại ngâm nga theo.

Kiều Mộ ngó đầu nhìn sang Tiêu Trì, thấy anh đã ngủ khì từ lúc nào. Cô đứng dậy che cái eo anh lại, nhân tiện tới giá sách lấy một quyển sách y xuống đọc.

Đến giờ, cô tắt đồng hồ báo thức, rút kim trên chân anh. Phát hiện kim ông nội châm sâu thêm nửa tắc nữa, cô âm thầm ghi nhớ.

Châm đổi huyết xong, Tiêu Trì vẫn chưa tỉnh, bệnh nhân khác cũng lần lượt tới cửa.

Ông nội tắt radio quay vào ngồi sau bàn sách, bắt đầu thăm bệnh. Bận rộn đến 10 giờ hơn, lại có hàng xóm gọi điện thoại đến. Nghe xong, Kiều Mộ thưa với ông nội một tiếng rồi cõng hòm thuốc ra ngoài.

Bệnh nhân này trước đây thuê nhà trong ngõ, sau khi chuyển đi cũng hay về. Đây là lần đầu tiên yêu cầu thăm khám tại nhà.

Kiều Mộ xem qua ghi chép, bị viêm khớp vai. Theo lẽ thường, nếu là ông nội châm cứu thì sau khoảng hai đợt trị liệu sẽ gần như đỡ hẳn.

Lí Thành An đã chữa cho cô ấy được hai năm, nhưng chẳng có tí hiệu quả nào, không biết vấn đề nằm ở đâu.

Đối phương ở hơi xa. Lúc Kiều Mộ đánh xe ra, bất ngờ trông thấy Lư Triển Bằng từ trên chiếc Rolls - Royce bước xuống. Cô mím môi, nhún chân ga, nhanh chóng lái đi.

Lời của Hứa Thanh San chẳng chuẩn xác bao giờ, có điều Kiều Mộ lựa chọn tin tưởng cô nàng trong chuyện này.

Đến nơi, Kiều Mộ đỗ xe, kiểm tra số nhà để khỏi nhầm lẫn rồi mới nhấn chuông cửa.

Lát sau, có người ra mở cửa, là một dì chừng 50 tuổi, mặc bộ đồ nom giống quản gia hay bảo mẫu gì đó.

"Cháu là bác sĩ của Nhân Tế Đường, cô Khương gọi điện hẹn cháu đến châm cứu cho cô ấy ạ." Kiều Mộ lễ phép nói rõ thân phận.

"Cô chủ bảo mau mời vào!" Dì ấy mời Kiều Mộ, rồi đóng cửa dẫn cô vào biệt thự.

Người ở trong phòng đàn, cửa không khóa nên Kiều Mộ đẩy cái là mở.

Căn phòng thuần màu trắng, người bệnh đang nằm trên tấm thảm trải sàn màu xám dẹt thủ công. Cô ấy mặc áo ngủ bằng lụa có thắt đai, mái tóc xõa tung che gần kín cả khuôn mặt.

Kiều Mộ đóng cửa, bình tĩnh bước tới: "Cô không thoái mái chỗ nào? Viêm cơ vai tái phát phải không?"

"Không phải..." Khương Bán Hạ thở hào hển, giọng nói cũng khàn khàn, "Tôi không cử động được, không biết tại sao nữa."

Kiều Mộ đặt hòm thuốc, ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt. Cô hạ tầm mắt thì nhìn thấy tấm thảm dưới người Khương Bán Hạ đã biến thành màu đen, theo bản năng liền bảo cô ấy đừng nhúc nhích.

Khương Bán Hạ đáp lời, nước mắt lã chã chảy dọc theo tóc, làm ướt áo ngủ.

"Cô gắng chịu một chút, tôi xử lý cho cô!" Kiều Mộ cầm lấy chân cô ấy, từ từ gập lại, kế tiếp cô mở hòm thuốc, đeo băng tay.

Lông mày Khương Bán Hạ nhíu chặt. Đoán chừng nơi nào đây bị kéo căng nên cơ thể run rẩy, bả vai giần giật, òa lên khóc.

Kiều Mộ im lặng, cô lấy hết những thứ cần dùng ra, bắt đầu làm sạch vết thương cho Khương Bán Hạ.

Từ hai đầu gối cô ấy trở xuống toàn vết bầm tím, nom mà phát sợ.

Khương Bán Hạ khá trẻ. Trong tình huống chật vật thế này, khuôn mặt kia nhìn vẫn căng mịn săn chắc, thực xinh đẹp. Kiều Mộ cảm thấy quen quen, phảng phất nhớ ra cô ấy chính là người phụ

nữ lái chiếc Volvo cố ý dừng trước cửa phòng khám đông y thời gian trước.

Cô dời tầm mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu hỏi: Cô ấy đến chưa bệnh hay đợi Tiêu Trì?

Khương Bán Hạ khóc một hồi thì dần dần yên lặng. Kiều Mộ giữ chân cô ấy, quan sát kĩ miệng vết thương: "Sẽ hơi đau, cô gắng chịu nhé! Nếu cần báo cảnh sát, tôi cũng có thể làm dùm."

"Không cần đâu." Khương Bán Hạ xấu hổ đỏ mặt, gian nan lắc đầu.

Xử lý xong, Kiều Mộ thu dọn đồ và hỏi cô ấy có cần châm cứu nữa không.

Nằm trên đất, Khương Bán Hạ thở nặng nhọc, đáp: "Có."

Qua một lúc, Kiều Mộ đỡ Khương Bán Hạ dậy, lấy chiếc áo khoác trên ghế mặc thêm cho cô ấy, sau đó lên phòng ngủ trên tầng hai.

"Cảm ơn chị!" Khương Bán Hạ nằm xuống giường, mặt cũng đã dần mờ hơi lạnh. "Quả thực cũng có động vào khớp vai bị viêm. Tôi vốn tưởng nghỉ ngơi một lát là khỏi, kết quả thật tình đau quá!"

Kiều Mộ xoa xoa tay, đặt hòm thuốc lên tủ đầu giường. Liếc qua tấm ảnh cưới trên đầu giường, cô sửng người, bèn nhìn lại.

Vậy mà là Lư Triển Bằng... Cát đi về ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, Kiều Mộ lấy bọc kim ra, làm như băng quơ hỏi Khương Bán Hạ: "Ông xã cô bận lắm à?"

Khương Bán Hạ thoáng co rúm, khẽ gật đầu.

Phản ứng của cô ấy được Kiều Mộ thu hết vào trong mắt, tiếp đó thức thời chuyển đề tài. Lư Triễn Bằng chưa từng nói hấn đã kết hôn, còn cưới một cô vợ xinh đẹp trẻ tuổi thế này.

Gần tới thời gian rút kim, dưới tầng một truyền tới giọng của một người đàn ông. Tưởng là Lư Triễn Bằng, Kiều Mộ vẫn chưa nghĩ xong cất lời chào hỏi thế nào thì người nọ đã lên đến tầng hai.

"Cô chủ mời bác sĩ đến châm cứu cho cô ấy, giờ chắc cũng sắp xong rồi!" Giọng của dì kia hơi mất bình tĩnh.

Người đàn ông không nói gì, nện mạnh bước chân càng thêm gấp gáp.

Đến giờ rút kim, cửa phòng ngủ cũng bị đẩy ra.

Kiều Mộ ngoảnh đầu, thấy một người đàn ông chừng 40 tuổi đứng ở cửa, cô thoáng sửng sốt rồi thả nhiên rời mắt.

Anh ta không phải Lư Triễn Bằng.

"Bác sĩ đến rồi à?" Quách Bằng Hải chấp tay sau lưng, ánh mắt sắc bén nhìn Khương Bán Hạ trân trân. "Khó chịu sao không nói, anh bảo lái xe đưa em đến bệnh viện."

"Không sao..." Khương Bán Hạ khàn giọng đáp.

Cảm nhận được sự run rẩy của cô ấy, Kiều Mộ tăng thêm lực trên tay, rút kim thật nhanh.

Thu dọn xong hòm thuốc, Khương Bán Hạ mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy tiền trả cho Kiều Mộ.

Cô ấy đưa 500 tệ, Kiều Mộ nhận lấy, cũng không trả lại tiền thừa mà đeo hòm thuốc đứng dậy luôn: "Cô nghỉ ngơi cho tốt trong hai ngày. Nếu thực sự không thoải mái, cô vẫn nên đến bệnh viện thì hơn."

"Bác sĩ Kiều, cảm ơn chị." Khương Bán Hạ rúc người trong chăn, giọng nói phát run: "Tôi không tiễn chị!"

Kiều Mộ 'Ừ' một tiếng, quay sang khẽ gật đầu với người đàn ông đứng ở cửa rồi thản nhiên lướt qua.

Về tới Nhân Tế Đường, Lư Triển Bằng đã rời đi. Tiêu Trì đã thức giấc và đang cùng ông nội mỗi người một cái ghế bập bênh, nằm hong nắng nghe xướng khúc trong sân.

Cất hòm thuốc, Kiều Mộ đến phòng trị liệu ngó qua, bất ngờ bị Lí Thanh An gọi lại: "Kiều Mộ à!"

Cô dừng bước, không hiểu là chuyện gì.

"Ban nãy bạn học của em tới thăm, để lại số điện thoại cho em, nói rằng có người muốn mời thầy xem mạch kê đơn." Lí Thanh An đề thấp giọng, nóng lòng muốn thử: "Thầy chưa nhận lời, bảo hôm nay có khách nên không tiếp. Em có thể khuyên thầy hộ anh, để anh đi được không?"

Chữa khỏi cho chủ tịch hội đồng quản trị của Sang Thiên thì nổi tiếng chỉ là chuyện cỏn con.

"Không khuyên nổi." Kiều Mộ liếc vào phòng trị liệu, thấy chỉ còn hai bệnh nhân, cô đi sang phòng khám.

"Kiều Mộ à..." Lí Thành An đuối kịp, càng nhỏ giọng hơn: "Anh nổi tiếng rồi, chưa biết chừng thầy sẽ để em trông coi Nhân Tế Đường đấy! Em thử suy nghĩ xem."

"Anh muốn nổi tiếng thì tự đi đi, chẳng liên quan gì đến Nhân Tế Đường hết." Kiều Mộ nhấc tay, giơ ngón trỏ chỉ chỉ vào tấm biển sau lưng, ngữ điệu lạnh băng: "Anh biết chữ không đấy?"

Trên đầu cô treo một tấm biển truyền từ đời này sang đời khác của Nhân Tế Đường, trên đó là sáu chữ to với nét bút mạnh mẽ cứng cáp: NGHÈO KHÔNG KHINH, GIÀU KHÔNG NINH.

Kiều Mộ rút tay về, lười phải để ý tới hán ta.

Lí Thành An thoáng ngẩn người, rồi lập tức thay bằng khuôn mặt tươi cười: "Anh chỉ nghĩ, bái thầy nhiều năm như vậy mà thầy cũng không nói anh đã học thành nghề."

Sau khi tiễn bệnh nhân cuối cùng, Lí Thành An hết giờ làm cũng ra về. Kiều Mộ khép hờ cửa lớn, vào trong viện giúp dì Lưu.

Tiêu Trì mở bừng mắt dõi theo bóng lưng cô một chốc. Anh mở bao thuốc lấy một điều đưa lên miệng, ngồi dậy châm lửa: "Mai cháu không đến được, có vụ án lớn ạ."

"Cậu kiểm chế tí đi! Vết thương trên người còn chưa khỏi đâu." Ông nội Kiều vén mí mắt, giọng nói nghiêm nghị: "Có thời gian qua đây, ta dạy cậu học quyền, đỡ phải hôm nào đấy gặp lại thì cậu đã bị người ta treo lên tường."

Tiêu Trì ghen hống, nuốt luôn cả khói thuốc vào trong bụng, thế là bật ho dữ dội.

Tắt radio, ông cụ chậm rãi ngồi lên: "Xưa nay lão Hứa nhìn người, chưa bao giờ liếc mắt tới lần thứ hai đâu. Hôm trước ăn cơm, ông ấy nhìn cậu ba lần đấy."

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 13

'LÀM MÀU'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì đã từng nghe Kỷ Cảnh Hoán kể khá nhiều về 'lão Hứa' trong lời ông nội Kiều, ông ấy là một thầy phong thủy bậc nhất.

Anh cũng không tin loại chuyện 'coi mệnh' ấy. Song, lời này từ miệng ông nội Kiều nói ra, ít nhiều đang có ý nhắc nhở.

Dì Lưu không ăn tối ở đây nên chuẩn bị xong xuôi thì về' nhà.

Mọi người ngồi xuống. Nhìn thức ăn trên bàn, ông nội liền sai Kiều Mộ đi lấy rượu.

"Không uống nhiều được ạ." Kiều Mộ đặt bát, đến tủ rượu lấy bình Mao Đài còn dư, rót một cốc nhỏ rồi lại cất chỗ rượu thừa đi.

Ông nội biết tối nay Tiêu Trì phải làm nhiệm vụ nên cầm cốc rượu trút làm hai chén con và kêu anh dùng bữa.

Ăn cơm xong trước, Kiều Mộ cầm di động ngồi dưới gốc hoa quế, gửi tin nhắn cho Hứa Thanh San, đòi cô nàng bù a chú.

Hứa Thanh San nhanh chóng trả lời bằng hai từ đơn giản: Không có.

Kiều Mộ liếc qua màn hình một cái rồi thoát khỏi cửa sổ. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đăng nhập vào nhóm bạn học.

Trong hội này không chỉ có bạn học cùng lớp mà còn cả rất nhiều người cô không nhớ nổi. Bởi vì không biết comment ra làm sao, nên một quãng thời gian rất dài Kiều Mộ đều ẩn tin tức trong nhóm, cũng chẳng bận tâm họ tán gẫu cái gì.

Tìm được Wechat của Hứa Triển Bằng, Kiều Mộ ấn vào, tiếp đó lật giở album. Cô hơi nhú mày.

Trang cá nhân chẳng hề có tí nội dung nào liên quan đến chuyện anh ta đã kết hôn, cũng không nhắc tới có bạn gái hay chưa. Nội dung toàn là những mẫu truyện 'hạt giống tâm hồn' hoặc linh tinh các kiểu.

Anh ta cũng không đăng thường xuyên lắm, một tháng 2, 3 bài. Lần gần đây nhất thì khoe một chiếc Maybach màu đỏ.

Dưới bài đăng có vô số like và bình luận.

Kiều Mộ thoát ra, cẩn thận nhớ lại bức ảnh cưới đã trông thấy lúc đến nhà Khương Bán Hạ thăm khám, và người đàn ông trung niên bỗng dưng xuất hiện kia nữa. Cô cảm giác càng ngẫm càng không hiểu.

Mở trang web, tiện tay tìm kiếm về Sang Thiên, Kiều Mộ phát hiện chủ tịch hội đồng quản trị lại chính là người đàn ông mà cô từng gặp đó: tướng mạo hung dữ, đôi mắt chiếm rất ít chỗ trên mặt, mũi tẹt, môi dày.

Tải ảnh về, thoát khỏi trang web, Kiều Mộ gửi tin nhắn cho Hứa Thanh San, bảo cô nàng nhận xét về bộ dạng người này.

Cô nàng nói tướng mạo Lư Triển Bằng là tướng xấu, sẽ chết đột tử. Không biết số mệnh của người này thì thế nào.

Hứa Thanh San hỏi đáp rất mau: Người này tai mỏng, ai nói gì cũng nghe, lông mày giao nhau không tách rời, trong mắt lộ ác khí, chẳng phải người tốt. Hai tay không sạch... Nói đơn giản chính là kẻ tội ác tà Trời, bụng dạ nham hiểm. Mày quen à?

'Không quen'. Kiều Mộ gửi một tin trả lời. Hứa Thanh San lại gửi tới tin nữa: 'Đàn anh kia của mày được đấy.'

'Đừng nói với tao mày xem tới xem lui thì anh ấy không phải hoa đào nát nhá!' Kiều Mộ âm thầm trợn mắt.

Hứa Thanh San gửi đến biểu tượng hai ngón tay làm thành hình cái kéo: 'Tao có cả bát tỳ của anh ấy đây rồi. Chắc chắn sẽ không sai. Mày không xiêu lòng thì thôi, còn giáp mặt quét sạch hoa đào của người ta, lãng phí.'

Kiều Mộ nghiêng răng. Nhắc thấy ông nội và Tiêu Trì đã ăn uống xong, cô cất di động, đứng dậy đi dọn dẹp.

Trời vừa nhá nhem tối, bác Trần A nhà bên cầm vé xem kịch qua mời ông nội đến rạp hát nghe kịch một chuyến.

Ông cụ cười khà khà nói với bác ấy đôi câu rồi choàng thêm áo khoác, đi ra ngoài. "Ông đi nghe kịch đây. Không cần để cửa, ông mang theo chìa khóa rồi."

"Vâng." Kiều Mộ đáp lời, tiếp tục công việc trên tay.

Tiêu Trì châm điều thuốc, đứng lên thu dọn cùng cô.

Dì Lưu nấu không nhiều món nên bát đĩa cũng ít.

Kiều Mộ rửa bát, còn Tiêu Trì tựa cửa, nhả khói thuốc, hiếm khi đứng đắn: "Tối này không có hoạt động gì sao?"

"Đi thông thả, không tiến." Kiều Mộ đáp với giọng điệu cứng nhắc.

"Sợ tôi à?" Tiêu Trì chậm rãi bước tới sau lưng cô.

'Xoảng' một tiếng, cái bát trong tay Kiều Mộ rơi vào trong chậu nước, tức thì tách làm đôi.

"Em đứng sang bên đi!" Tiêu Trì duỗi tay tóm lấy cổ áo Kiều Mộ, xách cô rời khỏi vị trí trước chậu rửa. Anh cầm điều thuốc, xắn tay áo vớt mảnh bát vỡ vứt vào trong thùng rác rồi cầm giẻ rửa bát rửa nốt chỗ còn lại.

Giơ cao hai tay dánh đầy bọt của nước rửa bát, Kiều Mộ dựa vào tủ bếp nhàn nhã híp mắt.

"Sợ thật hả?" Tiêu Trì cọ sạch cả chậu rửa, rút cái khăn treo trên tường lau tay. Anh ngoẹo đầu nhìn cô, cầm lấy nửa điều thuốc trong miệng, rít sâu một hơi: "Chưa từng thấy em hoảng."

"Tưởng ai cũng mê mình chắc." Nghiêng đầu né tầm mắt của anh, Kiều Mộ đi tới rửa sạch tay, lau khô rồi ra ngoài.

Tiêu Trì theo cô đến phòng khách. Thấy cô lục tủ, anh đến sô pha bên kia dụi tắt điều thuốc và bảo: "Ngăn thứ ba bên tay trái."

Kiều Mộ thoáng khựng lại, đoạn chuyển sang mở cửa tủ.

Tiêu Trì ngồi xuống ghế, lười nhác dựa ra sau, thành thói vắt chân, nhìn cô với vẻ thích thú.

Kiều Mộ lấy rượu thuốc, ngồi xuống ghế sofa đơn. Cô cuộn tay áo, đổ ít rượu thuốc vào tay, hai lòng bàn tay chà mạnh đến phát nóng, bây giờ mới xoa lên cánh tay.

Nhìn một lúc, thấy cô lại bắt đầu run tay, anh liền ngồi thẳng dậy, lấy chai rượu thuốc, dốc một ít vào lòng bàn tay và xoa xoa, động tác rất thành thạo. Anh nắm lấy cánh tay cô: "Ông cụ Hứa nhìn người không nhìn lần thứ hai, chuyện này là sao?"

Kiều Mộ nom cánh tay bị anh túm chặt, phân rõ ràng một trắng một đen. Cô khẽ nhăn mày, tầm mắt dừng trên vết hằn của anh: "Xem nghiêm túc chỉ đưa mắt một lần là đủ. Nhìn đến lần thứ hai, người đó về cơ bản là tướng đoản mệnh."

Tướng đoản mệnh... Tiêu Trì khẽ cười một tiếng, không cho ý kiến.

Thật sự thần bí như vậy thì bác sĩ cũng bớt việc. Đoán mệnh thì mạnh mẽ vào, dù sao ai mà chẳng phải chết.

Xoa xong rượu thuốc lên hai cánh tay Kiều Mộ, Tiêu Trì đi rửa tay rồi châm một điếu thuốc nữa, rảo bước về phía giếng Trời: "Đi đây. Cái tên Lí Thành An kia tâm tư bất chính, cách xa hẳn chút."

"Anh quản rộng quá đấy!" Kiều Mộ đóng hòm thuốc, thấy áo hoodie của anh vút trên sofa, cô nín thinh.

Đến cửa, theo thói quen, Tiêu Trì thò tay vào túi mới phát hiện chưa mặc áo hoodie, anh liền lộn trở lại.

Vào sân, thấy Kiều Mộ tắt đèn đang định đi ra ngoài. Ánh sáng màu xanh của màn hình di động chiếu lên khuôn mặt lạnh như băng giá, chẳng khác gì ma nữ trong truyện Liêu Trai. Anh phun khói thuốc, toét miệng: "Giữ áo tôi làm gì?"

Kiều Mộ giật mình, bước hụt một cái. Tiêu Trì nhanh tay lẹ mắt, kịp thời giơ tay đỡ được Kiều Mộ, tiện đà ôm luôn cô vào lòng: "Nhào vào vòng tay?"

Nhào ông nội nhà anh! Đứng vững là Kiều Mộ liền cong khuỷu tay đẩy anh: "Bỏ ra!"

Hai tay Tiêu Trì dịch lên, ôm cô tiến lên trước một bước, kế tiếp ấn cô vào tường: "Mẫn cảm à?"

Lưng Kiều Mộ dán sát tường, không thể cử động. Cô trừng mắt lạnh lùng nhìn anh: "Đồ hâm!"

"Súng của tôi không thể tùy tiện sờ mó." Tiêu Trì cúi đầu, lặp lại một lượt, giọng anh khàn khàn: "Ba năm trước em nói thế nào?"

Khó nhọc ngửa đầu ra sau, tay Kiều Mộ rơi trên eo Tiêu Trì, thoáng dùng sức tóm lấy dây lưng của anh, đồng thời co chân bình tĩnh phản kháng: "Quên rồi!"

"Tôi chưa quên..."

Trong giếng Trời không bật đèn, ánh đèn đường chỗ xa mờ nhạt hắt tới. Khuôn mặt Kiều Mộ giấu trong bóng tối, như được bọc một lớp sương giá.

Tiêu Trì không cười nữa, đầu lông mày trĩu xuống. Giếng co chốc lát đã bị đánh bại, anh buông tay trước.

Kiều Mộ hừ một tiếng, rút tay về rồi bật đèn pin di động, quay đầu ròi gót.

Hơi thở thanh nhã quanh quần chớp mũi tan đi. Trong làn gió thổi tới có vẻ cũng gói theo một tia nóng ấm.

Tiêu Trì vút điều thuốc, giẫm chân dụi tắt, cúi người nhặt lên vút vào thùng rác trước cửa. Sau đấy, anh vào phòng khách lấy áo hoodie của mình, nghiêng răng sỏi bước ra ngoài.

Nghe tiếng cửa lớn đóng và tiếng chốt khóa truyền tới, Kiều Mộ mím môi về phòng cầm quần áo đi tắm.

Dòng nước ấm xối xuống, trượt qua vai, cánh tay đã bôi rượu thuốc phả ra mùi rượu thuốc hơi gay mũi.

3 năm trước em nói thế nào...

Sắc đêm dần đậm, chiếc Ford màu đen băng qua ngõ An Cư, tiến sâu vào khu nội thành cũ.

Ngả người trên ghế phụ, Tiêu Trì gác chân, ánh mắt bần thần nhìn phía trước. Điều thuốc trên tay đã tích một đoạn tàn thuốc dài.

Quan Công nghiêng mắt liếc anh, cố ý ho khan một tiếng. "Hay ông đừng đi nữa, coi chừng quay về ăn dạy bảo đó!"

"Không được." Tiêu Trì bưng tỉnh, mu bàn tay bị tàn thuốc rơi xuống bỏng rát, vô thức run lên một cái, tàn vương đầy quần.

Thấy thế, Quan Công bật cười: "Nghĩ gì đấy?"

"Nghĩ đến vụ án." Tiêu Trì vê rụi đầu thuốc, phỉu tàn thuốc trên quần, xoay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Gió đêm lùa vào qua khe cửa, loáng thoáng ngửi thấy mùi thuốc đông y thoảng thoảng dịu dịu. Kiều Mộ trượt chân nhào vào vòng tay, anh ôm cô mà đột nhiên có chút không phanh lại nổi.

Đầu lưỡi cuộn lên, nhẹ nhàng quét qua hàm dưới, Tiêu Trì đốt một điếu thuốc nữa.

"Tuyển Lư Triển Bằng bên kia vẫn không có tiến triển, sếp phó Lương yêu cầu tạm thời thả lỏng. Ông tiếp tục dưỡng thương cho tốt đi." Quan Công dừng xe, nhào người lên vô lăng, ngong đầu nhìn đèn đỏ trước mặt, "Vụ án của Trần Nhị đã thu lưới, bọn tôi sẽ không để ông mất mặt đâu. Lần này ông đi, về cục trưởng Vương mà biết, cẩn thận ông ấy nhét Ngân Kiều đến đấy."

"Chuyện quay về thì để về hãy nói." Tiêu Trì nhả khói thuốc, vẻ mặt nghiêm túc: "Bọn đàn em của lão cáo già Trần Nhị này toàn kẻ liều mạng. Thu lưới, tôi phải có mặt."

Đèn đỏ nhấp nháy, Quan Công ngồi thẳng dậy, lại nắm chặt vô lăng, cố tình chuyển chủ đề: "Tôi cảm thấy bác sĩ Kiều và đàn anh cô ấy xứng đôi thật đấy."

"Mất cậu mù." Tiêu Trì rít sâu một hơi thuốc, kế tiếp dụi tắt nửa còn lại. Anh lấy hộp kẹo cao su để chỗ kính chắn gió trước mặt, dốc một viên bỏ vào miệng nhai, rồi tiện tay cầm máy tính bảng mở bản đồ.

Đèn xanh bật sáng, Quan Công lái xe đi tiếp. Gã nở một nụ cười như đã biết tổng: "Làm màu!*"

Tiêu Trì nhai kẹo cao su, khước mắt anh quét qua Quan Công, ngón tay vuốt xuống màn hình, phóng to bản đồ, khẽ cười giấu một

tiếng: "Tôi còn phải làm màu sao.*"

(* Ý Tiêu Trì ở đây là da anh đã nâu sẫm rồi)

Quan Công cười ha hả một trận, sau đó trở về vấn đề chính, nói tiếp chuyện vụ án.

Hôm sau, Tiêu Trì không tới Nhân Tế Đường. Nhận được điện thoại của Khương Bán Hạ, Kiều Mộ vác cặp mắt thâm quầng lần nữa đến nhà châm cứu cho cô ấy.

Vết bầm tím trên người cô ấy nom càng đáng sợ hơn hôm qua, tuy nhiên đã có thể tự mình hoạt động, phỏng chừng đã không còn đau lắm.

Kiều Mộ châm cứu cho Khương Bán Hạ xong, cũng không gặp người đàn ông hôm qua. Cô dặn dò một lượt rồi thu tiền phí khám tại nhà, lái xe về Nhân Tế Đường.

Lí Thành An vẫn nhớ nhung chuyện Lư Triền Bằng, có lẽ nói không xuôi bên phía ông nội nên hể rảnh liền đến quấy rầy cô.

Kiều Mộ mới đầu còn đôi câu cho có. Nhiều lần như vậy, ngay cả chiếu lệ cũng lười phải chiếu lệ, cô tận lực tranh thủ ra ngoài thăm bệnh.

Đảo mắt đã tới mừng 1 tháng 5, Nhân Tế Đường mở cửa muộn hơn 1 tiếng so với ngày thường. Lí Thành An được nghỉ 4 ngày.

Kiều Mộ dậy sớm, ngoan ngoãn luyện quyền cùng ông nội.

"Lực trên tay vẫn chưa đủ, phải chăm tập vào!" Đi hết một bài quyền, ông nội xách chim họa mi sang gọi bác hàng xóm Trần A đi

dạo.

Đánh xong cọc gỗ, Kiều Mộ đến nhà bếp ngó qua. Thấy trong tủ lạnh chẳng còn gì, cô nhớ ra dì Lưu bảo phải mua thịt và rau tươi, mua ngày nào dùng trong ngày ấy là tốt nhất, nên không cần mua nhiều. Cô bèn mím môi đi mua thức ăn.

Như mọi khi, ông nội về đúng giờ. Sau bữa sáng, ông ra sân trước phơi nắng. Thời tiết ngày một nóng lên, cũng chỉ râm mát đôi tiếng vào buổi sáng.

10 giờ hơn, có bệnh nhân tới cửa xin khám. Kiều Mộ đứng dậy thu dọn qua rồi dẫn người đó đến gốc cây hoa quế ở viện trước gặp ông nội.

Trông thấy người tới, ông cụ cau chặt hàng mày, đưa mắt sang Kiều Mộ: "Chốc nữa đóng cửa vào, hôm nay không nhận khám."

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 14

'ĐAU DÃ MAN ẤY...'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ đáp 'vâng' rồi quay lại bên phòng khám.

Lúc sau, gã đến hỏi khám bệnh đi ra ngoài, đỡ một người từ trên xe xuống. Người nọ cao và gầy, đeo khẩu trang nên không nhìn ra được tuổi tác, đôi mắt lạnh căm lia tới, thoạt trông hết ma cà rồng đã lâu rồi chưa hút máu.

Kiều Mộ cảm thấy quen quen. Cô đứng lên, chờ họ vào thì đóng cửa lớn, tiếp đó đi theo giúp đỡ.

Ông nội đang bắt mạch cho người nọ. Thấy cô vào, ông cụ xua tay tỏ vẻ không vui: "Ở đây không cần cháu nhiều chuyện! Ra ngoài!"

Kiều Mộ hít một hơi thật sâu, cúi đầu lặng lẽ lui bước.

Trở lại phòng khám, Kiều Mộ ngồi xuống ghế, càng nghĩ càng thấy quái lạ, nhưng không dám tới nhìn trộm. Trong lòng cô như có vuốt mèo đang gãi gãi.

Lát sau, người đàn ông đi vào lúc trước cũng lui ra ngoài, gã im lặng ngồi xuống chiếc ghế đối diện quầy tiếp đón bệnh nhân.

Kiều Mộ ngẩng đầu thoáng đưa mắt rồi cúi xuống cất sự tò mò của mình đi. Cô lấy sổ ghi chép của Kiều Huy, đọc tiếp đoạn hôm qua.

Tuy không tìm ra được nguyên nhân tê liệt dây thần kinh, nhưng cô đã học cách của ông nội, dựa theo những đánh dấu trên ghi chép của Kiều Huy: Lúc châm kim ở mỗi huyệt vị khác nhau đã biết tăng độ sâu, điều chỉnh thời gian, cảm giác đau đã mãnh liệt hơn rất nhiều so với trước kia.

Nửa tiếng sau, gã đàn ông ngồi trước mặt đứng dậy sang phòng trị liệu. Kiều Mộ mắt tập trung, liếc một cái, cất sổ ghi chép đi.

Hiếm khi đích thân tiễn bệnh nhân, ông nội đứng trước cửa dõi mắt nhìn chiếc xe chạy xa dần. Tay vẫn chấp sau lưng, cũng không hề ngoảnh đầu, ông nói: "Kiều Mộ!"

"Ông ơi!" Kiều Mộ ngơ ngác đứng dậy.

"Từ mai, ông không cho phép cháu giúp việc trong phòng khám nữa." Ông nội bỏ lại câu này, đoạn nhấc chân qua ngưỡng cửa, đi thẳng.

Kiều Mộ nhanh chóng đuổi theo ông ra ngoài: "Ông ơi."

Ông cụ Kiều càng rảo bước, hiển nhiên không định giải thích tại sao lại làm thế.

Kiều Mộ đứng ngoài cửa. Ánh nắng ban trưa chói chang chiếu xuống, hong da đầu cô nóng lên từng hồi.

Ông nội đi vào trong ngõ, bước chân nặng nề, bóng lưng gầy gầy xương xương dần dần ra khỏi tầm mắt, từ đầu chí cuối ông không hề quay đầu lại. Lau mồ hôi trên trán, Kiều Mộ vào phòng khám lấy hòm thuốc rồi đóng cửa, lái xe đến khu vực nội thành mới tìm Hứa Thanh San.

Hôm nay, cô nàng hẹn xem đường tình duyên cho một vị khách, đúng dịp quán rượu kiểm kê cuối tháng.

Kiều Mộ tỉ mỉ nhớ lại cách cư xử của mình trong quãng thời gian sau khi về nước, hình như đâu có xảy ra sai sót gì, ngoài việc bị gã lưu manh Tiêu Trì kia bám lấy.

Ngẫm rất lâu, vẫn không có manh mối. Hứa Thanh San cũng không nốt. Phân tích nửa ngày mà chẳng lý giải nổi.

"Hay mày đi làm trước đi! Ở bệnh viện tiếp xúc với đông bệnh nhân hơn, cũng nhiều ca bệnh hơn." Hứa Thanh San đẩy tách cà phê qua, vẻ mặt đầy thông cảm, "Đừng buồn bực nữa, có phải lần đầu đâu."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Bả vai Kiều Mộ sụp xuống. Cô cúi đầu uống cà phê, lười biếng dựa vào lưng ghế.

Hai giờ chiều, Mất Trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất rơi vào, rải đầy những đốm sáng trước mũi chân cô. Màu sắc của sàn nhà bằng gỗ bị chia làm hai. Ánh nắng trên cao khúc xạ chiếu lên mặt cô, khiến đôi mắt khó chịu phải nhắm lại.

Nhéo nhéo hai đầu chân mày, Kiều Mộ nghiêng đầu tránh luồng sáng ấy, khẽ mím chặt môi, thẩn thờ nhìn dòng xe cộ ngược xuôi bên dưới.

Rốt cuộc đã sai chỗ nào nhỉ, sao bỗng dưng ông nội không cho cô giúp việc ở Nhân Tế Đường?

"Thật sự đừng nghĩ nữa mà!" Hứa Thanh San vỗ vỗ vai Kiều Mộ, cong khốe môi làm ra vẻ thần thần bí bí, "Dù gì cũng đã không cần trông nom phòng thuốc, chốc nữa bọn mình đi ngắm hoa đi! Tao xem đường tình duyên cho mày rồi, sẽ gặp được trong một hai ngày nay thôi."

"Mày nghiêm túc?" Kiều Mộ ỉu xiu.

"Đương nhiên." Hứa Thanh San đắc ý nhướn mày.

Kiều Mộ chỉ khẽ nâng mí mắt, chẳng hé môi.

Hứa Thanh San nhấp ngụm cà phê, rồi cũng xoay đầu nhìn xuống con phố buôn bán dưới tầng theo Kiều Mộ. Nắng suốt hơn một tuần nay, lại đúng kỳ nghỉ lễ, trên đường toàn là đui với ngực, bỏ mắt cực kỳ.

"Í, trông thấy người quen xuất hiện, Hứa Thanh San theo phản xạ khẽ đập vào Kiều Mộ: "Kiều Mộ, kia chẳng phải bạn học cùng khoa với mày à, cái tên hôm trước gặp ở quán rượu ấy. Sao hán ta lại đi cùng Lí Thành An nhỉ?"

Kiều Mộ ngồi thẳng dậy nhìn theo ngón tay cô bạn chỉ.

Lí Thành An và Lư Triển Bằng bước xuống từ một chiếc Maybach màu đỏ rồi đi vào nhà hàng Xuân Bốn Mùa đối diện.

Hôm nay, Lí Thành An có vẻ cố ý 'tỉa tót', toàn thân trên dưới toàn hàng hiệu, quần tây màu đen, áo khoác mỏng màu be, tóc vuốt keo bóng lộn.

"Không nhìn ra tên bunn xinn kia còn chịu chi gói!" Hứa Thanh San khẽ 'xùy' một tiếng, bưng cà phê của mình lên, nhàn nhã ngả người ra sau ghế.

Kiều Mộ không nhìn họ nữa, cô cũng bưng cà phê, nói cho Hứa Thanh San biết Lí Thành An đã tặng mình một bộ mỹ phẩm, nhưng cô không nhận, hất lại cầm đi.

Sau khi khinh bỉ một phen, Hứa Thanh San lấy di động mở khóa, vào trang web.

Qua một lúc, cô nàng ngẩng đầu nhìn về phía nhà hàng Xuân Bốn Mùa trước mặt: "Sang Thiên khởi nghiệp bằng việc cho vay nặng lãi, hiện tại chủ yếu phát triển mảng bất động sản, còn điều chế cả thuốc đông y. Tao cứ cảm giác có gì đó sai sai."

Nghe cô bạn nói vậy, Kiều Mộ cũng thấy hình như sai sai ở đâu đó.

Nhân Tế Đường hầu như không kê đơn, trừ khi là bệnh nhân đặc biệt quan trọng hoặc bà con lối xóm thân thuộc.

Lư Triển Bằng tìm đến xin khám chữa cho ông chủ không thành, thay vào đó lại kết bạn với Lí Thành An. Điều này quá kỳ quái, hay trước đây hai người đã quen biết nhau?

"Phòng khám có ngày sinh tháng đẻ của Lí Thành An, về tao xem cho. Để coi tóm lại hắn đang làm cái trò mèo gì?" Sắc mặt Hứa Thanh San trở nên thâm trầm

Kiều Mộ 'Ừ' một tiếng, ánh cười đọng đầy trong mắt.

Nói cứ như thể cô nàng là thầy bói đệ nhất thiện hạ, cái gì cũng có thể xem được ấy, rõ ràng chỉ biết đoán mò.

Thanh toán xong, hai người lên đường đến Garden Expo Park. Kiều Mộ lái xe. Hứa Thanh San ngồi ghế phụ, cầm di động lên mạng tra những nơi đang có hoa nở. Cô nàng bảo: gọi hoa đào nên phải tìm chỗ nhiều hoa.

"Mày không sợ ông nội Hứa đánh chết mày à." Kiều Mộ cười nhạo cô bạn, chưa từng thấy gọi hoa đào nào mà gọi thế này.

"Sợ gì. Tao nói mày nghe, nếu không phải tao thua mặt chược bố tao với chị cả, chị hai thì sao có thể kế thừa cái này chứ." Hứa Thanh San trợn trắng mắt, tìm kiếm tiếp, "Tao chính là người kiên định với thuyết vô thần nhá."

Kiều Mộ thoáng liếc cô nàng, cảm xúc buồn chán dần dần tiêu tan: "Ờ."

Hứa Thanh San mặc kệ Kiều Mộ, tra xong những vườn có hoa nở, cô nàng bắt đầu quy hoạch tuyến đường.

Kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5, Garden Expo Park đông kinh khủng. Đã hơn 3 giờ chiều mà đình đỗ xe gần như chật cứng.

Hứa Thanh San tính hết, duy chỉ không tính được ông Trời sẽ đổi sắc mặt, hoa còn chưa ngắm xong thì đã ào ào đổ mưa.

Hai người ướt như chuột lột, bỏ cả ngắm hoa, ôm đầu chạy vào đình đỗ xe, lấy xe vội vàng về thành phố.

Lần này Hứa Thanh San cầm lái, cô nàng lái nhai suốt cả đường, chẳng khác gì một bà đồng.

Kiều Mộ vừa bực vừa buồn cười, kéo khóe môi nửa ngày vẫn không thể làm ra biểu cảm của nụ cười, bấy giờ mới thôi.

Tiến vào vành đai bốn, tầm nhìn mỗi lúc một kém, xe cộ trên đường cũng nhiều thêm. Hứa Thanh San giảm tốc độ, mí mắt giật giật liên hồi.

Qua cầu vượt, gần như không nhìn thấy nổi xe cộ trong vòng 5 mét. Xung quanh lại chẳng có chỗ đỗ xe tạm thời, xe đằng sau cứ bấm còi inh ỏi, phiền không thể tả.

Chạy về phía trước được khoảng 4 km nữa thì Hứa Thanh San bắt đầu tăng tốc. Ai dè, xe sau bất thành lình vượt lên lấn tuyến, đèn xi nhan cũng chẳng bật, cứ thế lao thẳng vào làn đường dành cho xe cấp cứu. Hứa Thanh San phanh gấp, nhưng vẫn đụng phải chiếc xe tải đằng trước.

Một tiếng 'rầm' cực lớn, trước mắt Hứa Thanh San tối sầm, cô nàng vô thức kêu thành tiếng: "Toi rồi!"

Chiếc xe đột ngột lấn đường cũng chẳng khác hơn, va vào hàng rào bảo vệ, khói của động cơ xe bốc lên dày đặc đến khiếp. Tiếng còi bốn phía xé rách màn mưa chừng như vang vọng tới tận chân Trời.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cảm giác choáng váng tan đi, Hứa Thanh San theo phản xạ nhìn sang ghế phụ: "Kiều Mộ?"

Kiều Mộ không có ở đây.

Hứa Thanh San xì hơi túi khí, tầm mắt xuyên qua làn mưa, trông thấy Kiều Mộ đang quỳ trên mặt đất, làm cấp cứu cho lái xe, sau lưng có một người đứng che ô cho cô.

Các xe sau dừng lại cả, có người đội mưa giúp dựng cái ký hiệu cảnh báo.

Hứa Thanh San khẽ cử động liền phát hiện trên người đau ghê gớm. Không biết chỗ nào xảy ra vấn đề rồi, trán cô bạn toát mồ hôi lạnh, chẳng dám cựa quậy nữa.

Hồi lâu, Kiều Mộ bung ô, xách hòm thuốc, ướt lướt thướt trở lại. Cô gập ngón trở khẽ gõ vào cửa kính xe: "Mày sao rồi?"

Trước khi xuống xe, Kiều Mộ đã kiểm tra sơ qua cho Hứa Thanh San, có vẻ không bị thương cả trong lẫn ngoài.

Hứa Thanh San hạ cửa xe, khó nhọc lắc đầu: "Không biết bị thương ở đâu mà chỗ nào cũng đau."

"Nhờ anh che ô dùm tôi một tẹo." Kiều Mộ nói với giọng lịch sự mà xa cách, đưa ô cho Tần Bân đã đi cùng cô qua đây. Kế tiếp, cô mở cửa xe, khom người kiểm tra cho Hứa Thanh San.

Nhìn Hứa Thanh San trong xe, Tần Bân nghiêng ô về bên Kiều Mộ, còn mình lộ nửa người ngoài ô. Khuôn mặt anh ta lạnh lùng và nghiêm nghị, không nhìn ra được giận dữ hay vui buồn.

Khoảng 1 phút sau, Kiều Mộ vịn cửa xe đứng thẳng, thở phào một hơi như trút được gánh nặng: "Không có gì nghiêm trọng, chỉ bị đụng nên đau thôi."

Rồi cô quay đầu, cầm ô về, mở miệng lần nữa: "Anh Tần, phiền anh giúp tôi bế cô ấy ra ngoài với. Cảm ơn anh."

Tần Bân khẽ đánh lười vào răng, tiến lên cẩn thận ôm Hứa Thanh San ra ngoài rồi quay đầu đi về phía xe của mình. Cảnh sát

giao thông vẫn chưa đến, Trời mưa nên tốc độ xe cũng chậm. Chủ của chiếc xe tăng tốc lần đường kia cũng không bị thương nặng, bây giờ đã tỉnh và đang ngồi trong xe anh ta.

Kiều Mộ đã ướt nhẹp, nước mưa dọc theo trán chảy xuống, ngấm vào mắt, vô cùng khó chịu.

Theo sau Tần Bân lên xe, Kiều Mộ lau nước mưa trên mặt. Nom Hứa Thanh San như đã ngốc đờ, run cầm cập vui mình trong ghế. Kiều Mộ khẽ chạm vào cô bạn: "Đau lắm hả?"

"Đau dã man ấy..." Hứa Thanh San khẽ đáp, đôi mắt hoa đào hết phủ một lớp sương mù nhàn nhạt, giọng điệu ảo não: "Về thể nào ông nội cũng phạt tao học thuộc lòng sách cho xem."

Kiều Mộ vỗ nhẹ cô bạn, có hơi buồn cười. Khóe mắt lướt qua sườn mặt của Tần Bân, nét cười trong đáy mắt cô bỗng chốc lặn mất tăm.

"Mấy phút nữa cảnh sát giao thông mới tới, xe cứu thương cũng vậy." Mở ngăn để đồ trước ghế phụ, Tần Bân rút một tấm thảm mỏng ra đưa cho Kiều Mộ, rồi ngồi thẳng lại. Anh ta châm một điếu thuốc và nhìn cô chăm chăm qua gương chiếu hậu.

Kiều Mộ nhận lấy thảm, nhưng quán cho Hứa Thanh San, còn mình thì không cần.

Hứa Thanh San khó chịu, rên hừ hừ một hồi. Cô nàng cũng mở túi xách, lấy bao thuốc lá, đốt một điếu thuốc cho đỡ sợ.

Rít hai hơi, cả người cô nàng run rẩy dựa vào Kiều Mộ, nói chỉ đủ hai người nghe thấy: "Kiều Mộ à, ai đây? Sao tao bỗng có cảm giác kích động muốn tấn anh ta á."

"Tao cũng thế." Kiều Mộ duỗi tay ôm lấy Hứa Thanh San. Cổ tình coi nhẹ ánh mắt như có như không dán trên người mình, cô lấy di động gọi điện thoại cho công ti bảo hiểm.

Sau khi xử lý xong tai nạn, ăn cơm tối, về đến ngõ An Cư thì cũng đã rất muộn. Kiều Huy chợt gọi tới, điện thoại vừa kết nối anh liền hỏi: "Em không sao chứ?"

Xe đứng tên Kiều Huy, nên đoán chừng công ti bảo hiểm đã gọi cho anh ấy.

Kiều Mộ vào tới cửa, mệt nhoài ngồi bệt trên đất: "Ông không cho em giúp việc ở phòng khám nữa."

"Không sao, em nghỉ ngơi hai ngày, vừa khéo giúp anh một việc." Kiều Huy nói sơ qua tình hình. Kết thúc cuộc gọi, anh ấy gửi tài liệu và cách thức liên lạc qua.

Xem hết tài liệu, bàn tay cầm di động của Kiều Mộ khẽ run.

Chương 15

'ANH HẠ LƯU THÌ CÓ..'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan.

Buổi sáng tỉnh giấc, bên ngoài hãy còn đổ mưa. Nước mưa gõ lộp độp trên mái ngói.

Kiều Mộ bò dậy đi đánh răng rửa mặt, soi gương cố gắng một hồi, vẫn vô ích như xưa. Cô đánh răng rửa mặt thật nhanh rồi thay quần áo xuống lầu.

Người mà Kiều Huy muốn cô gặp là Tần Bân. Hôm qua, anh ta đến tìm ông nội để khám bệnh, về sau tới Garden Expo Park xảy ra tai nạn, còn lên xe anh ta nghỉ ngơi.

Nói thật, Kiều Mộ không hề muốn gặp Tần Bân, cô sợ bị quẩn lầy lắm rồi.

Rẽ sang phòng trị liệu, ông nội cầm một quyển sách y ngồi trên chiếc ghế bập bênh, cũng chẳng biết có đang đọc hay không.

Kiều Mộ cất tiếng chào và bước vào thu dọn túi rác: "Lát nữa cháu phải ra ngoài một chuyến, tối cháu mới về được ạ."

"Đi đi. Hôm nay phòng khám đóng cửa." Ông nội cũng chẳng buồn ngẩng đầu, xua xua tay.

Kiều Mộ 'vâng' một tiếng, đoạn trở vào trong viện chuẩn bị bữa sáng. Ăn xong thì cũng gần tới giờ, cô sửa soạn hòm thuốc cẩn thận rồi lái xe của Hứa Thanh San đến khách sạn.

Tần Bân ở một khách sạn trong khu nội thành mới. Trên đường mưa to như trút, Kiều Mộ ra khỏi nhà trước 40 phút mà vẫn suýt muộn.

Vào đại sảnh, người đàn ông hôm qua cùng đợi trong phòng khám với cô đi tới chào đón, lịch sự nói: "Bác sĩ Kiều, anh Tần đang đợi cô."

Kiều Mộ lễ độ gật đầu một cái, tiếp đó đi theo người đó về phía quầy bar.

Tần Bân vẫn đeo khẩu trang, đôi mắt đen như mực, sâu không thấy đáy.

Đến trước mặt anh ta, cô khách sáo giơ tay ra như người xa lạ mới gặp lần đầu: "Chào anh Tần! Tôi là Kiều Mộ."

Tần Bân đứng dậy, đưa tay phải bắt tay với cô, "Kiều Huy đã nói cụ thể với em phải làm gì rồi chứ!"

"Rồi!" Kiều Mộ gật đầu.

"Vậy đi thôi!" Tần Bân quay người, đá lười vào răng khế 'chẹp' một cái, mang vẻ mặt không chút cảm xúc đi ra ngoài.

Kiều Mộ theo sau. Cô về xe lấy hòm thuốc khám bệnh tại nhà rồi ngồi cùng xe với anh ta, xuất phát tới xưởng thuốc.

Trên đường không ai nói câu gì. Kiều Mộ cầm di động lướt net giết thời gian nhưng cô hơi mất tập trung. Ngay cả Kiều Huy cũng bị anh ta lay chuyển, có thể thấy được anh ta thực sự đã thay đổi khá nhiều. Song, cô vẫn rất kháng cự, thậm chí có phần muốn 'búp' anh ta.

Nhà máy xây dựng ở ngoại ô với quy mô trung bình.

Xuống xe, Kiều Mộ lấy ô trong túi mở, đeo hòm thuốc thông thả theo sau họ. Lúc vào cửa, người đàn ông lái xe trình thư mời cho bảo vệ, bởi vậy họ đi vào thẳng một mạch mà không có ai ngăn trở.

Nhà xưởng này chủ yếu sản xuất tì bà lộ. Cái thứ mùi nhiều đường ấy ủ trong thời gian dài khá là buồn nôn.

Đứng ở cửa chừng 10 phút thì chủ nhiệm phân xưởng tới, ra hiệu cho họ thay quần áo vô trùng.

Tần Bân và trợ lý của anh ta không nói gì, theo chủ nhiệm đi thay bộ đồ vô trùng, rồi vào phân xưởng lần nữa.

Kiều Mộ cũng thay xong quần áo vô trùng, không đúng lúc di động có cuộc gọi, cô đành phải tụt lại sau để nghe máy. Có công nhân chuyển nguyên liệu thuốc đông y vào trong, rơi vãi không ít những quả khô có hình thù kỳ lạ trên sàn. Cô ngẩng đầu trông thấy mấy chiếc xe đang đỗ ngoài nhà xưởng.

Dưới cơn mưa xối xả, công nhân mặc áo mưa bận rộn dỡ hàng.

Kết thúc cuộc điện thoại, Kiều Mộ cúi xuống nhìn mấy quả khô lăn tới cạnh chân mình, lặng lẽ khom người nhặt lên bỏ vào trong túi áo khoác.

Là quả thuốc phiện. Số lượng lớn thế này, theo tỉ lệ chứa trong mỗi chai thì bà lộ cũng đủ dùng vài năm....

Trở lại cạnh Tần Bân, anh ta và chủ nhiệm phân xưởng vừa lúc nói chuyện xong, chuẩn bị đi xem dây chuyền sản xuất kế tiếp.

Hoàn thành khảo sát quay về xe, Tần Bân tháo khẩu trang, dựa vào lưng ghế thở gấp, trên mặt nổi những đốm đỏ dễ thấy.

Kiều Mộ xem mạch cho anh ta. Sau đấy, cô đưa một bình ô xi nhỏ qua, đồng thời mở cửa sổ xe, nhanh chóng tiêm cho anh ta một mũi giảm quá trình dị ứng.

"Nghe nói, em mới về nước, vẫn chưa tìm việc?" Tần Bân nghiêng đầu, nhìn cô không chớp mắt: "Có ý định đến công ti anh làm việc không?"

Vẫn cúi đầu, Kiều Mộ đáp: "Không."

Tần Bân cười khan một tiếng, chẳng nói gì thêm. Buổi chiều về khách sạn, chủ tịch hội đồng quản trị Sang Thiên bày tiệc tại nhà hàng của khách sạn. Tần Bân lấy cớ vẫn chưa thoải mái lắm, cố ý giữ Kiều Mộ lại.

Hai năm không gặp, chán ghét của cô đối với anh ta chỉ tăng không giảm, thậm chí còn chẳng muốn nhận là quen biết.

Đôi mắt đen huyền và lạnh lẽo, khiến người ta không thể nhìn rõ cảm xúc trong đó.

Lên tầng vào phòng ăn, Kiều Mộ nhận ra Lữ Triển Bằng cũng có mặt, cô hàn huyên đôi câu rồi lặng yên ngồi cạnh Tần Bân.

Tiệc rượu chuyện trò vui vẻ, chủ tịch của Sang Thiên đề nghị chụp ảnh chung. Kiều Mộ cảm di động lên chụp cho họ mấy tấm mới phát hiện cảm nhảm máy, thế là cô khẽ mím môi, đổi sang điện thoại của Tần Bân chụp bù.

Ăn cũng đã đủ, thấy tình hình dị ứng của Tần Bân đỡ nhiều, Kiều Mộ cáo từ đi trước, chẳng buồn lưu cả số điện thoại.

Về đến Nhân Tế Đường, mưa càng to hơn.

Kiều Mộ lên lầu, nghe thấy tiếng xướng khúc trên radio mà ông nội đang mở trong phòng, cô mới yên tâm, vào phòng cầm quần áo đi tắm.

Tắm xong, ngồi trước bàn sách đọc những ghi chép về hồ sơ bệnh án, đêm về khuya lúc nào chẳng hay. Phòng ông nội bên kia đã tắt đèn, tai chỉ còn tiếng mưa rơi.

Xem đồng hồ rồi gấp quyển sổ, lại không nhin nổi, cô bèn lấy kim châm từ từ châm vào mặt.

Làm gần xong, cô dừng tay, ghi lại phản ứng của mỗi mũi kim.

Mức độ đau dữ dội hơn trước kia. Lần trước là mức 1 thì lần này đã tăng lên mức 2. Trên ghi chép của Kiều Huy và luận văn tốt nghiệp của Mạnh Trường Phong đều nhắc tới điều này: Qua mức 3, tình trạng của bộ phận bị tê liệt thần kinh có lẽ sẽ biến mất.

Đặt bút xuống, có số máy lạ gọi vào di động của cô.

Kiều Mộ chăm chú nhìn màn hình, thấy số này thuộc mã vùng nơi đây, cô đợi một lát cho chắc chắn không phải là số máy lừa đảo thì mới ngán ngừ bắt máy: "Xin chào, xin hỏi ai đấy ạ?"

"Xuống bằng vết thương hộ tôi." Giọng Tiêu Trì vang lên, khàn khàn và khô khốc.

Kiều Mộ ngoảnh đầu nhìn cửa phòng rồi đứng dậy đi ra ngoài: "Anh đang ở cửa nào?"

"Cửa vào viện trong." Tiêu Trì khẽ ho một tiếng, dường như không mấy thoải mái.

Kiều Mộ nhú mày, vô thức rảo nhanh bước. Xuống lầu mở cửa, trong thoáng chốc mùi máu và mùi thuốc lá trộn lẫn bao trùm, cô giơ tay đỡ lấy Tiêu Trì theo phản xạ, duỗi chân móc cửa vào, tiếp đó dìu anh đến phòng trị liệu.

Bật đèn, nom rõ dáng vẻ máu me khắp người của anh, nếp gấp giữa hai đầu lông mày cô lại sâu thêm, "Ông ngủ rồi, anh khẽ chút, tôi đi lấy hòm thuốc."

Đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Trì nhìn đăm đăm khuôn mặt đầy kim châm của cô giây lát rồi nghiêng mình dựa đầu vào lưng ghế, khép hờ mắt.

Kiều Mộ mở tủ lấy hòm thuốc, vác theo cái mặt đầy kim lại gần anh, vừa rút kim vừa bảo: "Ngồi cho tử tế."

Đâu đâu trên người anh cũng là máu, căn bản không thể nhìn ra vết thương.

Tiêu Trì vịn lưng ghế, gắng gượng ngồi thẳng dậy, trán đầm đìa mồ hôi. Kiều Mộ rút hết kim trên mặt liền cầm kéo cắt áo anh, tìm miệng vết thương. Cô mở lọ cồn i ốt, tắm cồn vào miếng bông, tỉ mỉ làm sạch vết thương cho anh.

Cánh tay phải có vết thương do dao chém nhưng không quá sâu, miệng vết thương đã ngừng chảy máu, phỏng chừng thời gian bị thương đã khá lâu.

Rửa sạch rồi, cô nhìn kỹ độ sâu của lưỡi dao, đáy mắt hiện lên vẻ không vui: "Phải khâu thôi. Tốt nhất anh đến bệnh viện đi."

"Em khâu cho tôi..." Tiêu Trì bám chặt lưng ghế, mồ hôi thi nhau rơi, nhưng mặt anh lại toát ra nét đùa giỡn: "Chết trên tay em tốt xấu gì cũng xem như kẻ phong lưu."

"Anh hạ lưu thì có." Kiều Mộ trừng mắt lườm anh một cái, sau đấy chạy ra ngoài mang hòm thuốc của mình vào.

Trong hòm thuốc của cô là thuốc tây và dụng cụ cấp cứu, gì cũng có, khác hẳn hòm thuốc của phòng khám.

Chuẩn bị ổn thỏa, thấy anh thực sự rất khó chịu, cô bèn nhắc anh: "Tôi không rành đâu, hơn nữa còn chẳng có thuốc gây tê."

Tiêu Trì mở khóa di động, lật giở một tấm ảnh trong album chìa ra trước mí mắt cô, giọng khàn đi: "Không rành?"

"Bụng dạ hẹp hòi, chuyện vụn vặt mà ghi thù đến tận bây giờ." Kiều Mộ buồn bực.

"Không ghi thì sao tìm em tính sổ được." Tiêu Trì vẫn khàn giọng: "Cứ thế khâu đi! Đem khăn mặt tới đây."

Kiều Mộ nghẹn họng, tìm khăn mặt đưa đến. Di động lại có số máy lạ gọi vào, cô nghe điện thoại, khẽ gật đầu: "Anh ấy đang ở đây, đợi tôi ra mở cửa."

Cúp máy, cô cúi xuống nhìn vào ánh mắt dò hỏi của Tiêu Trì và nói: "Quan Công."

"Em đi đi." Tiêu Trì nhin đau, xua cánh tay chẳng còn mấy sức. Kiều Mộ mở cửa cho Quan Công rồi trở vào đổi găng tay, dịch cái đèn cây duy nhất trong phòng trị liệu qua, rồi ra hiệu cho anh cần chặt khăn.

Quan Công hãi hùng hết nhìn Kiều Mộ lại ngó sang Tiêu Trì, đột nhiên gã có loại ảo giác mình không nên xuất hiện.

Khâu bốn mũi, cả người Tiêu Trì như được vớt ra từ trong nước, trên người toàn mồ hôi hột, từ đầu chí cuối anh không rên một tiếng.

Kiều Mộ băng bó xong thì vòng qua sau lưng anh. Vết thương trên lưng tương đối nông, không nghiêm trọng như cánh tay. Cô làm sạch vết thương, rắc thuốc bột trắng lên, tiếp đó cắt băng gạc, cẩn thận băng lại.

Quan Công ngoẹo sang một bên ghế, hai mắt sáng ngời nhìn Tiêu Trì. Vết thương trên người gã không sâu, xử lý qua là ổn.

Xong xuôi, Kiều Mộ đem hai cái chăn trong tủ ra, đoạn lên gác lấy hai bộ quần áo của Kiều Huy cho họ thay.

Ngoài Trời vẫn đổ mưa, áo Tiêu Trì đã vứt bỏ, quần dài ướt hết sạch. Quan Công cũng chẳng khá hơn mấy.

"Bác sĩ Kiều ơi, cảm ơn cô nhé!" Quan Công ngồi thẳng lên, cười he he nhận lấy quần áo cô đưa.

"Tôi ngủ trên gác, có chuyện thì gọi điện cho tôi," Kiều Mộ nâng tay xem đồng hồ, sau đấy cất bước đi ra ngoài.

"Mặt em sao vậy?" Tiêu Trì đột nhiên gọi cô lại, gương mặt tái nhợt toát lên vẻ tìm tòi nghiên cứu: "Làm như thể con nhím thế."

"Làm đẹp." Kiều Mộ dừng dừng đáp.

Sau thoáng chốc ngẩn tò te, Tiêu Trì bật cười.

Cô vừa đi khỏi, phòng trị liệu liền yên tĩnh hẳn. Quan Công thay quần áo, lé mắt liếc Tiêu Trì: "Còn bảo ông không thích nữa đi."

"Tôi nói gì?" Tiêu Trì khẽ xùy một tiếng. Anh đứng dậy, trầy trật cởi bỏ chiếc quần dài ướt sũng, mặc bộ đồ thể thao của Kiều Huy vào.

"Chặc.." Quan Công tặc lưỡi: "Mặt ông đang viết rõ rành rành muốn ghẹo người ta lại còn vờ vịt với tôi."

"Tôi còn muốn ghẹo cả ông đấy." Tiêu Trì nhướn mày: "Cơ ma xấu quá, không đưa miệng xuống được."

Bị sắc nước miếng, Quan Công ho một hồi rồi nói chuyện vụ án với Tiêu Trì: "Chạy mất một tên, đám còn lại đã bị tóm gọn. Hiện trường thu được hơn trăm vạn tiền mặt và kha khá súng ống. Đây là còn chưa kiểm kê hết. Sau khi Tam Nhi chuyển giao sẽ tiếp tục theo dõi Lữ Triển Bằng. Ngoài ra, cục trưởng Vương hình như đã trông thấy ông."

Tiêu Trì chỉ đáp 'Ồ'. Anh xem đồng hồ đeo tay: "Ai đi đuổi tên kia?"

"Đội ba, Ngân Kiều dẫn đội." Quan Công đứng dậy, ngấm nghĩa thật kĩ sắc mặt của Tiêu Trì:" Bác sĩ Kiều ra nước ngoài đi học hay đi làm mà tay nghề khâu mịn phết. Không phải cô ấy học đông y à?"

"Điều tra hộ khẩu?" Tiêu Trì lạnh lùng chẹn họng Quan Công. Anh cảnh cáo: "Không nên hỏi thì đừng hỏi! Đi mau!"

Quan Công 'xí' một tiếng, vội nổi gót anh, gã còn cố ý xỏ xiên: "Ông thích bác sĩ Kiều thì Ngân Kiều làm sao giờ?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 16

'VẪN PHẢI ĐỂ EM CỜ THÔI!'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ khoanh tay, lặng yên đứng sau cửa phòng thuốc. Cô nghe rõ giọng Tiêu Trì truyền tới: "Ngân Kiều chỉ là con nhóc ranh, khác với cô ấy."

Tiếng chân giẫm lên nước, cộp cộp băng qua hành lang gấp khúc, biến mất ở cửa nhỏ dẫn vào trong viện. Tiếng đóng cửa vang lên, mọi thứ quay về với im ắng.

Kiều Mộ bật đèn. Cô cúi đầu, siết chặt lọ thuốc trị ngoại thương trong tay và thả lỏng bả vai. Rồi cô tắt đèn, đi đến phòng trị liệu, cả căn phòng sặc mùi máu, nồng nặc đặc sệt. Trong không khí toàn hơi thở của anh.

Cô đứng thờ người ở cửa một chốc mới bước vào, buộc chặt túi rác đựng quần áo dính máu rồi tắt điện khẽ khàng lên lầu.

Mơ mơ màng màng thiếp đi, khi Trời chưa sáng thì Kiều Mộ đã tỉnh giấc.

Dậy sớm hơn cô, ông nội đang ngồi một mình sau bàn đón tiếp bệnh nhân, đèn cũng không bật. Ông cầm cái giẻ tỉ mẩn lau chùi tấm bảng hiệu kia.

Kiều Mộ đi tới, khẽ đánh tiếng: "Ông ời?"

"Bảng hiệu bẩn rồi, ông lau chút! Cháu bận gì thì làm đi!" Ông nội không ngẩng đầu, giọng điệu không tốt lắm.

Kiều Mộ khẽ mím môi, lùi hai bước, đoạn ngập ngừng quay gót. Cô bung ô trở lại trong viện làm bữa sáng.

Ăn xong, cô đến khách sạn tập hợp với Tần Bân, tới một xưởng dược khác. Mưa nhỏ bớt, mây đen dần tan.

Kiều Mộ đeo hòm thuốc, thanh thoi theo sau Tần Bân và trợ lý của anh ta, ghé qua phân xưởng sản xuất của nhà máy dược phẩm.

Ở đây sản xuất thuốc viên đông y, đâu đâu cũng mang theo vị ngọt kỳ lạ.

Có kinh nghiệm của ngày hôm qua, cảm giác buồn nôn tuy hãy còn nhưng không dữ dội.

"Vấn đề vệ sinh có vẻ hơi nghiêm trọng, hệ thống xử lý nước bẩn gần như không có. Trở về đánh giá tính khả thi của việc thu mua lần nữa." Tần Bân bồng cất lời, song tầm mắt thì dừng trên mặt Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, em có nhìn ra vấn đề gì không?"

Kiều Mộ lắc đầu.

Tần Bân thoáng mỉm cười, quành lại rồi ra hiệu cho cô nhìn ra ngoài.

Theo ngón tay anh ta chỉ, Kiều Mộ trông thấy quy mô của nhà máy này thua xa nhà máy đã xem sáng hôm qua, tuy nhiên nhà kho rộng gấp đôi so với bên đó.

Nguyên liệu điều chế thuốc đông y đều phơi khô hoặc sấy khô giống nhau. Hiện tại, mặc dù mưa nhỏ nhưng việc chuyển nguyên liệu trong kiểu thời tiết này, rõ ràng có phần không phù hợp.

Đặc biệt là hai nhà xưởng đã nửa ngừng hoạt động, đội mưa bốc vác trong cùng một ngày, càng khác thường.

"Đi thôi!" Tần Bân nhú mày, hờ hững nói: "Thực ra, anh cũng chẳng phát hiện thấy điều gì lạ cả."

Kiều Mộ thu lại tầm mắt, không hề có ý muốn hỏi thăm.

Về đến nội thành, Mạnh Trường Phong gọi điện thoại đến dặn cô chuẩn bị hồ sơ, anh ta đã sẵn sàng giới thiệu cô vào bệnh viện Đông y.

Kiều Mộ cảm ơn rồi gác máy đăng nhập vào hộp thư, gửi email cho Mạnh Trường Phong.

"Bác sĩ Kiều thật sự không cân nhắc tới công ti anh làm việc à?" Tần Bân nghiêng đầu, đôi mắt sâu hun hút.

Cất di động, Kiều Mộ ngẩng lên đối diện với tầm nhìn của Tần Bân. Cô vờ như không hiểu ẩn ý trong lời anh ta nói: "Anh lại khó chịu?"

Tần Bân sững sốt, ánh mắt thêm vẻ suy tư: "Kiều Mộ, em cứ phải xa cách với anh thế sao?"

"Vậy thì phải thế nào?" Kiều Mộ lạnh lùng nhìn thẳng Tần Bân: "Thấy anh, quả tình tôi không vui nổi."

Trán Tần Bân nổi gân xanh. Anh ta nhìn kĩ cô trong giây lát rồi thẳng đầu lại, bắt chéo chân, con ngươi thăm thăm dỗi về phía trước: "Anh chưa từng nói sẽ từ bỏ."

"Điên có mức độ thôi." Kiều Mộ dựa vào lưng ghế, giọng điệu đều đều, rành mạch lạ thường: "Bám riết không tha bao năm như vậy, anh không mệt nhưng tôi mệt. Anh cảm thấy mình diễn đến nỗi cực kỳ thâm tình, tôi nhất định bị anh làm cho cảm động, ắt sẽ rơi nước mắt mà quỳ xuống cảm ơn anh không ghét bỏ tôi, phải không?"

"Anh không diễn." Lồng ngực như nghẹn lại, Tần Bân nhéo hai đầu lông mày, giọng nói dần dần trầm xuống: "Anh luôn rất nghiêm túc."

"Điên nghiêm túc." Kiều Mộ bực bội không thôi, chẳng dễ gì yên tĩnh được hai năm... Lại nữa rồi!

Tần Bân đăm đăm nhìn khuôn mặt cô qua gương chiếu hậu, nói với vẻ khó hiểu: "Em tính không qua lại cho đến lúc chết thật à? Làm bạn bè bình thường cũng không được sao?"

Kiều Mộ ngược mắt, buông lời châm chọc: "Anh có thể cắt cái bộ dạng ông đây có tiền, ông đây theo đuổi cô nào, người đó cũng phải đáp lại đi! Buồn nôn quá!"

Tần Bân há miệng, bỗng chẳng thốt nên lời, sắc mặt âm u hơn cả bầu Trời.

Kiều Mộ xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mặc xác anh ta. Trở lại khách sạn, cơm trưa cũng chẳng ăn, cô buồn bực lấy xe lái về

Nhân Tế Đường luôn.

Đến nhà, Kiều Mộ đỗ xe, bước xuống. Cửa lớn của phòng khám khép hờ. Ngoài cửa treo tấm biển nghỉ ngơi, thoạt nhìn liền biết ông nội đã sang nhà bên cạnh chơi cờ.

Mở cửa đi vào, không biết Tiêu Trì đã đến từ bao giờ, anh nằm trên giường ngủ say tít.

Kiều Mộ cụp ô, treo lên cái giá chỗ hành lang gấp khúc. Vào phòng trị liệu, nom mặt Tiêu Trì đỏ bừng khác thường, cô vô thức đưa tay thử nhiệt độ của anh.

Mu bàn tay vừa chạm vào trán Tiêu Trì thì anh đột nhiên mở bừng mắt, túm cổ tay Kiều Mộ bằng tốc độ nhanh như điện xẹt, thành linh kéo cô xuống, tay kia rơi trên cổ cô.

"Ông nội anh!" Kiều Mộ đập vào ngực Tiêu Trì, đáy mắt giăng kín lửa giận.

"Sao lại là em?" Tiêu Trì lấy bàn tay trên cổ Kiều Mộ ra, cắt đi sát khí, nhân thể ôm cô một cái mới buông tay cô và ngồi dậy: "Tại sao ông nội muốn đuổi em?"

Kiều Mộ chẳng buồn đoái hoài tới Tiêu Trì. Cô gắng đứng lên toan rời bước thì lại bị anh tóm lấy tay, thế là lão đảo ngã thẳng vào lòng anh.

Tay Tiêu Trì đè lên vai Kiều Mộ. Không thể cử động, cô bèn nghiêng răng khế mắng: "Còn chưa xong hả!"

"Chưa xong." Tiêu Trì cúi đầu, khoe môi sượt qua tóc cô, tim anh nhảy thành thịch: "Nói chuyện nghiêm chỉnh đây."

"Anh mà cũng có chuyện nghiêm chỉnh?" Kiều Mộ mĩa mai.

"Chẳng phải chính là em ư." Tiêu Trì buông lời trêu đùa. Đã được nếm cảm giác đau muốn chết lần đó nên anh thả cô ra, dịch về phía đầu giường. "Cho tôi mượn di động gọi một cuộc. Máy tôi hết pin, không mang theo sạc."

Kiều Mộ đứng dậy, chậm rãi lấy điện thoại, mở khóa, đưa cho anh, tiếp đó khẽ bặm môi rời khỏi phòng.

Kết thúc cuộc gọi, Tiêu Trì tiện tay xem số We chat của cô, sau đấy thoát ra, mở album ảnh.

Đúng là chẳng tốn công..... Tiêu Trì đánh mắt, anh phóng to tới đã bức ảnh Kiều Mộ chụp rồi cầm di động của mình thêm số wechat của cô, chuyển ảnh cô sang máy mình.

Vừa làm xong thì Kiều Mộ bước vào. Anh trả di động cho cô, đành hoảng hốt: "Ông nội Kiều không cho em ở lại Nhân Tế Đường giúp đỡ là bởi mặt em à?"

Kiều Mộ lườm anh: "Anh quản lắm quá đấy!"

"Em cho tôi quản chắc?" Tiêu Trì dựa vào đầu giường, lại toét miệng cười cợt nhả.

Con nhím.

Kiều Mộ lấy kẹp nhiệt độ ra khỏi hộp. Cô vẩy vẩy mấy lần rồi đưa cho anh, đoạn nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Tự đo đi, 5 phút sau tôi đến xem."

Tiêu Trì nhếch mí mắt, ngoan ngoãn kẹp nhiệt độ tử tế. Có lẽ do bị thương và dầm mưa nên đầu anh thực sự choáng váng, không mấy dễ chịu.

Anh ngả người, nằm lại xuống giường. Di động có cuộc gọi tới, Tiêu Trì nghe một chốc liền nhanh chóng lên tinh thần: "Chắc hẳn anh già rồi nên hoa mắt đấy. Không tin anh hỏi Ngân Kiều xem. Cô ấy có thể làm chứng, tôi hoàn toàn không tham gia."

Nói chuyện đôi ba câu, cúp máy liền thấy Kiều Mộ đã đổi sang bộ đồ y tá, khoanh tay đứng ở cửa. Cảm giác khó chịu của anh bỗng chốc bị quét sạch. "Đến giờ rồi à?"

Kiều Mộ dán mắt nhìn di động của Tiêu Trì trong hai giây, chẳng đáp lời mà buông tay xuống, bước tới cầm cặp nhiệt độ giơ lên xem kĩ vạch thủy ngân.

Hơi sốt nhưng không nghiêm trọng.

Đặt cặp nhiệt độ về chỗ cũ, cô rót cho anh một cốc nước to màu vàng: "Uống đi, lát tôi tiêm cho anh một mũi chống viêm."

Tiêu Trì lần nữa ngồi dậy, đỡ lấy cốc nước. Người thấy mùi gừng, anh ngước đầu nhìn cô. Tầm mắt xuyên qua làn hơi nước lượn lờ, nghiêm túc hỏi: "Em là bác sĩ, sao cứ mặc đồ y tá thế?"

Cô có bằng chứng nhận hành nghề của bác sĩ, hình như Lí Thành An cũng có.

Kiều Mộ đút tay vào túi, hạ tầm mắt từ từ quét qua hàng lông mày đen thẫm của anh, đôi mắt sáng ngời, sống mũi cao, rồi lướt xuống dưới cằm, cuối cùng dừng trên vết sẹo dao chém dài bằng nửa

ngón tay kia, thờ ơ đáp: "Quy tắc của Nhân Tế Đường, chưa học thành nghề chỉ có thể làm y tá."

Tiêu Trì nhú mày: "Vì có gì mà ông cụ đuổi em?"

"Liên quan quái gì đến anh." Kiều Mộ rút tay phải khỏi túi, khom người xách hòm thuốc trên đất đặt lên tủ, tay kia cũng lấy ra chuẩn bị tiêm cho anh.

Tiêu Trì dõi theo bóng lưng cô, nhấp từng hớp trà gừng.

"Có tiền sử dị ứng không?" Kiều Mộ đột nhiên cất tiếng hỏi.

Tiêu Trì cúi đầu, liếc cái chăn đang đắp, bỗng nở nụ cười: "Không."

Thoáng sau, Kiều Mộ cầm kim tiêm bước tới, bảo anh kéo quần xuống.

"Tay bên này không cử động được, đổi bên kia đi. Hay em cởi hộ tôi." Tiêu Trì không nhúc nhích.

Kiều Mộ mím môi, cầm kim tiêm vòng qua đuôi giường, đến bên tay trái của anh thì dừng lại: "Tự làm đi!"

Tiêu Trì động đậy, tay trái vén áo phông, hơi nghiêng người, quay nửa lưng lại với cô, cố tình làm khó: "Vẫn phải để em cởi thôi."

Kiều Mộ phun một ít thuốc ra khỏi kim tiêm rồi túm lấy quần anh kéo xuống, tìm được huyết thì chọc thẳng kim vào.

Đồ lưu manh mắc dịch.

"Shhhh...." Tiêu Trì hít một hơi, lông mày xoắn chặt.

Ác thật!

Kiều Mộ cố ý đẩy xi lanh rất chậm, đủ một phút mới rút kim. Để ý thấy trên người anh vẫn mặc quần áo của Kiều Huy, cô khẽ nhíu mày: "Đi tiêm mũi ngựa uốn ván, tiện thể để bác sĩ kê đơn thuốc tiêu viêm cho anh."

Rịt miếng bông vào vết tiêm, Tiêu Trì quay đầu nhìn mắt cô, cười trêu: "Em cũng là bác sĩ mà. Anh chết ở đây có tính là tai nạn chữa trị không?"

"Khiến anh thất vọng rồi, tôi không chữa cho người 'tự tìm chết' đâu." Kiều Mộ liếc xéo anh, cô tháo kim, bỏ vào thùng rác cùng xi lanh.

Tiêu Trì cựa quậy cái cổ đã mỏi nhừ, duỗi tay cầm bao thuốc và bật lửa vút trên tủ.

"Không được hút thuốc trong phòng trị liệu." Kiều Mộ quăng lại một câu, kế tiếp thu dọn hòm thuốc gọn gàng. Cái bụng đói cũng reo lên "rột rột". Cô cời găng tay, cầm di động gọi đồ ăn bên ngoài.

Thanh toán xong, cô cời khuy áo y tá, đi thẳng ra khỏi phòng.

Tiêu Trì lắc đầu bật cười. Lát sau, anh mở hộp thuốc lấy một điều đưa lên miệng, cầm theo cái bật lửa đến hành lang châm thuốc.

Kiều Mộ mặc lại chiếc áo gió màu be, từ phòng thuốc đi ra, băng qua hành lang vào trong viện.

Hơn 10 phút trôi qua, nhân viên giao hàng đưa đồ ăn tới. Kiều Mộ bung ô ra nhận rồi đến ngoài cửa phòng trị liệu hỏi: "Anh có muốn ăn không."

"Em nói đấy nhé." Tiêu Trì day day huyết thái dương, từ từ ngồi dậy, cầm trà gừng uống một hơi hết sạch.

Vào phòng ăn, thấy cô gọi hai suất, anh nhướng mày, ngồi xuống. Tay anh móc túi áo cả nửa ngày mới mò được xấp tiền lẻ, chậm rãi đẩy qua: "Tiền khám."

"Tiền cơm đâu?" Kiều Mộ nhận lấy, trải từng tờ ra đếm.

Tiêu Trì im re, thẳng sống lưng, căn điều thuốc vẫn chưa châm, đôi mắt sáng rỡ nhìn cô.

Đếm xong, Kiều Mộ gập ngón tay đè lên xấp tiền lẻ, ngược nhìn anh bằng ánh mắt nghiền ngẫm: "Lấy oán trả ơn hả?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 17

'EM XÓT ANH À?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Mặt Kiều Mộ không có lấy tí tẹo biểu cảm dư thừa. Cô cứ thế nhìn anh, ngón tay hết đang chơi đàn piano, lướt qua lướt lại trên những tờ tiền lẻ. Đôi mắt sáng đến nỗi như thể mới ngâm trong nước nho, đáy mắt toát lên vẻ tinh quái.

"Là cam chịu làm thịt cá." Con người sâu thẳm của Tiêu Trì chiếu thẳng vào mắt Kiều Mộ. Món tiền lẻ anh đưa là con số may mắn của cô, chắc hẳn cô hiểu.

Mưa rơi tí tách. Cả thế giới dường như tĩnh lặng hẳn đi, chẳng nghe thấy âm thanh nào khác nữa.

Kiều Mộ quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới, rồi chậm rãi đứng dậy, cô đẩy ghế ra, bước về phía anh. Quen biết chưa tới mấy ngày mà đã muốn bảo cô chữa trị cho anh cả đời cơ đấy. Mơ đi!

Tiêu Trì nhướng mày, trái tim hết đang tăng tốc đập nhanh hơn.

Dừng lại sau lưng Tiêu Trì, chính lúc anh không hề đề phòng, Kiều Mộ bất thành linh néo mạnh vào huyệt nhĩ môn của Tiêu Trì,

còn tay trái vuốt ve cằm anh. Cô khom người ghé sát vành tai Tiêu Trì và bảo: "Anh cảm thấy tôi dễ bắt nạt lắm, hửm?"

Trước mắt Tiêu Trì tối thui, cơ nơí khoe mắt run bần bật. Anh vô thức nuốt một ngụm nước miếng: "Em muốn?"

"Anh đoán xem!" Kiều Mộ trả lời. Cô lại tăng thêm lực trên tay trái. Bụng ngón tay phải trượt xuống dưới cằm Tiêu Trì, nán lại một chốc trên yết hầu của anh, tiếp đó dịch xuống từng tắc từng tắc.

"Em sờ đi đâu đấy?" Dây thần kinh của Tiêu Trì kéo căng, sau gáy truyền tới cơn đau buốt. Anh có thứ ảo giác cô thật sự sẽ chĩnh chết mình.

Kiều Mộ nhếch mày: "Cơ bụng."

Bầu không khí thoáng chốc lại trầm lắng, tiếng hít thở giữa đôi bên dần dần khuếch đại. 5 phút sau, Kiều Mộ sờ soạng một phen, còn cố tình nhéo một phát. Nom anh vã mồ hôi như tắm, cô rút tay về, sáng khoái ngồi lại chỗ cũ: "Ăn cơm!"

Tiêu Trì khép hờ mắt đầy vẻ nguy hiểm, hơi thở hắt còn hỗn hển: "Sàm sỡ đã rồi chạy, em đùa tôi hả?"

"Anh cho tôi đùa còn gì?" Kiều Mộ cất tiền vào túi, liếc anh một cái. Cô lấy hộp đồ ăn, cúi đầu mở nắp, cầm đũa bình thản dùng cơm.

"Em thì không đùa chác?" Tiêu Trì mở hộp còn lại. Nhịp thở của anh vẫn chưa ổn định, lửa giận bốc lên: "5 phút! Tôi nhớ rồi đấy!"

"Ai nói cam lòng làm cá thịt?" Kiều Mộ dừng dừng vặn lại.

Bị sặc nước miếng, Tiêu Trì ho một trận liên liền ngoan ngoãn ăn cơm. Ánh cười trong mắt Kiều Mộ đậm thêm. Ăn xong, cô thu dọn hộp cơm, súc miệng, đứng dậy lên lầu.

Tiêu Trì ăn xong, dọn bàn sạch sẽ thì trở lại trước cửa phòng trị liệu hút thuốc.

Qua chừng nửa tiếng, Kiều Mộ đeo túi đi tới. Cô móc trong túi áo khoác ra vài quả khô, nhét vào tay anh: "Xưởng thuốc của Sang Thiên trữ một lượng rất lớn thứ này, trộn lẫn với thảo quả."

Tiêu Trì nhận lấy. Không khí ẩm ướt, mùi hương tao nhã thoang thoảng trên người cô, có vẻ càng nồng đượm hơn những ngày nắng.

Anh nhả khói thuốc. Bóng dáng cô loáng cái đã vào phòng trị liệu. Bên tai nghe tiếng cô xách hòm thuốc, anh không nhịn nổi, thò đầu vào: "Em sắp ra ngoài à?"

Kiều Mộ thoáng ngừng động tác, đôi mắt đen láy nhìn về phía anh chừng mấy giây thì xoay gót đi ra theo lối cửa nhỏ trong phòng. Cô mở cửa lớn phòng khám, và đóng lại thật mạnh.

Hút hết một điếu thuốc, ông nội Kiều vẫn chưa về. Tiêu Trì nhéo nhéo hai đầu lông mày, gọi điện thoại cho Quan Công thông báo tung tích của mình, rồi cởi quần áo trở lại giường nằm.

Toát được mồ hôi nên đầu óc cũng tỉnh táo nhiều.

Tiếng nổ máy xe truyền tới, đi xa dần, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Khép mi, nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, nghe tiếng xe chạy qua, Tiêu Trì sờ lên cổ theo phản xạ. Cô nhấn vào huyết nhĩ môn của anh với sức lực đúng là muốn lấy mạng anh. Tay phải cô lạnh lạnh mang hơi nước ẩm ướt, giống như một con rắn trườn vào áo anh.

Anh có vô số thủ đoạn phản kháng, nhưng giây phút ấy như thể bị ma ám, mặc cho cô chi phối.

Tiêu Trì nghiêng răng. Chuông di động đột nhiên kêu vang, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng. Anh sực tỉnh, cúi đầu nhìn dây số, vuốt phím nghe: "Nói!"

"Sếp phó Lương đã nhìn thấy ảnh chụp, đang muốn đến nhà gặp anh đấy. Anh đang ở đâu?" Giọng Ngân Kiều truyền đến, loáng thoáng gói ghém cả sự tức giận.

"Biết rồi." Cúp máy, Tiêu Trì bấm gọi một số khác.

Chẳng mấy chốc sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, cửa phòng khám bị đẩy ra, tiếng bước chân đang đi tới đây, cùng với giọng nói dè dặt của Quan Công: "Trong này ạ."

Tiêu Trì nhanh nhẹn xuống giường. Đợi sếp phó Lương vào, anh lập tức cúi chào, chẳng khác gì một người không bị sao hết.

Nói xong việc chính, tiễn sếp phó Lương ra ngoài, Quan Công cố ý tụt lại sau hai bước, giơ tay chỉ Ngân Kiều: "Hay ông từ chối cô ta lần nữa đi?"

"Cậu nghĩ cô ấy sẽ nghe hả?" Tiêu Trì cau kinh nhăn mày: "Chú ý an toàn."

Quan Công khẽ vỗ vỗ anh mấy phát rồi cúi đầu bước vào trong mưa, mau chóng lên xe rời đi.

Tiêu Trì khép cửa, quay lại phòng trị liệu, anh nằm xuống giường nghỉ ngơi tiếp.

....

Xong việc chỗ Tàn Bân, Kiều Mộ về đến Nhân Tế Đường thì sắc Trời đã sẫm tối. Ánh vàng ấm áp của đèn đường xuyên qua màn mưa dày đặc, chiếu rọi chung quanh yên ắng vô cùng.

Thần thờ chăm chú nhìn cửa lớn đóng kín một lúc, Kiều Mộ dựa vào lưng ghế lái, lấy di động gọi cho Kiều Huy.

Tắt máy! Có lẽ anh ấy đang trong phòng thí nghiệm.

Nghĩ một tẹo, cô bèn gọi cho Hứa Thanh San.

Hàng năm, Tàn Bân đều sẽ tới đây, chắc hẳn ông nội không đến mức vì anh ta mà đuổi cô khỏi Nhân Tế Đường.

Điện thoại kết nối, còn chưa kịp mở miệng thì giọng của Hứa Thanh San liền bắn tới: "Tình yêu à, có chuyện gì nhờ vả tao hử?"

"Mày nói mau, bằng không tao méc ông nội Hứa hôm trước là mày lái xe, tiện thể cho ông biết mày cầu hoa đào còn phải đến chỗ có nhiều hoa." Kiều Mộ bỗng lạnh giọng: "Chép một bản Kinh Dịch hay viết những điều tâm đắc, mày chọn cái nào?"

"Ông nội mày nhá!" Hứa Thanh San nghiêng răng.

Kiều Mộ mở loa ngoài di động, ngón tay búng nhẹ vài phát lên đùi: "Ông nội tao cũng là ông nội mày đấy! Bớt thừa nước đục thả

câu đi, nói nhanh!"

"Ông nội Kiều không nói gì cả." Hứa Thanh San khôi phục về đứng đắn: "Có phải anh Kiều Huy đã nói gì với hấn ta không?"

"Anh tao tắt máy, có lẽ đang trong phòng thí nghiệm." Kiều Mộ thờ dài.

Hứa Thanh San an ủi đôi câu rồi chuyển đề tài: "Tối nay muốn ra ngoài cùng nhau ăn bữa cơm không? Tao đã gom một bọn, cả lũ đều rất muốn gặp mày."

Kiều Mộ giờ tay xem đồng hồ, lắc đầu: "Để sau đi. Ngày nào ông nội cũng tránh tao."

Kết thúc cuộc gọi, Kiều Mộ toan bước xuống thì xe của Tần Bân đột nhiên xuất hiện trong gương chiếu hậu. Trên xe hình như chỉ có mình anh ta. Cô ngồi thẳng lại và lẳng lặng nhìn vào gương chiếu hậu. Đợi một lát, anh ta dừng xe, đi xuống. Cửa phòng khám cũng từ từ mở.

Bóng dáng ông nội hiện ra trong tầm mắt, ông thờ ơ đưa mắt về phía Tần Bân.

Kiều Mộ thoáng nhấp môi, cô rút chìa khóa, xuống xe: "Ông ời."

Ông cụ gật đầu, ánh mắt quét qua mặt cô rồi rơi trên mặt Tần Bân: "Vào đi! Cơm tối nấu xong rồi."

"Ông Kiều khách sáo ạ!" Tần Bân khẽ gật đầu, quay sang nhìn khuôn mặt giá băng của Kiều Mộ, bình tĩnh giải thích: "Hôm kia đã nói rõ."

Ông nội Kiều sầm mặt, chấp tay sau lưng, chẳng nói chẳng rằng đi vào trước.

Kiều Mộ dỗi theo bóng lưng chất chứa lửa giận của ông nội biến mất sau cánh cửa. Cô nghiêng đầu, lơ đãng liếc Tần Bân, đoạn vòng qua đầu xe, cầm túi trên ghế phụ xuống, khóa xe lại, đi thẳng vào cửa lớn.

Tần Bân lúng túng chau mày, anh ta cũng khóa xe, thủng thẳng nổi gót.

Băng qua viện trước, tiếng ông nội đang trò chuyện với ai đó bỗng vọng ra: "Nó bảo cậu hỏi à?"

Bước chân Kiều Mộ hơi khựng lại. Trực giác cho cô biết Tiêu Trì vẫn chưa đi, và đang cố ý nói với ông nội chuyện không nên nói.

Vào đến giếng Trời viện trong, Tần Bân bỗng mở miệng: "Vẫn là khí hậu Lâm Châu nuôi dưỡng nên cảnh vật, ngôi nhà này càng nhìn càng ý vị."

Gạch xanh ngói đỏ được bảo tồn hoàn hảo vô cùng, nền đá mài nên chút dầu tích tụ êm. Trong bồn, trên giàn, hoa đua sắc nở, rộn ràng đẹp tươi. Bao nhiêu năm vậy mà vẫn không đổi thay.

Duy có mái đầu ông cụ Kiều đã bạc thêm, còn trên mặt Kiều Mộ cũng đã mất đi nụ cười.

Kiều Mộ mặc kệ anh ta, đi thẳng vào phòng khách. Thấy Tiêu Trì, cô thoáng nhăn mày, xoay người đến phòng bếp.

Ông cụ Kiều để chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn Tần Bân, chậm rãi đứng dậy: "Ăn cơm thôi!"

Tiêu Trì cũng đứng lên. Khóe mắt anh lướt qua hình bóng của Kiều Mộ, dừng trên người Tần Bân một chốc, đoạn quay gót tới phòng bếp.

Thấy anh đi theo, Kiều Mộ nghiêng răng. Cô mở tủ khử độc lấy bát đĩa

"Thu tiền khám của tôi rồi còn chữa cho người khác sao?" Tiêu Trì dựa vào tủ lạnh, cánh tay không bị thương buông thõng rất tự nhiên. Anh kẹp điều thuốc giữa các ngón tay, lim dim mắt, ánh nhìn bén nhọn.

"Chữa bệnh thu tiền là lẽ thường tình." Kiều Mộ cúi đầu. Cô đóng tủ khử độc, cầm bát đĩa đi ra ngoài.

Tiêu Trì sững người trong giây lát. Anh gài điều thuốc sau vành tai, cũng rời khỏi phòng bếp.

Mọi người ngồi vào bàn. Ông nội giới thiệu đơn giản Tiêu Trì với Tần Bân, tiếp đó bảo mọi người ăn cơm. Ông luôn giữ thái độ lãnh đạm, cũng không nhắc tới chuyện uống rượu.

Bầu không khí im ắng lạ lùng.

Trực giác nói với Kiều Mộ rằng có chuyện. Ngại có người ngoài ở đây không tiện hỏi, cô bèn lặng lẽ ăn cơm.

Ngồi cạnh cô, Tiêu Trì cũng nín thinh. Tầm mắt anh như vô tình như cố ý rơi trên Tần Bân.

Tần Bân cũng đang nhìn anh, ánh mắt sâu xa khó dò.

Kết thúc bữa cơm chẳng ai nói một lời, ông cụ Kiều đặt bát đĩa xuống, ra phòng khách pha trà. Tồn Bân đi theo, hình như có chuyện cần nói. Thấy Tiêu Trì cố ý lờ mờ làm người ăn sau cùng, Kiều Mộ đứng dậy thu dọn bát đĩa.

Cô vừa đứng lên thì anh cũng đứng lên, giúp cô thu dọn bằng một tay.

Bên phòng khách tĩnh lặng, không nghe thấy tiếng động nào, bầu không khí kìm nén. Vào bếp, Kiều Mộ bỏ bát đĩa vào trong chậu rửa bát, giơ tay lấy cái tạp dề treo trên tường.

"Đứng sang bên đi!" Tiêu Trì cầm lấy tạp dề treo lại lên tường, điều thuốc ngậm trong miệng còn chưa châm. Anh đẩy cô ra, cầm giẻ rửa bát, vặn vòi nước và bắt đầu rửa bát đĩa:" Anh ta làm gì?"

Nom mặt người đáng chó, chả giống người tốt.

"Kinh doanh. Đến đánh giá nhà máy dược phẩm chuẩn bị thu mua." Kiều Mộ khoanh tay, nhíu mày dựa vào tủ bếp. Để ý thấy sắc mặt Tiêu Trì đã khôi phục vẻ bình thường, lông mày cô cũng giãn ra, "Tay anh không đau à?"

Thảo nào cô biết tự chụp ảnh chính chủ của 'Trương chốc đầu'. Tiêu Trì ngoảnh lại, cười gian: "Em xót anh hả?"

"Anh hỏi ông nội gì vậy?" Kiều Mộ lườm anh một cái.

Mí mắt Tiêu Trì cong lên, anh đáp với giọng điệu tỉnh bơ: "Hỏi ông tại sao không cho em ở lại Nhân Tế Đường."

"Lắm chuyện!" Kiều Mộ khế máng. Chẳng đợi anh rửa xong, cô liền buông tay đi ra ngoài.

Tiêu Trì cất nụ cười, đôi mắt lượn lờ khí đen híp lại. Cái thằng thư sinh èo uột kia có vẹo gì hay.

Trong phòng khách, ông nội cùng Tần Bân đang pha trà đạo, và chẳng chuyện trò. Coi bộ sắc mặt đều không vui lắm.

"Cháu lên lầu đây ạ!" Kiều Mộ thông báo một tiếng, sau đó rời khỏi phòng khách, băng qua hành lang, lên lầu về phòng mình.

Căn phòng hơi ẩm. Cô bật điều hòa, ngồi xuống trước bàn sách, mở bao kim. Sau khi tiệt trùng kim, cô từ từ châm lên mặt.

Lát sau, tiếng nói chuyện dưới lầu vọng tới, là Tần Bân và Tiêu Trì cùng lúc phải đi.

Động tác trên tay Kiều Mộ thoáng ngừng. Cô rút kim, mở khóa di động gọi lại cho Kiều Huy.

Quả nhiên ông nội tức giận không phải vì cô, cũng không liên quan tới Tần Bân.

Nghe Kiều Huy nói rõ nguyên nhân, Kiều Mộ xem quỳ, "Tính ông bướng chết đi được, muốn khiến ông thỏa hiệp vẫn phải đem bản lĩnh thật sự ra cơ. Anh nhúng tay vào thế này, không biết bao giờ ông mới nguôi giận đây."

Bên tai sau vài giây yên ắng, Kiều Huy lại lên tiếng: "Tuổi ông đã cao. Anh mong em có thể tiếp nhận phòng khám đông y nhanh chóng nhất, để ông đỡ vất vả."

Ánh mắt Kiều Mộ sẫm lại: "Anh gạt em làm gì rồi?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 18

'TAO CŨNG TUYỆT VỌNG LẮM ẤY...'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Huy trầm lặng hẳn đi. Thoáng sau, anh ấy khẽ cười ra tiếng: "Chị dâu em đã nhận lời cầu hôn của anh rồi. Làm xong thí nghiệm, cô ấy sẽ theo anh về Lâm Châu gặp ông nội."

"Tuyệt quá!" Đáy mắt Kiều Mộ toát lên niềm vui, giọng điệu tức thì trở nên nhẹ nhõm: "Phía ông nội bên này, anh cứ yên tâm! Em có cách ứng phó, dù sao da mặt em cũng dày."

Kiều Huy lại cười như một tên ngốc.

Kết thúc cuộc gọi, Kiều Mộ thở phào một hơi, may mà Kiều Huy không gửi gắm cô cho Tần Bân. Cô ngẩn người một lúc rồi lấy món tiền lẻ Tiêu Trì cho mình từ trong túi ra, vuốt phẳng từng tờ, trải lên bàn đọc sách.

Tổng cộng chín tệ.

Kiều Mộ nhìn đăm đăm một hồi, trong tâm trí cô hiện ra dáng vẻ anh ngoan ngoãn bị mình trêu chọc. Cô khẽ mím môi, thu tiền lại, lấy

một cái túi trong suốt không thấm nước trong ngăn kéo, gói tiền thật cẩn thận, tính để vào xe.

Đây là con số may mắn của cô. Có điều, dựa vào cái tính lưu manh của Tiêu Trì, số tiền này hơn phân nửa là có ý khác... Phí đăng ký làm thủ tục kết hôn.

Chưa từng thấy ai mặt mo không biết xấu hổ như vậy...

Hôm sau, Kiều Mộ thức dậy từ sáng sớm. Rốt cuộc đã tạnh mưa, bầu Trời quang đãng không một tia tạp chất, xanh trong đến lóa mắt.

Đánh răng, rửa mặt, đi xuống lầu. Ông nội không thấy đâu, chim họa mi của ông cũng được mang theo.

Cô lắc đầu, lặng lẽ đi luyện cọc gỗ.

Đến giờ, ông nội về ăn sáng xong rồi giống như hôm qua, cùng bác Trần A sang nhà Hứa Thanh San chơi mạt chược, chẳng hề có ý mở cửa phòng khám để làm việc.

Kiều Mộ dở khóc dở cười. Cô sửa soạn hòm thuốc, sau đấy lái xe đi gặp Tần Bân. Hôm nay là ngày cuối cùng.

Bên cạnh anh ta có thêm mấy vị nữa, hình như người của đội đánh giá đều đến đủ hết. Cô đi cùng bọn họ rõ ràng có phần lạc quẻ.

Buổi trưa từ xưởng thuốc trở về thành phố, Hứa Thanh San đột nhiên gọi điện thoại tới. Cơm trưa cũng không ăn, Kiều Mộ nhanh chóng lái xe của mình đến bệnh viện.

Hứa Thanh San bị trầy da, trên người hơi bầm. Tuy không nghiêm trọng lắm nhưng cô nàng khá hoảng sợ.

Kiều Mộ còn chưa nói được với cô bạn mấy câu thì chị hai Thanh Sương cùng anh rể thứ tới. Một phút sau, chị cả và anh rể lớn cũng có mặt.

Một đám người vây quanh giường bệnh, nhìn Hứa Thanh San chẳng khác gì xem khỉ. Tất cả đều rất muốn tấn cô nàng.

Lần trước xem mỗ mả cho người ta có được chiếc xe, kết quả bây giờ chưa được bao lâu, mưa một trận, sạt lở núi, quan tài lòi ra ngoài. Không đánh chết cô nàng coi như còn tốt chán.

"Chuyện đại khái là vậy, phải đền tiền ạ." Hứa Thanh San túm tay Kiều Mộ, nhìn chị cả và chị hai bằng bộ dạng đáng thương. "Em tiêu hết sạch rồi."

"Giỏi lắm!" Chị hai ngáp một cái, biếng nhác khoác tay anh rể thứ, "Cảnh Hoán à, em đói bụng, đi ăn đi!"

Kỷ Cảnh Hoán gật đầu, ôm bả vai Hứa Thanh Sương rời khỏi phòng bệnh.

"Chị cả ơi, anh rể ơi...." Hứa Thanh San đưa ánh mắt xin giúp đỡ sang chị cả và anh rể lớn.

"May cho em hôm nay chị mang theo tiền nhá." Chị cả Hứa Thanh Lam nhướng mày mỉm cười. Chị ấy mở túi xách, lục ra mấy tờ tiền lẻ, đường hoàng giao cho cô em gái: "Nhớ ăn một bữa thật ngon nha, chị thương nhất em đấy."

Nói đoạn, chị cả nắm tay anh rể lớn đi ra ngoài, cực kỳ thăm thiết: "Anh Thành ơi, hôm nay tụi mình đi ăn lẩu được không? Quán lẩu Trùng Khánh mới mở, đúng mùi vị Trùng Khánh luôn!"

"Ừ, nhưng em không thể ăn nhiều đâu. Nóng đó."

"Anh Thành à..."

Hứa Thanh San nổi da gà, ngược đầu ngó Kiều Mộ: "Tình yêu ời."

"Tao cũng nghĩ mày nên ăn một bữa thật ngon đi. Dù sao, sau hôm nay, 3 ngày không ăn gì, còn phải chép sách, viết những điều tâm đắc nữa kìa." Kiều Mộ xem đồng hồ đeo tay, nghiêm giọng: "Phải trả xe cho người ta không?"

Hứa Thanh San gật đầu, cay đắng nói: "Tao cũng tuyệt vọng lắm ấy. Lúc xem rõ ràng có cầm la bàn mà."

"Nhưng mày không mang theo não." Kiều Mộ bực cô bạn chẳng lớn khôn lên nổi.

Ông nội Hứa xưa nay vẫn không cho phép Hứa Thanh San xem mồ mả cho người ta, chỉ sợ xảy ra chuyện. Đúng thật, càng sợ cái gì thì cái đó tới.

Ra khỏi bệnh viện, tìm một chỗ gần đây để ăn trưa. Kiều Mộ hỏi địa chỉ nhà kia rồi gọi điện thoại cho cửa hàng sửa xe. Được biết xe vẫn chưa sửa xong, cô lại phải kìm nén mong muốn tản cho cô bạn một trận.

Hứa Thanh San biết mình học nghề chưa thạo, gây họa lớn. Bất kể Kiều Mộ mắng gì, cũng chịu tất. Có điều cô nàng âm thầm quyết định, từ nay về sau, đánh chết cô nàng cũng không xem phong thủy nữa, xem đường tình duyên chắc ăn hơn, 'se duyên' kiểu gì cũng tròn vẹn được tuốt.

Đồ ăn được bưng lên. Kiều Mộ cầm đũa, đưa mắt sang Hứa Thanh San: "Mày đã nghĩ ra nói thế nào với ông nội Hứa chưa?"

Hứa Thanh San lắc đầu: "Chưa."

Kiều Mộ: "..."

Ăn cơm xong, suy xét đến việc xe của Hứa Thanh San còn chưa lấy về để đem trả được, Kiều Mộ gọi điện thoại cho Tần Bân, báo rằng tối nay cô sẽ đến muộn, không cần đợi.

"Tần Bân?" Hứa Thanh San chớp chớp mi, kinh ngạc thốt lên: "Mẹ kiếp! Cái thằng khốn ấy lại vẫn quần lấy mày, còn về Lâm Châu rồi hả!"

"Hôm đi Garden Expo Park bị tai nạn xe cộ, là anh ta bế mày xuống xe đấy. Khi đó, mày chẳng bảo muốn bực anh ta còn gì." Kiều Mộ đặt di động xuống, ánh mắt trêu đùa: "Tao cũng bất ngờ lắm. Lúc anh ta đến tìm ông nội thì đeo khẩu trang, nên tao không nhận ra."

"Đồ sao chối này!" Hứa Thanh San rút khăn giấy lau miệng, "Tao cứ bảo sao hôm xảy ra tai nạn mí mắt cứ giật giật kinh khủng như vậy. Lúc anh ta bế tao, tao còn cảm thấy anh ta rất đàn ông. Giờ đúng là muốn đập đầu chết quách cho xong!"

Kiều Mộ thản nhiên chẹn họng cô nàng: "Thực tình mày nên đập đầu chết đi, tính mười thì sai chín, sót một thì dựa vào đoán mò."

Hứa Thanh San bị sặc nước miếng, liền bật ho. Dứt cơn ho, cô bạn sầm soi Kiều Mộ một lượt từ trên xuống dưới, nghiêm túc bảo: "Xem bát tự, vẫn là Mạnh Trường Phong hợp với mày. Muốn không bị Tần Bân quần lấy, tốt nhất mày kết hôn đi. Tao nói nghiêm chỉnh đấy."

"Tin cái ngón tà đạo của mày rồi." Kiều Mộ uống hớp nước, tiếp đó quay về với chuyện chính.

Thanh toán xong, đi xuống lầu, để tránh cho Hứa Thanh San không bị người ta đánh chết, Kiều Mộ cầm hòm thuốc trên xe xuống, bảo cô nàng xách lấy. Còn cô lấy di động của Hứa Thanh San gọi điện xin lỗi đương sự và hỏi thăm về việc trả lại xe.

Đối phương nói chuyện rất dễ nghe, luôn mềm mỏng ban sáng quá kích động, xin lỗi mãi không thôi.

Hẹn thời gian với người đó xong, Kiều Mộ trả điện thoại cho Hứa Thanh San, bảo cô nàng lái xe của mình về nhận lỗi với ông nội Hứa trước, còn cô thì bắt xe đến nhà máy dược phẩm.

Gặp lại Tần Bân, càng nhìn càng chói mắt, vẻ mặt Kiều Mộ cũng lạnh lùng hơn trước rất nhiều.

Kết thúc cuộc khảo sát cũng đã muộn, Tần Bân nghe theo ý kiến của thành viên trong đội, chọn dùng bữa tối tối ở ngoại ô gần đây.

Kiều Mộ không có xe nên đành phải nán lại.

Chỗ ăn cơm là một quán hải sản ngoài Trời nổi tiếng đã mở lâu năm. Mọi người ngồi vào chỗ, nhân viên phục vụ bưng trà lên. Kiều Mộ cảm ơn, lại phát hiện nhân viên phục vụ khá quen mắt, cô bắt giác nhìn thêm.

Nom kĩ lần nữa, nhận ra không quen, chẳng hiểu sao cũng thấy yên lòng.

Lát sau, Tần Bân đổi chỗ với người ngồi cạnh Kiều Mộ. Anh ta cầm thực đơn, hỏi cô muốn ăn gì.

Kiều Mộ nghiêng đầu, lướt qua thực đơn, tiếp đó dừng dừng đọc tên hai món.

"Tối nay em rảnh không?" Tần Bân đưa thực đơn cho đồng nghiệp, mở miệng tán gẫu: "Họ mới tới nên muốn đi thư giãn!"

Kiều Mộ uống hớp nước trà, giọng đều đều: "Không."

Tần Bân ngượng ngùng, im bật.

Hết kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5, bệnh nhân liền đông hơn. Kiều Mộ tới bệnh viện Đông y làm bài kiểm tra viết về, dày mặt ở lại phòng thuốc nhà mình giúp một tay, mặc kệ ông nội khó chịu thế nào, cô cũng không rời đi.

Bị cô 'tra tấn' đến hết cả giận, ông nội đành ngầm đồng ý.

Lí Thành An xin nghỉ thêm 1 ngày, lúc trở lại ấy thế mà sớm hơn bình thường nửa tiếng. Anh ta xách một túi mỹ phẩm nhãn hiệu nổi tiếng, tinh thần phơi phới, lỗ chân lông toàn thân cũng toát ra niềm vui sướng mãnh liệt khó bề che giấu.

Kiều Mộ liếc hán một cái, đoạn ghi lại những ca bệnh vào sổ, chẳng buồn hé răng.

Lí Thành An vào nói chuyện với ông nội một lúc thì mặc chiếc áo blouse trắng, ôm hộp mỹ phẩm đến bên Kiều Mộ, nhẹ nhàng đẩy tới cạnh tay cô, thản nhiên nói: "Anh mang từ Hồng Kông về đây! Hoàn toàn tự nhiên không gây kích ứng, thích hợp với mọi loại da, không dị ứng đâu."

Nom chiếc áo blouse trên người hán, Kiều Mộ thoáng chau mày.

Ông nội lại có thể cho hấn 'tốt nghiệp', xem ra đúng là không muốn cô tiếp tục phụ giúp nữa.

Cô khẽ mím môi, cắt đi ánh mắt, cố ý giả ngu: "Nhãn hàng này tốt thật, cửa hàng miễn thuế ở sân bay Lâm Châu cũng có bán. Sư huynh tính tặng ai đây?"

Nụ cười trên mặt Lí Thành An cứng đờ. Hấn há mồm, lời còn chưa nói ra miệng thì bên ngoài bỗng có người bước vào.

Kiều Mộ cắt bút, lạnh nhạt nhìn Tần Ân: "Anh đến làm gì?"

"Anh thấy túi cấp cứu trên xe em có vẻ đã cũ, nên đổi cho em cái mới." Tần Ân ngoảnh đầu đưa mắt ra hiệu cho trợ lí, rồi quay sang Hứa Thành An: "Chào bác sĩ Lí."

Lí Thành An sờ sờ mũi, cười ngượng, xách mũ phấm trên quầy, xoay lưng đi về phía phòng trị liệu, "Anh bận tí!"

Kiều Mộ gật đầu. Cô cắt gọn bút và sổ ghi chép, đứng dậy, đeo túi ra khỏi quầy, vừa nói chuyện điện thoại vừa rảo bước đi thẳng ra ngoài, cứ như thể Tần Ân không hề tồn tại.

"Tổng giám đốc Tần?" Cậu trợ lí vẫn ôm túi cấp cứu, cúi đầu không dám nhìn mặt Tần Ân.

Tần Ân xua xua tay, cũng nói gót theo Kiều Mộ

Dường như cảm nhận được, Kiều Mộ dừng chân, nâng tay xem giờ, bình thản cắt lời: "Cho anh nửa tiếng, nói cho rõ đi!"

Tần Ân cắn răng, chỉ vào quán trà phía xa: "Qua đó nói chuyện!"

Kiều Mộ liếc xéo anh ta một cái rồi cất bước đi luôn. Thực ra chả có gì hay ho để nói, chẳng qua cô không muốn anh ta cứ đến làm phiền ông nội.

"Thời gian làm việc bên anh rất thoải mái, về mặt tiền lương tùy em đề đạt." Tần Bân thử thuyết phục cô.

Kiều Mộ cong ngón tay, gầy gầy trên bàn: "Không hiếm!"

Tần Bân nhíu mày. Nắng vàng vừa vắn rọi vào, khuôn mặt trầm tĩnh của cô được bao bọc trong ánh mặt trời, đôi mắt đen láy hết đầm nước sâu không một tia xao động, lò mờ phản chiếu bóng dáng của anh ta.

Cứ nhìn Kiều Mộ như vậy, trước mắt Tần Bân lại xuất hiện khuôn mặt bị kim đâm của cô, hình ảnh đôi mắt mở to kinh hãi, hàng lông mày xoắn chặt.

Khi đó, ắt hẳn là cô đau lắm... Nhưng cô không nói cho ông nội biết, mà để Kiều Huy rút kim cho mình.

Trông thấy cái miệng đầy máu và đôi mắt từ đầu chí cuối cứ trợn tròn của cô, kỳ thực Tần Bân cũng sợ chết khiếp.

Hôm ấy, cô lấy kim ông nội cho, ngồi bên bàn đá trước viện tập trung nghiên cứu. Tần Bân và mấy đứa trẻ cùng dưỡng bệnh trong phòng khám đông y chơi đá bóng. Gọi Kiều Mộ, cô chẳng đoái hoài, thế là anh ta cố ý chọi quả bóng vào cô.

Không ai chú ý tới anh ta, mọi người đều tưởng là chuyện bất ngờ, bao gồm cả Kiều Mộ.

Sau khi vết thương lành miệng, tuy không để lại sẹo, nhưng mặt cô thì chẳng thể hiện được bất cứ biểu cảm nào nữa, suốt đến tận bây giờ.

Bao năm qua, anh ta không bao giờ dám thừa nhận, cũng không dám nói rõ sự thật với ông nội Kiều. Song, mỗi lần nhắm mắt, anh ta đều mơ thấy cảnh tượng ấy, để rồi mất ngủ cả đêm.

Nghĩ đến đây, Tần Bân nhéo nhéo hai đầu lông mày, nhọc nhằn mở miệng: "Chỉ là công việc thôi cũng không được sao?"

Giọng Kiều Mộ lạnh te: "Tôi là bác sĩ, Trời sinh đã kháng cự với cơ thể người có bệnh. Anh đừng tự cho mình là tốt đẹp nữa."

Sắc mặt Tần Bân phút chốc trở nên khó coi cực kỳ: "Em cứ phải châm chọc anh thế mới thoải mái à?"

"Ừ." Kiều Mộ nhàm chán lắc lắc tách trà, ánh mắt sâu thẳm tĩnh lặng, "Anh lấy đâu ra cái tự tin nghĩ rằng tôi nhất định sẽ nhận sự bố thí của anh đấy?"

Tần Bân nhéo hai đầu lông mày, trầm giọng: "Không phải bố thí, là anh nghiêm túc hi vọng em có thể cân nhắc."

"Khỏi phải cân nhắc." Kiều Mộ loáng thoáng có thứ ảo giác đàn gảy tai trâu.

Tần Bân cắn răng. Anh ta cúi đầu, thù người nhìn chằm chằm nước trà trong tách, "Em thích gã Tiêu Trì đến nhà ăn cơm hôm nọ đúng không?"

Chương 19

'CỐ LÊN! EM NGỐC NHẤT MÀ!'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ cup mi, ánh mắt lướt qua tách trà trong tay Tần Bân rồi dừng ở đường phố ngoài cửa sổ.

Tần Bân như thể ông chồng bị cấm sùng, nhón nhác chất vấn người vợ đi trạch đường ray, thứ cảm giác này quả thực khiến con người ta không lấy gì làm dễ chịu. Đến bạn bè còn chẳng phải, thì anh ta lấy đâu ra tư cách.

Kiều Mộ híp mi, thu lại tầm mắt rồi ung dung quay sang nhìn Tần Bân. Cô khẽ nháp môi, đáp: "Phải, tôi thích anh ấy."

"Kiều Mộ!" Khí đen băng lạnh nơi đáy mắt Tần Bân. Anh ta ngẩng đầu, cực lực khống chế cơn giận: "Anh ta cũng là người bệnh, sao em không kì thị?"

"Thận anh ấy tốt!" Giọng điệu thơ ơ, nhưng trong lời nói như bọc đầu đạn hạt nhân có lực sát thương khủng khiếp.

Lòng ngực Tần Bân nghẹt lại, bàn tay cầm tách trà đột nhiên siết chặt, run run. Khớp xương trên mu bàn tay trắng bệch thành một

đường: "Hai người ở bên nhau thật sao?"

Kiều Mộ ngả người, thư thái dựa vào thành ghế. Ánh mặt trời rọi lên gương mặt cô, toát ra vẻ lạnh lùng, dường như đang cười: "Anh có tư cách và lập trường hỏi vậy à?"

Tần Bân đánh mặt, anh ta từ từ buông tách trà, thu lại tất cả lửa giận, lùi một bước để tiến bước nhỏ hơn: "Mong em có thể nghiêm túc suy nghĩ chuyện tới công ti anh làm việc."

Kiều Mộ cong ngón trở búng khăn trải bàn, vô số những hạt bụi màu trắng bay lên giữa luồng sáng chói lóa. Cô nheo mắt: "Điên!"

"Cho anh một cơ hội đi!" Tần Bân nghiêng người, hơi khom lưng, hai tay anh ta đặt trên bàn đan bừa vào nhau, đôi mắt đen dấy sóng.

"Không làm nổi." Kiều Mộ gõ gõ bàn, lưu loát đứng dậy. Cô đeo túi, ung dung cất bước, "Đừng làm phiền tôi nữa! Tôi không phải bác sĩ khoa thần kinh."

Bóng dáng mảnh mai, sống lưng thẳng tắp, bước chân rõ ràng trở nên nhẹ nhõm hơn, tựa như đã quẳng xuống được một cái bọc to bự...

Từ trong quán trà đi ra, Kiều Mộ gọi điện thoại cho Hứa Thanh San, tiếp đó bắt taxi đến cửa hàng sửa xe.

Xe Kiều Huy không hư hỏng nặng lắm, vốn 2, 3 ngày là có thể sửa xong, nhưng đúng dịp kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5 nên thời gian mới kéo dài. Hứa Thanh San sẽ giải quyết thủ tục bảo hiểm còn lại, vì vậy không cần cô phải chạy đi lo.

Mấy hôm nay Hứa Thanh San bị 'chỉnh' đã man lảm: hai mắt thâm quầng hết gấu trúc, da dẻ cũng mất hết vẻ sáng bóng.

Kiều Mộ liếc Hứa Thanh San một cái, ra hiệu cho cô nàng quay đầu xe, công ti của đương sự nằm ở khu vực này.

Trên đường, lọc qua một lượt tất cả những người đàn ông mình quen biết, Kiều Mộ quyết định gọi điện thoại cho Quan Công. Họ đều rất bận, chẳng biết có thời gian để giúp không.

Mạnh Trường Phong quá nhỏ nhẽ, chả làm ăn gì được. Máy người bạn nổi khổ chơi thân khác cũng hiền lành, còn 'non gan' hơn cả cô. Hai ông anh rể của Hứa Thanh San thì khỏi trông mong. Chị cả, chị hai mà không mở miệng, đồ họ dám ra mặt.

Điện thoại kết nối, Kiều Mộ nói ngắn gọn vụ rắc rối. Quan Công vô tư đến bất ngờ: "Bọn tôi đến ngay đây."

Kiều Mộ cảm ơn rồi cúp máy, từ từ tăng tốc.

Đối phương hẹn hai cô đến công ti anh ta, cũng gần cửa hàng sửa xe. Đây là một công ti kinh doanh đồ gỗ xuất nhập khẩu.

Đến nơi, đối phương lại nói mình đang ở kho bãi, bảo họ qua đây.

Kiều Mộ đành gọi điện thoại lại cho Quan Công, áy náy kể rõ tình hình. Quan Công trái lại chẳng phàn nàn kêu ca, chỉ bảo cô đừng lo, cứ đi thẳng tới đó là được.

Kho bãi vùng ngoại ô, bên cạnh là xưởng gia công vật liệu gỗ, xưởng sản xuất, đủ các loại tiếng vang ầm ầm của máy móc.

Hứa Thanh San bám chặt lấy Kiều Mộ, thấp thỏm không thôi, "Cần gọi thêm vài mống đến hỗ trợ không? Nhỡ hấn ta tính bắt giữ người thì làm sao?"

Kiều Mộ thoáng nhú mày khinh thường, nhìn về phía chiếc Ford màu đen đang êm ru chạy tới.

Quan Công lái xe, không thấy được khuôn mặt người ngồi trên ghế phụ. Cơ mà dáng vẻ biếng nhác, bất cần đời kia, ngoài Tiêu Trì còn ai khác nữa.

Xe dừng, Quan Công bước xuống, cười he he đi đến: "Chị dâu."

Kiều Mộ nghiêng đầu. Cách tám kính chắn gió, nhìn vào đôi mắt như cười như không của Tiêu Trì, cô khẽ nhấp môi.

"Gọi sai rồi!" Kiều Mộ chỉnh lại, quay đầu ngóng về phía lối ra của kho bãi, "Anh ta sắp đến đây, các anh đợi một tí!"

Hứa Thanh San bị chấn động mạnh mẽ bởi một tiếng 'chị dâu' của Quan Công. Cô nàng trợn mắt nhìn trân trân Kiều Mộ một lúc, còn ngoảnh đầu liếc Tiêu Trì vẫn ngồi trong xe không xuống, lo lắng túm lấy Kiều Mộ: "Không phải chứ mà?"

Lại có thể là cái bông hoa đào thói 'hư nhược' kia.

"Không phải." Kiều Mộ vỗ vai Hứa Thanh San, giới thiệu cô nàng và Quan Công với nhau.

Quan Công rất cao, khuôn mặt bị nắng hun đen nhem, vừa cười thì đã lộ ra hàm răng trắng bóc, cho người ta ấn tượng hiền hòa. Song, lúc không nói chuyện, bộ dạng gã có hơi đáng sợ.

Hứa Thanh San nép vào người Kiều Mộ, muốn hỏi cô làm sao mà quen biết thế, nhưng lời tới miệng lại nuốt về.

Bên cạnh hai cô, người nào người nấy đều hiền lành ngoan ngoãn, Quan Công mặt mũi ngang ngược, nom chả giống người tốt.

Khoảng 30 phút sau, ba chiếc Land Rover màu trắng chậm chậm lái ra khỏi kho bãi. Xe dừng bánh, một người đàn ông trẻ tuổi vạm vỡ liền đi xuống.

Kiều Mộ giật mình, thấy may đã lôi Quan Công đến.

"Tổng giám đốc Dương..." Hứa Thanh San đứng thẳng lưng, bước tới trước mặt người đàn ông mặc âu phục nhưng cổ lại đeo sợi dây chuyền vàng to tướng. Cô nàng cất lời chào hỏi: "Tôi xin lỗi, sự việc thành ra thế này, tôi thật sự lấy làm tiếc."

Dương Thiên Lộc đưa mắt liếc qua Hứa Thanh San rồi dừng trên mặt Quan Công, huyết thái dương của y đột nhiên giật giật. Chẳng bận tâm đám đàn em sau lưng, y kéo Quan Công sang một bên, mặt dày cười xòa: "Gần đây anh Tiêu ổn lắm hả!"

Quan Công khế héch cầm về phía chiếc Ford: "Trên xe kìa!"

Vừa nghe thấy vậy, mặt Dương Thiên Lộc cũng sấp xanh lè. Trong lúc phân tâm thì có hai chiếc xe nữa chạy tới. Hai người phụ nữ xinh đẹp trên mỗi xe bước xuống.

Kiều Mộ quay đầu, thấy chị cả và chị hai đang dựa cửa xe, nhìn qua đây với vẻ mặt bình thản như đang xem kịch.

Quả nhiên là chị ruột... Cô lặng lẽ đưa tay kéo Hứa Thanh San lùi lại.

Dương Thiên Lộc cũng đã trông thấy. Y châm điều thuốc, cúi đầu rít một hơi, trán dần dần toát mồ hôi lạnh. "Là chị cô hết hả?"

Y biết một người trong số họ đang làm việc ở hải quan.

"Là chị ruột cả đấy!" Quan Công mỉm cười, hai kẻ lừa gạt gặp nhau, không ai báo cảnh sát, cũng kì lạ ghê. Nhả một ngụm khói thuốc, Quan Công thấp giọng chế nhạo: "Mộ cụ bà nhà cậu bị xói bao nhiêu lần rồi? Lần này định bụng lừa bao nhiêu, cho một con số cái nhỉ!"

"Dù sao cũng phải bằng giá gốc của chiếc xe, không thì tôi lỗ mất." Tay Dương Thiên Lộc run rẩy. Y kéo Quan Công đi xa hơn, thể thọt thăm dò: "Người đẹp bằng giá là người của anh Trì à?"

"Thị lực tốt đấy! Anh Trì bảo, xe để cô ấy lái, trả cho cậu 80% tiền xe. Chuyện cậu hăm dọa người ta, coi như cho qua." Quan Công giơ tay chỉ chỉ đằng sau: "Chị dâu tương lai đấy, cậu liệu mà làm."

Chân Dương Thiên Lộc run bắn, cuống quýt đồng ý luôn.

Quan Công thấy y biết điều, nhỏ giọng cảnh cáo mấy câu rồi chụp lại CMT và sổ thẻ ngân hàng của y, đoạn trở lại bên Kiều Mộ.

"Sao rồi?" Thấy vẻ mặt thoải mái của Quan Công, trái tim treo lơ lửng của Hứa Thanh San từ từ đáp xuống.

Quan Công đưa di động cho cô nàng, nghiêm túc nói: "Xe cho cô. Cô trả 80% theo giá trị chiếc xe."

Hứa Thanh San hít sâu một hơi, quay sang chị cả và chị hai với ánh mắt cầu cứu: "Em không có tiền!"

"Cố lên! Em ngốc nhất mà!" Chị cả và chị hai nhìn nhau mỉm cười, rồi trở vào xe, loáng cái đã rời đi.

Hứa Thanh San hít một bụng khói xe. Trong làn gió đang đùa nghịch lung tung, cô nàng dõi theo xe của các chị hòa vào dòng xe cộ.

Thế này là xong rồi á?

Vậy hai bà ấy đến đây làm quái gì!

Kiều Mộ buồn cười không thể tả, vút Hứa Thanh San lại, cô bước tới gõ cửa sổ chiếc Ford.

Tiêu Trì hạ kính xe, mồm nhai kẹo cao su, dáng vẻ biếng nhác: "Sợ lắm à?"

"Anh cảm thấy giống đang sợ không?" Kiều Mộ nhướn mày, đoạn đứng thẳng lên, quành trở lại. Tiêu Trì dõi theo bóng lưng của cô, đáy mắt anh toát ra nụ cười biết tổng, nếu thật sự không sợ thì đã chẳng tìm Quan Công nhờ giúp đỡ.

Chuyển khoản xong, Hứa Thanh San ôm vẻ mặt vô cùng tuyệt vọng. Kiều Mộ lười phải an ủi cô nàng, mà lịch sự cảm ơn Quan Công.

Quan Công cười hì hì, hớn hở xoay bước lên xe.

"Có cái vẹo gì mà vui thế?" Tiêu Trì nhổ bã kẹo cao su ra khăn giấy, vút vào túi đựng rác rồi lấy thuốc hút.

Quan Công chỉ cười không nói gì, ngâm nga lời hát chẳng thành giai điệu, nổ máy, cho xe chạy,

Rời khỏi kho bãi, thấy tâm tình Tiêu Trì rất tốt, gã không nhịn nổi hắt cho anh chậu nước lạnh. Gã cho Tiêu Trì biết đội của anh có thêm một thành viên mới, chậm rãi phun ra cái tên: Ngân Kiều.

Ngân Kiều? Tiêu Trì ngồi ngay ngắn lại, anh ngạc nhiên: "Ai phê duyệt vụ này? Sao tôi không biết tí tin tức nào thế?"

Quan Công nhả khói thuốc, nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa: "Lệnh chính thức đã đưa xuống trước khi ông nghỉ phép. Không thông báo cho ông cũng bình thường thôi."

Tiêu Trì nhúm hai đầu lông mày, anh rít một hơi hết nửa điều thuốc, nặng nề ngã vào lưng ghế, "Ai đưa ra cái ý kiến ôi thiêu này đây? Đội chúng ta có Tam Nhi làm bình hoa rồi, thêm một người nữa, tôi không tiêu thụ nổi đâu."

Quan Công lại toét miệng, tỏ vẻ mình cũng biết là ai ra chỉ thị đó. Đóa hoa kia muốn đến, ngăn cũng chẳng ngăn được ấy.

Nói thế nào cũng là người đẹp đưa tới tay cả đội, muốn gì được nấy, năng nổ lại giỏi giang, còn không ít người theo đuổi.

Cơ mà, người ta mắt mù nên mới thích Tiêu Trì, theo đuổi một mạch từ trường cảnh sát đến sở công an rồi lại đến cục công an.

Cùng là kẻ thông minh mà đãi ngộ vẫn có sự khác biệt, suy cho cùng thế giới chỉ nhìn vẻ ngoài. Với cả, Tiêu Trì không chỉ có vẻ ngoài, kỹ năng và kinh nghiệm của anh đều vượt trội, ngoan cường lại liều lĩnh. Trong đội, từ trên xuống dưới không ai là không phục anh.

Tiêu Trì buồn bực, móc di động trong túi quần ra, mở khóa. Cũng mặc kệ đang là lúc nào, anh lật một dãy số rồi gọi qua.

Ai đó muốn vào đội, thế mà trước đây không thông qua sự đồng ý của anh, ở đâu ra lối làm việc như vậy.

Gọi ba lần, bên kia đều không bắt máy. Tiêu Trì bốc hỏa, lạnh mặt bảo Quan Công lái xe về cục.

"Tôi giải thích rõ cho ông nhá! Chuyện này tìm ai cũng vô ích thôi. Người ta gánh phần kỹ thuật của vụ án này, xếp hạng nhất đợt bình bầu đầu năm đấy!" Quan Công nói với vẻ mặt cảm thông nhưng không nín nổi cười: "Một ngọn núi băng, một ngọn núi lửa. Mùi vị băng và lửa này, đẹp chết ông luôn!"

"Lái xe cẩn thận đi!" Trong mắt Tiêu Trì nổi lên thoáng âm u, anh cúi kính khép mi.

Sau kỳ nghỉ lễ mừng 1 tháng 5, Lâm Châu chính thức sang hè. 7 giờ sáng, Mặt Trời đã có thể hun con người ta choáng váng, nhiệt độ tiếp tục tăng cao.

Kiều Mộ vừa đợi thông báo phỏng vấn của bệnh viện, vừa mặt dày ở lại giúp việc trong Nhân Tế Đường, gần như tiếp nối những ngày ra ngoài thăm khám bệnh.

Muốn Kiều Mộ phụ giúp cho ông nội không thành vấn đề, đổi thành Lí Thành An, chung quy cô không cam lòng.

Nháy mắt đã tới cuối tuần, Mạnh Trường Phong bắt chợt gọi điện thoại bảo cô đến châm cứu cho một người bạn, đối phương là nữ, vì biết có mấy huyệt vị anh ta không tiện châm kim.

Kiều Mộ hỏi rõ tình trạng và địa chỉ của bệnh nhân. Nghe Mạnh Trường Phong nói ra tên đối phương, cô thoáng do dự, nhưng rồi cũng nhận lời.

Chung cư rất mới, có vẻ mới dọn vào ở chừng một, hai năm. Bãi cỏ của bồn hoa trước lầu còn chưa mọc ngay ngắn.

Xuống xe, tìm được số nhà tương ứng, Kiều Mộ giơ tay nhấn chuông.

Lát sau, cửa mở. Ngân Kiều mặc một chiếc áo phông nam rộng thùng thình xuất hiện, lịch sự mỉm cười với Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, chào chị! Anh Mạnh đã nói với tôi, còn phiền chị chạy một chuyến, ngại quá!"

"Không sao." Thoáng quan sát Ngân Kiều một lượt, Kiều Mộ nhấc chân bước vào.

Nom Ngân Kiều ít hơn cô khoảng hai, ba tuổi. Đôi mắt sáng, hàm răng trắng, mặt mày khí khái, mái tóc dài ngang vai có chút bù xù, đoán chừng mới rời giường. Chiếc áo phông quá rộng nhưng vẫn không che nổi cặp chân dài thẳng tắp, phía trên thật sự 'trống trải', phong cảnh nóng bỏng.

"Để chị cười rồi, trong nhà hơi bừa bộn." Ngân Kiều dẫn cô vào, dọn qua sofa, tiếp đẩy nằm bò lên, cầm điều khiển bật TV.

Kiều Mộ không đáp lời, đưa mắt nhìn trên tủ TV. Trên đó là ảnh chụp chung của Tiêu Trì và bố anh. Cô khẽ nhếch môi, đặt hòm thuốc xuống, chuẩn bị một chốc đoạn lấy kim ra. Căn cứ theo tình trạng của Ngân Kiều, Kiều Mộ vén áo ngủ của cô ta lên, từ từ châm kim.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 20

'RÕ RÀNG LÀ NGÂM EM ẤY!'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Nhiệt độ của điều hòa để rất thấp, nhưng cửa sổ mở nên hầu như không cảm nhận được sự mát mẻ.

Kiều Mộ châm xong cho Ngân Kiều thì mình mẩy đã mướt mồ hôi, quần áo dấp dính dán vào lưng, thật khó chịu.

Ngân Kiều nằm nhoài trên sofa, hai tay chống nả người, xem TV. Bầu không khí yên lặng lạ lùng.

Giả bộ xem giờ, Kiều Mộ nhìn kĩ một lượt, rồi thu lại tầm mắt tiếp tục để ý những thay đổi của kim châm trên cơ thể Ngân Kiều. Căn hộ này hẳn là đã lâu không có người ở, dù mở cửa sổ và bật điều hòa, song mùi mốc và mùi bụi khô nhàn nhạt trong không khí vẫn chẳng chịu tan đi.

Sàn gỗ có vẻ cũng chưa kịp lau chùi, phòng khách bên này lộn xộn những dấu chân, hành lang bên kia vẫn phủ một lớp bụi, chứng tỏ không có ai đi qua.

Nói cách khác, Tiêu Trì chưa về nhà, trừ phi họ có thể chịu được cái nóng, không bật điều hòa, và 'làm việc' một đêm trên sofa.

5 phút trôi qua, Ngân Kiều cho nhỏ tiếng TV, ngoảnh đầu tán gẫu với Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, quan hệ của chị với anh Mạnh tốt lắm à? Tôi hay nghe anh ấy nhắc đến chị."

"Chúng tôi là sư huynh, sư muội." Kiều Mộ hồ hững đáp.

"Hèn gì." Ngân Kiều như vỡ lẽ, lại nói: "Anh ấy rất thích chị thì phải. Album ảnh thời Đại học gần như toàn ảnh chụp chị, luận văn tốt nghiệp nghiên cứu sinh cũng viết về chị."

Kiều Mộ nhếch mày: "Tôi biết."

Ngân Kiều chớp mắt, cạn từ, hồi lâu mới hỏi tiếp: "Anh ấy từng thổ lộ với chị chưa?"

Kiều Mộ rũ mi, xoay xoay kim trên người Ngân Kiều, đáy mắt xẹt qua ánh cười: "Cô có hứng thú với anh ta hay là yêu thầm?"

Ngân Kiều sắc nước bọt, "Đều không phải."

"Tôi không phải tình địch của cô. Tình địch giả tưởng cũng không phải nốt." Bằng giọng điệu băng quơ, Kiều Mộ lật tẩy dụng ý mà cô ta mời mình tới: "Ngoài ra, anh ấy không biết cô hẹn tôi đến nhà anh ấy, tôi nói đúng chứ?"

Ngân Kiều kinh ngạc, trong mắt tăng thêm vẻ tán thưởng: "Chị làm bác sĩ uống quá!"

"Khen tôi à?" Kiều Mộ nhìn đồng hồ đeo tay, bắt đầu chậm rãi rút kim. "Cô cũng khá lắm. Tuy nhiên hơi ngốc, hoặc giả thật sự có gì

với anh ta nên mới mắc lừa. Khiến cô nhọc công sắp đặt thế này, thật áy náy."

"Cũng không nhọc công lắm!" Nụ cười của Ngân Kiều tắt ngúm, cô ta thoáng xấu hổ.

Kiều Mộ 'ừm' một tiếng, thong thả mở hòm thuốc, cất kim và nói: "Nếu là tôi, tôi sẽ kéo dài 5 phút nữa, như vậy Tiêu Trì vào đến cửa một cái là vừa vặn chạm mặt. Tiếc rằng cô đã chột dạ."

Ngân Kiều đứng dậy, siết chặt nắm tay, nét mặt vẫn bình tĩnh như thường: "Sao chị thấy được?"

Đóng hòm thuốc, Kiều Mộ xách lấy và đứng lên, ung dung nhìn thẳng vào mắt Ngân Kiều, duỗi tay chọc vào ngực trái của cô ta: "Chỗ này đập nhanh quá!"

Lực trên ngón tay không nhẹ, Ngân Kiều ôm ngực lùi lại theo phản xạ. Trong đầu cô ta hết có thứ gì đó ầm ầm nổ tung.

Xuống lầu, đúng lúc Tiêu Trì ra khỏi xe, thời gian vừa khéo. Anh xách cái túi bảo vệ môi trường, hình như mới mua đồ từ siêu thị về.

Kiều Mộ thản nhiên khẽ gạt đầu với anh, đoạn quay người đi lấy xe.

Tiêu Trì nhíu mày, gọi cô lại: "Kiều Mộ."

"Hửm." Kiều Mộ đáp lời, đặt hòm thuốc vào ghế phụ.

Anh bước tới, vô thức liếc lên lầu. Ban sáng Ngân Kiều cầm chìa khóa của anh bảo rằng không đi siêu thị mua đồ cùng họ, ngủ bù một giấc trước đã.

Trong lòng Tiêu Trì dâng lên dự cảm không lành, anh cau mày, ngăn động tác đóng cửa xe của Kiều Mộ lại: "Vào nhà ngồi một lát!"

Kiều Mộ đẩy anh ra. Lên xe, hạ cửa sổ, cô ngẩng mặt, ánh mắt ngấm ngội: "Làm... gì?"

Dứt lời, cô nổ máy, quăng lại cho anh đám khói bụi, phóng vèo đi.

Hai đầu lông mày Tiêu Trì đề thấp, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì thì xe của Quan Công về đến nơi. Một người xuống xe, cười hi hi ha ha vẫy tới.

"Xe ban nãy chạy ra là bác sĩ Kiều à?" Quan Công thấy anh đứng yên như cọc gỗ thì mí mắt nháy nháy.

Tiêu Trì không hé môi, đầu lười cuộn lại theo bản năng quét qua hàm dưới. Anh nheo mắt dõi theo xe của Kiều Mộ đang khuất dần.

Làm... gì?

Quan Công đưa cho Tiêu Trì một điều thuốc, chính gã cũng châm một điều.

Rít một hơi, nom Tiêu Trì vẫn là bộ dạng ấy, Quan Công hiểu rằng Kiều Mộ đúng thật đã đến đây, không khéo còn lên lầu, vào nhà anh và bắt gặp Ngân Kiều ấy chứ...

"Hèm..." Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Quan Công sán đến châm thuốc hộ Tiêu Trì, "Khi phụ nữ đối phó với tình địch toàn là Holmes hết đấy. Hơn nữa thủ đoạn còn đạt tới trình độ đỉnh cao á. Tôi chưa nói gì hết nhá, ông hỏi Tam Nhi ấy."

"Tình địch gì?" Rốt cuộc Tiêu Trì cũng có phản ứng.

Quan Công nhả khói thuốc, huých anh một phát, "Kiều Mộ vô duyên vô cớ đến chung cư làm gì? Chẳng lẽ có ai mời cô ấy?"

Hôm đó, Ngân Kiều sống chết đòi theo tới Nhân Tế Đường, té ra cô ta đã sớm biết Tiêu Trì khác thường, còn điều tra cả Kiều Mộ.

Thế này... quá đáng rồi đây.

Mấy người bọn Tam Nhi cũng hòa theo, tên nào cũng mang vẻ mặt hóng hớt không màng việc lớn. Trong cục đều biết Ngân Kiều thích Tiêu Trì, cô ta thề rằng ngoài anh sẽ không gả cho ai khác, một mực tự cho mình là bạn gái của anh.

Tiêu Trì hơi một rít thuốc, vác bộ mặt rét căm lên lầu.

Mở cửa, Ngân Kiều đã ăn mặc chỉnh tề, đang quét dọn phòng khách, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Đứng ở cửa, Tiêu Trì ngửi rõ trong không khí một mùi hương nhẹ đến nỗi rất khó phát hiện, đấy mất sắp sửa nổi mưa giông: "Tôi cho cô thể diện rồi nhỉ?"

Ngân Kiều bỗng ngừng động tác trên tay, da đầu râm ran nóng lên: "Ý anh là sao?"

Tiêu Trì nhìn cô ta trong giây lát, ánh mắt sẫm lại, hết một con sói. Rồi, quăng cái túi xuống, anh quay đầu đi luôn.

Quan Công và bọn Tam Nhi đứng ở cửa nhìn nhau, lại nhìn sang Ngân Kiều, chẳng ai đuổi theo Tiêu Trì. Hôm nay là ngày giỗ của bố anh, có thể khiến anh nổi giận thế này, Ngân Kiều cũng được đó.

"Các anh nhìn cái kiêu gì đấy?" Ngân Kiều vênh cằm, giọng điệu mắt kiêu nhếch: "Nói cho rõ ràng!"

"Cô bảo chúng tôi nói gì thì tốt cho cô đây?" Quan Công dựa vào tủ giày, hai mắt sáng như ngọn đuốc: "Cô muốn bày trò, chúng tôi cũng không cản cô. Có điều phải chọn ngày! Hôm nay là ngày giỗ của bố Tiêu Trì."

"Vết thương cũ của tôi tái phát, mời bác sĩ đến xem cũng không được sao?" Ngân Kiều vẫn mạnh miệng.

Quan Công sờ sờ mũi, quay đầu trao đổi bằng ánh mắt với bọn Tam Nhi, sau đấy thủng thẳng chìa tay: "Trả chìa khóa đây. Theo vụ án này hay không, tự liệu mà làm."

Mặt Ngân Kiều biến sắc: "Anh nói gì?"

"Tự nghĩ đi!" Dứt lời, để ý thấy chìa khóa ở trên tủ giày, Quan Công liền cầm lấy, xoay lưng rời khỏi căn hộ.

Bọn Tam Nhi cũng nhìn Ngân Kiều với ánh mắt cảm thông, rồi quay gót xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân trong hành lang xa dần, nghe thấy tiếng nổ máy xe rời đi, bả vai Ngân Kiều tức thì sụp xuống, cô ta ném cây lau nhà, rệu rã ngồi lên sofa.

Cô ta bắt đầu theo đuổi Tiêu Trì từ trong trường cảnh sát, theo đuổi đến tận bây giờ, chẳng dễ gì có thể sánh vai cùng anh. Cô ta ngỡ rằng anh chắc chắn sẽ nhận ra sự tốt đẹp của mình, ai ngờ đột nhiên chui ra một cô nàng Kiều Mộ.

Cô ta ra oai phủ đầu không thành, trái lại bị thua một trận, còn bị Kiều Mộ tập kích trúng ngực.

Vút hết mặt mũi đến tận Thái Bình Dương rồi... May mắn duy nhất, Tiêu Trì chẳng qua là nhiệt tình đơn phương, Kiều Mộ thì chẳng hề có ý gì.

Tiêu Trì lái xe đến nghĩa trang. Anh tắt máy, tay trái che lên mắt, ngây ngốc ngồi lặng im trên xe.

Đã rất lâu không có loại cảm giác tắc nghẹt trong lòng, lần trước là năm ấy gặp được Kiều Mộ.

Anh và đồng nghiệp vượt ngàn dặm truy bắt nghi phạm, hai ngày hai đêm không chợp mắt, hôm tìm được người lại nhận được tin cha hi sinh, dẫn đến chuyện anh phán đoán sai trong tình huống Kiều Mộ bị bắt làm con tin. Nếu không phải cô kịp thời đoạt đi khẩu súng của anh, có lẽ anh đã bị ra khỏi ngành vì giết nhầm người vô tội, thậm chí còn lâm vào cảnh ngục tù.

Lúc cô trả lại khẩu súng, thực ra hai tay cô run lẩy bẩy, nhưng trên mặt cô điềm tĩnh vô cùng. Cô nói: "Trông coi súng của anh cho tốt. Sinh mệnh của mỗi người chỉ có một mà thôi."

Anh vẫn luôn nhớ câu này. Thoạt đầu chính là chơi xấu cô, muốn xem bộ dạng cuống quýt của cô, hiện tại hình như đã thay đổi...

Cuối tuần trôi qua, Kiều Mộ nhận được điện thoại thông báo phỏng vấn của bệnh viện Đông y, đợi làm xong thủ tục nhận chức đã là một tuần sau

Đoán chừng Tiêu Trì cũng bận, ngoài việc cố định vào mỗi sáng gửi cho cô một tấm ảnh chụp, thì không gọi lấy một cú điện thoại,

cũng chẳng tới phòng thuốc.

Không trả lời, cũng không xóa khỏi danh sách bạn bè, cô coi như không biết.

Chiều thứ Sáu, Mạnh Trường Phong được dịp rảnh rỗi, để cảm ơn sự tiến cử của anh ta, Kiều Mộ hẹn anh ta cùng ăn bữa tối.

Địa điểm là do cô chọn, nhà hàng Hoài Dương nổi tiếng với những món ngon.

Xuống xe lên lầu, Mạnh Trường Phong nom sắc mặt cô không tốt lắm nên không khỏi quan tâm: "Em thích ứng được với công việc ở bệnh viện chưa?"

"Có gì mà thích ứng với không thích ứng, lại chẳng phải lần đầu tiên đi làm." Giọng điệu Kiều Mộ bình thản, đáy mắt đượm ý cười.

Chăm chú nhìn cô một chốc, Mạnh Trường Phong lắc đầu tự giễu: "Anh quên mất, lúc em ở nước ngoài chả khác gì siêu nhân. Lần nào đọc status của em, anh cũng hái hùng."

"Khen em à." Kiều Mộ né tránh ánh mắt của anh ta, lặng lẽ tăng nhanh bước chân.

Quy mô nơi này không rộng bằng Phẩm Thúy Trai, tuy nhiên khung cảnh cũng rất được. Ngồi vào bàn, Kiều Mộ gọi món, sau đấy đưa máy tính bảng để Mạnh Trường Phong chọn.

Anh ta lật thực đơn, thuận miệng nói: "Mai em rảnh không? Máy bạn học ở Lâm Châu hẹn lái xe đi ngâm suối nước nóng."

"Em muốn đi đấy, tiếc rằng không có thời gian. Cuối tuần, phòng khám có mỗi mình ông nội, ông bận không xoay xở được ấy." Kiều Mộ nghiêng đầu, trong tầm mắt bất ngờ thêm một bóng hình quen thuộc. Cô không kìm nổi, liền ngoảnh đầu, nhàn nhã nhìn về phía kia.

Quen thấy bộ dạng lôi tha lôi thôi không đứng đắn của Tiêu Trì, đột nhiên trông thấy dáng vẻ anh thế này, Kiều Mộ thoáng ngẩn người.

Chỗ ngồi rất gần, Tiêu Trì đứng đó nói chuyện với nhân viên phục vụ. Anh vận một bộ vest màu xám, được là cực kỳ phẳng phiu và vừa vặn, tôn vóc dáng của anh càng thon gọn, cao ráo hơn.

Trên mặt cũng thêm cặp kính gọng vàng, thu bớt cái vẻ lưu manh, vết sẹo bằng nửa ngón tay dưới cằm không hề khiến người ta cảm thấy thừa thãi, ngược lại tăng thêm mùi vị gợi cảm chẳng thể diễn tả bằng lời.

Tiêu Trì cũng đã thấy cô. Anh nhìn thẳng sang, nét mặt hờ hững, đôi con ngươi đen nhánh giấu sau gọng kính, không nhìn ra được cảm xúc.

Ánh mắt của Kiều Mộ lướt qua mặt Tiêu Trì, rơi trên người Ngân Kiều đang bên cạnh anh, khóe môi cô cong lên.

Không khéo, Kiều Huy lại gọi điện thoại tới. Nghe máy nói được vài câu thì Kiều Mộ đứng dậy vào phòng vệ sinh.

Cô vừa rời bước, Tiêu Trì lập tức cup mắt, quay lại trừng Ngân Kiều một cái tỏ ý cảnh cáo, rồi thông thả rãi bước về phía phòng vệ sinh.

Kiều Mộ xác nhận chuyến bay Kiều Huy trở về với anh ấy xong, bèn cúp máy. Nghe thấy hành lang có tiếng bước chân truyền tới, cô thản nhiên đi ra.

Tiêu Trì dựa vào tường, ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt lạnh lẽo, đường nét đậm sâu.

Khi Kiều Mộ đi qua, Tiêu Trì bất thành linh tóm lấy cánh tay cô, kéo vào gian phòng vệ sinh nam cuối cùng còn trống ở ngay cạnh. Anh ấn mạnh cô lên tường, đóng cửa lại: "Hắn ta hẹn em đi đâu?"

"Ngâm suối nước nóng." Kiều Mộ ngẩng mặt, đôi mắt trong veo sáng như sao Trời.

"Rõ ràng là muốn ngâm em ấy!" Tiêu Trì cúi đầu, ghé sát tai cô. Anh nghiến răng tức tối: "Trả anh 5 phút trước đã!"

Sống lưng Kiều Mộ cứng ngắc, chưa kịp có động tác gì, hai tay cô đã bị anh bẻ quặt ra đằng sau.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 21

'ĐÙA ANH CHƠI...'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Các buồng vệ sinh của nhà hàng rất nhỏ, hai người cùng chen chúc ở đây, không gian càng lộ rõ sự chật chội.

Kiều Mộ không thể cử động, hai tay cô bị anh giữ sau lưng. Tiêu Trì cúi xuống, nhìn đắm đắm vào đôi mắt Kiều Mộ với khoảng cách rất gần, hơi thở nóng hổi phát qua gò má cô ngựa ngựa, "Không trốn?"

"Ai trốn?" Kiều Mộ nhú mày. Cô rảnh quá mới phải trốn anh.

"Giả ngốc." Tiêu Trì lần nữa ép sát, gọng kính tì lên mặt cô, rất nhanh đã để lại vết hằn hơi sâu.

"Tôi không cần phải giả vờ. Anh..." Lời mới nói được một nửa thì Tiêu Trì đã rút luôn cây trâm cài trên búi tóc của Kiều Mộ xuống. Năm ngón tay anh dán lên má cô, luồn vào mái tóc. Đôi môi chưa kịp phòng bị đã bị anh ngậm lấy, lấp kín nửa câu còn lại.

Nụ hôn của mãnh liệt mà chuyên chú, khí thế ào ạt. Kiều Mộ không thể nhúc nhích, nên ngoan ngoãn để anh hôn cho thỏa.

Không biết kéo dài bao lâu, cuối cùng Tiêu Trì cũng buông Kiều Mộ ra. Cả hai đều thở gấp. Kiều Mộ né tránh ánh mắt viết đầy ham muốn chiếm giữ của Tiêu Trì, nhưng cơ thể vẫn trong vòng ôm của anh. Lòng bàn tay anh đặt lên trái tim cô, ấn mạnh xuống, khiến cô hơi nhói đau.

Bầu không khí có một thoáng im lặng, hành lang ngoài kia bất chợt vang lên tiếng bước chân, rồi dừng ở cửa.

Kiều Mộ không nói gì, sống lưng dãn mồ hôi. Cô khẽ nhăn mày, ổn định lại nhịp hô hấp.

Tiêu Trì cũng nhíu mày. Anh hít thở nhẹ nhàng, mau chóng bế cô, giẫm một phát, ngồi lên bồn cầu.

Tiếng bước chân đi đến, kèm theo đó là một hồi tiếng nước chảy róc rách. Lát sau, lại có tiếng bước chân tiến vào. Có tiếng nước chảy, một trong số họ ho khan một tiếng, nói rất nhẹ nhàng chậm rãi: "Khi nào xuất hàng?"

"Gần đây bị để mắt gắt gao, yên phận hết cả." Một giọng khác đáp lời.

"Thằng nhãi họ Lí kia dễ lung lay, e rằng không đáng tin."

"Ờ."

Đối thoại ngừng tại đây, kế tiếp là tiếng xối nước, tiếng bước chân nặng nề và mạnh mẽ, một trước một sau rời khỏi nhà vệ sinh.

Phút chốc, trên đầu, trên mặt Tiêu Trì đã mướt mồ hôi. Đặt cô xuống, quay lưng áp vào tường, lòng bàn tay anh tiếp tục nhấn lên ngực cô, mang theo hơi thở thô mà trầm. Tim Kiều Mộ cũng vọt lên

cổ họng. Cô túm lấy áo sơ mi của anh, hai tay không ngừng run run. Bên tai toàn là tiếng trái tim đập rộn của hai người.

Chừng một phút trôi qua, Tiêu Trì cúi xuống nhìn đôi bàn tay trắng trẻo sạch sẽ trước ngực mình, anh nhếch môi cười xấu xa: "Lại chẳng phải bắt gian, em hoảng cái gì?"

"Tôi không hoảng." Giọng Kiều Mộ đều đều. Cô thả tay, nhân tiện vuốt phẳng áo cho anh.

"Hôm đó lên nhà tôi, em ghen hửm?" Tiêu Trì thấp giọng: "Nói thật đi!"

Lòng bàn tay Kiều Mộ ướt mồ hôi: "Nghĩ nhiều quá!"

Tiêu Trì cúi đầu, khẽ cắn vành tai của Kiều Mộ: "Về nhất định phải 'trừng trị' em mới được."

Bị đau, con người Kiều Mộ sấm lại. Cô bất ngờ cong chân, dữ dằn thúc cho anh một phát, đoạn cô cầm trâm cài tóc, mở cửa đi ra ngoài.

Quanh lại nhà vệ sinh nữ, Kiều Mộ sửa sang áo sơ mi, soi gương búi tóc lên và cố định bằng cây trâm gỗ đàn hương. Trong đôi mắt cô như có thêm một tầng ánh nước.

Trở lại chỗ ngồi thì món ăn cũng đã được bày biện xong.

Mạnh Trường Phong múc cho cô bát canh, tán gẫu đôi câu, ra vẻ hỏi thăm vu vơ về thân phận của Tần Bân.

Từ khi Kiều Mộ bắt đầu đi làm, ngày nào Tần Bân cũng lặng lẽ đợi cô ở khu vực chờ ngoài cửa khoa, còn bắt mắt hồn vía của mấy

cô y tá.

Thực ra, hồi Đại học, Mạnh Trường Phong đã thấy Tần Bân mấy lần, nhưng anh ta chưa bao giờ có can đảm hỏi cô, đối phương là ai.

Kiều Mộ giải thích: "Bệnh nhân của ông nội em. Lúc nhỏ bị bệnh thận khá nặng, hiện tại cũng không được nhanh nhẹn." Cô ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua bên cạnh Mạnh Trường Phong và dừng trên người Tiêu Trì với vẻ suy tư.

Anh đã khôi phục sắc mặt, đi đứng như bình thường. Có lẽ cũng không đau lắm.

Cho đến khi Tiêu Trì ngồi vào chỗ, Kiều Mộ mới thu lại ánh nhìn

Ngân Kiều chống hai tay trên bàn, híp mắt dòm Tiêu Trì. Lồng ngực cô ta dâng lên mùi vị chua chát. Vô tình đụng phải ánh mắt cô ta, Tiêu Trì cau mày khó chịu, nén giọng hỏi: "Làm sao?"

"Không có gì." Ngân Kiều cất đi lửa giận, vừa quan sát Kiều Mộ vừa chú ý động tĩnh của mục tiêu.

Cảm nhận được ánh mắt của Ngân Kiều, Mạnh Trường Phong nghiêng đầu liếc sang, rồi nhìn Kiều Mộ, hỏi bằng giọng điệu nghe ngóng: "Trước đây Ngân Kiều quen em à?"

Khi Ngân Kiều đi tới chào hỏi, Mạnh Trường Phong mới biết cô ta và bạn trai cũng ăn cơm ở nhà hàng này, nhưng lúc vào thì không để ý.

Kiều Mộ lắc đầu, ánh cười nơi đáy mắt thêm đậm: "Không. Chỉ có lần trước đến nhà châm cứu cho cô ấy. Bạn trai cạnh cô ấy nom để

ưa nên không kìm lòng nổi nhìn thêm vài lần thôi."

Mạnh Trường Phong mỉm cười, lúng túng hỏi: "Em thích kiểu này à?"

Giọng anh ta không lớn, song Tiêu Trì và Ngân Kiều ngồi khá gần nên đều nghe rõ.

Kiều Mộ lãnh tránh, không trả lời. Cô đặt đĩa, thư thái tựa vào lưng ghế: "Vậy sư huynh thích kiểu nào? Hình như em chưa nghe anh nói tới đâu nhé."

"Không thể nói ra được!" Mạnh Trường Phong nhìn thẳng vào mắt Kiều Mộ. Bàn tay anh ta để trên đùi lặng lẽ nắm chặt rồi dần dần buông lơi, cứ lặp đi lặp lại, vô thức gầy gầy trên đùi, "Cũng chưa nghe em nhắc đến."

"Anh ấy ở nước ngoài, sắp sang Trung Quốc làm việc." Kiều Mộ tỉnh bơ bịa chuyện. Cô cầm di động, mở khóa, lật giở một bức ảnh chưa đăng, là ảnh chụp chung cùng các đồng nghiệp ở nước ngoài, chậm rãi đẩy qua cho Mạnh Trường Phong xem: "Anh 'quân sư' dùm em! Đẹp trai lắm đúng không?"

Mạnh Trường Phong nở nụ cười khô khốc. Cúi xuống nhìn màn hình di động của Kiều Mộ, anh ta đáp: "Đẹp trai lắm!"

Tiêu Trì suýt ngiên vớ cả răng, còn Ngân Kiều thì nhẹ lòng thở phào một hơi.

Kiều Mộ lấy điện thoại về, nghiêm túc nói: "Anh cũng thấy được là em yên tâm."

"Kiều Mộ, anh..." Mạnh Trường Phong bối rối. Anh ta do dự một thoáng rồi bảo: "Nói thật, anh rất sợ em, nhưng cũng hi vọng em có thể hạnh phúc."

"Cảm ơn anh! Kì thực, không ít bạn học lúc mới quen, toàn tự giác giữ khoảng cách với em." Kiều Mộ nhắc đũa, mời anh ta ăn cơm.

Cô không chọn phá vỡ mối quan hệ này, Mạnh Trường Phong cũng biết điểm dừng. Đã là người trưởng thành cả, ai cũng có lớp mặt nạ khách sáo và giả dối.

Cho qua đề tài ấy, Kiều Mộ cùng Mạnh Trường Phong vừa chuyện trò vừa dùng bữa với tâm trạng thoải mái.

Ăn gần xong, Tiêu Trì và Ngân Kiều nổi gót một trong số những bàn thực khách rời đi. Dõi theo bóng lưng Tiêu Trì, đáy lòng Kiều Mộ vô cớ nổi lên một tia bất an.

"Mong rằng anh không gây rắc rối cho em!" Mạnh Kiều Phong đột nhiên quay lại chủ đề ban nãy. Nhìn theo tầm mắt của cô về phía bóng dáng của Tiêu Trì, anh ta mở lời: "Trước đây em rất ít chú ý đến người khác phái."

"Đấy là anh không hiểu em thôi." Lòng Kiều Mộ khẽ xao động.

Cô luôn biết Mạnh Trường Phong thích mình, tuy nhiên anh ta lựa chọn im lặng, nên cô chẳng thể vô duyên vô cớ nói câu từ chối, nhờ đâu do mình 'tưởng bở' thì xấu hổ lắm.

Có lẽ khi thích ai đó, đều thích dùng suy nghĩ của bản thân để giải thích hành vi của đối phương. Rõ ràng chẳng có bất cứ ẩn ý

nào, cơ mà cứ tự thôi miên, đối phương làm vậy nhất định là có mình trong tim.

Đối phương chắc chắn cũng quan tâm tới mình.

Thực tế chả có cái rắm gì hết.

Ăn xong, xuống lầu tính tiền, em gái thu ngân cho biết đã có người thanh toán hóa đơn bàn của họ. Trực giác Kiều Mộ mách bảo người ấy là Tiêu Trì, nét cười nhàn nhạt toát ra trong mắt cô. Tạm biệt Mạnh Trường Phong, Kiều Mộ lái xe về nhà.

Lí Thành An nghỉ hai ngày cuối tuần. Thứ Bảy, Kiều Mộ phải trực ban. Sau bữa sáng, cô lái xe đến bệnh viện.

Tiêu Trì lại gửi ảnh tự chụp tới. Lần này, anh không mặc áo, vết thương trên bụng đã khép miệng hoàn toàn, thấy rõ được cả da non. Vết thương chỗ cánh tay đang đóng vảy, cơ bụng hết khay đá với những đường cong rõ nét.

Dưới tin nhắn còn thêm một dòng chữ: 'Bạn trai là ai?'

Kiều Mộ thay quần áo, không trả lời. Cô điều chỉnh chế độ im lặng cho di động rồi vào phòng bệnh bắt đầu công việc.

Khoa châm cứu của bệnh viện Đông y Lâm Châu rất nổi tiếng, nên khá đông bệnh nhân hẹn trước tới châm cứu vào cuối tuần.

Tất bật đến 10 giờ rưỡi, đồng nghiệp đến bảo bên ngoài có người tìm cô. Kiều Mộ liếc ra ngoài, thấy là Tần Bân, vẻ khó chịu liền hiện lên trong mắt.

Kiều Mộ thật sự không hiểu nổi nã bộ của Tần Bân. Dựa vào điều kiện của anh ta, bao nhiêu người sẵn lòng nhào tới, vậy nhưng anh ta lại cứ phải làm khó cô.

Mở cửa đi ra, Kiều Mộ hết sức kiềm chế cơn giận, cô lạnh nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

"Mang điểm tâm cho em!" Tần Bân quay đầu, ra hiệu cho trợ lý xách điểm tâm qua đây, "Món em thích ăn cả đấy."

Kiều Mộ ngoảnh đầu lia mắt vào phòng bệnh, tiếp đó đi xa thêm vài bước, nhỏ giọng: "Anh cứ phải gây phiền phức với tôi thế này mới thú vị hả?"

"Đánh giá thu mua phải tiến hành trong thời gian dài." Tần Bân không trả lời vấn đề của cô. Anh ta giơ tay, cúi đầu muốn chạm vào đôi mắt ngập tràn vẻ không vui của cô. Có điều, bàn tay cứng đờ giữa khoảng không, hơi nhúc nhích rồi ngượng ngùng rút về. "Em làm việc đi!"

Kiều Mộ trừng mắt, bước đến cầm lấy điểm tâm trên tay trợ lý, bực bội quay vào phòng khám.

Toàn những món điểm tâm Kiều Mộ thích ăn thật, cơ mà do Tần Bân đưa đến, đúng là hết muốn ăn.

Kiều Mộ đem điểm tâm chia hết cho mọi người, sau đấy đi rút kim đổi huyết châm cho bệnh nhân, bận rộn mãi tới trưa mới nghỉ.

Buổi chiều ít bệnh nhân. Hứa Thanh San gọi điện thoại khóc lóc kể chuyện lại thua mặt chược, phải phụ trách nấu bữa liên hoan tối nay. Cô nàng bảo Kiều Mộ hết giờ làm thì ghé qua chợ mua hải sản về.

Kiều Mộ đồng ý. Cô xem giờ, sau đó vội đầu viết những kinh nghiệm khi châm cứu.

Nhà họ Hứa nhiều người, mỗi tháng sẽ tụ tập liên hoan, cực kỳ đông vui. Khi Kiều Mộ còn ở nước ngoài, chị cả và chị hai giúp cô chăm sóc ông nội rất nhiều. Về nước được hơn một tháng, bữa cơm chung đầu tiên của nhà họ Hứa, Kiều Mộ dĩ nhiên phải góp mặt.

Viết xong cũng gần hết giờ làm, cô thu dọn một lượt, khóa cửa, lấy xe ra về.

Vào chợ, cái nóng tức thì thốc tới, trên người liền vã mồ hôi.

Chuyện cơm nước trong nhà chủ yếu là dì Lưu lo, Kiều Mộ hiếm khi đi chợ nên căn bản chẳng biết ai với ai. Lúc bị gọi lại, cô khó hiểu vô cùng

"Trùng hợp quá, bác sĩ Kiều cũng đi mua thức ăn à." Khương Bán Hạ mỉm cười, bảo người giúp việc tự đi mua. Cô ta ngại ngừng nói với Kiều Mộ: "Mai bác sĩ Kiều có rảnh không, khớp vai bị viêm của tôi hình như lại tái phát."

Kiều Mộ rũ mi quan sát một lượt, nom Khương Bán Hạ bọc mình kín mít, cô gật đầu: "Được! Lúc đấy tôi tới thẳng đó hay cô gọi điện cho tôi?"

"Tôi đến Nhân Tế Đường, chị không cần phải ra ngoài thăm khám đâu." Khương Bán Hạ giải thích. Thấy người giúp việc đã trở lại, cô ấy vẫy vẫy tay, tạm biệt Kiều Mộ, đi về phía người giúp việc.

Kiều Mộ khẽ nhấp môi. Mua đủ thức ăn cần thiết, cô rời khỏi khu chợ, đi lấy xe.

Không biết sao Tần Bân cũng đến ăn cơm tối, làm bố Hứa mẹ Hứa hiểu lầm, tới tập hỏi Kiều Mộ bao giờ kết hôn.

Kiều Mộ quá đổi buồn bực. Cơm nước xong, nhân lúc hai ông còn đang uống rượu, cô kéo Hứa Thanh San trốn ra ngoài.

Hứa Thanh San mang dáng vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, cười nhạo cô thỏa thích.

Lúc Tần Bân tới dưỡng bệnh đã là một thằng nhóc 'gấu' có tiếng, không chịu quản giáo thì thôi đi, còn cậy trong nhà lắm tiền nhiều của, do đó chả ai thích chơi với anh ta. Chính ba chị em nhà Hứa Thanh San nhìn anh ta cũng bực không thể tản vài cái cho hả giận.

Về sau, mặt Kiều Mộ mất đi khả năng thể hiện cảm xúc, anh ta có vẻ cũng trở nên nề nếp hơn. Nghỉ hè nghỉ đông hàng năm, anh ta vượt cả quãng đường rất xa theo đuổi Kiều Mộ, từ cấp hai lên cấp ba, cho đến tận bây giờ, cứ như một miếng kẹo mè xừng, không vứt đi nổi.

"Kiều Mộ à!" Chị cả và chị hai đi tới, vừa ngồi xuống là lập tức cảnh cáo cô không được 'yêu đương' với Tần Bân.

Kiều Mộ cạ lờ, một chốc mới đáp: "Em không thích hẳn thật mà, tránh còn không kịp ấy ạ."

"Thế còn được. Bậc phụ huynh có thể dạy được cậu con 'hiếm có' như vậy, tuyệt đối không phải là cha mẹ chồng tốt. Tin chị đi!" Chị cả Thanh Lam vỗ vai Kiều Mộ, "Chị em thân trải qua trăm trận, đây là kinh nghiệm đấy."

Kiều Mộ gật đầu, nghe họ nói xong đạo lí lớn lao của đời người, dứt khoát từ chối yêu cầu đánh mặt chược.

Hôm sau, nhà dì Lưu có việc nên sáng ra Kiều Mộ đã đi chợ mua thức ăn.

Lúc về, cửa lớn phòng khám khép hờ, một chiếc Ford màu đen biển số khá quen mắt đỗ bên ngoài.

Bước vào, qua cửa ngách he hé của phòng trị liệu, Kiều Mộ loáng thoáng nghe thấy tiếng phụ nữ đang cười: "Không mang bao, lấy 500 tệ thì có gì là đắt! Tôi cũng sợ 'súng đạn' thật lắm í."

Vào đến viện trước, giọng Tiêu Trì rõ mồn một: "Không giảm giá à?"

Kiều Mộ hơi ngừng chân, ma xui quỷ khiến thế nào lại ngoảnh đầu ngó về phía phòng trị liệu. Trong phòng chỉ có hai người, Khương Bán Hạ ngồi trên ghế, nghiêng người về phía trước. Áo sơ mi tay dài màu nhạt mỏng tang, nhìn nghiêng có thể nom rõ đường cong nóng bỏng. Tiêu Trì nằm sấp trên giường, nên không thấy được vẻ mặt của anh.

"Giảm giá quá đêm thôi, đồ ăn nhanh thì không."

"Giảm bao nhiêu phần trăm?"

"Xong việc hãy nói, gấp cái gì! Không thoải mái, không lấy tiền của anh luôn."

"Cô cũng biết điều gớm!"

"Làm nhóm nào thích nhóm nấy..."

Kiều Mộ hít sâu một hơi, đoạn sải bước vào viện trong. Đến phòng bếp, dần dần không nghe thấy tiếng đùa giỡn của đôi nam nữ

ấy nữa, cô tiện tay quăng thức ăn vào chậu rửa bát.

Chừng một phút trôi qua, sau lưng có tiếng bước chân, bên tai vang lên giọng nói bình thản của Tiêu Trì: "Nghe bao lâu rồi?"

Kiều Mộ mở vòi nước, nhân thể lấy tạp dề xuống, "Anh nói gì cơ?"

"Ghen à?" Tiêu Trì dựa vào cửa bếp, dán mắt nhìn sườn mặt của Kiều Mộ vài giây, rồi đứng thẳng người tới gần cô, "Muốn ăn gì nào?"

"Hôm nay ông nội muốn ăn mì xào." Kiều Mộ dịch sang bên để nhường chỗ cho anh.

Tiêu Trì liếc chậu nước, lấy tạp dề trên tay cô, "Đứng qua một bên đi, nấu xong sẽ gọi em! Đừng nghĩ lung tung, về anh giải thích với em!"

Kiều Mộ khẽ mím môi. Nhớ tới Khương Bán Hạ vẫn trong phòng trị liệu, cô quay người đi ra ngoài. Giống như cô đoán, mình mãi Khương Bán Hạ lại thêm những vết bầm tím. Hôm qua, cô ấy mặc áo sơ mi lụa màu đen nên không thể nhìn ra. Hôm nay đổi sang màu nhạt, từng mảng bầm tím cực kỳ nổi bật.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Kiều Mộ, Khương Bán Hạ thở dài một hơi, giải thích cho cô: "Mấy hôm trước hơi khó chịu, tôi nhờ người bạn cạo gió dùm."

'Ừm', Kiều Mộ gật đầu, đứng dậy chuyển bình phong qua đây.

Khương Bán Hạ nằm bò nghịch di động. Đợi Kiều Mộ châm kim xong, cô ta mới làm như vô tình hỏi: "Hôm nay bác sĩ Lí nghĩ hả chị?"

Trước kia, lần nào tôi đến cũng là anh ấy châm cứu cho."

"Anh ấy nghỉ hai ngày cuối tuần." Kiều Mộ khẽ nhíu mày mấy cái không dễ nhìn ra.

Lí Thành An điều trị cho Khương Bán Hạ 2 năm, trên ghi chép viết thời gian, độ sâu và huyết vị mỗi lần châm kim vẫn y nguyên.

Ông nội làm nghề y đã mấy chục năm, cho dù cùng chứng bệnh như vậy, với cùng một bệnh nhân, kỹ thuật châm cứu sẽ tùy theo thời gian mà thay đổi. Lí Thành An ở Nhân Tế Đường 4 năm lại chẳng học theo được tẹo nào.

"Bác sĩ Kiều vẫn chưa kết hôn nhỉ." Khương Bán Hạ đổi chủ đề.

Kiều Mộ lần nữa lấy làm ngạc nhiên. Không đợi cô trả lời, Khương Bán Hạ nói tiếp: "Bạn gái của bác sĩ Lí xinh lắm, còn trẻ nữa nhá. Hôm qua, tôi gặp họ lúc đi qua Hyatt."

"Vậy à." Kiều Mộ đáp lời bằng một câu ngắn gọn, rồi lặng thinh.

Khương Bán Hạ mỉm cười, chơi tiếp trò chơi trên di động. Khóe mắt cô ấy cay cay.

Đang tập trung thì điện thoại đột nhiên có cuộc gọi. Khương Bán Hạ nghe máy, dây thần kinh vô thức kéo căng, cơ thể không ngừng run rẩy: "Em lái xe đi hóng gió. Em về luôn đây."

Cúp máy, Khương Bán Hạ ngoảnh đầu cười áy náy: "Bác sĩ Kiều, xin lỗi chị! Tôi có tí việc gấp phải đi ngay!"

Kiều Mộ gật đầu. Khuôn mặt của Quách Bằng Hải lóe lên trong đầu cô. Thoáng chốc cô liền hiểu rõ chuyện Tiêu Trì bảo muốn giải

thích là gì.

Cất đi những suy nghĩ, Kiều Mộ rút kim cho Khương Bán Hạ, nhận một nửa tiền khám, sau đó đứng dậy chuyển bình phong.

Khương Bán Hạ sửa sang lại quần áo, tăng nhanh bước chân chạy ra ngoài.

Nghe tiếng xe ô tô rời đi, Kiều Mộ thu dọn giường bệnh sạch sẽ, nhắp môi trở vào viện trong. Mấy phút nữa ông nội sẽ về, không biết Tiêu Trì đã 'giày vò' phòng bếp thành cái dạng gì rồi.

Tới phòng khách, thấp thoáng ngửi thấy mùi thơm. Kiều Mộ ngừng bước, lại quay gót vào bếp.

"Dọn lên bàn thôi! Em ăn trước đi, ông nội chắc cũng sắp về rồi." Tiêu Trì tắt bếp, cho mì xào ra đĩa.

Kiều Mộ bước tới xem. Thấy anh còn tiện tay chuẩn bị cả canh, đáy mắt cô đượm ánh cười, "Tay nghề được gớm."

"Em còn biết khen người ta cơ đấy, bắt ngờ thật!" Tiêu Trì vừa trêu cô, vừa rửa sạch nồi và treo lên. Tiếp đó, mỗi tay anh bưng một đĩa mì đến phòng ăn.

Mấy phút sau, ông nội xách lồng chim họa mi, chấp tay sau lưng, ngâm nga xướng khúc trở về. Vừa vào giếng Trời, ông đã kêu to: "Thằng nhãi cậu lâu rồi không xào mì cho ta nhé!"

"Ông thèm chứ gì, cháu cũng thèm lắm ấy." Đặt đĩa xuống bàn, Tiêu Trì đứng dậy đỡ lồng chim họa mi trên tay ông, treo vào cái móc dưới mái hiên.

Kiều Mộ khẽ bấu môi. So đĩa xong, cô kéo ghế ngồi xuống.

Sau bữa sáng, Tiêu Trì chuyện trò với ông nội một lúc thì điện thoại đổ chuông, anh nghe máy và đi ra ngoài.

Ông nội Kiều ngồi dưới gốc cây hoa quế, ôm radio, lim dim mắt nghe xướng khúc.

Kiều Mộ tưới hết hoa trong giếng Trời. Lúc xách bình tưới ra viện ngoài, giọng ông cụ chọt vọng ra: "Lần này Tần Bân tới là có ý của nó, cũng có cả ý của bố mẹ nó đấy."

"Vâng." Kiều Mộ thản nhiên đáp, vẫn tiếp tục tưới hoa.

Ông nội dừng lời, dường như ông đang suy ngẫm điều gì đó. Trong radio đang hát đến đoạn công chúa Thái Bình bị đánh, về nhà tìm cha mẹ khóc lóc kể lể, tiếng ca í a í ới, quen tai lại không nhận nổi muốn ngâm nga theo đôi câu.

Mặt Trời rơi vào sân, hơi nóng bắt đầu dần dần tràn ngập.

Hát tới đoạn đôi vợ chồng nhỏ hòa thuận, ông nội bỗng dừng lại bảo: "Chuyện hôn nhân đại sự của cháu, ông không quản. Cháu không thích thì nói cho rõ! Đừng để cha mẹ người ta đến cửa, đỡ phải làm khó ông."

"Cháu biết rồi ạ." Kiều Mộ cắn răng mấy cái, điềm nhiên như không: "Cháu sẽ xử lý tốt chuyện này."

Chẳng rõ ông nội có nghe vào tai không, mà ông lại im lặng. Vở kịch trên radio vừa lúc diễn đến hồi kết.

Kiều Mộ tưới hết hoa ngoài viện, tiện thể quét sạch lá rụng trên đất.

"Thằng bé Thành An khá đấy, cũng có lòng trông coi phòng khám đông y giúp ông. Phải cái, ông cứ cảm thấy trên người nó thiếu chút gì đó!" Giọng ông nội lần nữa cất lên, "Kiều Mộ à, ấn tượng của cháu về nó thế nào?"

Xiết chặt bình tưới trong tay, Kiều Mộ vào giếng Trời, đặt lên giá dưới hàng hiên và đáp: "Không tốt lắm ạ! Tâm tư anh ta không đặt ở y thuật."

Ông nội 'Ờ' một tiếng, đoạn ông cầm radio đứng dậy, chấp tay sau lưng. Cả đường ông cứ ngâm nga đoạn công chúa Thái Bình bị đánh, gật gù đắc ý bước ra ngoài.

Kiều Mộ đứng trong giếng Trời một chốc thì đi rửa bát. Cô dọn dẹp một lượt, sau đấy mở cửa lớn của phòng khám.

9 giờ hơn, bệnh nhân đến. Ông nội trở lại, rửa tay, bắt đầu thăm khám.

Kiều Mộ phụ giúp ông, bận đến tận gần giờ cơm trưa. Cuối cùng bệnh nhân cũng đi hết, cô thu dọn phòng trị liệu sạch sẽ. Hứa Thanh San ngáp ngủ sang 'tám chuyện', mang theo vành mắt thâm quầng như thể bị ai đánh.

Lượn lờ một vòng, cô nàng nặng nề đổ phịch xuống giường bệnh vừa mới dọn gọn gàng, hớn hờ: "Tao nói mày nghe này, tối qua tao xem lần nữa, Mạnh Trường Phong đúng là hoa đào đã định trong số mệnh của mày thật đấy!"

"Thôi mày đừng tính nữa! Lúc tao về nước, mày bảo đi gặp 'vận đào hoa'. Kết quả quán rượu bị đập phá. Thời gian trước lại là 'vận đào hoa', hai bọn mình suýt châu Diêm Vương. 'Ghi chép tử vong' cũng chẳng linh bằng mày." Kiều Mộ trêu chọc cô bạn.

"Lần này chắc chắn là thật!" Hứa Thanh San bật dậy, lăm lăm xem cho Kiều Mộ.

Kiều Mộ lười phải nghe, hỏi cô nàng trưa nay ai nấu cơm.

"Ông nội về quê xem mộ cho người ta! Chị cả, chị hai với hai anh rể thì anh anh em em em phát ngáy đi được. Chỉ có kẻ độc thân tao đây là chẳng ai lo cho." Hứa Thanh San lại đổ xuống, ngao ngán ngó lên trần nhà, "Sao Hồng Loan* của tao thế nào mà cứ bất động vậy nhỉ?"

(*Chỉ đường tình duyên)

Kiều Mộ toan chen hóng cô nàng thì điện thoại bàn của phòng khám réo chuông chói tai.

Kiều Mộ đi sang nghe máy. Cô đáp: "Tôi đến ngay!", rồi khom lưng lấy hòm thuốc. Qua phòng trị liệu, cô dừng bước thò đầu nhìn Hứa Thanh San đang nằm trên giường, "Bà Ba hơi khó chịu trong người, tao đi một chuyến! Mày ở đây đợi ăn cơm hay đi cùng tao?"

"Tao đi cùng mày!" Hứa Thanh San nhanh nhẹn đứng dậy.

Nhà bà Ba có cây tì bà, quả ngọt mà to, là giống chín muộn, thời gian này vừa đúng lúc thu hoạch!

Từ lần trước bị tên trộm vặt đầy ngã, bà Ba nằm viện hơn nửa tháng, mới về nhà chưa được mấy ngày. Phỏng chừng bị bắt nằm

lâu nên mình mấy không thoải mái.

Kiều Mộ kiểm tra cẩn thận, kế tiếp cô lấy ống giác hơi chuẩn bị một lượt, làm giác hơi cho bà.

Hứa Thanh San vào cửa một cái đã tót ra sân sau hái tì bà. Chờ Kiều Mộ làm xong thì cô nàng xách một túi đầy ự, vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon.

Nghe vậy, bà Ba vui lắm, lại bảo cháu trai hái xoài để các cô mang về.

"Không ai nấu cơm cho mày cũng chẳng chết đói được nhỉ." Kiều Mộ trêu Hứa Thanh San và cầm lấy quả tì bà cô bạn đưa cho, vừa ăn vừa rảo bước.

Khi ngang qua mấy nhà chuyên cho thuê trong ngõ, vô tình trông thấy Khương Bán Hạ đang nói chuyện với một cô bé, Kiều Mộ ngừng chân.

Cô bé mặc đồng phục học sinh, hình như là cấp hai.

Khương Bán Hạ có vẻ kích động, ở xa nên không nghe thấy cô ấy nói gì. Kiều Mộ không nén nổi, bèn lôi Hứa Thanh San tránh vào bóng râm, giả vờ tìm điện thoại.

"Chị biết chị bản thủ lắm không? Khởi cần chị lo chuyện của tôi! Chị cũng chả phải chị ruột của tôi!" Là giọng cô bé kia.

Giọng nói rất non nớt, trong trẻo tựa tiếng chim hoàng oanh.

"Ừ, chị rất bản! Em giỏi sao không tự nghĩ cách kiếm học phí đi! Lúc tiêu tiền của chị, sao không cảm thấy tiền đó cũng bản! Chị nói

cho em biết, không có chị thì giờ con đường em đi chắc chắn cũng chẳng tốt đẹp hơn chị đâu! " Giọng Khương Bán Hạ khàn khàn, có lẽ đã âm ỉ hồi lâu.

"Đường chị đi tốt đẹp thế thì đã không hại chết chị tôi!"

"Cái chết của chị em không liên quan tới chị! Nếu nói hại, phải là cô ấy đã hại chị mới đúng!"

Khương Bán Hạ rút di động ra. Trong sân bỗng lặng như tờ. Chiếc xe ba bánh thu gom rác băng qua đường, tiếng chuông leng keng.

Loáng cái, một thiếu niên mặc đồng phục cấp ba phóng xe đạp leo núi lao vào trong sân, vũng vàng đổ xịch lại bên cạnh cô bé kia và Khương Bán Hạ.

Nhả bỏ hạt tì bà, Kiều Mộ gác tay lên trán che bớt nắng, kéo Hứa Thanh San nhanh chân về nhà ăn cơm.

Hóa ra là phát hiện em gái của bạn yêu đương sớm, hèn chi Khương Bán Hạ tức giận như vậy.

Đi được một quãng, theo bản năng, Kiều mộ ngoảnh đầu nhìn lại chỗ sân Khương Bán Hạ đang đứng, đột nhiên cô có loại dự cảm không lành.

Thực tế chứng minh, dự cảm của cô là chính xác.

Rạng sáng, Kiều Mộ nhận được điện thoại Khương Bán Hạ.

Cô ấy thở hào hển, giọng ghen ngào, run lập cập: "Tôi ở... số 13 đường Kiều Bắc, trong con ngõ sau... bar Le Nest."

Kiều Mộ nhớ kĩ địa chỉ, vừa chạy xuống lầu vừa gọi cho Tiêu Trì.

Khi đến nơi, vừa tròn 20 phút. Một dãy xe sang đang đỗ trước cửa Le Nest, bảng hiệu nhấp nháy ánh đèn màu lam và màu tím, lò mờ hắt lên đường phố đã khá vắng vẻ.

Kiều Mộ tìm chỗ đậu xe rồi đeo hộp cấp cứu, chạy bước nhỏ vào trong ngõ sau Le Nest .

Đèn đường không biết hồng từ đời nào, con ngõ tối thui. Đợi Kiều Mộ tìm được Khương Bán Hạ máu me khắp người thì đã cách lúc cô ấy gọi điện thoại cho mình được nửa tiếng.

"Bác sĩ Kiều..." Khương Bán Hạ thở phào một hơi, khó nhọc giơ tay, bàn tay phải nắm thành nắm đấm buông lơi, ném cái thẻ nhớ giấu trong lòng bàn tay vào hòm thuốc của Kiều Mộ, "Không cần... cứu đâu, báo cho Tiêu... Tiêu...."

Báo cho Tiêu Trì, 'Trương chốc đầu' đã biết thân phận của anh, tin tức cho anh ban sáng là một cái bẫy... Khương Bán Hạ nhìn Kiều Mộ, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, đến khi hoàn toàn rơi vào bóng tối.

"Khương Bán Hạ!" Thấy tay cô ấy trượt xuống khỏi hòm thuốc, Kiều Mộ hoảng hốt gọi. Phút chốc, trán Kiều Mộ nổi đầy gân xanh, cô đưa tay kiểm tra động mạch chủ trên cổ Khương Bán Hạ.

Không cứu nổi rồi...

Mắt Khương Bán Hạ vẫn mở trừng trừng, như thể hãy còn vô số chuyện chưa làm xong, khiến cô ấy chẳng buông xuống được.

Kiều Mộ đóng hòm thuốc lại. Tiếng bước chân cộc cộc, hết một trận gió từ hướng đầu ngõ chạy về phía Kiều Mộ. Cô được ai đó kéo lên, cả người lọt vào vòng ôm của đối phương, nghe thấy bên tai giọng nói đề nén sự hoảng loạn, quen thuộc lắm: "Em có sao không?"

Kiều Mộ lắc đầu, buồn bực chẳng buồn nói chuyện.

Tiêu Trì ôm cô một chốc rồi thả cô ra. Anh bật đèn pin di động soi một vòng, thông báo cho bọn Quan Công đến.

Kiều Mộ kể cho anh những lời Khương Bán Hạ đã nói với cô. Cô nói rõ khi mình tới, cô ấy chỉ còn sót một hơi tàn.

"Cô ta tìm em được bao lâu rồi?" Tiêu Trì chau mày.

"Hôm chị hai và anh rể thứ mời ông nội Hứa dùng cơm, cô ấy lái xe dừng trước cửa Nhân Tế Đường. Một ngày sau, cô ấy gọi điện thoại yêu cầu thăm khám tại nhà." Kiều Mộ nhớ kỹ lại, "Tôi nhận lời. Sau đó tôi đến lần nữa, mãi tới hôm qua mới gặp cô ấy ở chợ."

Nghe tới đây, Tiêu Trì lờ mờ đoán được lí do Khương Bán Hạ đến tìm Kiều Mộ. Anh nghiêng rằng.

Trong tay cô ấy nhất định có thông tin rất quan trọng, chưa kịp đưa cho anh, cũng lo lắng sẽ thất lạc trong lúc cấp cứu.

Nghĩ vậy, anh cầm di động ngồi xuống, đeo găng tay cẩn thận lục tìm trên người Khương Bán Hạ.

Thấy thế, Kiều Mộ cũng ngồi theo, bật đèn pin di động của mình. Mắt Khương Bán Hạ vẫn mở to. Cô đeo găng tay phủ lên đôi mắt ấy, vuốt xuống và khẽ bảo: "Tiêu Trì đến rồi! Cô yên tâm nhé!"

Lấy tay ra, hai mắt Khương Bán Hạ đã nhắm nghiền như đang ngủ say.

Tiêu Trì tìm hồi lâu, cho tới khi bọn Quan Công chạy tới cũng không phát hiện được món đồ gì có giá trị trên người Khương Bán Hạ. Anh bèn đứng dậy kéo Kiều Mộ qua một bên để tiện cho các đồng nghiệp chụp ảnh và thu thập chứng cứ.

Dẫn cô đi xa hơn, anh khẽ mím môi ý bảo cô đợi.

Đứng bên ngoài một lúc, Kiều Mộ dần dần bình tĩnh lại. Trên cơ thể Khương Bán Hạ trúng 3 nhát dao, nhát nào cũng trí mạng.

Nghĩ tới cô ấy gắng cầm cự nửa tiếng không báo cảnh sát, không gọi điện thoại cho cấp cứu, lại chỉ tìm đến mình, đáy lòng Kiều Mộ không khỏi sinh ra áy náy. Nếu cô hỏi thêm vài câu, gọi điện thoại cho cấp cứu trên đường tới đây, không chừng còn có thể cứu được cô ấy.

30 phút sau, hiện trường được xử lý xong, Tiêu Trì đến bên Kiều Mộ, đỡ lấy hộp cấp cứu trên tay cô. Anh nói: "Em phải về cục với bọn anh một chuyến."

Kiều Mộ hiểu rõ. Cô gật đầu, lặng lẽ theo sau anh, chậm rãi đi ra ngoài. Vì không réo còi cảnh sát nên trong ngõ hầu như chẳng có ai đi qua, bởi vậy không có cảnh đám đông vây xem.

Xe Kiều Mộ đỗ ngoài ngõ. Sau khi bọn Quan Công đi hết, Tiêu Trì lấy chìa khóa xe trên tay cô, mở cửa ngồi vào bên ghế lái.

Kiều Mộ ngồi ghế phụ. Cô đóng cửa xe, thắt dây an toàn, gương mặt mệt mỏi: "Cô ấy làm gì vậy? Lúc tôi đến châm cứu cho cô ấy có

trông thấy ảnh cưới của cô ấy và Lữ Triển Bằng. Nhưng hình như biệt thự là của Quách Bằng Hải."

"Gái bao." Tiêu Trì khởi động xe, lái đi. Anh hạ cửa kính, rút điều thuốc đưa lên miệng nhưng chưa vội châm, "Chị em tốt của cô ấy bị người ta hại chết. Thời điểm phát hiện, thi thể đã thối rửa. Để điều tra ra hung thủ, cô ấy chủ động tiếp cận người bao nuôi chị em tốt của mình, cũng chính là Quách Bằng Hải."

"Chị em đó của cô ấy còn có một em gái, thuê nhà ở trong ngõ An Cư." Kiều Mộ nhàn nhạt tiếp lời.

Tiêu Trì thoáng sửng sốt, một bàn tay rảnh rỗi lấy điều thuốc khỏi miệng, gài sau vành tai: "Ngay cả điều này cô ấy cũng nói với em à?"

Nếu là Khương Bán Hạ nói, thì khả năng cô ấy tìm đến Kiều Mộ không đơn giản như vậy.

Kiều Mộ lắc đầu. Cô kể với Tiêu Trì chuyện buổi trưa đi giấc hơi cho bà Ba, đã bất ngờ nhìn và nghe thấy một màn kia.

Nghe xong, Tiêu Trì không nhịn nổi cười: "Mất tốt thế sao lúc đầu không nhận ra anh?"

"Nhận ra để làm gì?" Kiều Mộ xoay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ xe, "Tôi rất ít nhớ đến những chuyện không hay."

"Em nói... gì?" Tiêu Trì lại toét miệng cười. Khóe mắt anh quét qua mặt Kiều Mộ, tính trêu chọc cô: "Bạn trai ngoại quốc của em biết anh hôn em rồi còn muốn qua lại với em không?"

Kiều Mộ nghiêng đầu, híp mắt nhìn anh qua luồng sáng thoát mờ thoát tỏ. Cô đáp: "Tháng sau anh ấy sang đây!"

Tiêu Trì bỗng nhiên cười hết nôi.

Niềm vui toát ra trong đáy mắt Kiều Mộ. Cô chớp chớp mi, ngồi ngay ngắn lại.

Đến cục công an thành phố làm xong ghi chép, về tới Nhân Tế Đường thì Trời cũng sắp sáng. Tiêu Trì tắt máy, rút chìa khóa xe, mặt dày nói gót cô bước qua khung cửa nhỏ dẫn vào trong viện.

Kiều mộ dừng chân, mắt kiên nhẫn quay người lại: "Anh theo tôi làm gì?"

Mặt dày mày dạn! Tự cô có thể lái xe về, anh cứ bảo cô sợ hãi quá độ nên lái xe không an toàn, khẳng khẳng phải để đích thân anh đưa về mới yên tâm, còn lấy cả ông nội ra làm lá chắn.

Rõ ràng chính anh có ý đồ xấu ấy.

Lối đi không bật đèn, ánh đèn đường nhạt nhòa chiếu lên mặt cô. Khuôn mặt thanh tú mà lạnh lùng như được phủ một lớp sương giá. Cô đứng thẳng sống lưng, đôi mắt sáng trong veo.

Tiêu Trì rử mi, nhìn sâu vào đáy mắt cô. Anh duỗi một tay, kéo cô vào trong vòng ôm dễ như bỡn, tay kia giữ chặt gáy cô, cúi xuống phủ kín đôi môi.

Bạn trai ngoại quốc gì chứ! Cút xéo!

Kiều Mộ thoáng giãy giụa, Tiêu Trì tăng thêm sức trên tay, ghi chặt cô vào ngực mình.

Nụ hôn của anh rất cuồng nhiệt, lại chẳng cho phép kháng cự, như thể đang trừng phạt.

Hồi lâu Tiêu Trì mới rời khỏi môi Kiều Mộ. Anh ôm cô tiến lên mấy bước, ấn cô vào tường, giọng nói khàn khàn, đặc quánh: "Vẫn nhớ bạn trai ngoại quốc của mình sao!"

Kiều Mộ thở hổn hển, tay mới khẽ cử động liền bị anh tóm lấy. Cô không khỏi bực tức: "Xấu xa!"

"Anh 'làm thịt' em ở đây có phải càng xấu xa hơn không?" Tiêu Trì giữ tay Kiều Mộ, áp cả cơ thể lên người cô. Lồng ngực anh phập phồng dữ dội: "Chia tay hán đi!"

Kiều Mộ há miệng, cách lớp vải áo phong anh đang mặc, cô cắn anh một phát rõ mạnh: "Anh hâm hảm!"

Tiêu Trì im lặng, cứ thế đè lên cô. Một tay anh chạy dọc eo cô, dịch xuống, túm vạt áo sơ mi của cô, vén lên.

Hai mắt đã thích ứng được với ánh sáng, khuôn mặt Kiều Mộ trở nên rõ nét. Anh nhìn cô, lòng bàn tay dừng ở vị trí trái tim cô, như thể đang cảnh cáo, lại hết đang tuyên bố quyền sở hữu: "Chia tay đi!"

Kiều Mộ khẽ mím môi, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh: "Không!"

Tiêu Trì nổi cơn điên, bất thành linh khom người vác cô lên vai, quay đầu đi về phía phòng trị liệu bên kia.

Bước vào hành lang gấp khúc, trong viện bóng truyền tới tiếng ho của ông nội.

Tiêu Trì dừng chân, mau chóng lùi lại chỗ tối trước cửa, khẽ khàng thả Kiều Mộ xuống.

Kiều Mộ nắm lấy áo anh, có tia đắc ý lướt qua đáy mắt. Cô cố ý mở miệng: "Ông ạ?"

Trên lầu sáng đèn. Kiều Mộ ra tay cực nhanh, cô túm quần áo Tiêu Trì, nhấc anh lên tường, gập đầu gối ken vào giữa hai chân anh, đè thấp giọng, chỉ hai người họ có thể nghe thấy: "Không được nhúc nhích!"

Tiêu Trì cúi đầu nhìn vào đôi mắt đong đầy nét cười của cô. Nom bộ dạng anh hơi nhếch nhác, "Em tự làm được à?"

Kiều Mộ không hé môi. Trên lầu, tiếng ông nội mở cửa rõ mồn một. Kiều Mộ giơ ngón trỏ, ác ý chọc chọc vào ngực anh, chân cũng thúc dần lên trên: "Không!"

"Vậy em đang làm gì đây?" Đầu lông mày Tiêu Trì trĩu xuống, hầu kết vô thức trợt trợt.

"Đùa anh chơi..." Kiều Mộ nghiêng người về trước, ngón tay rời khỏi ngực Tiêu Trì, trượt xuống thắt lưng anh, song vẫn vênh tai lắng nghe động tĩnh trên lầu.

Ông nội đi đánh răng rửa mặt. Lúc này đang im ắng, loáng thoáng nghe thấy được tiếng động trên gác.

"Nợ là phải trả đấy!" Tiêu Trì nhếch mày, cuộn đầu lưỡi quét qua hàm trên theo bản năng. "Ban nãy anh hôn em rồi, hay em hôn lại anh đi?"

Kiều Mộ dừng động tác trên tay. Nghe thấy tiếng ông nội đang xuống lầu, cô cấp tốc buông anh ra, xoay người đi mở cửa: "Anh ra ngoài đi!"

Trần Tiêu Trì đã nổi hết cả gân xanh. Anh nghiến răng, đứng thẳng dậy. Trước khi ông nội xuống hết bậc cầu thang, nhoáng cái anh đã ra khỏi cửa.

Đóng cửa, Kiều Mộ nhè nhẹ vỗ ngực, tiếp đó bật đèn: "Ông ơi, ông dậy sớm thế?"

"Cháu đi đâu mà giờ mới về?" Ông nội dừng ở đầu cầu thang, giọng nói câu kinh.

"Có chút chuyện ạ! Một bệnh nhân trước đây từng đến Nhân Tế Đường châm cứu đã chết, phía cảnh sát muốn nắm rõ tình hình." Kiều Mộ giải thích nửa thật nửa giả, "Không có việc gì nữa rồi ông ạ!"

Nghe cô nói vậy, ông cụ cũng không hỏi nhiều, khẽ xua xua tay bảo cô lên gác nghỉ ngơi.

Kiều Mộ thở phào nhẹ nhõm. Ngoảnh đầu nhìn cánh cửa khép kín, nghe được tiếng bước chân rời đi, trong mắt cô phẳng phất nụ cười.

Tắm rửa xong xuôi, Trời cũng sáng trưng. Kiều Mộ không ngủ mà đọc bệnh án một lát rồi xuống lầu ăn sáng, sau đó đi làm.

Chưa đến 7 giờ 30, ngoài cửa, trừ xe của cô còn có thêm một chiếc BMW màu đen, thân xe mới tinh, trên gương chiếu hậu vẫn cột dải ruy băng đỏ.

Kiều Mộ liếc qua một cái, đoạn đi về phía xe mình.

"Kiều Mộ!" Cửa xe BMW mở ra, Lí Thành An bước xuống, bộ dạng đặc ý, mỉm cười cất lời chào hỏi: "Đi làm sớm thế?"

"Xe mới đẹp đấy!" Kiều Mộ quăng lại câu đó, và mở cửa xe mình.

"Chờ đã!" Lí Thành An lon ton đi tới, cười hê hê: "Trưa nay cùng ăn cơm nhé? Anh tới bệnh viện đón em!"

"Buổi trưa có bệnh nhân muốn khám tại nhà, đã hẹn từ tuần trước. Tôi không có thời gian!" Kiều Mộ mắt kiên nhẫn, ngồi vào xe, đóng cửa lại, cô nổ máy xe lái đi luôn.

Đây là giải thưởng Lí Thành An trúng được nhờ mua xổ số, hay đã làm những chuyện lén lút gì đó? Trước kia còn chiếm dụng xe đạp công cộng, đảo mắt liền mua ô tô, còn là xe sang.

Nhớ lại lời Khương Bán Hạ nói với cô lúc chầm cứu hôm qua, Kiều Mộ liếc vào gương chiếu hậu, hơi cau mày.

Một đêm không ngủ, tới bệnh viện là bắt đầu luôn chân luôn tay. Đợi cô rảnh, lấy di động ra xem, Tiêu Trì lại gửi một bức ảnh tự chụp.

Nhàm chán!

Bận rộn suốt hai ngày, tin tức không đề cập tới cái chết của Khương Bán Hạ, trên mạng cũng im ắng, cứ như không có ai trông thấy bọn Tiêu Trì vậy.

Trên thực tế, đêm hôm ấy có người xem đấy chứ.

Sáng thứ Tư, Kiều Mộ đang chăm cứu cho bệnh nhân thì đồng nghiệp bỗng rời khỏi phòng làm việc tới thay cô, "Bác sĩ Kiều ơi, chị có chuyển phát nhanh đây, chị đi nhận đi!"

Kiều Mộ đáp lời, đi ra ngoài.

Cô làm ở bệnh viện Đông y còn chưa được bao lâu, ai gửi chuyển phát nhanh cho cô nhỉ? Ra ngoài cửa nhận bưu phẩm, phát hiện không có hóa đơn, mí mắt Kiều Mộ thoáng nháy lên, cô cảm ơn người đưa thư rồi quay lại phòng làm việc.

Buổi trưa tan làm, Kiều Mộ vào xe mới mở bưu phẩm, bên trong có lá thư và hai tấm thẻ ngân hàng. Cô mím môi mở thư ra.

'Bác sĩ Kiều: Xin mạo muội mang phiền phức tới cho cô. Nhưng tôi biết cô nhất định sẽ giúp tôi việc này...'

Thư do Khương Bán Hạ bảo người mang đến, nhờ cô chăm sóc giúp em gái của bạn mình, cho cô biết số dư trong tài khoản, và không hề nhắc tới điều gì khác.

Đọc hết lá thư, Kiều Mộ gọi điện thoại cho Tiêu Trì, kể với anh chuyện Khương Bán Hạ gửi gắm.

"Em đến bệnh viện số Một đi, khoa ngoại, khu điều trị 24, phòng bệnh 12." Giọng nói khàn khàn của Tiêu Trì truyền tới.

Kiều Mộ sửng người, buột miệng: "Anh xảy ra chuyện gì rồi?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 22

'TÔI KHÔNG TỰ NGƯỢC NHƯ' VẬY.'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì nói chuyện điện thoại bằng cái giọng yếu xìu một lúc thì lấy cớ đi y tá đang tới xử lí vết thương cho mình để cúp máy.

Ngồi thẳng dậy, vô tình chạm vào ánh mắt sâu xa của Quan Công, anh sầm mặt: "Nhìn gì mà nhìn?"

"Điện thoại của bác sĩ Kiều hả!" Đầu Quan Công vẫn đang quán đầy băng gạc, đau đến nhe cả răng, "Có phải lại trêu người ta không? Ông đừng làm người ta bay mất đấy!"

Tiêu Trì móc bao thuốc lá trong túi, nghĩ một tẹo lại nhét vào. Anh híp đôi mắt đen nhánh sâu thẳm mang theo vẻ nguy hiểm: "Không bay được đâu."

Quan Công thở hào hển một hồi rồi nói với giọng nghiêm túc: "Cô ấy là bác sĩ, ông tưởng cô ấy không nghe ra ông đang giả vờ sao?"

Tiêu Trì lấy di động, nhẹ nhàng mở bức ảnh chụp bóng lưng ra xem kĩ một chốc, đoạn xóa bỏ, "Chẳng phải cậu nên ngất đi rồi à?"

Quan Công đỏ mặt, lần nữa 'shhhh...' một tiếng. Thuốc tê của gã vừa hết, còn tiêm mấy mũi vào đùi, đau chết đi được, ngắt cái lông gà ấy.

Tiêu Trì lặng thinh. Anh hơi nhếch mày, tay phải để trên đùi chốc chốc lại đánh nhịp. Mùi vị cảnh cáo trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

Quan Công bị anh nhìn chằm chằm mà toàn thân cũng mất tự nhiên, gã thở dài một hơi, gắng sức nhắm mắt lại.

Chừng 10 phút sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Tiêu Trì trừng mắt lườm Quan Công đang lặng lẽ vén mi, tiếp đó anh đứng dậy mở cửa. Thấy là Kiều Mộ tới, anh nghiêng mình đi ra, tiện thể đóng cửa vào.

Kiều Mộ khoanh tay nhìn anh, đáy mắt đen láy của cô bùng lên ngọn lửa: "Chưa chết?"

Trong điện thoại, anh bảo cô rằng bị đâm một dao vào ngực, không biết có thể sống được bao lâu nữa. Cô nghĩ suốt dọc đường, bị thương ở ngực hẳn là đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt chứ không phải phòng bệnh thông thường, trực giác mách bảo anh đang nói dối. Quả nhiên...

"Dọa em rồi hả?" Tiêu Trì cợt nhả gác tay lên vai cô, cơ mà vừa chạm vào liền bị hất ra với sức lực ghê gớm.

Buông tay xuống, vết thương sau lưng bị kéo căng, anh đau đến gập cả người, hít một ngụm khí lạnh.

"Còn vờ vịt." Kiều Mộ lùi lại. Nhân lúc anh đứng thẳng dậy, cô giơ một tay tóm lấy bả vai anh, buộc anh quay qua, tay kia nhanh chóng vén áo phông của anh lên.

Mình mảy anh toàn mùi máu, quần áo cũng nhuốm đầy máu. Kéo cao chiếc áo, lưng anh dày đặc những vết thương có nông, có sâu. Miệng một số vết thương còn lẫn cả mảnh kính vỡ.

Thời gian chảy máu đã lâu, vết thương dính vào vải áo, vén lên thế này, Tiêu Trì lại hít sâu một hơi. Anh quay đầu ghé sát tai cô, cười bảo: "Không lừa em thật mà!"

Kiều Mộ thả tay, cúi đầu lấy phong thư chuyển phát nhanh trong túi, chậm rãi nhét vào tay anh, tiếp đó cất bước toan rời đi.

Cầm được phong thư, Tiêu Trì mau lẹ tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, kéo cô lại. "Đến cũng đến rồi, dẫu sao cũng phải ngó Quan Công cái chứ! Trước đây cậu ta đã giúp em việc lớn còn gì."

Va vào lồng ngực Tiêu Trì, Kiều Mộ thoáng nhăn mày. Cô gỡ tay anh, quay lưng đẩy cửa phòng bệnh.

Quan Công đang nằm trên giường, bị băng bó thành xác ướp. Bên giường bày đầy dụng cụ theo dõi.

Tiêu Trì hắng giọng, cất vẻ vui đùa đi, lời nói đượm mùi trầm trọng: "Quan Công bị thương nặng lắm, vẫn đang trong tình trạng hôn mê."

Hôn mê cái tiên sư nhà ông!.... Trên giường bệnh, Quan Công chửi thề. Nào có ai lợi dụng anh em thế hử, gã chỉ bị gãy xương thôi.

Kiều Mộ 'ờ' một tiếng, dịu giọng hẳn, "Chưa đưa đến phòng bệnh đặc biệt chứng tỏ tình trạng vẫn ổn. Chốc nữa hết thuốc tê, anh ấy đau cũng sẽ tỉnh lại."

"Vậy thì để cậu ta ngủ tiếp!" Giọng Tiêu Trì lộ rõ sự 'nhắc nhở': "Đi đi, ra ngoài nói chuyện chính!"

Kiều Mộ khẽ cắn môi dưới. Ra khỏi phòng bệnh, cô túm tay anh đi về phía thang máy.

Mắt Tiêu Trì lóe sáng, cúi nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang nắm cổ tay mình, khước môi anh vểnh lên. Đến phòng cấp cứu xử lý xong vết thương đi ra, cái áo phong của Tiêu Trì bị Kiều Mộ vứt vào thùng rác, anh chỉ có thể cời trần theo cô tới bãi đỗ xe.

Đóng cửa xe, Kiều Mộ mở nắp chai nước, uống một hớp rồi ngả vào lưng ghế, "Tóm lại là sao?"

Tiêu Trì cúi đầu mở bao chuyển phát nhanh, lấy lá thư ra đọc. Biết cô đang hỏi chuyện vết thương, anh lại không nhìn nổi trêu chọc cô: "Đau lòng thì cứ nói thẳng, quanh co vòng vèo làm gì."

"Cả nghĩ quá!" Kiều Mộ bỏ chai nước vào hộc để đồ. Đợi anh đọc xong thư, cô nhìn đồng hồ đeo tay, "Thi thể của Khương Bán Hạ sẽ xử lý thế nào?"

"Còn chưa liên lạc với người thân của cô ấy. Vẫn để trong nhà tang lễ." Tiêu Trì cất lá thư vào lại trong bao chuyển phát nhanh, "Đi ăn cơm đi! Anh đói rồi!"

Kiều Mộ khẽ nhấp môi, cho xe chạy khỏi bệnh viện: "Tối qua anh không ngủ à?"

"Không chộp mắt suốt từ lúc rời Nhân Tế Đường về đến Cục."
Lưng Tiêu Trì nóng rát, anh nhăn mày.

Gần bệnh viện khá nhiều quán cơm, Kiều Mộ cho xe chạy được vài phút, liếc thấy anh ngồi thẳng tắp, không dám dựa ra sau, cô hơi buồn cười!

Đáng đời!

Lái về phía trước một quãng nữa, Kiều Mộ dừng xe trong phần đường qui định. Cô tắt máy, rút chìa khóa, bước xuống.

Tiêu Trì ngắm biển hiệu của quán ăn ngoài Trời. Lấy bao thuốc trong túi quần, anh châm một điếu, rít một hơi thật sâu, theo sau cô đi vào.

Kiều Mộ lấy chỗ rồi ngồi xuống, giở thực đơn hỏi anh ăn gì.

"Anh gì cũng được." Tiêu Trì quay sang đỡ ấm trà nhân viên phục vụ đưa tới, anh mở bộ đồ ăn đã khử độc bọc trong màng bao, rút cho cô một tách.

"Một đĩa thịt bò ướp đắng, một đĩa trứng gà xào ướp đắng, một bát canh cải nấu ngao." Kiều Mộ để thực đơn xuống. Thấy khoe môi Tiêu Trì thoáng co rút, cô cố ý hỏi: "Không thích à?"

"Không phải." Trực giác Tiêu Trì cho anh biết cô đang cố tình.

Cho dù 'gì cũng được', cũng không thể gọi hai món đều là ướp đắng chứ...

Ngồi một lát thì món ăn được bưng lên. Kiều Mộ cầm đũa gấp miếng ướp đắng vào bát, hờ hững nói: "Tiêu hỏa."

Tiêu Trì nghiêng người qua, nheo mắt nhìn cô: "Em tiêu cho anh!"

Kiều Mộ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, "Giác hơi hoặc cạo gió, chọn cái nào cũng được."

"Em làm là được rồi, anh không chọn đâu." Tiêu Trì đùa cô. Thu hết tất cả nét mặt lạnh giá như băng ấy vào trong mắt, anh mỉm cười cầm đũa vui đầu ăn cơm.

Đêm qua đến giờ, anh chưa có hạt cơm vào bụng, quả thực đói dã man.

Ăn xong, Kiều Mộ đặt bát đũa xuống và múc cho anh bát canh. "Lần đầu tiên đi gặp Khương Bán Hạ, trên người cô ấy đã bị thương."

"Thi thể chị em kia của cô ấy cũng có dấu vết bị đánh đập. Tiếc rằng hư thối quá nặng nên không thể suy đoán được thời gian bị thương." Nhận lấy bát canh cô đưa cho, Tiêu Trì lại mỉm cười, "Bọn anh nhất định sẽ điều tra rõ vụ án này."

Sau một thoáng ngần ngừ, Kiều Mộ nói tiếp: "Không phải tôi nói những vết bầm tím đó."

Tiêu Trì nhướn mày: "Không phải vết bầm tím?"

"Vùng kín bị xé rách nghiêm trọng. Hồi ở nước ngoài, tôi đã từng gặp bệnh nhân bị như vậy. Nhưng họ là bị xâm hại tình dục." Kiều Mộ gập ngón tay, vô thức búng búng trên bàn, "Hết rồi! Có chuyện gì, tôi sẽ gọi điện cho anh."

Uống sạch canh trong bát, Tiêu Trì nhúu mày chìa tay ra: "Đưa điện thoại cho anh!"

Kiều Mộ mở khóa di động, đưa cho Tiêu Trì, cũng không hỏi anh muốn làm gì.

Sau khi cài đặt một chương trình vào máy cô, anh trả máy trả lại: "Anh phải về cực ngay, em tự quay lại đi làm nhé! Lúc lái xe, chú ý chút!"

Kiều Mộ ngược mi, chăm chú nhìn vào mắt anh. Cô gật đầu.

Tiêu Trì đứng dậy thanh toán, sau đó ra ngoài bắt taxi, còn Kiều Mộ đi lấy xe. Cô nhìn gương chiếu hậu một lúc mới lái xe về bệnh viện làm việc.

Hôm sau, bão đổ bộ, mưa tầm tã. Bầu Trời chẳng khác gì tấm lụa nhuộm màu đen, khắp nơi trong thành phố đều ngập giữa biển nước.

Buổi chiều tan làm, Kiều Mộ gọi điện thoại cho ông nội. Ra khỏi bệnh viện, cô đến thẳng Phẩm Thúy Trai gặp Tân Bân.

Anh ta đã về nhà một chuyến, sáng nay mới trở lại Lâm Châu.

Dùng bữa với một người hoàn toàn chẳng có thiện cảm, rõ thật là một việc quá tra tấn con người ta. Hơn nữa còn cực kỳ mất khẩu vị.

Nhất là kẻ này mắm muối không ăn, bất kể nói thế nào cũng cứ bám tiết lấy mình.

Kiều Mộ không sao nuốt nổi. Cô buông đũa, chống tay trái lên tay vịn ghế đơn, thoải mái nghiêng mình làm ỏ trên ghế, ánh mắt thờ ơ.

Tân Bân ăn uống no nê, đặt đũa xuống, tao nhã cầm khăn ăn lau khóe miệng, từ từ ngẩng đầu nhìn vào mắt cô: "Bố mẹ anh chỉ đến

du dịch thôi. Họ đã lên lịch trình xong xuôi, bay chuyến cùng ngày với Kiều Huy."

"Tần Bân, anh biết tôi ghét nhất anh ở điểm gì không?" Kiều Mộ mở miệng, giọng điệu thoáng cất cao, "Tự cho mình là đúng."

"Anh không hề tự cho mình là đúng." Tần Bân cau mày, gương mặt anh tuấn dưới ánh đèn thấp thoáng hiện ra vẻ khỗ não: "Tại sao em chọn hắn ta?"

Kiều Mộ ngồi thẳng dậy. Cô bưng tách trà, cúi đầu nhấp một ngụm cho nhuận họng: "Quan hệ của chúng ta hình như còn chưa tốt đến độ có thể thảo luận về vấn đề này nhỉ."

Mặt Tần Bân biến sắc, nhưng mau chóng khôi phục, "Thích một người không sai."

"Có nghĩa lí gì không. Anh thế này khác gì bọn bắt cóc hả?" Thất bại, Kiều Mộ tức giận răng.

Tần Bân từ từ thẳng người, ánh mắt khó dò: "Anh không có ý bắt cóc em, chỉ là hi vọng em cho anh một cơ hội."

"Tôi không có tự ngược như vậy." Kiều Mộ lười phải lãng phí thêm thời gian với anh ta, cô xách túi đứng dậy đi luôn.

Về đến Nhân Tế Đường, Trời vẫn mưa to, ông nội sang nhà Hứa Thanh San ăn cơm chưa về, chắc ăn xong còn chơi mạt chược tiếp.

Kiều Mộ lái xe vào gara. Đi ra, thấy nước mưa sắp ngập tới hành lang gấp khúc, cô rẽ vào phòng thuốc mặc áo mưa, bung ô đi khơi thông cống thoát nước.

Làm xong lộn lại phòng thuốc, phòng khám bên kia đột nhiên có người gõ cửa. Nghe tiếng gõ này rõ ràng là dùng chân chứ không phải tay.

Kiều Mộ cởi áo mưa, ra mở cửa. Hai học sinh vẫn đang mặc đồng phục chân bước không vững, qua ngưỡng cửa liền ngã nhào.

Kiều Mộ khẽ nhú mào. Cô đóng cửa, đỡ họ dậy. "Chuyện gì đây?"

"Chị ơi, chị cứu Trương Dương với! Anh ấy hình như không ổn rồi!" Hoàng Viện túm lấy cánh tay cô, vừa khóc vừa gào. Chẳng phân biệt nổi là nước mắt hay nước mưa đang chảy xuống trên mặt cô bé.

"Nếu chị cứu được, chị nhất định sẽ cứu cậu ấy." Kiều Mộ gỡ tay cô bé ra, bình tĩnh nhắc nhở, "Giúp chị khiêng cậu ta vào trong."

Hoàng Viện gật đầu thật mạnh. Cô bé đi tới nhấc chân Trương Dương, cùng Kiều Mộ khiêng cậu ta vào phòng trị liệu.

Đặt Trương Dương lên giường, Kiều Mộ thử kiểm tra động mạch chủ trên cổ và hỏi Hoàng Viện tiền sử các bệnh có liên quan của cậu ta, buổi tối đã ăn gì. Cô nhú mào sang phòng khám mang hòm thuốc qua đây, nhanh chóng pha một cốc thuốc nước gầy nòn, đỡ cậu ta dậy rót vào cổ họng.

"Chị ơi, anh ấy sẽ không chết đúng không chị?" Hoàng Viện nhào người bên giường bệnh, run lẩy bẩy nắm chặt tay Trương Dương, " Anh ấy sắp phải thi đại học rồi. Chị ơi, xin chị hãy cứu anh ấy với!"

"Mang thùng rác đến đây hộ chị!" Kiều Mộ gập ngón tay, nhấn vài cái trên lưng Trương Dương, rồi dặn Hoàng Viên: "Đỡ cậu ấy cẩn thận, chị đi pha thuốc luôn!"

Hoàng Viên gật đầu lia lịa, run rẩy đỡ Trương Dương cho vững.

Kiều Mộ chuẩn bị xong thuốc tiêm vào tĩnh mạch, thấy Trương Dương vẫn chưa có phản ứng, cô lấy di động, mở loa ngoài gọi cho cấp cứu.

Hoàng Viên thành linh lao tới, ngắt luôn điện thoại, cô bé vỗ òa: "Chị ơi, chị không thể gọi cho cấp cứu!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 23

'TRÔNG THẤY EM, SỐT NÀY KHÔNG HẠ ĐƯỢC ĐÂU.'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Bị cô bé đụng vào, Kiều Mộ khẽ lắc đầu, đôi con ngươi thẫn lại.

"Trương Dương sẽ bị bố anh ấy đánh chết mất!" Hai tay Hoàng Viện giữ di động của Kiều Mộ. Đôi môi em ấy tái nhợt run run, trán nổi gân xanh, hai mắt đỏ ngầu.

Kiều Mộ nhú mày. Nhận ra đây chính là cô bé Hoàng Viện mà Khương Bán Hạ nhờ mình trông nom, tức thì Kiều Mộ giờ tay nhấn xuống huyết nhĩ môn của cô bé. Cậu trai tên Trương Dương bị ngộ độc thức ăn, còn không đưa tới bệnh viện thì tính mạng cũng đi tong.

Mắt Hoàng Viện tối sầm, mềm nhũn ngã xuống giường, đè lên người Trương Dương.

Kiều Mộ gọi điện thoại cho cấp cứu lần nữa, thông báo tình trạng bệnh nhân và địa chỉ. Tiêm xong thuốc nước vào tĩnh mạch Trương Dương, cô bé Hoàng Viện đã ngất xỉu sang giường khác rồi khẩn cấp gây nôn cho Trương Dương.

Một phút trôi qua, cuối cùng Trương Dương cũng nôn được.

Kiều Mộ lại trút cho cậu ta uống hơn nửa cốc thuốc gây nôn. Một tay cô cạy miệng Trương Dương, tay kia cầm cái thìa inox, đẽ cuống lưỡi cậu ấy, tiếp tục làm cho cậu ấy nôn ra.

Sau 3 lần nôn, về cơ bản Trương Dương đã trút hết những thứ trong dạ dày.

Kiều Mộ nhìn đồng hồ đeo tay, đoạn đỡ cậu ấy nằm tử tế. Tiếp đó, cô khom người buộc chặt túi rác, xách ra ngoài, bung ô đem bỏ vào thùng rác lớn trong sân.

Quay lại phòng trị liệu thì xe cứu thương cũng đến cửa.

Có lẽ ông nội nghe thấy tiếng còi hú nên che ô đi về nhà. Thấy trong phòng trị liệu có thêm một cô bé, ông nhú chặt hàng mày: "Chuyện gì đây?"

"Bị cháu làm cho ngất đi đấy ạ." Kiều Mộ bước tới, cúi xuống nhấn lên huyệt nhân trung của Hoàng Viện.

Ngồi sau quầy tiếp đón bệnh nhân, ông nội dựa lưng vào ghế, mắt hồ lim dim.

Hoàng Viện đau đến tỉnh cả người. Ngơ ngác nhìn một vòng không thấy Trương Dương, cô bé liền cuống quýt: "Chị ơi, Trương Dương đâu?"

"Đưa đi viện rồi! Nhân Tế Đường không có thiết bị cấp cứu, cậu ấy bị ngộ độc thức ăn, giữ lại không bị bố cậu ấy đánh chết thì cũng sẽ chết vì ngộ độc." Kiều Mộ ngồi xuống, nhìn Hoàng Viện với ánh mắt sắc bén, "Cậu ấy là bạn trai em à?"

"Mắc mớ gì đến chị!" Hoàng Viện cấp tốc xuống giường, cô bé lùi hai bước, rồi cầm đầu chạy ra ngoài.

Kiều Mộ đuổi theo, nghiêm giọng gọi con bé: "Hoàng Viện, em đứng lại!"

Hoàng Viện giật mình, tức khắc dừng bước. Con bé đứng sững như trời trồng, máy móc ngoảnh đầu lại, hai chân không ngừng run rẩy: "Sao chị biết tên tôi?"

Bên ngoài tiếng mưa rơi ào ào, phòng khám đông y chưa bật hết đèn. Đứng giữa phòng trị liệu mang phong vị cổ xưa, khuôn mặt xinh đẹp mộc mạc của Kiều Mộ được ánh đèn bao phủ, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, hết những nữ quỷ chuẩn bị giết người trong truyện Liêu Trai.

Sau lưng cô, ông cụ có mái tóc hoa râm, chòm râu dài bạc trắng cũng đang nhìn Hoàng Viện.

Chỉ một giây ngắn ngủi, trong đầu Hoàng Viện nảy sinh vô số ý nghĩ đáng sợ, cô bé sợ mình sẽ trở thành đồ ăn trên đĩa của họ ngay khoảng khắc tiếp theo, chút huyết sắc trên mặt dần dần cạn sạch.

"Chị không chỉ biết tên em mà còn biết hôm nay đáng lẽ em nên ở trường học." Kiều Mộ khoanh tay đi về phía Hoàng Viện, tìm cơ hội tóm cô bé, "Em định đi đâu?"

Hoàng Viện sực tỉnh, run rẩy lùi lại: "Về nhà!"

Nói đoạn, cả người cô bé run lên, đột ngột quay gót lao vào giữa màn mưa.

Kiều Mộ chậm một bước. Dõi theo bóng lưng cô bé biến mất trong mưa, cô chau mày.

Đóng cửa, trở lại phòng trị liệu, Kiều Mộ kể rõ tình hình của Hoàng Viện cho ông nội nghe. Nhớ đến Khương Bán Hạ đã mất, lòng cô thoáng chốc đủ loại cảm xúc đan xen.

Kiều Mộ từng tới nhà Hoàng Viện hai lần, đáng tiếc hai lần đều không có ai ở nhà, đến trường học của cô bé thì cũng không thấy bóng dáng người đâu.

Nếu chẳng phải Hoàng Viện đến đây cùng Trương Dương thì Kiều Mộ cũng không biết là cô bé hãy còn sống.

Nghĩ vậy, cô nhìn cơn mưa bên ngoài, rồi chuẩn bị đi, "Cháu vẫn không yên tâm lắm! Ông ơi, ông lên gác nghỉ ngơi trước, lát nữa cháu về ạ."

Ông nội lặng thinh, chỉ gật đầu. Ông vịn vào ghế đứng dậy, chấp tay sau lưng băng qua hành lang gấp khúc lên gác nghe radio.

Nước trong ngõ đã sắp ngập đến đầu gối. Kiều Mộ lội nước bì bõm, vào trong sân, trông thấy tầng trên đã sáng đèn, cô bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Vào mái hiên, cô giữ giữ ô, bật đèn pin di động, chậm rãi lên cầu thang.

Tới tầng hai, tầng trên chợt vang lên một tiếng đóng cửa rất to, kể đó là tiếng bước chân hỗn loạn và gấp gáp, nện thành thạch đi xuống cầu thang.

Cầm chặt ô, Kiều Mộ giờ cao di động đề phòng, tiếp tục đi lên.

Ở góc ngoặt cầu thang, cô gặp những người đang chạy xuống. Có 3 người, hơn nữa đều là đàn ông. Mí mắt Kiều Mộ giật giật dữ dội. Đợi họ đi qua, cô lập tức buông nhẹ bước chân, tăng tốc lên tầng.

Cửa nhà Hoàng Viện đang mở, bên trong vẫn sáng đèn, đồ đạc bị lật tung hết cả.

"Hoàng Viện?" Kiều Mộ gọi một tiếng, sau đấy cắn môi vào nhà.

Phòng đơn không rộng, chỉ chừng 10 mét vuông, có một ban công nhỏ phơi quần áo. Trong phòng kê một cái nệm cao su 1m rưỡi, một tủ quần áo đơn giản bằng vải, còn lại là mấy món đồ dùng sinh hoạt.

Tủ quần áo bị lục lọi bừa bộn, nệm cũng bị lật lên, nhưng không thấy Hoàng Viện đâu.

Bước qua đồng lộn xộn trên nền nhà, Kiều Mộ vòng qua ban công, phát hiện chẳng có chỗ nào để trốn. Trong lòng bất an, cô ra khỏi căn phòng, lấy di động gọi cho Tiêu Trì.

Điện thoại kết nối, Tiêu Trì nói anh đang ở phòng thuốc, bảo cô về càng sớm càng tốt.

Kiều Mộ 'ừm' một tiếng. Cô giờ di động lên soi, mau mau xuống cầu thang. Về đến nhà, ông nội đã treo bạch truyền cho họ. Một cái túi mang theo từ bệnh viện vớt trên tủ đầu giường với bốn chai thuốc nước.

"Ông ơi, muộn rồi, ông lên tầng nghỉ ngơi đi ạ!" Kiều Mộ treo ô rồi qua xem tình hình của Tiêu Trì và Tam Nhi.

Quần áo hai người vớt cả trên sàn, đoán chừng là đã ướt sạch.

"Cháu tìm hai bộ quần áo của Kiều Huy cho các cậu ấy thay."
Ông nội chấp tay sau lưng, đi ra ngoài.

Lên lầu, Kiều Mộ vào phòng Kiều Huy lấy hai bộ quần áo, vội vàng trở lại phòng trị liệu.

Cả hai đều sốt cao, bệnh viện đã kê đơn thuốc và dịch truyền.

Cô đưa quần áo cho họ, tiếp đó đi pha hai cốc trà gừng. Tính toán thời gian hai người cũng đã thay xong đồ, cô mới bưng trà gừng vào.

"Chị dâu." Tam Nhi đã mặc quần áo của Kiều Huy. Hấn ngồi dậy, thoáng nhìn trộm Tiêu Trì, ngượng ngùng cười với cô: "Phòng truyền dịch trong bệnh viện không có chỗ ngủ. Phòng khám nhà mình gần, nên chúng tôi tới đây luôn."

"Không sao." Kiều Mộ không sửa cách gọi của Tam Nhi, cô đưa trà gừng cho hấn: "Uống rồi ngủ một lúc. Truyền dịch xong tôi sẽ gọi các anh."

Tam Nhi lại cười. Hấn cúi đầu, chợt dạ liếc sang Tiêu Trì một cái mới từ từ uống trà gừng.

Tiêu Trì chưa thay quần áo đã thiếp đi. Kiều Mộ bước tới, áp mu bàn tay lên trán anh kiểm tra nhiệt độ. Cô đến giá sách lấy một quyển sách y, ngồi vào sau quầy đón tiếp bệnh nhân bên kia đọc sách.

Nom anh ngủ thuận mắt hơn lúc thức rất nhiều...

Uống hết trà gừng, Tam Nhi nằm xuống giường cũng mau chóng ngủ khò khò, còn khe khẽ ngáy.

Nửa tiếng sau, Tiêu Trì mở bừng mắt. Anh duỗi chân ra khỏi chăn, ngoắc lấy cái bình phong, kéo qua, ngăn cách mình lại.

Kiều Mộ nghiêng đầu, tầm mắt rời khỏi trang sách, dừng trên người Tiêu Trì: "Anh không ngủ à?"

"Vừa tỉnh." Tiêu Trì ngoảnh lại, khàn giọng nói: "Qua đây bôi thuốc hộ anh."

Đặt quyền sách xuống, cô đeo găng tay, bưng khay tới, "Lại canh cả một đêm sao?"

"Xót anh hả?" Tiêu Trì lật người nằm sấp, tay trái đang truyền dịch tì lên gối đầu, thở hỏn hển: "Ngâm một ngày, thịt cũng sắp thối rồi."

Kiều Mộ mím môi, vừa bôi thuốc lên vết thương sau lưng anh, vừa kể chuyện Hoàng Viện tới, và cả chuyện mình đã gặp phải ba người đàn ông kỳ lạ, khi đến chỗ thuê nhà của cô bé.

Đợi một lát chẳng thấy anh ừ hử gì, vừa ngó liền phát hiện anh vậy mà lại ngủ mất. Kiều Mộ vô thức nhẹ tay hơn.

Bình dịch truyền bệnh viện kê đơn đều là chai nhỏ, đến rạng sáng thì nước thuốc chảy hết. Tiêu Trì tỉnh dậy, thấy Tam Nhi hầy còn đang say giấc, anh day day huyết thái dương, thay quần áo, ra ngoài hút thuốc.

Kiều Mộ cũng đi theo. Cô nói lại một lượt những gì đã trông thấy tối quá, có hơi lo lắng.

Tiêu Trì trầm lặng hút xong một điếu thuốc, anh trở vào lấy hộp kẹo cao su trong túi quần vứt trên sàn, dốc một viên, bỏ vào mồm, quay lại hành lang, "Tối hôm ấy, Khương Bán Hạ có đưa thứ gì cho em không?"

Kiều Mộ lắc đầu.

Tiêu Trì nhai kẹo cao su một lúc thì nhổ ra ném vào thùng rác, "Tam Nhi mà dậy, em bảo cậu ta lái xe về thẳng, anh đi trước!"

Ngoảnh đầu nhìn trong sân, Kiều Mộ hồ hững nhắc anh: "Anh còn chưa hạ sốt hẳn đâu đấy."

"Trông thấy em, sốt này không hạ được đâu." Tiêu Trì cười gian manh. Anh ôm lấy cô, cúi đầu, nồng nàn hôn cô một lúc rồi buông ra, cất bước rời đi.

Đứng dưới hàng hiên, Kiều Mộ khoanh tay dựa vào tường, cảm giác tê dại trên môi rất lâu mới tan.

Tam Nhi ngủ tới 4 giờ hơn. Thức dậy thấy Tiêu Trì đã đi, hắn hỏi xin Kiều Mộ cái túi cho quần áo ướt vào. Tạm biệt cô, Tam Nhi băng qua màn mưa.

Kiều Mộ đóng cửa, ngáp một cái, đi lên tầng. Trần trọc mãi không ngủ nổi, đầu óc cô hơi rối rắm.

Tiêu Trì không nói nhưng cô biết vụ án trong tay họ chắc rằng đang gặp phải phiền toái.

Mưa to đến tận thứ Bảy mới ngừng, Mặt Trời xuất hiện. Nước trong nội thành nhanh chóng rút đi, nhưng mực nước sông vẫn như cũ.

Kiều Mộ rời giường sớm. Cô mở toang cửa sổ phòng trị liệu và phòng thuốc cho thông gió và ôm chăn ra sân phơi.

Đang dở tay thì di động có cuộc gọi, là một dãy số rất lạ.

Cô nhìn màn hình một chốc mới ngần ngừ bắt máy: "A lô, xin hỏi là ai vậy?"

Bên tai im lặng một giây, giây tiếp theo vang lên giọng nam giới quen quen: "Bác sĩ Kiều phải không? Kẽ hèn họ Trương, là bố của Trương Dương. Mạn phép quỳ rầy cô, mong cô đừng để ý."

"Xin hỏi ngài Trường tìm tôi có chuyện gì?" Kiều Mộ nhú mào nghi hoặc.

Tình trạng ngộ độc của Trương Dương không nghiêm trọng, hẳn là đã ổn.

"Thế này, hay tôi để cháu nó tự nói với cô nhé!" Người đàn ông cười, tiếp đó là giọng vịt đực của cậu trai vỡ tiếng: "Bác sĩ Kiều ạ, chuyện lần trước đã làm phiền chị, em muốn mời chị ăn bữa cơm để cảm ơn chị. Chẳng hay bác sĩ Kiều có rảnh không ạ?"

Kiều Mộ nâng tay xem đồng hồ, "Ăn cơm thì không cần! Quán trà đối diện Nhân Tế Đường có điểm tâm sáng, em qua đây đi!"

Trương Dương có vẻ rất vui, " Em đến ngay. Cảm ơn chị, bác sĩ Kiều!"

Kiều Mộ khách sáo đôi câu rồi kết thúc cuộc gọi. Vẫn chưa tìm được Hoàng Viện, không biết rốt cuộc con bé đã đi đâu. Bên Tiêu Trì cũng đã bố trí người tìm cô bé, nhưng Kiều Mộ có cảm giác không ổn cho lắm.

Cha con Trương Dương lái xe tới, đã gọi một bàn đồ ăn.

Kiều Mộ cất lời chào hỏi và kéo ghế ngồi xuống.

"Bố, chị ấy chính là bác sĩ Kiều ạ." Trương Dương lộ rõ vẻ căng thẳng, khuôn mặt non nớt mướt mồ hôi.

Thực tế, thời tiết mới có 26 độ, mát mẻ lắm.

Kiều Mộ lịch sự gật đầu. Nhận ra bố Trương Dương chính là cấp dưới đắc lực của Quách Bằng Hải, cô thoáng kinh ngạc.

Đối phương chẳng bất ngờ chút nào, song vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên, cười ha hả: "Tôi bảo sao càng nhìn bác sĩ Kiều càng thấy quen."

"Tôi cũng rất ngạc nhiên." Kiều Mộ bưng tách trà, liếc qua Trương Dương rồi đi thẳng vào đề: "Tổng giám đốc Trương tìm tôi, chắc không đơn giản chỉ để cảm ơn thế này thôi nhỉ?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 24

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'TÌM ĐÂU ĐƯỢC CẬU CHÀNG NON TƠ NÀY ĐÂY?'

Ánh mắt Trương Lương Nghiệp lộ vẻ khen ngợi. Lão nho nhã tỏ rõ mục đích của mình: "Tổng giám đốc Tần là một người bận rộn, kẻ hèn đã hẹn mấy lần mà không gặp được! Hi vọng bác sĩ Kiều bác giúp cho cây cầu."

Cô gái này không đơn giản, đôi mắt nhìn người hệt tia X quang, soi thấu cả trong lẫn ngoài.

Lão vốn định mượn danh nghĩa con trai cảm ơn cô, giả bộ trùng hợp, dần dần thắt chặt quan hệ, không ngờ bị cô nhìn thấu ngay tức thì.

Trương Lương Nghiệp nhắc tách trà, cúi đầu khế ngửi mùi hương, tay trái gõ nhẹ vài cái lên bàn, khóe mắt quét qua khuôn mặt cậu con trai đang lơ ngơ. Lão mỉm cười che đậy sự gượng gạo của bản thân.

"E rằng phải khiến tổng giám đốc Trương thất vọng rồi. Quan hệ giữa chúng tôi bình thường lắm, còn không tính là quen thân." Kiều Mộ từ chối một cách rõ ràng.

Ngay cả mặt Tần Bản, cô còn chả muốn thấy, nên sẽ càng không xen vào chuyện công việc của anh ta. Đối với Kiều Mộ, anh ta chỉ là một bệnh nhân từng dưỡng bệnh ở nhà cô, không hơn.

"Không sao, không sao!" Mặt Trương Lương Nghiệp toát ra vẻ 'nằm trong dự liệu', tuy nhiên cặp mắt lại sắc nhọn hệt mắt chim ưng.

Lí Thành An không nói thế. Hắn ta bảo vị tổng giám đốc Tần kia và cô là thanh mai trúc mã, bằng không sẽ chẳng để cô tham gia bữa tiệc và trao đổi chuyện bàn bạc hợp tác với cô không hề kiêng dè.

Có điều, cũng không thể trách việc cô từ chối được.

Suy cho cùng, hai người vẫn chưa kết hôn, trên còn có cha mẹ chồng, nhúng tay sớm như vậy rốt cuộc sẽ tạo nên ấn tượng xấu.

"Trương Dương đã bình phục rồi nhỉ!" Kiều Mộ chuyển chủ đề, cô quay sang nhìn Trương Dương hãy còn rất căng thẳng.

Cặp cha con này thú vị thật đấy, đều muốn tìm đến cô nhờ tìm giúp người. Trương Lương Nghiệp muốn gặp Tần Bản, Trương Dương muốn biết tin tức của Hoàng Viện.

Tiếc rằng, cô chẳng giúp được ai hết.

"Cháu nằm một ngày thì xuất viện. May có bác sĩ Kiều cấp cứu kịp thời." Trương Lương Nghiệp thoáng liếc con trai, đoạn lấy ra một cái hộp được gói đẹp để từ chiếc ghế cạnh bên. "Ơn cứu mạng, một bữa trà sáng cảm tạ thật sự chẳng bỏ bèn. Mong bác sĩ Kiều nhận cho chút quà nhỏ này."

Kiều Mộ từ chối: "Tôi là bác sĩ, cứu cậu ấy là trách nhiệm của tôi! Tổng giám đốc Trương khách sáo rồi!"

Trương Lương Nghiệp nở nụ cười, đặt món đồ lên bàn. Nom thái độ khiêm tốn kì thực lại cứng rắn của cô, lão bảo: "Bác sĩ Kiều nói vậy là cảm thấy quà này của kẻ hèn quá nhẹ rồi chẳng."

"Tôi không có ý đó! Nhân Tế Đường có quy tắc, chữa bệnh cứu người chỉ thu tiền khám, và sẽ không nhận quà tặng cảm ơn." Dáng vẻ Kiều Mộ thờ ơ, tuy nhiên lại tỏ rõ sự kiên quyết.

Logo trên chiếc hộp là một nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng cô mua được, không cần người ngoài phải tặng, nhất là bệnh nhân.

Trương Lương Nghiệp toan nói gì đó nữa thì đúng lúc có điện thoại gọi tới, lão đứng dậy ra ngoài nghe máy.

Kiều Mộ thả lỏng, bình thản nhìn sang Trương Dương: "Chị cũng chưa tìm được cô bé. Chị tưởng em có cách liên lạc với nó."

Trương Dương lắc đầu: "Di động của cô ấy bị mất vẫn chưa mua. Bên trường nói cô ấy đã xin nghỉ học một tuần."

"Các em sống chung à?" Kiều Mộ nhíu mày. Cô đã trông thấy rất nhiều bao cao su chưa bóc vỏ trong nhà Hoàng Viện.

Trương Dương đỏ bừng mặt, liếc nhanh bóng dáng đang đứng nói chuyện điện thoại ngoài quán trà, cậu xấu hổ vò đầu: "Vừa tính sống chung thì bị chị gái kia biết."

"Cô bé vẫn chưa trưởng thành." Kiều Mộ gập ngón tay, khẽ gõ lên mặt bàn: "Cho dù tự nguyện hay không cũng là phạm pháp."

Trương Dương quần đến nỗi hận không có lỗ nẻ nào để chui.

Kiều Mộ quan sát nét mặt Trương Dương. Một lúc sau, cô cất lời mời cậu ấy ăn điểm tâm.

Cậu trai này không nói dối.

Ngoài cửa sổ sát đất, Trương Lương Nghiệp ngoảnh đầu lia mắt ngó Kiều Mộ rồi đi xa hơn, "Anh ra mặt? Thử chút cũng được. Thăm dò ý của đối phương, nhân tiện cũng bày tỏ ý của tổng giám đốc Quách về việc nóng lòng bán ra xưởng được."

Kết thúc cuộc gọi, Trương Lương Nghiệp vẫn cầm di động, híp mắt nhìn về phía Nhân Tế Đường.

Tên Lí Thành An này, đã hơn một năm mà không có tí tiến triển gì, chuyện cón con rắm thôi cũng làm không xong, vớ vẩn gì đâu không. Thế mà Quách Bằng Hải vẫn cứ 'nâng niu' hấn ta.

Quay vào quán trà, thấy Kiều Mộ và con trai chuyện trò rất vui vẻ, lại tán gẫu đến cả nguyện vọng thi đại học, lão khẽ nhíu mày.

"Em muốn làm cảnh sát hình sự, hơn nữa phải là một nhà điều tra tài ba." Đôi mắt Trương Dương tỏa sáng, khắp người toát ra sức sống căng tràn của tuổi trẻ.

"VẬY, nhà điều tra tài ba tương lai ời, có phải em nên trở lại lớp học thêm không, còn mấy ngày nữa là thi đại học rồi." Kiều Mộ thản nhiên trao đổi một ánh nhìn với Trương Dương. Sau đấy, cô đứng lên và nói: "Ngại quá, tổng giám đốc Trương, ông nội tôi gọi điện thoại, tôi phải về trông phòng khám! Cảm ơn bữa trà sáng của ông."

Trương Lương Nghiệp mỉm cười, lịch sự giơ tay, khẽ hất cầm về phía hộp quà trên bàn: "Bác sĩ Kiều không nề mặt nhận cho chút quà mọn này sao?"

"Không theo quy tắc không thể thành phép tắc. Để ngài tốn kém, thật sự áy náy." Kiều Mộ bắt tay lão một cái, rồi tạm biệt, rời khỏi quán trà.

Trở lại Nhân Tế Đường, ông nội vẫn chưa về. Trái lại, Lí Thành An lần đầu tiên trong đời đã có mặt, bảo là không có chỗ để đi, chỉ bằng đi làm cho thành thói.

Kiều Mộ cau mày, cầm sổ bệnh án đến phòng khám ngồi trông.

Lí Thành An vào Nhân Tế Đường đã 4 năm, xưa nay chưa bao giờ đến phòng khám vào thứ Bảy. Đúng là tự cho rằng mình che dấu rất giỏi.

9 giờ hơn, ông nội về. Đi cùng ông là Tần Bân vận trang phục thoải mái. Kiều Mộ ngẩng đầu khỏi quyển bệnh án. Nom Lí Thành An vác bộ mặt nồng nhiệt ra đón, cô cố ý bảo Tần Bân: "Đi ra đây tí đi?"

Tần Bân ngẩn tò te. Lấy lại tinh thần, anh ta liền nở nụ cười, gật đầu: "Được."

Trả bệnh án về phòng trị liệu, Kiều Mộ báo với ông nội một tiếng. Cô cầm di động, tay trái rút túi quần thể thao, gọi Tần Bân đi cùng.

Mới đổ trận mưa to nên trên khắp đường phố toàn là nhân viên vệ sinh đang dọn dẹp rác thải. Kiều Mộ đứng ngoài cửa nhìn bao quát một lượt, rồi ra hiệu cho anh ta đi lấy xe.

"Em muốn đi đâu?" Tần Bân mở khóa xe, ân cần bước tới mở cửa cho cô.

"Bờ sông." Kiều Mộ ngồi vào ghế phụ, cúi đầu thắt dây an toàn.

Ngước mắt, vô tình lướt qua món đồ trang trí trước kính chắn gió, Kiều Mộ chậm rãi quay sang nhìn sườn mặt Tần Bân, "Tần Bân, anh đã làm chuyện gì trái với lương tâm phải không?"

Anh ta ấy thế mà đem tấm ảnh trước khi cô chưa bị thương để trên xe, còn cắt mất cả Kiều Huy nữa chứ.

"Ảnh là anh trộm." Tần Bân khởi động xe, thừa nhận không chút e dè.

Kiều Mộ cạn lời. Cô tìm bức ảnh này đã rất lâu, kết quả bị anh ta biến thành như vậy đây.

Cô im lặng, Tần Bân cũng không biết nói gì. Trước mặt cô, sự tồn tại của anh ta cũng là sai lầm.

Suốt đường đến bờ sông, không ai hé môi. Tần Bân cho xe vào bãi đỗ, mới vừa dừng lại thì Kiều Mộ đã mở cửa đi xuống. Ngồi trên xe, Tần Bân mệt mỏi nhúm hai đầu lông mày rồi tắt máy rút chìa khóa bước xuống.

Kiều Mộ nheo mắt nhìn nước sông vẫn đục, "Lí Thành An bảo anh đến Nhân Tế Đường à?"

Tần Bân thu lại cảm giác khó chịu như bị thăm vắn, môi mím thành một đường thẳng, đưa mắt về phía mặt nước.

Không phủ nhận chính là ngầm thừa nhận.

Kiều Mộ cúi nhìn ngón chân của mình. Hai tay cô đút túi quần, đi dọc theo bờ sông.

Trương Lương Nghiệp tìm mình để thăm dò ý tứ của Tần Ân, quay đầu thì Lí Thanh An đã tìm người tới, ở giữa còn có một Lưu Triển Bằng, đều có liên quan với Sang Thiên.

"Kiều Mộ." Tần Ân bắt kịp, sóng vai đi cạnh cô.

Kiều Mộ nghiêng đầu, tỉ mỉ quan sát anh ta: "Anh định nói gì?"

"Bố mẹ anh đến Lâm Châu chắc chắn sẽ đi gặp ông nội Kiều." Tần Ân cup mắt, nhếch khóe môi tự giễu: "Không tới Nhân Tế Đường, ra ngoài ăn bữa cơm được chứ?"

Kiều Mộ trầm lặng, gật đầu đồng ý.

Bố mẹ Tần Ân là bạn học cùng đại học với bố mẹ Kiều Mộ. Họ đến Lâm Châu, dù thế nào chẳng nữa cũng sẽ đến nhà thăm hỏi. Cô cũng không muốn khiến mọi việc quá khó coi. Trừ đeo bám cô ra, Tần Ân cũng chưa làm chuyện gì tổn thương tới cô.

Tần Ân thở phào một hơi hết trút được gánh nặng. Anh ta hạ bớt thái độ của mình: "Anh mong chúng ta có thể làm bạn, từ nay về sau anh tuyệt đối sẽ không quấy lấy em nữa."

"Thế là tốt nhất." Kiều Mộ nhướn mày.

Việc này đã quyết định, thương lượng xong xuôi hôm sau sẽ dùng bữa tối ở nhà hàng nào, cô và anh ta chẳng còn gì hay để nói tiếp.

Trên đường về, nhớ ra áo phông của Tiêu Trì bị mình ném vào thùng rác, Kiều Mộ bảo Tần Bản dừng xe, mua cho Tiêu Trì một cái mới.

Đến nhà, xuống xe, Lí Thành An đang trông coi phòng khám.

Trông thấy Tần Bản, hắn liền cười he he ra ngoài cửa nghênh đón.

Kiều Mộ lười chẳng buồn nói. Cô vào trong viện rửa trái cây, sau đấy ra khỏi viện bằng cửa ngách, tính toán thời gian và đi vào trong ngõ.

Trương Dương tới rất nhanh. Hai người gặp nhau rồi cùng đến chỗ nhà trọ của Hoàng Viện. Lên tầng, thấy Hoàng Viện vẫn chưa về, tổng hợp lại những nơi ngày thường cô bé thường tới, họ bắt đầu đi tìm cô bé từ đó.

Tìm mấy hiệu sách và quán net có thể ở lại qua đêm, vẫn không thấy người, Trương Dương sức nhớ hôm qua Hoàng Viện đã liên lạc với cậu ấy bằng điện thoại công cộng, bảo rằng hôm nay muốn đến nhà một anh trai, bàn bạc chuyện sẽ đến ở nhà anh ta.

Kiều Mộ nhú mày, hỏi Trương Dương nhà anh trai đó cách đây có xa không.

"Không xa lắm ạ, em từng đi với cô ấy một lần."

Trương Dương nhìn khắp một vòng, cậu ấy hỏi Kiều Mộ biết đi xe đạp không.

"Khinh chị hả." Kiều Mộ nhếch mày. Ra khỏi con ngõ, tới điểm để xe đạp công cộng gần đấy, cô quét mã vạch lấy một chiếc, nhấn pê -

đan. Hai chị em lần nữa lên đường.

Đâu phải không xa lắm, rõ ràng rất xa thì có.

Đạp xe được 20 phút, hai người dừng trước cửa một ngôi nhà hai tầng có khoảng sân nhỏ, đầu đã nhể nhại mồ hôi.

Mặt Trời mới ló ra một nửa mà mặt đất đã bị hong khô giòn. Chung quanh con ngõ hầu như không có người qua lại. Không khí nóng dấp dính trên người, cực kỳ khó chịu. Kiều Mộ đạp xe đi xa hơn mua hai chai nước đem về, một chai cho Trương Dương, một chai cho mình. Cô vận nắp uống liền một hơi, rồi tiến lên gõ cửa.

Trong nhà có người nhưng sống chết không mở cửa.

Trương Dương dán tai vào cửa lớn nghe ngóng một chốc, sắc mặt dần dần trở nên xấu đi, "Chị Kiều, Hoàng Viện ở trong này ạ."

Tim Kiều Mộ đập thành thịch, cô ngó bức tường vây cao cao: "Em trèo lên được không?"

Dứt lời, Tiêu Trì không biết từ nơi nào chui ra. Anh duỗi tay kéo ngay cô lại, nửa thật nửa giả trêu chọc: "Tìm đâu được cậu chàng non tơ* này đây?"

(*Nguyên văn là tiểu thịt tươi)

"Bạn trai của Hoàng Viện, bọn em đến tìm con bé!" Kiều Mộ chỉ chỉ cửa lớn: "Trong nhà có người, cơ mà không ra mở."

"Tụi anh cũng tới tìm con bé." Tiêu Trì quay đầu nháy mắt với Tam Nhi, kế tiếp anh tóm lấy cánh tay cô, kéo dịch qua một bên để Tam Nhi 'giải quyết'.

Tam Nhi đi tới, gã móc trong túi một cái ngoái tai, xoay hai ba cái đã mở được cửa, đen mặt vọt vào nhà.

Hoàng Viện đúng thật đang ở đây, cảnh tượng khá hỗn loạn.

Tiêu Trì lao vào như một con báo, một phát đá bay thẳng khốn nạn đang gắng dở trò mất dạy. Tam Nhi cũng không rảnh, xông lên đâm cho tên đó một trận.

Mặt Trương Dương xám ngoét, cậu ấy nhào tới, ra tay rất tàn nhẫn.

Hoàng Viện run lẩy bẩy ôm cánh tay, co rúm trong một góc sofa, tím bầm khắp mặt, cổ họng khản đặc nói không nên lời. Kiều Mộ đi qua nhật đồng phục dưới đất, phủ lên cơ thể Hoàng Viện. Ánh mắt cô tối lại.

Đánh vài phút, Tiêu Trì và Tam Nhi ngừng tay và ngăn Trương Dương. Sau đấy còng tay cái thẳng nhãi toan làm trò đòi bại với Hoàng Viện.

"Em đừng sợ. Không có chuyện gì nữa rồi." Cơn tức giận còn sót của Trương Dương vẫn chưa tiêu tan. Cậu ấy cúi xuống bế cô bé gầy gò nhỏ nhắn lên, đi ra ngoài với vẻ mặt lạnh lẽo.

"Đội đã!" Kiều Mộ gọi cậu ấy lại. Cô quay sang Tiêu Trì: "Cởi áo của anh cho em!"

Tiêu Trì khẽ nháp môi, cởi chiếc áo phong đang mặc, đưa cho cô.

Kiều Mộ bắt kịp Trương Dương, trùm chiếc áo lên người Hoàng Viện, đi cùng cậu ấy. Ra khỏi cửa lớn, con ngõ vẫn yên ắng như trước, không ai biết ban nãy đã xảy ra chuyện gì.

Tam Nhi đánh xe qua đây, dẫn thẳng khố kia, Trương Dương và Hoàng Viện đến đồn công an gần nhất. Kiều Mộ với Tiêu Trì đi trả xe đạp công cộng.

Dọc đường, cô không mở miệng nói một lời, cứ thấp đầu đạp xe như bay.

Tiêu Trì lẳng lặng theo sau cô. Trả xe xong, thấy cô vẫn rất lạ, anh túm lấy cô và bấm số gọi cho Tam Nhi.

Lát sau, Tiêu Trì để máy sát tai Kiều Mộ.

Nghe thấy Hoàng Viện chưa bị 'xâm phạm', lòng Kiều Mộ mới thoáng nhẹ nhõm. Cô bỏ chai nước khoáng vào túi, chậm rãi rảo bước về nhà.

Tiêu Trì mình trần, rút bao thuốc lá trong túi quần ra châm một điếu. Anh rít một hơi, rũ mi dăm dăm nhìn sườn mặt giá băng của cô, "Tim em làm bằng đậu hũ à?"

Kiều Mộ ngoảnh đầu. Tiêu Trì bỗng ôm lấy cô, cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn thật sâu, mập mờ nói: "Hôm nay anh nghĩ phép..."

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 25

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'ANH CŨNG CHỈ QUẤY RỐI MỖI EM THÔI.'

Tác giả có lời muốn nói: Là thế này, Tam Tổ đã lắp đặt thiết bị chống trộm, chưa từng dùng chức năng này cho nên không biết sẽ thế nào... Chúc các người đẹp đọc truyện vui vẻ nhé! Muahhhh~~

.....

Tim Kiều Mộ lờ mờ một nhịp. Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo chớp chớp. Đẩy anh ra, cô mở nắp chai nước khoáng, ngửa đầu uống một hớp để che giấu sự hoảng loạn.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay bởi nguyên nhân khác mà mồ hôi trên người cứ túa hết lớp này tới lớp khác, cái lưng đã nhanh chóng ướt đẫm.

Tiêu Trì mỉm cười rồi lại ôm lấy Kiều Mộ, nồng nàn hôn lên trán cô, mà trong lòng dậy sóng.

Về tới Nhân Tế Đường, Tam Nhi gọi điện thoại nói đưa Hoàng Viện đến nhà Quan Công trước, bên ấy gần trường học của cô bé.

Ông già phải vào viện chăm sóc cho Quan Công, một mình bà già ở nhà buồn chết đi được.

Tiêu Trì 'ờ' một tiếng, rồi bảo: "Cậu gọi Ngân Kiều tới. Nhiều khả năng trên tay cô bé có đồ của Khương Bán Hạ để lại. Trước tiên, trấn an tinh thần cô bé, sau đấy hãy hỏi chuyện chính."

Đầu dây bên kia, Tam Nhi hi hi ha ha đùa giỡn đôi câu liền kết thúc cuộc gọi.

Tiêu Trì cất điện thoại, thấy Kiều Mộ từ trong phòng khám đi ra xách theo một chiếc túi. Anh hơi nhếch mày, chủ động chìa tay nhận.

Kiều Mộ khẽ bặm môi, đưa túi cho anh. Cô hờ hững ngó sang chỗ khác, chẳng nói năng gì.

Tiêu Trì mở túi, thò tay lấy ra một chiếc áo phông, còn cố ý mặc vào trước mặt cô. Mặt Trời đã ngả về Tây, Kiều Mộ đứng trong bóng râm, trên trán và sống mũi rịn một lớp mồ hôi mỏng, những sợi tóc dán vào cằm cổ trắng nõn, dáng vẻ lạnh lùng và thanh cao ấy vô cùng cuốn hút.

"Mặc vừa lắm!" Tiêu Trì toét miệng. Khoảnh khắc cô quay đầu, nhanh như chớp, anh hôn trán cô, "Cảm ơn em!"

Kiều Mộ hơi ngẩn người, máu huyết toàn thân cũng tăng tốc. Cô bối rối mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Tiêu Trì lấy một miếng thuốc, cắn trong miệng nhưng không châm, tay trái anh dứt túi quần, cách lớp vải vóc, búng lên đùi mấy cái. Qua cửa sổ xe, anh nhìn cô với ánh mắt đầy ý tứ.

Mấy giây sau, Tiêu Trì kéo cửa xe, chui vào, thoải mái ngả mình trên ghế. Anh nâng cổ tay xem đồng hồ, hỏi cô có biết suối nước nóng nào không?

Kiều Mộ ngạc nhiên: "Anh muốn đi ngâm suối nước nóng à?"

"Hỏi tí thôi!" Tiêu Trì cười cợt nhả, cúi đầu thắt dây an toàn.

Mới qua trận mưa lớn, nên đây cũng không phải là thời điểm tốt để ngâm suối nước nóng. Kiều Mộ ngẫm nghĩ một chốc. Nhớ tới chuyện Mạnh Trường Phong từng hẹn mình đi suối nước nóng, cô thoáng liếc mắt anh, đáy mắt toát lên ánh cười.

Đi ngang siêu thị gần nhà anh, Tiêu Trì bỗng bảo dừng xe. Anh cong khoe môi, đưa mắt nhìn cô.

Kiều Mộ tìm chỗ đỗ xe, đoạn thản nhiên cùng anh vào siêu thị.

Tiêu Trì lấy xe đẩy, lượn một vòng tầng một rồi đi thang máy lên tầng trên, thong thả lượn quanh khu đồ tươi sống.

Kiều Mộ theo bước anh. Đi ngang quầy trái cây, cô dừng lại lấy túi đựng măng cụt.

Tiêu Trì khom người, hai tay chống trên tay cầm xe đẩy, chăm chú nhìn cô cứ thế bỏ vào trong túi, cũng chẳng buồn chọn. Anh vốn định nhắc cô có vài quả không ăn được đâu, nhưng lời tới bên miệng lại nuốt về. Khoe môi anh bất giác vênh lên.

Không nghĩ tới cô cũng có dáng vẻ ngốc nghếch này.

Đóng gói xong măng cụt, Kiều Mộ lại tiện thể nhặt một túi cherry, cho cả vào trong xe đẩy.

Tiêu Trì đem đi cân. Ngoảnh đầu thấy cô theo sau, anh bỗng có thứ cảm giác không nói nên lời, mềm mại xao động tận đáy lòng.

Mua đủ những thứ muốn ăn trong bữa tối, Tiêu Trì đi thanh toán, Kiều Mộ ra ngoài trước. Cô khoanh tay đứng ở cửa ra, áo thun trắng, quần thể thao màu xám, đơn giản và thoải mái.

Kiều Mộ không cao, chỉ khoảng 1m 65, nhưng chỗ nên gầy thì gầy, chỗ nên nhiều thịt thì lại đầy đặn.

Tiêu Trì thu hồi tầm mắt, rũ mi nhìn kệ hàng trước quầy thu ngân mà lòng rạo rức.

Quét một vòng, lúc tới lượt mình, anh tiện tay cầm một hộp Durex siêu mỏng.

Đi về vẫn là Kiều Mộ lái xe. Đã một thời gian dài trong nhà không có người ở, buổi sáng quét dọn rồi nhưng vào cửa vẫn còn mùi bụi bặm xộc thẳng vào mũi.

Tiêu Trì mở cửa sổ, tiếp đẩy xách cái túi bảo vệ môi trường vào bếp: "Em cứ đợi ở phòng khách xem TV đi, không cho phép bỏ chạy!"

Chớp chớp mắt, dõi theo bóng dáng cao ráo của anh, Kiều Mộ hơi buồn cười.

Dường như anh còn căng thẳng hơn cả cô.

Vào bếp, Tiêu Trì nghe thấy tiếng quảng cáo vọng tới, anh lấy hộp Durex siêu mỏng cho vào túi quần, đeo tạp dề, rửa tay nấu cơm.

Lúc bố anh còn sống, hễ được nghỉ là cả ngày ông không ra khỏi cửa, ở nhà nấu những món ngon cho hai mẹ con anh. Về sau thì ông nấu cho mình anh.

Không ngờ có một ngày, bản thân cũng sẽ vứt bỏ suy nghĩ 'quân tử xa phòng bếp', cam tâm tình nguyện nấu nướng. Cảm giác cũng không tồi.

Tối hôm đó ở Nhân Tế Đường, nom Kiều Mộ rửa bát, dưới ánh đèn bao phủ, sườn mặt cô điềm tĩnh, dịu dàng xinh đẹp vô cùng. Trâm cài búi tóc, cần cổ mảnh mai, lớp sương giá thường thường không xua tan đi nổi, giống một cô vợ bé nhỏ vẫn luôn đợi anh về nhà, khiến anh hoàn toàn bị ám.

Vo gạo, cho vào nồi. Tiêu Trì sẽ sàng đến sau cửa, lặng lẽ thò đầu dòm một cái. Thấy Kiều Mộ vẫn ngồi đấy, anh không nhin nổi cười.

Lúc sau, có tiếng bước chân đi tới, anh quay đầu đối diện với đôi mắt chứa chan nét cười của cô, khóe môi anh nhướng lên rất gian manh: "Ăn no rồi mới có sức."

Kiều Mộ khoanh tay, biếng nhác dựa vào khung cửa nhìn Tiêu Trì.

Trong nhà, mọi người đều không biết nấu ăn, ngày thường chủ yếu thuê người giúp việc. Mỗi dịp lễ Tết đối với cô và Kiều Huy mà nói, đơn giản chính là ngày thăm họạ.

Sau này cô tự học được, tuy nhiên cũng chỉ ở mức độ trung bình, còn về hương vị thì không dám có yêu cầu gì hơn.

Trái lại, để theo đuổi được chị dâu, Kiều Huy đã coi kỹ năng nấu nướng là đề tài nghiên cứu, nên mới có thành quả phong phú hôm nay.

"Nhìn ra hoa chưa?" Tiêu Trì trêu đùa. Chạm vào đôi mắt thăm sâu đen láy của cô, sống lưng như bị kim chích, anh cười nói: "Anh đói."

"Em cũng đói."

Kiều Mộ thả tay xuống. Mở túi măng cụt lấy một quả, cô dựa vào tủ bát, gắng sức tách vỏ.

Ném một miếng, lông mày cô khẽ nhăn tít.

"Thứ này phải chọn quả mềm, cuống phải xanh." Tiêu Trì lấy đi quả măng cụt trên tay Kiều Mộ. Anh cầm một quả khác, tách vỏ, đưa phần thịt quả tới bên miệng cô: "Thử xem!"

Kiều Mộ hơi ngước mặt, cô vô thức cắn môi dưới rồi há mồm cắn thịt quả anh đưa.

Tiêu Trì nhếch miệng mỉm cười, anh để phần thịt quả ra xa và cúi đầu lấp kín môi cô.

Kiều Mộ bị ép phải ngẩng đầu, trước mặt cô là gương mặt phóng đại của anh. Lồng ngực Tiêu Trì nặng nề áp xuống, bàn tay cầm măng cụt vòng qua sau gáy Kiều Mộ, dùng cổ tay nâng đầu cô, hôn đến khi cô sắp ngạt thở mới chịu buông.

Tiêu Trì hỏn hển, dứt thịt quả vào trong miệng Kiều Mộ, lại thấp đầu thơm trán cô một cái: "Xem TV đi, kẻo hôm nay không có cơm ăn đâu."

Sau một hồi thở dốc, Kiều Mộ vịn tủ bếp để đứng cho vững. Cô nuốt múi măng cụt xuống, lắng yên nhìn anh, chẳng nhúc nhích.

Tiêu Trì phì cười, lồng ngực phát ra rung động nhẹ nhẹ. Anh đổ cherry ra, rửa sạch, cho vào đĩa, để cạnh tay cô, cũng không đuổi cô ra ngoài nữa.

Ăn xong cherry, Kiều Mộ rửa sạch tay, phụ anh nấu bữa tối.

Động tác trên tay anh thoáng khựng lại, nụ cười trên môi dần dần lan rộng.

Chỉ có hai người ăn cơm, Tiêu Trì cũng không định bụng làm thành bàn tiệc. Anh nấu một đĩa trai chao ớt, bầu dục xào, cải xào, cộng thêm canh trứng cà chua.

Làm xong, dọn dẹp sạch sẽ, bưng đồ ăn ra, hai người ngồi vào bàn.

Kiều Mộ cầm đũa nếm thử từng món, híp mắt đầy thỏa mãn : "Anh học bao lâu rồi?"

"Anh học với ông già, cũng lâu lắm rồi!" Tiêu Trì giơ tay chỉ bức ảnh trong phòng khách: "Mẹ anh nấu ăn không ngon, nên ba anh cố ý đi học, anh cũng học theo."

Nhìn theo ngón tay anh chỉ, Kiều Mộ gật đầu, cầm bát đơm cơm cho mình.

Tiêu Trì đứng dậy kéo rèm, vặn nhỏ tiếng TV, anh nói: "Lần tới rảnh, anh làm món thịt kho dưa cho em."

Tim Kiều Mộ 'rung rinh', cô hỏi: "Anh thích xem trộm đời tư của em vậy sao?"

Trước khi về nước, cô đã đăng một loạt các món mình muốn ăn trên Twitter. Trở lại đã gần hai tháng, ngoài mì xào với gà luộc, cô cũng chưa ăn những món khác, thịt kho dưa là một trong số đó.

Hứa Thanh San bận túi bụi, còn phải thu dọn hậu quả do sai lầm gây nên, thành thử chưa có thời gian cùng Kiều Mộ đi ăn.

"Nợ của hai ta còn chưa tính, không nhìn chăm chăm sao được." Tiêu Trì nhếch khóe môi. Anh ngồi lại, ánh mắt sáng rõ: "Anh phải báo ân chứ."

"Lưu manh!" Kiều Mộ chặn họng Tiêu Trì.

Bỗng chốc anh cười ra tiếng: "Một chín một mười thôi."

Kiều Mộ chăm chú nhìn anh trong giây lát rồi yên lặng ăn cơm. Ăn xong, Trời đã tối hẳn. Kiều Mộ đến phòng khách xem TV, Tiêu Trì thu dọn bàn, vào bếp rửa bát.

Nghe tiếng nước chảy rào rào từ bếp truyền tới, Kiều Mộ cứ ngẩn ngơ. Thậm chí anh đến gần mà cô cũng chẳng hay.

"Nghĩ gì thế?" Tiêu Trì ngồi xuống cạnh Kiều Mộ. Lúc cô quay đầu, anh lại tranh thủ ịn môi vào trán cô: "Ăn trái cây!"

Kiều Mộ cup mắt, trông thấy những quả măng cụt còn lại đều đã được anh bóc vỏ, thịt quả xếp gọn gàng trong đĩa, bên trên còn cắm một cây tăm, cô không khỏi nhướn mày: "Trước đây cũng dĩ người khác như vậy à?"

"Không có người khác." Tiêu Trì thả lỏng cơ thể, dựa vào lưng ghế. Anh nhìn thẳng vào bức ảnh trên tủ TV, "Ngày ngày đi sớm về khuya, có khi một tháng chẳng ở nhà được mấy hôm, chưa biết chừng lúc nào đó sẽ đi mất, ai dám để anh dễ."

"Anh hiểu về luật pháp mà còn phạm pháp, hờ một tí là diễn trò quấy rối người ta! Không ai để ý cũng đáng đời." Kiều Mộ chậm rãi đưa múi măng cụt vào miệng.

Trước anh, cô chưa bao giờ tiếp xúc với cảnh sát. Song, trong lòng cô biết rõ, phần lớn cảnh sát đều không giống như anh.

"Anh cũng chỉ quấy rối mỗi em thôi!" Tiêu Trì châm một điếu thuốc, "Ban đầu đúng là không biết mặt em bị thương, ông cụ chưa từng nhắc tới. Anh chỉ muốn xem thử có phải em thật sự quên mất anh không, có biết tức giận không?"

"Tốt xấu gì em cũng đã cứu anh, anh lấy oán trả ơn thế à?" Kiều Mộ không tỏ rõ ý kiến.

"Là lấy thân hứa hẹn, nguyện làm cá thối mà." Tiêu Trì rít một hơi thuốc, tiếng cười nhẹ nhàng và trong vắt: "Tóm lại, hôm nay em tới là để tính toán nợ cũ với anh hửm?"

"Anh nghĩ vậy?" Kiều Mộ nuốt miếng măng cụt, chéch đầu nhìn đôi mắt giấu sau làn khói thuốc của anh: "Không được sao?"

Được! Tiêu Trì ngồi thẳng dậy, dập tắt điếu thuốc. Anh dán mắt nhìn cô đến xuất thần. Thoáng sau, anh nghiêng người qua, rút cây trâm cài trên búi tóc cô, khép mi, môi kề môi.

Kiều Mộ ngã vào sofa, đầu cô đụng phải thành ghế, trước mắt toàn sao là sao. Chiếc áo phông bị anh vén lên, lòng bàn tay mang

theo những vết chai ram ráp dán vào trái tim Kiều Mộ, lực tay ấn xuống khiến cô hơi khó chịu.

Chung cư rất yên tĩnh, thi thoảng có người đi qua hành lang ngoài cửa, ván sàn truyền tới những chấn động khe khẽ.

Lúc sau, cửa phòng đột nhiên bị lay đến nỗi rung chuyển Trời Đất, di động vút trên bàn trà cũng phát ra tiếng rì rì quấy nhiễu lòng người.

Tiêu Trì thấp giọng chửi tục một câu, nằm nhoài trên người Kiều Mộ thở phì phò: "Lần sau có phải nên tìm cô bạn thầy bói kia của em xem ngày cho không nhỉ?"

"Cũng được." Đáy mắt Kiều Mộ ngập tràn niềm vui. Rõ ràng là lời chế nhạo, nhưng từ miệng cô nói ra vẫn giá băng chẳng hề có độ ấm.

Tiêu Trì cắn môi cô một cái, sầm mặt đứng lên, vừa chỉnh lại quần áo vừa đi mở cửa.

Kiều Mộ ngồi dậy, cúi đầu sửa sang quần áo trên người, trái tim đập rộn.

Cửa mở, trông thấy người bên ngoài là Ngân Kiều, trán Tiêu Trì thoáng chốc nổi gân xanh.

"Anh Trì, anh ở nhà thật này!" Ngân Kiều trưng bộ mặt tươi cười, hai mắt lấp lánh: "Ở dưới lầu, em thấy vấn đề đèn còn tưởng anh ra ngoài quên tắt."

Tiêu Trì cau mày, khuôn mặt lạnh lẽo lộ vẻ dữ dằn: "Chuyện gì?"

Ngân Kiều chột dạ cúi đầu, nhìn chòng chọc đôi giày vải xinh xẻo của nữ cạnh chân anh. Cô ta đẩy anh ra, bước vào tự nhiên như không: "Có chuyện!"

Chương 26

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'NHỚ ĐI XEM NGÀY TỐT...'

Khoảnh khắc nhìn thấy Kiều Mộ, tâm trí Ngân Kiều đột nhiên trống rỗng, cô ta khựng bước, đứng sững lại. Sự ung dung và bình tĩnh lúc mới tới sụp đổ như tuyết lở trong nháy mắt.

Mái tóc đen nhánh của Kiều Mộ buông xõa, cô nhàn nhã làm ồ trên sofa, tay bưng cái đĩa, tay kia cầm tăm, thong dong nhai đồ ăn.

Khuôn mặt cô hết ngày thường, nhưng nhìn kĩ vẫn nhận ra được trên gương mặt ấy đượm sắc hồng phơn phớt.

Hai tay buông thõng bên hông của Ngân Kiều siết thành nắm đấm, khẽ run rẩy. Cô ta cực lực khống chế sự đố kị: "Bác sĩ Kiều yêu nghề thật đấy! Muộn thế này còn... phục vụ tận nơi."

"Anh ấy khá đặc biệt. Bất kể ban ngày hay ban đêm, tôi đều có thể làm... phục vụ tận nơi." Kiều Mộ nhướng mày, cô cố ý dừng lại một thoáng, sau đấy bỏ múi măng cụt cuối cùng vào miệng, rồi giơ cái đĩa, trông về phía Tiêu Trì.

Đôi mắt lòng trắng lòng đen rõ ràng sáng long lanh với ánh nhìn khiêu khích. Tiêu Trì suýt nữa 'đứt phanh'. Trước đây, đúng là không phát hiện cô nói chuyện 'đau tim' thế này.

"Vừa khéo, tôi cũng không được thoải mái lắm. Bác sĩ Kiều cũng xem cho tôi chút!" Ngân Kiều cố gắng điều chỉnh sắc mặt, cô ta tươi cười, ánh mắt sâu hun hút chiếu thẳng vào Kiều Mộ.

Đặt đĩa xuống bàn, Kiều Mộ rút khăn giấy lau tay, cũng không tiếp lời.

Tiêu Trì cau mày, cơ nơi khóe mắt giãn giật dữ dội. Anh giờ một cánh tay, tóm lấy bả vai Ngân Kiều đẩy cô ta ra ngoài, "Ở đây không có việc của cô."

'Rầm' một tiếng, cửa đóng sập. Mu bàn tay Ngân Kiều đụng phải tay vịn cầu thang, tê rần. Con lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, dần dần tràn vào tim.

Sự cự tuyệt của anh xưa nay luôn nghiêm túc, chỉ có mình cô ta tưởng đó là đùa vui....

Trong phòng, bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Kiều Mộ ôm cánh tay, lười biếng ngả người trên sofa. Cô giấu đi nét cười nơi đáy mắt, khẽ nháp môi nhìn Tiêu Trì và chẳng nói một lời.

Dáng vẻ tới 'bất gian' của Ngân Kiều, quả thực khiến cô rất khó chịu, tuy rằng họ chỉ đang hôn tương đối kịch liệt, vẫn chưa đến bước kia. Nhưng nom bộ dạng nín nhịn chặt vật của Tiêu Trì, tự dưng cô lại buồn cười.

"Ghen à?" Tiêu Trì bước đến, ôm Kiều Mộ vào lòng mà cười gượng.

Lúc Kiều Mộ im lặng, từ sợi tóc tới móng chân tỏa ra sự lạnh lẽo bức người, đôi mắt như gương, soi thấu con người ta, không giữ lại bất cứ góc chết nào.

Chút 'ham muốn' còn sót của Tiêu Trì sớm đã tan biến giữa cái nhìn lạnh lẽ của cô.

"Muộn rồi, em phải về kéo ông nội lo." Kiều Mộ đẩy anh ra. Cô búi lại tóc, cài cây trâm được tìm thấy trên sô pha để giữ chặt búi tóc.

"Trước khi đi bôi thuốc hộ anh cái đã!" Tiêu Trì sán đến, ấn lên má cô một nụ hôn, rồi đứng dậy mở tủ TV, lấy hòm thuốc gia đình ra.

Đợi anh ngồi xuống, Kiều Mộ vén áo phông của anh lên. Vết thương sau lưng đã hơi mưng mủ, may mà không nghiêm trọng lắm. Rút tay về, cảm xúc không vui biến mất chóng vánh. Cô bảo: "Anh cởi áo đi, nằm tử tế."

Tiêu Trì nghiêm chỉnh làm theo, nhưng thềm thở phào nhẹ nhõm. Thời tiết nóng nực, bận rộn nên quên bég làm sao ngứa viêm nhiễm cho vết thương, mưng mủ rồi cũng mặc kệ, chẳng nghĩ tới còn có tác dụng khác.

Kiều Mộ lấy cồn i ốt và tăm bông, cố gắng bóp mủ trên lưng anh. Cô lục trong túi quần ra một lọ thuốc con con, tắm thuốc bột vào tăm bông, bôi lên vết thương: "Thuốc trị ngoại thương ông nội điều chế, có thể đẩy nhanh quá trình lành da."

Lúc đến định đưa cho anh, sau đấy... quên mất!

"Anh nhớ hồi trước ông cũng nhận bệnh nhân đến điều trị nội trú tại Nhân Tế Đường, sau này sao lại thôi?" Tiêu Trì lim dim mắt đầy khoan khoái.

Tay cô rất lạnh, dán vào như tảng băng, mát đến tận đáy tim.

"Em không rõ. Sau khi mặt em xảy ra vấn đề thì ông không nhận bệnh nhân ở lại nữa. Về sau, ngành đông ý 'tha hóa' kinh khủng, anh em lo sẽ có chuyện nên cũng không để ông nội nhận." Kiều Mộ nhàn nhạt đáp.

Nằm bò một lúc, Tiêu Trì lại ngửa ngáy trong lòng: "Xong chưa em?"

"Xong rồi. Em thu dọn hòm thuốc đã!" Kiều Mộ vút bông tắm, bảo anh nằm úp như vậy, không được cử động trong 10 phút.

Tiêu Trì nghiêng đầu, đôi mắt đen thâm thúy khép hờ. Nhìn cô lần lượt thu dọn hòm thuốc gọn gàng, lòng anh lại 'rộn ràng'.

Kiều Mộ cất cả lọ thuốc bột vào, đóng nắp hòm thuốc, để lại vào tủ TV.

Di động quăng trên bàn trà lần nữa có cuộc gọi tới. Tiêu Trì khẽ động dậy, vừa định bò dậy thì bị cô nhéo vào cổ, nhấn anh nằm yên chỗ cũ: "Chưa hết 10 phút!"

Giọng điệu cảnh cáo.

"Tay em luyện tập nên mới được vậy hả?" Tiêu Trì không biết xấu hổ lại toan ngồi dậy. Mới thoáng nhúc nhích, Kiều Mộ liền tăng lực

tay, lần nữa nhấn anh xuống. Từ trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói lạnh lạnh của cô: "Vẫn đang luyện."

Về đặc ý rõ mồn một, khiến Tiêu Trì ngoan ngoãn hoàn toàn.

Nhận lấy di động Kiều Mộ đưa, anh nằm bò nghe máy: "Tình hình thế nào?"

"Hoàng Viện bên này đã có manh mối mới, giờ tôi đang về cục báo cáo với sếp phó Lương. Khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến." Tiếng Tam Nhi vang lên, phấn khích lạ kì.

Tiêu Trì đáp 'ờ'. Điện mất thôi, hết người này tới người khác, cứ như thể cố ý phá thói anh vậy.

Nom sắc mặt Tiêu Trì có gì đó không đúng, mắt Kiều Mộ lại ánh lên niềm vui, còn cố tình trêu anh: "Nhớ đi xem ngày tốt đấy nhé!"

"Về anh nhất định phải 'chỉnh đốn' em mới được!" Tiêu Trì nghiêng răng.

Kiều Mộ nường mày. Cô đứng dậy sửa sang quần áo chỉnh tề, đoạn cúi người cầm túi xách, quay gót đi luôn: "Ngủ ngon!"

Giọng điệu thiếu 'trừng trị' đây mà. Tiêu Trì nhảy phắt dậy hòng đuổi theo Kiều Mộ. Không ngờ, cô như thể nhìn thấy anh, nhoáng cái đã ra khỏi nhà, tiện tay đóng cửa vào.

Khóe môi Tiêu Trì co rút, anh quay lưng cầm di động và bao thuốc vút trên bàn trà, mặc áo rồi mau mau xuống lầu.

Kiều Mộ đã quay xong xe. Cô vẫy vẫy tay với anh. Chiếc xe phun cho anh một luồng khói ống xả, nghênh ngang rời đi.

Tiêu Trì híp mắt đứng một lúc, bỗng chốc bật cười.

Em chờ đấy!

....

Về đến nhà, Kiều Mộ tắm rửa, trèo lên giường trần trọc mãi không ngủ nổi. Khép mi, bên tai toàn là giọng nói của Tiêu Trì. Sáng sớm rời giường, cô vác cặp mắt thâm quầng đến khiếp, đánh cộc gỗ nửa tiếng, bấy giờ cảm giác toàn thân không có sức lực mới tan bớt.

Hôm nay, Kiều Huy dẫn chị dâu về. Ngoài miệng, ông nội bảo không có thằng cháu Kiều Huy này, nhưng trong lòng ông lại thương chết đi được.

Sáng ra, ông nội cũng không đi dạo, thức dậy thì đánh một bài quyền. Dì Lưu vừa tới liền chỉ huy Kiều Mộ dọn dẹp nhà cửa.

Kiều Mộ nhào lên song chắn cửa cầu thang nhìn một chốc, sau đấy qua phụ giúp. Hôm thứ Sáu, cô đã đi làm xét nghiệm dây thần kinh, dây thần kinh trên mặt cô đã bắt đầu có phản ứng. Mạnh Trường Phong đề nghị cô trước hết ngừng châm kim một thời gian, đổi sang dùng thuốc bôi để xem có hiệu quả không.

Cô cũng nghĩ đề nghị này không tồi, nên đã lấy thuốc về và đang trong quá trình thử nghiệm.

9 giờ hơn, Trương Dương một mình tới phòng thuốc đông y, áp úng hỏi thăm Kiều Mộ, rốt cuộc Hoàng Viện bị thằng khốn kiếp kia bắt nạt chưa?

"Chưa. Em không tin cô bé, chẳng lẽ cũng không tin sự thật chính mắt mình nhìn thấy sao?" Kiều Mộ cầm giẻ lau, giọng điệu

nghe ngóng: "Cãi nhau à?"

Trương Dương gật đầu rồi ra ngoài: "Em còn phải đến lớp học thêm."

"Trương Dương!" Kiều Mộ gọi cậu ấy lại: "Yên tâm chuẩn bị thi Đại Học đi, đừng nghĩ nhiều quá!"

Trương Dương chợt dừng bước, cậu ta ngoảnh đầu, thấp giọng vọt đáp: "Em sẽ cố gắng trở thành người mà cô ấy có thể dựa vào."

Mắt Kiều Mộ nhiều thêm sự tán thưởng: "Chị tin ở em!"

Tình yêu tuổi niên thiếu luôn trong sáng và đầy ắp những hi vọng tốt đẹp, thật khiến con người ta ngưỡng mộ. Thế giới của người lớn khá giả dối, cái gì cũng có thể đặt lên bàn để nói, từ nhà cửa, xe cộ, tiền, trẻ con. Thứ nào cũng cần tính toán chi li.

Hai mắt Trương Dương sáng rỡ, cậu ấy vẫy tay với Kiều Mộ, nhảy ra khỏi cửa lớn hệt con khỉ, trèo lên chiếc xe đạp leo núi của mình, nhún pê - đan rời đi.

Ánh Mặt Trời chói lóa, chiếc xe đạp leo núi vẽ nên một đường cong phóng khoáng trên đường, chớp mắt đã biến mất ở đầu bên kia.

Kiều Mộ tàn ngán nhìn một lát, sau đó cô gọi cho Tam Nhi để hỏi về tình hình của Hoàng Viện. Hiện tại, cảm xúc của cô bé rất không ổn định, còn cãi nhau với Trương Dương. Có điều, mong sao con bé đừng tìm đến cái chết nữa.

Nghe nói Ngân Kiều đã tìm bác sĩ tâm lí tư vấn cho Hoàng Viện, Kiều Mộ cũng nhẹ lòng hơn. Cô dặn dò một câu 'chú ý an toàn' và

kết thúc cuộc gọi.

Hôm nay Nhân Tế Đường đóng cửa, chuyến bay của Kiều Huy hạ cánh lúc 3 giờ chiều. Kiều Mộ đến sân bay trước cả nửa tiếng, cứ vài phút lại xem đồng hồ một lần.

Gần 3 giờ, xe của Tần Bân xuất hiện. Anh ta bước xuống, lặng lẽ đi tới bên cạnh Kiều Mộ. Tần Bân không nói một lời, nhưng niềm vui lại hiển hiện trong mắt.

Đây là lần đầu tiên Kiều Mộ cùng Tần Bân chờ chuyến bay của bố mẹ anh ta, và có lẽ cũng là lần cuối cùng. Nhớ tới Tiêu Trì, ánh cười trên mặt Kiều Mộ dần dần đọng lại bên môi. Đôi mắt cô dịu đi.

Kiều Mộ làm gì cũng rất có chính kiến, một khi đã quyết định thì không ai có thể lay chuyển nổi. Trừ khi, tự cô từ bỏ.

Nghĩ vậy, Tần Bân vô thức mở miệng: "Kiều Mộ."

'Hửm', Kiều Mộ quay sang nhìn anh ta. Đúng lúc ấy, di động có cuộc gọi, cô xua xua tay với Tần Bân, đi sang bên nghe máy. Lời Tần Bân định nói nghẹn trong cổ họng, anh ta đành nuốt xuống.

Kiều Mộ nhận điện thoại của Tiêu Trì, cô quét mắt một vòng xung quanh, chẳng phát hiện thấy anh. Cô thoáng mím môi, "Đón người! Sao anh biết em đang ở sân bay?"

Bên tai yên ắng hẳn, kèm theo tiếng kéo ghế ra. Một thoáng sau, giọng Tiêu Trì lần nữa vang lên, "Chú ý lái xe an toàn! Đợi anh đến tìm em!"

Kiều Mộ nhú mày, chưa kịp buông lời trêu chọc thì đầu dây bên kia đã cúp máy.

Trở lại, Kiều Huy một tay kéo vali, tay kia nắm tay chị dâu, đầu mày khóe mắt đều thấm đượm ý cười, đi sau các hành khách khác chậm rãi ra khỏi nhà ga sân bay.

Kiều Mộ vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng cất bước tiến lên đón: "Em chào chị dâu."

"Vẫn đen lắm. Sao em chịu được thế?" Nhiếp Lan ôm Kiều Mộ một cái, thì thầm ca thán bên tai cô: "Anh em ki thật đấy! Có cây trâm cũng chẳng mua cho chị."

"Công nhận ki lắm ạ! Em cũng có mỗi cây trâm làm thù lao thay anh ấy trông coi gia nghiệp này chị!" Đôi mắt Kiều Mộ đong đầy niềm vui.

Nhiếp Lan vỗ vỗ cô, nói với giọng cảm thông: "Nói vậy chị vẫn đỡ hơn em, được thêm một vệ sĩ cá nhân với cả đầu bếp riêng."

Kiều Mộ gục trên vai Nhiếp Lan giả bộ tủi thân: "Lương tâm chị không biết đau ư?"

"Không biết!" Nhiếp Lan hả hê cười lớn.

Kiều Huy buồn cười, lắc đầu. Anh bỏ hành lí vào trong cốp xe, lấy chìa khóa trên tay Kiều Mộ, phụ trách làm tài xế, để em chồng và chị dâu chuyện trò tâm sự.

Qua cửa kính xe, Kiều Mộ liếc nhìn Tần Bân và bố mẹ anh ta, rồi kể với Kiều Huy chuyện tối nay cùng dùng bữa.

"Có thể tham khảo kiến của ông nội. Nhưng mấu chốt vẫn là em. Mặc kệ chọn ai, em cũng phải suy nghĩ tỉ mỉ đến tất cả những hậu quả mà lựa chọn này mang lại." Kiều Huy nghiêm túc giảng giải:

"Yêu đương cũng được, kết hôn cũng được, không khác gì giải đề, đều phải suy nghĩ cặn kẽ, không thể dựa vào phán đoán chủ quan."

"Tóm lại, em trong mắt anh chính là đề thi hử?" Nhiếp Lan cắt ngang lời Kiều Huy, chị ấy tủm tỉm cười ôm lấy Kiều Mộ, gác cằm lên vai cô: "Đừng nghe loại người chỉ yêu đương một lần như anh trai em! Nói linh tinh đó em!"

Kiều Mộ gật đầu, ánh cười chứa chan nơi đáy mắt.

Trong lòng Kiều Huy, Nhiếp Lan không chỉ là một đề thi khó giải, giải từ năm nhất Đại học tới tốt nghiệp thạc sĩ, rồi đi làm, cơ mà trước mắt cũng chỉ là giành được thắng lợi mang tính chất giai đoạn.

Về đến nhà, chuyện trò một lúc thì Kiều Huy lái xe đưa Nhiếp Lan đi mua đồ. Kiều Mộ ở lại nghe ông nội luôn miệng Nhiếp Lan tốt thế này, Nhiếp Lan tốt thế nọ. Vừa mới gặp mà địa vị của chị ấy đã vượt xa cháu gái ruột là cô đây.

Gần đến giờ, Kiều Mộ sang mượn xe Hứa Thanh San, chở ông nội qua đó.

Tần Bân và bố mẹ anh ta tới sớm, một nhà ba người chờ trước cửa nhà hàng Xuân Bốn Mùa. Trông thấy ông cụ Kiều, họ liền nhiệt tình chào hỏi.

Kiều Mộ thờ ơ đứng cạnh Tần Bân, chờ họ hàn huyên.

Đứng một lát, lảng máng có thứ cảm giác bị theo dõi, Kiều Mộ xoay đầu nhìn về phía đối diện theo phản xạ.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 27

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'EM DỪNG CẢM HƠN ANH...'

Dãy phố trước cửa nhà hàng Xuân Bốn Mùa náo nhiệt không khác gì ngày thường nắng ráo.

Hai bên, đèn neon nhấp nháy đan xen, trên màn hình lớn đang phát luân phiên quảng cáo của các thương hiệu di động; tiếng gào to hết cỡ của cửa hàng chuyên kinh doanh mỹ phẩm chen ngang; cửa hàng quần áo giày mũ thì hô vang đổi mùa dọn kho thanh lí; mùi ngọt ngào của bắp rang bơ và kem li lor lừng trong không khí; dòng người qua lại ngược xuôi.

Kiều Mộ quét mắt một lượt, chẳng phát hiện thấy bất cứ điều gì lạ thường.

"Đang nhìn gì vậy?" Tần Ân cũng ngoảnh đầu dõi theo tầm mắt của cô.

Kiều Mộ dời ánh nhìn, lạnh nhạt đáp: "Sực nhớ ra quán kem đối diện có kem xoài rất ngon."

Tần Bân cúi xuống, đưa tay phủi đi bông hoa quế không biết rơi trên tóc cô từ bao giờ. Rồi, anh ta vỗ nhẹ vai cô, cất bước sang bên kia đường.

Bóng dáng cao cao lướt qua trước mặt cô, chớp mũi phảng phất người thấy mùi nước hoa sạch sẽ và mát rượi, lại toát lên sự chín chắn, trầm tĩnh. Kiều Mộ nhớ tới mùi thuốc lá trên người Tiêu Trì, ánh mắt cô lướt qua bóng lưng Tần Bân, dừng trên chiếc Ford màu đen trước cửa bồn phun nước. Cô khẽ nhú mào.

Kiều Mộ có một thứ trực giác kỳ lạ, đó là Tiêu Trì đang ở trên chiếc xe ấy.

Vừa sinh ra ý nghĩ này thì đèn pha của chiếc Ford lóe sáng. Một người đàn ông xa lạ xách chiếc túi, mở cửa bên ghế lái ngồi vào, nhưng không cho xe chạy.

Kiều Mộ quay đầu, tiếp tục nghe bố mẹ Tần Bân và ông nội chuyện trò.

Đằng sau, cửa sổ chiếc chiếc Ford hạ xuống một khe hở nhỏ.

Khuôn mặt Tiêu Trì giấu sau cửa sổ xe dán bóng kính màu. Anh nghiêng răng, ánh nhìn dữ tợn.

"Tiết mục gặp phụ huynh đây nhĩ? Hôm nay chị dâu đẹp thật đấy!" Tam Nhi nhận lấy hộp cơm trên tay Thạch Đầu, cười hi hí. Hấn liếc Tiêu Trì, cố tình châm chọc: "Lần đầu tiên em thấy chị ấy mặc váy á."

Tiêu Trì rít một hơi rồi dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn, đầu lông mày đề thấp, danh mặt. Anh mở nắp chai nước, ngửa cổ dốc vào miệng.

Tam Nhi thấy anh chẳng nói chẳng rằng bèn ngoan ngoãn ăn cơm.

Thạch Đầu không biết chuyện gì xảy ra. Nom sắc mặt Tiêu Trì không tốt, cậu ta dè dặt đưa hộp cơm cho anh.

Tiêu Trì cầm lấy, đặt lên tờ báo bên cạnh, chẳng buồn động tới.

Không lâu sau, Tần Bân xách cái túi có ly kem dùng một lần ra khỏi quán kem. Anh ta cẩn thận băng qua đường, đi về phía Kiều Mộ.

Tam Nhi dán mắt vào Tần Bân, đôi con ngươi hần thoáng lóe lên, giả bộ an ủi: "Chị dâu với anh tổng giám đốc Tần này xứng đôi phết! Đối phương không chỉ là nhà giàu đời thứ hai, trẻ tuổi, nhiều tiền, hình như còn đối xử với chị ấy rất tốt. Anh cũng đừng buồn. Anh phải nghĩ vậy này, chị ấy theo anh thật thì tương lai lúc sinh con đẻ cái, anh có thể vắng nhà này; cụ Kiều nhức đầu nóng sốt, anh cũng chẳng có mặt này. Hết thấy chuyện lớn chuyện nhỏ, anh đều có khả năng không ở nhà. Nghĩ thế sẽ bớt sầu hơn."

Tiêu Trì nhéo hai đầu lông mày. Anh mở hộp cơm, tách đôi dưa rồi lạng lẽ ăn: "Ăn cơm của cậu đi!"

Tam Nhi ngậm miệng, song lại cười thầm.

Quả này Tiêu Trì chống vó thật rồi. Trước kia, mang anh và Ngân Kiều ra trêu như vậy, anh chẳng hề hấn gì, lần nào cũng làm cho hấn và Quan Công oán thán như thể phạm tội phạm ấy.

Nói sao đi nữa, trong đại đội hình cảnh phần lớn là anh tài trẻ tuổi, còn tình hình trung đội cảnh sát chìm nghiêm trọng hơn.

Chuyện tình yêu đôi lứa càng khan hiếm, không khác gì bảo vật quốc gia.

Rõ ràng cùng một thành phố, cơ mà lại ảm ỉ đến nỗi còn rầu ruột hơn cả yêu người nơi khác. Nên những cô gái có thể chịu đựng được điều quý giá lắm thay.

Mặc dù cũng có ví dụ 'cảm mến' trong nội bộ, đôi bên có thể thấu hiểu cho nhau, nhưng Tiêu Trì không vừa mắt Ngân Kiều! Hết cách.

Ngoài cửa nhà hàng Xuân Bốn Mùa, nhìn li kem Tần Bân mua cho mình, vẻ mặt Kiều Mộ chẳng hề thay đổi, nhưng luôn cho con người ta một thứ ảo giác cô đang cười.

Lòng Tiêu Trì bốc lửa, không sao dập tắt nổi, cũng chẳng màng cơm nước nữa.

"Đến rồi!" Tam Nhi đột nhiên cất tiếng. Hắn ngồi thẳng dậy, cấp tốc nhét hộp cơm vào túi, nheo mắt chăm chú nhìn chiếc Audi màu đen vừa dừng trước cửa nhà hàng.

Tiêu Trì hít sâu một hơi, mặt anh trầm xuống, tiến vào trạng thái công việc.

Kiều Mộ sóng vai Tần Bân vào đại sảnh, ông cụ Kiều và bố mẹ Tần Bân đi đằng trước.

"Hay để tôi cầm cho!" Kiều Mộ chìa tay, đang tính lấy túi kem xoài trên tay Tần Bân thì sau lưng bỗng vang lên giọng nói xen lẫn tiếng cười: "Tổng giám đốc Tần, bác sĩ Kiều! Trùng hợp vậy, mọi người cũng tới dùng bữa à?"

Kiều Mộ với Tần Bân cùng ngoảnh đầu. Trương Lương Nghiệp và một người đàn ông trung niên chừng 50 tuổi bước tới, khuôn mặt tươi cười vừa đủ độ, không quá đối thân thiết.

Tần Bân tiến lên bắt tay với lão, lãnh đạm nói: "Hôm nay thật không khéo, toàn người trong nhà. Hôm khác có cơ hội sẽ tìm tổng giám đốc Trương uống một li."

"Tổng giám đốc Tần khách sáo rồi!" Trương Lương Nghiệp bắt tay Tần Bân, cũng không giới thiệu người đàn ông bên cạnh để đôi bên làm quen.

Chuyện trò đôi câu, ai đi lối nấy.

Kiều Mộ cùng Tần Bân theo cầu thang khác lên tầng hai, thi thoảng cô lại quay đầu nhìn phía đối diện. Cảm giác bị ai đó nhìn chằm chằm vẫn còn, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt. Đáy lòng Kiều Mộ hơi gai gai.

Vào phòng bao, ông nội với bố mẹ Tần Bân tán gẫu tiếp. Kiều Mộ yên lặng ăn kem xoài, đôi lúc mới hờ hững xen vào một đôi câu. Lát sau, Kiều Huy và Nhiếp Lan tới, đồ ăn vừa vận được bưng lên.

Bố mẹ Tần Bân trước giờ khó gần. Lần này đến, họ nhìn Kiều Mộ bằng ánh mắt xét nét, như thể ngồi trước mặt họ không phải một người mà là một món hàng.

Bị nhìn chằm chặp, Kiều Mộ khá khó chịu. Cô bưng cốc nước lên uống để khôi phục cảm xúc, sau đấy thản nhiên mở miệng: "Lần này chú dì tới định ở chơi mấy ngày ạ? Đúng lúc bạn của bạn trai cháu mở công ti du lịch. Nếu ở lại lâu, cháu bảo anh ấy sắp xếp cho chú dì một hướng dẫn viên, dẫn chú dì thăm quan một vòng."

"Công ti du lịch của bạn của bạn trai Kiều Mộ rất đáng tin cậy ạ." Tần Ân tiếp lời kịp thời.

Mặt Tần Vĩnh Thọ biến sắc, ông ta nghiêng đầu trao đổi một ánh mắt với vợ mình rồi mỉm cười nói không cần.

Làm rõ được mối quan hệ giữa Kiều Mộ và Tần Ân, bầu không khí của bữa tiệc hiển nhiên vui vẻ hẳn lên, mọi người sôi nổi nói về chuyện cũ.

Nhiếp Lan cong khóe môi, nét mặt rạng rỡ, chị ấy giơ ngón tay cái lên với Kiều Mộ dưới gầm bàn. Kiều Huy đã từng kể rõ chuyện của Tần Ân cho Nhiếp Lan nghe, chị ấy vốn định nếu Kiều Mộ không ứng phó nổi thì để mình và Kiều Huy đứng ra giải quyết.

May sao, Kiều Mộ xưa nay không muốn nể nang mặt mũi, nói thẳng hiệu quả tốt hơn.

Dùng bữa xong về nhà, ông nội uống chút rượu nên vào cửa liền lên lầu tắm rửa rồi đi nghỉ.

Nhiếp Lan và Kiều Mộ ngồi tán gẫu trên ghế đá trong viện trước. Lần này, Kiều Huy với Nhiếp Lan trở lại chỉ ở được một ngày, sau khi lấy giấy đăng ký kết hôn là phải quay về luôn.

"Anh trai em đã hẹn trước chưa ạ?" Kiều Mộ lấy di động ra xem tin nhắn chúc ngủ ngon ngắn ngủn của Tiêu Trì gửi.

"Em nghĩ sao?" Nhiếp Lan che miệng, ngọt ngào cười trộm: "Trước khi cầu hôn với chị, một ngày 'đổ bộ' hệ thống 3 lần."

Kiều Mộ chéch đầu, ngھn cổ liếc viện trong, đáy mắt dào dạt ánh cười: "Anh ấy đúng là đầu gỗ."

"Chị thích." Nhiếp Lan nhướn mày, nằm bò trên bàn đá, đắc ý nói: "Chị dâu em là thợ thủ công tài giỏi nhất đấy. Đầu gỗ mục nữa đến tay chị cũng dẻo, khắc ra hoa được nhá!"

Kiều Mộ cũng thầm công nhận, tặng ngay chị dâu một hồi khen ngợi.

Hôm sau, ăn sáng xong, Kiều Huy và Nhiếp Lan đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn, Kiều Mộ lái xe đến bệnh viện làm việc.

Tối qua, cùng Nhiếp Lan chuyện trò tới nửa đêm mới cảm thấy hơi buồn ngủ. Nhưng bệnh viện lại có hoạt động, ngoài điều động nhân sự phụ trách, phối hợp với bên phòng chống dịch bệnh, làm tốt công tác phòng dịch sau thiên tai, còn phải đi 'chia sẻ sự ấm áp' với các xã phường.

Khoa chăm cứu do cô và Mạnh Trường Phong dẫn theo 2 y tá tham gia, tập hợp với các đồng nghiệp của bệnh viện số Một, cùng phụ trách mấy phường xã bên này khu nội thành cũ.

Đến địa điểm tập trung, người của bệnh viện số Một bên kia đã tới đông đủ. Nghe lãnh đạo sở vệ sinh dịch tễ chịu trách nhiệm về việc này phát biểu xong, mọi người chia khu vực, rồi đeo hòm thuốc phân công nhau lên đường.

"Hoạt động thế này năm nào cũng làm, quen là được ấy mà." Mạnh Trường Phong giải thích và cho cô biết tên bệnh viện mấy xã phường cần phải đến.

Kiều Mộ ngáp một cái, lơ mơ gật đầu.

Mạnh Trường Phong thấy cô buồn ngủ quá, lại không dám hỏi, đành tìm chuyện để nói: "Sao em không mang hòm thuốc bệnh viện

phát?"

"Em quen dùng cái này rồi! Hồi ở nước ngoài, hể ra khỏi cửa là gặp người bị thương." Kiều Mộ uống hớp nước, cố xốc tinh thần lên, "Nhiều lần nổ bom gần bệnh viện, em còn tưởng mình không thể trở về cơ."

"Em dũng cảm hơn anh đấy!" Mạnh Trường Phong bỗng đa cảm. Lúc cô nộp đơn gia nhập tổ chức bác sĩ không biên giới, kì thực anh ta từng có ý định đi cùng cô.

"Dũng cảm gì đâu, chẳng qua em chỉ làm chuyện đầu tiên mà mình muốn làm thôi." Kiều Mộ quay sang nhướn mày với Mạnh Trường Phong, đôi mắt lấp lánh nụ cười: "Thứ hai là chữa khỏi mặt này, thứ ba là duy trì Nhân Tế Đường này. "

Mạnh Trường Phong thẳng thốt mất một giây, giây tiếp theo anh ta không khỏi bật cười: "Anh đoán chuyện thứ tư là kết hôn?"

"Không phải..." Nói được một nửa, Kiều Mộ nhớ mình từng kể với anh ta chuyện có bạn trai nước ngoài nên kịp thời dừng miệng.

Tình yêu và hôn nhân trước giờ không nằm trong kế hoạch của Kiều Mộ.

Dùng lời của Hứa Thanh San thì: Người tính không bằng Trời tính.

Nói rằng 'mang đến sự ấm áp', nhưng thực tế chính là 'đi ngang sân khấu'. Không chỉ phải tới bệnh viện xã phường mà còn phải khám chữa bệnh miễn phí tại các công viên nhỏ ở nội thành cũ trong thời gian 2 ngày.

Sáng thứ Ba, tiễn vợ chồng Kiều Huy đi, Kiều Mộ trở lại bệnh viện bắt đầu bận rộn.

Buổi chiều, 5 giờ hơn, những cụ ông cụ bà đánh bài, đi dạo trong công viên, người đón cháu thì đi đón cháu, người không đón cháu thì cũng về nhà nấu cơm, quầy chữa bệnh từ thiện lạnh lẽo vắng teo.

Thấy hơi đói nên Kiều Mộ liền nói với Mạnh Trường Phong một tiếng rồi sang đường, đến con phố đối diện mua đồ ăn.

Quy hoạch kinh doanh buôn bán của khu nội thành cũ khá lộn xộn, cả một dãy phố cái gì cũng bán, khác hẳn sự phân chia của khu nội thành mới, như thế tiện hơn.

Có điều, nội thành cũ cũng có cái hay, không ít những cửa hàng đã trăm năm tuổi, dạo quanh cũng mang theo nét thú vị riêng.

Phơi nắng một ngày, Kiều Mộ đã rất đói, chẳng còn lòng dạ lượn phố nữa. Cô chỉ nhớ một trong những tiệm bánh mochi trà xanh ở đây, ăn ngon cực kì.

Mua xong, quay về. Lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, Kiều Mộ không nhin nổi cúi xuống hít hà mùi thơm của bánh. Khi cô ngẩng đầu lên thì bắt gặp đôi thiếu niên nam nữ mặc đồng phục học sinh đột ngột vượt đèn đỏ, bị một chiếc Chevrolet rẽ ngoặt đụng phải.

Kiều Mộ sửng sờ. Thấy rõ người bị đâm là Trương Dương, tức thì cô co căng lao tới.

Trương Dương nằm sõng soài ra đất, đã hôn mê bất tỉnh, máu trên đầu không ngừng chảy. Kiều Mộ đặt cậu ấy nằm thẳng, điện

thoại cho Mạnh Trường Phong bảo anh ta mang hòm thuốc đến ngay. Cúp máy, cô gọi luôn cho cấp cứu của bệnh viện.

Gần đây nhất là bệnh viện Đông y.

Hoàng Viện không sao, chẳng qua cô bé quá sợ hãi nên hoảng hốt đứng ngây ngốc ở bên, sắc mặt tái mét, khóe môi mấp máy, song chẳng thốt nên lời, hai chân liên tục run rẩy.

Kiều Mộ không có thời gian để ý tới cô bé, đợi Mạnh Trường Phong đến, cô liền đón lấy hòm thuốc của mình, mở hòm thuốc, cầm máu cho vết thương của Trương Dương.

Mạnh Trường Phong và đồng nghiệp cùng hỗ trợ cấp cứu. Đám đông vây quanh, có người báo cảnh sát, người gọi cấp cứu, kẻ cầm di động quay phim.

Chưa đầy 3 phút sau, xe cấp cứu của bệnh viện tới, Kiều Mộ với Mạnh Trường Phong theo xe về bệnh viện, để y tá và bộ phận hậu cần của khoa thu dọn quây khám chữa bệnh từ thiện.

Trương Dương được đưa đi cấp cứu. Kiều Mộ liên lạc với Trương Lương Nghiệp thông qua Tần Ân. Quay đầu thấy Hoàng Viện đi đến, đầy một bụng lời muốn nói đã tới bên miệng, nhưng cô lại chẳng biết nên nói sao.

Ca phẫu thuật tiến hành được khoảng 20 phút mà Trương Lương Nghiệp vẫn chưa thấy mặt, trái lại là Tiêu Trì đến trước.

Kiều Mộ thoáng ngạc nhiên. Chưa gì cô đã bị anh kéo vào vòng tay, trên trán truyền tới xúc cảm ấm áp và nghe thấy câu hỏi không giấu nổi vẻ hoảng loạn của anh: "Em không sao chứ?"

Ngẩng mặt lên, đôi mắt trắng đen rõ ràng mở to, Kiều Mộ chăm chú nhìn bộ dạng lo lắng của anh. Khó hiểu qua đi, cô bỗng dưng thấy buồn cười.

"Anh đi lấy thuốc tiêu viêm với Tam Nhi, nghe bảo em đang ở phòng phẫu thuật, tiện thể qua xem em thế nào." Tiêu Trì bịa chuyện không cần suy nghĩ, rồi nhận ra sự sơ suất của bản thân, mặt anh hơi ngượng. Anh khẽ mím môi, dẫn cô tới cầu thang thoát hiểm.

Kiều Mộ chợt vỡ lẽ, ánh cười nồng đậm nơi đáy mắt. Vì giữ thể diện cho anh nên cô không vạch trần.

Chủ Nhật ra sân bay đón Kiều Huy, anh gọi cho cô, điện thoại vừa kết nối đã hỏi ngay cô tới sân bay làm gì.

Lúc ấy, cô còn lầy lăm lạp, ngỡ anh cũng ở đây. Sau đó, buổi tối nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon ngắn ngủn của anh, vô thức mở chương trình anh cài đặt trong máy cô, mới biết là một chương trình dùng để định vị.

"Tối nay cùng ăn cơm nhé!" Tiêu Trì ôm chặt Kiều Mộ lần nữa, cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn thật sâu, "Sau ngày mai, anh lại mất mấy hôm không thể liên lạc với em rồi."

Kiều Mộ để mặc cho anh ôm một lúc rồi giờ tay xem đồng hồ: "Anh trai và chị dâu em mới đi, em phải về nhà với ông."

"Vừa khéo, anh cũng đã mấy ngày chưa gặp ông." Tiêu Trì nhú mày. Anh nhìn trái ngó phải một lượt, tiếp đó đưa tay giữ lấy gáy Kiều Mộ, thấp đầu khóa môi cô.

Nghe Tam Nhi kể cô đang ở đoạn đường xảy ra tai nạn xe cộ, bánh mochi trà xanh trên tay cô cũng bay cả lên, khi ấy suy nghĩ đầu

tiên của anh chính là - Thôi xong!

Ban nẩy ra khỏi thang máy, nhìn thấy cô sống sờ sờ đứng đó, anh ngỡ như thể nằm mơ.

"Đây là bệnh viện đây!" Nghe có tiếng bước chân đang tới gần, Kiều Mộ đẩy đẩy Tiêu Trì, nhịp thở có phần gấp gáp, "Bố Trương Dương cũng sắp đến."

Tiêu Trì hôn chưa đã, anh thơm lên trán cô cái nữa, mới khàn giọng đáp: "Tình hình Trương Dương thế nào?"

Trương Lương Nghiệp che chở cậu con trai này kĩ lắm, hộ khẩu ở chỗ anh trai người vợ trước đã mất, hai người lại chưa đăng kí kết hôn. Bình thường, lão cũng không qua lại với ông anh vợ, rất khó phát hiện manh mối ấy. Cộng thêm biệt hiệu 'Trương chốc đầu' của lão, nếu không phải Kiều Mộ chụp được tám ảnh có lão và Quách Bằng Hải thì không ai nghĩ tới, con người 'Trương chốc đầu' lại nho nhã, có văn hóa thế kia.

Chắc lão cũng không ngờ tới Kiều Mộ đã hai lần cứu mạng Trương Dương. Trùng hợp vậy đấy.

Hành động cho lần bắt giữ này đã được bố trí trong thời gian dài, Trương Dương bỗng nhiên gặp chuyện, chẳng biết liệu Trương Lương Nghiệp có tạm thời thay đổi kế hoạch giao dịch hay không.

"Khi ấy, tốc độ xe không nhanh lắm. Tỉnh lại, cậu ấy vẫn có thể tham gia kì thi đại học ngon lành, còn như thành tích được đến đâu thì chỉ cậu ấy mới rõ." Kiều Mộ thoát khỏi vòng ôm của Tiêu Trì, cô tiến lên mấy bước ngóng cổ liếc qua rồi rút đầu lại, nhỏ giọng: "Anh dẫn Hoàng Viện xuống lầu đi! Tình trạng con bé tệ lắm."

Tiêu Trì gạt đầu, cùng cô đi ra.

Hoàng Viện vẫn không có phản ứng gì, cô bé hết một con rối gỗ, ánh mắt trống rỗng nhìn trân trân vào tấm biển sáng đèn trên cửa phòng mổ.

Kiều Mộ tới gần vỗ nhẹ vào vai Hoàng Viện, nói cho cô bé biết bố Trương Dương sắp đến, bảo cô bé rời đi trước.

"Anh ấy sẽ chết hả chị?" Cuối cùng cô bé cũng tỉnh táo lại, cất giọng run run.

"Lần này không đâu, nhưng lần sau hai em còn càn quấy vậy nữa thì không nói chắc được." Kiều Mộ bực tức sặc Hoàng Viện một câu, đoạn ra hiệu cho Tiêu Trì đưa cô bé đi.

Chừng 20 phút sau, Trương Lương Nghiệp hoảng hốt bước ra khỏi thang máy. Trông thấy Kiều Mộ, lão lập tức hỏi thăm về tình hình của Trương Dương.

Tại Sang Thiên, Trương Lương Nghiệp có địa vị không thấp, chí ít còn cao hơn nhiều so với Lưu Triền Bằng. Xưa nay lão không để lộ vui buồn tức giận, lần này thật sự luống cuống. Lúc nói chuyện, bàn tay lão nắm chặt, khe khẽ run suốt, mặt mày căng thẳng, hai mạch thái dương giãn giãn.

Kiều Mộ kể sơ qua về thương tích, an ủi dăm ba câu rồi lịch sự cáo từ.

Cô quay về văn phòng khoa cởi áo blouse. Mạnh trường Phong từ phòng vệ sinh trở lại, bảo rằng tối nay anh muốn đi gặp một bệnh nhân, đối phương cũng không thể hiện được cảm xúc trên mặt giống cô.

"VẬY anh xem kĩ, về nói lại cho em nhé!" Kiều Mộ đeo túi xách, rời khỏi phòng trước.

Mạnh Trường Phong vẫy vẫy tay với cô. Ngồi sau bàn làm việc, anh ta cầm tấm danh thiếp trên bàn lên với vẻ hoài nghi.

Tần Bân đột nhiên đưa ra đề nghị muốn gặp Mạnh Trường Phong, còn nói có liên quan tới mặt Kiều Mộ, cũng chẳng rõ là nguyên nhân gì.

.....

Kiều Mộ lái xe đưa Hoàng Viện về đến tầng dưới nhà Quan Công. Sau khi đỗ xe, cô đi xuống, mở cửa ghế sau kéo cô bé ra. Tay phải Kiều Mộ tóm cổ Hoàng Viện, mạnh mẽ lôi cô bé lên tầng.

Lời gửi gắm của Khương Bán Hạ lúc hấp hối, cô vốn muốn để bọn Tiêu Trì ra mặt, chuyển giao cho cục dân chính lo. Chung quy là đứa trẻ đang tuổi lớn, còn đang trong thời kì nổi loạn, Kiều Mộ thật sự không biết nên làm thế nào để trông nom cho thích hợp. Giờ xem ra, phỏng chừng họ hàng thân thích của Hoàng Viện tới cũng không quản nổi con bé.

Lên tầng ba, Kiều Mộ thả tay Hoàng Viện, lạnh lùng nói: "Trên đời này, chẳng ai nợ em điều gì hết! Đừng nghĩ ai cũng phải đối xử tốt với em. Em muốn chết thì tự chết đi, chớ kéo người vô tội chôn cùng."

Hoàng Viện nín thinh, cô bé cắn đôi môi đang run rẩy và ngẩng đầu. Đôi mắt mông lung nhuộm một tầng sương mỏng.

Hồi lâu, cô bé thở phò một hơi, xoay lưng nhìn về phía hành lang lờ mờ ánh sáng, bả vai gầy gò khẽ run run. "Chị em chết vì bị người

ta ép dùng cơ thể giấu ma túy, chị Bán Hạ cũng đã bị bức chết, em muốn trả thù."

"Cảnh sát sẽ bắt được chúng. Hiện tại, điều em cần làm chính là học hành cho tốt!" Kiều Mộ cau mày, "Với khả năng bây giờ của em, ngay cả lưu manh cũng không đánh lại được thì trả thù nổi gì."

Hoàng Viện há hốc miệng, cúi đầu: "Em có thể đến ở Nhân Tế Đường không chị?"

"Được." Kiều Mộ đồng ý, còn nói thêm: "Phải làm hiệp ước ba chương. Chị có thể cho em ở lại Nhân Tế Đường tới khi em trưởng thành. Có điều, em mà không làm được những qui tắc chị đã định ra thì tự cuốn gói!"

Hoàng Viện cắn răng, ánh mắt trống rỗng dần dần khôi phục vẻ sáng rõ: "Em làm được."

"Nhớ kĩ lời hôm nay em nói! Chị không phải người tốt, càng chẳng phải nhà từ thiện." Kiều Mộ gõ cửa. Nghe thấy trong nhà có tiếng bước chân đang đi ra, cô thâm trầm nhìn Hoàng Viện một cái, sau đấy đi thẳng xuống lầu.

Xuống tới tầng 2, Tiêu Trì kẹp điều thuốc trên tay, đang biếng nhác dựa vào tay vịn cầu thang. Anh cong khóe môi, như cười như không đưa mắt tới.

"Đi thôi!" Kiều Mộ đút tay vào túi, thản nhiên lướt qua trước mặt anh.

Tiêu Trì đứng thẳng lên, anh rít một hơi thuốc, đứng đĩnh theo sau cô.

Cô không phải người tốt... Anh còn thật sự chưa gặp người 'không tốt' như cô đấy, rõ ràng lòng dạ mềm mại, lại cứ trưng ra khuôn mặt băng giá.

Về đến Nhân Tế Đường, dì Lưu đã về nhà, ông nội chấp tay sau lưng, dáng vẻ cô đơn đứng ngoài cửa. Thấy Tiêu Trì, ông cụ thoáng ngạc nhiên, dần dần lộ vẻ tươi cười.

"Ông ơi, không phải ông đang đợi cháu đấy chứ!" Tiêu Trì cất lời đùa vui. Anh giơ cao chai rượu Mao Đài trong tay, khẽ vung vẩy, "Có chai này, cháu đang ngấm rượu ngon phải tặng người biết uống mới được."

"Dẻo miệng!" Ông cụ cười khà khà, nhận lấy chai rượu rồi vào trong viện. "Thức ăn hãy còn nóng, mau rửa tay uống với ông mấy chén."

Sau cửa sổ xe, Kiều Mộ tròn mắt nhìn hai ông cháu đi vào còn đóng cả cửa lớn lại, cô không khỏi lắc đầu.

Ông cụ thiên vị thế đấy, hôm qua khen chị dâu đủ điều, hôm nay hận không thể nhận Tiêu Trì làm cháu trai ruột.

Cất xe vào gara, tắt máy, cô rút chìa khóa xuống xe, giếng Trời bên đó đã nâng chén.

Kiều Mộ rửa tay, ngồi vào bàn cơm. Ông nội bụng đã, rót một chén rượu, chọt lên tiếng: "Buổi chiều bố mẹ Tần Bản tới, bàn chuyện kết hôn của cháu với Tần Bản. Ông bảo họ cứ nói với cháu ấy."

"Hôm đó ăn cơm cháu đã nói rõ rồi mà. Có gì hay để nói nữa ạ." Kiều Mộ chau mày, Tần Bản lại có thể lật lọng, đúng là không ngờ

tới.

Tiêu Trì cũng dừng đũa, siết chặt trong tay, anh đá lười vào một bên hàm, huyết thái dương nhẩy thành thạch. Bữa cơm ở nhà hàng Xuân Bốn Mùa hôm Chủ Nhật là gặp mặt phụ huynh thật...

Ông nội nhấp một hớp rượu rồi đặt chén xuống, vẻ không vui hiện rõ trên mặt, "Chuyện này tốt nhất cháu hỏi Tần Bản xem!"

'Vâng', Kiều Mộ đáp. Nghiêng đầu, chạm vào đôi mắt đen như mực của Tiêu Trì, cô bình thản đối diện với anh một lúc, sau đấy dờn tầm mắt, tiếp tục ăn cơm.

Tối nay Tiêu Trì phải đi làm nhiệm vụ nên anh chỉ uống cùng ông nội hai chén, đoạn bụng bát vùi đầu ăn cơm.

Ăn xong, ông nội sang nhà bác Trần A kể bên chơi cờ. Kiều Mộ thu dọn bàn, mang bát đũa bỏ vào chậu rửa bát trong bếp.

Tiêu Trì đi theo. Anh xách cô sang một bên rồi mở vòi nước rửa bát đũa, máy móc hỏi: "Sắp kết hôn à?"

Kiều Mộ chớp chớp mi, dựa vào tủ bếp, đôi mắt giăng đầy niềm vui, cô đắm đắm nhìn sườn mặt của anh. "Anh có ý kiến?"

Tiêu Trì xì mặt, dán mắt vào chậu rửa bát: "Không nhìn ra em quen biết rộng vậy đấy! Nào bạn trai nước ngoài, nhà giàu thế hệ thứ hai, lại còn một ông anh lạnh lẽo bầu bạn nữa chứ!"

"Bây giờ nhìn ra cũng đã muộn đâu." Kiều Mộ cố tình chọc Tiêu Trì, cô dờn mắt về phía chiếc tủ lạnh sau lưng anh.

Giọng điệu chua lè thế này... dăm ử trăm tuổi cũng không đuổi kịp.

Tiêu Trì nghiêng rằng, giọng nói cũng lạnh hắt đi: "Quả thực không muộn! Muộn nữa chưa biết chừng anh sẽ gửi vị tổng giám đốc Tần Kia một cái mũ bảo vệ môi trường* đấy!"

(* Mũ bảo vệ môi trường có màu xanh, ý Tiêu Trì là đội cho Tần Bàn một cái nón xanh, đồng nghĩa với cấm sừng cho Tần Bàn)

Kiều Mộ không nhin nổi, cô cúi đầu ra sức chớp chớp mắt, thu lại ánh cười, sau đấy mới nói chuyện nghiêm chỉnh: "Hoàng Viện nói cả với các anh rồi đúng không, về chuyện tàng trữ vận chuyển ma túy bằng cơ thể người ấy."

Tiêu Trì gạt đầu, khí đen lượn lờ trong đáy mắt.

Bởi không chắc anh có biết mối quan hệ của Trương Dương và Trương Lương Nghiệp không, cô thuận miệng nhắc một câu.

Tiêu Trì lặng thinh.

Lúc sau, tiếng chuông di động mang giai điệu du dương của cô từ phòng khách bên kia truyền tới.

Kiều Mộ đứng thẳng người, bỏ Tiêu Trì lại, rời nhà bếp đến phòng khách cầm điện thoại nghe máy: "Anh à!"

Kiều Huy vừa mới ra khỏi phòng thí nghiệm, anh hỏi thăm ông nội thế nào.

"Tâm trạng sa sút, nhưng qua hai ngày nữa là ổn thôi. Anh đừng lo." Kiều Mộ ngồi xuống, thư thái ngả vào lưng ghế, "Anh nghỉ ngơi

sớm đi! Trong nhà có em đây rồi!"

Kiều Huy dặn dò đôi câu, tiếp đẩy đưa Nhiếp Lan nói chuyện với cô.

Hai chị em tán gẫu gần 10 phút mới ngắt máy. Kiều Mộ ngẩng đầu, thấy trên bàn trà có thêm một đĩa táo đã cắt gọt sẵn, nom Tiêu Trì sầm mặt ngồi xuống sofa đơn, cô lại buồn cười.

Anh ngồi im lặng một chốc liền đứng dậy đi thẳng vào giếng Trời, "Anh phải đi đây! Tam Nhi vừa gọi điện, tập hợp ngay lập tức!"

Kiều Mộ cũng đứng lên: "Em tiễn anh!"

Đã vào giếng Trời, Tiêu Trì bỗng ngừng chân, từ từ ngoảnh đầu: "Sắp kết hôn thật hả?"

Trong giếng Trời tắt đèn, ánh sáng từ phòng khách hắt ra ngoài qua cửa sổ, mờ tỏ chiếu rọi khuôn mặt anh.

Đôi mắt đen nhánh ấy đang thấp thoáng toát lên tia đỏ vẩn, bình thản ập ủ mưa gió.

"Quan tâm tới chuyện hôn nhân đại sự của em vậy sao?" Kiều Mộ dừng bước cạnh anh, cô ngược mặt, nói bằng giọng châm chọc thờ ơ: "Không lẽ anh có gợi ý tốt hơn?"

Dứt lời, cô chạm vào hàu kết của anh, tỉ mỉ vuốt ve, ý cười trong mắt dần sâu thêm.

Tiêu Trì cứng đờ, đôi con người híp lại, trên mặt toát ra nét hung dữ. Bất thành linh, anh ôm lấy cô nhún lên tường, cúi đầu lấp kín môi cô, vô cùng mãnh liệt.

Anh thì có cái gọi ý chó má gì.

Có tay Tiêu Trì đỡ sau gáy, nhưng đầu Kiều Mộ đụng vào tường vẫn nhói đau. Anh hôn với khí thế mạnh mẽ, ngang ngược mà tàn bạo. Cô chẳng thể cử động. Áo sơ mi bị anh vén lên, trái tim cô nhảy nhót.

Một lúc lâu, Tiêu Trì mới rời khỏi đôi môi Kiều Mộ, anh ôm cô thở dốc, khàn giọng: "Cho anh một lời chuẩn xác đi, muốn lấy chồng thật sao?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 28

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'ĐỊNH QUYẾN RŨ AI?'

Làn gió đêm mát rượi khẽ lướt qua, mùi mồ hôi trên người anh chui vào khoang mũi, mang theo tia cảm dỗ khó gọi tên, lạnh thắm chìm xuống đáy tim. Lưng Kiều Mộ dán lên vách tường đã phát lạnh, cô ngẩng đầu, thở hổn hển.

Trước nay, Tiêu Trì luôn trực tiếp, song giây phút này anh lại không hề bình tĩnh, thậm chí còn hơi hoảng. Thực sự có phần... bất ngờ. Hàng mi Kiều Mộ giấu trong bóng tối chớp chớp, đôi mắt bừng ánh cười nồng đượm, "Bằng không anh tưởng thế nào?"

"Tưởng thế nào? Giỡn xong rồi tính quẳng đi, đâu ra chuyện tiện lợi thế." Tiêu Trì nhìn vào mắt cô, nghiêng răng cảnh cáo: "Không được lấy!"

Dứt lời, bên kia phòng khám truyền tới tiếng động có người đang đi vào cửa, cả hai đều giật mình.

Tiêu Trì nhanh chóng khôi phục nhịp thở, khẩn trương giơ tay che miệng cô, xoay đầu nhìn bên ngoài.

Đứng ở góc độ của anh, vừa vặn trông thấy được cửa sau của phòng khám. Ánh sáng hiu hắt, người tới mặc sơ mi trắng quần âu đen, bước chân nặng nề và do dự.

Người đó đã đi hết hành lang gấp khúc. Nhận ra là Tần Bân, hai đầu lông mày Tiêu Trì bỗng chốc trĩu xuống.

"Kiều Mộ à?" Tần Bân đột nhiên cất lời, tiếng bước chân cũng mỗi lúc một gần.

Tâm mắt của Kiều Mộ bị Tiêu Trì che khuất, cô không thể nhìn thấy tình hình viện trước. Nghe ra giọng của Tần Bân, cô lặng lẽ trợn mắt, đốm lửa không tên bốc lên.

Anh ta đến làm gì?

Tiếng bước chân tới ngoài nguyệt môn*, Tiêu Trì khẽ mài hai hàm răng vào nhau, lấy tay che miệng Kiều Mộ, ngọn lửa ghen tuông cuộn cuộn trong lòng, anh lại cúi đầu phủ kín môi cô.

Ấu trĩ! Kiều Mộ cười thầm, hai tay túm lấy chiếc áo phông của anh. Dưới lòng bàn tay, trái tim đang đập điên cuồng của Tiêu Trì, hết thủy triều xuyên qua lớp vải vóc, dần dần trùng khớp với nhịp tim cô.

"Kiều Mộ..." Tiếng Tần Bân bỗng nhiên im bật, dừng chỗ nguyệt môn. Anh ta nheo mắt không dám tin, há miệng mà chẳng phát ra nổi chút âm thanh nhỏ.

Phòng khách vẫn sáng đèn, hai bóng dáng nơi hành lang gấp khúc bên phải cửa lớn, dần hóa thành tro, Tần Bân liếc mắt cũng có thể nhận ra ngay chính là Kiều Mộ và Tiêu Trì.

Anh ta biết cô không thích mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ, có một ngày sẽ tận mắt trông thấy cô và người đàn ông khác ôm hôn thắm thiết như vậy...

Tiêu Trì bình thản dời môi, híp mắt quay đầu đối diện với cái nhìn của Tần Bản. Anh vừa thở gấp vừa cười nói: "Tổng giám đốc Tần, muện thế này còn tìm bạn gái tôi có chuyện gì?"

Kiều Mộ bị vây trong vòng ôm của Tiêu Trì, đôi mắt hiện lên vẻ tinh nghịch. Cô duỗi ngón tay trở chọc mạnh vào lồng ngực anh.

Cô thành bạn gái anh lúc nào hả?

"Có việc nghiêm túc!" Mặt Tần Bản lạnh đi, ánh mắt toát ra sự tức giận: "Tôi cần nói với cô ấy!"

"Chẳng có gì hay để nói hết! Tôi hy vọng chuyện chiều này sẽ không xảy ra nữa!" Kiều Mộ giành mở miệng trước khi Tiêu Trì lên tiếng. Cô dừng dừng nói: "Tốt nhất không phải ý của anh, bằng không mọi người đều khó coi đấy!"

Đứng sững tại chỗ, hai tay Tần Bản siết chặt thành nắm đấm, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, đôi mắt vẫn chiếu thẳng vào họ. Hồi lâu, anh ta từ từ quay gót, cất bước đi ra ngoài, "Không phải ý của anh! Chúc em hạnh phúc!"

Giọng nói khàn khàn cùng tiếng bước chân nện mạnh bị gió đêm thổi tan, dần dần biến mất không còn nghe thấy nữa.

Dưới ánh đèn mờ, tiếng cửa lớn của phòng khám đóng lại, tất cả trở về với yên tĩnh, tiếng ve râm ran lúc gần lúc xa.

Kiều Mộ đẩy Tiêu Trì ra, gắng đứng thẳng lên. Mới đi được một bước, cô lại bị anh kéo về, cả cơ thể đụng phải vòm ngực dày rộng của anh, bả vai khế đau.

"Chơi anh sao?" Tiêu Trì ôm cô, sức lực kinh người. Khóe môi không ngừng cong lên.

Hôm ấy, lời Tam Nhi nói trên xe quả tình rất có lí, thật sự bên nhau, tương lai đâu có chuyện gì xảy ra, đều có khả năng anh sẽ không thể dứt ra để ở cạnh cô.

Tiêu Trì từng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này. Ban nãy ăn tối, khi nghe thấy ông cụ Kiều nói bố mẹ Tần Bân tới nhà bàn chuyện kết hôn của cô và Tần Bân, anh không cam lòng, nhưng nhiều hơn là những bức bối không thể giải thích rõ.

Sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, anh phấn đấu một mạch từ cấp sở tới cục cảnh sát, đúng là anh đã gặp không ít cô gái, cả trong lẫn ngoài ngành. Nhưng sâu trong lòng anh thủy chung luôn nhớ kĩ gương mặt lạnh lùng trong trẻo của cô, nhớ lúc cô cầm súng trả cho anh, nhớ xúc cảm lạnh lạnh khi chạm phải lòng bàn tay cô.

Tia lạnh lẽo ấy chìm xuống tận đáy lòng, bén rễ nảy mầm, cuối cùng đợi được sự đáp lại của cô, mầm cây mạnh mẽ lớn lên. Ai dè, một chậu nước lạnh trút ngay vào đầu, chết úng luôn.

Lại không gì hơn đồ phá hoại này.

"Anh để em chơi à?" Kiều Mộ ngẩng mặt, ánh cười chứa chan trong mắt.

"Công việc bác sĩ này rõ thật không phù hợp với em đâu. Em nên đi làm đặc vụ đi!" Tiêu Trì khom người gác cằm lên bờ vai mảnh mai

của cô, tiếng cười vui sướng không ngừng tràn ra trong cuống họng:
"Ngã trên tay em, xem như anh lờì rồi!"

Kiều Mộ đẩy Tiêu Trì ra, cô khoanh tay dựa vào tường, nhàn nhạt nói: "VẬy giữ mạng trở về đây!"

"Vẫn giữ cho em mà!" Tiêu Trì nghiêng người qua, hôn 'chụt' lên trán cô, nhéo mạnh bả vai cô một cái rồi quay lưng sải bước khỏi giếng Trời.

Kiều Mộ nhúu mày, vô thức xoa xoa bả vai bị anh bị anh nhéo đau, dõi mắt nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh.

Viện trước không bật đèn, bóng hình anh hòa vào sắc đêm, đường nét mờ dần.

Đợi bóng anh hoàn toàn rời khỏi tầm mắt, tiếng cửa lớn mở ra đóng lại tắt hẳn, cô thở phào nhẹ nhõm, đi tắt đèn phòng khách, sau đó lên lầu.

Mong sao anh nói được làm được...

Sáng sớm, Kiều Mộ thức dậy đánh cộc gỗ, tiện thể kể với ông nội chuyện bố mẹ Tần Bân đến nhà không liên quan tới Tần Bân.

"Ý của bố mẹ cậu ta, còn không phải ý của cậu ta sao? Có gì khác nhau." Ông nội buồn bực nói: "Bố mẹ cậu ta còn bảo gì mà thay bố mẹ cháu chăm sóc cháu. Mặt cháu thế này, liệu được mấy nhà chồng chấp nhận nôi."

"Quang minh chính đại nhĩ!" Kiều Mộ cau mày, tăng thêm lực trên tay.

Tóm lại, họ tự coi mình là chúa cứu thế đây mà! Quả nhiên cha mẹ nào thì con nấy.

"Họ còn đến nữa đấy, ông mặc kệ chuyện này!" Ông nội hừ một tiếng, thu thế rồi lau mồ hôi xách chim họa mi sang tìm bác Trần A cùng tản bộ.

Kiều Mộ nhún vai, đánh đu nửa tiếng. Cô hoạt động gân cốt ở chân một lúc, đoạn lên tầng tắm rửa, thay quần áo đi làm.

Trương Dương đã tỉnh, tình trạng cơ bản giống với phán đoán của cô. Trở lại phòng làm việc, nhớ ra thuốc dự phòng trong hòm thuốc đã gần hết, cô cất tiếng chào Mạnh Trường Phong, rồi lên danh sách, đến phòng thuốc mua bổ sung.

Bận rộn đến giờ nghỉ trưa, vốn định đến ngó qua Hoàng Viện, nhưng không ngờ bị bố mẹ Tần Bân chặn đường.

Kiều Mộ nhin xuống vẻ không vui, mời họ tới quán cá nấu nôi đá không xa đối diện bệnh viện để ăn trưa. Có lẽ Tần Bân đã nhận được tin, các món vừa được bung lên thì anh ta cũng tới cửa.

"Tần Bân nhà chúng tôi rất thích cháu. Vì cháu, nó biến mặt mình bị thương thành nông nổi này. Làm bố mẹ, ai mà không mong con cái mình hạnh phúc." Liêu Bồi Thanh giơ tay chỉ vào mặt Tần Bân, giọng điệu bất mãn: "Cháu không đau lòng tí nào sao?"

Tần Mộ ngẩng đầu, bấy giờ mới để ý thấy trên mặt Tần Bân dán băng cá nhân, hẳn là vết thương nhỏ.

"Không liên quan đến cô ấy, chẳng qua mặt con nổi mụn thôi." Mặt Tần Bân lạnh tanh, rành rành đang tức giận: "Con nói rồi, chuyện của con, không cần bố mẹ phải tham gia."

"Cái gì gọi là tham gia! Con thích thì chúng ta giúp con nghĩ cách cưới người ta về. Mấy năm nay giới thiệu cho con còn ít sao?" Tần Vĩnh Thọ gập ngón tay, gõ mạnh lên bàn.

Kiều Mộ nhướng mày, chợt nghĩ tới lời chị cả Thanh Lam nói, bậc phụ huynh có thể nuôi dưỡng nên đứa trẻ 'gấu' như vậy, tuyệt đối không phải cha mẹ chồng tốt, quả nhiên là thật.

Chỉ bởi Tần Bân thích, cho nên không thêm đếm xỉa đến ý nguyện của họ, ép buộc họ phải kết hôn?

Bệnh không nhẹ nha.

"Chuyện này không cần bố mẹ lo!" Tần Bân dùng dùng nổi giận, anh ta đứng bật dậy, túm cổ tay Kiều Mộ, kéo cô bước nhanh ra ngoài.

Mặt Trời ban trưa gay gắt, lưng áo sơ mi màu đen của anh ta gần như ướt đẫm, không biết đã đến đây bằng cách nào.

Vùng khỏi tay Tần Bân, Kiều Mộ khoanh tay, nheo mắt nhìn anh ta, "Tôi không cần thương hại, cũng không cần người ngoài tới thay cho bố mẹ tôi! Không ai thay thế được bố mẹ tôi hết."

Tần Bân cúi đầu, nghiêng mặt đối diện với cô, anh ta cụp mắt nhìn mặt đất nóng rát, im lặng rất lâu.

Kiều Mộ chẳng có một tí ti cảm thông. Đèn xanh sáng lên, cô liền băng qua đường, quay lại bệnh viện lấy xe.

Về nhà ăn trưa, Hoàng Viện gọi điện thoại cho cô, con bé hỏi cô cuối tuần này con bé có thể dọn đến chưa với giọng điệu yếu ớt.

Kiều Mộ đồng ý rất vô tư. Gác máy, cô xách hòm thuốc và thuốc đã mua được, rẽ sang phòng thuốc tìm ông nội. Vào cửa, ngồi xuống ghế, cô giải thích về hoàn cảnh của Hoàng Viện cho ông nội nghe, bình thần nói: "Cháu đã đồng ý với cô bé rồi ạ!"

"Đón con bé qua đây đi! Còn nhỏ thế mà đã gặp bao chuyện phiền lòng như vậy! Vừa vặn có người bên cháu." Ông nội Kiều thở dài, nhìn sang hòm thuốc trên tay cô, "Chuyện Tiêu Trì với cháu thế nào rồi?"

"Không có chuyện gì ạ." Động tác trên tay Kiều Mộ thoáng khựng lại.

Ông nội lim dim mắt, nhẹ nhàng đứng đưa cái ghế bập bênh và nói: "Thằng ranh này còn hợp ý ông. Hai năm cháu ra nước ngoài, nó hay tới bầu bạn với ông lắm. Nhưng mệnh của nó không tốt, xưa nay ông Hứa cháu nhìn người chưa bao giờ sai. Lúc trước, nếu chẳng phải bố mẹ cháu nhất quyết không tin thì bây giờ ông cũng đâu đến nỗi canh cánh thế này. Cái gì cũng có chừng có mực thôi."

'Vâng', Kiều Mộ khẽ nhấp môi, gạt đầu, dọn sạch hòm thuốc.

Khi tới đáy hòm, cô phát hiện không biết có thêm một cái thẻ nhớ trong đáy từ bao giờ, bên trên còn có một vết máu đã khô.

Đây là... Kiều Mộ bỏ hòm thuốc xuống, cầm thẻ nhớ lên lần tìm đầu đọc thẻ. Mở hồi lâu mà máy tính không chạy, trán cô vã mồ hôi.

Tối hôm ấy đi gặp Khương Bán Hạ, lúc hấp hối, tay cô ấy gác lên hòm thuốc của Kiều Mộ. Khi đó Trời tối không chú ý, về sau trong thời gian này cũng không dùng tới hòm thuốc, cho nên không nhận ra.

Máy tính chạy chương trình, Kiều Mộ siết chặt nắm tay, cắm đầu đọc thẻ vào ổ.

Nhìn chằm chằm tên những tệp ấy một lúc, cô ngáp ngừng nhấp chuột mở ra.

Xem xong toàn bộ tài liệu, đáy lòng Kiều Mộ dâng lên cảm xúc bất an. Cô nhanh chóng lấy di động chụp lại tài liệu, gửi cho Tiêu Trì.

Không thể kết nối, gọi điện cho Tam Nhi cũng vậy.

Rút thẻ nhớ ra, nghĩ tới Quan Công vẫn đang nằm trong bệnh viện, cô chạy luôn xuống lầu.

"Ông ơi, cháu ra ngoài một lát!" Kiều Mộ băng qua viện trước, hô một tiếng. Cũng chẳng bận tâm ông nội có nghe thấy hay không, cô đã theo lối cửa nhỏ đi lấy xe, vừa gọi cho Quan Công vừa lái xe đến bệnh viện.

Trước đây, Khương Bán Hạ bị thương, 'phía dưới' của cô ấy rõ ràng bị xé rách, Kiều Mộ chỉ nghĩ theo hướng 'xâm hại tình dục', nhưng chính Hoàng Viện đã nhắc tới tàng trữ vận chuyển ma túy bằng cơ thể. Đúng là chưa từng nghĩ tới sẽ có loại thủ đoạn như vậy.

Đỗ xe, Kiều Mộ đi xuống, chạy bước nhỏ vào sảnh lớn của bệnh viện, vội vã nhấn nút thang máy, đồng thời không ngừng gọi cho Tiêu Trì.

Cô biết anh đang theo vụ án của Sang Thiên, tuy nhiên cô không nói toạc ra. Lần này đột nhiên không có tin tức, chắc hẳn đang thực hiện hành động bất giữ.

Ra khỏi thang máy, Quan Công đã đứng đợi trước cửa. Trông thấy cô, gã lập tức trở vào phòng bệnh.

"Nghĩ cách liên lạc với anh ấy! Sắp có chuyện rồi!" Kiều Mộ thở gấp, đóng cửa lại và mở luôn nắp chai nước, ngửa đầu uống.

Quan Công xem qua ảnh cô gửi. Chẳng mấy chốc sau khi nhận được thẻ nhớ đã có đồng nghiệp tới. Cắm thẻ nhớ vào máy tính, xem hết tài liệu, gã lập tức liên lạc với sếp phó Lương - tổng chỉ huy của vụ án này.

Kiều Mộ cắn chặt môi, ôm cánh tay đứng một bên.

Một lát sau, Quan Công kết thúc cuộc gọi, ỉu xiu mở miệng: "Đội trưởng Tiêu bảo nhiệm vụ vẫn tiếp tục! Anh ấy sẽ giữ mạng quay về."

Có lẽ là chạy quá gấp nên mồ hôi trên mặt Kiều Mộ hãy còn lấm tấm, những lo âu viết đầy trong mắt, gần như không giấu nổi. Quan Công miết miết di động, giống như phát hiện một bí mật bất ngờ nào đó, gã thậm cười thành tiếng.

Kiều Mộ khôi phục cảm xúc, cô vẫy tay tạm biệt, rời đi.

Vào lại trong xe, uể oải dựa lưng ghế, sau một loạt tưởng tượng về tình trạng cái chết của Tiêu Trì, rốt cuộc cô mới hoàn toàn bình tĩnh.

Coi như không có chuyện gì xảy ra, Kiều Mộ về Nhân Tế Đường, ông nội đã nghỉ trưa. Cô sẽ sàng thu dọn hòm thuốc rồi xem thời gian, quay lại bệnh viện làm việc.

Buổi chiều, Hứa Thanh San bất ngờ đến tìm Mạnh Trường Phong. Cô nàng bưng bưng lửa giận.

Không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, Kiều Mộ giao bệnh nhân cho y tá, nghi hoặc đi theo.

Vào phòng làm việc, Hứa Thanh San như lên cơn điên, cầm xấp văn kiện trên bàn làm việc hung dữ đập xuống, chỉ vào mũi Mạnh Trường Phong và mắng: "Anh có ý gì đây? Vậy mà lại bắt tay với cái tên khốn Tần Bản lừa Kiều Mộ."

Kiều Mộ khẽ nhăn mày, cô bước vào kéo Hứa Thanh San qua một bên, trừng mắt cảnh cáo, sau đó quay sang nhìn Mạnh Trường Phong.

Mạnh Trường Phong xấu hổ, xoa xoa tay, ngượng ngùng đứng dậy: "Tôi thật sự không lừa Kiều Mộ! Anh Tần cũng vậy! Anh ấy tìm tôi ăn cơm là muốn giúp Kiều Mộ mau chóng hồi phục khuôn mặt."

Hứa Thanh San hiển nhiên chẳng tin, cô nàng hất cao cằm, nheo mắt nhìn anh ta chòng chọc, mạch máu gần hai bên huyệt thái dương nổi lên, chẳng khác gì gà mẹ bị chọc giận, sẵn sàng nhảy bổ vào mổ người ta bất cứ lúc nào.

"Vô ích thôi! Anh về nói với anh ta, cho dù anh ta đem mặt mình châm thành cái sàng, tôi cũng không cảm động đâu!" Kiều Mộ quẳng lại câu này, tiếp đẩy lùi Hứa Thanh San ra ngoài.

Trưa nay, thấy mặt Tần Bản dán băng cá nhân, cô còn lấy làm khó hiểu, hóa ra chuyện là vậy. Thảo nào Liêu Bồi Thanh chỉ trích cô không xót con trai bà ta.

Đúng là một nhà thần kinh.

Đi tới hành lang, con người Kiều Mộ tới đi, cô giơ ngón trỏ dí mạnh vào trán Hứa Thanh San, "Mày có thể thảo luận với tao trước không hả. Chẳng trách chị cả, chị hai đều bảo mày là đứa ngốc nhất."

Hứa Thanh San lè lưỡi, giọng điệu yếu hèn đi. Cô bạn lấy lòng với Kiều Mộ: "Tối hôm nọ tao đi ăn cơm cùng phía đối tác, bắt gặp hai người họ, định báo cho mày mà về sau quên bém!"

Kiều Mộ căn bản chẳng tin. Cô nâng cổ tay nhìn đồng hồ rồi kéo Hứa Thanh San rời khỏi cửa khoa khám chữa bệnh.

Còn mấy phút nữa là hết giờ làm, khu vực chờ đợi của phòng khám bên này đã vắng hoe, không khí oi bức thốc tới, phút chốc đã toát mồ hôi.

Vào trong đình nghỉ chân hóng mát, Kiều Mộ dừng bước nhìn Hứa Thanh San, bảo cô nàng kể rõ ngọn ngành.

Chuyện đã mấy hôm trước, giờ mới nhớ tới để nổi bão, cung phản xạ của cô nàng dài quá cơ.

Hứa Thanh San giơ tay làm quạt, ra sức quạt gió cho mình, "Buổi trưa tao đi chọn váy, gặp ba người nhà Tần Ân, còn nghe thấy anh ta gọi điện thoại cho bác sĩ Mạnh nói chuyện về mày. Tan họp, tao qua đây luôn, sợ mày bị người ta che mắt, chẳng nghĩ nhiều đến thế."

"Mày nom tao giống bị người ta che mắt không?" Kiều Mộ cốc đầu cô bạn một cái, bảo cô nàng đợi mình cùng ăn tối.

Quay lại phòng làm việc, vừa thấy cô, Mạnh Trường Phong bèn đứng phắt dậy, trên mặt lộ nụ cười gượng gạo.

"Không liên quan đến anh, là con bạn nói khổ của em kích động quá" Kiều Mộ xoa tay, xách túi, bổ sung thêm câu: "Chuyện mặt em thế nào, em rõ hơn Tần Bản. Anh cũng hiểu rõ hơn cả anh ta, vậy mà còn làm bậy theo à?"

Mạnh Trường Phong cười khổ: "Một ngày anh ta gọi mười mấy cuộc điện thoại, anh cũng bị quần lấy nên hết cách."

"Anh ta gọi tới nữa thì cứ bê nguyên si lời của em nói lại với anh ta." Kiều Mộ quả thực dở khóc dở cười.

Đầu óc Tần Bản có vấn đề không thế? Chưa gặp người nào ngang như vậy.

Buổi tối Hứa Thanh San phải đi làm nên chọn chỗ ăn cơm gần đài phát thanh của cô nàng. Kiều Mộ kể hết đầu đuôi chuyện bố mẹ Tần Bản đến cửa, sau đấy chuyển đề tài, cô hỏi: "Ngoài đoán bừa chuyện tình duyên ra, mày có sở trường gì khá hơn không?"

"Chẳng có sở trường gì hết! Nhưng nói thật, Mạnh Trường Phong hợp với mày lắm luôn!" Miệng nhét đầy rau, Hứa Thanh San lúng búng: "Hôm nay tao cư xử với anh ta như thế mà anh ta cũng không nổi giận."

Kiều Mộ lặng lẽ lờm Hứa Thanh San một cái, móc tờ giấy trong túi quần ra đưa cho cô bạn: "Xem xem họa hay phúc."

Hứa Thanh San gắng sức nuốt rau trong miệng xuống, cầm lấy tờ giấy. Cô bạn nhía qua rồi để lên bàn, mở khóa di động.

Kiều Mộ nghiêng đầu nhìn màn hình một lúc, lấy tờ giấy về: "Hay đừng xem nữa đi, đỡ phải bị mày xem cho chết!"

"Không có ngày giờ sinh cụ thể, khó tính ra lắm! Có điều, xem ngày sinh tháng đẻ thì vẫn hung lắm đấy!" Hứa Thanh San chau mày: "31 tuổi, nam giới?"

"Hung lắm ư." Kiều Mộ lảng tránh câu hỏi. Cô cụp mắt, mờ ám nhìn chằm chằm vào ngực Hứa Thanh San: "Muốn quyền rũ ai?"

"Người đã định sẵn trong số mệnh của tao ấy." Hứa Thanh San nhướn mày đắc ý: "Một người cực kì tài hoa, mặt mũi và vóc dáng đều có thể coi là hoàn mỹ. Đợi tao theo đuổi được sẽ mời mày cùng ăn bữa cơm nhá!"

Kiều Mộ 'ờ' một tiếng, lạnh lùng chẹn họng cô bạn: "Chẳng phải ông nội Hứa bảo mày phải cưới về một chàng rể sao?"

Hứa Thanh San sặc nước miếng, ho khan kịch liệt một hồi, trừng mắt ai oán nhìn Kiều Mộ: "Đừng nói chuyện gây chết người được không?"

"Được." Kiều Mộ gật đầu.

Hứa Thanh San lại sặc, tặng luôn cho Kiều Mộ một cái liếc xéo.

Kiều Mộ tỉnh bơ, hoàn toàn không để lửa giận của cô nàng vào trong mắt.

Hôm sau, học sinh đến bệnh viện truyền dịch dinh dưỡng tăng lên, y tá khoa châm cứu bên này bị điều động sang bên đó hỗ trợ. Mạnh Trường Phong và Kiều Mộ cũng chẳng kịp uống nước. Mãi tới thứ Năm, Tiêu Trì vẫn không có bất cứ tin tức nào cho Kiều Mộ, trái lại là Quan Công gọi điện thoại một lần, bảo cô đừng lo lắng quá!

Hình như cô... cũng không quá lo lắng.

Buổi chiều tan làm, Kiều Mộ lái xe đến trường cấp hai Số Bốn đón Hoàng Viện về Nhân Tế Đường, sắp xếp cho cô bé ở gian phòng bên cạnh phòng mình, rồi cùng cô bé thảo hiệp ước ba chương: Thứ nhất, trước tuổi trưởng thành, không cho phép 'quan hệ' với Trương Dương, nếu có thì phải mang 'bao'.

Thứ hai, phải hoàn thành bài tập trong thời gian sớm nhất, nếu điểm trung bình cuối kỳ thấp hơn 90, tự mình 'cuốn xéo'.

Thứ ba, thẻ Khương Bán Hạ để lại, sau khi công chứng, tạm thời dùng theo cách tính phí sinh hoạt, chi trả hàng tháng cho đến khi cô bé đủ 18 tuổi mới được toàn quyền sử dụng. Thời gian sống ở Nhân Tế Đường, không được đi sớm về khuya, phải vâng lời.

"Em cam đoan sẽ làm được!" Hoàng Viện thẳng sống lưng, gương mặt thanh tú non nớt thấp thoáng toát ra tia quật cường: "Vi phạm bất cứ điều nào, em tự rời đi!"

Kiều Mộ gật đầu, kéo cô bé xuống lầu ăn cơm.

Tuần tới, Trương Dương phải tham gia kì thi đại học, trước khi xuất viện, Kiều Mộ sắp xếp cho hai đứa gặp mặt nhau một lần. Hai đứa làm hòa, hôn hít cũng chẳng tránh mặt cô, trẻ con bây giờ rõ thật...

Ăn tối xong, ông nội phẩn khởi, chuyển bàn cờ tới dưới gốc hồng ngoài viện trước, nghiêm túc dạy Hoàng Viện đánh cờ. Kiều Mộ nhìn một chốc, thấy Hoàng Viện có khả năng tiếp thu cao, cô đi lên lầu tiếp tục 'giày vò' mặt mình.

Hiệu quả thuốc bôi không lớn, nhưng châm kim vào, cảm giác đau đã gần với mức độ 3.

Lúc chằm mặt mình thành con nhím, di động bỗng đổ chuông. Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình là của Tam Nhi, tim Kiều Mộ thất lại.

Nghe nói Tiêu Trì bị thương, Kiều Mộ gỡ kim trên mặt xuống, cầm chìa khóa xe, cuống cuống xuống lầu. Chân trước cô vừa đi, chân sau Tần Bân đã vào cửa. Ông nội không tiếp chuyện với anh ta, vẫn tiếp tục dạy Hoàng Viện chơi cờ.

Tần Bân ngại ngừng đứng một bên, khẽ nhấp môi, chốc chốc lại nhìn lên lầu.

Kết thúc một ván, Hoàng Viện mở nắp ấm trà, thấy đã hết nước, cô bé lanh lợi bưng ấm sang phòng khách thêm nước cho ông nội Kiều và Tần Bân.

Hoàng Viện pha hãm một ấm trà mới, đưa trở lại. Ông cụ Kiều ngồi trên ghế bập bênh, Tần Bân ngồi trên ghế đá, thẳng sống lưng, hai người không nói gì. Trong sân yên tĩnh, xa xa ve kêu dăng dỏi từng hồi, gió mát thi thoảng thổi qua, cây hồng già xào xạc.

Hoàng Viện nhìn Tần Bân, lấy trong khay trà một chiếc chén sạch, rót cho anh.

Dáng vẻ không tệ, nhưng kém hơn Tiêu Trì chút. Rót trà xong, cô bé mỉm cười với ông nội, giơ tay chỉ lên lầu: "Ông ơi, cháu lên đọc sách. Ấm trà này lát nữa cháu xuống dọn dẹp ạ."

Ông cụ Kiều phát phát tay, ngồi lên cầm một quân cờ, miết trong tay, cũng không nói gì. Qua một lúc, nghe thấy tiếng động trên lầu, ông híp mắt, quay sang nhìn chằm chằm Tần Bân: "Năm nay là năm thứ bao nhiêu rồi?"

"Gì ạ?" Tần Bân ngẩn người.

Ông cụ khẽ 'xùy' một tiếng, khép mi, nhè nhẹ đưa chiếc ghế: "Từ lúc mặt Kiều Mộ bị thương tới giờ, suốt 15 năm nay, ta tưởng lần này cậu tới sẽ có trách nhiệm hơn chứ, vẫn không à?"

"Ông Kiều..." Mặt Tần Bân trắng bệch, hít thở bỗng chốc trở nên nặng nề, gân xanh trên trán nổi lên, như thể bị người ta giáng cho một cái bạt tai thật mạnh.

"Cháu gái ta thế nào, không ai rõ hơn ta. Nó ngốc nữa cũng sẽ không để cả cây châm cắm vào mặt, làm bị thương đến dây dây thần kinh." Ông cụ lạnh giọng.

Năm đó mặt Kiều Mộ bị thương, ông đã hỏi đám trẻ chơi bóng hôm ấy, ai là người ném quả bóng vào cô, trong đó cũng bao gồm cả Tần Bân.

Tần Bân không thừa nhận, những đứa khác cũng không thừa nhận. Nhưng xâu chuỗi những lời ấy lại với nhau, về cơ bản có thể biết được là ai làm.

Trẻ con nói dối, lô gic không rành mạch như vậy, duy có Tần Bân là ngoại lệ.

Chính bởi quá lô gic và hợp lí nên ông cụ mới khẳng định chính là anh ta.

Nói ra cũng lạ, Kiều Mộ không biết là anh ta làm, nhưng chán ghét dành cho anh ta từ nhỏ đến giờ vẫn không thay đổi.

"Cháu thừa nhận, mặt Kiều Mộ quả thực là do cháu mới trở nên như vậy." Tần Bân cúi đầu, thấp thỏm không thôi; "Cháu chỉ là muốn

bù đắp, chăm sóc cho cô ấy."

"Bù đắp, nói nhẹ nhàng thật!" Ông cụ mở bừng mắt, ánh nhìn vô cùng sắc bén: "Cậu đi đi! Không cần đến quấy rầy chúng tôi nữa! 15 năm nay không có cái gọi là bù đắp và chăm sóc của cậu, con bé vẫn sống tốt như thường."

Tần Bàn vịn vào bàn, từ từ đứng dậy, há miệng nhưng chẳng biết nên nói gì.

Anh ta cho rằng bí mật này sẽ mãi mãi không có ai biết, thì ra, ông cụ vẫn luôn nhìn anh ta.

Nhìn anh ta hàng năm đến đây biếu rượu tặng trà, nhìn anh ta quán lấy Kiều Mộ, hết một trò đùa.

"Ông giữ gìn sức khỏe!" Tần Bàn khom lưng thật thấp, rồi quay gót, nện bước đi ra ngoài.

Ông cụ xua xua tay, chẳng đáp lời.

Kiều Huy chắc chắn sẽ không quay về, chỉ còn lại mình Kiều Mộ, nói gì ông cũng sẽ không để cô cháu gái lấy chồng xa. Đặc biệt còn là người đàn ông không hề có trách nhiệm này.

Kiều Mộ lái xe như bay, chạy một mạch đến nửa chừng đột nhiên quay đầu xe, lái tới quán rượu phía trước, tốc độ xe cũng chậm đi.

Di động lại có cuộc gọi, vẫn là số của Tam Nhi.

Kiều Mộ bắt máy, giọng điệu dửng dưng: "Tôi không phải siêu nhân, cũng không phải người nhện, càng không có bản lĩnh lên Trời

xuống đất, bị thương thật thì gọi cho cấp cứu, tìm tôi cũng vô dụng."

Bên tai yên lặng hẳn, Kiều Mộ khẽ mím môi, cúp máy, tiện thể tháo tai nghe.

Nếu đúng là Tiêu Trì bị thương, Tam Nhi phải khóc chứ không phải còn có lòng dạ hỏi cô đi đến đâu rồi.

Tối hôm đó trên cầu Tiền Thủy, Quan Công gào to một hồi, đến giờ cô còn nhớ như in.

Giọng khàn khàn đến xé rách, mang theo hoảng loạn vỡ vụn không kịp đề phòng và nỗi sợ hãi trước cái chết trực diện, xuyên qua màn mưa trút thẳng vào tim cô. Đó mới là anh chị em ruột thịt, là cảm xúc bình thường trước chuyện đang xảy ra trước mắt.

Ở nước ngoài, cô từng gặp rất nhiều trường hợp như thế, Tam Nhi diễn giả quá.

Đỗ xe bên đường, Hứa Thanh San bỗng gửi cho cô một bức ảnh. Trong ảnh, Lí Thành An, Lữ Triển Bằng, còn có cả Trương Lương Nghiệp ngồi trong quán uống cà phê, mặt người nào cũng ngập tràn vẻ ủ ê sắp gặp rắc rối.

Kiều Mộ chăm chú nhìn một lúc, gửi lại một tin nhắn nghi hoặc: "Ý gì đây?"

Hứa Thanh San mau chóng trả lời: Có phải Ông cụ nhà mày nắm phương thuốc bí mật gì trong tay không? Lí Thành An đàn đúm với đám người Sang Thiên, lại lười không đến Nhân Tế Đường, sẽ không phải nhăm nhe căn nhà với cả mày chứ?

'có công thức bí mật, căn nhà thì đáng chút tiền, còn như tao thì chưa từng nghĩ tìm người đồng hành, hướng chi còn là hấn ta.' Kiều Mộ lại gửi tin đi. Ngẩng đầu, cách cửa kính xe, nhìn thấy Tiêu Trì đứng bên ngoài, có khoảnh khắc sửng sốt.

Anh thanh thoi đứng đó, một tay dứt túi quần, ngậm điều thuốc, đóm lửa đỏ trên môi chớp tỏ chớp lụi.

Quầng sáng vàng của ánh đèn đường hắt xuống, lò mờ phác họa nên ngũ quan thâm thúy của anh, đôi mắt sáng ngời như gom hết tất cả những vì sao trên dải ngân hà, ánh nhìn lưu luyến dỗi qua.

Tim Kiều Mộ loạn nhịp, đã mở khóa điều khiển. Anh vút điều thuốc, mở cửa ngời vào trong xe, vừa kéo cô vào vòng tay. Anh nồng nàn hôn lên trán cô, giọng nói mập mờ: "Giữ mạng về cho em rồi đây...."

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 29

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'TIÊU TRÌ?'

Tư thế ôm này đúng là kiểm tra độ mềm dẻo của vòng eo cực kỳ. Kiều Mộ để Tiêu Trì ôm một lúc rồi vịn bả vai anh, ngồi thẳng dậy. Cảm nhận được anh có vẻ hơi khựng người, cô nhúu mày.

Ngồi lại ghé lái, lần nữa nỗ máy, bật đèn lên.

Vừa sáng một cái, mặt anh liền trở nên rõ nét, má trái thêm vết rách chừng 6 cm, miệng vết thương đã kết vảy, nom rất dữ tợn; trán có vết bầm tím bằng ngón tay cái, bên rìa rải rác những vết máu bầm, gần như hòa lẫn với màu da nâu.

Dời tầm mắt xuống, môi anh cũng toác hai vết, máu đọng đã khô đen, không quá nghiêm trọng.

"Đừng nhìn nữa, bọn Tam Nhi đang đợi!" Tiêu Trì tránh ánh mắt của cô. Anh thắt dây an toàn, đan hai tay vào nhau, kê sau gáy. Anh nhin đau biếng nhác nằm cứng ngắc trên ghế.

Kiều Mộ khẽ nháp môi, hồi lâu cô mới thẳng đầu, chậm chậm cho xe chạy: "Sao anh đến được đây?"

Cô lái từ Nhân Tế Đường tới, thời gian dừng xe chưa đầy vài phút.

"Bắt taxi bám đuôi một mạch." Tiêu Trì nghiêng đầu, khóe môi cong cong, ánh mắt nghiền ngẫm: "Em định đi đâu?"

Ngả ra sau, Kiều Mộ thả lỏng hai tay cầm vô lăng, thờ ơ đáp: "Đi về phía trước. Có điện thoại cho nên dừng xe."

Tiêu Trì khép hờ mắt, chăm chú nhìn cô chốc lát với vẻ sâu xa lạ lùng. Tiếp đó, anh nhếch môi, rút một tay ra mò bao thuốc trong túi quần, lấy một điếu đưa lên miệng.

Khóe mắt Kiều Mộ thoáng liếc qua, tiếp đó mở cửa sổ xe.

Cơn gió mát lành ùa vào, tấm bùa bình an màu đỏ treo sau gương chiếu hậu đung đưa, mùi khói thuốc dần dần lan khắp khoang xe.

Tiêu Trì rít một hơi, dụi tắt phần còn lại vào gạt tàn. Anh nhắm mắt tiếp tục nằm chờ, "Nhiệm vụ xem như vẫn thành công."

"Có cá lọt lưới à?" Kiều Mộ nhớ tới tấm ảnh chụp Hứa Thanh San gửi, cô mở khóa di động đưa cho anh, "Bạn nổi khổ của em gửi."

Tiêu Trì cầm lấy, mở mắt nhìn qua rồi xóa bỏ bức ảnh. "Tài liệu nội bộ của họ bị tiết lộ, đây mới là nguyên nhân dẫn đến việc Khương Bán Hạ bị giết. Camera gần quanh Le Nest đã được bọn anh xử lí. Tuy nhiên, không loại trừ khả năng trong số những người vây xem hôm đó có kẻ nhìn rõ mặt em. Trước khi vụ này chính thức kết án, em phải chú ý an toàn."

Kiều Mộ chỉ gật đầu, không nói gì.

Trong xe chợt yên lặng, Tiêu Trì nhắm mắt, cuộn đầu lười, đá vào một bên hàm.

Qua một chốc, thắt lưng đau không chịu nổi, anh thở phò một tiếng khe khẽ, tay phải thò vào túi quần, mân mê bao thuốc gắng sức di dời sự chú ý.

Sau khi Khương Bán Hạ chết, hình như Lí Thành An chưa thử thăm dò Kiều Mộ, nếu có chắc chắn cô sẽ kể.

Nói cách khác, chúng vẫn chưa tra được tài liệu đã rơi vào tay ai.

Gió mát lùa vào, khí lạnh trong khoang xe bị thổi tan, dần dần nóng lên.

Lúc sắp đến nơi, Kiều Mộ đưa mắt sang, thấy anh chưa ngủ, cô bình thản phá vỡ sự im lặng: "Trước khi vụ án kết thúc, tốt nhất anh cũng đừng tới Nhân Tế Đường vào ban ngày. Ông nội tuổi tác đã cao, em không muốn ông hoảng sợ."

"Yên tâm, anh có chừng mực. Lí Thành An chẳng qua đang nghi ngờ, chưa thể chứng thực thân phận của anh, mỗi ông nội biết thôi." Con thèm thuốc của Tiêu Trì trỗi dậy, anh móc bao thuốc, không nhin nổi lại đưa điều nữa lên miệng nhưng không châm.

Nhân khi vào khúc cua, Kiều Mộ tò mò nhìn anh: "Sao anh không hút?"

"Ban nãy, em lo cho anh phải không?" Tiêu Trì hỏi một đằng trả lời một nẻo. Anh chếch đầu, nhìn cô bằng ánh mắt sáng rõ, toét miệng: "Nói thật đi!"

"Không có!" Đáy mắt Kiều Mộ đượm ý cười.

Tiêu Trì cắn đầu lọc. Anh híp mắt, chậm rãi ngồi thẳng dậy, nụ cười trên môi không ngừng lan rộng: "Vậy lát nữa, tự anh tìm đáp án?"

"Thất lưng vẫn tốt thế à?" Kiều Mộ tập trung nhìn đường, "Anh xác định có thể tìm được sao?"

"Shhhh..." Cuối cùng không nhịn nổi nữa, Tiêu Trì đau đến độ hít một hơi. Anh lấy điều thuốc khỏi miệng, tiện tay gài vào sau tai, giọng điệu bốn cột: "Hay là, để em nhé?"

"Không giả vờ nữa?" Kiều Mộ hờ hững hỏi.

"Thế em tới hay không?" Tiêu Trì để tay ra sau đỡ thất lưng, thờ hờn hển, ngoẹo đầu tặng cô một nụ cười.

Kiều Mộ lười phải lắm lời với anh. Đến nơi, cô đỗ xe, tắt máy rút chìa khóa, đi xuống.

Tam Nhi bước tới đón, hấn vò đầu liên tục cười ngô nghê: "Chị dâu."

"Bạn sau đừng đem chuyện bị thương ra để đùa nhé!" Kiều Mộ vén lọn tóc rủ xuống trước trán, tầm mắt quét qua mặt Tam Nhi, dừng trên người Ngân Kiều, cô thoáng nhú mày: "Mừng công à?"

"Không phải ạ, hôm nay sinh nhật Thạch Đầu, mọi người thư giãn tí!" Tam Nhi cười tươi như hoa, mời cô vào bàn.

Kiều Mộ gật đầu. Cô lượn qua đầu xe, đỡ Tiêu Trì, "Sao anh không nói là sinh nhật Thạch Đầu."

"Có phải sinh nhật anh đâu, nói làm gì." Tiêu Trì rút tay ra, gác lên bả vai Kiều Mộ một cách rất tự nhiên, cúi đầu ghé sát tai cô, khẽ cười: "Không lo cho anh thật hả?"

Kiều Mộ nhắc chân giẫm cho anh một phát, rồi hếch cằm tỉnh bơ: "Không thật mà!"

Bị ăn đau, Tiêu Trì bất thành lình hôn lên vành tai cô, thấp giọng dịu dàng: "Em nói sao thì là vậy."

"..." Kiều Mộ ngẩn người. Cô mím môi khẽ 'hừ' hai tiếng, sau đó dúi anh đi.

Lúc gặp, anh đứng không vững lắm, còn giả vờ vẫn ổn với cô hồi lâu. Không thấy khó chịu cơ đấy.

Kéo ghế ngồi xuống, Kiều Mộ nhìn một lượt, thấy Quan Công cũng có mặt, cô gật đầu với gã. Nhận ra Thạch Đầu chính là người hôm đó xách cái túi lên chiếc Ford ngoài cửa nhà hàng Xuân Bốn Mùa, cô hơi ngạc nhiên.

Chẳng trách trước khi Tiêu Trì đi làm nhiệm vụ lại ghen dữ vậy...

"Giới thiệu chút, đây là chị dâu các cậu: Kiều Mộ, công tác ở bệnh viện Đông y." Tiêu Trì gõ bàn, giới thiệu Thạch Đầu, Lão Lục, Củ Cải để Kiều Mộ làm quen.

Ngân Kiều nhượng mi, nom thế nào cũng thấy Kiều Mộ không vừa mắt, cô ta cầm xiên thịt trong khay, tức tối nhai cắn. Khi Tam Nhi gọi điện thoại, cô đã bảo không đến, giờ lại bỗng nhiên chui ra. Đáng ghét!

"Chào chị dâu." Bọn Thạch Đầu hi hi ha ha cất lời chào hỏi, cố tình lờ đi sắc mặt của Ngân Kiều.

Kiều Mộ lịch sự gật đầu: "Chào mọi người."

Quan Công ngồi cạnh Ngân Kiều. Thừa dịp Kiều Mộ không để ý, gã huých khuỷu tay vào Ngân Kiều, nhỏ giọng: "Hôm nay Thạch Đầu đang vui, cô đừng khiến cậu ta không thoải mái."

"Là cậu ta khiến tôi không thoải mái đây." Ngân Kiều nhai thịt nướng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi có cần nói tiếng cảm ơn không?"

Thấy nói mà cô ta không nghe, Quan Công bèn ngậm miệng.

Từ đầu chí cuối, Tiêu Trì chưa từng đồng ý qua lại với cô ta, làm sao mà thành ra khiến cô ta không thoải mái? Nói đi nói lại, lần này có thể lấy được tài liệu bí mật của nội bộ Sang Thiên là nhờ công lao rất lớn của Kiều Mộ. Cho dù vẫn chưa đến thời điểm mừng công, nhưng cảm ơn cô cũng không sai.

Tam Nhi gọi rất nhiều món, có điều chỉ gọi hai chai bia. Mọi người nhăm nháp chút cho thỏa cơn thèm.

Nhận xiên thịt dê Tiêu Trì đưa cho, Kiều Mộ cúi đầu cắn một miếng, khóe mắt đụng vào cái nhìn của Ngân Kiều, cô khẽ mím môi, tao nhã nhìn lại.

Bốn mắt chạm nhau, mặt Ngân Kiều hiện lên vẻ lúng túng. Cô ta ngoảnh mặt né tránh ánh mắt của Kiều Mộ.

Kiều Mộ nhú mày, ăn tiếp xiên thịt. Tiêu Trì bị thương ở thất lưng trong khi làm nhiệm vụ do đó không thể ngồi lâu. Thêm nữa, bọn

Tam Nhi e Ngân Kiều giận dữ, nên ăn tầm tầm thì giải tán.

Về đến Nhân Tế Đường, Kiều Mộ lái xe vào gara rồi đi khóa cửa.

Tiêu Trì xuống xe, trầy trật dựa tường. Đợi cô khóa cửa quay lại, anh duỗi cánh tay nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, cúi xuống hôn lên trán cô: "Giữ mạng về cho em rồi, chỉ là sút sát sẹ tạo..."

Dứt lời, anh đổ mồ hôi lạnh, tựa vào người cô, thở gấp: "Đỡ anh đến phòng trị liệu..."

Kiều Mộ không hề phòng bị, bị anh đè làm cho cô lùi lại hai bước, sống lưng đụng phải xe, cần đến phát đau: "Tiêu Trì?"

Tiêu Trì chống một tay vào thân xe, anh thấp đầu, dịu dàng hôn khoe môi cô: "Vết thương cũ tái phát, không chết được đâu! Em đừng lo!"

Lửa giận dâng lên trong mắt Kiều Mộ. Cô đỡ anh tới phòng trị liệu, bật đèn, bảo anh nằm sấp xuống giường, không được cử động.

Miếng cao dán ông nội nẫu hầy còn, khi cô sang phòng khách bên kia lấy về thì Tiêu Trì đã ngủ mất. Vẻ mặt anh đầy mệt mỏi.

Kiều Mộ lắc đầu, đặt miếng cao dán lên bàn. Cô mở bao kim, thấp đèn còn, cởi quần dài của Tiêu Trì để châm cứu cho anh.

"Chị Kiều!" Hoàng Viện không biết xuất hiện từ khi nào, mắt nhắm mắt mở đứng ở cửa, khẽ nói: "Buổi tối chị vừa đi thì nhà có khách. Ông nội có vẻ không thích anh ta lắm."

Kiều Mộ ngoảnh đầu, tầm mắt lướt qua bộ áo ngủ rõ ràng đã chật so với người con bé, cô bảo: "Ngủ đi, mai chị dẫn em đi mua mấy bộ

quần áo."

"Em cảm thấy anh ta không tốt bằng chú Trì, thật đấy!" Hoàng Viện ngáp một cái, cười hì hì chạy biến.

Kiều Mộ cạn lời. Cô lấy ga trải giường, sau khi dán thuốc cao vào thất lưng Tiêu Trì thì cẩn thận đắp lên người anh.

Phòng trị liệu vẫn mở cửa sổ, gió lùa vào se se lạnh, phất qua bên tai. Tiêu Trì ngủ rất say, tiếng hít thở trong, nông và dài; khuôn mặt ngày thường lộ rõ phần nào nét lạnh lùng, ngang ngược giờ dịu dàng hẳn, càng nhìn càng thuận mắt.

Anh và Tần Bân, chưa bao giờ cần phải so sánh.

Mũi kim cuối cùng cũng đã rút ra, Tiêu Trì vẫn chưa tỉnh. Kiều Mộ đứng dậy pha trà. Cô ngồi một mình trong sân, không hề cảm thấy buồn ngủ, cứ vậy ngắm bầu Trời đầy sao.

Ông nội Hứa vô cùng am hiểu về lĩnh vực tâm linh. Trước khi bố mẹ cô gặp tai nạn, ông đã nhấn mạnh nhiều lần chớ có đi, chớ có đi. Hôm ấy, thậm chí ông còn sang tận nhà để cản, song rốt cuộc không thể ngăn nổi.

Cô vẫn thầm hi vọng, lần này ông đã nhìn nhầm.

Trong viện lặng như tờ, tiếng động ông nội xuống lầu rõ mồn một. Ông phe phẩy cái quạt hương bồ, vẻ mặt không nhìn ra được cảm xúc.

Kiều Mộ đứng lên, khễ khàng bước tới: "Ông ơi, muện thế này sao ông không ngủ? Ông khó chịu ở đâu ạ?"

"Tiêu Trì về rồi à?" Ông cụ nghiêng đầu, liếc mắt vào phòng điều trị, rồi đi thẳng tới gốc hồng.

Kiều Mộ gật đầu, không có ý định giải thích.

Ông nội xoay cái ghế bập bênh đối diện với phòng trị liệu, từ từ ngồi xuống, khẽ phe phẩy quạt: "Lên ngủ đi, ông trông nó là được rồi! Thằng ranh ấy thường xuyên như vậy, đến đây là ngáy khò khò."

Kiều Mộ thoáng nhấp môi, cô biết ông có lời muốn nói với Tiêu Trì nên lặng lẽ ngoan ngoãn lên lầu.

Hoàng Viện vẫn thức, trong phòng cô bé vẫn để đèn.

Kiều Mộ gõ cửa. Bước vào, thấy trên giường con bé toàn sách, cô không khỏi chau mày: "Em không ngủ đi?"

"Chốc nữa em ngủ ạ! Em đã giao hẹn với ông nội Kiều, phải đọc xong quyển sách này! Sáng mai phát biểu cảm nghĩ cho ông nghe." Hoàng Viện quay đầu, giọng điệu cảm thông: "Chị Kiều, hồi nhỏ chị cũng thế này ạ?"

"Không, hồi nhỏ chị tự tìm sách đọc." Kiều Mộ nhìn đồng hồ đeo tay và bảo: "Chị đi tắm rồi ngủ đây. Em cũng ngủ sớm đi nhé!"

Hoàng Viện đáp vâng, sự chú ý trở về trên trang sách.

Kiều Mộ đi ra, tiện thể đóng cửa lại cho cô bé. Tắm rửa xong đã gần rạng sáng. Cô đọc bệnh án một lúc thì mệt mỏi, tắt đèn nằm xuống, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Phòng trị liệu dưới lầu.

Tiêu Trì thức dậy, phát hiện eo đầy kim châm, biết là bút tích của ông cụ Kiều. Ngắc đầu thấy ông ngồi bên, anh không khỏi chột dạ: "Ông ơi, ông có lời muốn nói với cháu phải không?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 30

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'NHÀ ANH ĐƯỢC ĐỀN BÙ DI RỜI RỜI À?'

Ông nội 'ờ' một tiếng rồi đặt quyển sách y trên tay xuống, "Hồi bố cậu còn sống, cũng hay đến đây nhờ ta chăm cứu cho. Nguyên vọng lớn nhất của anh ấy chính là không cho phép cậu từ bỏ ngành cảnh sát."

Con người Tiêu Trì sẫm lại, lẳng lẳng lắng nghe.

"Con người đều ích kỉ. Cậu cũng biết, ta chỉ có mỗi đứa cháu gái này." Ông cụ thở dài, "Nhưng cô cháu gái này của ta, từ bé đã cực kỳ có chính kiến. Nó làm bất cứ việc gì cũng không để ta phải nhọc lòng."

"Kiều Mộ rất đặc biệt ạ." Tiêu Trì cười gượng, nếu không phải bởi cô quá đặc biệt thì anh cũng sẽ không mong ước nhiều năm như vậy.

Ông cụ không tiếp lời Tiêu Trì mà cúi đầu thay kim cho anh, "Lẽ ra hai đứa vừa mất nhau, ta không nên can thiệp. Có điều, công việc của cậu thực sự quá nguy hiểm. Đến nay, cứ hết vết thương nhỏ lại

tới vết thương lớn. Ta sợ ta đi rồi, tương lai cậu cũng đi nốt, chỉ còn lại con bé thui thủi một mình."

"Ông ơi..." Giọng Tiêu Trì khàn đi.

"Quý trọng mạng sống đấy! Nó lớn từng này ta còn chưa thấy nó đối xử với ai, ngoài tình cảm bác sĩ dành cho bệnh nhân đâu." Ông cụ Kiều lại thở dài, "Sẽ ổn cả thôi! Ta cũng già rồi, không muốn sắp xuống lỗ còn để con bé hận ta."

Tim Tiêu Trì nhảy điên cuồng, hồi lâu anh mới hiểu được ý trong lời ông cụ Kiều nói. Môi anh khẽ run run: "Cháu cảm ơn ông!"

Ông cụ trầm lặng, bỏ kim châm đã thay vào lại bao, đoạn lấy kim mới sạch sẽ, hơ lên đèn còn đốt nóng, châm tiếp cho anh.

Tính Kiều Mộ còn cứng đầu hơn cả Kiều Huy, chuyện con bé cho là đúng thì người nào ngăn cản cũng vô ích. Về điểm này, Kiều Huy không bằng con bé, sẽ lưỡng lự, mặc dù lựa chọn cuối cùng cũng giống nhau cả.

Thay vì cấm cản khiến con bé tức giận, chi bằng để nó tự quyết định.

Nó cũng đã trưởng thành, biết cái gì nên cầm, cái gì nên buông.

Châm xong mũi cuối cùng, ông cụ Kiều lau tay vào khăn, đứng dậy ra ngoài.

Tiêu Trì biết ông đi lấy bàn cờ. Ngoài sự cảm kích, anh không rõ nên nói điều gì hơn. Ông cụ nhìn hơi bảo thủ, nhưng trong xương cốt lại thấu tình đạt lý vô cùng. Giờ ngẫm mới hiểu mục đích ông cụ

đuổi Kiều Mộ đi không phải là không cho cô tiếp tục phụ giúp ở Nhân Tế Đường, mà bởi ông lo lắng chuyện khác.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tiêu Trì lóe lên tấm hình Hứa Thanh San chụp được, lòng mảy anh vô thức cau lại.

Ông cụ Kiều làm nghề y hơn nửa cuộc đời, đã gặp vô số người. Lí Thành An ở dưới mí mắt ông cụ 4 năm, sao ông có thể không nhìn ra được điều gì cơ chứ.

Anh cười khỏ một tiếng, càng lúc càng cảm thấy tính Kiều Mộ giống ông nội.

Rõ ràng đã nhìn thấu người ta, ấy vậy mà cứ nhất quyết không nói ra miệng.

"Cậu không đến, lâu lắm cũng chẳng có ai chơi cờ với ta." Ông cụ cầm bàn cờ bước vào, giọng điệu hiển nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tiêu Trì ngoảnh đầu, khước môi cong lên: "Kiều Mộ cũng không chơi hả ông?"

"Nó á?" Ông nội lim dim mắt, cười đáp: "Nó chẳng nhường nước bao giờ, lần nào chơi với nó cũng tức đầy cả bụng, chẳng chơi còn hơn."

Đây quả thực là chuyện cô sẽ làm.

Chơi xong 3 ván, cũng đã rút hết kim châm. Ông cụ Kiều tuổi cao, thức cả đêm nên tinh thần hơi mệt mỏi.

Tiêu Trì đưa ông cụ lên lầu, lo cho ông ngủ đầu vào đấy rồi mới đóng cửa nhìn về phía phòng của Kiều Mộ, cách khoảng giếng Trời. Anh nhếch môi, sẽ sàng xuống cầu thang.

5 giờ sáng, bầu Trời hãy còn đen kịt.

Kiều Mộ thức dậy, đánh răng rửa mặt, đi xuống lầu. Tiêu Trì đang đứng sau cửa nhỏ, kẹp điều thuốc trên tay, biếng nhác dựa vào tường. Đoán chừng nghe thấy tiếng bước chân cô, anh cất di động, mỉm cười nhìn qua.

Ánh đèn rọi lên khuôn mặt anh, hốc mắt xanh xao, đôi con ngươi đen nhánh như một đầm nước sâu, bí ẩn và nguy hiểm.

"Anh thấy đỡ hơn chưa?" Tim Kiều Mộ nhảy nhót, nhưng vẫn giữ bước chân ổn định trên từng bậc cầu thang.

Tiêu Trì không trả lời, anh đợi cô tới trước mặt mới duỗi một cánh tay kéo cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô. Lúc rơi từ trên mái nhà xuống, đúng là anh đã nghĩ rằng mình không thể trở về được nữa, may sao phía dưới toàn thùng hộp các tông.

Đáng tiếc động tới vết thương ở thắt lưng nên đứng cũng cảm thấy mệt.

Hồi lâu, Tiêu Trì buông Kiều Mộ ra. Ngón cái thô ráp lướt trên gò má cô, lùa cả bàn tay vào mái tóc mềm mại. Anh đặt một nụ hôn lên trán cô, "Lần này tha cho em trước đã. Vừa xảy ra một vụ án mạng, Tam Nhi sắp đến."

Kiều Mộ khẽ nháp môi, gật gật đầu: "Anh chú ý an toàn nhé!"

"Chỉ đi xem hiện trường, phân tích tình tiết vụ án thôi, sẽ không có nguy hiểm đâu." Tiêu Trì vui sướng cười thành tiếng, anh ôm cô cái nữa, sau đó mở cửa rời đi.

Kiều Mộ theo sau. Qua cửa kính xe, Tam Nhi cười toe toét gio tay vẫy vẫy.

Tiêu Trì lên xe. Tam Nhi nhấn cửa sổ lên, quay xe lái đi.

Kiều Mộ đứng trông theo một lúc mới đóng cửa đến phòng trị liệu. Bàn cờ để trên giường bệnh, thắng thua vẫn chưa phân. Không biết ông nội và anh chơi đã bao lâu.

Dọn dẹp sạch sẽ phòng trị liệu thì Trời cũng sáng. Phải cái, 6 giờ hơn Lí Thành An đột nhiên xuất hiện với bộ dạng chưa tỉnh ngủ, còn sớm hơn ngày thường cả mấy tiếng.

Sau khi cất lời chào hỏi, nhớ tới Hoàng Viện, Kiều Mộ khẽ nhíu mày, vào viện trong, lên lầu tìm cô bé.

Tối qua chưa kịp hỏi Tiêu Trì, Lí Thành An có biết sự tồn tại của Hoàng Viện không? Lỡ như hắn biết, mà Hoàng Viện đột nhiên có mặt ở Nhân Tế Đường, khó tránh khỏi khiến hắn sinh nghi.

Lên lầu hai, đúng lúc Hoàng Viện mở cửa bước ra. Cô bé mặc bộ đồng phục học sinh, hốc mắt mang theo viền đen.

"Tối qua ông nội ngủ muộn, vẫn chưa dậy." Kiều Mộ đi thẳng vào phòng cô bé.

Hoàng Viện không hiểu chuyện gì, cũng vào theo và tiện tay đóng cửa lại. Cô bé cúi đầu nhìn mũi chân mình, bất an hỏi: "Chị Kiều, em đã làm gì sai phải không ạ?"

"Không đâu! Chốc nữa chị nhờ bạn chị dẫn em đi dạo phố mua quần áo. Nhân Tế Đường bên này không thể không có ai." Kiều Mộ mở khóa di động, vẫy tay ý bảo cô bé ngồi xuống, "Em không cần nơm nớp thế mà, nếu có ý kiến gì chị sẽ nói thẳng với em."

"Vâng..." Hoàng Viện thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu lên quan sát Kiều Mộ.

Khương Bán Hạ bảo với cô bé rằng nếu chị ấy gặp chuyện thì đến Nhân Tế Đường tìm Kiều Mộ.

Thoạt đầu cô bé cũng không muốn gặp Kiều Mộ.

Trong ấn tượng của Hoàng Viện, những kẻ 'đi chung' với Khương Bán Hạ và chị mình, chẳng phải gái bao thì cũng là bồ nhí, vợ bé.

Về sau, được tin Khương Bán Hạ chết, lại biết người dọa cô bé sợ chết khiếp ở Nhân Tế Đường chính là Kiều Mộ, Hoàng Viện càng chẳng dám gặp cô.

Không ngờ có một ngày, chị ấy bằng lòng thu nhận mình.

"Dậy chưa?" Kiều Mộ cầm di động đi tới bên cửa sổ, mở cánh cửa ra. Cô cất lời trêu chọc: "Tối qua đã làm gì?"

"Đừng nhắc tới nữa!" Giọng nói ảo não của Hứa Thanh San vang lên như thể đốt pháo: "Bị miệng quạ đen của mày nói trúng rồi. Đài bọn tao có người mới, chủ trì tiết mục buổi trưa, đáng vẻ như bông hoa trắng bé nhỏ, nhưng sau lưng cứ làm khó dễ tao, nũng nịu mách với giám đốc đài. Tao đang điên tiết hai hôm nay đây."

"Mách gì về mày?" Kiều Mộ nhú mày. Hứa Thanh San bị người ta 'chỉnh', thật hiếm có nha.

"Tuyên truyền mê tín dị đoan." Cô bạn tức tối đáp.

"Mách có sai đâu! Dậy mau đi! Tao có việc muốn phiên mày, lát nữa gặp." Nói đoạn, Kiều Mộ kết thúc luôn cuộc gọi, quay sang nhìn Hoàng Viện và bảo: "Em ở trong phòng chờ chị nhé!"

Hoàng Viện gật đầu, ngoan ngoãn dõi mắt nhìn bóng lưng cô rời khỏi phòng.

Lúc sau, Kiều Mộ trở lại. Cô cầm theo một chiếc ba lô màu hồng, nom rất mới, chắc chỉ dùng có vài lần.

Kiều Mộ đưa ba lô cho Hoàng Viện, nhân thể thêm một phong bì: "Tính ra 6 ngàn hẵn là đủ mua di động! Còn lại, tối về chúng ta đổi chiếu sổ sách. Cái này không tính vào phần tiền tiêu vặt của em."

"Em biết rồi!" Hoàng Viện nhận tiền với ba lô xong, bất ngờ ôm choàng lấy Kiều Mộ: "Chị Kiều, em cảm ơn chị!"

"Chị chỉ tạm thời giữ em lại thôi! Em đọc sách đi, tí nữa chị lên gọi em!" Cánh tay Kiều Mộ cứng ngắc, để mặc cô bé ôm một lát mới mở cửa ra ngoài.

Xuống lầu, thấy Lí Thành An đang nhàm chán gọt gọt cọc gỗ ở sân trước, Kiều Mộ khẽ mím môi, nện mạnh bước chân.

Lí Thành Anh ngoảnh đầu nhìn cô, nụ cười giả dối chất đồng trên mặt: "Hôm nay thầy dậy muộn thật đấy!"

"Tối qua ông uống ít rượu, lại thêm thời tiết không mấy dễ chịu! Sư huynh có chuyện à?" Kiều Mộ rẽ vào sân trước, hai tay đút túi quần, rề rà đi tới, híp mắt quan sát hắn từ trên xuống dưới.

Bị cô nhìn, vẻ mặt Lí Thành An mất tự nhiên, hấn cười ngược:
"Không có chuyện gì! Thầy trước nay thích dậy sớm! Không thấy
thầy nên lo lo, cho nên hỏi chút thôi!"

"Ngày nào 9 giờ sư huynh cũng mới đến, sao biết ông dậy sớm?"
Giọng Kiều Mộ lạnh đi.

"Thì nghe dì Lưu nói." Trán Lí Thành An lấm tấm mồ hôi. Hấn lộ
rõ vẻ bối rối, đi về phía phòng khám bên kia: "Anh đi mở cửa!"

"Không vội, cuối tuần 10 giờ mới mở cửa." Kiều Mộ bước tới ngồi
xuống ghế đá dưới gốc cây hồng, tiếp tục nhìn hấn.

Khóe môi Lí Thành An giãn giãn, rảo cẳng vào phòng khám.

Kiều Mộ nghiêng mắt ngó sang bên đó, nghe thấy tiếng mở cửa,
con người dần sầm lại.

10 phút sau, Hứa Thanh San vào theo lối cửa ngách nối liền viện
của hai nhà. Lời còn chưa ra khỏi miệng thì đã bị ánh mắt Kiều Mộ
dọa cho nuốt trở về, cô nàng lặng lẽ ngẩn cổ nhìn phòng khám bên
kia.

Trông thấy nửa cái đầu của Lí Thành An, lửa giận bùng bùng
bốc lên: "Hấn có ý gì đây?"

"Không biết. Mà đánh xe ra ngoài đi." Kiều Mộ vỗ vỗ bả vai cô
bạn, quay lưng đi sang phòng khám.

Lí Thành An ngồi trên ghế chán muốn chết, đang cúi đầu nghịch
đồng hồ của mình. Kiều Mộ liếc mắt, thản nhiên nói: "Đồng hồ xịn
nhỉ, anh mới mua hả?"

"Ờ, anh thấy kiểu dáng này khá mới." Mắt Lí Thành An lóe sáng, hần cười lấy lòng với cô: "Cũng không đắt đâu, có 10 vạn thôi à."

"Nhà anh được đền bù di dời rồi rồi sao?" Giọng Kiều Mộ không chút độ ấm, như hạt pha lê rơi xuống nền gạch, chọc người ta khó chịu đến nỗi nghe mà căng cả da đầu.

Lí Thành An cười cười, không giải thích, xem như ngầm thừa nhận.

Kiều Mộ rũ mi, quét mắt qua mặt hần một lượt, rồi giả vờ đi tới lấy đồ. Đến gần hần, cô cúi xuống mở ngăn kéo.

Trên người hần có mùi thuốc bào chế hóa học, mắt thâm quầng, đáy mắt có tơ máu. Chắc hần đã một đêm không ngủ hoặc mấy đêm liền chưa nghỉ ngơi tử tế.

Lấy bệnh án trong ngăn kéo ra, cô gập ngón tay khế búng mấy phát, làm như băng quơ hỏi: "Sư huynh, anh biết ở đâu phục chế được sách cũ không?"

"Để anh nghĩ xem! Sao tự dưng em hỏi vấn đề này." Lí Thành An quay mặt sang hướng khác, ngáp một cái.

"Thời dân quốc, nhân Tế Đường từng cho ra một loại thuốc viên trị bệnh lạnh tử cung. Đơn thuốc lưu giữ nhiều năm, nhiều chỗ đã không nhìn rõ nữa." Đặt bệnh án xuống, Kiều Mộ quay lưng mở ngăn tủ đằng sau anh ta, lấy ra một hộp gỗ.

Chiếc hộp này là đồ gia truyền của nhà họ Kiều, hoa văn trên mặt gỗ đã mòn đến nỗi phẳng lì.

Kiều Mộ mở hộp, cầm mấy tờ giấy đã ố vàng, cẩn thận để cạnh tay Lí Thành An.

"Đây là cách nấu và điều chế thuốc, còn có cả phương pháp sử dụng sáp bọc viên thuốc, làm sao để thành hình. Điều được nhắc nhắc tới."

Tim Lí Thành An đập bình bịch, bàn tay buông thõng bên hông khẽ run rẩy.

Hắn nhớ nhung món đồ này lâu lắm rồi, vậy mà vẫn chẳng hề biết nó luôn được để trong ngăn kéo của phòng khám, lại còn không khóa.

Tính toán thời gian, thấy xe Hứa Thanh San đã lái ra, Kiều Mộ bỏ hẳn lại, vòng qua quầy đón tiếp bệnh nhân, đi ra ngoài.

Nhân Tế Đường chẳng có bài thuốc gì đặc biệt, chỉ có một số kinh nghiệm tích lũy theo năm tháng khám chữa bệnh. Thứ Lí Thành An muốn không phải phương thuốc, mà là cách phối một tầng sáp bọc ngoài viên thuốc kia.

Đến trước xe Hứa Thanh San, Kiều Mộ nháy mắt với cô bạn, ý bảo cô nàng lái về phía cửa nhỏ bên hông.

Hứa Thanh San cúi đầu, tầm mắt xuyên qua cặp kính râm trông thấy Lí Thành An đang cầm đi động chụp gì đó, khoe môi cô nàng cong lên một nụ cười lạnh nhàn nhạt.

Đỗ xe xong, Hứa Thanh San chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn Kiều Mộ: "Nếu mày muốn giết người, có phải cảnh sát cũng chẳng tra ra được hung thủ không nhỉ?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Phần Không Tên 31

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'NẤY LÀM GÌ MÀ HỒNG CẢ ĐIỀU HÒA ĐÂY?'

Kiều Mộ hơi nhú mày, thản nhiên ngoảnh đầu lại, đưa mắt ngó một cái.

Chỗ này không thể nhìn thấy tình hình trong phòng khám, nhưng có thể tưởng tượng ra bộ dạng Lí Thành An đang hào hứng chụp ảnh.

Có lẽ, cô nên lắp đặt một camera ở Nhân Tế Đường.

"Mày đàn thế cũng nhìn ra được, chứng tỏ tao vẫn chưa làm hết sức đâu." Kiều Mộ thắp đầu, giơ tay chỉ về phía cửa nhỏ, "Có cô bé không có quần áo mặc, mày giúp tao dẫn con bé đi chọn mấy bộ! Đợi tí!"

Hứa Thanh San cười hê hê, thoải mái gật đầu. Cô nàng đã nghe ông nội Kiều kể chuyện của Hoàng Viện, biết là một cô bé chứ chưa từng gặp mặt.

Kiều Mộ vỗ vỗ bả vai Hứa Thanh San rồi trở vào. Cô cố ý bước khể khàng, chộp đúng lúc Lí Thành An đang chụp ảnh, "Su huynh?"

Lí Thành An cất vội di động, bình tĩnh nói: "Anh nhớ phía Tây thành phố có một tiệm sách cũ. Về rảnh giúp em anh đi hỏi thử, xem phục chế được không."

Kiều Mộ không hé môi, đôi mắt trong veo nhìn hấn chăm chăm.

Mắt không chỉ là cơ quan thị giác của con người mà còn biểu lộ cảm xúc của con người một cách trực tiếp nhất.

Đồng tử của Lí Thành An lớn gần gấp 4 lần so với bình thường, cho thấy lúc này hấn đang cực kì phấn khích, mang theo cả sự hoảng hốt sẽ bị nhìn thấu.

Nửa phút trôi qua, cảm xúc thấp thỏm hoang mang của hấn trở nên mãnh liệt, đồng tử phóng đại dần co lại và sinh ra một tia ác độc.

Kiều Mộ nhìn đủ liền thôi. Cô cúi xuống cầm bài thuốc để trên quầy khám lên: "Vậy làm phiền anh! Xưa nay ông nội không bao giờ cho người ngoài xem bài thuốc này, anh là đồ đệ đã học thành nghề của ông, có đọc được chắc cũng không sao."

Lí Thành An thầm toát mồ hôi hột, hấn cười gượng: "Lát nữa tự anh đi nói với thầy chuyện này, thầy sẽ không trách em đâu."

"Thế thì cảm ơn sư huynh!" Kiều Mộ khẽ gật đầu.

Lí Thành An thở phào nhẹ nhõm. Vừa khéo di động có cuộc gọi, hấn liếc qua màn hình, hai mắt chợt lóe sáng. Hấn rời khỏi quầy khám, ra ngoài nghe điện thoại.

Kiều Mộ thoáng nhìn theo, khẽ nhấp môi. Cô đẩy nắp hộp cẩn thận, cất lại vào trong tủ.

Từ bé cô đã biết đám trộm cắp ngõ An Cư này có một quy tắc bất thành văn, đó là trộm nhà ai thì trộm, nhưng không thể ăn trộm ở Nhân Tế Đường.

Thi thoảng có tên trộm mới 'hành nghề', song hôm sau sẽ len lén trả về, bao năm nay vẫn không thay đổi.

Bài thuốc quảng trong phòng khám cũng không cần phải lo lắng. Vả chăng, hiệu quả của thuốc đông y cũng tùy người. Công dụng của thuốc đông y pha chế có thể sản xuất hàng loạt, khác biệt rất lớn so với đơn thuốc kê cho từng người.

Ông nội để toa thuốc này ở phòng khám, quanh năm không khóa, còn bởi một nguyên nhân là những bài thuốc này đa phần phối không đủ, tuy có vị thuốc thay thế nhưng hiệu quả cũng giảm đi đáng kể.

"Kiều Mộ à, anh dở tí việc, hôm nay không trông phòng khám với ông nội được. Anh xin nghỉ cả thứ Hai, thứ Ba nhé!" Nhận xong điện thoại, Lí Thành An trở ra, hô to một tiếng. Đúng lúc dì Lưu mua thức ăn về, hấn ta cất lời chào, sau đấy vội vã đi luôn.

Kiều Mộ chẳng đáp lời, dỗi mắt nhìn xe hấn chạy xa mới xoay gót vào giếng Trời gọi Hoàng Viện xuống lầu.

Giao cô bé cho Hứa Thanh San xong, quay lại vẫn chưa thấy ông nội đi xuống. Nghĩ một thoáng, Kiều Mộ lên lầu xem ông thế nào.

Ông cụ đã dậy, có điều tinh thần vẫn không tốt lắm. Cô rót cho ông cốc nước, đi tới mở rèm cửa sổ.

"Vết thương của Tiêu Trì phải nghỉ ngơi. Cháu gọi điện bảo nó vào bệnh viện đông y đi. Ông nói cho cháu cách chăm cứu." Ông nội

uống hớp nước, từ từ ngồi lên, "Hôm nay phòng thuốc đóng cửa. Chốc nữa, cháu đi xem bà Ba chút, thời tiết nóng quá, dễ cảm nhiệt."

Kiều Mộ gật đầu, thấy ông nội chỉ là ngủ không ngon giấc nên cô yên tâm đi xuống.

Kết thúc cuộc gọi với Tiêu Trì, dì Lưu cũng nấu xong bữa sáng. Ăn xong, Kiều Mộ chuẩn bị một lượt rồi đeo hòm thuốc đến nhà bà Ba.

Không có gì đáng ngại. Trời nóng không thích ăn cơm, con dâu cho bà ăn nhiều dưa cải đây thôi.

Làm giác hơi cho bà Ba xong, khi Kiều Mộ đi ra thì thấy Tiêu Trì không biết đến từ bao giờ đang đợi ngoài cửa. Cô thoáng ngẩn người, con người sẫm lại, trùng mắt với anh: "Bảo anh nhập viện chứ có bảo anh đến tìm em đâu."

"Gặp em còn phải xin phê chuẩn à. Vậy có cần 'thỉnh an' sáng tối mỗi ngày không?" Tiêu Trì buông lời trêu đùa. Cầm lấy cái ô trên tay Kiều Mộ, anh khoác vai cô chậm rãi đi về, "Lãnh đạo suy xét đến thân phận hiện tại của anh tương đối nhạy cảm, tạm thời bảo anh rút khỏi án này để theo vụ giết hại cả nhà tối qua."

Kiều Mộ 'ờ' một tiếng, cô hơi ngước mặt: "Anh không cam lòng?"

"Sao mà cam lòng được, đã theo hơn nửa năm, không tóm hết đám tội phạm này, ngủ cũng chẳng yên." Tiêu Trì cúi đầu, ánh mắt sáng rực ngắm sườn mặt của cô, "Em không lo lắng tẹo nào sao?"

Kiều Mộ nghe ra trong lời nói của anh có ẩn ý, đáy mắt cô hiện lên nét cười nhàn nhạt, "Ông nội không bắt anh giữ khoảng cách với

em, anh còn bắt măn gì nữa?"

"Bắt măn nhiều lắm..." Tiêu Trì hôn trán cô, khẽ cười thành tiếng: "Muốn mời em đến nhà ăn cơm cũng chẳng có thời gian."

Quả nhiên là hai ông cháu, anh còn chưa nói gì thì cô đã lật đáp án ra rồi, chẳng giữ cho anh tí mặt mũi nào hết.

Đưa ánh mắt sâu xa liếc qua Tiêu Trì, Kiều Mộ không tiếp lời.

Qua chuyện Kiều Huy và Nhiếp Lan đăng kí kết hôn, phỏng chừng ông cụ cũng đã nhìn rõ hiện thực. Chuyện Kiều Huy trở về là không có khả năng. Nhân Tế Đường muốn tiếp tục duy trì, gánh nặng này chỉ có thể đặt trên vai Kiều Mộ.

Cô đã không bằng lòng với những gì ông chọn, chi bằng buông tay để chính cô lựa chọn.

Cho nên, Kiều Mộ thật sự không lo ông sẽ yêu cầu Tiêu Trì gì gì cả.

Tiêu Trì đi chậm, Kiều Mộ thả bước cho kịp chân anh. Cô kể với anh chuyện Lí Thành An đã có được bài thuốc điều chế sáp bao thuốc viên, đồng thời xin nghỉ hai ngày.

"Sang Thiên chỉ mượn danh nghĩa bán xưởng dược, mục đích là để chúng ta không biết đầu mà lần. Hắn canh chừng ở Nhân Tế Đường không đi, chắc chính vì thứ này. Năm trước, một đồng nghiệp trong đại đội phòng chống tội phạm ma túy của sở đã hi sinh, còn mất cả một con chó nghiệp vụ." Tiêu Trì nghiêng rằng, "Mấy hôm nay thu lưới, chúng không nhảy nhót được bao lâu nữa đâu. Có điều, em cứ cẩn thận chút!"

"Em biết rồi." Thấy Tiêu Trì thực sự khó chịu, Kiều Mộ thở dài, đưa tay đỡ anh.

Về đến Nhân Tế Đường, ông nội viết toàn bộ ra giấy: huyết vị châm kim, độ sâu của kim, cỡ kim, khoảng cách thời gian châm, rồi giao cho Kiều Mộ, giục hai người tới bệnh viện.

Kiều Mộ lái xe khởi gara, Tiêu Trì theo sau. Vừa lên xe, sắc mặt anh liền thay đổi. Anh nhăn mày, đau đến nỗi không ngừng nhe răng hít vào.

"Đau lắm hả anh?" Kiều Mộ giảm tốc độ. Lúc chờ đèn xanh, cô quay sang, cau mày hỏi: "Trước đây bị thương thế nào vậy?"

"Xót anh à?" Tiêu Trì nheo mắt, nằm đơ trên ghế, mồ hôi lạnh vã đầy trán.

Kiều Mộ bực mình, dăm dăm nhìn anh một chốc thì thu lại tầm mắt. Khi đèn xanh bật sáng, cô bèn nhấn chân ga phóng vèo.

Bởi xe tăng tốc đột ngột, theo quán tính, Tiêu Trì bổ nhào xuống, lại đụng phải lưng ghế, tức thì đau đến nỗi hít vào một hơi.

Kiều Mộ cũng chẳng buồn nhìn anh, giọng điệu dừng dưng: "Không xót."

Tiêu Trì bỗng chốc bật cười. Anh móc bao thuốc trong túi, đưa một điếu vào miệng nhưng không đốt.

Cô chẳng khi nào mềm lòng với anh cả.

Lát sau, anh lấy di động, đưa camera nhắm chuẩn sườn mặt của Kiều Mộ, điềm nhiên chụp một tấm.

Đến bệnh viện Đông y, hoàn tất các thủ tục, Kiều Mộ đưa anh vào phòng bệnh nằm xuống, sau đấy cô trở lại chào hỏi các bác sĩ trực ban của phòng bệnh khoa ngoại.

Nằm lên giường, nghe tiếng bước chân bên ngoài đi xa dần, Tiêu Trì mở khóa di động, giờ tắm ảnh chụp ban nãy ra xem.

Nhìn nghiêng, đường nét khuôn mặt của Kiều Mộ không xinh đẹp bằng chính diện, nhưng lại mang khí chất kiêu ngạo, cực kì giống nụ mai chớm nhú đầu xuân.

Màu sắc nhàn nhạt, đủ để phác họa nên dáng vẻ chúa tể mùa xuân, nở rộ đầy cảnh.

Tuy nhiên cũng ngập tràn cảm giác xa cách.

Mặc dù ôm cô trong vòng tay, anh vẫn có thứ ảo giác cách sông cách núi xa xăm vô tận.

Tiêu Trì cất di động, vừa vặn Kiều Mộ đã mặc áo blouse trắng, cầm dụng cụ cần dùng đến khi châm cứu bước vào. Anh cong khóe môi, chỉ mỉm cười nhìn cô, chẳng nói gì.

"Nằm tử tế, đừng cử động lung tung!" Kiều Mộ đặt khay xuống, quay lưng đi đóng cửa.

Hai ngày nay, học sinh đến truyền dinh dưỡng tăng vọt, để giảm bớt áp lực cho phòng bệnh truyền dịch, mấy phòng bệnh nội trú gần như chật kín, hành lang đầy người qua lại. Một số phụ huynh rảnh rỗi còn thích nhảy phòng bệnh, bất kể bên trong có phải học sinh truyền dịch hay không.

Trở vào, Tiêu Trì đã nằm ngoan ngoãn, anh nghiêng đầu, gồi vào cánh tay phải, hai bắp thịt trên cánh tay trái nổi lên rõ ràng, kéo căng tay áo phong màu xám.

Chuẩn bị xong, Kiều Mộ cởi quần dài của anh, tiện tay vắt lên đuôi giường. Tiếp đó, cô dịch cái ghế qua, đặt đèn côn lên, bắt đầu châm cứu cho anh.

"Làm sao em biết ông nội không gây khó dễ với anh?" Tiêu Trì lim dim mắt, mở camera di động để quay, khóe miệng anh cong cong: "Em xin hộ anh à?"

Kiều Mộ lườm anh một cái, không trả lời.

Muốn nói thật gì chứ? Anh đâu còn bình tĩnh không gợn sóng như ao trên thiên đình thế này, sớm đã dậy sóng rồi ấy.

"Không thừa nhận chính là ngầm thừa nhận." Tiêu Trì lại cười.

Kiều Mộ nhìn xuống, cùng lúc châm kim vào huyết vị, ngón tay cô thăm dò sức, nhấn xuống eo anh.

"Shhhhh..." Tiêu Trì đau đến hít vào, lời tới bên miệng, bị tay cô nhấn xuống, nên anh đành phải cắn răng chịu đựng.

Kiều Mộ lấy tay về, cảm kim hơi nóng trên đèn côn, lần nữa châm vào huyết.

Tiêu Trì dán mắt nhìn cô, cuộn đầu lưỡi đá một bên má. Anh lặng lẽ bỏ di động xuống, ý cười trong mắt lắng sâu, cổ tình nằm im.

Rút xong kim, hơi lửa đổi kim mới. Hoàn thành hết thấy, thấy anh bỗng nhiên im thít, cô khẽ nhú mày.

Phương pháp châm kim ông nội cho không thường dùng, sợ sợ tí là có thể khiến thần kinh nửa thân dưới tạm thời tê liệt, do đó dẫn đến trở kim.

Kiểm tra huyết vị một lượt, chắc chắn không sai sót, Kiều Mộ vẫn không yên tâm. Cô cúi xuống gọi anh: "Tiêu Trì?"

Anh giả vờ ngủ.

Kiều Mộ cắn môi, ngồi xổm bên mép giường, giờ ba ngón tay thăm mạch của anh.

Tiêu Trì chậm rãi mở mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa. Anh ôm choàng lấy Kiều Mộ, chẳng buồn thanh minh, cứ thế phủ kín môi cô.

Nghĩ một đằng nói một nẻo này...

Hôn một lúc, anh buông cô ra, thở hổn hển. Sau lưng và trên chân cắm khá nhiều kim, không thể động đậy, mồ hôi như tắm, ướt gần hết cái áo phong.

"Đáng đời!" Đáy mắt Kiều Mộ đọng đầy ánh cười. Cô đứng dậy ngồi vào ghế, ung dung nhìn anh.

Người này, bị thương nặng như vậy còn có lòng dạ trêu cô.

"..." Tiêu Trì thở gấp một hồi mới nghiêm túc hẳn.

Lát sau, Quan Công chống nạng tới. Vào cửa, nom trên mặt, trên đầu Tiêu Trì ướt mồ hôi, gã vô thức giờ tay hươ hươ trước quạt gió của điều hòa, "Điều hòa đang bật đây, làm sao mà thành cái dạng này thế?"

"Vừa nãy hồng, mới sửa xong." Kiều Mộ chẳng buồn che giấu nụ cười trong mắt. Cô cố ý nghiêng mình nhìn Tiêu Trì với khoảng cách rất gần: "Em ra ngoài trước, hai người nói chuyện đi."

Tiêu Trì nghiêng rặng, mắt ngập tia lửa. Anh hận không thể kéo cô lại, đè xuống, hung hăng 'xử lí' một phen.

Kiều Mộ coi như không thấy, cô thông thả đứng dậy gật đầu với Quan Công, đoạn mở cửa ra ngoài.

Ngồi xuống, Quan Công háng giọng, châm chọc: "Nãy làm gì mà hồng cả điều hòa đấy?"

"Nói chuyện đàng hoàng!" Tiêu Trì khế quát, cầm di động mở ứng dụng tin tức.

"Là thế này, không biết sao clip vụ tai nạn của Trương Dương đã lên tin tức. Thông tin cá nhân bị người ta đào ra." Quan Công cất vẻ cười đùa đi: "Chuyện này khá lạ."

"Cậu để ý vụ này! Tôi e tới Khương Bán Hạ bị giết, có người vây xem nhận ra Kiều Mộ." Đầu mày Tiêu Trì nhăn lại, anh đưa tay sờ cằm theo bản năng: "Bảo Ngân Kiều điều tra tài khoản của Lí Thành An. Máy công ti sếp phó Lương yêu cầu hải quan kiểm tra ngẫu nhiên trọng điểm*, thông báo cho bọn Tam Nhi để mắt cẩn thận. Khi bắt giữ không được bỏ sót tên nào."

(* Hải quan kiểm tra một cách ngẫu nhiên thí điểm một loại hàng hóa xuất nhập khẩu.)

Quan Công gật đầu, khóe mắt liếc qua cửa phòng đóng chặt, gã nhỏ giọng: "Hôm nay tôi tới không phải vì chuyện này. Ngân Kiều với bố cô ta đến đây. Ông có gặp không?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 32

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'EM KHÔNG CHẤP TRẺ CON!'

Người ta cũng tới rồi, sao có thể không gặp, huống hồ còn là thầy của mình. Sắc mặt Tiêu Trì khá khó coi, anh thoáng mím môi, trên trời nhìn Quan Công.

Quan Công gãi đầu, gãi lùi lại theo phản xạ: "Không liên quan tới tôi nhá! Ông nói với sếp phó Lương phải nhập viện, đúng lúc Ngân Kiều đi lấy nước về nghe được."

Tiêu Trì đánh mặt, bực bội không thể tả. Anh nhéo hai đầu lông mày, ra hiệu cho Quan Công mời họ vào.

Quan Công biết Tiêu Trì ghét nhất là bị người ta xếp đặt, gãi quẳng lại cho anh một ánh mắt đầy cảm thông, sau đấy cười gượng một tiếng, chống nạng đi ra ngoài.

Hai bố con Ngân Kiều đợi ở quầy y tá. Một cô nàng Ngân Kiều bình thường vừa sang hè đã mặc áo phong quần bò, hôm nay lại cố ý mặc váy và trang điểm, nom xinh đẹp lại thoải mái.

Nếu phải so sánh với Kiều Mộ thì vẫn thiếu chút khí thế.

Có thể át vía được của Tiêu Trì.

Ngân Kiều mà đứng cùng Kiều Mộ thì cô ta thuộc kiểu yêu kiều này, cởi mở này, làm cho con người ta muốn ôm ấp này. Còn Kiều Mộ thuộc tuýp khiến con người ta muốn được cô ôm, cảm giác ở bên cô cực kì an toàn, tự đáy lòng sinh ra sự tin tưởng, khâm phục và y lại.

Ví thử là Tiêu Trì, gã cũng sẽ chọn Kiều Mộ chứ không phải Ngân Kiều.

Có điều, Ngân Kiều cũng được, phải cái hơi trẻ con. Mà giữa tính tình mấy năm nữa cho ổn định, tuyệt đối đủ sức làm nữ vương luôn.

Quan Công vẫy vẫy tay với Ngân Kiều, đoạn dựa vào cửa nhìn sang phòng bác sĩ trực ban ngay sát quầy y tá.

Cửa đang mở, không thấy được Kiều Mộ có ở trong đó hay không.

Quan Công thu lại tầm mắt, hai bố con Ngân Kiều cũng đã đến trước mặt. Gã chỉ vào trong và bảo: "Tôi sang khoa chỉnh hình bên kia thăm một người bạn, mọi người cứ từ từ nói chuyện."

Ngân Kiều gật đầu, kéo cánh tay bố mình, đẩy cửa bước vào một cách rất tự nhiên.

Tiêu Trì nằm úp trên giường, áo phong vén tới nách, để lộ tấm lưng dày rộng, bên dưới chỉ mặc độc cái quần lót màu đen, lông chân rậm rì, cơ bắp săn chắc, duỗi dài dề lên ga giường màu trắng. Lưng với chân anh cảm không ít kim châm.

Thả tay bố mình ra, Ngân Kiều đi tới đặt giỏ trái cây lên tủ đầu giường rồi đẩy cái ghế, ngồi vào mép giường.

"Thầy đến Lâm Châu khi nào vậy, cũng không thông báo tiếng nào." Tiêu Trì nghiêng đầu, toét miệng: "Em sắp xếp ổn thỏa cho thầy!"

"Tới được mấy hôm rồi, chiều nay phải về. Nghe con bé Ngân Kiều nói anh bị thương lúc làm nhiệm vụ, nên tôi qua thăm!" Ngân Điền Hoa liếc con gái đang gọt táo, cười nói: "Mấy năm qua Ngân Kiều ở bên này, may có anh chăm nom. Hai đứa tính khi nào đi đăng kí trước đây?"

"Bố, bố nói linh tinh gì thế!" Ngân Kiều dừng động tác trên tay, vô cùng sửng sốt.

Vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Trì bay biến, khóe mắt thấy Kiều Mộ không biết đã trở lại khi nào, đôi mày anh thoáng chốc xoắn tít: "Thầy ơi, thầy hiểu lầm rồi! Em và Ngân Kiều..."

"Bác sĩ Kiều!" Ngân Kiều kinh ngạc kêu lên, xấu hổ không để đâu cho hết.

Kiều Mộ khẽ nhúu mày, thư thả bước vào, còn tiện tay đóng cửa.

Bố mẹ mất sớm, từ nhỏ ông nội đã dạy cô và Kiều Huy, tự xử lí chuyện của mình, không nuôi dưỡng cho cô quen hễ có việc gì là đi tìm phụ huynh.

Nói sao chẳng nữa, gặp tí chuyện đã lòi bề trên ra 'dọa' người ta, đó là phường trẻ ranh.

"Bác sĩ đến rồi!" Ngân Điền Hoa quay đầu thoáng nhìn Kiều Mộ, tầm mắt lại rơi xuống người Tiêu Trì. Ông ta cười bảo: "Chuyện này cũng không vội. Ngân Kiều còn nhỏ. Đợi 1, 2 năm nữa cũng không sao."

Tiêu Trì toan lên tiếng thì Kiều Mộ mở miệng trước: "Đừng nói chuyện, để em xem kim châm."

Ngân Kiều nhìn Kiều Mộ bằng ánh mắt ngổn ngang cảm xúc, lại tiếp tục gọt táo.

Rút hết kim trên người Tiêu Trì, Kiều Mộ mở miếng thuốc cao dán của bệnh viện điều chế, rồi cẩn thận dán vào thắt lưng anh: "Lát nữa em đến gỡ ra, nhân tiện xoa bóp cho anh."

'Ừ', Tiêu Trì nắm lấy cổ tay Kiều Mộ, cố ý nói: "Anh vẫn chưa ăn sáng."

Kiều Mộ rũ mi, ánh cười toát lên nơi đáy mắt: "Quan Công đi mua rồi, chốc nữa đưa đến cho anh."

Gỡ tay anh ra, cô thu dọn kim, bưng khay rời khỏi phòng bệnh.

Vẻ mặt Ngân Điền Hoa lộ rõ vẻ mất vui. Ông ta nheo mắt nhìn Tiêu Trì với ý tứ sâu xa, "Bác sĩ vừa nãy là sao?"

Ngân Kiều cũng không gọt táo nữa, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

"Thầy, em chưa từng qua lại với Ngân Kiều, trước nay đều không." Tiêu Trì quay đầu, thản nhiên đón nhận ánh mắt của Ngân Điền Hoa, anh bốc phét: "Bác sĩ ấy là vợ em. Tội em đã đăng kí kết

hôn, chẳng qua trước mắt muốn đợi vụ án trong tay kết thúc mới công bố."

Nếu không phải Ngân Kiều chạy tới phá đám thì Kiều Mộ đã là người của anh. Đâu còn đến nỗi mỗi lần gặp cô, con tim cứ lơ lửng, chơi vơi giữa không trung thế này.

Ngân Điền Hoa lúng túng một chút: "Ngân Kiều không nói cho thầy biết chuyện này, thầy tưởng mấy năm nay hai đứa đang qua lại."

"Không có ạ. Em luôn coi Ngân Kiều là cô em gái không hiểu chuyện." Tiêu Trì cau mày, nghiêm túc nói: "Thầy cũng biết Ngân Kiều khá ngang bướng! Làm phiền thầy khuyên nhủ cô ấy."

Ngân Điền Hoa không nén nổi bối rối, ông ta dạn dò đôi câu rồi lấy cớ còn có việc, đứng dậy rời đi.

Ngân Kiều không ở trong hành lang.

Ngó quanh một lượt chẳng thấy bóng dáng con gái, Ngân Điền Hoa đành xuống lầu trước.

Cuối hành lang, Kiều Mộ khoanh tay. Qua cửa sổ thủy tinh sát đất, cô phóng tầm mắt nhìn về dãy núi xanh phía xa xa, về mặt trước sau như một, không có bất kỳ biểu cảm nào.

Ngân Kiều dựa vào tường, cúi đầu nhìn ngón chân mình: "Anh ấy là học trò của bố tôi. Từ lần đầu tiên anh ấy tới nhà tôi làm khách thì tôi đã thích anh ấy rồi."

Vì Tiêu Trì, mà năm lớp 12 cô ta mặc kệ sự phản đối của bố mẹ, khẳng khái báo danh vào trường cảnh sát, đuổi theo sau ông

anh, theo đuổi một mạch tận 7, 8 năm.

Kiều Mộ chéch đầu, đôi mắt trong trẻo và lạnh lùng như ánh trăng rơi trên khuôn mặt Ngân Kiều. Cô nhú mày, hờ hững đáp: "Cố chấp là một việc tốt."

Nom Ngân Kiều như thể đang chịu đả kích rất lớn. Kiều Mộ lắc đầu, xem đồng hồ đeo tay: "Tôi bận lắm. Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây! Xin lỗi!"

"Tôi nghĩ tôi biết tại sao anh Trì thích cô." Ngân Kiều cười tự giễu. Thấy Kiều Mộ định đi, cô ta chẳng buồn nghĩ ngợi, giơ tay ngăn cô lại: "Tôi có thể biết cô thích gì ở anh ấy không?"

Kiều Mộ tóm lấy cổ tay Ngân Kiều, khẽ dùng sức. Biểu hiện của cô không mấy may dao động nào: "Chưa từng nghĩ tới."

Ngân Kiều đau đến nhăn mày, ý thức được bản thân thiếu lễ độ, sắc mặt càng xám xịt: "Xin lỗi, tôi không có ác ý."

"Không sao! Luận về võ, chưa chắc cô đã thắng được tôi. Còn về câu hỏi của cô, tôi thật sự không có đáp án." Thả Ngân Kiều ra, Kiều Mộ dứt hai tay vào túi áo, thông thả lướt qua trước mặt cô ta.

Về mặt Ngân Kiều rất thảm hại, cô ta cúi xuống thẫn thờ nhìn một vòng đồ ửng trên cổ tay mà lòng đầy khó hiểu. Kiều Mộ khác với những cô gái muốn theo đuổi Tiêu Trì, bình tĩnh thế kia, lại phóng khoáng thế kia...

Trở lại phòng trực ban, Kiều Mộ ngồi xuống ghế. Nghĩ tới câu hỏi của Ngân Kiều, cô bỗng mờ mịt.

Thích Tiêu Trì ở điều gì?

Ngồi một lúc, Quan Công mua đồ ăn về, cố tình qua tìm cô. Gã nói có việc phải đi trước, bảo cô sang ngó Tiêu Trì.

Kiều Mộ 'ừ' một tiếng, đứng dậy đến phòng bệnh.

Thất lạng Tiêu Trì vẫn đắp thuốc cao, hãy còn nằm bò trên giường. Quan Công bày hoành thánh mua về lên ghế. Trong phòng sực nức mùi hành lá và rau thơm.

"Đút cho anh!" Tiêu Trì gập khuỷu tay chống nửa người trên dậy. Anh cong khốe môi, nở nụ cười đầy ý vị với cô, "Ghen hả?"

Kiều Mộ lắc đầu, cụp mắt lướt qua thất lạng anh rồi xoay gót ra ngoài.

Cô tới khu vực y tá lấy băng gạc, quay lại phòng bệnh. Kiều Mộ chẳng nói chẳng rằng quần băng gạc bên ngoài thuốc cao, cột thật chắc: "Tự ăn đi!"

Nụ cười trên mặt Tiêu Trì cứng ngắc. Anh từ từ ngồi lên, túm lấy tay cô: "Không giận thật sao?"

"Em không chấp trẻ con!" Kiều Mộ cúi xuống nhìn tay anh: "Anh ăn đi! Em bảo đồng nghiệp kê cho anh mấy thang thuốc và dịch truyền, như vậy giảm đau nhanh hơn. Ngày mai không đỡ thì tiêm mũi giảm đau."

Tiêu Trì cất bớt lực trên tay, anh kéo cô tới gần, tay kia vin cái cổ tinh tế của cô, trán kề trán, anh thở dài se se: "Nghe em tất!"

Kiều Mộ ngẩn người. Một thoáng mềm mại nẩy mầm trong tim. Cô không đẩy anh ra.

Lặng yên ôm một lúc Tiêu Trì mới buông Kiều Mộ, cầm hoành thánh Quan Công mua cho, ăn ngấu nghiến.

Mắt Kiều Mộ dăng lên ánh cười, cô liếc quả táo mới gọt được một nửa, rót cho anh cốc nước, sau đó rời phòng bệnh.

Hôm nay, cô không phải trực ban. Tìm đồng nghiệp kê đơn thuốc xong, đi qua hành lang thông gió, Kiều Mộ vô tình trông thấy xe của Trương Lương Nghiệp đỗ dưới lầu. Cô khẽ mím môi, lui về phòng làm việc gọi điện thoại cho Mạnh Trường Phong nhờ anh ta trông nom Tiêu Trì hộ mình.

Kết thúc cuộc gọi, cô chụp lại tờ giấy ông nội đã viết ra và gửi vào số máy Mạnh Trường Phong, đồng thời gửi tin nhắn cho Tiêu Trì, báo để anh biết Trương Lương Nghiệp cũng đang ở bệnh viện đông y, còn cô về Nhân Tế Đường trước.

Tiêu Trì trả lời bảo cô chú ý an toàn.

Kiều Mộ đọc nội dung tin nhắn, đoạn xuống lầu lấy xe về nhà.

Phòng khám không mở cửa. Đỗ xe rồi đi vào, thấy ông nội đang cân thuốc trong phòng thuốc, cô thở phào nhẹ nhõm, rửa tay tới giúp ông.

"Cháu hay Thành An đã động đến cái hộp cất bài thuốc thế?" Ông cụ không ngoảnh đầu lại.

Kiều Mộ cầm cái mẹt đến, ngồi cạnh ông, "Cháu lấy ra, anh ta chụp lại rồi đi luôn, còn xin nghỉ hai ngày."

"Trước kia nó từng nhắc với ông, bảo rằng muốn cưới cháu và ở rể, nhưng ông không đồng ý." Ông nội để cân tiểu li xuống, cầm tách

trà lên uống: "Hơn nửa năm nay, chủ tịch của Sang Thiên đã tới mấy bận, lần nào nó cũng rất nhiệt tình."

"Người đó đến không phải để chữa bệnh mà là đến mua toa thuốc phải không ạ?" Kiều Mộ tiếp lời. Cô nhớ đến lần đó vừa về nước, Lí Thành An gập cả sống lưng khi nói chuyện với tài xế của Quách Bằng Hải.

Ông nội mỉm cười, hiếm khi khen cô: "Mắt nhìn tốt đấy. Có điều, con người đó xảo quyệt ranh ma, mỗi lần đến nhà đều bảo muốn nhờ ông xem mạch cho. Quay đầu là Thành An liền hỏi ngay, chứng lạnh tử cung phải trị thế nào. Nó còn bảo có bà chị gái bị bệnh này nên không mang thai được."

"Anh ta đi là xong. Trở lại nữa cũng phải nghĩ cách đuổi anh ta đi. Chẳng phải ông nội Hứa bảo suối nước nóng Nam Minh rất được. Mình đóng cửa Nhân Tế Đường, ông với ông nội Hứa cùng đi ngâm suối nước nóng vài ngày đi ạ! Coi như nghỉ ngơi." Nét cười ánh lên nơi đáy mắt Kiều Mộ: "Đợi ông về, có khi đám người này tụ tập trong trại tạm giam hết cả rồi."

"Kẻ xấu làm việc nào có dễ dàng để bị nắm thóp như vậy." Ông nội đặt chén trà xuống, thở dài: "Vì bắt cái đám này mà Tiêu trì suýt nữa mất mạng đấy! Kết quả bắt về toàn mấy tên râu ria. Mấy thằng đầu sỏ vẫn vững chãi lắm."

"Ông ơi, ông không cần cố vũ cháu đâu!" Kiều Mộ vạch trần dụng ý của ông, "Có ai đi cùng cháu tới cuối con đường hay không, cháu cũng sẽ tiếp tục duy trì Nhân Tế Đường. Cháu đã đồng ý với anh cháu rồi ạ."

"Cháu giống con bé Thanh San kia có phải tốt không. Ngốc cũng ngốc đến là tự tại..." Ông nội cười, lại cầm cân tiểu li cân thuốc.

Biết ông đang lo lắng cho mình, niềm vui trong mắt cô dần đậm hơn.

Buổi tối, sau bữa cơm, ông nội, bác Trần A và ông nội Hứa đi nghe kịch, Kiều mộ cùng Hoàng Viện dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ xong thì lên lầu đối chiếu sổ sách.

Khương Bán Hạ để lại rất nhiều tiền. Đợi nghỉ hè, Kiều Mộ phải dẫn Hoàng Viện đi làm công chứng, cũng phải giám sát việc học hành của cô bé nữa.

Nghĩ chút thôi đã thực sự hơi nhức đầu.

Đối chiếu xong, trong nhà đột nhiên mất điện. Kiều Mộ xuống lầu xem cầu dao. Ngang qua viện trước, đương lúc tối om om, một cái bóng thành linh lao ra, vung nắm đấm vào mặt cô, với sức lực kinh hồn.

(Tác giả: Gì nhỉ... Hôm nay nghỉ lễ mừng 3 tháng 3 và Tết Thanh minh, tổng cộng 6 ngày. Tam Tổ muốn ra ngoài lượn, truyện sẽ đổi mới theo lệ thường. Mùa xuân dễ bị cảm sốt, mọi người chú ý giữ sức khỏe. Còn nữa chính là... về đọc truyện nhé. Phát hiện mình đến Tấn Giang hình như sắp 4 năm, nhưng vẫn không hiểu tại sao nhiều trang vẫn lộn xộn. Các chị em có lòng tặng 'nước tăng lực', Tam Tổ thật sự không biết xem ở đâu. Cũng cảm ơn các chị em chọn mình, rảnh rồi tôi sẽ trả lời, yêu các bạn...! Muahhhh)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 33

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

"KHINH ANH GAN BÉ HỦM*?"

Kiều Mộ tránh được, cô tóm lấy tay vịn cầu thang lật mình, cấp tốc lao tới cọc gỗ sân trước, rút một thanh ra, đoạn lạnh lùng nhìn về phía kẻ kia.

Nhân Tế Đường bao nhiêu năm nay không có trộm đột nhập, đối phương vừa thấy cô liền ra tay ngay, mục đích cũng không phải tiền bạc. Nếu đoán không nhầm, chắc là vì cái thẻ nhớ Khương Bán Hạ đã dùng tính mạng để đổi lấy.

Tài liệu trong thẻ nhớ đề cập đến những khoản thu chi của bộ phận lãnh đạo cấp cao của Sang Thiên và một số chứng cứ về doanh số bán hàng. Rơi vào tay Kiều Mộ có lẽ chẳng ích lợi gì, nhưng rơi vào tay cảnh sát thì khác nào bị người ta nắm thóp. Có nóng lòng lấy về cũng không lạ.

"Đồ đâu?" Nom thanh gỗ trên tay Kiều Mộ, kẻ nọ móc con dao vung về phía cô.

"Tôi không biết anh đang nói gì?" Né con dao của tên đó, Kiều Mộ nhanh nhẹn giơ chân đạp vào 'chỗ hiểm' của y.

Nhân lúc y phân tâm, thanh gổ trên tay cô bổ xuống, quét rơi con dao. Tiếp đấy, cô co đầu gối, thúc mạnh vào huyết thái dương của y.

Dao trên tay kẻ nọ rơi xuống, ngã thẳng cẳng.

Nghe thấy tiếng động, Hoàng Viện cầm di động xuống lầu. Trông thấy một màn này, cô bé há miệng rồi ngậm lại thật mạnh, thở dồn dập, run lập cập: "Chị Kiều, chị có sao không?"

"Không sao, tắt đèn về phòng đợi chị! Dù xảy ra chuyện gì cũng không được xuống! Trước đừng báo cảnh sát, chị ra ngoài xem thử đã!" Kiều Mộ ngồi xồm, dùng tay bổ một phát nữa vào gáy kẻ nọ. Sau đó, cô cầm gậy đi ra.

Cầu dao chéch bên phải cửa lớn của phòng khám, cách mặt đất 3 m, nên sẽ không chỉ có một người tới.

Đợi Hoàng Viện lên lầu, Kiều Mộ sẽ sàng mở cửa bước ra. Có 2 chiếc xe đang đậu ngoài cửa, một trong số đó khá quen mắt, chiếc kia là xe bán tải không biển số.

Thoáng nhìn là phát hiện có người chỗ khe hở giữa hai xe, cô bèn nín thở lặng lẽ tới gần.

Là Tần Bân đang vật lộn với một người lạ. Trên chiếc xe bán tải không biển số có một chiếc thang.

Cô xuất hiện bất chợt khiến cả hai đều sửng sò, đồng loạt dừng động tác.

"Cần giúp đỡ không?" Kiều Mộ thản nhiên lên tiếng. Dứt lời, cây gậy trong tay cũng vụt xuống bên gáy của gã đàn ông đang đè trên người Tần Bân.

Hắn lão đảo một cái, rồi mềm nhũn đổ gục lên Tàn Bàn.

Tàn Bàn cứng đờ, chẳng dám động đậy. Mất một chốc, anh ta mới đẩy tên kia ra, chập vật bò dậy, "Chết chưa?"

"Chết rồi." Kiều Mộ thấp đầu, giấu đi nụ cười nơi đáy mắt, cô hươ hươ cây gậy trong tay, khẽ chau mày: "Anh đến làm gì?"

"Đã kết thúc việc đánh giá thu mua xưởng được, anh tới tạm biệt em. Nhân thể cho em biết một chuyện." Tàn Bàn lau vết máu ở khóe môi, cúi xuống nhìn kẻ nằm trên đất: "Lúc anh đến, trông thấy hắn đang trèo thang nghịch cầu dao điện, tiến lên ngăn lại, sau đó thì đánh nhau."

Kiều Mộ nhấp môi. Cô đi xa mấy bước, gọi điện thoại cho Tam Nhi, báo với hắn nhà mình có hai vị khách không mời mà tới, bảo hắn qua dẫn người đi càng sớm càng tốt.

Cúp máy, Kiều Mộ liếc Tàn Bàn, đưa cây gậy cho anh ta, tiếp đó cô nhắc cái thang trên thùng xe bán tải xuống, đi đóng lại cầu dao.

Tàn Bàn lặng lẽ nhìn cô, bàn tay cầm cây gậy bị đau, cứ run run suốt.

Lôi người vào trong sân trước, trối gô cả vào, trông người ngợm Tàn Bàn nhếch nhác, Kiều Mộ buồn cười lắm: "Anh ngồi đợi, tôi đi lấy hòm thuốc xử lý vết thương cho anh."

Tàn Bàn cúi đầu, đột nhiên cảm thấy mình thực sự quá thừa thãi, chẳng bảo vệ được cho cô.

Vết thương được xử lý gần xong thì Tam Nhi dẫn một đồng nghiệp tới, giải hai tên trên đất đi rồi lộn lại kéo cô ra ngoài nói

chuyện.

"Không việc gì! May mà ông nội vẫn chưa về." Kiều Mộ nhỏ giọng: "Hai gã này đến là muốn lấy thẻ nhớ."

Tam Nhi gật đầu. Sau khi dạo dò một lượt, hắn để đồng nghiệp nấp trong bóng tối canh gác, còn mình lái xe dẫn hai tên đang hôn mê bất tỉnh về đồn.

Kiều Mộ đưa mắt dõi theo xe Tam Nhi đi xa mới quay lại viện trước. Cô khoanh tay thờ ơ thoáng nhìn Tần Bân: "Vừa rồi anh nói, muốn cho tôi biết chuyện gì?"

Lòng ngực Tần Bân nghệt lại, anh ta từ từ ngẩng đầu: "Năm đó là anh cố tình đập quả bóng vào em."

'Ờ', Kiều Mộ nhướng mi, cũng không có quá nhiều cảm xúc trong đáy mắt.

"Em không ghét anh à?" Tay Tần Bân xiết thành nắm đấm, mu bàn tay lộ rõ những khớp xương trắng bệch, trán đầm đìa mồ hôi.

"Chỉ vì điều này mà anh cứ quán lấy tôi, còn đi nói riêng với người ta rằng tôi là bạn gái anh? Anh không hâm chứ?" Kiều Mộ cảm thấy may mắn thay mặt mình không thể hiện được cảm xúc, đỡ phải trưng ra vẻ gì gì đó với anh ta: "Ghét cũng là cách để nhớ một người. Xin lỗi, tôi chưa từng ghét anh."

Bàn tay cuộn thành nắm đấm của Tần Bân dần dần thả lỏng, anh ta khó nhọc đứng dậy, giọng nói khàn khàn phảng phất xao động: "Em vẫn luôn biết là anh?"

"Giờ mới biết." Kiều Mộ thẳng thắn trả lời.

Lần bị thương ấy, kì thực muốn tìm ra người đó, đối với Kiều Huy và cô mà nói cũng không phải chuyện khó. Nhưng vì thế mà quấy rầy tới ông nội thì không đáng. Đã thu tiền để họ ở lại Nhân Tế Đường chữa bệnh, chưa chữa khỏi bệnh thì không có lí gì để đuổi đi hết, cho dù họ mắc lỗi.

Tần Bản không còn gì để nói. Anh ta mấp máy môi, lê bước chân nặng nề rời đi. Anh ta ôm nỗi lòng áy náy, nhớ mãi không quên, nhưng trong mắt cô chỉ là một chuyện con con chẳng đáng nhắc tới.

Kiều Mộ thả tay xuống, cũng không tiến Tần Bản. Cô kiểm tra cửa nẻo một lượt rồi lên lầu gọi Hoàng Viện cùng đi đón ông nội.

Trên đường, Tiêu Trì gọi điện thoại tới hỏi cô có bị thương không.

Kiều Mộ thoáng đưa mắt sang Hoàng Viện bên cạnh, ánh cười dâng lên trong mắt: "Coi thường em hả?"

"Ăn may thôi!" Tiêu trì khẽ cười thành tiếng: "Không sao là tốt rồi! Em không cần lo về chuyện tiếp theo đâu, bọn anh sẽ xử lí ổn thỏa!"

Kiều Mộ nghiêng răng, lời còn chưa nói ra miệng thì cuộc gọi đã kết thúc.

Sáng hôm sau, trên báo ra hàng ngày của Lâm Châu, báo buổi sáng của Lâm Châu, báo công an Lâm Châu online, đồng thời đăng thông cáo công bố tình tiết vụ án Khương Bán Hạ bị sát hại.

Tuy mặt Khương Bán Hạ bị làm mờ, nhưng có thể nhìn rõ có một thẻ nhớ di động be bé trong lòng bàn tay cô ấy. Kiều Mộ đóng tab tin tức, mở cửa ra ngoài.

Hoàng Viện đang đợi ở cửa, cứ muốn nói lại thôi.

"Em muốn nói gì?" Kiều Mộ đóng cửa phòng, xoay xoay cái cổ, bước xuống cầu thang.

"Em có thể học bát cực quyền với ông nội Kiều không ạ?" Hoàng Viện nói gót, đôi mắt cô bé ngập tràn vẻ hào hứng

Kiều Mộ ngoảnh đầu liếc Hoàng Viện: "Em học để tự vệ, cho khỏe hay là chuẩn bị làm chị cả ở lớp đấy?"

Hoàng Viện đơ mặt, nhanh chóng cúi đầu: "Để tự vệ cho khỏe ạ."

"Vậy tự em tìm ông đi!" Kiều Mộ nhú mày, tiếp tục đi xuống.

Ông nội không biết chuyện tối quá, Kiều Mộ cũng không định nói. Ăn xong bữa sáng, cô dạo dò Hoàng Viện rồi đeo hòm thuốc, đi một lượt đến nhà những hàng xóm đã gọi điện thoại tới. Về đến Nhân Tế Đường, cô gọi điện thoại cho Mạnh Trường Phong.

Chắc Trương Lương Nghiệp dẫn Trương Dương quay lại tái khám. Bị lão bắt gặp mình và Tiêu Trì ở cạnh nhau, tóm lại sẽ không hay.

Cho dù đối với cô hay đối với Tiêu Trì thì cũng không đáng mạo hiểm.

Mạnh Trường Phong nói vết thương của Tiêu Trì đã có tiến triển, tuy nhiên anh đã yêu cầu tiêm một mũi giảm đau. Ban sáng, tiêm xong là anh làm thủ tục xuất viện luôn.

Kiều Mộ cảm ơn Mạnh Trường Phong. Cô cúp máy, tiếp đó gọi điện thoại cho công ti bán thiết bị an ninh, nhờ họ đến lắp camera. Vừa gác máy, phóng viên của tòa báo đã gọi tới dò hỏi cô có thể nhận lời phỏng vấn về vụ tai nạn của Trương Dương không.

"Xin lỗi, bác sĩ nào gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ cứu người, không có gì để phỏng vấn cả." Kiều Mộ từ chối thẳng thừng.

Đối phương có vẻ bất ngờ, còn tính khuyên cô, nhưng cô lấy cớ rất bận, buồn bực kết thúc cuộc gọi.

Buổi chiều lắp đặt xong camera giám sát, Trời đột ngột nổi mây đen, sấm chớp từng cơn.

Kiều Mộ và ông nội tiến vị hàng xóm cuối cùng, đóng cửa dẫn Hoàng Viện sang nhà Hứa Thanh San ăn cơm. 6 giờ hơn, mưa trút ào ào. Tiêu Trì gọi điện kể rằng đã phát hiện dấu vết của hung thủ vụ án giết hại cả nhà, đang tiến hành truy bắt, bảo cô đừng lo.

Kiều Mộ đáp 'vâng', cầm di động tránh ra ngoài, cô nói tiếp: "Lượng sức mà làm!"

"Khinh anh gan bé* hả?" Tiêu Trì thấp giọng, song vẫn có thể cảm nhận được anh đang cười.

"Quả tình có to đâu." Kiều Mộ nhướn mày. Trước khi anh lên tiếng, cô ngắt máy ngay.

(Nguyên văn là 小瞧我, có nghĩa là xem thường/ coi thường, nhưng dịch thô theo mặt chữ là 'coi anh nhỏ' chắc, nên Kiều Mộ mới đáp 'quả tình không lớn'. Đây là Tiêu Trì và Kiều Mộ đang 'trêu ghẹo' nhau. Để phù hợp với văn cảnh, nên tạm dịch như trên)

Quay lại, bắt gặp cô nàng Hứa Thanh San không biết đi theo từ lúc nào, trong mắt Kiều Mộ vụt qua một tia hoảng hốt không dễ nhận thấy. Cô nghiêng đầu tỉnh bơ nhìn cô bạn như không có chuyện gì, "Thua tiền hay thua cả người rồi?"

"Người 'quả tình có to đầu' ấy là ai? Không phải chính là cái gã 'hư nhược không được' kia chứ?" Hứa Thanh San khoanh tay, liếc xéo Kiều Mộ: "Ông nội Kiều đang bảo ông tao xem bát tự đấy. Sao giống cái tao đã xem thế nhỉ?"

Xem bát tự... Kiều Mộ nhú mày, kéo cô bạn cùng trở vào.

Ngồi lại, ông nội Hứa đã nói được một nửa, còn đâu toàn những từ không hay.

Ông nội Kiều nhìn Kiều Mộ, sắc mặt ông không ổn lắm.

Không tiện hỏi thẳng nên ngồi một lúc, Kiều Mộ bèn lôi Hứa Thanh San sang phòng khách, hỏi cô nàng ông nội Hứa đã nói gì.

"Không tốt, dù sao cũng chẳng phải phu quân của mày mà. Hơn nữa gần đây còn gặp họa." Hứa Thanh San chăm chú nhìn vào mắt Kiều Mộ, cau chặt hàng lông mày: "Là anh ta thật à?"

Kiều Mộ khẽ thở phò một tiếng, không hé răng.

Ngồi đợi mưa ngớt thì mấy ông cháu đi về. Ông nội vẫn không nhắc tới một chữ chuyện ông nhờ ông nội Hứa xem bát tự. Kiều Mộ nhin cơn tò mò, cũng không hỏi. Chẳng qua, lên gác tắm rửa xong, cô làm gì cũng chẳng có tinh thần và sức lực

Ngần người ngồi trước gương, nghĩ đến đặc thù công việc của Tiêu Trì, cô thầm nói đâu phải gần đây gặp họa, rõ ràng một năm bốn mùa, họa lớn họa nhỏ không ngớt đấy chứ. Nghĩ vậy, lòng cô nhẹ nhõm hơn.

Sáng hôm sau đưa Hoàng Viện về trường, gặp cảnh tắc đường, Kiều Mộ cáu: "Chẳng phải hôm nay thi đại học à?"

"Mùng 7 mới thi, chị nhớ nhầm rồi!" Hoàng Viện cúi đầu xoa xoa cánh tay tím bầm, đau không nhìn được, nghe cả rằng: "Bác sĩ Kiều, hồi bé chị cũng học võ với ông nội như vậy à?"

"Em tưởng sao?" Kiều Mộ nghiêng đầu tựa như thoáng liếc cô bé. Nhớ tới tình cảnh Tiêu Trì thoa rượu thuốc cho mình, cô khẽ nhún mày.

Mưa suốt đêm qua, cũng không biết nhiệm vụ vậy bắt tiến hành thế nào.

Thứ Ba thi đại học, sở vệ sinh dịch tễ điều động nhân viên y tế của các bệnh viện, túc trực bên ngoài các trường thi để tránh có tình huống bất ngờ không cấp cứu kịp.

Kiều Mộ không phải đi. Sáng cô đến bệnh viện liền bắt đầu công việc. Gần trưa, Tiêu Trì mới gửi tin nhắn báo bình an, đã bắt được hung thủ, hết thấy đều suôn sẻ.

Kiều Mộ yên tâm, gửi lại cho anh một tin rồi tiếp tục làm việc. Ông nội không nhắc tới chuyện xem bát tự, cô cũng ngầm hiểu vì vậy không hỏi, nên làm gì thì làm vậy.

Bận rộn đến thứ Năm, sáng sớm Tiêu Trì đã gửi một tấm ảnh tự chụp tới, nói rằng đã có những mắt xích chứng cứ, rất nhanh là có thể hoàn thành việc thực hiện vậy bắt cuối cùng, và bảo cô đợi anh.

Kiều Mộ nhắn tin trả lời, sau đó mang tinh thần sáng láng xuống lầu đánh cọc.

Hơn 10 giờ trưa, Hứa Thanh San trang điểm vô cùng xinh đẹp quyến rũ, đánh xe đến bệnh viện tìm Kiều Mộ, nâng nặc đòi cô đi chọn quần áo cùng.

Đương lúc vắng bệnh nhân, cũng gần hết giờ làm, Kiều Mộ cởi áo blouse, thu dọn một lượt, đoạn lái xe chở cô bạn đến trung tâm thành phố.

"Kiều Mộ..." Hứa Thanh San dựa vào lưng ghế, vẻ mặt khó xử: "Có thể giúp tao một việc không?"

"Lại nhận khách hàng lung tung gì rồi hả?" Kiều Mộ nhếch mày.

Hứa Thanh San cười hi hi, lấy bao thuốc và bật lửa trong túi ra châm một điếu, đáp: "Người đàn ông định mệnh đó. Hôm nay anh ấy muốn gặp một người anh em ở Liber, tao muốn đến đó như kiểu tình cờ gặp được í."

Kiều Mộ lườm cô bạn, lạnh lùng rít một chữ qua kẽ răng: "Được."

Đáng tiếc, có lẽ vận may của hai cô không tốt lắm, vào cửa liền đụng ngay phải Dương Thiên Lộc.

Bởi mắc lừa y, Hứa Thanh San không chỉ bị ông nội phạt, còn suýt bị thu cả thẻ ngân hàng. Trông thấy y, cô nàng bưng bưng tức giận: "Tổng giám đốc Dương. Hôm nay lừa ai đây?"

"Ôi chao, thần tiên tí tí, tôi còn tưởng ai." Dương Thiên Lộc cười ha ha, rảo bước đi thẳng ra ngoài.

Cô bạn ngoẹo đầu, đưa tay túm Kiều Mộ, bĩu môi khinh thường: "Hắn vội đi đầu thai hay sao mà gấp gấp thế!"

Kiều Mộ ngạc nhiên: "Mày nói gì?"

Hứa Thanh San trợn trắng mắt, lăm nhăm ấn đường Dương
Thiên Lộc chuyển đen, có họa đồ máu. Vừa dứt lời, ngoài cửa bỗng
truyền tới tiếng thét chói tai.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 34

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'ANH CÓ LƯƠNG TÂM?'

Kiều Mộ chau mày, nhưng động tác của Hứa Thanh San còn nhanh hơn cả cô. Cô nàng nắm cổ tay Kiều Mộ chạy như bay ra ngoài.

Dưới mái hiên trú mưa, cả đông người bu quanh, đủ các loại âm thanh, nào điện thoại báo cảnh sát; điện thoại gọi cấp cứu; còn có những người háo hức hóng chuyện, cầm di động quay phim.

Giữa đám đông, Dương Thiên Lộc bị người ta bắt làm con tin. Cổ y chảy máu, áo sơ mi nhuốm đỏ một mảng.

Hứa Thanh San kinh ngạc tròn tròn mắt, nghiêng đầu ngây ngốc nhìn Kiều Mộ.

"Mày đi vào đi, đừng ra ngoài!" Kiều Mộ lật tay túm lấy cổ tay Hứa Thanh San, kéo cô nàng trở lại đại sảnh của cao ốc, cảnh cáo: "Chớ ra hóng hớt! Phát hiện có người chạy vào, mày cũng chạy cho mau! Nghe thấy chưa?"

Hứa Thanh San gật đầu một cách máy móc.

Cô nàng cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, sao đến nỗi...

Kiều Mộ vỗ vỗ vai Hứa Thanh San rồi xoay gót đi ra ngoài. Rảo bước lách qua đám đông đang vây xem, cô cầm hòm thuốc trên xe xuống.

Chiều nay còn phải về bệnh viện làm việc, ngại rầy rà nên Kiều Mộ không đậu xe ở bãi đỗ. Chẳng ngờ sẽ gặp phải chuyện thế này.

Quay lại hiện trường, mặt Dương Thiên Lộc đã tái mét, hai chân đứng không vững, trước ngực y toàn là máu.

"Đừng giết tôi, tôi có tiền! Đừng giết tôi!" Tên đàn ông bắt giữ Dương Thiên Lộc quơ quơ con dao gọt hoa quả trong tay, mạch máu nổi trên trán hết giun đất, đồng tử giãn nở rất to. Hắn nóng nảy ghì cổ Dương Thiên Lộc, lời y di chuyển khắp nơi, miệng thở hồng hộc.

Đám đông thét toáng lùi lại, nhưng tên kia vừa cử động thì lại bu vào, tiếp tục giơ di động để quay. Hết thấy đều vây xem bằng cả tính mạng.

Kiều Mộ tới gần hơn, ánh mắt cô chiếu thẳng về phía tên côn đồ. Hắn khoảng 23, 24 tuổi, mặc toàn hàng hiệu, ăn vận cũng rất thoải mái tinh tươm. Da dễ toát lên một loại sắc vàng bệnh tật, hốc mắt trũng sâu, ánh nhìn rời rạc.

Nhìn xuống vết thương trên cổ Dương Thiên Lộc trong chốc lát, cô lạnh lẽo thở ra một hơi.

Không tổn thương đến động mạch chủ.

Hiển nhiên tên côn đồ đã dùng thuốc, khiến não bộ nảy sinh ảo giác mãnh liệt, một mực hô to đừng giết hắn.

Kiều Mộ siết chặt nắm tay, thầm lo lắng. Nhưng mới nhắc một bước thì đằng sau đột nhiên có cánh tay mạnh mẽ to lớn rắn chắc duỗi ra, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô lại, "Ngoan ngoãn đợi đi, chuyện này giao cho tụi anh."

"Sao anh ở đây?" Kiều Mộ ngoảnh đầu, thấy là Tiêu Trì, đáy mắt cô lóe lên một thoáng vui mừng.

"Đúng lúc đi ngang." Mũi Tiêu Trì sượt qua tai cô, ngựa ngửa nong nóng. Giây tiếp theo, từ sau lưng tên cô côn đồ, Thạch Đầu ló ra, lẳng lẳng áp sát.

Tiêu Trì buông Kiều Mộ, hí mắt nhìn Thạch Đầu, ngầm ra hiệu cho nhau, đồng loạt xông tới.

Một tấn công đoạt lấy con dao, một cứu người. Cộng thêm tên kia cắn thuốc quá liều nên họ thành công giải cứu được Dương Thiên Lộc. Toàn bộ quá trình chưa đến nửa phút.

Kiều Mộ thở phào, cô xách hòm thuốc lao tới, khăn cấp cầm máu cho Dương Thiên Lộc.

Sau lưng y ăn vài nhát dao, may mà dao gọt hoa quả không đủ sắc và không dài, tình trạng chảy máu không quá nghiêm trọng, có điều... người đã ngất xỉu vì sợ, còn đái cả ra quần.

Đang băng bó vết thương cho Dương Thiên Lộc, bên tai bỗng truyền tới tiếng gào thét điên cuồng của tên côn đồ: "Bố mày có H (HIV) đấy, chết cũng phải kéo chúng mày làm đệm lưng. Bố không sợ chết đâu!"

Quay đầu nhìn sang, vừa vặn trông thấy Tiêu Trì đẩy Thạch Đầu ra, cổ tay anh bị tên côn đồ hung hăng cắn chặt.

Kiều Mộ thót tim. Tiêu Trì đã rút tay, không hề nao núng, anh đánh ngất tên đó luôn.

Lúc xử lý vết thương được nửa chừng, xe cấp cứu của bệnh viện gần đấy chạy tới, Kiều Mộ giao Dương Thiên Lộc cho họ. Ngoảnh lại, Tiêu Trì và Thạch Đầu đã biến mất tăm, tên côn đồ ngất xỉu trên đất, không ai dám đến gần.

Có lẽ đều đã nghe thấy tiếng gào thét ban nãy của hắn, những người vây xem vẫn tiếp tục chụp ảnh, nhưng với khoảng cách xa hơn lúc trước.

Kiều Mộ thu dọn hòm thuốc. Xe cảnh sát cũng hú còi tới.

Nhìn quanh khắp lượt, vẫn không phát hiện thấy bóng dáng của Tiêu Trì. Cô khẽ mím môi, xách hòm thuốc lặng lẽ rời khỏi đám đông, đi vào đại sảnh.

Quả nhiên, Tiêu Trì và Thạch Đầu ở trong này. Sắc mặt hai người không cho tốt lắm.

"Kiều Mộ, bên ngoài thế nào rồi?" Trông thấy Kiều Mộ bước vào, Hứa Thanh San cuống quýt chạy lên đón.

"Không sao, tổng giám đốc Dương còn sống, chẳng qua sợ vãi đá thôi." Kiều Mộ vỗ nhẹ cô nàng rồi xách hòm thuốc tới trước mặt Tiêu Trì, nắm tay anh kéo đến khu nghỉ chân.

Tiêu Trì cúi đầu, nom mu bàn tay nổi gân xanh của cô, anh không khỏi bật cười: "Giận hay sợ đấy?"

Kiều Mộ không nói gì. Vào khu nghỉ chân, cô nhấn anh ngồi xuống ghế, mở hòm thuốc lấy bông tẩm và cồn i ốt, chuyên chú làm sạch vết thương cho anh.

Vết cắn rất sâu, phần mô mềm trên cổ tay bị bầm tím, chảy máu nghiêm trọng. Rửa sạch vết thương xong, Kiều Mộ cầm băng gạc, giọng nói đều đều có thêm thoáng lo lắng: "Tốt nhất, anh thông báo cho đồn cảnh sát bên đó, nhất định phải dẫn hấn ta đến trung tâm làm xét nghiệm HIV đi!"

"Em yên tâm, không phải lần đầu tiên gặp chuyện thế này." Tiêu Trì mỉm cười. Anh ngẩng đầu, nheo mắt nhìn ra ngoài cửa.

Khéo thật, vừa điều tra tới Quách Bằng Hải thì có người cắn thuốc quá liều hành hung giữa phố xá đông đúc, còn là kẻ bị bệnh AIDS.

Còn khéo đến nỗi Kiều Mộ cũng đang ở hiện trường, và người mà bọn anh phải theo dõi cũng ở đây.

Mọi thứ quả thực giống như những quân cờ trên bàn cờ, từng bước từng bước, không lệch một tẹo nào.

Lại thêm hung thủ của vụ án giết hại cả nhà mấy hôm này, cũng cắn thuốc quá liều, đột nhập cướp của giết người...

"Nếu đối phương là kẻ nhiễm HIV thật thì việc này không thể qua loa được. Không phải chuyện đùa đâu!" Kiều Mộ khẽ nháp môi, băng bó vết thương cho anh. Sau đó, cô dọn dẹp hòm thuốc, cau mày cau kinh: "Anh nghiêm túc tí đi!"

"Xin tuân lệnh chỉ thị của lãnh đạo" Tiêu Trì bật cười, cúi người ôm lấy cô: "Yên tâm đi, không sao thật mà!"

Kiều Mộ xem đồng hồ đeo tay, nét lạnh lùng trong đáy mắt tan biến, "Cùng ăn bữa cơm đi!"

"Được!" Tiêu Trì nắm tay Kiều Mộ, bụng ngón tay thô ráp dán lên mu bàn tay cô, nhẹ nhẹ vuốt ve, khóe môi anh vẽ nên nụ cười xấu xa: "Nhân dịp bạn nối khố của em cũng ở đây, có cần anh nhờ cô ấy tính ngày hoàng đạo cho không?"

Kiều Mộ ngược mặt, đôi mắt trắng đen rõ ràng đọng đầy ánh cười, tỉnh bơ đáp: "Tính đi!"

"Thật hả? Nhỡ đúng là thằng nhãi kia có bệnh, anh lấy oán trả ơn như vậy, lương tâm sẽ cắn rứt ấy." Tiêu Trì ngẩng đầu, thản nhiên liếc Hứa Thanh San và Thạch Đầu đang đứng đờ như cọc gỗ cách đấy vài bước. Anh kéo Kiều Mộ đứng dậy.

"Anh có lương tâm?" Kiều Mộ 'chỉnh' Tiêu Trì.

"Em sờ thử xem!" Nói đoạn, anh nắm tay cô ấn lên ngực mình: "Sờ thấy chưa?"

Kiều Mộ rút tay về, giẫm vào chân anh một phát: "Chưa."

Tiêu Trì nhếch mày, khẽ bật cười.

Lên phòng ăn tầng trên, ngồi vào bàn, Kiều Mộ giới thiệu Tiêu Trì và Thạch Đầu cho Hứa Thanh San, tiện thể hỏi thăm anh chàng định mệnh của cô ấy ở đâu?

Hứa Thanh San nào còn lòng dạ để ý tới người đàn ông định mệnh định miếc gì nữa, cứ nhìn Tiêu Trì không chớp mi. Cô nàng vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc khi thấy Kiều Mộ cùng anh thân mật đây này, "Kiều Mộ, mày với anh ấy... Mày nghiêm túc hả?"

Người ông nội Kiều nhờ ông nội Hứa xem bát tự cho trong bữa cơm cuối tuần, chắc hẳn chính là anh.

Nói thực, cô nàng cũng chẳng tin trò bói toán này lắm, cho nên từ đầu chí cuối không chăm chỉ học theo ông nội.

Nhưng kết quả ông nội tính ra, hầu như không có sai.

Ông nội bảo nếu Tiêu Trì với Kiều Mộ bên nhau, cả hai sẽ gặp rắc rối, đặc biệt là Kiều Mộ. Có điều, ông nội Kiều cũng không khuyên, không cản, nên cô nàng cũng chẳng cần phải chọc Kiều Mộ phật lòng, chỉ mong bạn mình bình an, già rồi vẫn có thể cùng nhau đi du lịch, cùng trêu ghẹo mấy cậu nhóc đẹp trai.

Tiêu Trì nhướng mí mắt, quay sang nhìn Kiều Mộ.

Kiều Mộ 'ờ' một tiếng, đổi chủ đề: "Mày bảo ấn đường của tổng giám đốc Dương có màu đen là mèo mù vớ cá rán à?"

Hứa Thanh San ngẩn tò te mất một giây, cô nàng sực tỉnh, ngượng ngùng giật giật khóe môi: "Tao nói đùa một câu chứ thật sự không phải muốn rửa anh ta chết!"

Kiều Mộ quăng cho cô nàng ánh mắt 'Tao biết', rồi bảo cô nàng gọi món.

Hứa Thanh San ổn định cảm xúc, gọi món mình thích ăn, còn chăm chú nhìn Tiêu Trì bằng ánh mắt nghiền ngẫm. Về bề ngoài khỏi phải bàn, vóc người cũng rất được, phải cái trông thế nào cũng chẳng giống người đứng đắn.

Kiều Mộ cũng gọi một món, tiếp đó đưa thực đơn cho Tiêu Trì: "Sao hôm nay có thời gian lượn phố thế?"

"Vừa lúc đi ngang qua thì thấy xe của em!" Tiêu Trì nhận lấy thực đơn gọi món, nhân thể nắm luôn tay cô: "Hết bận sẽ gọi điện cho em!"

Nụ cười toát ra trong mắt Kiều Mộ, cô không vùng khỏi tay anh.

Nom ánh cười nơi đáy mắt Kiều Mộ, Hứa Thanh San kinh hãi xoa xoa cánh tay, rùng mình sờn gai ốc, cảm giác bản thân sắp mù mắt thôi. Hình ảnh Kiều Mộ như một cô vợ nhỏ đúng là đã lật đổ hình tượng lạnh lùng kiêu ngạo trước nay của cô quá.

Tiêu Trì chọn món, rồi đưa thực đơn cho Thạch Đầu. Bàn tay anh vẫn nắm tay Kiều Mộ không buông, ngón cái chốc chốc lại miết miết vào lòng bàn tay cô.

Gọi món xong, người đàn ông định mệnh của Hứa Thanh San cũng xuất hiện. Đi cùng anh ta là một anh chàng trẻ tuổi.

Hứa Thanh San ngấm vài lần rồi thì thầm nói với Kiều Mộ: "Tao quyết định không tới chào hỏi nữa! Cái gã bên cạnh anh ấy, lúc không nói chuyện còn đáng sợ hơn cả mày."

"Tao đáng sợ?" Kiều Mộ làm như lơ đãng nhìn qua.

Cả hai rất đẹp trai, người đang mỉm cười ấm áp mặc âu phục, vị kia mặc sơ mi thoải mái, trên mặt không thể hiện tí tạo cảm xúc nào, đáng vẻ nghiêm túc cực kì.

"Hơi hơi...." Hứa Thanh San khẽ bấu môi. Ngắc đầu chạm vào ánh mắt không vui của Tiêu Trì, cô nàng ngậm miệng ngay tức thì.

Mình có nói gì sai đâu, mà phải... bảo vệ vậy chứ?

Kiều Mộ thâm buồn cười, nghiêng đầu nhìn Tiêu Trì: "Ăn cơm thôi!"

Tiêu Trì thu hồi tầm mắt, thản nhiên dùng bữa, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thấy Kiêu Mộ quay sang, Hứa Thanh San vênh cằm, tức tối trừng mắt nhìn lại.

Thạch Đầu giả vờ mình không tồn tại. Cậu ta nhin cười, cúi đầu quyết định đợi chốc nữa về chốt quan sát sẽ chọc Tiêu Trì đã đời.

Chưa bao giờ bất gặp đáng vẻ bộc lộ cảm xúc như thế này của anh.

Kiều Mộ không biết nói sao, dứt khoát phớt lờ luôn.

Sau bữa cơm, mọi người xuống lầu. Tiêu Trì và Thạch Đầu lên chiếc xe đỗ ven đường, nháy mắt đã hòa vào dòng xe cộ. Hứa Thanh San trợn mắt về phía đít xe, hất hất tóc, xách túi đợi Kiêu Mộ đi lấy xe, tiện thể ôm cây đợi thỏ.

Lúc Tiêu Trì đi thanh toán, người đàn ông định mệnh của cô nàng cũng vừa vận sắp rời bàn.

Đứng một lúc, bên tai bất ngờ vang lên giọng nói dịu dàng quen thuộc của nam giới: "MC Hứa?"

Hứa Thanh San nén kích động, chậm rãi ngoảnh đầu, giơ tay vén lọn tóc mái bị gió thổi tung, cong khóe môi vừa khéo hé nụ cười duyên: "Anh Bành, sao lại là anh?"

Bành Văn Tu mỉm cười, chỉ người bên cạnh, nói: "Giới thiệu chút, người anh em tốt của tôi - Hứa Thanh Sơn."

Hứa Thanh Sơn lễ độ đưa tay ra: "Xin chào, Hứa Thanh San, San trong san hô."

"Hứa Thanh Sơn, Sơn trong cao sơn (núi cao)." Hứa Thanh Sơn nắm hồ lấy tay cô nàng theo phép lịch sự, đoạn vỗ vỗ vai Bành Văn Tu, hất hất cằm về phía xe họ: "Tôi đi lấy xe."

Bành Văn Tu khẽ gật đầu. Anh ta nhìn một vòng, tầm mắt trở lại trên mặt Hứa Thanh San, quan tâm hỏi: "Có cần chúng tôi đưa cô về không?"

"Phiền anh quá, vẫn là tôi bắt taxi thôi!" Hứa Thanh San suýt thì đồng ý, may sao kịp thời kìm lại.

"Không phiền đâu, cũng tiện đường mà!" Bành Văn Tu nở nụ cười, giọng điệu không cho phép nói xen vào: "Đi nào!"

Hứa Thanh San hít sâu một hơi, làm ra vẻ tự nhiên khách sáo đôi câu. Nhân lúc anh ta quay người, cô nàng liền xua xua tay ra hiệu với Kiều Mộ đang lái xe tới.

Kiều Mộ đạp phanh. Qua kính chắn gió, cô khẽ mím môi đưa mắt nhìn Hứa Thanh San lên xe xong, bấy giờ mới giẫm chân ga về bệnh viện.

Trên đường, Hoàng Viện gọi điện thoại bảo rằng hơn chục người nhà của Khương Bán Hạ tới, hiện giờ đang ở khách sạn đối diện văn phòng UBND thành phố.

"Sao họ liên lạc được với em?" Kiều Mộ có dự cảm xấu.

"Em cũng không biết. Ban nãy cả đám người xông vào ký túc xá tìm em, các bạn học còn tưởng xảy ra chuyện lớn." Hoàng Viện khá sợ hãi, giọng nói run run: "Bác sĩ Kiều, họ biết chị Bán Hạ tìm chị rồi ạ."

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 35

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'CÒN NĂM PHÚT'

Trở lại bệnh viện, Kiều Mộ suy xét cẩn thận một lượt những lời Hoàng Viện đã nói. Nhân lúc chưa đến giờ làm việc, cô vào phòng vệ sinh gửi tin nhắn cho Tiêu Trì, thông báo với anh về nội dung cuộc điện thoại của Hoàng Viện.

Chuyện Khương Bán Hạ từng gặp Kiều Mộ trước khi qua đời, không có khả năng người nhà cô ấy biết được trừ phi... có kẻ cố ý bảo họ tìm tới.

Cùng một lúc mười mấy người tới Lâm Châu liền kéo luôn đến đối diện văn phòng ủy ban thành phố, rồi đến trường cấp hai số Bốn tìm Hoàng Viện. Đây sao có thể là dân vùng núi chưa từng ra thành phố chứ, còn quen đường quen phố hơn cả người sinh ra và lớn lên ở Lâm Châu bao nhiêu năm là cô đây.

Còn về tiền Khương Bán Hạ để lại, hai tấm thẻ ngân hàng ấy hiện tại đều trong tay Tiêu Trì, cô tham lam chỗ nào hả?

Tiêu Trì trả lời rất nhanh: Đã nắm được tình hình, đại đội hình cảnh đang điều tra, đừng lo lắng.

Kiều Mộ trầm ngâm một lúc, tiếp đó gửi cho anh: 'Mũi nhọn của chúng rất ghê gớm, anh cũng chú ý nhé!'

Phải một lúc sau, Tiêu Trì mới nhấn lại với hai từ: Yên tâm!

Kiều Mộ cất di động, vặn vòi nước rửa tay, rồi thản nhiên ra ngoài. Cô có thể ứng phó với những chuyện khác, chỉ sợ đám người này nhắm vào Nhân Tế Đường. Đó là bằng hiệu tổ tiên truyền lại, còn sống thì không thể đánh mất.

Buổi tối Hoàng Viện có tiết tự học. Ăn tối xong, cô bé gọi điện thoại báo bình an và bảo thứ Sáu mình không về Nhân Tế Đường, vì không muốn gây thêm phiền phức cho Kiều Mộ.

"Họ có thể tìm thẳng tới trường học của em, em nghĩ họ sẽ không đến Nhân Tế Đường sao?" Kiều Mộ bực lắm: "Mai tan học, xuống phòng bảo vệ chờ! Chị chưa đến thì không cho phép ra khỏi cổng."

"Chị Kiều..." Giọng Hoàng Viện nhỏ dần: "Em không thể liên lụy tới chị được."

"Em chết, chị sẽ không đi nhật xác đâu!" Kiều Mộ phát cáu. Nói đoạn, cô cúp luôn máy.

Hoàng Viện không gọi lại nữa, nhưng con bé gửi cho cô một tin nhắn: "Em nghe lời chị."

Kiều Mộ thở phò một hơi. Khóe mắt liếc vào gương, cô thoáng ngẩn người, ngẩn đầu nhúu chặt hàng mày.

So với thời gian trước, những biểu hiện trên mặt đã tiến bộ hơn, lúc nhếch nhếch môi đã nhìn ra được là đang cười, tuy rằng vẫn chưa rõ.

Kiều Mộ soi gương làm thử mấy biểu cảm. Sau khi chắc chắn đã thật sự có chuyển biến tốt, cô không nhin nổi, chụp mấy tấm ảnh loáng thoáng mỉm cười, gửi cho Kiều Huy.

Anh trai trực tiếp gọi điện thoại tới, tiếng cười sang sảng: "Lần này, ông nội không chịu thua cũng không được. Em đừng vui mừng quá nhé! Quá trình hồi phục chấn thương dây thần kinh khá chậm, cứ từ từ em ạ!"

"Anh yên tâm đi, em có chừng mực mà!" Trong mắt Kiều Mộ ngập tràn niềm vui.

Tán gẫu một lúc, Nhiếp Lan giành điện thoại, léo nhéo ca cẩm một hồi, có điều rành rành chẳng giấu nổi niềm vui.

Kiều Mộ ngửa đầu vào lưng ghế nhìn trần nhà, cố tình trêu chọc Nhiếp Lan: "Dở như vậy thì dứt khoát đổi người cho xong, em ủng hộ chị!"

"Em chồng như em cũng vô lương tâm quá đấy!" Nhiếp Lan cười lớn: "Không đùa em nữa! Hai bọn chị vừa từ phòng thí nghiệm về, mệt như cún này!"

Kiều Mộ hỏi han đôi ba câu rồi kết thúc cuộc gọi. Cô xuống lầu, sang nhà hàng xóm tìm ông nội.

Cô đã lắp đặt camera ở khám, phòng trị liệu, phòng thuốc, bao gồm cả cửa nhỏ dẫn vào viện trong, còn giấu cả ống kính đi.

Quê Khương Bán Hạ thuộc vùng núi xa xôi hẻo lánh. Học xong cấp hai, cô ấy theo chị gái của Hoàng Viện là Hoàng Linh ra thành phố làm thuê. Về sau Hoàng Linh gặp được Quách Bằng Hải, từ nhân viên phục vụ quán ăn tới má mì hộp đêm, cuộc sống bỗng

chốc trở nên xa hoa. Nhưng Khương Bán Hạ lại theo học trong trường bổ túc.

Hoàng Linh đi theo Quách Bằng Hải 4 năm, cuối cùng chết một cách mờ ám. Thi thể cô ấy vớt ở nhà tang lễ gần một tháng, Khương Bán Hạ mới đọc được thông báo tới nhận xác của cảnh sát.

Nguyên nhân gây tử vong là sử dụng ma túy quá liều. Trên thực tế, chắc hẳn do axit dạ dày hòa tan vỏ bao ngoài của thuốc phiện nên dẫn đến bỏ mạng.

Khi ấy, Hoàng Viện mới đến Lâm Châu học tiểu học. Nhìn thấy tình trạng tử vong của chị gái, cô bé không sao chấp nhận nổi, cũng vì vậy mà ghét lây cả Khương Bán Hạ.

Cô bé cho rằng chị gái chết là bởi kiếm tiền cho Khương Bán Hạ và mình đi học, nên mới ra nông nỗi này.

Những năm sau đó, Khương Bán Hạ thành má mì của hộp đêm, lại bước trên con đường cũ của Hoàng Linh.

Cô ấy xinh đẹp hơn Hoàng Linh, cũng trẻ trung và hiểu chuyện hơn Hoàng Linh, ngoan ngoãn đi theo Quách Bằng Hải, dần dần chiếm được lòng tin của gã ta, còn nhiều lần dùng cơ thể của mình để bọn họ thí nghiệm cách cất giấu ma túy tốt hơn.

Trong thẻ nhớ kia có những điều cô ấy tự kể lại, có con đường thu mua nguyên liệu của xưởng dược và tiêu thụ thành phẩm; có thời gian và địa điểm người móc nối hàng loạt những phi vụ xuất hàng từ nhỏ đến lớn trong mấy năm qua; có danh sách những kẻ tham gia, cùng với giao dịch tài khoản tư nhân của một bộ phận cấp cao trong tập đoàn Sang Thiên.

Còn về có đúng Quách Bằng Hải tin tưởng Khương Bán Hạ hay không, thì Kiều Mộ không thể biết được.

Song, Lư Triển Bằng không chỉ là một quản lí khu vực xoàng xĩnh ở Sang Thiên giống những gì hần ta nói.

Nếu không, hần ta sẽ chẳng đóng giả vợ chồng với Khương Bán Hạ, sống trong biệt thự mà chủ nhân lại là Quách Bằng Hải.

Trước mắt, duy có Lư Triển Bằng phụ trách trực tiếp nhà máy dược phẩm, còn những kẻ sa lưới chỉ là lũ tôm tép. Đám người Quách Bằng Hải, Trương Lương Nghiệp, Lí Thành An đều vẫn vững như núi.

Sau khi Lí Thành An có được bài thuốc ấy, hần vẫn trở lại Nhân Tế Đường, ngày ngày đỗ con xe BMW của mình ngoài cửa. Không biết còn tưởng nhà hần được đền bù di dời đã giàu sự thật.

Muốn dựa vào tài liệu trong thẻ nhớ để điều tra tội trạng thực sự của Quách Bằng Hải và Trương Lương Nghiệp, có lẽ bọn Tiêu Trì sẽ cực kỳ gian nan.

Ban đầu chú ý tới Sang Thiên hình như là bởi một vụ án mạng. Trong lời tự kể của Khương Bán Hạ có nhắc tới vụ án này, thời điểm đó quá gấp nên Kiều Mộ không xem kĩ.

Nghĩ tới đây, cô bất giác hé miệng thở một hơi rồi giơ tay gõ cửa.

Ông nội đang chơi mạt chược cùng hội bác Trần A. Cháu trai của bác Trần A ra mở cửa cho Kiều Mộ. Thấy cô, cậu bé liền cười hì hì chạy vào.

Đóng cửa vào phòng khách, Kiều Mộ ngoan ngoãn ngồi một bên chờ ông.

Ông nội mà đã đánh mặt chược thì thua cũng nhất định phải thua cháy túi, thắng thì phải thắng hết tiền của người khác. Bằng không tuyệt đối không dừng tay.

Phải cái, lần nào ông cũng thua thôi, chẳng cần đợi lâu.

Chiều thứ Sáu, Kiều Mộ lái xe đến trường cấp hai số Bốn đón Hoàng Viện. Về tới trước cửa Nhân Tế Đường, trông thấy có xe cảnh sát, còn ông nội đứng ngoài cửa đang xoắn chặt lông mày, nom rất giận dữ.

Kiều Mộ lái xe tới trước cửa gara, tắt máy. Cô ngoảnh đầu nhìn qua Hoàng Viện: "Em ngồi đợi trên xe, chị không gọi thì em đừng xuống!"

"Bác sĩ Kiều, người bị bắt kia là em trai của chị Bán Hạ." Hoàng Viện ịn vào cửa kính xe, mở to hai mắt, trán đầm mồ hôi.

"Không sao, đợi ở trên xe!" Kiều Mộ rút chìa khóa, bước xuống nhưng không khóa xe.

Hai xe cảnh sát tới là các đồng chí ở đồn công an gần đấy, cô đều biết họ.

Bình tĩnh đi đến trước mặt ông nội, Kiều Mộ đưa tay vuốt dọc sống lưng cho ông, lia mắt sang Lí Thành An: "Sư huynh, chuyện này rốt cuộc là sao?"

"Có người báo cảnh sát, tố cáo Nhân Tế Đường chứa chấp kẻ hít ma túy, anh cũng không biết tình hình cụ thể." Lí Thành An bày ra

dáng vẻ nghĩ mãi không hiểu, than ngắn thở dài, còn tiến lên cùng cô xoa dịu lửa giận của ông cụ Kiều.

"Thế này..." Kiều Mộ khẽ mím môi, cô cúi đầu ghé sát tai ông nội, nói nhanh một câu với giọng chỉ đủ để hai ông cháu nghe được. Sau đó, cô nghiêng đầu hỏi đồng chí cảnh sát Tiểu Triệu đứng bên: "Bây giờ tôi có thể vào xem thử chỗ hít ma túy gì đó không?"

"Tất nhiên là được" Toàn chỗ người quen cũ nên Tiểu Triệu thoải mái gật đầu.

"Đi thôi!" Kiều Mộ đưa mắt lướt nhìn Lí Thành An, đoạn thông dong bước về phía trước.

Người nhà Khương Bán Hạ mới đến Lâm Châu, em trai cô ấy đã trở thành con nghiện ma túy nhanh như vậy, còn biết tới Nhân Tế Đường để hút! Biết chọn chỗ phết nhỉ!

Tiếc rằng, em trai Khương Bán Hạ khác hẳn một con nghiện lâu năm, trái lại giống vừa mới nghiện hơn.

Vào cửa phòng khám, Kiều Mộ quay đầu, liếc Lí Thành An một cái sắc lẹm, tiếp đó dẫn Tiểu Triệu vào phòng thuốc.

Máy chủ của camera ở phòng thuốc, cô đã giấu đi. Mỗi ông nội với Hoàng Viện biết chuyện lắp đặt camera, còn Lí Thành An hoàn toàn không hay.

Xem xong đoạn camera ghi lại trước và sau khi em trai Khương Bán Hạ tới Nhân tế Đường hít ma túy, Kiều Mộ khoanh tay lẳng lặng nhìn Tiểu Triệu: "Anh thấy cả rồi chứ?"

Sắc Mặt Tiểu Triệu nặng nề: "Tôi đã biết nên làm thế nào!"

Kiều Mộ nương mày, tiến bước anh ta rời đi trước. Ra khỏi phòng khám, cô rảo chân đến cạnh Lí Thành An. Thừa lúc hắn không kịp chuẩn bị, nhanh như chớp, cô tập kích vào huyệt nhĩ môn của hắn.

Ông nội phùng phùng lửa giận. Trong nháy mắt hắn ngã xuống, ông bổ sung thêm cho hắn một đấm rõ mạnh.

Cái đồ lòng lang dạ sói này!

Ba đồng chí cảnh sát ở lại không biết chuyện gì đang diễn ra, muốn ngăn cản đều không kịp: "Mọi người làm gì vậy!"

"Còn hắn lại. Một người theo tôi đi lấy bằng chứng." Gọi xong điện thoại, Tiểu Triệu đã xuất hiện nơi cửa phòng khám.

Thuốc do Lí Thành An cung cấp, người cũng là hắn tìm tới.

Tóm lại, ai đứng sau xúi bẩy, thực ra liếc mắt liền hiểu ngay. Đầu tiên, Tiêu Trì phụ trách vụ án giết người, sau khi phát hiện liên quan tới chất gây nghiện, cùng đội phòng chống ma túy thành lập tổ trọng án phối hợp điều tra, hiện giờ hắn rằng đã tra được địa điểm quan trọng nhất.

Hiện tại, bọn chúng sử dụng những thủ đoạn phá rối, chẳng qua muốn tranh thủ thời gian, hoặc dứt khoát chơi bài 'trạng chết chúa cũng băng hà'.

Lí Thành An nhanh chóng bị dẫn đi, video camera giám sát cũng được giao cho Tiểu Triệu.

Kiều Mộ lái xe vào gara. Cô quay đầu chớp chớp mắt với Hoàng Việ: "Xuống đi, hôm nay dì Lưu không nấu cơm, chị em mình phải

tự làm đấy!"

Hoàng Viện vẫn đeo ba lô, bước xuống xe mà tay chân mềm nhũn: "Tại sao chị không nhờ chú giúp ạ?"

"Ai cơ?" Kiều Mộ đóng cửa xe, khóa lại và đi ra ngoài.

"Chú Tiêu ạ!" Hoàng Viện nới gót Kiều Mộ, mồ hôi đầy đầu: "Nguy hiểm quá, may chỉ là ma túy, lỡ đánh bom liều chết..."

"Có nói, anh ấy cũng không dứt ra được, thêm phiền toái cho anh ấy làm gì." Kiều Mộ khoác vai cô bé, làm ra vẻ băng quơ hỏi: "Trương Dương dự định đăng ký nguyện vọng gì?"

"Anh ấy bảo nguyện vọng một là đại học An ninh, nguyện vọng hai là trường cảnh sát Lâm Châu. Còn lại hình như cũng toàn trường công an, cảnh sát." Hoàng Viện thoáng thả lỏng.

Kiều Mộ gật đầu, không nói gì thêm.

Ông nội thừ người ngồi một mình trong phòng khách, đèn cũng không bật. Kiều Mộ bật đèn lên, bảo Hoàng Viện chơi cờ cùng ông, mình thì vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Xảy ra chuyện thế này, trước tiên Nhân Tế Đường chắc chắn phải đóng cửa mấy ngày. Tiểu Triệu đã nói đây cũng là để bảo vệ cho họ.

Nhân Tế Đường mở hơn 100 năm nay. Trừ năm mới và ngày thường có việc, chưa từng đóng cửa không lí do, hướng chi là bị niêm phong, vì vậy ông nội khó tránh khỏi tức giận.

Có lẽ món cô nấu thực sự không dễ nuốt, nên ông nội chỉ ăn lưng bát rồi buông đũa. Hoàng Viện cũng vậy.

Chính Kiều Mộ cũng thấy không sao ăn nổi.

Thu dọn sạch sẽ bàn ăn và phòng bếp xong, Hoàng Viện lên lầu học bài, Kiều Mộ ở lại pha trà xem TV cùng ông.

"Mai ông đi suối nước nóng. Con bé Thanh San bảo đúng lúc nó rảnh nên đưa chúng ta đi." Ông rót cho Kiều Mộ một tách trà, sắc mặt âm trầm cả buổi tối chợt nhẹ nhõm bớt: "Cháu điềm tĩnh nhỉ. Sao không hỏi xem, ông nhờ ông Hứa xem cái gì?"

"Ông muốn nói thì tự nhiên sẽ nói thôi. Cháu hỏi mà ông không nói, chẳng phải cũng không được thoái mái ă." Kiều Mộ ngẩng đầu, đôi phần đắc ý, làm ra một nụ cười nhàn nhạt: "Người câu cá, kị nhất thiếu kiên nhẫn."

Ông nội vừa bực vừa buồn cười, nhưng vẫn không nói rốt cuộc là đã xem cái gì?

Xem hết chương trình Cẩm Tú Lê Viên trên kênh CCTV 11, ông nội lên lầu nghe radio, Kiều Mộ mang ấm tách đi rửa sạch.

Tắt đèn quay ra, có điện thoại gọi tới. Thấy dây số của Tiêu Trì, cô ngừng bước, cúi đầu gạt phím nghe: "Anh rảnh lắm à?"

"Ra mở cửa, anh có 10 phút?" Tiêu Trì khàn giọng.

Kiều Mộ 'vâng' một tiếng rồi cúp máy.

Cửa mở. Tiêu Trì bước vào, không nói một lời đã ôm ngay lấy Kiều Mộ. Cánh tay anh ghì chặt khiến xương cốt cô phát đau.

Kiều Mộ yên lặng để anh ôm một lúc mới mở khóa di động: "Còn 8 phút, anh định cứ ôm em thế này suốt sao?"

"Có kết quả kiểm tra của trung tâm xét nghiệm rồi, tên ấy không phải kẻ nhiễm HIV." Tiêu Trì thở phào một hơi. Anh dựa phịch vào tường, cúi đầu giờ tin nhắn nhận được chiều nay đưa cho cô.

Kiều Mộ chăm chú đọc nội dung, khẽ mím chặt môi, "Các anh tính bỏ qua?"

Tiêu Trì lắc đầu, đáp: "Bệnh viện người đến người đi, tình hình vô cùng phức tạp. Chuyện hôm qua chỉ là cảnh cáo, lỡ đúng là có kẻ bị HIV tấn công em, lương tâm anh sẽ thật sự bức rứt lắm."

Đâu chỉ cần rứt mà còn sẽ hối hận suốt đời. Chiều nay Nhân Tế Đường có chuyện, anh nghe Tam Nhi kể, hẳn lại còn khen chị dâu là tấm gương lớn.

Nghe xong, anh nghĩ lại mà sợ.

May mắn không phát sinh thương vong, ông nội và cô đều bình an.

Tình huống trước mắt là tạm giam một thời gian, chỉ cần họ không thả Quách Bằng Hải thì Trương Lương Nghiệp sẽ giở hết thủ đoạn để đối phó với anh, đối phó với Kiều Mộ.

Lão ta có thể sắp xếp người trong bệnh viện giám sát Kiều Mộ, cũng nắm chắc được hành động của cô, còn dẫn anh tới, đặt bẫy liên tiếp thế này rất khó lòng phòng bị.

Hơn nữa, lão cũng đã tính chuẩn, trước mắt bọn họ vẫn chưa có bằng cứ xác thực chứng minh được việc Lư Triển Bằng điều chế ma

túy tại nhà máy dược phẩm là do Quách Bằng Hải sai khiến.

Tài khoản của Quách Bằng Hải và Trương Lương Nghiệp đều sạch sẽ, không có tí ti vấn đề.

Muốn lấy được chứng cứ trực tiếp nhất, chỉ khi Trương Lương Nghiệp phản bội.

"Con người đều ích kỉ, giữa Trương Lương Nghiệp và Quách Bằng Hải không phải bền chặt một khối như thép." Kiều Mộ trả di động cho Tiêu Trì, khóe môi thấp thoáng nét cười: "Muốn khiến một người cụt tay cầu xin sự sống, trừ khi đau đớn tột cùng."

Thoạt nhìn thấy ánh cười nhàn nhạt trên mặt cô, Tiêu Trì hơi sửng sốt.

"Nguyện vọng thi đại học của Trương Dương đều là các trường cảnh sát." Kiều Mộ nói đến đó thì ngừng.

Trương Lương Nghiệp cực kì quan tâm tới Trương Dương. Nếu Trương Dương đủ điểm, đến lúc đó người rồi rắm chính là lão.

"Em nhấn tâm như vậy, sao muốn làm bác sĩ thế?" Tiêu Trì bật cười, không nhin nổi kéo cô vào lòng, cúi xuống hôn lên trán cô: "Bọn anh cũng từng nghĩ tới chuyện 'làm việc' với Trương Dương, nhưng vẫn không có bước đột phá."

Thời gian tạm giữ của Quách Bằng Hải kéo dài 37 ngày, còn chưa tới 20 ngày nữa, vừa vặn công bố điểm thi đại học. Quả thực có thể làm nốt đoạn cuối, nhưng chuyện này phải đi xin sếp phó Lương.

"Đây là bản chất con người, dao cắt trên cơ thể mình mới biết đau." Kiều Mộ nâng cổ tay xem đồng hồ, ánh cười nơi đáy mắt dần chứa chan: "Còn 5 phút nữa."

"Để dành đi! Đợi xong chuyện này, anh tiêu một thể." Tiêu Trì hôn môi cô một cái rồi nói tiếp: "Em cẩn thận phía Trương Lương Nghiệp nhé, anh lo lão sẽ đích thân ra tay."

Kiều Mộ đáp 'vâng'. Khóe mắt thấy đèn xe chiếu qua khe cửa, biết có người đang giục anh, cô lại không nhin nổi buồn cười.

Tiêu Trì nghiêng rặng, đặt một nụ hôn lên tóc cô, sau đó vội vã rời bước mở cửa đi ra.

Kiều Mộ đóng cửa, tắt hết đèn. Cô kiểm tra cẩn thận một lượt rồi lên lầu.

Hoàng Viện đang làm bài tập, cửa phòng cô bé khép hờ.

Đẩy cửa vào, Kiều Mộ đi tới sau lưng Hoàng Viện, liếc một cái, đoạn ngồi xuống mép giường, cô hỏi: "Trong nhà Khương Bán Hạ tổng cộng có bao nhiêu người? Khi họ đến tìm em đã nói gì?"

"Mẹ chị ấy tái hôn, trong nhà có 1 em trai và 2 anh trai, bố chị ấy, mẹ kế của chị ấy, bác cả, bác hai, dì cả, v...v..., đến tất cả gần 20 người, bảo rằng chị ấy đã tiết kiệm được mấy trăm vạn, đòi em trả cho họ." Hoàng Viện dừng bút, gục đầu, giọng nói mang theo tiếng nức nở: "Em không giữ thật mà!"

"Chị cũng không cầm, tiền vẫn trong cục công an." Kiều Mộ gác tay lên vai Hoàng Viện, vô thức nhéo nhéo gáy cô bé: "Không có nhiều tiền đến vậy đâu. Hơn nữa, cô ấy cũng chưa từng nói phải trả tiền cho người nhà của mình."

"Mỗi tháng, chị Bán Hạ đều gửi tiền về nhà, chưa bao giờ gián đoạn." Hoàng Viện vẫn thấp đầu, nước mắt tí tách rơi xuống mu bàn tay: "Bản thân chị ấy cũng không nổi tiêu."

"Không sao, chị sẽ xử lí ổn thỏa." Kiều Mộ vỗ vỗ vai cô bé, đứng dậy ra khỏi cửa.

Về phòng, bật đèn, cô cảm giác chẳng thoải mái chút nào.

Bất kể cô muốn hay không thì cũng đã bị cuốn vào vụ án này. Giờ muốn thoát ra, e rằng rất khó.

Ngồi xuống trước bàn sách, Kiều Mộ mở ngăn kéo, lấy quyển sổ ghi chép những điều tâm đắc khi châm cứu trong hai tháng gần đây, giờ ra chăm chú đọc một hồi. Cô với tay cầm cái gương qua, mở bao kim, chậm rãi châm lên mặt.

Trương Lương Nghiệp... nhất định sẽ gặp cô, vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Sáng hôm sau, cửa lớn của Nhân Tế Đường bị sở ý tế niêm phong tạm ngừng hoạt động để chỉnh đốn, thông báo đưa ra khá mập mờ, không nhắc tới chuyện chứa chấp người hít ma túy.

Kiều Mộ treo tám biển liên hệ bằng điện thoại lên, rồi kéo Hoàng Viện cùng ông nội tản bộ trong công viên gần đấy.

Đến công viên, Kiều Mộ cố ý chậm lại phía sau, vu vơ hỏi Hoàng Viện: Trương Dương có thể ra khỏi nhà không?

Cậu ấy bị thương ở lá lách, không bị gãy tay gãy chân.

"Em gọi điện thoại cho anh ấy đã. Mấy hôm nay anh ấy ở trong nhà dưỡng thương cũng có đi đâu được đâu chị." Hoàng Viện nở nụ cười rất tươi, móc di động trong túi quần, gọi luôn cho Trương Dương trước mặt Kiều Mộ.

Đoán chừng Trương Dương vừa mới thức dậy, Hoàng Viện than vãn một chốc sau đó lệnh cho cậu chàng đến đây ngay.

Kiều Mộ ngoảnh đầu nhìn sang hướng khác, nhấc chân đuổi theo ông nội.

Ánh mắt Trương Dương nhìn Hoàng Viện rất hồn nhiên, không nghĩ tới việc che giấu tình cảm yêu thích. Cậu ấy nói muốn thi trường cảnh sát và muốn điều tra rõ chân tướng vụ án chị gái Hoàng Viện bị giết.

Trong thâm tâm, Kiều Mộ hi vọng cậu ấy vĩnh viễn đừng biết sự thật này.

Tuy nhiên, cuộc sống tàn nhẫn vậy đấy! Kẻ không từ chuyện ác nào lại có cậu con trai một lòng muốn hô vang chính nghĩa.

Bắt kịp ông nội, Kiều Mộ khom người đỡ lấy lồng chim họa mi trên tay ông, cô đùa: "Đi ngâm suối nước nóng có cần phải mang nó theo không ông?"

"Tất nhiên phải mang đi chứ! À phải, ở đó có mạt chược đấy, lão Hứa chơi mạt chược thạo lắm. Ông phải chuẩn bị ít tiền cho cháu làm của hồi môn." Tâm tình ông nội sáng láng, nhìn ra được là tối qua ông nghỉ ngơi rất tốt.

Đáy mắt Kiều Mộ toát lên ánh cười: "Cái gì cũng có ông nhé!"

Không thua sạch của hồi môn của cô đã khá lắm rồi, cô không trông cậy vào việc ông thắng đâu. Đi một lúc, Hoàng Viện theo kịp bước, chớp mũi cô bé đầy mồ hôi.

Liếc Hoàng Viện, vẻ mặt ông nội tức thì trở nên nghiêm túc: "Tí tuổi mà thân thể kém thế này, tương lai sao làm bác sĩ!"

"Làm bác sĩ không cần dùng sức ạ. Với lại, không được thì cháu làm bác sĩ pháp y." Hoàng Viện đá viên sỏi trên đường, nhẩy tung tăng chạy về phía trước, vừa làm mặt quỷ vừa đi giật lùi: "Ông Kiều ơi, ông xem có được không ạ?"

"Bác sĩ pháp y là mổ cho người chết." Ông nội Kiều hừm một tiếng, chẳng nói gì thêm.

Kiều Mộ thầm buồn cười, xách chim họa mi thông thả đi theo.

Dạo hết một vòng, vào trong đình ngồi nghỉ, Trương Dương cũng bắt ta-xi tới nơi. Vừa gặp mặt, cậu ấy tặng ngay cho Hoàng Viện một cái ôm nồng nhiệt.

Vết thương của Trương Dương vẫn chưa lành hẳn, sắc mặt nom vẫn nhợt nhạt.

Xa xa, ông nội đưa mắt nhìn qua, rồi quay đầu trêu đùa chim họa mi. Kiều Mộ cũng không giải thích. Tụi trẻ bây giờ đều vậy, tự do thoải mái hơn cô hồi đó nhiều.

Hai đứa thắm thiết ngoài đình một chốc mới nắm tay nhau đi vào.

"Cháu chào ông Kiều, em chào bác sĩ Kiều!" Trương Dương cất lời chào hỏi, từ từ ngồi xuống.

"Thì cử thế nào?" Kiều Mộ cầm chai nước khoáng bên cạnh, đưa cho cậu ấy, giọng điệu băng quơ: "Nghe nói đề năm nay không quá khó."

"Em nghĩ có thể nắm chắc!" Trương Dương uống hớp nước, mặt mày rạng rỡ: "Chị Kiều, đợi có điểm, em báo với chị đầu tiên."

"Được, Hoàng Viện có số điện thoại của em." Kiều Mộ mỉm cười gật đầu.

8 giờ hơn, vàng thái dương dâng cao, mặt đất bắt đầu nóng hằm hập như cái lồng hấp, khí nóng không ngừng bốc lên.

Nghỉ ngơi đã đủ, ông nội chấp tay sau lưng cất bước ra về.

Đến nhà, ăn sáng, chuẩn bị hành lí xong xuôi. Hứa Thanh San chạy sang ngó một cái, rủ Kiều Mộ đi cùng.

Chủ Nhật Kiều Mộ mới trực ban, Nhân Tế Đường lại đang bị niêm phong, thế là cô đồng ý luôn.

10 giờ mới xuất phát, hiện tại hãy còn sớm. Kiều Mộ vào giếng trời gửi tin nhắn cho Tiêu Trì bảo anh gửi tin nhắn cho cô lúc 7 giờ sáng hàng ngày, dặn anh đừng gửi và đừng tùy tiện liên lạc vào thời gian khác. Nhận được tin nhắn trả lời, cô dẫn Hoàng Viện với Trương Dương ra ngoài, đến cửa hàng điện thoại cũ gần đây, mua một cái máy cũ giống y hệt chiếc điện thoại đang dùng.

Thay đổi cài đặt di động xong xuôi thì cũng gần tới giờ lên đường.

Kiều Mộ để Hoàng Viện và Trương Dương lại trông nhà. Cô đánh xe chở ông nội, bác Trần A, theo sau xe Hứa Thanh San chậm

chậm lái ra khỏi ngõ An Cư.

Suối nước nóng Nam Minh gần nội thành nhất, nhưng sai phá khá muộn. Mùa này, người đến khu nghỉ mát khá thưa thớt.

Kiều Mộ đỗ xe, rồi tiến ông nội lên phòng. Sau khi dọn dò một lượt, cô xuống lầu tìm Hứa Thanh Sơn.

Hứa Thanh Sơn tích cực thế này chỉ thiếu viết lên mặt mấy chữ: Cô nàng tới để theo đuổi nam thần.

Quả nhiên, vừa vào nhà ăn của sơn trang đã trông thấy cô nàng đang cùng người đàn ông định mệnh nói cười chuyện trò, đứng bên cạnh là một pho tượng điêu khắc.

"Hứa Thanh Sơn!" Kiều Mộ gọi cô bạn. Kết quả pho tượng điêu khắc kia cũng nhìn sang, đáy mắt anh ta lóe lên một tia khác lạ.

"Còn chưa ăn cơm trưa mà mày bỏ ông ở đây. Lương tâm mày đâu hả?" Hứa Thanh Sơn tiến lên đón, đồng thời nháy nháy mắt với Kiều Mộ.

Kiều Mộ hiểu ý, giơ tay xem đồng hồ, đáp: "Không để ý, tưởng vẫn sớm."

Hứa Thanh Sơn lộ ra nụ cười vừa lòng, quay đầu nói với Bành Văn Tu: "Anh Bành, anh muốn cùng dùng bữa không. Bọn em khá đông người."

"Không sao." Bành Văn Tu mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Hứa Thanh Sơn bên cạnh: "Thanh Sơn, cậu thấy sao? Nếu không quen thì chúng ta ăn riêng vậy."

Hứa Thanh Sơn nhướn mí mắt, hờ hững liếc qua Hứa Thanh San: "Cùng dùng bữa đi!"

Bành Văn Tu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: "Cùng ăn cơm thôi, đông người vui hơn."

Hứa Thanh San cong cong hàng mày, kéo Kiều Mộ qua giới thiệu họ với nhau.

Nghe thấy tên của Hứa Thanh Sơn, nhớ tới dáng vẻ kì lạ ban nãy của anh ta, Kiều Mộ cảm thấy buồn cười. Hại cô còn tưởng đối phương quen mình, hóa ra là tên gọi đọc giống nhau.

Mọi người tán gẫu một lát thì đi vào nhà ăn chọn chỗ.

Chọn xong lên lầu mời mấy ông xuống. Vừa vào thang máy, Kiều Mộ huých khuỷu tay vào eo Hứa Thanh San: "Mày với anh Hứa kia có duyên gớm, cách nửa vòng Trung Quốc lại có thể gặp được."

"Bành Văn Tu mới là người đã định trong số mệnh của tao. Mày nghĩ đi đâu thế?" Hứa Thanh San khoác vai Kiều Mộ, hả hê cười thành tiếng: "Cơ bụng 6 múi, đẹp trai trên mức trung bình, thú vị hài hước, cộng thêm gia tài bạc triệu, quả là tương xứng với vẻ ngoài."

"Vậy mày mau mau theo đuổi về đi, tao vẫn đợi cún FA mày mời tao ăn cơm đấy!" Kiều Mộ nghiêng đầu nhìn cô bạn mà không giấu nổi vẻ buồn cười.

Bành Văn Tu thoát nhìn chính là một kẻ 'tình trường lão luyện', hồi nãy chuyện trò trong phòng trà, Hứa Thanh San bị anh ta trêu ghẹo đến nổi hồn vía cũng sắp bay mất, trái lại Hứa Thanh Sơn có vẻ luôn như vô tình như cố ý phá hỏng, cũng hơi khó hiểu.

Nhưng Hứa Thanh San chẳng qua thỉnh thoảng mới ngu ngốc thôi, lúc nên khôn khéo cô nàng sẽ không hàm hồ tí nào, khỏi cần quá lo lắng.

Chủ nhật, Trương Dương lại đến kèm Hoàng Viện làm bài tập, Kiều Mộ phải tới bệnh viện trực ban. Cô dặn đôi bạn trẻ mấy câu rồi lái xe đi.

Đến bệnh viện thay xong quần áo, nghe y tá của khoa nói tới qua trong thành phố tiến hành truy quét văn hóa đồ trụy, đã bắt giữ hàng trăm đối tượng, trung tâm phòng chống dịch bệnh chật ních người, đều đến kiểm tra HIV.

Kiều Mộ nhớ tới tên đã bắt giữ Dương Thiên Lục ngoài cửa La Perle. Cô khẽ nhú mày, vào phòng vệ sinh gọi điện thoại cho bên nhà tang lễ,

Thân thích của khương Bán Hạ chắc chắn sẽ tới bệnh viện.

Rút châm cho bệnh nhân cuối cùng, ngoài phòng khám bệnh đột nhiên truyền tới một tiếng 'rầm' cực to, cả tầng lầu cũng chấn động theo.

Kiều Mộ giật mình, vội vàng trở lại phòng làm việc.

Bệnh viện đông y là bệnh viện lớn nhất ở khu nội thành cũ này. Có điều, ngày chủ nhật đặc biệt đông bệnh nhân. Sau tiếng vang, gần như cả bệnh viện cũng sôi sục, mọi người nhao nhao tràn ra ngoài.

Rửa tay đi ra, thấy một đám người xông tới ngoài khoa khám bệnh, tay cầm biểu ngữ và pháo cây, đòi bệnh viện giao người.

Tới gần hơn, cuối cùng nghe rõ người họ muốn tìm chính là cô.

Kiều Mộ lùi lại, tìm bảo vệ hỏi anh ta đã báo cảnh sát chưa. Nhận được câu trả lời xong, cô mới thủng thẳng cất bước về phía đám người. Hờ hững nhìn gã đàn ông dẫn đầu, cô mở miệng: "Tôi chính là Kiều Mộ, có chuyện gì ra ngoài nói. Đây là bệnh viện, không phải chỗ các người dở thói ngang ngược."

Lão không phải cha của Khương Bán Hạ, người quanh năm làm lụng vất vả, không có làn da trắng thế này.

"Đi thì đi!" Lão hét to một tiếng, thử tiến lên tóm lấy cô: "Cô đi cùng với bọn tôi!"

Kiều Mộ tránh khỏi bàn tay của lão, lạnh lùng xách túi đi trước, nhưng trong lòng không thể không khâm phục Trương Lương Nghiệp.

Nếu ngày nào những kẻ này cũng đến âm ỉ thế này thì cô đừng hòng nghĩ tới việc tiếp tục đi làm nữa.

Ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, Kiều Mộ băng qua đường sang vỉa hè đối diện, neho mắt nhìn gã đàn ông mấy lần thử tóm lấy cô vẫn luôn theo sau: "Tìm tôi có chuyện gì, nói đi!"

Dứt lời, một bóng dáng quen thuộc từ từ bước ra khỏi đám đông.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 36

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'LẦN NÀY CÓ TÍNH LÀ NHÀO VÀO VÒNG TAY KHÔNG?'

Người đó là Quan Công. Ánh nắng gay gắt chiếu lên gương mặt ngăm đen của gã, càng lộ rõ sự tương phản với kẻ dẫn đầu.

Kiều Mỗ khẽ gật đầu, yên tâm hoàn toàn. Chân Quan Công đã tháo thạch cao nhưng vẫn chưa gỡ đinh sắt, hiện tại gã đang dùng thuốc cao mà khoa chỉnh hình kê cho để hỗ trợ điều trị.

"Con gái Bán Hạ của tôi chết không rõ ràng, tiền nó kiếm được ở hết trong tay cô. Cô phải giao ra đây!" Kẻ dẫn đầu hùng hục khí thế, tay chống nạnh, dáng vẻ không đưa tiền sẽ đánh người luôn.

Khuôn mặt vừa béo vừa trắng, dòn dòn dưới ánh mặt Trời, đôi mắt lão híp tịt, hai bên gò má khế giòn giã, mồ hôi rỏ xuống như dầu mỡ.

"Đúng thế! Cô với cô ấy chả thân chả quen, nôn tiền ra mau!" Một tên đàn ông trẻ tuổi đứng sau kẻ cầm đầu tiếp lời.

"Cô có công việc, có địa vị, sao lại tự tiện lấy tiền của người khác hả. Rốt cuộc cần thể diện không đấy?"

"Tiền là do em gái tôi vất vả kiếm được, tuyệt đối không thể để cô trắng trợn cướp không được!"

"Mọi người phân xử xem!..."

Kiều Mộ khẽ bặm môi. Nghe họ mồm năm miệng mười la lối, cô vẫn điềm nhiên như không. Đồng nghiệp và người nhà bệnh nhân cũng đã bu tới, họ đều tò mò suy cho cùng là đã xảy ra chuyện gì? Không ít người nhà bệnh nhân che ô, giờ di động quay phim. Dẫu Trời nắng chói chang cũng chẳng quan trọng bằng vậy xem.

Cảnh tượng nhốn nháo đến nhức cả đầu.

Sau vài phút, xe cảnh sát hú còi sắp tới gần. Quan Công đưa mắt ra hiệu cho Kiều Mộ rồi chống nạng lạng lẽ rút lui.

Kiều Mộ nhướng mí mắt. Cô khoanh tay, cất giọng lạnh tanh: "Theo như tôi biết, con gái Khương Bán Hạ của ông chắc hẳn chính là nạn nhân của vụ án mạng trong thông báo của cục công an thành phố mấy hôm trước. Cảnh sát cũng không đến tìm tôi, tôi cũng không quen biết cô ấy. Ai nói với các người rằng tiền của cô ấy nằm trong tay tôi? Tóm lại, các người còn tài giỏi hơn cảnh sát sao?"

Đám đông yên lặng hẳn. Thoáng chốc chẳng ai dám hó hé. Trái lại, đồng nghiệp đứng sau và người nhà bệnh nhân phì cười, sôi nổi phụ họa lời Kiều Mộ.

"Các người cũng đã bảo tôi và cô ấy chẳng quen chẳng thân, sao cô ấy có thể đưa tiền cho tôi?" Khóe mắt Kiều Mộ liếc qua Quan Công đang nói chuyện với cảnh sát, rồi nhìn chằm chằm vào tên đàn ông dẫn đầu. "Trước mắt, phía cảnh sát vẫn chưa kết án. Nếu nhớ

không nhầm, thi thể của Khương Bán Hạ hãy còn nằm ở nhà tang lễ, có ai trong các người đã đi ngó qua chưa?"

Cả đám lại im re. Trong không khí không một gợn gió, hơi nóng của mặt đất bốc lên, mồ hôi túa ra hết lớp này tới lớp khác.

Lui vào dưới bóng râm, Kiều Mộ nheo mắt dừng dừng.

Sáng nay, cô mới gọi điện cho nhà tang lễ. Từ khi xảy ra chuyện tới giờ, quả thực không có ai đến ngó qua Khương Bán Hạ.

Chắc chắn Trương Lương Nghiệp cũng biết, bởi vì những kẻ này nói năng đầy sơ hở, nhưng mục đích của lão là khiến Kiều Mộ bỏ việc, cho nên lão không bận tâm.

Tiếng ồn ào của những người đứng xem đằng sau mỗi lúc một to hơn. Có người ủng hộ cô, có người mắng mỏ những kẻ đến gây chuyện, chỉ thẳng gã đàn ông cầm đầu là kẻ chuyên gây ầm ĩ, khiến ngoài cổng bệnh viện chật như nêm cối.

Om sòm một hồi, có xe cảnh sát nữa tới. Số lượng cảnh sát được cử đến cũng tăng thêm.

Kiều Mộ và Quan Công lại trao đổi với nhau bằng ánh mắt, ngấm xem dùng cách gì để có thể tóm lấy kẻ cầm đầu.

"Chúng tôi chỉ biết cảnh sát toàn đám ăn hại. Họ làm được quái gì!"

Tên cầm đầu hỗn hển, trán nhễ nhại mồ hôi lạnh, nhưng lão mặc kệ tất, cứ thế lao tới.

Lão vừa di chuyển thì những kẻ khác cũng lao nhao xông lên.

Kiều Mộ vẫn đứng im, lạnh lùng nhìn tên cầm đầu. Đợi lão đến trước mặt, cô mới thả tay xuống, tóm lấy cánh tay lão, bẻ quặt một phát thật mạnh ra sau lưng, đồng thời đập cho lão một cái vào khoeo chân.

'Phịch' một tiếng, gã đàn ông quỵ trên đất, trán nổi gân xanh, nom đến là đáng sợ. Lão thở hồng hộc, mồ hôi vẫn rỏ xuống như dầu.

Những kẻ phía sau phanh két lại, không một ai dám tiến lên nữa.

"Tôi có thể hiểu được suy nghĩ muốn đòi tiền của các người. Nhưng chuyện này cứ giao cho cảnh sát xử lý là thỏa đáng nhất." Kiều Mộ ngoảnh đầu nháy mắt với Quan Công.

Cảnh sát lập tức bước tới, mời bọn họ lên mấy chiếc xe cảnh sát vừa đến.

Kiều Mộ giao kẻ trong tay cho cảnh sát còng lại, đoạn cúi đầu sửa sang quần áo, gọi Quan Công cùng mình đi lấy xe.

"Chị dâu, gây phiền phức cho chị rồi!" Quan Công nói với vẻ mặt ngượng ngùng.

"Không liên quan tới các anh. Dù là chuyện gì cũng sẽ có người vây xem. Từ khi Khương Bán Hạ tìm đến tôi thì phiền phức này đã quần lầy rồi, muốn quẳng được hết còn phải dựa vào các anh đấy!" Kiều Mộ nghiêng đầu, quét tầm mắt hai lượt lên chân Quan Công, "Chân sao rồi? Nhân Tế Đường có bài thuốc chữa tổn thương xương cốt, anh dám thử không?"

"Chị dâu cũng đã mở miệng, tôi đâu thể từ chối chứ!" Quan Công toét miệng cười ra tiếng.

Kiều Mộ khẽ nhú mào, ánh cười đong đầy trong mắt.

Trước khi đến Lâm Châu, thân thích của Khương Bán Hạ vẫn luôn làm nông hoặc chỉ buôn bán vặt ở thị trấn tại quê nhà, tuy họ tham lam nhưng chưa đến nỗi tệ hết mức thế này.

Bị lừa vài câu nên cái gì cũng nói.

Quan Công không tham gia hỏi cung. Tên cầm đầu bị bắt nghe nói Khương Bán Hạ là do mình giết, cảnh sát nghi ngờ lão có liên quan tới vụ án, phải giam lại, sau khi điều tra ra, có khả năng còn bị phán tử hình. Lão giãy dụa một hồi thì khai toàn bộ.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Kiều Mộ đã đói ngấu, cô hỏi Quan Công muốn ăn gì.

Quan Công đang gọi điện thoại. Cúp máy xong, gã nói cho cô một địa chỉ, về mặt không giấu nổi nụ cười.

Kiều Mộ giả bộ không biết, thuận miệng hỏi thăm gã lý do cụ thể hỏi đó theo vụ án này .

"Có 2 sinh viên đã chết trong vụ tín dụng khóa thân ở trường học*, nguyên nhân là tự sát. Sau khi pháp y giám định, đội trưởng Tiêu nhận được tin tức đã cùng họ kiểm tra lại thi thể thì phát hiện điều khác thường. Sau đó, khôi phục di động của các cô ấy tìm nhật ký cuộc gọi, tìm hiểu ngọn nguồn, tra được Sang Thiên."

(*Là hình thức cho vay không cần bất cứ thủ tục giấy tờ nào, ngoài ảnh chụp khóa thân của nữ sinh muốn vay tiền)

Quan Công thở phào một hơi, sắc mặt dần trở nên thâm trầm, "Hơn mười dịch vụ cho vay trong trường học ở Lâm Châu hầu hết

đều là công ty con của Sang Thiên."

Kiều Mộ nhấp môi, không nói gì.

Điều khác lạ mà Tiêu Trì phát hiện ra hẳn là lúc còn sống nạn nhân đã bị ép phải cất giấu ma túy dẫn đến sau khi chết lộ rõ triệu chứng bị xâm hại tình dục.

Sang Thiên vốn khởi nghiệp bằng cho vay lãi cao, về sau trở thành doanh nghiệp thành công tiêu biểu của thành phố, giải quyết không ít vấn đề công ăn việc làm, còn nộp khoản thuế kén sù, muốn động tới chúng quả thực phải tốn sức một phen.

Khó trách bên Tiêu Trì theo vụ này đã nửa năm mà chỉ tóm được đám râu ria, chẳng thể nắm được thóp của những kẻ nằm ở trung tâm.

Quan Công cũng im lặng ngịch bao thuốc nhưng không hút.

Tới nơi, Kiều Mộ dừng xe trong vạch đỗ bên đường, tắt máy rút chìa khóa đi xuống. Cô khóa xe rồi cùng Quan Công băng qua con ngõ nhỏ, rẽ ra đường lớn.

Đi tiếp mấy phút nữa, hai người vào khu mua sắm dạo một vòng, kế tiếp đi ra theo lối cửa sau, quành lại điểm đỗ xe gần đó, bước vào một quán hàng ăn rất sạch sẽ.

Đẩy cánh cửa ngăn cách các gian, Tiêu Trì lập tức đứng dậy, nhếch môi tiến lên nắm lấy tay cô: "Đợi nửa ngày rồi đấy, còn tưởng hai người không tới!"

"Sao có thể chứ. Trên đường bị người ta để mắt nên tôi dẫn chị dâu lượn vài vòng, cắt bỏ đuôi rồi mới đến." Quan Công kéo ghế

cho Kiều Mộ, mình thì ngồi vào một chiếc ghế khác.

Thạch Đầu và Củ Cải đều đã gặp, mấy người khác nom rất lạ mặt. Kiều Mộ khẽ gật đầu với họ, sau đó cùng Tiêu Trì ngồi xuống.

"Người nhà Khương Bán Hạ đã khai hết, có người về quê đón họ lên. Hết thấy ăn ở, đi lại, cần làm gì đều có kẻ sắp xếp chỉ huy." Quan Công rót tách trà, uống ực một hơi.

Tiêu Trì bặm môi, nghiêng đầu nhìn Kiều Mộ: "Em có sao không?"

"Có sao thì đã không xuất hiện ở đây." Cô khẽ nhướn mày.

Tiêu Trì mỉm cười, giới thiệu mọi người với Kiều Mộ rồi cầm bát xới cơm cho cô.

Ăn xong, ra ngoài, Tiêu Trì tụt lại đằng sau một bước. Anh đưa điều thuốc vào miệng, không châm, cong hàng mày cười với cô: "Nhớ anh hả?"

"Chẳng lẽ không phải anh nhớ em mới bảo Quan Công dẫn em tới à?" Kiều Mộ dựa vào tường, bình thản khoanh hai tay, chéch đầu nhìn anh.

"Nhớ chứ!" Tiêu Trì kéo cô vào vòng ôm vững chãi: "Lần này có tính là nhào vào vòng tay không?"

"Tất nhiên là không tính!" Kiều Mộ ôm thất lưng anh, đôi mắt chứa chan nụ cười: "Sao em cảm giác ngày lạnh xa xăm thế?"

"Em không kích động lòng anh thì không thoải mái hả!" Tiêu Trì cũng cười, cúi xuống gác cằm lên vai cô, anh khàn giọng: "Sắp kết

thúc vụ án rồi, em đợi anh nhé!"

Kiều Mộ vui vẻ gật đầu, bụng ngón trở vẽ vòng tròn trên eo anh: "Ông nội đi ngâm suối nước nóng Nam Minh, tạm thời không ở trong thành phố. Chắc Trương Lương Nghiệp sẽ không đến nổi nhắm vào ông. Bên phía em, anh không cần phải lo đâu."

Tiêu Trì không nói gì, hai cánh tay tăng thêm sức, ôm cô thật chặt.

Ôm một lúc, anh thả cô ra và in lên trán cô một nụ hôn sâu: "Em về đi! Phải cẩn thận đấy!"

Anh có nhiệm vụ nên không có nhiều thời gian để bên cô.

Kiều Mộ chớp chớp mắt rồi rời đi trước anh. Cô tìm Quan Công cùng ra khỏi quán hàng, rẽ vào con ngõ nhỏ, ra ngoài lấy xe.

Nhà Trương Dương ở khu này, đây không phải khu biệt thự mà là một khu chung cư cũ.

Cực kỳ phù hợp với thân phận được xếp đặt của Trương Lương Nghiệp.

Sang Thiên thành lập gần 20 năm nay, địa vị của lão ở tập đoàn phải là cỡ lãnh đạo cấp phó. Tuy nhiên chưa bao giờ thấy bóng dáng lão ta trong tài liệu công khai, trên danh sách cổ đông của công ti cũng không có tên lão.

Về tới bệnh viện vừa kịp giờ làm.

Quan Công đến khoa chỉnh hình lấy thuốc, Kiều Mộ đi thay quần áo. Quay lại văn phòng khoa, mới có Mạnh Trường Phong, sắc mặt

nom không được tốt lắm.

"Có chuyện gì à?" Kiều Mộ cầm cốc nước lên uống, nghi hoặc nhìn anh ta.

"Lư Triển Bằng chết rồi! Đánh nhau với người ta trong trại giam, thái dương đập phải cạnh bàn, chết ngay tại chỗ." Mạnh Trường Phong khom người chống tay vào bàn làm việc, khó nhọc mở miệng: "Anh vừa nhận được điện thoại của bố mẹ cậu ta, hỏi thăm có thể đến nhìn cậu ta chút không."

"Chẳng phải chuyện này nên do trại tạm giam bên đó sắp xếp sao, tìm em có ích gì?" Kiều Mộ nhướn mí mắt, đặt cốc nước xuống.

"Bố mẹ cậu ta nói, cậu ta không có người quen nào ở Lâm Châu, giờ trại tạm giam không cho phép người nhà đến nhìn thi thể, hi vọng anh có thể giúp đỡ." Mạnh Trường Phong thở phào một hơi, kéo ghế ngồi xuống.

Kiều Mộ dựa vào lưng ghế, lại khoanh tay theo thói quen.

Sáng nay là người nhà của Khương Bán Hạ, giờ là Lư Triển Bằng, không biết tiếp theo liệu có phải Lí Thành An không đây?

Tuy nhiên, Lư Triển Bằng chết thế này tuyệt đối là một đòn trí mạng đối với bọn Tiêu Trì.

Dưới trướng hần ta quản lí bốn xưởng dược, không có lời khai của hần làm chứng cứ, Quách Bằng Hải trong sạch ra khỏi trại giam lại là một anh hùng.

"Kiều Mộ, em bảo anh có cần từ chối họ không?" Mạnh Trường Phong lần nữa lên tiếng, không ngớt cười khở: "Trong một buổi sáng

nay mà anh đã nhận được hơn chục cú điện thoại, đau đầu thật!"

"Từ chối đi! Chuyện này không phải chỉ có tí quan hệ là thu xếp được đâu. Tất cả đều phải theo trình tự." Kiều Mộ buông tay xuống, bảo anh ta đừng quá mềm lòng.

Mạnh Trường Phong lại cười ảo não. Đúng lúc có bệnh nhân đến cạo gió, anh ta liền không quấy rầy cô nữa.

Bởi không nhận được điện thoại của người nhà Lư Triển Bằng, Kiều Mộ cũng chẳng để tâm tới chuyện này.

Tan làm về nhà, Quan Công đã sớm qua Nhân Tế Đường chờ cô, gã còn mua đến rất nhiều trái cây. Kiều Mộ đưa trái cây cho Hoàng Viện, dẫn Quan Công sang phòng thuốc lấy thuốc cao dán ngoài da cho gã và dặn dò cách dùng.

Ông nội vắng nhà, cũng cho dì Lưu nghỉ phép, vì vậy buổi tối không có người nấu cơm.

Lúc cầm thuốc đi ra, thấy Trương Dương cũng ở đây, Quan Công tình ý, cố tình ở lại ăn cơm cùng.

Kiều Mộ đang lo không ai nấu nướng, bèn giao luôn trọng trách này cho gã, còn mình với Hoàng Viện làm chân 'phụ bếp'.

Trên bàn cơm, Trương Dương ăn vài miếng đột nhiên dừng đũa, đầu cũng gục sắp tới ngực, khuôn mặt phiem hồng, ậm ừ nói: "Chị Kiều ơi... Em đến đây ăn cơm mỗi dịp cuối tuần được không ạ?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 37

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'EM THƠM LÀ ĐƯỢC RỒI!'

Bàn tay cầm đũa của Kiều Mộ chợt dừng, ánh mắt dịu dàng đảo quanh cái đầu rũ xuống của Trương Dương, cô đáp: "Được, vừa khéo giúp chị kèm cặp Hoàng Viện làm bài tập. Xa ghế nhà trường lâu quá, chị cũng quên hết kiến thức cấp hai rồi."

Trương Dương ngẩng mặt, vui sướng khẽ xoa đầu Hoàng Viện, phấn khởi khôn xiết: "Em cảm ơn chị."

Kiều mộ xua tay, thoáng cùng Quan Công trao đổi một ánh mắt rồi tiếp tục ăn cơm.

Ăn xong, Quan Công chơi cờ với Trương Dương, Kiều Mộ với Hoàng Viện rửa bát, dọn dẹp bếp.

Hoàng Viện chịu khó và hiểu chuyện lắm, có lẽ bởi không người thân che chở, nên người khác tốt với cô bé tí tí thôi, cô bé cũng vô cùng trân trọng.

Luôn cẩn thận dè dặt sợ đánh vỡ sự áp áp không dễ có được này.

Đôi khi, Kiều Mộ cảm thấy mình đúng là một kẻ ác, máu lạnh, tàn nhẫn. Một trong những kẻ đứng sau cái chết của chị cô bé và Khương Bán Hạ chính là bố đẻ Trương Dương. Sớm muộn, chân tướng này sẽ được công khai. Bản thân biết rõ cả, song cố tình che giấu không nói.

Cô cũng từng nghĩ tới việc ngăn cản, nhưng tình yêu ở tuổi này là cỏ dại sinh trưởng giữa mùa xuân, mưa to gió lớn nữa cũng chẳng hề hấn gì, chỉ khiến ngọn cỏ mạnh mẽ sinh sôi.

"Bác sĩ Kiều, còn lại cứ để em! Để khách lại như thế không hay lắm đâu ạ!" Hoàng Viện úp bát lên giá, cầm khăn lau kệ bếp: "Em biết chú ấy là đồng nghiệp của chú Trì."

Kiều Mộ thót tim. Cô gật gật đầu, mang theo ánh mắt phức tạp, lau khô tay đi ra ngoài.

Thứ Hai, đưa Hoàng Viện đến trường xong, Kiều Mộ về bệnh viện làm việc. Mạnh Trường Phong không nhắc tới chuyện bố mẹ của Lữ Triển Bằng nữa, cô cũng lười hỏi.

Đảo mắt đã tới thứ Năm, vốn tưởng vụ này đã kết thúc, ai dè người nhà của Lữ Triển Bằng đột ngột xuất hiện ở bệnh viện. Vừa vào phòng làm việc, họ liền quỳ sụp xuống lạy Kiều Mộ và Mạnh Trường Phong.

"Chú dì à, hai người làm gì vậy!" Mạnh Trường Phong giật mình, cuống quýt đỡ họ dậy.

Kiều Mộ vẫn thờ ơ. Đợi họ khóc đủ, xin đủ, cô mới đưa hai cốc nước qua, bình thản lên tiếng: "Chuyện này nhờ bọn cháu thật sự

cũng vô dụng. Trình tự ra sao thì chú dì cứ theo đó mà làm, bọn cháu chỉ là bác sĩ."

"Chúng tôi có mỗi thằng con trai, nay người đã không còn. Hai cháu là bạn học của nó, chẳng lẽ không thể có chút lương tâm, để chúng tôi nhìn mặt nó một lần ư." Mẹ Lư Triền Bằng khóc lóc sụt sùi, nói đoạn lại toan quỳ xuống, "Dì dập đầu lạy các cháu, cầu xin các cháu!"

"Bọn cháu không có lương tâm đâu." Kiều Mộ ngăn Mạnh Trường Phong lại, trên mặt cô thoáng lộ vẻ buồn bực: "Hiện tại đang giờ làm việc, nếu hai người tiếp tục ầm ĩ thì chỉ có thể gọi bảo vệ thôi!"

"Sao các người có thể lạnh lùng như vậy chứ. Con trai đáng thương của tôi chết oan uổng quá!" Mẹ của Lư Triền Bằng gào khóc, rồi bất ngờ bổ nhào vào Kiều Mộ.

Cô tóm lấy cánh tay của bà ta, đẩy sang bên, dùng thêm sức nhấn bà ta xuống ghế ngồi. Cau chặt đôi mày, cô nói: "Con trai bà chết ở đâu thì đến đó mà đòi công bằng."

Mẹ Lư chơi xấu không thành, còn bị ấn trên ghế không thể nhúc nhích, bà ta bèn khóc toáng lên.

Liếc thấy bố Lư đứng bên gạt nước mắt, Mạnh Trường Phong mở miệng nhưng chẳng biết nên nói gì.

Các ý tá của khoa không rõ đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều bu quanh ngoài cửa hóng chuyện, song chẳng ai dám bước vào.

Kiều Mộ nghiêng rằng, mở khóa di động gọi điện cho Quan Công, giả bộ báo cảnh sát. Mẹ Lư có đau lòng đấy, phải cái tiếng khóc lúc

này phần nhiều là diễn trò.

Vừa nghe thấy, mẹ Lư đã bơn bốt, sụt sùi kể lể Kiều Mộ vô lương tâm, làm bạn học với Lư Triển Bằng mấy năm, nay con trai mình chết, còn lấy đi món tiền con dâu để lại trước khi qua đời, kết quả ngay cả tí chuyện con con cũng không chịu giúp.

Kiều Mộ chán chảng buồn để ý tới bà ta. Nói rõ nguyên nhân báo cảnh sát xong, cô cúp máy, từ trên cao nhìn xuống bà ta: "Con dâu bà là ai?"

Bà ta sẽ nói là Khương Bán Hạ, căn bản khỏi cần hỏi.

Quả thực, trong quãng thời gian này, Mạnh Trường Phong có giữ liên lạc với Lư Triển Bằng, nhưng không thường xuyên. Anh ta đang bận 'yêu đương' với một cô bé y tá trong khoa, đầu rảnh đi gặp đám ông lớn nào.

Họ cũng 'siêu' thật đấy, tới Lâm Châu không đến trại tạm giam hỏi thăm thủ tục nhận thi thể thế nào, lại gọi điện thoại cho Mạnh Trường Phong, làm như thể Mạnh Trường Phong là anh em thân thiết với Lư Triển Bằng ấy.

"Cô đừng có giả vờ vô tội. Con dâu tôi là Khương Bán Hạ. Nó mới mất chưa lâu, giờ con trai tôi cũng đi nốt, tiền nó để lại đều nằm trong tay cô. Cô còn gì để nói nữa?" Mẹ Lư lại khóc một hồi.

"Nhưng tôi không quen biết con dâu bà, cả Lư Triển Bằng cũng vậy, tôi gần như chả có quan hệ gì với anh ta hết." Kiều Mộ kiên nhẫn đối đáp với bà ta.

Nom mặt bà ta lộ vẻ kinh ngạc, Kiều Mộ khẽ mím môi, bồi thêm câu nữa: "Sáng nay, họ hàng của Khương Bán Hạ cũng tới tìm tôi,

các người thông đồng với nhau tốt đấy! Cảnh sát còn chưa nói tôi cầm tiền của cô ấy, các người kẻ nào kẻ nấy có năng lực đặc biệt à?"

Mặt mẹ Lư xám ngoét, nín cả khóc, toan vùng khỏi tay Kiều Mộ.

"Dì đã có tuổi rồi, đừng lộn xộn! Tôi cũng biết ăn vạ đấy!" Kiều Mộ lạnh giọng: "Còn nữa, trong phòng có caramê, hành vi của hai người nói dễ nghe là quấy rối chúng tôi làm việc, nói khó nghe chính là lừa gạt tổng tiền. Ngoài ra, tôi còn có thể kiện dì tội phỉ báng. Chắc hai người cũng không mong đã có một cậu con trai phạm tội, mà mình cũng bị đưa ra tòa đâu nhỉ!"

Điều kiện gia đình họ Lư cũng khá, bố mẹ Lư là thành phần trí thức, nên dễ nói lý lẽ hơn.

"Chúng tôi không phỉ báng! Lúc con dâu tôi chết đúng là đã gặp cô." Mẹ Lư kích động, lần thứ hai giãy dụa muốn hất tay Kiều Mộ ra.

Tay Kiều Mộ dùng thêm sức, khi bà ta giãy dụa kịch liệt nhất, cô đột nhiên thả lỏng, ngã nhào xuống đất.

"Kiều Mộ!" Thấy cô ngã đau, mặt Mạnh Trường Phong biến sắc. Anh ta lao tới, giận dữ gầm lên bảo y tá đi tìm bảo vệ.

Mẹ Lư ngồi trên ghế, như thể đã bị người ta tháo mất nửa bên vai, vừa đau vừa tê dại, trợn mắt há mồm nhìn Kiều Mộ ngã lăn ra sàn đã 'bất tỉnh'.

"Còn không đi mau! Đợi bị cảnh sát bắt nữa hử!" Bố Lư phản ứng kịp, tiến lên tóm cổ tay vợ lôi bà ta dậy, cầm đầu chạy thẳng ra ngoài.

Đúng lúc bảo vệ tới, chặn bố mẹ Lưu Triển Bằng và cùng các y tá ngăn không để họ chạy thoát.

Hai phút sau, cảnh sát xuất hiện ngoài cửa, hỏi rõ tình hình xong liền dẫn hai người ấy đi. Kiều Mộ mở bừng mắt, tỉnh bơ đứng dậy như không có chuyện gì, cúi đầu phủi bụi trên quần áo.

Cô đã bảo cô cũng biết ăn vạ mà.

"Kiều Mộ?" Khóe môi Mạnh Trường Phong co rút dữ dội, giống như chẳng nhận ra cô.

"Lúc ở nước ngoài hay gặp phải vụ nổ, nên ngã thành thói quen." Kiều Mộ chớp chớp mắt với Mạnh Trường Phong, tiếp đó cô vẫy tay ra hiệu cho các đồng nghiệp đi làm việc tiếp.

Cô gọi thẳng điện thoại cho Quan Công. Đoán chừng gã đã nói gì đó với cảnh sát ở đồn gần đây, bởi họ chỉ dẫn theo bố mẹ Lưu đi chứ không yêu cầu ai khác qua hỗ trợ điều tra.

"Anh sắp bị em dọa chết rồi!" Mạnh Trường Phong dờ khóc dờ cười, bất giác nhận ra biểu cảm trên mặt cô đã phong phú hơn trước đây. Trong giây lát, anh ta lại hơn hớn: "Phương pháp châm kim của anh đã có hiệu quả?"

"Vâng, về em viết những điều tâm đắc lúc châm kim cho anh! Bận sau nếu gặp phải bệnh nhân tương tự thế này, lúc châm kim sẽ vững tay hơn." Đáy mắt Kiều Mộ đượm nét cười. Cô uống hớp nước rồi đi sang phòng điều trị.

Khó giấu nổi vui sướng, Mạnh Trường Phong xoa xoa hai tay vào nhau, cũng đi làm việc.

Giờ nghỉ trưa, ông nội vắng nhà, Kiều Mộ cũng lười về. Cô gọi điện thoại cho Hoàng Viện, sau khi xác định cô bé ở bên đó không xảy ra chuyện gì bất ngờ, cô mới lái xe đi tìm Hứa Thanh San.

Tới quán rượu, thấy Bành Văn Tu cũng có mặt.

Hứa Thanh San ngồi trên ghế chân cao, tay chống cằm, gác lên quầy bar, mặt mày tươi hơn nhìn anh ta pha chế rượu.

Đi tới ngồi xuống, Kiều Mộ khẽ gật đầu với Bành Văn Tu rồi ghé sát tai Hứa Thanh San trêu chọc: "Pha chế rượu hay pha trò đùa giống người đấy?"

Hứa Thanh San đẩy Kiều Mộ ra, nhả nhận ngồi thẳng lên, mỉm cười duyên dáng với Bành Văn Tu: "Lát nữa pha chế tiếp, đi ăn cơm trước đã ạ!"

Kiều Mộ nhún nhún vai, ra ngoài đợi.

Ban sáng, Tiêu Trì gửi tin nhắn nói có quà cho cô, không biết là gì.

Ông nội ở bên đó vẫn ổn. Sơn trang có suối nước nóng, còn có hoa quả hái cây, có rau trồng. Máy ông cụ chơi rất vui.

Buổi chiều tan làm về nhà, Kiều Mộ đỗ xe ở ngoài. Cô khóa cửa, lên lầu tắm táp thay quần áo xong thì kéo ghế ngồi xuống.

Mở ngăn kéo, cúi đầu nhìn cái hộp đựng kim châm đã dùng qua, Kiều Mộ khẽ nháp môi, giờ quyền sở ghi những điều tâm đắc về châm cứu.

Lần chữa trị mặt này, cách châm kim khá phức tạp, không chỉ riêng phương pháp châm cứu 'hoa mai' mà Mạnh Trường Phong đã nhắc tới trong luận văn tốt nghiệp, còn có cả cách châm vào da thịt trong ghi chép của Kiều Huy, kết hợp lúc ông nội châm cứu cho bệnh nhân, căn cứ tình hình để điều chỉnh độ nông sâu.

Chừng 10 phút sau, đồng hồ báo giờ của di động reo vang, Kiều Mộ xem thời gian rồi xuống lầu lái xe tới khu nội thành mới.

Tiêu Trì gửi tin nhắn bảo cô 6 giờ 40 phút qua đó.

Đến nơi, Kiều Mộ tắt máy, rút chìa khóa bước xuống, khóa cửa xe lại, cầm đi động đi đến khu chung cư.

Tìm được tòa nhà Tiêu Trì nói, phát hiện có cổng chắn, cô không khỏi nhíu mày.

Khoảnh khắc cúi đầu, Kiều Mộ ngửi thấy mùi khói thuốc nhàn nhạt, nhưng bên tai lại chẳng hề có động tĩnh gì. Trời vẫn chưa tối hẳn, ánh hoàng hôn rơi rớt bị tòa nhà cao tầng che khuất, luồng khí nóng theo làn gió thổi tới.

Kiều Mộ thoáng bặm môi. Trong nháy mắt, mùi khói thuốc trở nên nồng đậm, cô vội quay đầu.

"Nhớ anh thế à?" Tiêu Trì nhướn môi, ôm lấy bả vai Kiều Mộ. Anh mở cổng chắn, dẫn cô vào.

Đóng cổng lại, Tiêu Trì đột ngột xiết chặt cánh tay, ôm Kiều Mộ vào trong ngực, lòng bàn tay khóa lấy đầu cô, nhấn cô vào tường, hôn lên trán cô: "Có 10 phút!"

Kiều Mộ ngẩng mặt, túm lấy chiếc áo phông anh đang mặc trên người, hít hà rồi thả ra: "Hôi quá!"

Tiêu Trì ngạc nhiên. Tiếp đấy, không nhin nổi, anh bật cười: "Em thơm là được rồi!"

Kiều Mộ nhếch mày, giọng điệu hờ hững: "Anh đầu tiêu làm trái với quy định nhiệm vụ, lãnh đạo các anh biết không?"

"Biết, xin phép lãnh đạo rồi!" Tiêu Trì cúi xuống phủ kín môi cô, cánh tay trên eo cô vừa vặn một vòng ôm.

Hành lang không có gió, lưng váy của Kiều Mộ đã ướt một mảng lớn, cô hồn hển nằm trong vòng tay anh.

Tiêu Trì cũng thở dốc, dây thần kinh căng chặt, mạch máu trên hai huyệt thái dương phồng lên, như thể sẽ nổ tung bất cứ lúc nào: "Đợi anh ở đây hay cùng đi lên?"

"Còn 7 phút!" Kiều Mộ ngược đầu, đôi mắt chứa chan ánh cười, khuôn mặt rịn mồ hôi, búi tóc lỏng lẻo như sắp bung ra.

"Cứ cất đã, lần trước vẫn còn 5 phút nhé!" Tiêu Trì hôn trán Kiều Mộ, khó khăn lắm mới buông được cô. Đợi cô chỉnh xong đầu tóc, anh dắt tay cô lên lầu.

Trong phòng chỉ có mình Tam Nhi. Phòng khách dựng một giá kính viễn vọng và bày một số thiết bị khác, nóng hầm hập, có mỗi cái quạt cây bật số to nhất vù vù thổi qua thổi lại.

Một chú cảnh khuyển nằm bò cạnh chân Tam Nhi, chắc bởi nóng quá nên nó thè lưỡi lười, thở hồng hộc.

Kiều Mộ quan sát một vòng, trên người vẽ thêm một lớp mờ hôi. Ngoảnh đầu thấy Tiêu Trì đã cởi bỏ áo phong, cô nhấp môi, ung dung hé mắt nhìn anh. Miệng vết thương trên bụng đã trở nên sậm màu, những múi cơ bụng hết miếng sô cô la xếp sắp đều đặn, dưới rốn có thể nhìn thấy hàng lông bụng rậm rì, đường cong cơ bụng* như ẩn như hiện.

(*Là đường cong phần hai bên bụng hình chữ V sát xương chậu.)

Tiêu Trì ngênh đón ánh mắt của cô, cong khóe môi đầy ý vị sâu xa, anh cười tươi rói.

Vào phòng vệ sinh rửa mặt đi ra, anh cầm lấy cái áo vắt trên ghế, gọi chú cảnh khuyến, khẽ hát cầm về phía cửa, tỏ ý bảo cô ra ngoài.

Kiều Mộ gật đầu, vẫy tay chào Tam Nhi, rồi theo Tiêu Trì xuống lầu. Không phải anh tính cho cô chú chó nghiệp vụ này chứ, nhưng cô không biết nuôi chó đâu. Ông nội cũng không thích nuôi động vật.

Xuống dưới, Tiêu Trì đeo vòng cổ cho cảnh khuyến, thông báo cho Ngân Kiều tới.

Đứng cách anh mấy bậc cầu thang, Kiều Mộ nhú mày, hỏi: "Rốt cuộc anh muốn đưa em cái gì?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 38

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'ĐÂY MỚI LÀ ĐIỀU ANH LO NHẤT!'

Tiêu Trì tháo tai nghe, anh bước tới ôm Kiều Mộ trên bậc cầu thang xuống, áp cô lên tường hôn cho thỏa rồi mới thông thả lấy từ trong túi quần ra một cái hộp cỡ lòng bàn tay, đặt vào tay cô: "Về hãy xem!"

Kiều Mộ nắm chặt cái hộp, thở hổn hển: "Còn một tuần nữa là công bố điểm chuẩn, Quan Công đã hẹn Trương Dương ngày mai đến Nhân Tế Đường chơi game, em có thể yêu cầu một việc không?"

"Đồng ý với em hết!" Tiêu Trì thấp đầu cắn môi dưới của Kiều Mộ, nhếch khóe miệng nở nụ cười xấu xa: "Yên tâm, Quan Công có chừng mực, không để Trương Dương cuốn vào đâu! Trước khi vụ án này được phanh phui, tuyệt đối sẽ không cho cu cậu biết bố mình là một tên trùm ma túy tội ác tày Trời."

Kiều Mộ chớp chớp mắt, không nhìn nổi cười: "Sao anh biết em muốn nói đến điều này?"

Tiêu Trì cúi xuống hôn Kiều Mộ. Lòng bàn tay anh áp vào vị trí tim cô, khẽ cười ra tiếng: "Tim làm bằng đậu hủ mà!"

Kiều Mộ nhăn mày, xòe năm ngón tay, để lại sau lưng anh năm vết móng tay thật sâu.

Tức thì Tiêu Trì cười hết nấc, anh nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng kèn kẹt: "Cố tình cho họ cười nhạo anh hả?"

"Anh có thể không cười đồ!" Kiều Mộ đắc ý nâng cằm. Khóe mắt trông thấy chú chó nghiệp vụ ngồi thẳng tắp, chăm chú nhìn hai người, lưng cô bỗng chốc lại đổ một lớp mồ hôi nóng hổi.

Tiêu Trì mặc áo vào, xem đồng hồ đeo tay, sau đó dắt cảnh khuyển và cô cùng đi ra ngoài.

Lên xe, Kiều Mộ nổ máy, bật điều hòa. Cô liếc anh qua gương chiếu hậu: "Anh muốn đi đâu?"

"Ăn cơm. Ngân Kiều sẽ đến thay ca." Tiêu Trì thả lỏng, ngả người trên ghế sau, tay ôm chó, tay kia để trên đùi, giọng nói lơ mơ: "Anh chợp mắt 5 phút! Em tìm được chỗ thì gọi anh. Quán nào ít người, gần gần đây là được."

Kiều Mộ hiếm khi tới vùng nội thành mới. Trừ mấy lần đi ăn cơm với Hứa Thanh San, bình thường cô chẳng có việc gì cần tới khu này cả.

Vốn định mở bản hướng dẫn để tìm, nhưng lại lo làm ồn tới anh, cô bèn thôi.

Lượn một vòng, phát hiện có một quán món Hồ Nam trong con ngõ ở chung cư đối diện, cô bật đèn xi nhan xin rẽ.

Dừng trước cửa quán ăn, Kiều Mộ ngoảnh lại, nom Tiêu Trì ngủ ngon lành, cô khẽ lắc đầu, tắt máy mở cửa xe, bước xuống.

Vào quán gọi món, đợi bụng lên xong xuôi cô mới ra ngoài đánh thức anh.

Tiêu Trì tỉnh giấc, xoa xoa mặt, để chú chó lại và mở cửa sổ xe, đoạn cùng cô vào ăn cơm.

Chỗ Kiều Mộ chọn ở trong góc, quán ăn cũng vắng người. Anh đi rửa tay, quay ra ngồi xuống, bụng bát lên liền vui đầu ăn cơm. Kiều Mộ múc cho anh bát canh, rồi cầm đũa lên vừa ăn vừa hỏi anh chú chó đó là sao.

"Chó nghiệp vụ giải ngũ. Em mang nó về, ông nội không ở nhà, mình em trông Nhân Tế Đường, anh không yên tâm!" Tiêu Trì nuốt thức ăn trong miệng, bụng bát canh uống một hơi mới nói tiếp: "Cần chăm sóc với cho ăn thế nào, lát anh nói cho em!"

Kiều Mộ đáp 'vâng', bảo anh ăn cơm trước đã, ăn no rồi hãy nói.

Ăn xong hai bát, Tiêu Trì nói một lượt về những điều cần chú ý khi chăm sóc Liệt Phong. Tiếp đấy, anh đặt đũa, đi thanh toán, tiện thể gọi hai suất cơm hộp.

Kiều Mộ cũng dừng đũa, cô ngẩng lên nhìn theo bóng lưng anh với ánh mắt dịu dàng.

Lên xe, Tiêu Trì xoa đầu cảnh khuyển, cho Kiều Mộ biết tên nó là Liệt Phong, một chú chó giống Malinois*. Trước khi giải ngũ, nó phụ trách truy tìm dấu vết. Sếp phó Lương đặc biệt xin cấp trên nên đã đơn giản hóa không ít thủ tục.

(*Malinois là một giống chó thuộc nhóm chó chăn cừu Bỉ có ngoại hình khá giống chó chăn cừu Đức nhưng khác biệt với cái mõm đen do đó còn được gọi là Béc-giê mõm đen.)

Kiều Mộ ngập ngừng giơ tay chạm vào đầu Liệt Phong: "Chào mày, Liệt Phong."

Liệt Phong nhìn cô không mấy thân thiện.

"Liệt Phong, về sau mày đi theo cô ấy nhé! Rảnh rồi tao sẽ đến thăm mày!" Tiêu Trì lại xoa đầu nó và bảo: "Chào Kiều Mộ đi nào!"

Liệt Phong duỗi chân trái của mình gác lên tay Kiều Mộ.

Kiều Mộ nắm lấy chân nó lắc lắc, cô cố làm ra vẻ bình tĩnh rút tay về, rồi khởi động xe lái đi.

Sau khi đưa Tiêu Trì trở lại chung cư ban nãy, Kiều Mộ dỗi mắt nhìn bóng lưng anh khuất hẳn mới xoay đầu liếc Liệt Phong một cái, thư thái ngả vào lưng ghế, mở món quà anh tặng.

Trong hộp là một bức ảnh chụp chân dung Tiêu Trì mặc đồng phục cảnh sát, cùng một đôi bông tai bạch kim nạm những con số - 9527.

Trong ảnh, số hiệu trên bộ đồng phục cảnh sát vừa đúng là 4 con số này.

Cầm bông tai lên, phía dưới còn một tờ giấy, những dòng chữ viết tay với nét bút mạnh mẽ mà cứng cáp: SINH NHẬT VUI VẺ! KHÔNG BIẾT CÓ THỂ ĐÓN SINH NHẬT LẦN NÀY CÙNG EM KHÔNG, VÌ VẬY TẶNG QUÀ CHO EM TRƯỚC 20 NGÀY! TIÊU TRÌ.

Gã này... Kiều Mộ khẽ nháp môi, đóng nắp hộp, cất cẩn thận vào túi. Cô quay lại nói với Liệt Phong: "Liệt Phong, chúng ta về nhà nhé!"

Liệt Phong lễ lười, gật đầu với cô.

Trên đường về, theo yêu cầu của Tiêu Trì, cô mua cho Liệt Phong rất nhiều đồ ăn cho chó, cộng thêm bát ăn cơm uống nước. Đến nhà thì đã gần 10 giờ.

Kiều Mộ bật đèn, dắt Liệt Phong dạo một vòng thì tắt đèn dẫn nó lên lầu.

Tắm rửa xong, không nhin nổi, cô lại giở cái hộp trong túi, soi gương đeo đôi bông tai vào.

Đôi bông tai được làm rất tinh xảo, xem ra tiêu tốn không ít đây. Không biết anh chuẩn bị từ sớm hay mới tạm thời nghĩ ra. Cơ mà tóm lại, cô thích.

Nom Tiêu Trì lúc hơn 20 sáng sủa và thật dễ ưa: vẻ mặt tràn đầy nhiệt huyết, bả vai hơi gầy yếu chưa 'cân' nổi bộ đồng phục cảnh sát, nhìn hơi lơ lơ, song chẳng hề ảnh hưởng gì.

Nếu gặp anh mười năm trước, có lẽ cô cũng sẽ giống Ngân Kiều, yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên..

Tuy nhiên, khiến con người ta tổn thương nhất chẳng phải không gặp được nhau mà là sau khi gặp, tận mắt thấy người mình thương từ một chàng trai biến thành một người đàn ông, nhìn da thịt anh trải qua sương gió, từ trắng trẻo đến nâu đồng, nhìn anh từng chút một trút đi vẻ non nớt, trở nên chín chắn trưởng thành... Nhưng, cuối cùng lại không thuộc về mình.

Đôi lại là Ngân Kiều, chắc cô không cố chấp được như cô ta.

Hồi nhỏ học y với ông nội, ông bảo rằng, mỗi chứng bệnh, chữa một cách không khỏi, cách khác cũng không khỏi. Nếu đều thử cả vẫn không được thì để bệnh nhân đi nhờ người giỏi giang hơn, chớ làm chậm trễ bệnh tình.

Cô luôn cảm thấy chuyện tình cảm cũng nên như vậy.

Đôi khi cố chấp quá mà không nhận được sự đáp lại, chỉ cảm động mỗi mình thôi.

"Liệt Phong, tối nay mày ngủ trong phòng tao nhé!" Kiều Mộ thở phào một hơi. Cô đứng dậy, cất tấm hình của Tiêu Trì ở nơi khó lục tới.

Giấu kĩ bức ảnh, Kiều Mộ đặt mình xuống giường. Nhìn Liệt Phong hết sức ngoan ngoãn nằm bò cạnh mép giường, cô tắt đèn an tâm đi ngủ.

Sáng sớm thức dậy, Kiều Mộ dẫn Liệt Phong ra ngoài vận động. Trở về, cho nó ăn và uống nước xong, cô cởi dây đeo của Liệt Phong để nó tự do đi lại trong viện.

Không biết đồn cảnh sát bên đó giải quyết chuyện của bố mẹ Lư Triển Bằng thế nào, có điều vòng tròn bạn bè của cô bùng nổ, mở ra đã thấy toàn những lời hô hào nào là anh ta chết oan, bất hạnh tử vong.

Có bạn học đề nghị đến ngồi trước văn phòng ủy ban thành phố, có người đưa ý kiến đi căng biểu ngữ.

Kiều Mộ lẳng lẳng lật xem một lúc rồi thoát ra. Cô vừa ăn gói xiu mại mới mua về, vừa mở tin tức được đăng lên.

Lần ra quân truy quét văn hóa phẩm đồ trụy trong thành phố này đã thành công một cách tốt đẹp, đóng cửa chính đồn hàng trăm tụ điểm vui chơi giải trí. Bên cạnh đó, hành động truy quét ma túy cũng giành được hiệu quả nhất định, bắt được hơn trăm tên tội phạm các loại.

Click vào chuyên đề truy quét ma túy, Kiều Mộ đọc một chốc thì đóng tab, ăn nốt xiu mại. Sau đó để Liệt Phong trông nhà, cô lấy xe đi làm.

Vào phòng làm việc, di động bỗng nhiên có cuộc gọi, số máy hơi quen quen.

Mã vùng hiển thị là ở Lâm Châu. Người gọi đến có vẻ rất kiên nhẫn.

Kiều Mộ cho nhỏ tiếng chuông. Cô không nghe máy, khom lưng xách phích tới phòng nước. Lấy nước xong, số máy kia gọi lại như thể không chịu buông tha, Kiều Mộ đành gạt phím nghe: "Xin chào, xin hỏi ai vậy?"

"Bác sĩ Kiều, tôi là bố Trương Dương đây." Tiếng của Trương Lương Nghiệp truyền tới, trong chất giọng khàn khàn ẩn chứa nụ cười khiến con người ta sờn gai ốc, "Đợt trước Trương Dương sắp thi Đại học, không dứt ra nổi. Đợt này tôi lại bận quá, vẫn chưa mời được cô đến nhà ăn bữa cơm. Không biết thứ Tư tuần sau cô có rảnh không?"

Vừa khéo thứ Tư công bố điểm thi Đại học... Sau một thoáng do dự, Kiều Mộ sảng khoái nhận lời, "Không thành vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc lại."

"Vậy tôi chuẩn bị thật chu đáo, cung kính đợi cô ghé chơi!"
Trương Lương Nghiệp ha ha cười đùa: "Bác sĩ Kiều đừng nuốt lời nhé!"

"Yên tâm, tôi không biết nuốt lời đâu!" Kiều Mộ dịu giọng, cô lấy cớ mình đang rất bận để kết thúc cuộc gọi.

Thứ Sáu là thời hạn tạm giữ cuối cùng của Quách Bằng Hải. Hình như bọn Tiêu Trì vẫn không có ý định thả người. Trương Lương Nghiệp mời cô đến nhà trước 2 hôm, tính ngày tốt thật đấy.

Quay về phòng làm việc, Kiều Mộ vốn định kể với Tiêu Trì chuyện này, nhưng ngẫm một chốc lại thôi.

Có những chuyện, sớm hay muộn cô cũng phải học cách tự mình đối mặt.

5 giờ chiều, Hoàng Viện tan học. Cô bé gọi điện thoại nói đang đợi trong phòng bảo vệ, bảo cô không phải vội.

Kiều Mộ gác máy. Văn phòng khoa bên này đã vắng hẵn, Mạnh Trường Phong đến khu nội trú bên kia chăm cứu cho bệnh nhân, mấy y tá thu dọn đồ chuẩn bị tan làm.

Uống hớp nước, dọn dẹp bàn sạch sẽ, thay quần áo, Kiều Mộ lấy xe đi đón Hoàng Viện về nhà.

Hoàng Viện vừa xuống xe thì Liệt Phong nhảy tới nhe răng trợn mắt với cô bé.

"Liệt Phong, qua đây!" Kiều Mộ cũng thót tim, sợ nó không nghe lời.

Giống chó nghiệp vụ này có thân mình vốn đã rất dọa người, nhưng Tiêu Trì nói viện trước đủ rộng, lúc không có ai cứ để nó tự do hoạt động. Trưa nay, Kiều Mộ về cho nó ăn xong thì không xích lại.

Liệt Phong có vẻ không bằng lòng lắm, nó nhìn Hoàng Viện một lúc mới chậm rãi đi về phía Kiều Mộ.

Kiều Mộ thở phào một hơi, duỗi tay xoa đầu nó: "Cô bé cũng là người nhà mà."

Liệt Phong ngoẹo đầu cọ cọ vào tay cô, cái đuôi ve vẩy.

Kiều Mộ vuốt ve đầu nó, gọi Hoàng Viện tới: "Đây là Liệt Phong, thành viên mới của gia đình chúng ta."

"Oách quá đi!" Hoàng Viện kinh ngạc kêu lên, lấy di động, toan chụp ảnh.

"Đừng chụp, nó đến để bảo vệ chúng ta." Kiều Mộ ngăn Hoàng Viện lại, rồi xách thức ăn trên xe xuống, khóa xe, dẫn Liệt Phong vào bếp nấu cơm.

Hoàng Viện sắp phải thi cuối kỳ nên có rất nhiều bài vở, và còn phải ôn tập. Ăn cơm xong, cô bé dắt Liệt Phong tản bộ một vòng, sau đó về nhà lên lầu luôn.

Kiều Mộ dẫn Liệt Phong ra sân hóng gió. Lát sau, Hứa Thanh San sang, lại bị Liệt Phong dọa cho suýt khóc.

"Mày đừng chết nhất thể được không? Tối nay không phải đi làm à?" Kiều Mộ gọi Liệt Phong lại, cho nó ít thức ăn của chó. Cô híp mắt quan sát Hứa Thanh San: "Thất tình hả?"

"Không phải..." Hứa Thanh San nằm nhoài lên bàn đá, rầu rĩ lắm lắm: "Có vẻ như tao chỉ là một trong số những lớp xe dự phòng của Bành Văn Tu. Ngày nào anh ta cũng có người hẹn, từ 20 tuổi đến 30 tuổi, đủ các thể loại. Quả là trăm hoa đua nở."

"Muốn từ bỏ?" Kiều Mộ bật cười.

Hứa Thanh San kinh ngạc mất một giây, cô nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn Kiều Mộ không chớp mắt: "Mặt mày khỏi rồi?"

"Chỉ có thể làm mấy biểu cảm nhỏ, không làm được biểu cảm phức tạp. Dây thần kinh vẫn hơi căng." Kiều Mộ nhướn mày.

Hứa Thanh San chớp chớp hàng mi, nằm bò xuống lần nữa, tiếp tục ca cẩm: "Đàn ông chính là bỉ ổi tận trong xương tủy. Người ta theo đuổi thì coi thường, trái lại hờ hững thì ngày ngày xoắn xuýt chả biết đâu mà lần. Tao quyết định cho anh ta cũng chẳng biết đâu mà lần một phen."

Kiều Mộ lấy thức ăn của chó cho Liệt Phong ăn, thuận miệng hỏi: "Mày muốn khiến anh ta vứt hết mặt mũi hạ mình thế nào?"

"Tối mai mày đi với tao sẽ biết." Hứa Thanh San ngồi thẳng dậy, nhìn Liệt Phong bằng ánh mắt ghét bỏ: "Mày không biết tao sợ chó nhất à?"

"Ờ, giờ tao cũng sợ ấy." Kiều Mộ cho Liệt Phong ăn nốt chỗ thức ăn còn lại.

Hứa Thanh San lặng lẽ chống hai tay lên bàn, nhòai người qua, chớp mắt đầy ám muội: "Làm chưa?"

Kiều Mộ lắc đầu.

"Hư nhược đến nỗi không được thật hả?" Hứa Thanh San che miệng, vui sướng cười rộ: "Mày nói xem, bảo tao nói gì với mày cho tốt đây."

"Là không có thời gian." Kiều Mộ liếc cô bạn một cái, lạnh giọng: "Thận của Bành Văn Tu không tốt bằng Hứa Thanh Sơn đâu. Tao nói nghiêm túc đấy!"

Dứt lời, cửa lớn phòng khám loáng thoáng truyền tới tiếng xoay vặn chìa khóa.

Mặt Kiều Mộ biến sắc, cô tiện tay cầm cái gậy dưới gốc cây hồng, ném cho Hứa Thanh San một ánh mắt cảnh cáo, rồi sẽ sàng không tiếng động đi đến gần.

Đến sau cửa, tiếng động bên ngoài chợt ngừng.

Kiều Mộ lùi lại 2 bước, nhẹ chân rẽ vào hành lang gấp khúc sang phòng thuốc xem camera.

Là 2 tên trộm ranh ít tuổi, đoán chừng kỹ thuật còn non, lại trông thấy dấu niêm phong trên cửa nên loay hoay một hồi liền rời đi.

"Nhân Tế Đường cũng đã đóng cửa một tuần nay, hai ông nhãi này đầu óc có vấn đề mới đến đây trộm." Hứa Thanh San cười khẩy một tiếng, nhúu mày nghi hoặc: "Sao tự nhiên lắp camera? Cả ngõ An Cư có mỗi Nhân Tế Đường an toàn nhất, trưng tiền ra cửa cũng chả ai dám tiện tay lấy đi ấy."

"Mấy vụ lùm xùm trong ngành quá nghiêm trọng, có camera cũng tiện hơn." Kiều Mộ đứng dậy khoác vai Hứa Thanh San đi ra, hỏi cô nàng tối mai có hoạt động gì?

"Công ti của Bành Văn Tu tổ chức tiệc rượu mừng công, nghe bảo lúc đó sẽ có rất nhiều thanh niên tài giỏi tham dự. Tao cũng đi cùng, nhớ đâu gặp được người tốt hơn thì sao." Hứa Thanh San cười xấu xa, "Tần Bân và Bành Văn Tu là bạn thời đại học đấy."

"Mày tha cho tao! Tao chỉ mong sao hấn biến càng xa càng tốt." Kiều Mộ chẳng hề hứng thú, duỗi tay đẩy Hứa Thanh San ra.

Thấy không lay chuyển nổi Kiều Mộ, cô nàng đành bỏ cuộc, ngáp một cái, băng qua cửa nhỏ, về nhà đi ngủ.

Kiều Mộ ngồi một lúc thì dẫn Liệt Phong lên lầu.

Sáng thứ Bảy, Trương Dương và Quan Công gần như đến cùng lúc. Trông thấy Liệt Phong, một người sừng sốt, một người kinh ngạc, nhưng chẳng mấy chốc đã chơi quen với nó.

Kiều Mộ mang trà đá ra cho họ rồi cùng Hoàng Viện ngồi hóng mát dưới gốc cây hồng.

Sau khi trêu đùa Liệt Phong một chốc, Quan Công đi tới với cái đầu mướt mồ hôi, cầm cốc trà đá, cắn ống hút uống một hơi hết hơn nửa.

Biết họ có chuyện cần nói, Hoàng Viện đặt cốc xuống, qua chơi với Liệt Phong cùng Trương Dương.

"Chiều nay, người nhà của Khương Bán Hạ ngồi tàu hỏa về quê. Anh Trì bảo: thẻ ngân hàng cô ấy để lại, đợi sau khi vụ án kết thúc

thì đưa cho người nhà cô ấy tám thẻ có số dư nhỏ, còn thẻ có số dư lớn thì để Hoàng Viện giữ." Quan Công cúi đầu, giọng điệu khinh miệt: "Bọn họ chỉ tới đòi tiền. Nghe nói không có tiền, cũng chẳng buồn đi qua ngó cô ấy lấy một cái."

"Đại khái khi nào kết án, khi nào hỏa táng? Hoàng Viện nhất định sẽ muốn đi đưa cô ấy." Kiều Mộ dán mắt nhìn cốc nước trong tay, lồng ngực thoáng nghẹn lại.

"Không cần đợi kết án đâu. Mai anh Trì rảnh, anh ấy không yên tâm để bọn cô tự đi." Quan Công hút ngụm trà đá, cúi xuống nhìn cái cốc đã hết nhãn, gãi nuốt xuống những lời còn lại.

Kiều Mộ gật đầu, im lặng. Cảm xúc dành cho Khương Bán Hạ thực sự là phức tạp.

Quan Công cũng không nói nữa, gãi nheo mắt, ngoảnh đầu nhìn hai đứa trẻ đang chơi đùa cùng Liệt Phong.

Ngồi một chốc, có hàng xóm gọi điện thoại đến. Kiều Mộ đi nghe máy, ghi lại tình trạng bệnh, tiếp đó sửa soạn hòm thuốc, mang theo chìa khóa ra ngoài thăm khám.

Quan Công gọi Liệt Phong lại, kêu Trương Dương vào nhà chơi game.

Hoàng Viện thu dọn cốc trà, mang rửa sạch, rồi cắt trái cây cho họ.

Quan Công thua một ván. Đặt máy tính bảng xuống, gãi lấy tăm xiên một miếng táo bỏ vào mồm, mở miệng chuyện phiếm: "Hoàng Viện, cháu chưa làm xong bài tập nhỉ?"

"Có thể nói chuyện vui vẻ không ạ?" Hoàng Viện lờm Quan Công một cái, quay lưng đi ra.

Quan Công tủm tỉm cười, gã cầm máy tính bảng lên, lần nữa 'chiến đấu' với Trương Dương.

Trương Dương không có bất kì sự đề phòng nào với Kiều Mộ và gã. Chắc hẳn Trương Lương Nghiệp chưa nhắc cậu ấy, hơn nữa vẫn luôn giấu diếm thân phận thật sự của mình.

Trong tư liệu công khai với bên ngoài, Trương Lương Nghiệp khai mở quán trà, bán trà và các dụng cụ pha trà, thu nhập không cao lắm, nhưng cũng đủ để hai cha con sống rất thoải mái ở đất Lâm Châu.

Từ nửa cuối năm trước, lão đã bắt đầu kế hoạch cho Trương Dương ra nước ngoài.

Song, Trương Dương không thích thú với việc xuất ngoại, một lòng muốn ở lại trong nước làm cảnh sát.

Tán gẫu một hồi, Trương Dương đột nhiên kể lúc trẻ Trương Lương Nghiệp đầu tư vào cổ phiếu kiếm được khá nhiều, đã mua nhà ở nước ngoài, dự định đợi cậu ấy có kết quả thi đại học, nếu không đỗ thì ra nước học, lão sẽ đi cùng.

"Cháu cũng đồng ý với sự sắp xếp của bố à?" Quan Công cười hỏi.

Trương Dương lắc đầu, đáp: "Hứ, sao cháu có thể đồng ý chứ. Cháu vượt quá điểm chuẩn luôn, không tin đánh cược coi."

"Cược gì?" Quan Công lại cười.

"Nếu cháu thừa điểm, trúng tuyển đại học An ninh, chú phải tặng cháu chiếc flycam nhé!" Trương Dương thấp giọng, làm ra vẻ bí mật, "Năm sau Hoàng Viện tốt nghiệp cấp 2, cháu muốn chụp cho em ấy bộ ảnh tốt nghiệp thật đặc biệt."

Quan Công không rời mắt khỏi máy tính bảng, cố ý trêu chọc Trương Dương: "Bố cháu không cho cháu tiền tiêu vặt à?"

"Có ạ, cơ mà ít. Bố cháu bảo ra nước ngoài phải tốn rất nhiều tiền. Tiền kiếm được đều cất trong thẻ của giúp việc nhà cháu." Trương Dương quăng cho Quan Công một ánh nhìn xem thường, "Chú không dám cự ợc ợc?"

"Dám! Nếu cháu trúng tuyển, chú sẽ tặng cháu một cái flycam." Quan Công dừng chủ đề này lại đúng lúc.

Hỏi nữa sẽ khiến cậu ấy sinh nghi.

Buổi trưa ở lại Nhân Tế Đường ăn cơm, Quan Công vào bếp, Kiều Mộ làm chân phụ bếp cho gã.

Nấu xong bùng lên, hai đứa trẻ vẫn ở trên lầu chưa xuống. Kiều Mộ cho Liệt Phong ăn trước. Cô hỏi Quan Công có phải trong đội bọn họ người nào cũng nấu ăn ngon thế này không.

"Truyền thống đấy! Về nhà có thể nấu cho người thân. Khi khác, mạng cũng chẳng phải của mình." Quan Công mỉm cười, gương mặt hiện ra một thoáng bối rối.

Đáy mắt Kiều Mộ dâng lên ý cười, nghĩ kĩ thì hình như đúng thế thật, vì vậy cô không tiếp tục chủ đề này nữa.

Thời gian hỏa táng Khương Bán Hạ định vào buổi chiều. Lúc Kiều Mộ lái xe chở Hoàng Viện và Quan Công tới nơi, vừa kịp giờ.

Tiêu Trì với Tam Nhi đến trước họ và đã đi giải quyết thủ tục hỏa táng.

Huyệt mộ được Khương Bán Hạ mua từ 3 tháng trước, bia cũng sớm khắc xong. Từ khi bắt đầu thì cô ấy đã tính toán mọi chuyện, lên kế hoạch đâu ra đấy.

Hỏa táng xong, hoàng hôn cũng buông xuống lưng chừng núi. Tiêu Trì và Tam Nhi tự tay chôn hũ tro cốt, bắt đầu dựng bia.

Kiều Mộ ôm lấy bả vai Hoàng Viện, trầm lặng đứng bên. Nghĩa trang yên tĩnh lắm, quạ đen về tổ muộn đậu trên cành, đón ánh chiều tàn đỏ ối, kêu lên từng tiếng. Gió thổi qua, phảng phất mang theo chút khí lạnh chẳng có trong thành phố.

Dựng xong bia mộ, Hoàng Viện bật khóc, nhào vào vòng tay Kiều Mộ: "Chị Kiều ơi, em hận những kẻ đó, em hận chúng..."

"Chúng ta đều căm hận chúng." Kiều Mộ vỗ vỗ vai cô bé, lặng lẽ nhìn vào mắt Tiêu Trì.

Anh và Tam Nhi đều không được nghỉ ngơi tử tế, bụng mắt thâm quầng đến khiếp.

Ra khỏi nghĩa trang, Hoàng Viện lên xe Quan Công và Tam Nhi, Kiều Mộ lái xe chở Tiêu Trì về nội thành.

Sếp phó Lương chỉ cho họ thời gian nửa ngày để tạm thời qua đây xử lý chuyện này.

Sau bữa tối, Tam Nhi với Quan Công đưa Hoàng Viện về trường. Tiêu Trì hơi khó chịu, nên theo Kiều Mộ về Nhân Tế Đường.

Lái xe vào gara, Liệt Phong từ chỗ tối chạy ra, vui vẻ vẫy đuôi đứng dậy cào cào móng vuốt lên cửa xe.

Kiều Mộ tắt máy, vừa mở cửa bước xuống liền bị nó nhào vào lòng.

Tiêu Trì mở cửa bên kia, xuống theo, cất giọng không vui: "Liệt Phong!"

Nghe thấy tiếng anh, Liệt Phong lập tức ném Kiều Mộ lại, trèo lên mui xe lao về phía anh. Tiêu Trì giơ tay đón nó, lùi lại mấy bước, ôm nó hết ôm con nít đặt xuống đất, xoa đầu nó rõ mạnh.

Kiều Mộ lắc đầu, nhấn nút đóng cửa gara rồi khóa cửa xe đi ra ngoài.

Tiêu Trì buông Liệt Phong, rút hộp kẹo cao su trong túi, bỏ vào miệng một viên.

Đèn trong phòng trị liệu sáng lên, tiếng Kiều Mộ lấy đồ loáng thoáng truyền tới.

Tiêu Trí phác họa nên dáng vẻ bận rộn của cô trong tâm trí. Anh nhai kẹo cao su đứng dựa tường một lúc mới dẫn Liệt Phong đi ra, rẽ vào phòng trị liệu. Anh tựa cửa nhìn cô, ánh mắt sâu thăm thẳm, "Lòng không thoải mái, thân thể không có bệnh."

"Nhiệm vụ thất bại à?" Kiều Mộ đặt ống nghe xuống, quay sang nhìn anh: "Hay gặp phải vấn đề khác?"

"Không phải nhiệm vụ thất bại, mà là Khương Bán Hạ." Tiêu Trì nằm sấp trên giường bệnh, lát sau anh mới mở miệng tiếp: "Lúc cô ấy tàn nhẫn thì tàn nhẫn thật. Một cô gái mới vào Đại học vì nợ tín dụng trong trường học không trả được, rơi vào tay cô ấy, một tối cô ấy liền sắp xếp cho mấy vị khách."

Kiều Mộ mím môi đi tới ngồi bên mép giường xoa bóp vai cho anh.

Cô không tưởng tượng nổi Khương Bán Hạ khi đó, rốt cuộc có bao nhiêu độc ác và kinh khủng.

Mấy lần gặp mặt, Khương Bán Hạ đều mang dáng vẻ yếu ớt, trên mặt còn chưa phai mờ nét ngây thơ.

Tiêu Trì thở phò một hơi buồn bực, ra sức nhai kẹo cao su, anh nói cho cô nghe Khương Bán Hạ là loại người như thế nào bằng cảm xúc khá phức tạp.

Chuyện đám người Quách Bằng Hải ép buộc những cô gái không trả nổi tiền vay tín dụng trong trường, dùng cơ thể tâng trử chất ma túy, được chính Khương Bán Hạ truyền ra. Cung cấp manh mối những xưởng dục dưới trướng Sang Thiên điều chế và buôn bán ma túy đồng thời phụ trách tiêu thụ thị trường nước ngoài và Lâm Châu cũng là cô ấy.

Khương Bán Hạ đi theo Quách Bằng Hải không phải bởi trả thù cho Hoàng Linh, mà là để giết Trương Lương Nghiệp.

Thẻ nhớ trong di động kia có thư tuyệt mệnh của cô ấy, bản gốc để ở nhà thuê của Hoàng Viện, trên đó viết nguyên nhân muốn giết

Trương Lương Nghiệp, cũng thừa nhận sự thật mình đã dụ mấy kẻ phạm tội ra để giết.

Mẹ cô ấy không tái hôn. 15 năm trước tại thị trấn quê nhà, bà ta bị giết rồi vứt xác xuống sông. Một trong những kẻ tình nghi là Trương Lương Nghiệp

Mấy kẻ tình nghi khác lần lượt chết trong tay Khương Bán Hạ đều bởi hít thuốc quá liều.

"Cô ấy rất thông minh, rất giao hoạt, cũng đủ lạnh lùng, bình tĩnh." Kiều Mộ cau mày, "Cô ấy dùng tính mạng lấy trộm những tư liệu ấy, hẳn là bởi cảm giác được Trương Lương Nghiệp đã phát hiện thân phận của mình, và có liên hệ tới chuyện này."

"Đây mới là điều anh lo nhất!" Tiêu Trì lật người, nắm tay Kiều Mộ kéo cô ngồi xuống, "Liệt Phong được huấn luyện để nhận biết ma túy, tuy đã 'nghỉ hưu' nhưng bảo vệ em, chắc không thành vấn đề. Khi em không đi làm, tốt nhất đi đâu em cũng cứ dẫn nó theo."

Vụ án mẹ Khương Bán Hạ bị giết, nạn nhân không chỉ có mình mẹ cô ấy, còn có một người phụ nữ nữa. Trong kẽ móng tay của nạn nhân ấy còn sót lại vụn da của nghi phạm. Vài năm sau khi vụ án xảy ra mới lấy đi kiểm tra DNA.

Nếu có được DNA của Trương Lương Nghiệp hoặc Trương Dương để tiến hành đối chiếu với DNA trong vụ án kia chứng minh lão chính là hung thủ giết hại mẹ Khương Bán Hạ, thì những tội lỗi sau khi lão và Quách Bằng Hải thật sự phạm phải sau khi thành lập Sang Thiên, lão không nhận cũng phải nhận.

"Làm sao cô ấy biết anh quán em, với cả tại sao biết tìm tới em?"
Kiều Mộ cúi đầu, ngần ngừ nhìn bàn tay hai người đang giao nhau, chợt hiểu ra lí do anh không thoải mái.

Khương Bán Hạ dùng cách của mình để trả thù chứ không phải xin giúp đỡ từ cảnh sát, đây mới là điều khiến anh khó chấp nhận nhất.

"Em nhớ chuyện xảy ra buổi tối trên cầu Tiền Thủy chứ! Thời điểm anh được đưa vào bệnh viện, đúng lúc Lí Thành An ở đây chụp được ảnh. Vì nghi ngờ danh tính của anh, hẩn tiết lộ tin tức cho Khương Bán Hạ. Trước kia, mỗi lần cô ấy đến Nhân Tế Đường toàn do Lí Thành An chằm cứu cho." Tiêu Trì cười khỏ: "Tìm tới em là nghĩ em mềm lòng sẽ giúp cô ấy chăm nom Hoàng Viện."

Kiều Mộ khẽ mím môi, không biết nên nói gì.

Lý do này cũng đủ qua loa.

"Kiều Mộ!" Tiêu Trì nhồm dậy, ôm lấy cô từ phía sau, lồng ngực khít khao dán sát lưng cô không một kẽ hở. Anh cúi đầu hôn lên cổ cô, khàn giọng: "Bây giờ em có thể đổi ý, trả lại phí khám chữa..."

Nếu không phải anh thường hay đến Nhân Tế Đường, Khương Bán Hạ sẽ không nghe ngóng được bất cứ tin tức nào từ miệng Lí Thành An, và sẽ không tìm tới Kiều Mộ.

Anh chỉ muốn cô sống an ổn.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 39

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'MÓN QUÀ NÀY ĐỘC ĐÁO LẮM!'

Kiều Mộ ngả đầu, gối lên vai Tiêu Trì, nụ cười đọng đầy trong mắt: "Hàng còn chưa xé niêm phong, không biết có phải hàng chuẩn không, chẳng lý gì mà trả lại luôn. Dù sao cũng do chính mình đặt mua."

"Vậy không trả nữa. Đợi em khai hộp, không hài lòng thì hẵng trả." Trái tim Tiêu Trì nhảy nhót. Bây giờ, anh mới để ý thấy đôi bông tai lấp lánh trên tai cô. Không kìm lòng nổi, anh đặt xuống một nụ hôn, khàn giọng thì thầm: "Thích không?"

"Hỏi người hay hỏi bông tai?" Kiều Mộ nheo mắt, giọng nói trước sau đều đều, thấp thoáng lộ ra nét biếng nhác: "Bông tai rất đẹp, người thì tạm được. Anh đã chuẩn bị bao lâu thế?"

"Năm em ra nước ngoài." Tiêu Trì tháo cây trâm trên búi tóc cô: "Số hiệu này theo anh cả đời, nay thuộc về em, anh cũng thuộc về em!"

Kiều Mộ nướn khoe môi, duỗi tay ngăn mặt anh, mỉm cười trêu chọc: "Anh lấy đâu ra logic cường đạo, cho rằng em nhất định là của

anh hả?"

"Bố cường đạo cho đây*!" Tiêu Trì mỉm cười, nắm lấy tay Kiều Mộ, cúi đầu phủ kín môi cô.

(*Ý anh là anh còn là bố của bọn tội phạm (cường đạo) ấy)

Nụ hôn dài vẫn chưa kết thúc, ngoài cửa đã truyền tới hai tiếng còi xe 'bíp bíp'.

Tiêu Trì vẫn chưa đã thèm, nhưng vẫn phải buông Kiều Mộ ra. Bước xuống giường bệnh, anh xoa đầu Liệt Phong: "Kể tiếp theo phải bắt là tài xế của Quách Bằng Hải! Lúc nào em đi đón ông nội thì điện thoại cho anh! Chưa biết chừng anh có thời gian."

"Để nói sau!" Kiều Mộ đứng dậy, thấp đầu nhìn chăm chăm vào quần anh: "Anh cứ thế đi ra ngoài à?"

Tiêu Trì kéo kéo vạt áo phong xuống, quay lưng cất bước với dáng vẻ hơi chật vật.

Kiều Mộ ngồi xuống giường bệnh. Nghe thấy tiếng cửa đóng, tiếng động cơ ô tô xa dần, cô nghiêng mình xoa đầu Liệt Phong, khóe mắt cong cong: "Liệt Phong, chúng ta cũng lên lầu nào!"

Tắm táp xong, Kiều Mộ chỉnh sửa lại quyền những điều tâm đắc khi châm cứu rồi bỏ vào trong túi xách. Cô đã nói với Mạnh Trường Phong sẽ đưa ghi chép này cho anh ta.

Kéo khóa, treo túi xách lên, cô ngồi lại viết bệnh án một lúc. Sau đó, không kìm nổi, cô dịch cái gương qua, tháo bông tai để sang bên, cầm di động tìm kiếm nội dung: những thương hiệu chế tác sản phẩm theo yêu cầu.

Xem một chốc, Kiều Mộ lật đôi bông tai, quả nhiên trông thấy mặt sau có chữ viết tắt tên của mình.

Tâm tư này... Kiều Mộ chớp chớp mi, đeo lại bông tai. Rồi, vỗ nhẹ đầu Liệt Phong, cô tắt đèn đi ngủ.

Chiều thứ Tư, Trương Lương gọi điện thoại đến, vui sướng tới nỗi nói năng cũng chẳng mạch lạc, bảo rằng điểm thi của cậu ấy hơn cả điểm chuẩn, muốn mời cô đến nhà dùng cơm.

Kiều Mộ không nhắc tới chuyện Trương Lương nghiệp đã gọi điện cho mình, cô vui vẻ nhận lời ngay.

Cúp máy, cô lái xe về nhà cho Liệt Phong ăn. Tin tức trong đám bạn học lần nữa bùng nổ. Tội trạng thực sự của Lữ Triền Bằng phạm phải đã được điều tra rõ, nguyên nhân chết cũng đã có kết luận - đột tử bởi bệnh tim. Mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

Kiều Mộ lật xem tin tức một hồi thì thoát khỏi Wechat. Để Liệt Phong trông nhà, cô lái xe đi gặp Trương Lương Nghiệp.

Sáng nay, ông nội gọi điện thoại bảo mai về. Ông nội Hứa nhận lời một vị khách, phải đi xem móng nhà cho người ta.

Điều cô quan tâm nhất là an nguy của ông nội, ông có ổn thì cô mới không rối. Bức ảnh chụp hiện trường cái chết của Khương Bán Hạ được công khai, thẻ nhớ nằm trong tay cô ấy, người bình thường hẳn không chú ý tới chi tiết nhỏ nhặt này, nhưng Trương Lương Nghiệp nhất định sẽ nghi ngờ.

Cô cũng không nắm chắc lắm với cuộc gặp gỡ hôm nay, có thể khiến lão vững tin giữa mình và Tiêu Trì không có bất cứ quan hệ gì,

cũng chưa từng thấy thẻ nhớ, thì chỉ đi được bước nào hay bước này, cố gắng hết sức tách mình không dính dáng tới.

Nhà họ Trương thật sự rất cũ, chỉ ít đã 20 năm tuổi đời. Khung cảnh khu chung cư miễn cưỡng coi như hợp lòng người.

Tìm xong chỗ đậu xe, Kiều Mộ hít sâu một hơi. Cách tám kính chắn gió, cô vẫy vẫy tay với Trương Dương đang đợi ở tầng trệt, rồi tắt máy rút khóa xe đi xuống.

"Bác sĩ Kiều! Em trên điểm sàn nhé, thừa những 25 điểm ấy! Có phải rất siêu không ạ?" Trương Dương toét miệng cười rộ, để lộ hàm răng trắng bóc dễ nhìn.

Kiều Mộ vỗ vỗ vai cậu ấy, chân thành khen ngợi: "Cực kỳ siêu! Các bạn học khác trước khi thi không đau ốm gì, đoán chừng cũng chẳng phát huy tốt bằng em."

"Thế chứ!" Trương Dương vênh cằm, đắc ý nói: "Chờ có giấy thông báo nhập học, chú Quan Công sẽ phải tặng em một cái flycam."

Dứt lời, hình như nhận ra được điều gì đó, Trương Dương đột nhiên im bặt. Đoạn, cậu ấy nhỏ giọng: "Chuyện này không thể cho bố em biết, nên chị giữ bí mật dùm em được không chị?"

"Được!" Kiều Mộ khẽ mỉm cười gật đầu.

Cô biết cậu chàng rất muốn có một cái flycam để chuẩn bị khi Hoàng Viện tốt nghiệp cấp hai, chụp cho cô bé những tấm ảnh tốt nghiệp đáng nhớ.

Trương Dương cúi đầu, đỏ bừng mặt, nhảy lên bậc cầu thang, hớn hờ đi trước dẫn đường.

Nhà cậu ấy ở tầng trên cùng, với bố cục 4 phòng, trong đó là 2 phòng ngủ. Trong nhà được sắp xếp vô cùng gọn gàng sạch sẽ theo phong cách 'điền viên' tươi mới. Đồ nội thất bằng gỗ nguyên màu, bàn mặt chược bày trên tấm nệm sắc trắng xám, dưới bàn trà trải thảm dệt bằng tay màu tro. Bức tường sau sofa treo đầy ảnh chụp chung của hai cha con trong những chuyến du lịch các nơi trên thế giới.

Kiều Mộ thay giày, lịch sự đưa giỏ trái cây mang theo cho người giúp việc rồi theo Trương Dương vào phòng khách ngồi.

Trương Lương Nghiệp vẫn chưa về, trong nhà chỉ có người giúp việc và Trương Dương.

Cô giúp việc kia cũng tầm tuổi Trương Dương, da dẻ trắng trẻo, mặt mày xinh đẹp. Nếu không phải Trương Dương nói cô ta là giúp việc nhà mình thì Kiều Mộ còn tưởng là chị gái cậu ấy.

"Chị Kiều muốn uống trà gì ạ?" Trương Dương bật TV, hào hứng đứng dậy: "Hay chị muốn uống gì?"

"Nước khoáng đi!" Kiều Mộ thả lỏng, vẻ mặt dịu dàng.

Trương Dương mở tủ lạnh lấy một chai nước khoáng và một lon coca mang ra. Cậu ấy vừa xem TV vừa nói về trường học muốn báo danh.

Kiều Mộ im lặng lắng nghe, thi thoảng lại tán thành với cách nói của cậu chàng.

Chuyện trò chừng 10 phút, Trương Lương Nghiệp về. Lão thay giày, đưa túi cho giúp việc, nhiệt tình mời Kiều Mộ vào bàn ăn cơm.

Khẩu vị của Kiều Mộ thiên về những món thanh đạm, đồ ăn trên bàn hầu hết được làm theo những món cô thích. Xem ra lão thật sự rất 'có lòng'.

Bày xong hết đồ ăn, giúp việc lặng lẽ lui xuống bếp dọn dẹp, đáng vẻ vô cùng tận tụy với công việc.

Tuy nhiên, ánh mắt cô ta nhìn Trương Lương Nghiệp rất tinh tế, còn ánh mắt nhìn Kiều Mộ thì nhiều thêm sự căm ghét và đố kỵ.

"Trương Dương có được thành tích tốt thế này là may nhờ bác sĩ Kiều nghĩa khí cứu giúp. Li này, tôi mời cô." Trương Lương Nghiệp cầm chai rượu vang đã ủ đủ độ, rót cho Kiều Mộ một li, tiện thể cũng rót cho Trương Dương một li.

"Trương Dương, mạng của con là bác sĩ Kiều cứu về đấy, con cũng nên kính chị ấy li này đi."

Kiều Mộ đặt đĩa, khách sáo xua tay: "Lát nữa tôi còn lái xe, không uống rượu được rồi! An toàn là số một."

Động tác trên tay Trương Lương Nghiệp khựng lại, lão ngoảnh đầu vào bếp, gọi: "Tiểu Mặc, cô cầm cái cốc khác ra đây cho bác sĩ Kiều, mà trong tủ lạnh có nước dừa đấy!"

Ở trong bếp, cô giúp việc đáp lời, mau mắn đem đồ uống và cốc tới, còn tự tay rót cho Kiều Mộ.

Không tiện từ chối nữa, Kiều Mộ cầm cốc lên cùng li với hai cha con họ.

Trương Lương Nghiệp là một người khéo ăn nói, hơn nữa vô cùng hiểu biết. Một bữa cơm khách lẫn chủ đều vui.

Ví thử lão không bỏ thêm thuốc ngủ vào nước dừa thì Kiều Mộ suýt cho rằng mình đã cả nghĩ. Nếu đoán không lầm, hôm nay bọn Tiêu Trì tiến hành bắt giữ tài xế của Quách Bằng Hải.

Rời bàn cơm, ra phòng khách uống trà tán gẫu. Nhận được một cú điện thoại, Trương Dương kích động nhảy cẫng lên, thông báo một tiếng rồi tót ra khỏi cửa hét con khỉ: "Con đi xuống nhận chuyển phát nhanh, mọi người cứ nói chuyện đi ạ!"

Kiều Mộ thoáng liếc cậu ấy, sau đó thu lại tầm mắt, điềm nhiên như không chuyện trò cùng Trương Lương Nghiệp.

"Nếu bác sĩ Kiều không phiền, mời sang phòng sách ngồi một lát!" Trương Lương Nghiệp lấy điều khiển từ xa cho nhỏ bớt tiếng TV, quay đầu nói to vào trong bếp: "Tiểu Mạc, cô mang hai tách trà đến phòng sách đi!"

Kiều Mộ bình tĩnh nhìn lão trong giây lát, sau đó thông dong đứng dậy.

Phòng sách hơi nhỏ nhưng cũng không kém phần ngăn nắp và sạch sẽ. Trên giá sách bày kín, đủ các loại sách vở, chỉ riêng sách có liên quan tới tâm lí học cũng đã xếp đầy một hàng.

Trương Lương Nghiệp theo sau cô. Đến cửa, đợi giúp việc đưa trà tới, lão nhận lấy khay rồi tiện tay đóng cửa lại.

"Đây là trà mới năm nay. Cứ bảo trà xuân vị không đượm bằng trà thu. Bác sĩ Kiều nếm thử xem!" Lão đặt khay xuống, vòng qua

bàn sách, ngồi vào chiếc ghế đối diện, nở nụ cười đúng mực, nhìn Kiều Mộ: "Cô thông minh lắm!"

"Tổng giám đốc Trương đang khen tôi hay làm tổn thương tôi vậy?" Kiều Mộ bưng tách trà, đưa lên mũi hít hà.

Trương Lương Nghiệp nheo mắt, vui vẻ cười thành tiếng: "Cũng rất hài hước!"

"Tổng giám đốc Trương rất biết nói đùa!" Kiều Mộ nhấp ngụm trà, vẻ mặt lạnh nhạt.

Cùng lão vờn nhau trong sương mù thế này thực mệt phết! Sau khi làm ra một đồng chuyện, lão còn có thể thản nhiên nói nói cười cười với cô, phòng tuyến tâm lý của loại người này là khó phá hủy nhất. Dù lợi dụng người mà lão quan tâm nhất cũng chưa chắc có hiệu quả.

Nụ cười của Trương Lương Nghiệp vẫn không thay đổi, lão ngả người dựa vào lưng ghế, thùng thỉng mở ngăn kéo lấy ra một khẩu súng, để bừa lên mặt bàn.

Kiều Mộ nhướng mí mắt, ánh nhìn không mấy may xao động, "Quà tặng chuẩn bị cho Trương Dương đây à? Tinh xảo và giống y như thật ấy!"

"Nếu tôi nói tặng cho bác sĩ Kiều thì sao?" Trương Lương Nghiệp đan hai tay vào nhau, thư thả đặt trên đùi, hai ngón cái vẽ vòng tròn, ánh mắt rơi trên người Kiều Mộ dần dần trở nên âm trầm.

Kiều Mộ vẫn duy trì tư thế ngồi như cũ, rũ mi nhìn khẩu súng đặt giữa hai người.

Lão đang thử thăm dò cô, tuy cười đấy, nhưng cơ thể thoát ra vẻ lạnh lùng, không thua gì gió thổi từ điều hòa.

Nhìn khẩu súng vài giây, Kiều Mộ ngẩng đầu, khóe môi thêm nét cười đầy ý vị. Cô giơ tay rút khăn giấy lau miệng: "Tổng giám đốc Trương có vẻ thích tặng quà cho người khác quá!"

Trương Lương Nghiệp yên lặng, không hề kinh ngạc bởi động tác ban nãy của cô, lão dường như tình chuẩn cô không dám chạm vào khẩu súng kia.

Bầu không khí bỗng chốc căng thẳng.

Kiều Mộ mở tờ khăn giấy vừa dùng để lau miệng ra, lật qua mặt khác, dùng tay trái đè lên, rồi lại nhấp một ngụm trà nữa.

Trong nháy mắt đặt tách xuống, cô hơi nghiêng người, thỉnh linh phủ tờ khăn giấy lên khẩu súng, cầm lấy, chĩa thẳng họng súng vào ngực lão, bình tĩnh nói: "Món quà này độc đáo thật, tôi hơi muốn nhận rồi đấy!"

Trương Lương Nghiệp vẫn bất động, vẻ tươi cười thậm chí không có dấu hiệu tiêu tan: "Động tác của bác sĩ Kiều lưu loát lắm! Từng có người dạy cho, hơn nữa bình thường cũng chơi không ít nhỉ!"

"Tổng giám đốc Trương lại nói đùa. Hồi ở nước ngoài, bệnh viện đặt tại chiến khu." Kiều Mộ mở khóa di động của mình, mở album, để lên bàn. Cô chậm rãi đẩy qua, tiện thể bỏ súng về chỗ cũ, cầm lại tờ khăn giấy, "Món đồ này làm thật quá, tổng giám đốc Trương tính tiến quân vào ngành công nghiệp đồ chơi sao?"

Trương Lương Nghiệp sửng sốt mất một giây, giây tiếp theo lão bỗng chốc cười lớn, ngồi thẳng người cầm lấy di động của cô.

Khóe miệng Kiều Mộ thoáng lộ nụ cười, nhưng không thể làm nên biểu cảm rõ ràng.

"Không nghĩ tới kiến thức Tây y của bác sĩ Kiều cũng rất khá." Trương Lương Nghiệp trả lại di động, vẻ mặt tán thưởng: "Chiến khu đầy rẫy nguy hiểm, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Sự can đảm này, Trương tôi hồ thẹn không bằng được."

Kiều Mộ cầm di động về, mỉm cười xua tay: "Quá khen! Chẳng qua chúng tôi chỉ làm những việc người bác sĩ nên làm thôi."

"Cô ngồi xuống trước đã, tôi đi lấy nước trái cây." Trương Lương Nghiệp không động tới khẩu súng kia, cứ thế quăng lại trên bàn.

Kiều Mộ gật đầu với dáng vẻ tỉnh bơ.

Đầu óc choáng váng quá, hẳn là thuốc ngủ trong nước giờ đã phát huy tác dụng. Nhưng chỉ mong sao lúc cô thiếp đi, Trương Dương có thể về kịp.

Xe cô vẫn ở dưới lầu, nếu cậu ấy nhìn thấy, chắc chắn sẽ tìm cô.

Sau khi Trương Lương Nghiệp ra ngoài thì không quay vào. Cửa phòng sách vẫn mở, Kiều Mộ thực sự không chịu nổi nữa, mơ mơ màng màng ngã mình trên ghế.

Khoảng 1 phút trôi qua, hoặc lâu hơn, Trương Lương Nghiệp trở lại. Lão đóng cửa phòng sách. Kiều Mộ loáng thoáng nghe thấy lão nói: "Tôi chụp luôn ảnh cho anh, anh gửi cho hấn ta."

Kiều Mộ cố gắng giữ chút lí trí còn sót lại, giả bộ đã mê man.

Trương Lương Nghiệp chụp mấy tấm ảnh của cô, phỏng chừng gửi cho Tiêu Trì. lát sau, di động của lão có cuộc gọi, giọng một người đàn ông xa lạ truyền vào tai nghe rõ mồn một: "Hắn nhận được rồi, nhưng không có phản ứng gì hết."

"Tự tôi liên lạc với hắn!" Trương Lương Nghiệp thấp giọng đáp. Lão cúp máy, rồi nhấn một dãy số nữa: "Bác sĩ Kiều uống say, anh là bạn trai cô ấy, đến đón cô ấy chứ nhỉ. Tôi là một trong số bệnh nhân của cô ấy."

"Anh gọi nhầm số hả! Bác sĩ Kiều nào, trai gái gì?" Giọng Tiêu Trì vang lên, có phần mất kiên nhẫn, như thể chẳng biết gì cả.

"Bác sĩ Kiều của Nhân Tế Đường." Trương Lương Nghiệp lạnh lùng nhắc nhở.

"Vậy anh tìm nhầm người rồi! Tôi với cô ấy không thân lắm, đêm hôm anh tìm bạn trai cô ấy thử xem, hay bạn gái cũng được! Đừng quấy rầy tôi!" Tiêu Trì cười một tiếng rồi chơi oản tù tì cùng người bên cạnh, hình như anh đang uống rượu với mọi người.

Gác máy, Trương Lương nghiệp nện một đấm lên bàn sách. Bộ dụng cụ pha trà cạnh bên cũng chấn động theo.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 40

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'HÔM NAY CÓ PHẢI NGÀY TỐT KHÔNG NHỈ?'

Kiều Mộ nghiêng người trên ghế, không nhúc nhích giống như đang ngủ say.

Phòng sách yên tĩnh, hồi lâu mới lại vang lên tiếng ngăn kéo đóng mở. Trương Lương Nghiệp ngồi xuống, nhịp thở rối loạn, có thể cảm nhận được ánh mắt ngập tràn độc ác của lão chiếu tới.

Kiều Mộ nhấn nhịn không để bản thân lộ ra một chút sơ hở nào, nhưng cô thầm lo lắng, tốt nhất Tiêu Trì đừng gọi điện thoại, đừng bị ảnh hưởng bởi lão ta.

Chỉ cần di động của cô đổ chuông thì phiền toái sau này sẽ càng lớn.

Ắt hẳn Trương Lương Nghiệp cũng đang đợi, lão cảm di động của cô lên lần nữa. Phòng sách im ắng, mỗi chiếc điều hòa trên tường là không ngừng phát ra tiếng 'phù phù'.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa lớn truyền tới tiếng đóng cửa rất to, kèm theo đó là tiếng bước chân chạy về phía này. Nháy mắt,

cửa phòng sách bị võ đến nổi rung chuyển đất trời: "Bố, bố mau mở cửa, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Trương Lương Nghiệp sa sầm sắc mặt, đứng dậy mở cửa: "Xảy ra chuyện lớn gì?"

Bị lão hỏi, nhưng lọt vào tầm mắt Trương Dương là hình ảnh Kiều Mộ nghiêng người trên ghế dựa, hết đang ngất xỉu, cậu ấy lập tức đẩy bố mình, lao vào phòng: "Bác sĩ Kiều?"

Lay hai cái, không thấy Kiều Mộ có phản ứng, Trương Dương nghiêng răng ngoảnh đầu gào toáng: "Bố làm gì chị ấy rồi? Chị ấy đã cứu con hai lần đấy!"

Kiều Mộ vén mi đúng lúc, dáng vẻ chẳng khác gì mới tỉnh giấc. Cô nheo mắt không thoải mái: "Trương Dương? Ban nãy em hét gì vậy?"

"Chị Kiều, chị không sao chứ ạ!" Trương Dương quay lại, gương mặt thiếu niên non nớt viết đầy lo âu và sợ hãi: "Chị đừng dọa em mà!"

"Hai hôm nay chị mệt quá, nói chuyện với bố em rồi ngủ mất! Có chuyện gì được chứ!" Kiều Mộ ngồi thẳng dậy, day day huyết thái dương, cố gắng nở nụ cười nhàn nhạt: "Thật sự không sao đâu, em đừng nghĩ lung tung!"

Dứt lời, cô xoay đầu nhìn sang Trương Lương Nghiệp, ngại ngùng nói: "Để tổng giám đốc Trương chê cười rồi. Gần đây bệnh viện hơi nhiều việc, nên không nghỉ ngơi tử tế."

"Không hề gì! Nếu cô khó chịu trong người, để tôi đưa cô về!" Trương Lương Nghiệp cũng cười, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Kiều Mộ xem đồng hồ rồi chống tay vịn ghế từ từ đứng lên. Cảm lấy di động vẫn luôn để trên bàn sách, cô đáp: "Không cần đâu, cảm ơn bữa tối của cả nhà! Tôi phải về rồi! Tối nay còn phải trực ban."

"Em đưa chị xuống!" Thấy Kiều Mộ có vẻ vẫn chưa tỉnh, Trương Dương bèn kịp thời đưa tay đỡ cô.

Đi qua Trương Lương Nghiệp, cậu ấy dừng bước, sực nhớ ra chuyện ban nãy định nói, không suy nghĩ liền buột miệng: "Chú Vương bị tai nạn xe, vừa mới xong. Ở ngoài chung cư nhà mình ạ, bay cả đầu ấy."

Trương Lương Nghiệp rõ ràng thở phào một hơi, ý cười âm u lạnh lẽo lướt qua đáy mắt. Lão vỗ vai con trai: "Bố xuống lầu cùng hai chị em!"

Trương Dương gật đầu. Nom Kiều Mộ dường như đã tỉnh hẳn, cậu ấy ra phòng khách trước, xách túi giùm cô.

Xuống lầu, Kiều Mộ lấy xe, gắng gượng giữ tỉnh táo, chở hai cha con Trương Lương Nghiệp, vững vàng cho xe chạy ra khỏi chung cư. Ngoài cổng chung cư, hiện trường vụ tai nạn xe hơi đã được khoanh vòng, cảnh sát giao thông đang giải tỏa ách tắc.

Sau khi dừng xe cho họ xuống, Kiều Mộ mở túi xách, lấy gói kim châm mang theo bên người, rút một cây kim châm vào đầu lưỡi. Tiếp đó, cô lái xe bon bon rời đi một cách bình thường.

Được nửa đường, Kiều Mộ quả thực không chống đỡ nổi nữa, cô đành tắt xe vào lề, rút cây kim trên đầu lưỡi, gọi điện thoại cho Quan Công.

Nói rõ địa chỉ của mình xong, mí mắt Kiều Mộ nặng nề trĩu xuống. Cô xoay xoay đầu, mở khóa điều khiển, không tắt máy, cứ thế nằm nhòai trên tay lái, thiếp đi.

Quan Công đến rất nhanh, gã dẫn theo một người trợ giúp, đỡ cô ra ghế sau rồi tiếp tục lái về Nhân Tế Đường.

Tiêu Trì điện thoại tới, bảo rằng có khả năng cô đã uống một loại đồ uống có chứa thuốc ngủ, không cần đưa đến bệnh viện.

Về Nhân Tế Đường, mở cửa gara cho xe vào, Tiêu Trì đã đợi bên trong. Trông thấy Kiều Mộ ngủ rất say, anh ôm cô xuống mà không nói một lời.

"Trên đường không có người bám theo, bọn tôi nghỉ một chốc thì đi! Ông đưa cô ấy lên ngủ đi!" Quan Công xoa xoa đầu Liệt Phong, không dám nhìn vào mặt Tiêu Trì.

Anh lạnh mặt, hung dữ trừng mắt với gã một cái, rồi bế Kiều Mộ ra ngoài.

Quan Công thở phò một hơi. Đợi tiếng bước chân bên ngoài biến mất, bấy giờ gã mới sụp bả vai, quẳng gậy chống, ngồi phệt luôn xuống đất.

Việc bắt giữ không thành công, Tiêu Trì vốn dĩ đã ghen một bụng tức. Đúng là Quan Công không biết chuyện Trương Lương Nghiệp mời Kiều Mộ đến nhà lão, thậm chí từ đầu chí cuối cô cũng chưa từng nhắc tới. Buổi trưa, gã qua lấy thuốc tiện thể chơi với Liệt Phong, cô vẫn thản nhiên như không. Ai có thể ngờ được chứ.

"Về đi! Chị dâu đã trở lại an toàn rồi, đội trưởng sẽ không trách anh đâu!" Tiểu Cửu duỗi tay kéo Quan Công dậy, đoạn bỏ chìa khóa

lên mui xe, cúi xuống nhặt gậy chống cho gã.

Ra khỏi gara, Liệt Phong vẫn đi theo cho tới tận khi họ khuất bóng, nó mới vẫy đuôi lên lầu tìm Tiêu Trì.

"Họ đi rồi?" Nghe thấy tiếng động, Tiêu Trì quay đầu liếc Liệt Phong, nghiêng răng rõ mạnh, sau đấy anh buông tay Kiều Mộ, đứng dậy đi tắm.

Tài xế của Quách Bằng Hải gặp tai nạn, bọn họ vây bắt thất bại, do đó thứ Sáu phải thả gã khỏi trại tạm giam.

Lư Triển Bằng đã chết, giờ tài xế của Quách Bằng Hải cũng toi mạng, chỉ mấy kẻ tay chân lom dom như Lí Thành An và Lư Triển Bằng, cộng thêm tài liệu Khương Bán Hạ lấy được, cũng không đủ để định tội Quách Bằng Hải cùng Trương Lương Nghiệp.

Tắm xong trở lại phòng Kiều Mộ, Liệt Phong nằm bò cạnh giường, điều hòa thổi gió mát lịm, nó đang lim dim mắt gật gà gật gờ.

Tiêu Trì đóng cửa, anh đi đến ôm Kiều Mộ nằm dịch vào phía trong, đắp tấm chăn mỏng lên người cô, rồi dịch cái ghế tới bên giường và ngồi xuống, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thăm thẳm.

Trương Lương Nghiệp mời cô đến ăn cơm, Trương Dương cũng biết. Mục đích của lão là uy hiếp anh, nên sẽ không thật sự làm chuyện gì quá đáng với Kiều Mộ.

Song, khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh chụp kia, anh vẫn có cảm giác sấm sét đánh thẳng vào đầu.

Trong tích tắc ấy, dường như ngừng cả thờ.

Đây không phải là những điều anh muốn mang tới cho cô...

Kiều Mộ trở mình, hướng mặt về phía Tiêu Trì. Sống mũi xinh xẻo trắng nõn hơi nhăn nhăn, lông mày cũng nhú chặt hết đang mơ ngủ.

Tiêu Trì chạm vào tay cô, lạnh toát.

Nhận thấy cô có thể bị cảm lạnh, anh đứng dậy kéo chăn mỏng, đắp kín tay chân cô, tiếp đó cầm điều khiển chỉnh điều hòa lên 26 độ.

Đặt điều khiển xuống, anh cầm bao thuốc và bật lửa ném ở tủ đầu giường, khẽ khàng mở cửa ra ngoài.

Đưa điều thuốc vào miệng, châm lửa, anh nhoài người trên lan can, rít một hơi thật sâu.

Ban đêm, ngõ An Cư vô cùng yên ắng, tiếng ve kêu như gần ngay bên tai. Gió thổi tới, tàn thuốc nóng bỏng rơi trên mu bàn tay, khiến anh khẽ rụt về. Anh lại rít thuốc, từ từ nhả từng vòng khói lớn.

Hút hết một điếu, ngón cái và ngón trỏ cùng búng một phát, đầu mẩu thuốc bắn vào trong giếng Trời. Tiêu Trì đánh lưỡi vào răng, ngẩng đầu nhìn tầng không.

Sau lần thăm dò này của Trương Lương Nghiệp, e rằng lão sẽ không cho Trương Dương đến Nhân Tế Đường nữa, có lẽ ra khỏi cửa cũng sắp xếp người theo dõi.

Hoàng Viện sắp thi cuối kỳ, bảo cô bé gọi cậu chàng ra ngoài thì dễ thôi, nhưng khó là làm sao để cô bé không sinh nghi.

Tiêu Trì chầm thêm điều nữa. Di động bỗng có cuộc gọi, trong đêm khuya vắng lặng, tiếng rung nghe ra rất gấp gáp.

Cuộc gọi kết nối, nghe nói đã điều tra được thân phận thực sự của giúp việc nhà Trương Lương Nghiệp, tiền trong tài khoản đứng tên cô ta không rõ nguồn gốc, hơn nữa con số cực lớn. Tiêu Trì phun một hơi: "Thạch Đầu với lão Lục bám sát, cần phải tra ra chính xác nguồn gốc của những khoản này, còn cả quan hệ giữa cô ta và Trương Lương Nghiệp."

Ông mãnh Quan Công kia chắc đã bị anh dọa sợ. Dứt lời, anh cúp máy luôn.

Tiêu Trì nhả khói thuốc, tiện tay quăng di động của mình sang một bên rồi cầm di động của Kiều Mộ, mở khóa.

Anh nhớ rõ máy của cô có khóa vân tay, nhưng này vượt một cái là mở ra được, điều này sai sai. Lật xem một lúc, phát hiện cô đã đổi điện thoại, trong đây không có ứng dụng định vị mà mình cài đặt, Tiêu Trì không khỏi vừa tức vừa xót xa.

Cô mang theo hai máy, cho nên trên định vị hiển thị đúng là gần nhà Trương Lương Nghiệp. May thay Trương Lương Nghiệp vẫn kiêng dè Trương Dương, không nhân lúc cô lơ mơ để bắt cóc cô giấu đi. Bằng không...

Mở bao thuốc, tuy nhiên nghĩ một chốc, anh lại đóng vào. Trái tim giống như nhúng trong chảo dầu, đau và bỏng rát. Anh thù người tới khi Trời sắp sáng mới trở vào tắt điều hòa, ngoan ngoãn nằm ngủ trên sofa.

Bị tiếng Liệt Phong đánh thức, Kiều Mộ mở bừng mắt. Nhận ra mình đã ở nhà, cô vô thức lắc lắc cổ.

Chắc là Quan Công đưa cô về, còn lên lầu thế nào...

Cảm giác có gì đó không đúng, Kiều Mộ quay đầu nhìn phía đối diện, thấy Tiêu Trì đang ngủ trên sofa, cô bật cười.

Anh mặc mỗi quần lót, một chân gác lên lưng ghế, chân kia gập lại, đầu gối treo lơ lửng... Tư thế thật mất hồn.

Thích thú nhìn một lúc, Kiều Mộ vén chăn, sẽ sàng rời giường đi đánh răng rửa mặt.

Chắc Liệt Phong tưởng cô định dẫn nó ra ngoài, nó ve vẩy đuôi nhảy nhót theo sau mộng cô.

Kiều Mộ cúi người vuốt ve đầu nó rồi bóp kem đánh răng lên bàn chải, nhìn vào gương bắt đầu chải răng. Một giấc ngủ này... may sao đã về nhà. Nếu vẫn ở trên xe, có khi bị người ta xé xác sợ rằng cũng chẳng hay biết.

Liều lượng thuốc mê Trương Lượng Nghiệp bỏ vào cốc nước rất nặng.

Đánh răng xong, Tiêu Trì bỗng bước vào. Anh đóng cửa, ôm lấy cô từ phía sau. Hai cánh tay như lên dây cót, mạch máu và cơ bắp căng phồng, xiết chặt lấy cô.

"Em ổn mà, lão chỉ dọa bọn anh thôi!" Kiều Mộ đau đến nhăn mày: "Sắp ghì chết em rồi này!"

Tiêu Trì nói lỏng sức trên cánh tay, anh cúi xuống cắn vai cô một phát, chẳng nói chẳng rằng.

Kiều Mộ lật tay nhéo tai anh, cất giọng ra lệnh: "Đánh răng!"

Anh ngẩng đầu, ánh mắt quyến luyến chăm chú nhìn cô qua tấm gương: "Không có chỗ nào khó chịu thật chứ?"

"Nhát gan!" Kiều Mộ gỡ tay Tiêu Trì, dịch sang bên nhường chỗ cho anh, rồi bóp sữa rửa mặt để rửa.

Đôi môi mím chặt của Tiêu Trì giãn ra, anh chột cười thành tiếng: "Sáng sớm đã kích thích anh, em không muốn đi làm hả."

Kiều Mộ thoáng dừng tay, cô nhìn xuống, quét mắt qua bụng dưới của anh, sau đấy nghiêm túc cúi đầu rửa mặt.

Nhưng Tiêu Trì không tính tha cho cô. Anh cứ thế đánh răng, vắn vỏi nước rửa mặt, cố ý không đi ra.

Kiều Mộ thoáng liếc anh. Rửa mặt xong, cô cất bước ra ngoài.

Tiêu Trì duỗi một tay tóm lấy cánh tay Kiều Mộ kéo cô lại, thấp đầu che kín môi cô.

Anh nhát gan chỗ nào hửm?

Kiều Mộ phải đi làm lúc 8 giờ. Trước đó, cô muốn dẫn Liệt Phong ra ngoài tản bộ, muốn ăn sáng, tính sao cũng cảm thấy thời gian quá gấp. Hôn một lúc, anh mới khó khăn buông tha cô.

"Anh chuẩn bị bữa sáng đi! Em dẫn Liệt Phong ra ngoài đi dạo!"
Kiều Mộ duỗi ngón trỏ chọc vào ngực anh rõ mạnh: "Đáng đời!"

Tiêu Trì xì mặt. Anh đẩy cô ra ngoài, đóng sầm cửa lại...

Ông nội vắng nhà, dì Lưu nghỉ, cuối tuần Kiều Mộ sẽ đi mua thức ăn, còn ngày thường toàn gọi đồ ăn bên ngoài. Trong tủ lạnh chỉ có một lọ tương đậu, ít hành lá, mấy quả trứng gà, hai cái chân giò hun khói, vài quả táo.

Lục hết một lượt trên dưới, nhận thấy thật sự chẳng thể tìm ra thứ gì khác, Tiêu Trì rửa tay, bắt đầu rán trứng.

20 phút sau, bữa sáng đã sẵn sàng. Kiều Mộ vừa vận dẫn Liệt Phong về.

Tiêu Trì cời tạp dề, lấy chân giò đã hâm nóng trong lò vi sóng ra cắt mỏng, rải lên mì, cho thêm trứng rán, rưới tương đậu đã phi thơm, bung đến phòng ăn.

"Giỏi quá đi!" Kiều Mộ cúi đầu ngửi ngửi, mau chóng vào rửa tay.

Tiêu Trì cũng vào cùng. Anh lấy hai quả táo trong tủ lạnh, gọt vỏ cắt miếng bày ra đĩa, theo sau cô ra khỏi bếp.

"Hôm nay anh không phải đi làm à?" Kiều Mộ ăn mì, cái miệng toàn tương dầu đỏ choét, sáng loáng.

"Có!" Kéo bát mì của mình qua, Tiêu Trì cầm đũa lên vừa ăn vừa hỏi Kiều Mộ, Trương Lương Nghiệp đã nói gì với cô.

Kiều Mộ ăn vội nên bị cay, bèn giơ tay quạt gió bên miệng.

Tiêu Trì không nhịn nổi cười, anh đưa nước cho cô và bảo: "Ăn vội thế làm gì? Có muộn đâu!"

"Cay quá!" Kiều Mộ uống hớp nước, nghỉ một chốc mới nói tiếp: "Cũng không hỏi gì, nói mấy lời khách sáo đầy ẩn ý, còn lấy súng hù em!"

Mí mắt Tiêu Trì giật một cái, lông mày trĩu xuống, cánh mũi khẽ run run, những mạch máu nổi trên mu bàn tay trông đến hãi.

"Em còn dọa lại đấy! Nhưng trên súng không lưu lại dấu vân tay của em đâu! Cơ mà trên di động của em có dấu vân tay của gã. Không biết có ích gì không?" Nom bộ dạng tức giận của anh, Kiều Mộ buồn cười.

"Em còn dọa lại! Lỡ cướp cò, em bảo anh bắt lão hay bắt em đây!" Ánh mắt Tiêu Trì tối đi.

Kiều Mộ buông đũa, cầm hộp tăm xỉa răng bên cạnh đổ ra một cây, chọc miếng táo bỏ vào miệng: "Em có chừng mực mà. Nhưng giúp việc nhà hần lẹ lắm, nhìn em như thể nhìn tình địch ấy!"

"Bọn anh đã có dấu vân tay của lão. Còn về người giúp việc, Quan Công đang điều tra cô ta." Tiêu Trì rút khăn giấy đưa cho Kiều Mộ: "Lau miệng đi!"

Kiều Mộ nhận tờ khăn giấy, đưa lên lau miệng. Cùng lúc ấy di động đổ chuông, thấy là số của Hứa Thanh San, theo bản năng, cô ngóng về phía giếng Trời, gạt phím nghe: "Xảy ra chuyện gì hả mà?"

Nếu không có chuyện thì cô nàng sẽ không gọi điện thoại tới, nhất là vào sáng sớm thế này.

Nhìn sắc mặt cô không ổn, trực giác Tiêu Trì mách bảo là phía ông cụ bên kia có vấn đề, huyết thái dương của anh giật thành thạch.

"Không sao mà, trước tiên mày đừng hoảng! Tao liên lạc với chị cả, chị hai đây!" Kiều Mộ cúp máy, hươ hươ tay với Tiêu Trì. Cô giờ đây số của chị cả Thanh Lam, gọi cho chị ấy.

Hôm nay là ngày làm việc. Đoán chừng giờ này chị cả đang trên trường đi làm.

Điện thoại kết nối, Kiều Mộ vừa nói liền đứng dậy: "Ông nội Hứa bị ngã ở sơn trang, Thanh San sắp về đến nội thành rồi. Giờ em tới bệnh viện đợi, chị báo với chị hai một tiếng ạ."

Ngừng một lát, Kiều Mộ đáp 'vâng' rồi bỏ điện thoại xuống, nói với Tiêu Trì: "Em phải đến bệnh viện ngay. Ông nội Hứa ngã cầu thang, tình hình có vẻ không ổn lắm."

"Em đi đi, lái xe cẩn thận!" Tiêu Trì thở phào, bảo cô mau lên nhà thay quần áo.

Kiều Mộ cũng không khách sáo với anh, cô quay người, chạy bịch bịch lên cầu thang.

Hứa Thanh San nói cô nàng cố tình đến suối nước nóng từ sớm, vốn muốn chờ đến trưa trả phòng, đợi Kiều Mộ tan làm qua đây cùng đón các ông về, ai biết vừa đỗ xe thì ông nội Hứa gặp chuyện.

Kiều Mộ nhanh chóng thay đồ, đeo túi, xuống lầu lấy xe.

Lái tới bệnh viện, xe của Hứa Thanh San đúng lúc cũng đến nơi.

Tắt máy, xuống xe, phát hiện người cùng Hứa Thanh San đưa các ông về không phải Bành Văn Tu mà là Hứa Thanh Sơn. Kiều Mộ thoáng kinh ngạc, song cô cũng không hỏi gì.

"Không nghiêm trọng đâu. Lão ấy chỉ làm ra vẻ thôi. Nom các cháu đứa nào đứa nấy cuống quýt hết cả lên kìa!" Ông nội Kiều xuống xe, chấp tay sau lưng theo bác Trần A, ông Tư đứng một bên, với vẻ mặt ghét bỏ.

Kiều Mộ vừa bực vừa buồn cười, cô cùng đồng nghiệp đi theo, đỡ ông nội Hứa lên giường đẩy, đưa luôn vào chụp phim.

Ra khỏi khoa khám chữa, chị cả, chị hai và hai vị anh rể cũng đã tới. Ai nấy đều nhìn Hứa Thanh San chăm chăm.

Thấy mặt Hứa Thanh San lộ vẻ chột dạ, Kiều Mộ đoán cô bạn đi sớm như vậy, dám chắc không phải vì ông nội Hứa. Khẽ nháp môi, Kiều Mộ lấy chìa khóa xe của cô bạn, lặng lẽ lui ra ngoài.

Mấy ông cụ đang đợi ở khu chờ trước phòng khám bệnh, bàn luận suốt về chuyện ông nội Hứa 'khoe mẽ' với cảm xúc vẫn rất kích động.

"Cháu đưa các ông về trước! Ông Hứa chụp phim xong còn phải đợi một lát mới có kết quả ạ!" Kiều Mộ đi tới đánh tiếng, đoạn đến bãi đỗ xe lấy hành lý trước.

Hứa Thanh Sơn không vào cùng, anh ta đứng hút thuốc một mình cạnh xe của Hứa Thanh San.

Kiều Mộ khẽ gật đầu với anh ta, vòng qua mở cốp sau.

"Tôi làm cho!" Hứa Thanh Sơn vút điếu thuốc, mỗi tay một túi, xách hành lý trong cốp ra.

"Cảm ơn anh!" Kiều Mộ cầm nốt hai túi còn lại, theo sau anh ta.

Hứa Thanh Sơn bỏ hành lí vào cốp sau của xe Kiều Mộ, quay lại đón lấy hai túi trong tay cô, đặt gọn gàng, kế tiếp đóng cốp xe vào, rồi không nói một lời đi về phía phòng khám.

Kiều Mộ nhún vai, lên xe lái tới ngoài cửa phòng khám thì dừng lại, cô đi xuống trả chìa khóa xe của Hứa Thanh San cho cô nàng, sau đấy cất tiếng gọi ông nội và hội bác A Trần lên xe.

Về Nhân Tế Đường, trông thấy Liệt Phong, ông nội rõ ràng cũng bị dọa, có điều nghe bảo là của Tiêu Trì tặng, tức thì ông cụ hớn hở trên đũa chú chó.

Kiều Mộ cạn lời. Dặn dò xong đôi câu, cô liền trở lại bệnh viện làm việc.

Vẫn chưa có kết quả chụp phim của ông nội Hứa. Chị cả, chị hai và hai ông anh rề rang Hứa Thanh San hết một cô vợ bé nhỏ lại để đợi cùng ông nội Hứa.

Kiều Mộ mặc áo blouse, đến phòng làm việc chào hỏi Mạnh Trường Phong, rồi đến tìm Hứa Thanh San: "Tối qua mày ở lại sơn trang à?"

"Không có thật mà! Bành Văn Tu bảo hôm nay người anh em kia của anh ta cũng muốn đi, tiện đường đi cùng!" Hứa Thanh San ôm túi, giọng nói ỉu xìu: "Lúc tao với anh ta cùng xuống xe thì bị ông nội bắt gặp, ông vội xuống cầu thang, kết quả..."

"Kết quả trượt một cái, suýt gãy chân?" Kiều Mộ nhin cười, lén đưa mắt sang Hứa Thanh Sơn đang ngồi chỗ xa. Cô nhéo cánh tay cô bạn: "Tại sao nam thần của mày không cùng mày đưa ông nội tới đây mà lại là anh ta?"

"Anh ấy có việc..." Hứa Thanh Sơn lí nhí đáp.

"Là sợ ông nội Hứa sẽ vì chuyện này mà bảo anh ta đến ở rể nhà mày chứ gì!" Kiều Mộ vỗ nhẹ lên vai Hứa Thanh Sơn, ném cho cô nàng ánh mắt đầy cảm thông: "Cố lên, tao tin chắc mày nhất định sẽ theo đuổi được anh ta!"

Cô cố ý nói rất to, có lẽ Hứa Thanh Sơn nghe ra, bởi anh ta nhìn thẳng sang bên này.

Kiều Mộ coi như không thấy, cô đứng lên, nhẹ bước trở lại khoa mình.

9 giờ hơn, có kết quả chụp phim của ông nội Hứa, không gãy chân nhưng có rất nhiều vết nứt nhỏ.

Ông cụ không đồng ý nhập viện, Hứa Thanh Sơn đành đưa ông về Nhân Tế Đường tìm ông nội Kiều.

Hứa Thanh Sơn đã đi trước. Kiều Mộ không hỏi lý do, Hứa Thanh Sơn cũng không nói.

Buổi trưa tan làm về nhà, dì Lưu đã chuẩn bị cho Liệt Phong một bát tú hủ toàn đồ ăn ngon. Ông nội Kiều coi nó còn hơn cả bảo bối, quên tiệt đã từng cấm cô và Kiều Huy nuôi thú cưng, rùa đen cũng không được.

Ngồi trên chiếc xe lăn mới mua, vẻ mặt ông nội Hứa cũng y chang. Vì muốn dỗ Liệt Phong ăn, hai ông cụ thiếu nước ăn ỉ hết cả lên.

Đi rửa tay xong, Kiều Mộ đứng trong giếng Trời mời hai ông vào ăn cơm.

"Kiều Mộ này, thằng ranh Tiêu Trì này có lòng đấy! Về cháu hỏi nó xem còn không, cũng cho ông một con." Xe lăn của ông nội Hứa là xe điện, tốc độ trượt rất nhanh, bị kẹt ngoài nguyệt môn, ông cụ tức đến độ dựng râu trợn mắt: "Con nào dễ nhìn hơn Liệt Phong ấy, để ông nội cháu khỏi phải bảo nom giống ông!"

"Vâng, về cháu hỏi cho ông!" Kiều Mộ đi tới giúp ông nội Hứa, kết quả bậc cửa cao quá, làm thế nào cũng không cho xe lăn vào được.

"Cứ để lão ấy phơi nắng mà ăn cơm!" Ông nội Kiều đắc ý hếch cằm, lướt thẳng qua bên người ông cụ Hứa.

Khóe môi Kiều Mộ co rút, vừa khéo Hứa Thanh San đến, hai người cùng hợp sức, khiêng ông nội Hứa vào giếng Trời.

Lúc ăn cơm, ông nội Hứa bảo ngày mai Nhân Tế Đường mở cửa trở lại được rồi, hỏi ông nội Kiều muốn tìm một đệ tử nữa không.

"Chuyện này để Kiều Mộ làm là được!" Ông nội không mấy hứng thú với việc này, tất cả sự chú ý đặt cả vào Liệt Phong, "Mở bao nhiêu năm nay, tôi cũng mệt rồi! Đóng thì đóng thôi!"

Biết ông đang nói 'lấy' nên Kiều Mộ ngậm miệng, không chen vào.

Lên lầu ngủ trưa một giấc. Lúc đi rửa mặt, thấy ông nội đứng ở nguyệt môn nghiên cứu bậc cửa, Kiều Mộ khẽ lắc đầu. Ra ngoài, cô gọi điện thoại luôn cho công ty chuyên thiết kế thiết bị cho người tàn tật, hẹn họ cuối tuần tới nhà, trải phẳng những vật cản trên lối đi trong viện.

Ông nội Hứa phải dưỡng cái chân bị thương rất lâu, thời gian này e phải sang đây ngồi mỗi ngày.

Sáng thứ Sáu, báo buổi sáng Lâm Châu, báo ra hàng ngày Lâm Châu, báo cơ quan phát ngôn của thành phố Lâm Châu cùng đưa tin, tuyên bố, đã thành công phá được vụ án buôn lậu ma túy và các chất gây nghiện lớn nhất trong những năm gần đây của Lâm Châu.

Trong 10 tháng điều tra và phá án, rất nhiều các đơn vị cảnh sát địa phương đã phối hợp, bắt được tổng cộng hơn 60 nghi phạm, thu giữ 7,5 tấn nguyên liệu và các loại ma túy thành phẩm, thu được 20 khẩu súng dài, súng ngắn mỗi loại, hơn 1000 viên đạn và nòng súng cùng băng đạn; vụ án liên quan đến rất nhiều nhà máy dược phẩm của tỉnh và thành phố.

Xưởng dược trực thuộc Lâm Châu có dính dáng tới vụ án, thuộc tập đoàn Sang Thiên. Do chưa điều tra rõ nên đại diện pháp lý kiêm chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Quách Bằng Hải có liên can trực tiếp tới vụ án, nên chưa phê chuẩn việc bắt giữ, cho bảo lãnh chờ thẩm vấn.

Những người còn lại can hệ đến vụ án chính thức bị bắt giữ và chuyển tới viện kiểm sát; đóng cửa chính đồn xưởng dược liên quan, đóng băng các tài khoản có liên quan...

Xem hết tin tức, Kiều Mộ thoát ra, không khỏi nghiến răng.

Kết quả nằm trong dự liệu.

Buổi trưa, Quan Công đến Nhân Tế Đường đổi thuốc, nói rằng Tiêu Trì họp xong thì về nhà, gọi điện thoại cũng không bắt máy.

Kiều Mộ biết anh buồn bực trong lòng. Sau bữa cơm, cô lắp sim điện thoại vào di động cũ gọi cho anh, hỏi anh tối nay có thời gian qua đây không.

Tiêu Trì chẳng có chút tinh thần nào hết, nhưng anh vẫn đồng ý tới ăn cơm.

Sau thông báo trên trang web chính thức của chính quyền thành phố, Quách Bằng Hải được phóng thích. Trương Lương Nghiệp đích thân tới đón gã, còn dẫn theo mấy phóng viên, làm như thể đón người chiến thắng trở về. Đừng nói bọn Tiêu Trì, chính Kiều Mộ xem trên tin tức mà cũng không kìm nổi muốn tháo giày chọi người.

Tất cả tổ trọng án nghỉ ngơi một ngày. Quan Công nói cấp trên đang sắp xếp, yêu cầu họ giữ bình tĩnh, điều chỉnh lại suy nghĩ giải quyết vụ án.

"Quả tình nên bình tĩnh lại. Vụ án điều tra được đến bước này, chúng đã không thể tẩy sạch nữa rồi!" Kiều Mộ ném cho Quan Công một ánh mắt khích lệ, rồi đến phòng thuốc lấy cao dán cho gã.

Quan Công dõi theo cho đến khi bóng lưng cô biến mất sau cánh cửa phòng thuốc, mới ra sức xoa xoa mặt, sán tới bên cạnh ông nội Hứa, mỉm cười lấy lòng: "Ông ơi, ông bảo khi nào chúng cháu phá được vụ án này ạ?"

Ông nội Hứa nghiêng đầu liếc Quan Công, đoạn ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho gã ghé tai lại gần.

Quan Công không hiểu gì cả, song vẫn ngoan ngoãn cúi xuống.

"Mang cho ta một con cảnh khuyển, ta sẽ cho biết khi nào cậu phá được án. Với cả, cậu về bảo với ông tướng Tiêu Trì kia gần đây đừng có mà lái xe, ngồi lên xe cũng phải ngồi ghế sau ấy!" Ông nội Hứa nói nhanh như bay, dứt lời liền đẩy Quan Công ra, tỉnh bơ điều chỉnh xe lăn đi tìm ông nội Kiều đánh cờ.

Quan Công khóc dở mếu dở, sờ sờ mũi, lê cái chân đau chầm chậm ra ngoài.

Kiều Mộ đưa cao dán cho gã. Xem giờ xong, cô bèn đưa gã về nhà luôn, tiện thể trở lại bệnh viện làm việc.

Hai đồng nghiệp khoa cấp cứu bị ốm cùng lúc, bệnh viện suy xét tới kinh nghiệm cấp cứu phong phú của Kiều Mộ, tốt nghiệp chính quy lại là lâm sàng, quyết định điều cô qua đó một tuần. Chiều nay mở cuộc họp, phải qua đây trước để chuẩn bị.

Hoàn thành công việc ở bệnh viện, đón Hoàng Viện về đến nhà, Tiêu Trì cũng đã có mặt. Cơm tối cũng đã sẵn sàng, ba ông cháu ngồi trong giếng Trời chơi cờ.

Kiều Mộ và Hoàng Viện đi rửa tay, bày xong bát đĩa thì gọi họ vào dùng bữa.

Tối nay Hứa Thanh San có hẹn nên không về ăn cơm.

Không rõ có phải hai ông cụ đã nói gì với Tiêu Trì không mà mặt anh chẳng còn dấu vết bị đả kích nào, khác hẳn cái người ủ rũ trưa nay.

Sau bữa cơm, lái xe ra ngoài, Kiều Mộ liếc anh qua gương chiếu hậu, tò mò hỏi: "Ông nội Hứa chỉ bảo cho anh thoát khỏi bến mê rồi à?"

"Ông bảo anh đừng lái xe, đừng ngồi ghế trước, nói không phải vì anh mà là vì em!" Tiêu Trì cúi đầu, lấy bao thuốc trong túi quần, rút một điếu đưa lên miệng: "Anh ngấm kĩ, vẫn cứ nghe theo thì tốt hơn."

Liên quan đến cô thì anh nhất gan thật.

Đáy mắt Kiều Mộ toát ra ý cười, thản nhiên nói: "Hôm nay phải ngày tốt không nhỉ?"

Tiêu Trì sắc nước bọt, ho khan một trận, chẳng đáp lời.

Kiều Mộ nhướng mày, lái xe thẳng đến dưới lầu nhà anh.

Lên lầu, vào cửa, đèn cũng chưa bật, Tiêu Trì rút ngay cây trâm trên búi tóc Kiều Mộ, ấn cô vào cửa. Sau khi nồng nhiệt hôn cô một hồi, anh nhấc bổng cô lên, sỏi bước vào phòng khách, đổ xuống sofa.

Gió đêm lùa qua rèm cửa sổ vào phòng, nhẹ nhàng lay động tấm rèm màu trắng.

Lúc sau, cơn gió ấy hình như phát điên, ào vào tiền sảnh, tấm rèm trắng phát lên rồi lại rũ xuống.

Hình bóng mờ nhạt trên ván sàn gỗ màu nâu cũng theo nhịp điệu của gió, lắc lư ra ra vào vào.

Không biết trôi qua bao lâu, gió to lại ùa vào, rèm cửa lần nữa bay cao.

Cả người Kiều Mộ bị gió nóng vây quanh, cô cắn môi run rẩy.

Đợt trận gió ấy qua đi, hết thảy trở về với yên tĩnh, cô nheo mắt, đôi con ngươi trắng đen rõ ràng lơ mờ phủ một tầng ánh sáng mê li.

"Kiều Mộ..." Toàn thân Tiêu Trì run lên, anh ôm chặt lấy cô, cổ họng khàn khàn đặc quánh.

Kiều Mộ 'dạ' một tiếng, mệt mỏi khép mi.

Tiêu Trì thỏa mãn hôn trán cô. Thật lâu sau, anh ngồi dậy mà lòng chẳng nở, châm một điếu thuốc, nhân tiện bật đèn sàn: "Tối nay em ở đây nhé! Trong nhà có Liệt Phong, không cần lo lắng đâu!"

Kiều Mộ gật đầu, túm lấy cánh tay anh, từ từ ngồi lên. Thấy anh có điện thoại, cô mặc áo phong của anh, đứng dậy vào phòng tắm.

Tiêu Trì lấy điếu thuốc xuống. Nhận cuộc gọi của Tam Nhi, anh cau mày không vui, cong sống lưng, nhìn ghế sofa không chớp mắt.

Lát sau, Tiêu Trì cúp máy, đi tới gõ cửa phòng tắm. Không đợi Kiều Mộ lên tiếng, anh xoay luôn tay nắm cửa, bước vào, lấy vòi sen từ trong tay cô: "Em không định giải thích sao?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 41

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'TAO KHÔNG YÊU ANH TA'

Kiều Mộ ngẩng đầu. Sau làn hơi nước, đôi mắt trong veo của cô mở to, khóe miệng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt: "Hoảng rồi?"

Tiêu Trì sầm mặt bước tới, dòng nước từ vòi hoa sen xối vào tường, trong phòng tắm nhanh chóng dày đặc hơi sương. Kiều Mộ khẽ mỉm cười, hai mắt lộ ra một thoáng tinh quái, mang theo chút ung dung.

Anh nhìn cô chăm chăm, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giọng anh khàn đi: "Không hoảng..."

Hơn 3 năm nay, ngoại trừ việc thường xuyên đến Nhân Tế Đường chơi với ông nội Kiều, hàng ngày anh còn lên xem những sinh hoạt của cô đăng trên trang cá nhân. Anh chưa từng điều tra bất cứ bí mật riêng tư nào của cô. Cô nói cô có bạn trai nước ngoài, anh cũng tin là thật.

Kiều Mộ nhấp môi, hai tay ôm ngực, biếng nhác dựa vào vách tường lạnh lẽo, ý cười trong đáy mắt dần nồng đượm: "Thế này mà gọi là không hoảng?"

"Rốt cuộc em có phải phụ nữ không đấy." Tiêu Trì nghiêng rằng.

"Chẳng phải anh vừa mới thử sao." Kiều Mộ nhướn mày, đứng thẳng dậy. Cô giơ ngón trỏ chọt chọt vào ngực anh: "Nhát gan."

Tiêu Trì nhắm mắt, lửa giận bốc lên. Anh khóa vò sen, duỗi một cánh tay kéo cô vào lòng mình với sức lực rất mạnh, ôm chặt lấy cô: "Ai nhát?"

Kiều Mộ cũng ôm lại anh. Đôi tay phủ lên tám lưng đầy những vết sẹo ngang sẹo dọc của Tiêu Trì, khàn giọng thì thầm: "Ai hỏi, nói ai?"

Anh ôm cô, hồi lâu không mở miệng.

Căn hộ đã được quét dọn sáng nay, nhưng không mở cửa sổ nên hơi ngột ngạt. Kiều Mộ xắn khăn tắm, nhặt quần áo trên đất, cầm ra ban công vứt vào trong máy giặt, rồi tựa vào lan can xem Tiêu Trì thu dọn sofa.

Lúc sau, thay xong vỏ bọc sofa, anh ôm tới ném lên máy giặt, khom người bế cô, sải bước về phòng.

"Chưa đủ?" Kiều Mộ túm lấy cánh tay anh, đề phòng mình bị rơi xuống. Dường như có một thứ trực giác mách bảo, không dùng hết hộp Durex siêu mỏng kia thì tối nay đừng hòng ngủ được.

Tiêu Trì không trả lời. Vào phòng ngủ, anh giơ chân ngoắc cửa phòng, đóng lại...

Hôm sau, ban mai len qua cửa sổ. Dưới điều hòa treo tường, tấm rèm cửa sổ nửa trong suốt phát phơ, ánh sáng chập chờn.

Kiều Mộ nhúu mày mở bừng mắt. Tiêu Trì đã dậy, đang cầm di động ngồi chờ người ở đầu giường.

Cô chớp chớp mắt không thoải mái, từ từ chống cánh tay, lòng bàn tay rơi xuống tấm lưng dày rộng của anh, giọng nói vừa thức giấc xen lẫn thoáng lười biếng mềm mại: "Anh phải đi à?"

"Ừ!" Tiêu Trì lấy bao thuốc để trên tủ đầu giường, mở ra châm một điếu.

Kiều Mộ rút tay về, chống đệm ngồi dậy, dựa đầu giường, bàn tay cô lần nữa đặt lên lưng anh: "Anh đi luôn hả?"

"Không nữa?" Tiêu Trì quay đầu, cơ bắp rắn chắc theo từng chuyển động của anh nhấp nhô lên xuống dưới dưới lòng bàn tay cô. Khóe môi anh nở nụ cười thỏa mãn: "Anh cũng không nữa này!"

"Vậy anh đi đi, em ngủ thêm lát!" Kiều Mộ khép mi, cả người chui vào trong chăn.

Tiêu Trì dụi điếu thuốc, vén chăn ra. Anh bắt lấy mắt cá chân thon thả trắng nõn của Kiều Mộ, kéo cô đến gần, cúi xuống bế cô lên, rồi lại ngồi xuống: "Ăn sáng trước đã..."

Kiều Mộ có chút phát điên, tưởng Tiêu Trì còn 'muốn' nữa, nhưng không ngờ anh thật sự đã chuẩn bị xong bữa sáng, chỉ đợi mỗi cô rời giường thôi.

Đáng rằng rửa mặt xong đi ra, quần áo của Kiều Mộ đã được là phẳng phiu để trên sô pha. Cô bước tới, vừa mặc vừa ngoảnh lại nhìn Tiêu Trì đang ngồi trước bàn ăn cười ngây ngốc. Gò má cô hơi nóng bừng: "Anh dậy lúc mấy giờ?"

"Anh không ngủ được." Tiêu Trì ngậm điều thuốc lá, không châm lửa, ánh mắt sâu xa, "Có cần anh nói với ông nội một tiếng, đến nhà em ở rể không?"

"Anh nghĩ nhiều quá!" Kiều Mộ cài móc áo ngực rồi mặc áo sơ mi.

Chất liệu áo sơ mi của cô bằng lụa, sau khi ném vào trong máy giặt, vắt khô thường bị nhăn kinh khủng. Có điều anh đã là lượt rất cẩn thận.

"Tóm lại, em muốn trả hàng?" Nụ cười trên môi Tiêu Trì biến mất, trán anh vã mồ hôi hột, mạch máu và gân xanh nổi lên dữ tợn.

Kiều Mộ cúi đầu mặc quần bò, vẫy vẫy tóc, cầm cây trâm để trên bàn trà, hai ba cái đã búi tóc lên, nhả nhận tới ngồi xuống.

Kỳ hạn bảo lãnh của Quách Bằng Hải là một năm, trong thời gian này có thể xảy ra bất cứ chuyện gì.

Với sự thông minh lọc lõi của Trương Lương Nghiệp sẽ không lợi dụng thời gian này trốn ra nước ngoài.

Lão đã xem di động của Kiều Mộ, hẳn rằng không tìm thấy bằng chứng cô và anh có quan hệ. Tuy nhiên con người này hiểm độc, để hẳn biết họ bên nhau, lỡ chó cùng dút giậu thì hậu quả khôn lường.

"Có thể trả không? Anh đây là bắt mua bằng được, còn chẳng có dịch vụ sau khi mua hàng." Kiều Mộ cầm cốc sữa lên uống, nhướn khóe miệng, lộ nét cười trêu chọc: "Trước khi chưa phá xong vụ án của Sang Thiên, chúng ta sẽ không công khai quan hệ! Chẳng nhẽ đây không phải lời thoại của anh sao?"

"Sáng ngày ra đã nói chuyện tức chết, em cố tình để anh không dễ chịu chứ gì!" Tiêu Trì thở dài, duỗi tay xoa mặt Kiều Mộ. Những ngón tay thô ráp dán vào má cô, tỉ mỉ vuốt ve một hồi mới bịn rịn lấy tay về.

Đây thực sự là lời anh muốn nói với cô. Đêm nay anh đã thử bao nhiêu lần mà không tài nào mở miệng nói.

"Anh còn không dễ chịu?" Kiều Mộ cười giễu. Uống hết sữa, đặt cốc xuống, cô nói với giọng điệu oán trách: "Eo cũng sắp bị anh làm gãy rồi này!"

Tiêu Trì chợt bật cười, tiếp đó anh cầm đĩa lên ăn mì.

Ăn xong mới hơn 7 giờ. Đêm qua, Kiều Mộ ngủ không ngon giấc, dưới hốc mắt thâm quầng. Cô dựa vào cửa bếp, chăm chú nhìn anh bóc vải, tách bỏ hạt.

Phòng bếp hướng Đông, ánh nắng sớm mai rọi qua cửa sổ, anh cúi đầu, miệng ngậm miếng thuốc lá chưa châm, đường nét sườn mặt anh tuấn, lạnh lùng. Vòm ngực cường tráng rịn một lớp mồ hôi mỏng, cơ bắp trên vai khẽ rung rung theo từng động tác của anh.

Mặt trời chiếu sau lưng Tiêu Trì, nước da bánh mật như quét lớp dầu, tỏa ra hơi thở nam giới mạnh mẽ, cực kỳ gợi cảm.

Kiều Mộ nuốt nước bọt, cắn môi bước tới, kiễng mũi chân ngồi lên kệ bếp, đưa tay nhón một quả vải đã bóc xong, bỏ vào miệng.

Tiêu Trì nghiêng mắt liếc cô. Anh thấp đầu nhả miếng thuốc vào thùng rác, rửa tay sạch sẽ rồi không hề báo trước luôn cánh tay dưới nách Kiều Mộ, ôm lấy lưng cô, cúi xuống...

Bị anh dọa, Kiều Mộ giật mình, kịp thời tránh thoát nụ hôn của anh: "Anh không muốn ra khỏi cửa hả?"

"Ăn no mới có sức làm việc. Thả em đi rồi, còn chưa biết khi nào mới có thời gian nữa đây." Tiêu Trì ôm cô bằng một tay, tay kia cầm một quả vải bón vào miệng cô: "Lần sau đừng lái xe đến, mục tiêu quá lộ liễu."

Kiều Mộ nhai thịt quả, hai tay bám lên lồng ngực anh, cố tình đùa giỡn: "Không tới nữa!"

"Không tới thì em sờ lung tung cái gì hả?" Tiêu Trì khẽ cười, dứt khoát phủ đôi môi lấp kín miệng cô.

Từ phòng bếp đi ra, cái áo sơ mi là phẳng phiu khi nãy đã hoàn toàn nhăn nhúm, lưng gần như ướt đẫm. Kiều Mộ nhe răng để lại trên cánh tay anh một vết cắn thật sâu. Cô cầm chìa khóa, đeo túi xách theo anh cùng xuống lầu.

Đánh mấy lớp phấn che khuyết điểm mà không giấu nổi quầng mắt, tay chân mềm nhũn. Nhưng Tiêu Trì lại giống như chẳng sao cả, tinh thần phơi phới, luôn nhích khóe môi, nụ cười hiển hiện.

Kiều Mộ cạ lời. Lên xe, đóng cửa, cô hạ cửa sổ xuống chỉ vào Tam Nhi cách đó không xa: "Anh đi làm đi! Hôm nay em phải trông Nhân Tế Đường!"

Tiêu Trì nghiêng mình qua, gác tay lên nóc xe, ánh mắt lưu luyến: "Lái xe cẩn thận nhé!"

Kiều Mộ đáp 'vâng'. Cô khởi động máy, chậm rãi quay xe lái đi.

Về đến Nhân Tế Đường, ông nội và Hoàng Viện đã dẫn Liệt Phong đi dạo, dì Lưu đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp.

Kiều Mộ bước vào nói với dì một tiếng là mình ăn rồi, tiếp đó lộn lại quét dọn phòng khám, nhân thể mở cửa lớn.

Trong thời gian đóng cửa nửa tháng, hàng xóm xung quanh đều gọi điện thoại đến tìm cô. Biết hôm nay mở cửa, họ qua hỏi thăm tới tấp.

Nhận được một đồng trái cây, Kiều Mộ mang vào bếp. Hứa Thanh San ngáp ngáp dài đi sang. Cô nàng cầm chùm vải, uể oải đến ngồi dưới gốc cây hồng.

Kiều Mộ cho vải vào tủ lạnh, dặn dì Lưu một tiếng, đoạn tiện tay nhón một quả, vừa lột vỏ vừa đi ra ngoài.

Thứ quả 'nụ cười của phi tử*' khi chín có mùi vị chua chua ngọt ngọt, mùa này bỏ trong tủ lạnh 2, 3 tiếng mới lấy ra ăn, mình cô có thể xơi 2, 3 cân.

(*Theo cuốn Tân Đường Thư, vải là loại quả ưa thích của một trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc - Dương Quý Phi. Bà thích vải tới nỗi người thời đó đặt tên ngoại hiệu cho vải là "phi tử tiểu" - tức nụ cười Dương Phi. Đường Huyền Tông vì cưng chiều bà nên thường xuyên bắt nhân dân phía Nam cống nạp vải về thành Trường An.)

Song, món cô thích nhất vẫn là bánh nếp, ăn bao nhiêu cũng không ngấy và chẳng sợ nóng.

"Kiều Mộ, may thấy con người Bành Văn Tu thế nào?" Hứa Thanh San lơ đãng bóc vỏ quả vải, giữa hàng may cất giữ chút muện phiền.

Kiều Mộ ngồi xuống, cầm lấy quả vải đã bóc xong trên tay cô bạn, bỏ tọt vào miệng: "Mày cảm thấy tốt là được, không cần để ý tới đánh giá của người khác. Cùng lắm cũng chỉ là yêu một thằng đều thôi."

"Tao không yêu anh ta." Hứa Thanh San nhìn bàn tay trống trơn, trừng mắt với Kiều Mộ: "Muốn ăn không biết tự bóc hả? Ai rên cho mày tính xấu này đây."

"Mày bóc xong không ăn, tao tốt bụng ăn hộ cũng sai." Kiều Mộ thản nhiên đáp, "Anh ta không phải người đàn ông định mệnh của mày à, tại sao không yêu anh ta?"

Hứa Thanh San bĩu môi, lại cầm một quả vải nữa lột vỏ, "Là không yêu nổi ấy. Cứ cảm giác tao mà ra tay thật thì trên đầu chắc chắn 'đầy sừng' luôn! Lúc mới gặp, anh ta đúng là nam thần chín chắn, gặp nhiều lần phát hiện còn 'cởi mở' hơn cả tao. Phá hoại quá!"

"Vậy mày thích kiểu nào?" Thấy cô bạn bóc vỏ xong, Kiều Mộ lại cướp lấy cho vào miệng, vừa lòng híp mắt: "Không thích hài hước vui tính, chẳng lẽ thích thâm trầm hướng nội, loại nội tâm sâu lắng hả?"

Dứt lời, trong đầu Kiều Mộ lóe lên hình bóng của Hứa Thanh Sơn, ánh mắt cô dần trở nên nghiền ngẫm.

Có vẻ... anh ta chính là kiểu tính cách này.

"Không nói rõ được. Thoạt đầu, tao muốn cưa đổ Bành Văn Tu thật. Về sau, anh ta thể hiện thái độ cho tao 'hạ gục', hạ gục bất cứ lúc nào. Tao bỗng cảm thấy rất vô vị." Hứa Thanh San nhìn bàn tay

trống không, cô nàng đứng dậy cốc đầu Kiều Mộ: "Lại ăn công sức của tao!"

"Không ăn nữa! Tao đi dọn dẹp phòng trị liệu đây!" Kiều Mộ xoa cái trán, cất bước, "Bành Văn Tu dễ dãi thì có dễ dãi đấy! Nếu mày chán thì tiếp tục giỡn chơi, chớ lỡ tay là được!"

"Mày cũng nghĩ vậy à. Xem ra mắt tao không có vấn đề." Hứa Thanh San theo gót đi giúp Kiều Mộ.

Ngoảnh lại liếc Hứa Thanh San một cái, Kiều Mộ lắc đầu, không nhin nổi, bật cười.

Trong thời gian ngắn ngủi, Hứa Thanh San đã nhìn thấy rõ được con người Bành Văn Tu, chứng tỏ điều lúc trước cô nàng nhìn trúng, e chỉ là cái gọi là người đàn ông định mệnh mà thôi.

Trừ điều này, thực sự không tìm ra lí do cô nàng thích Bành Văn Tu, chứ đừng nói tới yêu.

Nghe cô bạn lái nhải phân tích một hồi, phòng trị liệu cũng được dọn dẹp hòm hòm. Ông nội và Hoàng Viện dẫn Liệt Phong về. Nghe thấy tiếng, Hứa Thanh San lập tức tung tăng chạy ra gọi Hoàng Viện đi đón ông nội Hứa cùng mình.

Kiều Mộ đứng bên cửa nhìn một lúc, sau đấy cô cầm quyển sách y sang trông phòng khám.

Lát sau, viện trước truyền tới những tiếng động đã dùng xong bữa, Hoàng Viện cầm chùm vải tới, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Kiều Mộ đặt quyển sách xuống, tiện tay xoa bóp cổ, nhìn cô bé và hỏi: "Có chuyện gì?"

"Chị Kiều ơi, tối qua..." Hoàng Viện thấp đầu, cắn môi, ánh mắt nhìn quả vải trong tay không có tiêu cự. Cô bé rụt hai vai, dường như khó mở miệng.

Kiều Mộ nhướng mi. Hoàng Viện bỗng mở khóa di động của mình, ngón tay trở vuốt trên màn hình mấy cái rồi đưa qua: "Hay chị tự xem đi ạ!"

(Tác giả: Lái xe nôi cũng cẩn thận nhá! (ToT)/ Chạy nhanh sẽ bị khóa (☹_☹) Sau đó... Hôm nay bị bạn bè bảo truyện viết hơi lệch trọng tâm đấy, cho nên sửa cho chút chút, yêu các bạn muahhh)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 42

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'KHÔNG NHẬN'

Kiều Mộ không rõ là chuyện gì, cô cầm lấy di động của Hoàng Viện, cúi đầu nhìn màn hình.

Trong bóng đêm tối om, ánh đèn đường bên ngoài rọi vào có hạn nên không thấy rõ được mặt người đến. Nhưng có thể nhìn ra kẻ này to khỏe hơn hai tên lần trước khá nhiều.

Liệt Phong không sửa một tiếng, nó nhào tới cắn chặt cánh tay kẻ nọ, đè y xuống đất. Xem thôi mà tim cũng nhảy vọt lên.

"Ông biết không?" Trả di động cho Hoàng Viện, Kiều Mộ chau mày hỏi: "Khoảng mấy giờ?"

Lúc đến nhà Tiêu Trì, dọc đường anh luôn chú ý, không phát hiện thấy có người bám theo.

"Hơn 2 giờ sáng, làm xong bài tập, em đi vệ sinh. Liệt Phong từ phòng ông đi ra chạy xuống lầu. Em theo sau nó đến cuối cầu thang, thấy có người lên vào, em bèn lấy di động quay lại." Hoàng Viện thấp giọng, cơ thể khẽ run rẩy, "Hình như ông không biết."

"Không sao, em đừng nghĩ nhiều! Yên tâm ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi đi!" Kiều Mộ xua xua tay, đứng dậy sang phòng thuốc xem camera.

Hình ảnh camera quay được toàn diện hơn đoạn clip trong di động của Hoàng Viện. Kẻ nọ cầm chìa khóa đi vào chứ không phải cạy cửa. Nếu chẳng phải Hoàng Viện gọi Liệt Phong lại thì e rằng tay y cũng sắp bị cắn đứt.

Chăm chú nhìn màn hình một lúc, Kiều Mộ nhớ ra hai tên trộm ranh trước đó có vẻ cũng mang theo chìa khóa tới. Cô thoáng mím môi, lấy điện thoại gọi cho Quan Công. Kể xong tình hình tối qua với gã, cô gọi một cuộc nữa cho cửa hàng bán khóa, bảo họ đưa khóa mật khẩu dùng vân tay đến.

Sau khi Quan Công qua, đem băng ghi hình đi, chẳng mấy chốc nhân viên của hàng khóa cũng tới. Kiều Mộ yêu cầu hai bộ, thay hết cả cửa lớn và cửa ngách.

Ông nội không nói gì, sắc mặt vẫn như thường.

Đổi khóa xong xuôi, bệnh nhân lục tục đến phòng khám. Ông nội dẫn theo Liệt Phong, hết dạy một đứa trẻ, vừa chỉ cho nó kim trong tay là kim gì, vừa châm cứu cho bệnh nhân.

Kiều Mộ buồn cười lại xót xa.

Kiều Huy và Nhiếp Lan không có ý định sinh con trong 2 năm tới, ông nội muốn bế chắt, chẳng biết phải đợi đến khi nào.

Còn như cô... sinh một bé, tự mình nuôi cũng đơn giản thôi.

Nghĩ vậy, Kiều Mộ không khỏi nhú mày, âm thầm lên kế hoạch.

Chắc bởi thời gian đóng cửa quá lâu, bệnh nhân hôm nay đông cực kỳ. Quá giờ cơm trưa vẫn còn mấy người chưa châm cứu xong.

Kiều Mộ thay ông nội, để ông dắt Liệt Phong đi ăn cơm.

"Gần nửa tiếng nữa thôi, ông cháu mình cùng ăn!" Ông dừng tay, ngồi sang bên, bưng tách trà lên uống, đoạn lấy mấy viên thức ăn của cún trong túi áo ra, đưa Liệt Phong.

Kiều Mộ buồn cười, khẽ lắc đầu, càng lúc càng cảm thấy ông giống trẻ con. Thực tế, hồi cô và Kiều Huy còn nhỏ, chẳng đứa nào hoạt bát như vậy.

Chiều, công ti chuyên cung cấp thiết bị cho người tàn tật cử nhân viên tới, rải một lối đi 'bằng phẳng' trong viện. Ông nội Hứa vui không thể tả, vừa nhìn vừa trêu Liệt Phong, còn không quên 'đấu võ mồm' với ông nội Kiều.

Kiều Mộ vẫn châm cứu cho bệnh nhân trong phòng trị liệu. Làm hết bài tập, Hoàng Viện lạnh lợi qua giúp cô.

Bình yên và bận rộn đến thứ Tư, sáng sớm Tiêu Trì gửi tin nhắn, bảo rằng buổi tối anh rảnh, tới lúc đó sẽ gọi điện thoại cho cô.

Kiều Mộ nhắn lại một tin. Giờ nghỉ trưa, cô kéo Hứa Thanh San đến điểm giao dịch của nhà mạng di động, làm một thẻ sim mới bằng chứng minh thư của cô nàng, lắp vào điện thoại cũ.

Trước đây không để Tiêu Trì gửi tin nhắn và gọi điện thoại cho mình là lo lắng lúc đi gặp Trương Lương Nghiệp sẽ phát sinh chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát.

Thực tế chứng minh, điều cô lo lắng không hề thừa.

Đổi sim xong, Kiều Mộ gửi một tin nhắn cho Tiêu Trì, sau đó cùng Hứa Thanh San đi ăn trưa rồi về bệnh viện trực ban tiếp.

Khoa cấp cứu khác với khoa chăm cứu bên kia, ở đây phải có người trực mọi lúc.

Mấy ngày nay, hôm nào đài khí tượng cũng phát cảnh báo nhiệt độ tăng cao, lên mức màu cam. Bởi lẽ đó, rất nhiều bệnh nhân cảm nắng được đưa đến cấp cứu. Tất bật tới khi Trời tối, tan làm về nhà, ông nội đã dẫn Liệt Phong ra ngoài, trong nhà chẳng có ai.

Kiều Mộ cho thức ăn còn lại vào lò vi sóng, mở TV bật kênh 'đời sống Lâm Châu', bưng bát đến phòng khách vừa ăn vừa xem.

TV vẫn tiếp tục đưa tin về vụ án xưởng dược dưới trướng Sang Thiên, mỗi quan tâm trước mắt phần lớn là nên làm thế nào với những công nhân của nhà máy dược phẩm.

Xem đến đoạn người dẫn chương trình nói hi vọng mau chóng thu xếp ổn thỏa cho công nhân, Kiều Mộ cau mày.

Buổi chiều, xe cứu thương đến khu sinh hoạt của công nhân nhà máy dược Sang Thiên, tiếp nhận một người nhà công nhân tự sát. Nguyên nhân tự sát là trượt Đại học, nhưng coi tin tức lại trở thành: hoang mang lo cha mình sẽ không thể tiếp tục cuộc sống, lấy đâu ra chi phí học Đại học.

Lẳng lẳng ăn xong bữa cơm, dọn dẹp sạch sẽ, Tiêu Trì vẫn chưa chưa thấy tâm hơi. Kiều Mộ không yên tâm lắm, ngấm một tẹo, cô gạt bỏ ý định gọi điện thoại cho anh.

Tuy đã tóm được không ít đối tượng, nhưng cấp dưới của Trương Lương Nghiệp vẫn bằng lòng bán mạng cho lão, cứ cản tắc

vô ưu.

Xem hết một chương trình gameshow, ông nội dắt Liệt Phong về. Thắng mặt chược nên ông rất vui vẻ, bước tới pha trà.

Kiều Mộ đun nước. Nom Liệt Phong ngoan ngoãn nằm bò cạnh chân ông, cô càng lo lắng cho Tiêu Trì.

"Mặt mày ủ ê cái gì? Ông thà nhìn bộ dạng hàng ngày của cháu còn hơn." Ông nội bật bếp từ rửa dụng cụ pha trà, neho mắt nhìn cô. "Ban ngày, Tần Bân gọi điện thoại tới bảo mai phải đến phối hợp điều tra vụ án Sang Thiên."

"Anh ta đến là chuyện của anh ta, liên quan gì với cháu." Kiều Mộ lấy cái kẹp gấp chén trà ra, để sang một bên. Cô nghiêng đầu liếc Liệt Phong, chuyển chủ đề: "Hôm nay cháu đã đăng thông tin tuyển dụng trên trang 'nhân tài Lâm Châu'. Ông muốn nhận học việc nam hay nữ ạ?"

"Không nhận nữa, đợi thời gian thử việc của cháu kết thúc thì về trông Nhân Tế Đường. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy." Ông nội ngả người vào lưng ghế, nói với giọng buồn bực: "Thằng nhãi Tần Bân này thiếu trách nhiệm lắm. May cháu không thích nó, bằng không cháu có hận chết ông, ông cũng không cho hai đứa bên nhau."

"Ông đã sớm biết quả bóng là do anh ta ném ạ?" Kiều Mộ ngạc nhiên.

Ông biết hết cả, xong rồi còn nhận trà ngon, rượu ngon người ta đưa biếu hàng năm.

"Cái này phải học hỏi. Có một số nhược điểm, dùng đúng lúc sẽ là vũ khí sắc bén, dùng lung tung hại người hại mình đấy." Ông nội hừm một tiếng, không nói gì thêm.

Thấy nước sôi, Kiều Mộ rửa kĩ tách trà, xách ấm trà lên, tráng qua lá trà rồi rót ngập nước vào.

Uống hết một ấm trà, ông nội dẫn Liệt Phong lên lầu, Kiều Mộ dọn dẹp ấm chén sạch sẽ. Cuối cùng, di động cũng báo có tin nhắn.

Tiêu Trì đang ở ngoài, vì chìa khóa ông nội đưa không mở được cửa.

Kiều Mộ tắt đèn, ra mở cửa cho anh, tiện thể ghi dấu vân tay của anh vào khóa vân tay, và cho anh biết mật khẩu để mở cửa.

Tiêu Trì nhớ kĩ mật khẩu. Anh đóng cửa, duỗi tay kéo cô vào vòng ôm: "Bọn anh giấu Trương Dương đi rồi. Giờ, Trương Lương Nghiệp với Quách Bằng Hải đều đang cử người tìm cậu ấy."

"Cậu ấy tự nguyện đi cùng cách anh hay phải dùng thủ đoạn. Coi chừng bị trả đũa!" Kiều Mộ đưa tay chống lên ngực anh, cô nhíu mày: "Tổ chức tâm lý của Trương Lương Nghiệp rắn lắm. Với mức độ trung thành của lão, chỉ cần Quách Bằng Hải không nghi ngờ, thì xếp đặt của các anh là vô dụng."

"Quan Công dẫn chúng tham gia cuộc thi nhiếp ảnh tự động. Tự nguyện đi." Tiêu Trì giải thích một câu, cực kỳ đồng ý với suy nghĩ của cô.

Họ không chỉ giấu Trương Dương đi mà còn có cả con gái của Quách Bằng Hải.

Có thể khiến hai kẻ này nghi ngờ lẫn nhau hay không nằm ở lần hành động này.

"Thời kỳ đầu thành lập Sang Thiên, hai người bọn chúng một sáng một tối chống đỡ cho nhau. Con cái mất tích cùng lúc, là thử nghiệm cũng là chất xúc tác. Kẻ nào ích kỉ hơn, kẻ đó thua." Kiều Mộ giờ ngón trở gãi gãi lồng ngực anh, hơi nhướn mày: "Anh lén chuồn ra hả?"

"Tối nay đến phiên anh nghỉ. Mai phải đi công tác một thời gian, vừa phát hiện một đầu mối rất quan trọng." Tiêu Trì cong khóe môi, khom người bế cô, tắt đèn nhẹ bước lên lầu.

Ông nội hãy còn thức, vẫn nghe được tiếng hát tuồng trên radio ở trong phòng.

Tiêu Trì chẳng khác gì kẻ trộm, rón rén đi về phía phòng cô. Kiều Mộ ôm cổ anh, ra sức cắn môi để phòng mình cười thành tiếng.

Giả vờ như thật ấy.

Ông nội cũng đã đưa cả chìa khóa nhà cho anh, điều này còn chưa nói rõ vấn đề sao?

Vào phòng rồi thì phòng ông nội bỗng nhiên bật đèn, Liệt Phong lao tới cào cào cánh cửa, phát ra những tiếng 'kin kít'.

Kiều Mộ nhin cười, đi mở cửa cho nó vào.

Vừa vào phòng, Liệt Phong liền nhào lên người Tiêu Trì, cái đuôi lớn hết lấp động cơ, không ngừng ve vẩy.

"Em đi tắm!" Kiều Mộ cầm đồ ngủ, mỉm cười bước ra ngoài.

Tiêu Trì ôm Liệt Phong mà quẩn vô cùng. Nó chạy tới thế này, chắc chắn ông nội đã biết anh đến. Nhân khi Kiều Mộ tắm rửa, anh đứng dậy, mang theo tâm tình phức tạp dẫn Liệt Phong sang chào ông.

Ông nội nằm trên ghế bập bênh, lim dim mắt, rung đùi gật gù ngâm nga theo radio.

Tiêu Trì nè nấp ngồi xuống, lại có phần bồn chồn: "Ông ời..."

"Đến rồi hả?" Ông nội mở mắt liếc anh một cái, lại lim dim như cũ, cố ý bảo: "Nhân Tế Đường không kén rể nhá!"

"Cháu biết." Trán Tiêu Trì toát mồ hôi hột, anh xoa đầu Nhạc Phong: "Cháu cưới cô ấy ạ."

Mặt ông nội lộ vẻ tươi cười, ông mở bừng mắt, chậm rãi ngồi dậy: "Chuyện này nói với ông cũng vô dụng, cậu phải hỏi Kiều Mộ ấy."

Tiêu Trì thở phào nhẹ nhõm, vô thức ngó về phía đối diện.

Hắn là cô ấy... sẽ đồng ý nhỉ?

Nói chuyện với ông nội một lúc, thấy ông đã mệt, anh lo cho ông đi nằm rồi dẫn Liệt Phong rời khỏi phòng ông.

Kiều Mộ gội đầu, đang khom người trước bàn trang điểm sấy tóc. Cô mặc bộ đồ ngủ kiểu dáng thể thao màu trắng, hai chân thon dài, trắng nõn.

Tiêu Trì đi tới, cầm lấy máy sấy trên tay cô, bảo cô ngồi xuống: "Ông nội biết anh đến rồi!"

Kiều Mộ chỉ 'vâng' một tiếng. Không biết mới là lạ ấy! Suy cho cùng Liệt Phong đã được huấn luyện như thể thành tinh, người thấy mùi trên người anh sẽ nhảy tới ngay.

"Ông bảo, Nhân Tế Đường không kén rẻ." Tiêu Trì khẽ bật cười: "Không bán được rồi, hay em thu nhận anh nhá?"

"Không nhận!" Kiều Mộ dụi dằm nhìn anh qua gương soi.

Tiêu Trì nhướn mí mắt, quyến luyện ánh nhìn của cô trong tấm gương, nụ cười trên môi anh dần lan rộng: "Không nhận cũng phải nhận! Mạng là của em, người cũng là của em, gì cũng là của em tất."

"Vô lại!" Kiều Mộ không nén nổi, khẽ nhoẻn cười.

"Chỉ (ỷ) lại mỗi em thôi!" Tiêu Trì cúi xuống hôn lên đỉnh đầu Kiều Mộ, lại tỉ mẩn sấy tóc cho cô.

Sấy xong, anh đi tắm. Lúc anh mặc cái áo phong trở ra, phòng ông nội đã tắt đèn, Liệt Phong thanh thoi nằm bò trên sàn ngủ ngon lành, gió điều hòa mát rượi.

Tiêu Trì đóng cửa, phát mệnh lệnh bảo nó ra ngoài đợi.

Kiều Mộ đặt bệnh án xuống, ngoảnh đầu buồn cười nhìn bộ dạng Liệt Phong miễn cưỡng bò dậy khỏi sàn, cụp đuôi đi ra.

Ra khỏi cửa, nó ngóng vào phòng, cái mặt nom đáng thương làm sao.

"Để nó trong phòng cũng được mà!" Kiều Mộ gác khuỷu tay lên lưng ghế, nhòai người qua, gối cằm trên cánh tay, cô chớp chớp mắt

nhìn anh: "Ngoài ấy nóng lắm!"

"Không được!" Tiêu Trì đóng cửa, tiện tay tắt đèn, giọng điệu rõ ràng không vui: "Trừ anh ra, không ai được nhìn hết!"

Kiều Mộ không nín nổi cười, cô ngồi thẳng dậy, thêm cái kẹp sách vào quyển bệnh án, vặn nhỏ đèn ngủ.

Tiêu Trì cởi áo phong, lục quần dài. Cùng lúc di động có cuộc gọi, anh cau mày nghe máy: "Làm sao?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 43

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'ANH TỰ' TÌM CÂU TRẢ LỜI'

Kiều Mộ nhướng mày, biếng nhác dựa vào đầu giường, cầm di động xem tin tức.

Tiêu Trì nói chuyện điện thoại một lúc. Gác máy, anh lại lục quần tiếp, phát hiện trong túi không có gì. Nhận ra có khả năng đã làm rơi trong xe, anh không khỏi cười khổ: "Tối nay anh ngủ sô pha, em nghỉ ngơi sớm đi!"

Kiều Mộ ngẩng đầu khỏi màn hình di động. Cô nhìn cái quần trong tay anh một chốc, ánh mắt lầy lăm thích thú, rồi xuống bụng dưới của anh: "Sao phải ngủ trên sô pha?"

"Em biết còn hỏi." Tiêu Trì ném quần, ngồi xuống, lấy di động trong tay Kiều Mộ đi. Anh nở nụ cười nhìn cô bằng cặp mắt sáng rỡ: "Ở đây có không?"

"Đang kỳ an toàn." Kiều Mộ chớp chớp mắt, khẽ nói: "Anh nhỏ tiếng chút, phỏng chừng ông vẫn thức đấy."

Tiêu Trì nhếch mày, rướn người qua, lấp kín môi cô.

Kiều Mộ đẩy anh ra, buồn cười trêu chọc: "Cố ý cạo râu cơ đấy?"

"Sợ cạo vào em!" Tiêu Trì mỉm cười, anh vén áo ngủ cô lên, thò tay vào, cúi đầu hôn trán cô: "Sao anh cảm thấy giống ăn trộm thế nhỉ?"

"Trộm sắc à?" Kiều Mộ chế nhạo. Nghe thấy tiếng Liệt Phong cào cửa, cô lại không nhịn nổi cười.

"Có tên trộm sắc nào đẹp trai như anh không." Nói đoạn, Tiêu Trì quay đầu về phía cửa, phát ra hiệu lệnh bảo Liệt Phong yên lặng.

Kiều Mộ cong hàng mày: "Thế diện lớn nhỉ?"

"Không lớn, vừa vặn. Em nhìn thử xem!" Tay Tiêu Trì trượt xuống, khàn giọng: "Hỏi em một chuyện."

'Vâng', Kiều Mộ giữ lấy tay Tiêu Trì, không cho anh sờ soạng lung tung, "Chuyện gì?"

"Hồi mới về nước, em không nhớ anh thật hả?" Tiêu Trì ngoan ngoãn không mó má, vẻ mặt nghiêm túc.

Kiều Mộ cắn môi, chần chừ chốc lát rồi gật đầu thoải mái đáp: "Không nhớ. Ghi chép xong, về ngủ một giấc, tỉnh dậy quên luôn chuyện đó."

Thực tế là anh phơi nắng đen quá, mặt lại thêm sạm, nên thoát đầu cô không nhận ra.

"Nói dối." Tiêu Trì tóm lấy thoắt chần chừ của cô, vạch trần không chút khách sáo: "Em có nhớ anh, chẳng qua không nhận ra thôi."

Khi ấy đang mùa hè, thậm chí gần tối mà vẫn còn nóng hầm hập như lò lửa. Sau khi bắt được đối tượng, trên đường đến đội hình cảnh địa phương làm hồ sơ và bàn giao lại, anh chờ đợi giống khúc gỗ. Ngồi bên cạnh anh, cô nghe đồng nghiệp an ủi anh đừng nghĩ nhiều, chưa gây ra rắc rối to tát gì cả.

Mấy ngày liền không nghỉ, sự hy sinh của ông già dồn nén đến nỗi anh gần như không thở nổi, áp lực tâm lý quá lớn, khoang xe lại bí. Đến đội hình cảnh, xuống xe một cái, không chống đỡ nổi, anh liền ngất đi. Là cô cấp cứu cho anh, còn lột anh chỉ sót mỗi cái quần lót.

Lúc tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên bàn trong phòng họp. Cô đưa lưng về phía anh, đang nói chuyện điện thoại với bạn học bảo gặp phải tí chuyện, sẽ về khách sạn ngay.

Nói rõ ngọn nguồn sự thể xong, không biết đầu bên kia hỏi gì, cô lạnh lùng bổ sung thêm câu: "Về ngoài tạm được, cơ thể tốt thì tốt, phải cái hết trai bao yếu xìu không thịt, chả có hứng thú trêu ghẹo."

Cô còn bảo: "Cậu lưu manh thật đấy, người ta là cảnh sát đó, tính tấn công cảnh sát hả."

Qua một lúc, cô quay người lại, đi mấy bước, dùng khăn giấy lót ngoài tay, khều khều chiếc quần đã cởi ra của anh và nói: "Có vẻ chẳng lớn lắm, chỉ lớn hơn cái bọ mình trông thấy trong tiết giải phẫu lần trước tí thôi. Phán đoán từ mũi hoàn toàn không có bất cứ cơ sở khoa học nào đâu."

Dứt lời, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, cô rút tay về, vội vàng cúp máy, ra mở cửa.

Sau đấy, họ cũng không gặp lại nhau nữa, cho đến khi cô về nước.

"Sao tự nhiên anh hỏi điều này?" Kiều Mộ bưng tỉnh trong giây lát, hành vi lưu manh trước kia của anh rành rành là đang trả thù. Cô nhú mày.

"Trước kia quên hỏi." Tiêu Trì xoay người phủ lên mình cô, đôi con ngươi sâu thăm thẳm nhìn vào mắt cô, "Em cũng biết chột dạ à? Lúc lừa anh sao không thấy em chột dạ!"

Kiều Mộ tránh ánh mắt của anh, xoay mặt sang bên: "Em lừa anh cái gì?"

"Bạn trai cũ. Còn nhiều hơn thế ấy." Tiêu Trì ghé sát, hôn má cô, một chuỗi tiếng cười khe khẽ tràn ra trong cổ họng: "Chột dạ thật rồi?"

"Em chẳng chột dạ tẹo nào hết! Anh biết tổng còn hỏi em, rõ ràng là xấu bụng." Kiều Mộ thẳng đầu lại: "Qua sô pha ngủ đi!"

"Không đi!" Tiêu Trì từ chối dứt khoát, nhanh chóng môi áp môi.

Hôn xong, anh ôm cô nằm tử tế. Lồng ngực dán sát lưng cô, anh hỏi: "Cố tình không chuẩn bị à?"

Sáng nay anh đã gửi tin nhắn cho cô, với tính cẩn thận của cô, chẳng có lí nào không chuẩn gì cả. Là bác sĩ, cô thích sạch sẽ hơn ai hết.

Kiều Mộ khẽ nhăn mày: "Anh cảm thấy có khả năng không?"

"Có!" Tiêu Trì đáp bằng giọng điệu khẳng định: "Người khác, anh không dám đoán bừa, nhưng em thì tuyệt đối có thể làm ra chuyện này."

"Thế anh ngủ sô..." Kiều Mộ nghiêng rặng, còn chưa nói hết câu thì đã bị anh xoay qua, miệng bị ngăn lằn nữa.

Gần một tuần không gặp, anh chẳng khác gì mãnh hổ thoát xích.

Đợi nhịp thở của cả hai ổn định lại, Kiều Mộ mệt không buồn nhúc nhích. Cô gối lên khuỷu tay anh, bảo anh tắt đèn.

Nụ cười thỏa mãn lộ ra trên mặt Tiêu Trì, anh nhồm dậy mở cửa cho Liệt Phong vào. Tắt đèn, nằm lại giường, anh hôn trán cô một cái rồi ôm cô chìm vào giấc nồng.

Lắng nghe nhịp đập trái tim anh, Kiều Mộ từ từ khép mắt, cũng thiếp đi.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bị anh đánh thức, cô vừa bực vừa buồn cười, "Tối qua nên để anh ngủ ở sô pha, cho ghen chết anh luôn!"

"Em không ghen chắc?" Tiêu Trì ôm cô, đẩy hai chân cô ra và chen vào: "Anh tự tìm câu trả lời."

Kiều Mộ cắn vai anh, cố gắng không kêu thành tiếng.

Xong việc, Trời vẫn chưa sáng. Kiều Mộ ngáp liên tục, cô làm ồ trong vòng tay Tiêu Trì, hỏi anh phải đi bao lâu.

"Còn chưa rõ, nếu nhanh thì một tuần." Tiêu Trì duỗi tay mò điều thuốc đưa lên miệng nhưng không đốt.

Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô: "Trương Lương Nghiệp cực kỳ đa nghi, lòng báo thù cũng rất mạnh mẽ. Em với ông nội đều phải chú ý an toàn nhé!"

"Anh yên tâm! Gần đây, ngày nào em cũng luyện quyền. Đám trộm cắp bình thường còn chưa làm em bị thương được đâu." Kiều Mộ vươn tay lấy đi điều thuốc của anh, ném lên tủ đầu giường.

Tiêu Trì phì cười, lại nhặt về đưa vào miệng: "Qua cơn thèm đã, anh đang cai đây!"

Kiều Mộ 'ừm' một tiếng, sau đấy mặc kệ anh.

Nằm một lúc, Tiêu Trì nâng cổ tay xem đồng hồ, thấy đã 6 giờ sáng, anh không nhin được, cúi đầu hôn cô: "7 giờ anh đi!"

Kiều Mộ ngáp một cái, giơ tay ôm anh: "Giữ mạng trở về đấy!"

"Biết rồi!" Tiêu Trì thở dài. Sau khi chỉnh đồng hồ báo thức, anh ôm cô ngủ bù tiếp.

6 giờ rưỡi, ông nội thức dậy. Liệt Phong sốt ruột đi tới đi lui trong phòng, Tiêu Trì cũng không ngủ nổi.

Kiều Mộ vẫn say giấc, hít thở đều đặn.

Anh ngấm nhìn cô bằng ánh mắt nồng thắm. Một lúc, anh mới trở dậy mặc quần áo, lấy giấy bút trong ngăn kéo viết lại cho cô mấy dòng, tiếp đó đề thẻ lương và chìa khóa nhà lên trên. Bước tới dèm chăn cẩn thận cho cô, rồi anh mở cửa đi đánh răng rửa mặt.

Sửa soạn xong xuôi, vừa vặn ông nội mở cửa ra ngoài.

Tiêu Trì cất lời chào hỏi ông, dẫn ông và Liệt Phong cùng xuống lầu, đến sân trước.

"Hồi trước bảo cháu đến học quyền cũng không thấy cháu có thời gian. Nhân đây, ta dạy cháu mấy chiêu bảo vệ tính mạng, chuyên dùng đối phó với dao. Thậm chí dùng súng, cháu cũng không chế được ít nhiều!" Ông nội triển khai tư thế, tung các đòn phá giải.

Tiêu Trì tập trung chăm chú học theo.

7 giờ đúng, có điện thoại gọi tới, anh nghe máy nói chuyện một chốc. Sau đấy, anh tạm biệt ông nội, ngoảnh đầu thoáng nhìn lên lầu, đoạn sải bước vội vàng ra khỏi cửa.

Ngủ đến 7 giờ 10, Kiều Mộ rời giường mặc quần áo. Liếc thấy trên bàn có lá thư, cô vô thức cầm lên.

'Không thể cùng em đón sinh nhật năm nay rồi. Chăm sóc bản thân cho tốt nhé! Thẻ lương cho em muốn mua gì thì mua, mật khẩu là 952700. Chìa khóa nhà cũng cho em. Lần này phải cướp người trước khi bọn Trương Lương Nghiệp ra tay tóm được, anh không dám đảm bảo nhất định sẽ quay về. Nếu không thể trở lại, nhà cho em làm của hồi môn, tìm một người mà sống vui vẻ. Di thư trên tủ đầu giường trong phòng ngủ của anh. Tam Nhi là người làm chứng. Tiêu Trì.'

Kiều Mộ khẽ mím môi. Cất thư vào ngăn kéo, cô lấy di động gửi tin nhắn cho anh: Em không cần hồi môn, anh sống và trở về đây!

Qua một lúc, Tiêu Trì trả lời với một chữ 'được', không có lấy một lời dư thừa.

Kiều Mộ vẫn cảm di động, đi mở cửa sổ cho tản bớt mùi. Theo bản năng, cô lại khoanh tay, thất thần nhìn về nơi xa.

Dường như, cô không ngừng bị hấp dẫn bởi hooc mon phái nam trên người anh... Nhưng lại chẳng thể nói rõ mình thích anh ở điểm gì. Không biết bắt đầu từ khi nào, cô ngày càng để tâm đến sự an nguy của anh, sợ mỗi lần gặp mặt sẽ là lần cuối cùng, cảm giác thật tệ!

Ngẫm nửa ngày vẫn không có manh mối, Kiều Mộ lắc đầu, thay ga giường, ôm đến phòng tắm ném vào trong máy giặt, tiện thể đánh răng rửa mặt.

Ông nội đã dắt Liệt Phong ra ngoài, dì Lưu đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Rửa mặt sạch sẽ, cô xuống lầu ăn tạm chút gì đó lót dạ, rồi lái xe đi làm.

Hôm nay đến phiên cô trực ca đêm, 10 giờ tối tới 8 giờ sáng hôm sau. Buổi sáng phải về khoa chăm cứu cùng Mạnh Trường Phong xử lí một bệnh nhân tương đối khó 'nhằn'.

Đến giờ, bệnh nhân đã nằm bò trong phòng trị liệu, chắc đau đớn khó chịu nên không ngừng rên.

Mạnh Trường Phong làm việc cầu toàn, khoa chăm cứu bên này tuy rất hiếm người bệnh đến cửa gây rối, nhưng hiếm không có nghĩa là không có. Miệng vết kim châm nhỏ cực kỳ, song thời gian chống đỡ cơn đau lại hơi dài, đặc biệt là sau khi gây mê, người bình thường ít nhất phải đau mất một ngày thì cảm giác đau mới dần dần biến mất.

Mạnh Trường Phong lo bệnh nhân nghĩ rằng đau chính là không có hiệu quả, cho nên muốn cô làm chứng cho mình.

Giải quyết xong, điện thoại có cuộc gọi, Kiều Mộ đành về phòng làm việc trước.

Tần Bân đến Lâm Châu rồi. Anh ta hỏi cô tối nay có thể cùng ăn bữa cơm không, nói rằng sau lần này, khả năng là sẽ rất lâu không trở lại.

Kiều Mộ thoáng ngần ngừ, tuy nhiên cô không từ chối lời mời của anh ta.

Tiêu Trì không ở Lâm Châu, nhưng chắc chắn Trương Lương Nghiệp luôn nhìn cô chăm chăm. Tần Bân tới phối hợp điều tra, chuyện này không lí gì lão không biết.

Hẹn ở nhà hàng Xuân Bốn Mùa. Kiều Mộ nhớ ra Hứa Thanh San từng bảo Bành Văn Tu và Tần Bân là bạn học đại học, cô bèn đưa ra đề nghị: "Trước Hứa Thanh San cứ léo nhéo, anh đến cũng không mời nó ăn bữa cơm, tối nay cùng dùng bữa nhé! Rủ cả bạn học Bành Văn Tu của anh đi!"

Tần Bân có vẻ bất ngờ. Im lặng chốc lát, giọng nói của anh ta lại vang lên: "Không thành vấn đề! Anh đợi em ở cửa Xuân Bốn Mùa."

"Được!" Kiều Mộ đáp, gác máy quay lại phòng trị liệu.

Bệnh nhân vẫn không thể rời giường, lưng cắm hơn chục kim châm, nằm sắp rên hừ hừ.

Kiều Mộ bước đến xem tình hình, sau đó xoay gót sang khoa cấp cứu bên kia. Thấy không có chuyện gì khẩn cấp, cô về nhà nghỉ

ngồi trước.

Đến nhà, dừng xe, đi xuống. Nhân Tế Đường cũng rất đông người tới, Kiều Mộ thờ dài, rửa tay qua phụ giúp.

Liệt Phong hớn hờ vẫy đuôi theo sau cô. Nó đi vào, lượn một vòng, lại nằm trước cửa phòng trị liệu, nhìn chòng chọc người hàng xóm làm châm cứu bên trong.

Ông nội không vui nổi. Từ lúc cô vào cửa, ông khen Liệt Phong hiểu chuyện suốt, không biết còn tưởng ông khen cháu trai cơ đấy.

Ngủ một giấc tới hơn 5 giờ chiều, Kiều Mộ tỉnh dậy, trang điểm và ăn mặc chỉnh tề rồi đi xuống lầu nói với ông nội một tiếng, lái xe đến Xuân Bốn Mùa.

Kiều Mộ đến nơi vừa khéo. Bước xuống liền liếc thấy xe của Trương Lương nghiệp lái vào bãi đỗ, cô không khỏi nhếch mày.

Lần này, Tần Bàn tới lâm Châu, thực ra lão sốt ruột cũng chẳng có gì là bất ngờ, gặp được cũng không phải trùng hợp. Kiều Mộ chỉ nghĩ không rõ, sao lão biết cô sẽ đến Xuân Bốn Mùa?

Tần Bàn đang đợi ngoài cửa. Hình như anh ta đã đợi khá lâu, mồ hôi đầy mặt, áo sơ mi trên người cũng ướt đẫm, dáng vẻ hơi nhếch nhác.

Kiều Mộ vẫy tay với anh ta, đeo túi bước tới, bất thành lình cho anh ta một cái ôm, giọng nói lạnh đi: "Chẳng phải anh luôn muốn qua lại với em sao, hôm nay cho anh một cơ hội!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 44

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'BỤNG DẠ CON RANH NÀY SÂU NHƯ' BIỂN ẤY!'

Tần Bân thoáng chốc sửng sờ. Lúc lấy lại tinh thần, trái tim anh ta loạn mất một nhịp. Run run ôm cô vào lòng, anh ta mở miệng tự giễu: "Nếu anh thẳng thắn với em ngay từ đầu, liệu em còn chán ghét anh như vậy không?"

"Chắc có!" Kiều Mộ buông tay. Giây tiếp theo, trán cô đột nhiên truyền tới xúc cảm ấm áp. Cô nghe thấy Tần Bân nói: "Kiều Mộ, bắt kể chuyện gì, miễn là em cần, anh nhất định không chối từ."

"Bớt ra về với em đi! Em đang lợi dụng anh đấy!" Rời khỏi vòng ôm của Tần Bân, Kiều Mộ khoác tay anh ta đi vào bên trong, "Diễn cùng em một vở, giả bộ anh là bạn trai em!"

Vào đại sảnh, sau lưng bất ngờ vang lên tiếng cười của Trương Lương Nghiệp: "Tổng giám đốc Tần, bác sĩ Kiều! Khéo thật đấy!"

Tần Bân từ từ quay lại, lịch sự giơ tay ra: "Chào tổng giám đốc Trương!"

Kiều Mộ dựa sát Tần Bân, khoe môi lộ nét cười nhàn nhạt: "Chào tổng giám đốc Trương!"

"Thế này là sắp có chuyện vui rồi ư?" Trương Lương Nghiệp nhìn vào mắt Kiều Mộ, mỉm cười trêu đùa: "Bác sĩ Kiều, khi nào hai người bày tiệc rượu, nhớ gửi thiệp cho tôi nhé! Trương Dương vẫn luôn nhớ, muốn mới cô tới nhà dùng cơm lần nữa đấy!"

"Yên tâm! Thiệp mời của tổng giám đốc Trương, tôi chắc chắn sẽ đến tận cửa để đưa!" Hòa theo lời nói của lão, Kiều Mộ tiếp lời bằng một câu đầy ẩn ý. Cô ngẩng mặt nhìn Tần Bân: "Lần trước gặp bố mẹ anh, cũng gặp tổng giám đốc Trương! Duyên phận đúng là kỳ diệu."

Không đợi Tần Bân lên tiếng, Trương Lương Nghiệp cười ha ha, nói: "Có duyên chứng tỏ tôi nhất định sẽ được uống rượu mừng của hai người rồi!"

"Đến lúc đó, vợ chồng tôi phải mời tổng giám đốc Trương vài li!" Trên mặt Tần Bân toát lên vẻ tươi cười, anh ta khoác vai Kiều Mộ, hỏi Trương Lương Nghiệp có muốn cùng dùng bữa không?

Lão xua tay bảo rằng hôm nay mình có việc quan trọng, hôm khác hẹn lại.

Tần Bân cũng không tiện nói gì thêm, ôm Kiều Mộ lên lầu trước. Vào phòng bao, Kiều Mộ lập tức gỡ tay anh ta, thản nhiên ngồi xuống.

"Em dẫn cho lão ta xem à?" Tần Bân thoát nhìn đã hiểu. Anh ta kéo chiếc ghế bên cạnh cô, ngồi xuống: "Tại sao?"

"Từ chối trả lời câu hỏi riêng tư." Kiều Mộ nâng tay cổ xem đồng hồ, chuyển đề tài: "Anh đến phối hợp điều tra cái gì?"

Tần Bân giơ hai tay, có phần chẳng biết làm thế nào. Chuyện này nói ra, đơn thuần là tai bay vạ gió.

Ban đầu Sang Thiên tính bán xưởng được kinh doanh kém hiệu quả dưới trướng, đúng lúc công ti muốn mở rộng, cộng thêm Tần Bân vẫn ôm lòng riêng muốn cùng Kiều Mộ bên nhau. Trước mắt không có việc gì, anh ta liền ném cho Sang Thiên một cành ô liu, tiếp đó tự mình tới khảo sát đánh giá.

Chẳng ngờ chuyện thu mua không thành, ngay cả Kiều Mộ cũng nói lời từ chối với anh ta.

Lần này phía cảnh sát thông báo Tần Bân qua đây, hi vọng anh ta có thể cung cấp lúc trước, khi Sang Thiên muốn bán xưởng được, ai là người phụ trách liên lạc với anh ta, và chấp thuận những gì.

"Thủ tục bình thường thôi. Vụ án này ảnh hưởng xấu như vậy, thân là chủ tịch tập đoàn đại diện pháp lí mà lại không dĩnh dǎng tí nào. Cảnh sát điều tra mọi mặt cũng để chứng minh gã ta trong sạch một cách nhanh chóng nhất." Kiều Mộ thả lỏng, ngả người dựa vào lưng ghế.

Xem ra trước khi cô về nước, bọn Trương Lương Nghiệp đã nghe phong thanh về tổ trọng án điều tra Sang Thiên, bèn cố ý mượn danh nghĩa muốn bán xưởng được hồng lu mờ tầm nhìn của cảnh sát.

Xưởng được cần bán, cho thấy căn bản nó không có vấn đề gì khác, chẳng qua làm ăn không tốt.

Bởi vì liên quan đến điều chế buôn bán các chất ma túy thật, thì tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bán ra. Suy cho cùng, chỉ riêng lợi nhuận từ buôn bán điều chế ma túy mỗi năm của những nhà máy dược phẩm này đã gấp rất nhiều lần những xưởng thuốc sản xuất kinh doanh bình thường! Đây chính là việc mua bán lời mà không lỗ.

"Kì thực, anh cũng nghi ngờ có phải bên trong còn vấn đề khác không, cho nên nhận được điện thoại, thấy tám ảnh cảnh sát gửi cho, anh đồng ý tới luôn." Tần Bân khẽ cười, xách ấm trà rót cho cô.

"Ảnh gì?" Mí mắt Kiều Mộ nhảy lên. Trực giác mách bảo đó là mấy tám ảnh ngày đầu tiên đến đánh giá xưởng dược, cô đã cầm nhầm điện thoại chụp được, kết quả bị Tiêu Trì lấy đi.

Tần Bân mở khóa di động của mình, đưa tới dưới mắt cô: "Chính là mấy tám này, lúc đấy em cũng có mặt."

Kiều Mộ đưa mắt! Quả nhiên đoán không sai. Nhớ ra chuyện Tiêu Trì mượn máy của mình, Kiều Mộ hơi nhăn mày.

Đúng là còn dùng cả chiêu đối phó tội phạm với cô cơ đấy!

Nếu chẳng phải tóm được sau đó Tiêu Trì gọi điện thoại bằng di động của anh, thì thoát đầu cô cho rằng máy anh hết pin thật.

Kiều Mộ nhấp môi, đổi chủ đề lần nữa, hỏi Tần Bân rằng Bành Văn Tu là người thế nào?

"Một kẻ rất đa tình! Từ trung học đến giờ, bạn gái cũ cộng lại khoảng một hàng dài. Sao bỗng nhiên em lại hỏi điều này?" Tần Bân

nhíu mày.

Kiều Mộ đang định bảo Hứa Thanh San có hứng thú với hắn ta thì tiếng của cô nàng đã ở ngoài cửa. Kiều Mộ đành cùng Tần Bân ra đón.

Hứa Thanh Sơn cũng tới. Bành Văn Tu giới thiệu anh ta và Tần Bân với nhau, nói rằng họ là bạn từ thời ấu ỉ, cực kỳ thân thiết.

Kiều Mộ kéo Hứa Thanh San qua, ném cho cô nàng một ánh mắt đầy ý vị, nhỏ giọng nhắc nhở: "Một hàng dài bạn gái cũ đấy, mày giữ mức độ vừa phải thôi!"

"Yên tâm! Tao rõ mà!" Hứa Thanh San nghiêng đầu quan sát Kiều Mộ một lượt, tiếp đó kéo cô lùi lại, hỏi với giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: "Mày đã làm chuyện xấu gì phải không, sao gói mình kín mít thế này?"

Kiều Mộ quăng cho cô nàng một ánh mắt cảnh cáo, rồi tiếp tục lắng nghe bọn Tần Bân hàn huyên.

Hứa Thanh San lộ vẻ 'tao biết nhá!', cô nàng nhìn Kiều Mộ một cách rất mờ ám, nhưng không vạch trần.

Đầu hành lang bên kia, Trương Lương Nghiệp mở cửa liền trông thấy mấy người bọn Kiều Mộ đang đứng nói cười trong hành lang, lão kịp thời thu bước chân, chau mày trở lại phòng bao.

"Có chuyện gì?" Quách Bằng Hải bỏ di động xuống, đôi mắt nhỏ tí híp thành một khe hở: "Ông ra về gì đây."

"Trương Dương mất tích, Lam Lam cũng không thấy đâu, tôi thực sự lo lo!" Trương Lương Nghiệp dựa cửa, cúi đầu lấy điều thuốc,

châm lửa, "Gần đây tôi gặp một người trẻ tuổi, nhưng chẳng thể nhìn thấu. Không vững tâm lắm!"

"Ông đang nói cái con ranh của Nhân Tế Đường ấy hả?" Quách Bằng Hải cong năm ngón tay, khẽ gõ vài cái lên mặt bàn, "Không yên tâm thì ông thử lần nữa đi! Vụ án kia điều tra bao nhiêu năm nay cũng có ra đâu, ông hoảng cái gì."

Trương Lương Nghiệp nhả khói thuốc, nheo mắt đầy nguy hiểm: "Ắt phải thử lần nữa, kéo tôi hoang mang suốt, nhất là sau khi Trương Dương biến mất."

Hút hết một điếu thuốc, lão quay lại bàn, dụi tắt tàn thuốc, cầm chai rượu vang rót cho mình một ly, rồi mở cửa đi ra.

Gõ cửa, vào phòng bao của bọn Kiều Mộ, Trương Lương Nghiệp quét mắt một vòng, cười ha ha tiến lên mời rượu: "Khiến tổng giám đốc Tần bận rộn một phen, là chúng tôi sơ suất. Ly rượu này, kẻ hèn thay mặt cho tổng giám đốc Quách của chúng tôi, tạ lỗi với tổng giám Tần."

"Tổng giám đốc Trương khách sáo rồi. Mua bán không thành vẫn còn cái tình cái nghĩa! Chắc hẳn hai vị cũng không mong muốn xảy ra chuyện như vậy." Tần Ân cầm ly rượu đứng dậy, lịch sự cụng ly với lão.

Kiều Mộ vẫn ngồi im, cô không động tới đồ uống, cạnh tay là một cốc nước trắng.

Uống xong hợp rượu vang, tầm mắt Trương Lương Nghiệp rơi trên mặt Kiều Mộ, nụ cười càng thêm nồng nhiệt: "Bác sĩ Kiều cũng

uống một ly đi! Coi như lời chúc trước, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!"

"Cảm ơn tổng giám đốc Trương, rượu thì tôi không uống rồi! Để Tần Bân uống cùng ông! Lát nữa tôi còn phải lái xe." Kiều Mộ túm cánh tay Tần Bân, đứng lên. Cô cầm cốc của mình, nghiêng đầu cùng Tần Bân trao đổi một ánh mắt, sau đó chạm cốc với Trương Lương Nghiệp.

"Bác sĩ Kiều vừa nhìn đã có dáng vợ đảm, kẻ hèn thực hâm mộ!" Trương Lương Nghiệp lại cười. Tuy lời là nói với Kiều Mộ, nhưng mắt lão lại đảo sang Hứa Thanh San ngồi bên.

Sau khi Khương Bán Hạ chết, lão đã điều tra rõ rất cả những thông tin về Kiều Mộ.

Hứa Thanh San cùng cô lớn lên từ nhỏ, còn thân hơn cả chị em ruột. Ví thử quan hệ của Tần Bân và Kiều Mộ không phải bạn trai bạn gái, cho dù Kiều Mộ thông minh thật, thì khi gặp mặt cũng sẽ nhắc tới mình cùng Tần Bân đang diễn trò, Hứa Thanh San nhất định sẽ có phản ứng.

Hứa Thanh San khác với Kiều Mộ. Kiều Mộ là kiểu người không thể hiện ra mặt, có thứ khí chất điềm tĩnh 'núi Thái Sơn đổ sụp trước mặt cũng không biến sắc'. Còn Hứa Thanh San là cây xấu hổ, khẽ chạm vào liền run rẩy, viết hết lên mặt cho bạn xem.

Nhưng ban nãy, trong mắt Hứa Thanh San chỉ có sự ngưỡng mộ và niềm vui như thể hạnh phúc của bản thân vậy.

Chẳng lẽ, đúng là lão nghĩ quá nhiều. Kiều Mộ và tay canh sát họ Tiêu không có bất cứ quan hệ gì?

Song, tại sao cô lại xuất hiện tại hiện trường cái chết của Khương Bán Hạ, trong nhà gần đây còn thêm một cảnh khuyển 'xuất ngũ'. Đến nỗi, rốt cuộc thể nhớ kia bị cảnh sát lấy được ngay từ đầu hay từng nằm trong tay cô, trước sau lão vẫn đoán không ra.

Khiến Trương Lương Nghiệp buồn bực hơn là hai kẻ lão cừ đi thăm dò Kiều Mộ đến giờ không rõ tung tích, hết bốc hơi giữa nhân gian.

"Tôi thay Kiều Mộ nhận lời khen của tổng giám đốc Trương! Xưởng được xảy ra chuyện thế kia, các vị cũng đừng quá nóng nảy!" Tân Bân choàng tay lên vai Kiều Mộ, nghiêng đầu quyến luyến nhìn sườn mặt cô: "Lần này thực ra tôi tới cũng là để bàn chuyện đám cưới, đến lúc đó tất nhiên phải mời tổng giám đốc Trương qua uống rượu rồi!"

Trương Lương Nghiệp cười to. Chuyện trò dăm ba câu, lão cảm ly rượu rỗng, lịch sự nói lời tạm biệt.

Ra khỏi phòng bao, Trương Lương Nghiệp dừng bước. Nụ cười trên mặt biến mất trong tích tắc, lão ngoảnh đầu lại như có điều ngẫm nghĩ.

Kiều Mộ chỉ là một bác sĩ, lại là một phụ nữ. Trông thấy súng, cô ung dung cầm lên, còn biết dùng khăn giấy để phòng ngừa lưu lại dấu vân tay của mình. Quả tình không hợp lý.

Nhưng, cô và Tân Bân đúng là một cặp, sự thân mật giữa hai người không giống đang giả vờ chút nào.

Trương Lương Nghiệp khẽ mím môi, vừa đi vừa lấy di động ra gọi điện.

Trở lại phòng bao bọn lão đã đặt, điện thoại kết nối, Trương Lương Nghiệp đóng cửa, lạnh lùng mở miệng: "Để mắt vào bác sĩ Kiều của Nhân Tế Đường, xem xem tối nay Tần Bản ở khách sạn hay Nhân Tế Đường!"

Nói đoạn, lão gác máy, bước tới kéo ghế, ngồi xuống: "Bụng dạ của con ranh này sâu như biển ấy!"

"Vậy trước tiên cứ mặc kệ đi, Dương Thiên Lộc còn nắm thóp của ông đấy. Lần này tuyệt đối không thể thất bại nữa! Làm cho sạch sẽ vào!" Quách Bằng Hải gõ bàn, bực bội: "Về việc hai đứa nhỏ mất tích, phía cảnh sát bên kia mãi chưa có tin tức, thông báo hỗ trợ điều tra dán đầy phố lớn ngõ nhỏ, đăng cả lên Weibo vẫn không có tí tin tức nào. Hôm nay đã là ngày thứ tư rồi!"

"Trương Dương là mạng sống của tôi, nhưng trên Lam Lam còn có một anh trai. Ông nói thế, tôi cũng có thể nghi ngờ chính ông bày ra trò này đấy!" Trương Lương Nghiệp cau kinh, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Ông gắt cái gì? Ông cũng có tội đấy, đừng ai nghĩ mình trong sạch!" Quách Bằng Hải lạnh mặt, gạt tay lên bàn một cái, tiếng bát đĩa ly cốc rơi xuống đất nghe rất chói tai.

Trương Lương Nghiệp không nói gì, thở hỏn hển, híp mắt hung ác.

"Phía lão Lưu bên ấy phỏng chừng không giữ nổi rồi! Ông sắp xếp mấy đứa tranh thủ thời gian, mau chóng bắt được gã trước khi cảnh sát tìm thấy là được!" Quách Bằng Hải đứng dậy, khuôn mặt âm trầm: "Ông nắm chắc chuyện ra nước ngoài đi, tìm được bọn trẻ thì đi luôn!" Rồi gã ta rời khỏi phòng

Trương Lương Nghiệp 'ờ' một tiếng, không ra ngoài cũng Quách Bằng Hải.

Cửa phòng đóng lại, lão ngồi một lúc, lấy di động gửi tin nhắn. Sau khi nhận được hồi đáp, lão xóa bỏ luôn, mở cửa đi ra.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 45

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'THEO TAO THẤY CŨNG CHỈ CÓ LƯU MANH MỚI TRỊ ĐƯỢC
MÀY'

Kiều Mộ đứng ngoài hành lang trò chuyện điện thoại với Kiều Huy. Đang nói, trông thấy Trương Lương Nghiệp đi ra, sau thoáng ngạc nhiên, cô bình tĩnh gật đầu coi như chào hỏi. Sắc mặt lão rất tệ, đoán chừng vẫn chưa có tin tức của Trương Dương.

Trương Lương Nghiệp mỉm cười, đi thẳng xuống lầu.

Nhìn theo cho đến khi bóng hình lão ra khỏi tầm mắt, cô nói chuyện với Kiều Huy một lúc rồi cúp máy, trầm tư trở lại phòng bao.

Tần Bân và Bành Văn Tu đang tán gẫu. Hứa Thanh San nhàm chán cầm di động chơi game. Hứa Thanh Sơn kiếm lời, thi thoảng mới chêm vào một đôi câu, nhưng đa phần đều nói trúng trọng điểm, cho nên bầu không khí cũng không tệ nhạt lắm.

Kiều Mộ ngồi xuống. Bành Văn Tu lấy khăn giấy thấm lau mồm, bàn với Tần Bân chuyện đi Ma Cao chơi.

"Công ti bên kia còn nhiều việc, tôi không đi Ma Cao đâu. Cậu mang thần tài theo, đảm bảo cậu thắng chắc." Tần Ân chỉ chỉ Hứa Thanh San ngồi bên cạnh Bành Văn Tu, nói đùa: "Thanh San không có vận hên cờ bạc, nhưng 'đỏ' cho người khác lắm! Thật đấy!"

Hứa Thanh San lườm Tần Ân một cái, ngả đầu dựa vào vai Kiều Mộ, giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi: "Ông kênh này bản lĩnh 'thuận cọc mà leo' khá gớm..."

Kiều Mộ gật đầu phụ họa, ngăn Hứa Thanh San không để cô nàng nói thêm.

Ăn uống xong, xuống lầu thanh toán, thế nào lại vừa đúng gặp phải Ngân Kiều và Mạnh Trường Phong.

Đôi bên chào hỏi. Phát hiện Ngân Kiều cứ nhìn Tần Ân chăm chăm, Kiều Mộ đứng dưng, chẳng hề có ý buông tay anh ta ra.

"Sớm biết mọi người cũng ở đây, nên ghép làm một bàn mới phải!" Mạnh Trường Phong trêu, ánh mắt chiếu thẳng vào Kiều Mộ, "Không giới thiệu chính thức chút à?"

Môi Kiều Mộ lộ ra nụ cười: "Giới thiệu thì miễn, hai người lại chẳng phải không quen biết. Có điều, thân phận của Tần Ân đã thay đổi, giờ anh ấy là bạn trai em!"

"Chuyện trước đây, thật ngại quá! Tôi cũng là nóng lòng muốn giúp khôi phục mặt của cô ấy!" Tần Ân duỗi tay, mỉm cười áy náy với Mạnh Trường Phong: "Mạnh sư huynh đừng để ý nhé!"

"Không đâu, không đâu!" Khẽ bắt tay cùng Tần Ân, Mạnh Trường Phong quay đầu nói với Ngân Kiều tính tiền chung luôn.

Tất nhiên Tần Bân không đồng ý. Hai người tranh nhau một lúc, Mạnh Trường Phong liền bị Ngân Kiều lôi đi, đành giọng: "Anh cả Mạnh à, bạn trai bác sĩ Kiều muốn mời khách, anh đừng khách sáo nữa!"

Ngân Kiều nhấn mạnh hai từ 'bạn trai', sao Kiều Mộ không hiểu chứ.

Cô khẽ gật đầu cho phải phép rồi kéo Hứa Thanh San đi lấy xe trước.

Lần này, Tần Bân không mang theo trợ lý. Thanh toán xong bước ra, anh ta lên xe Kiều Mộ, cùng về Nhân Tế Đường.

Kiều Mộ im lặng suốt đường đi. Đến nhà, cô dẫn Tần Bân sang phòng khách anh ta ở hồi nhỏ, dạo dò một lượt. Sau đó, cô quay đầu đi báo cho ông nội biết, rồi dẫn Liệt Phong xuống lầu gặp Hứa Thanh San.

Còn một tiếng rưỡi nữa cô phải trở lại bệnh viện trực ban.

"Mày đã chọc phải phiền toái đúng không, ầy vậy mà cần ông kỉnh này giúp cơ đấy." Ra khỏi cửa nhỏ, Hứa Thanh San quét sạch vẻ nói cười xinh đẹp ở Xuân Bốn Mùa, ngồi xuống với nét mặt lạnh te.

"Vật dùng đúng chỗ, người dùng đúng việc thôi!" Kiều Mộ bỏ lại một câu, quay lưng đi vào viện trong.

Hứa Thanh San nhún vai, nhưng rất tán thành cách làm của Kiều Mộ. Người như Tần Bân thì phải lợi dụng.

Lát sau, Kiều Mộ trở ra, cầm theo một túi vải ướp lạnh, thần nhiên ngồi đối diện với Hứa Thanh San: "Mày muốn đi Ma Cao cùng Bành Văn Tu thật hả? Cẩn thận mất 'người' lại mất cả trái tim!"

"Loại chuyện 'lật thuyền' này không xảy ra với tao đâu! Đến lúc đó khả năng còn có người khác đi cùng, tao vừa khéo nghỉ bù mừng 1 tháng 5, đi hai hôm rồi về." Hứa Thanh San lấy một quả vải, bóc vỏ, cho vào miệng. Thái độ không hề đùa giỡn, cô nàng hỏi: "Kiều Mộ, mày với Tiêu Trì nghiêm túc chứ?"

"Thận anh ấy tốt!" Kiều Mộ tránh trả lời vào ý chính câu hỏi.

"Làm sao mày biết thận anh ấy tốt? Tao nhớ mày bảo thận anh ấy 'không được' cơ mà!" Hứa Thanh San không chấp nhận đáp án của Kiều Mộ.

Kiều Mộ cúi đầu, nhếch môi, cầm quả vải đưa lên miệng: "Tao từng thăm mạch cho anh ấy, đương nhiên biết thận anh ấy tốt rồi!"

"Chỉ vậy?" Hứa Thanh San lườm cô bạn một cái, về 'Tao ít đọc sách, mày đừng lừa tao' viết rành rành trên mặt cô nàng, "Kiều Mộ, tình bạn của tao với mày không phải ngày một ngày hai, mày không thể nói thật à?"

"Nói thật chính là tao vẫn không chắc mình có thích anh ấy không." Nuốt quả vải xuống, Kiều Mộ bóc vỏ quả nữa, bỏ vào mồm: "Nhưng có lẽ tao sẽ sinh con trước!"

Bị sặc quả vải, Hứa Thanh San ho một chốc mới nén cảm giác đau buốt nóng rát trong cổ họng xuống.

Không chắc thích người ta mà đã muốn sinh con... Có phải cách nghĩ của Kiều Mộ vượt quá mức quy định rồi không...

Hứa Thanh San lắc lắc đầu. Cô nàng nhìn Kiều Mộ bằng ánh mắt xa lạ trong giây lát, đoạn nhận thua hoàn toàn: "Mày xác định mày không thích anh ta thật?"

"Không chắc." Kiều Mộ khẽ nháp môi, nhíu mày: "Sẽ nóng ruột nóng gan vì anh ấy, sẽ nhớ anh ấy, nhưng cũng chỉ có bấy nhiêu thôi. Không hề cảm thấy thiếu mất người này thì mình chẳng thể sống tiếp được."

Hứa Thanh San trầm lặng, ánh mắt cô nàng nhìn Kiều Mộ càng thêm tinh tế, "Tình yêu ời, chả lẽ mấy năm mày học đại học, rồi ra nước ngoài học chuyên sâu, đều không yêu đương gì hết à?"

Kiều Mộ hầu như không kể về chuyện tình cảm với Hứa Thanh San. Nhưng cô nàng biết rõ, trên người Kiều Mộ có thứ từ trường khiến con người ta muốn tới gần, sao không có ai theo đuổi.

"Hèm, hèm..." Kiều Mộ hắng giọng, giơ tay chỉ lên lầu: "Mày cảm thấy ông kỉnh kia sẽ để người ta lại gần tao chắc?"

Hứa Thanh San chớp chớp mi, bật cười thích chí. Cô nàng bò ra bàn đá, cười rung cả bả vai.

Nói đến điều này, Hứa Thanh San sực nhớ hồi lớp 11, lớp bên cạnh có một nam sinh học rất giỏi, ngày ngày đợi Kiều Mộ cùng tới lớp, còn đưa thư tình cho cô.

Kết quả lúc nghỉ hè, không biết thế nào mà vừa nghỉ liền nằm viện hẳn nửa tháng. Khai giảng năm lớp 12, hề trông thấy Kiều Mộ, cậu chàng như gặp bệnh dịch lây lan, né thật xa.

Về sau, Kiều Mộ đỗ đại học Y, Hứa Thanh San vào đại học B. Cô nàng bất ngờ gặp được cậu chàng học sinh giỏi kia, sau khi nghe

ngóng mới biết hồi đó cậu ấy bị người ta đánh.

Không cần nói ra, khẳng định kẻ này chính là Tần Bản luôn.

"Mày vẫn còn lòng dạ mà cười! Vốn tao muốn ra nước ngoài hai năm, anh ta lớn tuổi, dựa vào tính tình bố mẹ anh ta, chưa biết chừng đã bắt anh ta kết hôn. Ai dè vừa về thì anh ta lại theo tới!"
Kiều Mộ xòe hai tay, "Giờ mày biết tao phiền với anh ta bao nhiêu rồi đấy!"

Hứa Thanh San cười đến gập cả bụng, mất một lúc cô nàng mới ngừng được: "Mày rõ thật đáng thương! Nói thế nào tao cũng đã qua lại với ba, bốn chàng! Không tính là thiệt!"

"Ba, bốn chàng của mày: chàng thì ngày ngày để 'đánh bóng' cho kẻ nổi tiếng trên mạng xã hội, chàng làm lớp xe dự phòng của mày, chàng khác thì hết hoa đỏ quỳên trên núi của một kẻ đa tình." Kiều Mộ cất giọng mát mẻ: "Gần đây là Bành Văn Tu nhỉ! Thận 'hu' nặng, có một dãy bạn gái cũ."

"Nói như mày, xem ra Tiêu Trì đạt yêu cầu đúng không?" Hứa Thanh San tức thì tóm gọn trọng tâm trong lời Kiều Mộ. Ánh mắt cô nàng nhìn Kiều Mộ thêm mờ ám: "Vậy mày dạy tao đi, làm sao để chọn được người vừa đẹp trai vừa dùng tốt ấy!"

"Mày còn phải cần tao dạy chuyện này á, đùa tao hả." Kiều Mộ chẹn họng cô bạn: "Anh cảnh sát giao thông bé nhỏ trước Bành Văn Tu rất được, cơ mà mày lại chê người ta 'xấu mã'. Đâu ra mấy anh vừa đẹp trai, thận tốt lại giữ mình trong sạch. Mày tìm thử cho tao xem, tao cũng muốn đây."

Hứa Thanh San toan lấy Tiêu Trì để 'chỉnh' Kiều Mộ thì cô đã tự nói trước: "Tiêu Trì chính là một gã lưu manh!"

Hứa Thanh San trợn mắt, đáp: "Theo tao thấy cũng chỉ có lưu manh mới trị được mày!"

Kiều Mộ nhướn mày, xem đồng hồ đeo tay: "Không 'buôn' với mày nữa! Mày rảnh thì ở bên hai ông nhiều hơn nhé! Tao đi trực ban!"

Hứa Thanh San vẫy vẫy tay, tóm hết món vải còn lại lên, vừa đi vừa ăn.

Kiều Mộ dẫn Liệt Phong tới gara, rồi xoa đầu nó, bảo nó lên lầu với ông nội.

Liệt Phong ve vẩy đuôi nhìn cô lên xe, sau đó chạy lên lầu.

Kiều Mộ buồn cười lắc đầu, lái xe ra ngoài.

Đến bệnh viện giao ban xong, cô bận rộn tới gần rạng sáng, trung tâm chỉ huy 120 đột nhiên gọi tới.

Xưởng dược của Sang Thiên xảy ra hỏa hoạn, cứu hỏa đã xuất phát, các bệnh viện trong toàn thành phố phải sẵn sàng, một khi xuất hiện tình trạng bỏng trên diện rộng, nếu bệnh viện gần đây không thể tiếp nhận điều trị hết thì các bệnh viện khác phải kịp thời dẹp bỏ tất cả qua một bên, làm tốt công tác ứng cứu.

Nghe đồng nghiệp truyền đạt xong, mới chuẩn bị báo tin lên trên, điện thoại của viện trưởng liền gọi tới, yêu cầu họ theo hai chiếc xe đầu tiên, đến hiện trường đợi lệnh.

Dưới trường Sang Thiên có tổng cộng 5 nhà máy dược phẩm, nằm rải rác trong nội thành. Xưởng dược xảy ra tai nạn cách nội thành cũ khá xa. Khi đến nơi đã có 6, 7 xe cấp cứu ở đó chờ chỉ thị, xe cứu hỏa đang phun nước dập lửa.

Đám cháy dữ dội lạ thường, ánh lửa xé rách màn đêm, chiếu rọi khu xưởng lân cận đổ rục một vùng, bên tai chốc chốc vang lên tiếng nổ khe khẽ.

Xách hộp cứu thương xuống xe, đôi lông mày Kiều Mộ xoắn chặt.

Xưởng dược bị niêm phong để điều tra nên đã ngừng hoạt động gần một tuần nay. Vụ cháy này đúng là rất kỳ quái.

Qua một lúc, tin tức từ bên trong đưa ra: tạm thời chưa phát hiện thấy có ai.

Đồng nghiệp của các bệnh viện khác thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng bàn tán về nguyên nhân gây nên hỏa hoạn. Kiều Mộ nghe một lát, nhớ tới lúc ăn cơm gặp phải Trương Lương Nghiệp, cô lơ mơ có dự cảm không lành.

"Bác sĩ Kiều, trung tâm cấp cứu 120 gọi tới, yêu cầu chúng ta lập tức chạy đến kho hàng ngoại ô phía Bắc." Nhận xong điện thoại, tài xế cùng xe võ vai Kiều Mộ rồi quay đầu chạy lên xe: "Nhanh lên, bên đó cũng bị cháy, có người bị bỏng!"

Mí mắt Kiều Mộ giật một cái. Đồng thời cháy ở hai nơi trong một tối, nhìn thế nào cũng không giống ngẫu nhiên...

Xe của họ lái đi, đằng sau có xe lục tục chạy theo. Cảm giác bất an càng mãnh liệt.

Tới nơi, phát hiện kho hàng bốc cháy là công ti đồ gỗ của Dương Thiên Lộc thuê lại. Kiều Mộ không kịp nghĩ nhiều, cầm hộp cấp cứu. Xe vừa dừng là cô nhảy xuống luôn.

Dương Thiên Lộc bị bỏng nặng, hơi thở và mạch đập đều rất yếu. Tình trạng của những người bị thương khác cũng xấu vô cùng.

Kiều Mộ cầm ống thở ô xy cho Dương Thiên Lộc, tiếp đó cô lấy kéo cẩn thận cắt quần áo trên người y, làm mát vết thương.

Chưa đầy một phút, bên trong lại có người được khiêng ra. Chỉ huy chữa cháy tại hiện trường bước tới, giọng đầy lo lắng: "Tổng cộng mười người bị bỏng. Hai trường hợp này tương đối nghiêm trọng, phải đưa về ngay."

"Các anh cũng chú ý an toàn, cứ giao người bị thương cho chúng tôi." Kiều Mộ xử lý đơn giản xong, cùng tài xế và đồng nghiệp khiêng Dương Thiên Lộc lên cáng, mau chóng nhấc vào xe.

Trên đường, xưởng dược bên kia lần nữa truyền tới tin tức, đã hoàn toàn dập tắt được ngọn lửa, không phát hiện bất cứ thương vong nào.

Kiều Mộ quan sát tình hình của Dương Thiên Lộc, thỉnh thoảng nâng cổ tay xem giờ.

Trước khi xảy ra đám cháy, hình như y đã uống rượu, tỉnh rồi cũng vẫn lơ mơ, toàn thân bỏng nặng.

Để tránh xóc nảy, xe không thể chạy quá nhanh. Kiều Mộ sốt ruột đến nỗi cứ chau mày suốt.

Về bệnh viện, những đồng nghiệp được gọi đến khẩn cấp đã đợi ở bãi đậu xe. Kiều Mộ đi xuống, cùng họ đưa Dương Thiên Lộc vào phòng phẫu thuật cấp cứu.

Ra khỏi phòng phẫu thuật đã là nửa đêm, Kiều Mộ ôm cốc nước chộp mắt một lát ở khu nghỉ ngơi. Tỉnh dậy, cô mệt mỏi uống hợp nước, bất giác nhớ đến vụ bắt giữ con tin trước cửa La Perle.

Tên Dương Thiên Lộc này không đàng hoàng, nhưng lại làm ăn rất lớn. Công ti y cũng cấp nguyên vật liệu cho gần như cả thị trường đồ gỗ Lâm Châu và mảng đồ gỗ xuất nhập khẩu.

Trận hỏa hoạn này tuyệt đối không phải tai nạn, mà có khả năng liên quan tới Trương Lương Nghiệp.

Nghĩ vậy, cô đẩy cốc nước vào, xoay người chạy về phía phòng chăm sóc đặc biệt. Dương Thiên Lộc đau đớn tỉnh lại, thỉnh thoảng kêu rên thảm thiết.

Đến bên giường bệnh, Kiều Mộ cúi xuống nhìn y: "Tổng giám đốc Dương?"

Mắt Dương Thiên Lộc không mở to được, y chăm chú nhìn cô giãy lát, khó nhọc mở miệng, khàn giọng: "Chị... dâu, em, ... anh... Trì, bắt... người, chúng... chúng có... trong...phòng...làm việc... của... em!"

"Cậu cứ yên tâm dưỡng thương đã!" Kiều Mộ gạt đầu, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện cho Ngân Kiều.

(Tác giả: Ting ting... Mai anh Trì online)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 46

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'EM LỪA ANH CÁI GÌ?'

Ngân Kiều có vẻ khá ngạc nhiên. Nói xong câu "bác sĩ Kiều", cô ta liền im lặng.

Đứng ngoài cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Kiều Mộ quét ánh mắt lạnh lẽo về phía hành lang vắng tanh, rồi đi thẳng vào đề: "Tổng giám đốc Dương của đồ gỗ Hâm Đạt bị bỏng nặng trong vụ cháy kho. Anh ta nói trong phòng làm việc của anh ta có một phần chứng cứ rất quan trọng. Tôi nghĩ mọi người sẽ quan tâm tới điều này."

Sau mấy giây yên tĩnh, Ngân Kiều hỏi với giọng điệu khó hiểu: "Sao cô không gọi trực tiếp cho anh Trì?"

"Anh ấy đang ở bên ngoài, tôi gọi anh ấy sẽ phân tâm!" Kiều Mộ bình thản đáp: "Tốt nhất mọi người nhanh lên. Chậm chân là phỏng chừng không tìm được gì đâu."

Dứt lời, không đợi Ngân Kiều lên tiếng, Kiều Mộ gác máy luôn.

Không phải cô không muốn gọi cho Tiêu Trì...

Đứng một lúc, Kiều Mộ quay vào phòng bệnh, kiểm tra tình hình của Dương Thiên Lộc.

Có lẽ đã tiêm thuốc tê, nên tiếng rên cũng nhỏ đi nhiều. Hơi thở và mạch đập đều yếu, trên máy đo lặp đi lặp lại những số liệu rất lớn. Y nhất gan sợ chết... Lần này... e phải tìm cho mình một huyết mộ tốt thật rồi.

Trời sáng, di động có cuộc gọi. Nhìn dây số, Kiều Mộ ra khỏi phòng trực ban cấp cứu, cô vuốt phím nghe: "Không tìm thấy?"

"Không liên lạc được với anh Trì. Dương Thiên Lộc nói với cô thế nào? Khi chúng tôi đến, phòng làm việc của anh ta đã bị lật tung cả lên." Ngân Kiều nôn nóng không thôi.

Kiều Mộ ngoảnh đầu liếc mắt một cái, sau đẩy ra khỏi khu cấp cứu, cô đi về phía bồn hoa: "Ý cô là không có gì trong phòng làm việc của anh ta hết?"

Sau một thoáng sửng sốt, Ngân Kiều đáp: "Tôi gửi ảnh cho cô! Cô thêm tôi vào Wechat đi!"

Kiều Mộ "Ừ" một tiếng. Cúp máy, cô cảm di động, hơi bồn thần. Không liên lạc được với Tiêu Trì, là nhiệm vụ yêu cầu không thể liên lạc hay bởi nguyên nhân khác?

Lúc đang thờ người, di động nhận được tin nhắn nhắc nhở Ngân Kiều gửi lời mời kết bạn với cô.

Chấp nhận xong, Ngân Kiều gửi ngay cho Kiều Mộ rất nhiều ảnh chụp. Chắc rằng để không bị phát hiện nên không bật đèn trong phòng làm việc, ánh sáng khá tù mù.

Lật xem một hồi, Kiều Mộ ngồi xuống bồn hoa, suy ngẫm tỉ mỉ về thói quen của Dương Thiên Lộc.

Tuy chỉ gặp hai lần, nhưng Hứa Thanh San lại rất quen với y, bằng không cũng sẽ chẳng bị y lừa.

Keo kiệt, nhất gan, thích chém gió... Ngắm kĩ một lượt, tầm mắt Kiều Mộ dừng ở một bức ảnh trong sổ đó. Cô tức tốc soạn tin nhắn gửi cho Ngân Kiều: "Cô lật thử di ảnh trong phòng làm việc của anh ta xem!"

Dương Thiên Lộc lợi dụng chính di ảnh của cụ bà nhà mình, lừa Hứa Thanh San đi xem mộ cho y, không lâu sau liền bảo mộ bị mưa xối bung ra, đòi Hứa Thanh San đền tiền gấp đôi.

Đối với y mà nói, cụ bà chẳng khác gì thần tài.

Ví thử đúng là món đồ quan trọng, chắc chắn y cất ở đó.

Ngân Kiều không trả lời. Qua một chốc, cô ta gọi thẳng điện thoại tới, khó giấu nổi phần khích: "Tìm được hai thẻ nhớ di động. Tôi về cục ngay đây. Cảm ơn chị!"

"Không có gì. Nếu có tin tức của anh Trì, báo với tôi một tiếng!" Nói đoạn, Kiều Mộ lặng thinh.

"Bác sĩ Kiều, việc nào đi việc nấy! Nếu anh ấy không sao, sẽ chủ động đi tìm chị!" Giọng Ngân Kiều trở nên cứng ngắt.

Kiều Mộ không bắt ngờ, cô nhếch mày, bỏ lại một câu "tôi biết rồi", và kết thúc cuộc gọi.

Tan làm về nhà, Kiều Mộ mệt chẳng buồn nhúc nhích. Tần Bân vẫn đợi ở trong sân, chỉ để nói từ biệt với cô.

Kiều Mộ tiễn anh ta ra cửa. Tần Bân đột nhiên dang tay, ôm cô một cái theo phép lịch sự: "Bảo trọng nhé!"

"Yên tâm!" Kiều Mộ đứng thẳng tắp. Cô chỉ nhấc tay, chạm vào cánh tay anh ta.

Buông cô ra, trên mặt Tần Bân lộ vẻ có điều suy tư. Anh ta đút tay trái vào túi quần, nheo mắt nhìn về phía xa.

Nếu như anh ta sớm biết, thẳng thắn với cô còn có cơ hội làm bạn bè, chứ không bị cô chán ghét, thì anh ta tuyệt đối sẽ không lựa chọn giấu diếm.

Đáng tiếc thời gian không trở lại, tất cả những giả thiết đều không có khả năng đến lần nữa.

Trầm lặng đợi mấy phút, xe riêng đã liên hệ chạy tới.

Nghiêng đầu nhìn Kiều Mộ đứng cạnh, Tần Bân giãn khóe môi mím chặt, lắc đầu tự giễu, mở cửa xe ngồi vào.

"Tạm biệt!" Kiều Mộ vẫy tay. Cô lùi hai bước, đứng nguyên tại chỗ dõi theo chiếc xe đi xa dần.

Nếu Trương Lương Nghiệp nghi ngờ Tần Bân, ắt sẽ cho người canh giữ quanh đây.

Lên lầu ngủ một giấc. Lúc tỉnh lại, nghĩ ra hôm nay Hoàng Viện kết thúc thi cuối kỳ, Kiều Mộ ngồi dậy, gọi điện thoại cho Hứa Thanh San, nhờ cô bạn đi đón Hoàng Viện.

Tối nay cô nàng mới bay sang Ma Cao nên buổi chiều vẫn có thời gian.

Ngủ mấy tiếng mà cảm giác hầy còn hơi lơ mơ.

Rửa mặt xong, trở vào, Kiều Mộ ngồi xuống trước bàn sách, vô thức mở ngăn kéo, mang lá thư Tiêu Trì để lại ra.

Không có anh, không phải cô không sống tiếp được, nhưng tim cô sẽ đau.

Rất đau...rất đau... Có lẽ đây chính là thích nhỉ? Gấp lá thư, Kiều Mộ lấy một chiếc hộp nhỏ cất tận trong cũi. Cô mở nắp, cầm hộp Durex siêu mỏng lên, khẽ nhướn môi.

Lúc cô lấy nó, anh không hề có phản ứng. Chẳng biết anh cố tình hay không đề phòng cô.

Suy cho cùng, cách làm của cô cũng chả thông minh.

Kiều Mộ cất hộp Durex lại. Thẩn thờ một lúc, cô cũng bỏ thư vào, đây nắm hộp, đóng ngăn kéo, đứng dậy xuống lầu.

Mai cuối tuần được nghỉ, nhưng buổi chiều cô vẫn phải đến viện trực ca đêm.

Xuống lầu vào bếp, ăn tạm chút gì đó, cảm thấy tinh thần khá hơn, Kiều Mộ đến phòng trị liệu hỗ trợ ông nội.

"Hôm nay ít người, cháu lên ngủ đi!" Ông nội xua tay, không cho cô vào.

Kể từ khi có Liệt Phong, mỗi ngày tâm tình của ông đều rất tốt, ông nội Hứa cũng vậy.

Kiều Mộ dựa cửa một lúc, sờ đầu Liệt Phong, rồi qua phòng khám bên kia ngồi.

Gần 12 giờ, Ngân Kiều gửi cho Kiều Mộ mấy tấm ảnh, nhưng không nói gì.

Họ đào suốt đêm, rạng sáng mới đào ra thứ chôn vùi dưới đất: bốn bộ hài cốt, hai lớn, hai nhỏ giống như một gia đình bốn người, ít nhất đã chết hơn 3 năm.

Kiều Mộ cau mày, nghĩ đến chuyện Tiêu Trì nói mẹ của Khương Bán Hạ bị giết hại, sống lưng cô tự dưng lạnh toát.

Ví như đúng là bọn Trương Lương Nghiệp làm, thì Dương Thiên Lộc có bị 'diệt khẩu' cũng chẳng lạ.

Trực xong ca đêm, Kiều Mộ về nhà, bắt gặp Hoàng Viện dẫn Liệt Phong đợi dưới lầu, ngần ngừ muốn nói gì đó.

"Sao vậy?" Kiều Mộ bước tới với vẻ mặt thoái mái, ngồi xuống cạnh cô bé: "Thì không tốt hay có chuyện gì khác?"

"Trương Dương gửi tin nhắn riêng cho em qua Weibo, nói rằng anh ấy sẽ về nhanh thôi, bảo em đừng lo lắng!" Hoàng Viện ôm hai chân, gác cằm lên đầu gối, nhìn đăm đăm về phía bậc thềm trước mặt, "Chị Kiều ơi, chị bảo có phải anh ấy hết thích em rồi không, bằng không sao lâu như vậy chẳng gọi điện cho em, còn tắt máy nữa!"

"Em phải tin cậu ấy chứ! Chắc cậu ấy đang ở nơi khác thật, di động không có tín hiệu cho nên tắt máy thôi!" Kiều Mộ vỗ vai cô bé, đứng dậy: "Về ngủ nào!"

Hoàng Viện đáp "Vâng", theo sau cô lên lầu.

Vào phòng, Kiều Mộ nghỉ ngơi một lúc thì mang đồ ngủ và di động đi tắm.

Đóng cửa lại, cô gửi luôn tin nhắn cho Quan Công bảo gã chú ý Trương Dương, đừng để cậu ấy lên Weibo gửi tin nhắn lung tung.

Quan Công trả lời rất nhanh, tiện thể cho cô biết sáng nay bọn Tiêu Trì vào núi, bắt được người liên về ngay thôi.

Kiều Mộ dán mắt vào màn hình một chốc mới đặt di động xuống, đi tắm.

Hoàng Viện đã nghỉ hè. Sáng sáng, cô bé cùng ông nội dắt Liệt Phong đi dạo, trở về liền học cách nhận biết thuốc đông y với ông. Cô bé ngoan ngoãn và hiểu chuyện, khiến Kiều Mộ hầu như không cần bận tâm.

Xem kết quả thi của cô bé, mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng không quá tệ, chỉ ít đều trên số điểm Kiều Mộ đề ra.

Tuần này, cô không phải trực ở khoa cấp cứu, tuy nhiên bệnh viện cũng khá nhiều việc. Chưa tới hai ngày đã tiếp nhận không ít công nhân viên của xưởng dược Sang Thiên. Dương Thiên Lộc chuyển sang bệnh viện số Một tiếp tục điều trị, khả năng phục hồi gần bằng con số không.

Đã điều tra rõ nguyên nhân kho bãi bốc cháy, là do mạch điện bị hỏng, bất ngờ tóe lửa. Xưởng dược bên kia cũng thế, có thể gọi đây là sự trùng hợp hoàn hảo.

Sáng thứ Năm, Hứa Thanh San mắt nhắm mắt mở đợi dưới lầu, hỏi Kiều Mộ tối nay muốn đến Phầm Thúy Trai đặt một phòng bao chúc mừng sinh nhật cô không.

"Kiếm có tốt đấy!" Kiều Mộ trêu chọc cô bạn. Cô khởi động chân tay, tiếp đó đi tới đánh cọc.

"Không dẫn mày theo lấy ai cùng nói chuyện phiếm." Hứa Thanh San ngáp một cái, cười bảo: "Mày đoán xem lần này tao đi Ma Cao thắng được bao nhiêu?"

"Trên 50 vạn, dưới 100 vạn." Kiều Mộ ngừng động tác, ngoảnh đầu liếc cô nàng: "Phá quy tắc rồi! Coi chừng Bành Văn Tu quán lấy mày, cứ nhớ nhung người đi Ma Cao cùng đấy! Tham lam âu cũng là điều dễ hiểu."

Mặt Hứa Thanh San biến sắc. Nhoáng cái, vẻ đắc ý trong nháy mắt tan biến thành mây khói: "Thảm rồi! Không thể cho ông biết chuyện này được. Tao mang tiền đi quyên góp ngay đây, đúng lúc trường học của Hứa Thanh Sơn bị hư hại chưa có tiền xây mới."

Kiều Mộ nghỉ đánh cọc luôn. Cô khoanh tay, nhìn Hứa Thanh San bằng ánh mắt đầy ngao ngán: "Lúc đó Tần Bân nhắc mày, mày còn không biết bợn bốt đi, nào dùng để làm gì hả? Ông nội Hứa mà biết thì rầu chết mất thôi."

Nhà họ Hứa ai cũng biết bài bạc, trình độ của Hứa Thanh San kém nhất nhưng cũng cao hơn người bình thường nhiều.

"Tao đi trước đã! Có lẽ tối không về ăn cơm đâu, mày đừng trách tao nhé!" Hứa Thanh San quay lưng, chạy biến.

Kiều Mộ thở dài, quay sang đánh cọc tiếp.

Buổi chiều tan làm về nhà trước 1 tiếng, đỗ xe đi xuống, không thấy Liệt Phong, cô thoáng lầy lăm lạ.

Ra khỏi gara, vừa khéo đụng phải dì Lưu đi ra, cô thuận miệng hỏi: "Tối nay ăn gì hả dì?"

"Cậu rể đang ở trong bếp đấy, dì về trước đây!" Dì Lưu cười tươi như hoa: "Cậu rể bảo cháu thích ăn món cậu ấy nấu."

Tim Kiều Mộ lờ một nhịp, cô nở nụ cười với dì Lưu, bước chân nhanh hơn.

Vào bếp, thấy Tiêu Trì đứng thật đang ở đây. Kiều Mộ nhắm mắt, bước tới ôm lấy anh từ phía sau: "Anh là cậu rể của nhà ai hả, không biết xấu hổ à?"

"Nhà em." Tiêu Trì quay lại, nâng cánh tay kéo cô qua, đặt một nụ hôn lên trán cô: "Không nhận cũng phải nhận, em phải chịu trách nhiệm. Con người anh đây có mỗi ưu điểm, thôi không biết xấu hổ."

"Bắt vợ em thật sao?" Kiều Mộ kiễng chân, hôn anh: "Nếu em không nhận, anh tính làm thế nào?"

"Em thích anh làm gì thì anh làm nấy! Đủ ý nhé!" Tiêu Trì ôm eo Kiều Mộ, cúi xuống khóa môi cô.

Hôn một hồi, Kiều Mộ đẩy anh ra. Cô chậm rãi cúi xuống, vén ống quần của anh lên: "Đau không anh?"

Lúc ôm anh, cô ngửi thấy mùi thuốc và mùi máu.

"Vết dao chém, khâu 3 mũi, không hề gì." Tiêu Trì khom người kéo cô dậy: "Bóc vải cho em rời đây, ăn thông thả! Nấu một chốc là

xong! Ông nội với Hoàng Viện đã dẫn Liệt Phong đi lấy bánh ga tô."

Kiều Mộ nhoẻn cười. Cô rửa sạch tay, nhón một quả vải bỏ tọt vào miệng, hất cằm về phía cái nồi đang bốc khói: "Anh nấu gì thế?"

"Món em thích ăn." Tiêu Trì ghé sát, hôn lên môi cô, chợt hỏi: "Tần Bân là bạn trai em, vậy anh là gì?"

"Người đàn ông của em." Đôi lông mày Kiều Mộ cong lên, cô ung dung độ mắt với anh: "Chua quá!"

"Hơi thôi!" Tiêu Trì mỉm cười, từ từ ngả người xuống, chăm chú nhìn vào mắt cô với khoảng cách rất gần: "Lừa anh, đối với em, có cảm giác thắng lợi lắm đúng không?"

"Em lừa anh cái gì?" Kiều Mộ duỗi tay, khẽ chọt vào rốn anh. Ý cười biến mất khỏi mắt cô: "Anh tin Ngân Kiều hay tin em?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 47

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'VẬY ANH GẮNG SỨC THÊM NỮA!'

Có vẻ đã bị cô hỏi khó, Tiêu Trì đứng thẳng dậy, mở nắp nôi, đảo thịt lợn đang xào, đoạn đẩy nắp vung lại. Anh nhú mày vặn nhỏ lửa và đáp: "Liên quan gì đến Ngân Kiều?"

Dứt lời, dường như nhớ ra điều gì đó, anh khẽ nhếch miệng cười: "Nếu Tần Bân lọt được vào mắt em thì đã chẳng lợi cho anh! Hơn nữa, hắn chưa bao giờ là đối thủ của anh."

Kiều Mộ dịch sang bên, nhón một quả vải bỏ vào miệng rồi mau chóng quay người.

Phản ứng của Tiêu Trì còn nhanh hơn cả Kiều Mộ. Anh duỗi một cánh tay, tóm lấy bả vai cô, kéo cô lại. Đặt một nụ hôn lên môi cô, anh nói: "Kỳ an toàn một tháng của người khác chỉ có mấy ngày, của em cũng chỉ mấy ngày thôi nhỉ?"

"Thịt xào chua ngọt thơm quá!" Lưng Kiều Mộ toát mồ hôi, gương mặt luôn lạnh nhạt bỗng lò mờ nhuốm sắc hồng.

"Làm riêng cho em đấy!" Tiêu Trì hôn Kiều Mộ cái nữa, sau đó mới buông cô ra, đưa tay cầm một quả vải đút vào miệng cô, "Ở đây chờ anh!"

Miệng ngậm quả vải, Kiều Mộ cúi xuống nhìn ngón chân mình. Mồ hôi cứ vã như tắm, không chịu bốc hơi.

Tiêu Trì nghiêng đầu, thu hết tất cả dáng vẻ xấu hổ của cô vào trong đáy mắt. Nụ cười trên môi anh dần lan rộng.

Đợi thịt kho dưa cạm nước, Tiêu Trì nhắc nồi, cho ra đĩa. Tiếp đấy, anh lấy sườn tẩm bột hấp và cá hấp khỏi chỗ, cất lời gọi cô giúp một tay.

Kiều Mộ nuốt nước bọt, nở nụ cười nhàn nhạt: "Có bốn người ăn, sao anh nấu lắm món thế?"

"Hơn bốn người đấy!" Tiêu Trì tranh thủ cơ hội thơm lên trán cô, rồi lê cái chân bị thương chậm rãi đi ra ngoài.

Kiều Mộ đặt món thịt xào chua ngọt xuống, cô tóm cánh tay Tiêu Trì, nhấn anh xuống ghế. Vòng ra sau lưng Tiêu Trì, cô cởi bỏ chiếc tạp dề anh đang mặc: "Anh ngồi đi, còn lại để em!"

Tiêu Trì mỉm cười gật đầu. Anh móc bao thuốc trong túi quần, lấy một điếu đưa lên miệng nhưng không châm.

Kiều Mộ vào bếp. Chạm vào đĩa, phỏng chừng bị bỏng nên cô vội rút tay về thổi phù phù. Nhắc nồi hấp trên bếp xuống, cô lấy giẻ lau chùi kệ bếp.

Nhìn từ góc độ của Tiêu Trì, vừa vặn trông thấy gương mặt in nghiêng của cô.

Bắt được người, họ dẫn về ngay trong đêm để thẩm vấn gấp. Phát hiện tên này có liên quan đến vụ án giết cả nhà mà bọn Ngân Kiều bất ngờ tìm ra, lại nghe kể mạnh mẽ là do Kiều Mộ tìm thấy. Cảm xúc của anh khá phức tạp.

Nói thực, anh may mắn mới có được cô. Nhưng anh lo lắng cô quá lí trí, làm bất cứ điều gì cũng chỉ cần thứ mình muốn...

Chẳng hạn như con cái...

Hôm đó lên xe, anh cố ý thăm dò Tam Nhi, hỏi hẳn có nhất định thứ gì không nên nhất trên xe không?

Tam Nhi bảo không, còn đem chuyện này ra trêu anh.

Lúc ấy, trong đầu Tiêu Trì chỉ có mỗi suy nghĩ... Kiều Mộ đang "gài bẫy" anh.

Phản ứng của cô khi này đã chứng thực suy đoán của anh là chính xác. Cô muốn đứa con, nhưng không muốn "dính dáng" với anh.

Lát sau, ông nội và Hoàng Viện xách bánh ga tô về. Vừa qua bậc cửa, Liệt Phong lao ngay vào bếp, ngoáy títt đuôi, nhào lên người Tiêu Trì.

Kiều Mộ bưng món ăn ra, lấy bát đũa rồi mời ông nội ăn cơm.

"Chờ chút! Ông Hứa của cháu cũng sắp sang rồi! Thanh Lam với Thanh Sương đi công tác, tụi nó nhờ ông Hứa đưa quà cho cháu đấy!" Ngồi xuống cạnh Tiêu Trì, ông nội nói tiếp: "Kiều Mộ à, cháu đến phòng khách cầm lọ thuốc bột chữa vết thương do dao ở trong tủ ra đây. Buổi tối nhớ thay thuốc cho cậu ấy."

Kiều Mộ "Vâng" một tiếng, đoạn sang phòng khách tìm thuốc bột. Trở lại phòng ăn, cô đưa cho Tiêu Trì.

Tiêu Trì nhận lấy, tiện tay cất luôn vào túi quần.

Đang chuyện trò thì ông nội Hứa ngồi xe lăn tới. Về mặt ông cụ thờ ơ. Theo sau lưng ông là cô nàng Hứa Thanh San ủ rũ, và anh chàng Bành Văn Tu cười không khép nổi miệng.

Kiều Mộ thản nhiên cùng Hứa Thanh San trao đổi một ánh nhìn, sau đó cô nở nụ cười mời họ vào bàn.

Bánh kem đặt trên bàn trà trong phòng khách. Bởi lẽ thêm một người ngoài, nên hai ông đều không nhắc tới chuyện sinh nhật của Kiều Mộ. Thay vào đó, họ hứng thú vắn hỏi Bành Văn Tu lắm thay.

Lẳng lẳng nắm lấy tay Kiều Mộ, lưng Tiêu Trì dăm đĩa mồi hôi.

Hai ông cụ toàn bậc thối tử sự đời, Bành Văn Tu thoát nhìn chỉ là dạng khôn vặt, kết quả bị hai ông 'rung' cho, khai tuốt cả điều nên nói lẫn không nên nói.

Ông nội Hứa luôn mong ba chị em Hứa Thanh San có thể tìm được đối tượng bằng lòng làm rể nhà họ Hứa. Không ngờ chị cả và chị hai thoả mái đẩy vấn đề nan giải ấy cho Hứa Thanh San. Lần này đến, rõ ràng Bành Văn Tu không làm tốt công tác "điều tra ban đầu". Lúc hắn ta tỏ vẻ kiên quyết đồng ý ở rể, ánh mắt hai ông cụ đột nhiên trở nên sắc lẹm.

Dạo trước, Tiêu Trì đã từng thấy kiểu nhìn này khi anh chơi cờ cùng hai ông. Có điều, không phải vì họ không hài lòng với anh, mà là lo anh sẽ liên lụy tới Kiều Mộ.

"Con bé Thanh San này từ nhỏ làm gì cũng thiếu suy nghĩ. Cậu đã đồng ý ở rể thì sau này sống với nhau cho tốt!" Ông nội Hứa giải quyết dứt điểm, sắc mặt càng thêm khó coi.

Mặt Hứa Thanh San cũng xanh lè.

Tiêu Trì hơi lơ ngơ. Khóe mắt thấy Kiều Mộ đang cười, anh liền nén tò mò.

Ăn xong, Hoàng Viện mang bánh gato ra, châm nến đòi Kiều Mộ ước nguyện.

Kiều Mộ làm như lơ đãng liếc Tiêu Trì một cái, cô cúi đầu nghiêm túc chấp hai tay ước. Những năm trước cũng không làm sinh nhật, dì Lưu vẫn nhớ mỗi năm nấu mì thố cho cô. Năm nay coi như là niềm vui bất ngờ.

Thổi nến, cắt bánh, vẫn chưa tới 9 giờ. Mọi người chuyển sang phòng khách chuyện phiếm tiếp.

Sau khi pha trà, ông nội Kiều gọi Hoàng Viện xếp cờ, rồi chột cất lời: "Tiêu Trì, cháu đang không khỏe, để Kiều Mộ đưa cháu về nghỉ ngơi sớm đi!"

"Vâng! Vậy cháu về trước đây ạ!" Tiêu Trì không khách sáo. Chống vào tay vịn sofa, anh từ từ đứng lên.

Hứa Thanh San ngó qua anh, lại ngoảnh đầu sang Kiều Mộ. Cô nàng tiếp lời: "Mày lái xe tao ấy! Mai tiện thể đem xe đi rửa hộ tao!"

"Biết rồi! Tối nay mày không phải đến đài à?" Kiều Mộ cũng đứng dậy, cô nhìn Bành Văn Tu bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Hứa Thanh San xua tay bảo họ đi mau!

Ông nội đã biết chuyện Bành Văn Tu thích đến Ma Cao đánh bạc, chưa biết chừng chốc nữa sẽ 'bóc phốt' hắn ta thế nào, tốt nhất đừng để Tiêu Trì ở lại xem.

Anh chính là cảnh sát đó, phản đối mê tín dị đoan không nể nang gì hết á.

Kiều Mộ nín cười, cùng Tiêu Trì ra ngoài. Cô dặn anh cứ đợi ở sân trước để cô lên lầu lấy quần áo.

Tiêu Trì ngồi xuống ghế đá. Giọng của ông nội Hứa từ trong phòng khách loáng thoáng vọng ra, nghe rõ là đang muốn Bành Văn Tu "vào tròng". Tiêu Trì bật cười.

Anh vốn đã chướng mắt với Bành Văn Tu.

Đợi chừng mấy phút, Kiều Mộ đi xuống. Chắc Liệt Phong nghe thấy tiếng động, nó bỗng lao ra khỏi phòng khách, quần quanh chân anh.

"Mai rảnh tao tới thăm mày! Ngoan! Trông ông cẩn thận nhé!"
Tiêu Trì xoa đầu nó, vịn bàn đứng dậy.

Kiều Mộ vào gara lấy hòm thuốc, tiếng mở khóa xe vang lên. Lát sau, nghe thấy tiếng khóa lại, bóng dáng cô xuất hiện trên hành lang gấp khúc, thông dong bước tới.

Thấy cô, nụ cười trên môi Tiêu Trì dần đậm hơn, "Chút vết thương nhỏ thôi, không cần em xách hộp cấp cứu chuyên dụng thế này đâu."

Kiều Mộ liếc anh, chẳng nói câu nào.

Cô có cả chìa khóa xe và chìa khóa gara của nhà Hứa Thanh San. Hai người xuyên qua cửa ngách đi lấy xe. Tiêu Trì ngồi vào ghế sau. Ngoài cửa xe, Liệt Phong cứ ngóng nhìn họ.

"Liệt Phong, mày về tìm ông đi!" Thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, Kiều Mộ vẫy tay với nó rồi nổ máy cho xe chuyển bánh.

Lái ra khỏi gara, Kiều Mộ vươn tay nhấn nút điều khiển đóng cửa cuốn xuống. Hạ cửa sổ xe, cô cho xe chạy theo hướng cực cảnh sát thành phố: "Anh từ đơn vị đến thẳng đây à?"

"Kết thúc thẩm vấn thì anh qua luôn." Tiêu Trì đờ người trên ghế, giọng nói trầm khàn toát lên một thoáng mệt mỏi: "Tin tức Trương Dương mất tích bị lộ, Trương Lương Nghiệp chạy thoát. Vụ án mà em phát hiện, theo nghi phạm bọn anh bắt về khai báo, Quách Bằng Hải không trực tiếp tham gia, nhưng do Trương Lương Nghiệp ra lệnh."

Kiều Mộ khẽ liếm môi, cô lờ mờ đoán được tin tức Trương Dương vẫn ổn bị rò rỉ là bởi Weibo. Nghĩ một tẹo, Kiều Mộ lặng im.

Đã là sai sót trong công tác, chần chẫn Quan Công sẽ chủ động thừa nhận, cô không cần phải "thêm một dao".

Tiêu Trì dường như rất mệt, chuyện trò chưa được đôi câu, anh đã thiếp đi.

Kiều Mộ đau lòng lạ lùng. Đến dưới lầu nhà Tiêu Trì, ngoảnh lại thấy anh vẫn không muốn tỉnh, cô nhú mày, tắt máy, rút chìa khóa đi xuống. Vòng qua đầu xe, cô mở cửa ghế sau gọi anh dậy.

Tiêu Trì mở mắt, ờm ờ hỏi: "Tới nhà rồi à?" Nắm lấy tay cô, anh chậm rãi ngồi thẳng lên.

Hơn một tuần này, hầu như chẳng có cảm giác được ngủ một giấc yên ổn. Sau khi bắt được nghi phạm, trở lại gấp ngay trong đêm để thẩm vấn, mãi tận trưa đối tượng mới mở miệng.

Anh vẫn nhớ muốn đón sinh nhật cùng cô. Bàn giao lại công việc xong, anh liền bắt taxi đến Nhân Tế Đường.

"Tới rồi! Em đỡ anh xuống!" Kiều Mộ nghiêng người. Trong bóng tối, đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô toát ra ánh sáng dịu dàng.

"Anh đâu nỡ làm em mệt chứ!" Tiêu Trì cất lời đùa giỡn. Đầu óc đã tỉnh táo hơn, anh buông tay cô, cử động cái chân bị thương, xuống xe.

Kiều Mộ xách lấy hộp cấp cứu trên ghế phụ, khóa xe, lên lầu cùng anh.

Vào nhà, Tiêu Trì bật đèn, đóng cửa lại. Ánh mắt sáng rỡ, anh ấn cô lên cửa, nhướn môi cười xấu xa: "Hôm nay cũng kỳ an toàn hả?"

Hai má Kiều Mộ nóng bừng. Cô né tránh ánh mắt của Tiêu Trì, đẩy anh ra: "Anh đi tắm đi, em xử lý vết thương cho anh!"

Tiêu Trì không nhúc nhích. Anh híp mắt, cố ý ghé sát hôn vào vành tai cô, "Anh cam tâm tình nguyện để em lừa, có muốn cân nhắc về việc đón nhận anh không? Đứa trẻ không thể thiếu cha, em bảo đúng không?"

"Anh nghĩ xa xôi quá!" Kiều Mộ cau mày, mồ hôi nóng túa ra hết lớp này tới lớp khác: "Nào có nhanh thế."

"Vậy anh gắng sức thêm nữa!" Tiêu Trì bỗng cười thành tiếng. Anh buông cô, đi vào bếp kiểm màng bọc thực phẩm.

Kiều Mộ thở phào, tim đập thành thịch. Cô đứng sững tại chỗ hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Không làm chuyện gì xấu mà trong lòng cũng hoảng. Tổ chức tâm lý của bọn tội phạm kia quả nhiên không thể đánh giá bằng mắt người thường.

Tắm gội xong, Tiêu Trì quấn khăn tắm đi ra, anh ngồi lên sofa như thể ông lớn.

Kiều Mộ buồn cười lắc đầu. Cô bước tới, cẩn thận gỡ bỏ màng bọc thực phẩm bao bên ngoài vết thương.

"Trương Lương Nghiệp trốn thoát đã đảo lộn hoàn toàn kế hoạch của tụi anh! May còn phản ứng kịp, lão chưa thể rời khỏi Lâm Châu được." Tiêu Trì cầm một chiếc gối dựa, kê sau gáy, lim dim mắt thư giãn: "Công ti vật liệu gỗ của Dương Thiên Lộc có quan hệ hợp tác chặt chẽ với xưởng nội thất Sang Thiên. Tụi anh tranh thủ lần theo tuyến này đã rất lâu. Phải cái thằng đó "cáo" quá, cách một khoảng thời gian mới cho tí tin tức lật vạt, chuyện lớn thì bưng kín."

"Sau này hần cũng chẳng có cơ hội để nói nữa. Hôm nay, bên bệnh viện số Một lại đưa ra giấy báo bệnh tình nguy kịch." Kiều Mộ cầm kéo cắt băng gạc trên chân anh.

Trông thấy miệng vết thương khá dài, cô không khỏi tức giận. Khâu tổng cộng 6 mũi.

"Về được là may mắn lắm rồi. Đã biết đủ!" Tiêu Trì ngồi thẳng dậy, duỗi tay nhéo má cô, nói với vẻ nghiêm túc: "Con thì thôi khỏi! Hôm nào đó anh thật sự không trở lại, em muốn đổi người cũng nhẹ nhàng hơn."

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 48

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'ĐẸP KHÔNG?'

Điều hòa để ở nhiệt độ thấp, gió mát thổi qua, đáng vẻ nghiêm túc khi anh nói chuyện như pha thêm một tầng khí lạnh.

Kiều Mộ dừng động tác trên tay, cô từ từ ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Đôi con ngươi đen sẫm hết phủ một lớp sương mù, không thấy rõ được cảm xúc của anh. Hồi lâu, cô hờ hững mở miệng: "Muốn em cho anh mọc cả đống sừng không?"

Tiêu Trì mất một giây kinh ngạc, giây tiếp theo anh nở nụ cười: "Cái đó đương nhiên là tốt rồi!"

Khóe môi Kiều Mộ giãn giãn, cô túm băng gạc trên chân anh, thành linh xé toạc một phát thật mạnh!

"Shhhh..." Tiêu Trì hít một hơi, vừa tức vừa buồn cười: "Lại dùng việc công báo thù riêng."

Lông chân quá rậm, băng gạc quấn nhiều vòng, cô giật mạnh ra thế này chẳng khác gì nhổ cả lông chân, đau chết đi được!

Kiều Mộ bực bội chẹn họng anh: "Đáng đời!"

Tiêu Trì nheo mắt, chậm rãi ngồi lên. Cúi xuống nhìn đỉnh đầu cô, anh khẽ cười: "Vô lương tâm..."

"Anh có chắc. Không phục thì nín! Vết thương chảy máu rồi đây này!" Kiều Mộ lạnh giọng, thấp đầu tỉ mỉ làm sạch vết thương cho anh.

Lòng bàn tay thô ráp của Tiêu Trì rơi trên má Kiều Mộ. Bụng ngón vuốt ve khuôn mặt cô, anh không nhịn nổi cười: "Trước lúc ăn cơm, em bảo anh là người đàn ông của em! Chuyện này phải giữ lời nhé! Anh lấy thân báo đáp thật đấy!"

Tim Kiều Mộ đập rộn, khẽ nhấp môi. Gạt tay anh ra, cô đứng lên, nhào tới, áp anh vào sofa. Ánh mắt ngấm ngội: "Sao em nghe ra mùi tử thân thế?"

"Không tử thân! Em chạm vào, vui sướng không để đâu cho hết ấy chứ!" Năm tay lấy cô, tay Tiêu Trì tăng thêm lực, nhấn lên vị trí trái tim mình, nụ cười của anh càng thêm rạng rỡ, vẻ đứng đắn đã biến sạch khỏi gương mặt: "Cảm giác chạm vào tốt nhỉ!"

"Thối còn không biết xấu hổ!" Kiều Mộ cúi xuống bất ngờ thòm "chụt" vào môi anh: "Còn một không anh?"

"Hơi hơi!" Tiêu Trì ôm lấy Kiều Mộ, thò tay vào trong áo sơ mi của cô: "Mấy ngày không chợp mắt, thấy em mới có thêm tinh thần!"

"Anh nằm đi!" Kiều Mộ nhắc người ra. Ngồi lại chiếc ghế nhỏ, cô tiếp tục rửa vết thương cho anh.

"Nghe em!" Tiêu Trì kéo gối dựa tới, thở hỏn hển, "Trước khi đi, ông đã dạy anh mấy đòn bảo vệ tính mạng."

Kiều Mộ ngược mặt thoáng nhìn anh. Cô không tiếp lời. Ông nội thật lòng coi anh là cháu rể, đưa cho anh chìa khóa nhà lúc nào mà cô cũng chẳng hay, chưa biết chừng hai hôm nữa đưa nốt cả họ khẩu mất thôi.

"Tên này có sủng. Trước kia, hần cầm đầu đội xiết nợ của Quách Bằng Hải, về sau tách ra làm riêng. Đám đá cũng chẳng phải diện vừa. Bọn anh đuổi theo lên núi, bị thương 6, 7 người mới bắt được hần. Sở cảnh sát địa phương có một anh em bị chém đứt gân tay, suýt rơi xuống núi." Tiêu Trì cầm bao thuốc lá trên bàn trà, gõ gõ vào lòng bàn tay, rút một điếu đưa vào ngậm trong miệng, không châm.

Kiều Mộ "vâng" một tiếng. Cô dốc thuốc bột dành cho vết thương bị dao chém ra nắp lọ, chấm bông tẩm, cẩn thận bôi lên miệng vết thương, "Thuốc này phải thay hàng ngày! Bọn Tam Nhi cũng bị thương phải không anh? Về anh mang cho họ một ít nhé!"

"Anh biết rồi!" Tiêu Trì thấp đầu xem cô lưu loát băng bó vết thương. Anh nhin đau không kêu ra miệng.

Vừa vận cô ngẩng lên. Nom bộ dạng của anh, Kiều Mộ bực bội lại xen lẫn buồn cười: "Đau mà anh không biết kêu hả?"

"Chẳng phải em bảo anh nín à. Hơn nữa anh kêu, em cũng chẳng xót!" Tiêu Trì lại cười, anh vòng tay sau gáy cô, khẽ nhéo: "Em đi tắm đi! Anh vào bật điều hòa phòng ngủ!"

Kiều Mộ nhướn mày. Cô thu dọn gọn gàng hộp cấp cứu, lấy quần áo ngủ trong túi xách, đứng lên đi tắm.

Tiêu Trì nói gót. Trước cửa phòng tắm, anh hôn cô một cái, rồi rẽ sang phòng ngủ. Đóng cửa, trông thấy hộp Durex siêu mỏng trên

bồn rửa tay, Kiều Mộ lại toát mồ hôi lạnh. Là chiếc hộp lần trước anh mang đến Nhân Tế Đường, vỏ ngoài hơi móp, rất dễ nhận ra.

Chung quy, đã có chứng cứ xác thực nên anh mới 'thăm vấn' cô.

Tắm xong, Kiều Mộ mặc đồ ngủ đi ra. Có lẽ Tiêu Trì đã buồn ngủ quá, anh dựa vào đầu giường ngáy ngon lành, khăn tắm vớt trên tủ đầu giường, di động chỉnh chế độ yên lặng. Đúng lúc có điện thoại. Kiều Mộ ngồi xuống, cúi đầu ngó màn hình, thấy là Ngân Kiều, cô khẽ mím môi, gọi anh dậy.

Tiêu Trì lơ mơ đáp lời, cầm lấy di động cô đưa, anh vuốt phím nghe, tiện thể mở loa ngoài: "Nói!"

"Em mang thuốc với băng gạc từ bệnh viện về, đang ở cửa nhà anh đây! Anh mở cửa, em giúp anh thay thuốc!" Giọng nói đầy quan tâm của Ngân Kiều truyền tới: "Tam Nhi bảo lưỡi dao mà chém sâu một phân nữa thôi thì anh không trở lại được nữa rồi."

Kiều Mộ híp mắt, nhàn nhã nhìn anh.

Tiêu Trì lúng túng ho khan hai tiếng, đáp: "Nghe cậu ta nói linh linh cái gì, tôi không sao hết. Dẫu có sao, chị dâu cô cũng khắc lo cho tôi!"

"Anh Trì..." Ngân Kiều sửng lại, lời nói trở nên gay gắt: "Chị ta hoàn toàn không thật lòng với anh!"

Giọng điệu cực kỳ khó chịu khi Tiêu Trì không chịu tiếp thu, xuyên qua màn hình di động tràn ra ngoài, chua loét cả phòng.

Tiêu Trì cau mày, liếc thấy Kiều Mộ đang cười, anh sầm mặt: "Cô chớ nhúng mũi vào chuyện riêng của tôi! Dù cô ấy có mười tám gã

bạn trai, miễn chưa kết hôn với ai thì tôi vẫn luôn tin cô ấy."

"Anh Trì!" Ngân Kiều nổi điên: "Em thừa nhận mình không bằng cô ta, nhưng em sẽ không trơ mắt nhìn cô ta đùa giỡn với tình cảm của anh đâu!"

"Tôi lặp lại một lần nữa. Tôi tin cô ấy!" Tiêu Trì cau tiết, cúp máy luôn. Anh ngồi thẳng lên, thở gấp: "Ai tập cho cô ta quen cái thói này không biết!"

Nhìn cười, Kiều Mộ duỗi tay, bụng ngón trở dưng trên ngực anh, chọc mạnh một cái: "Cô ấy bảo em đùa giỡn anh kìa!"

"Anh vui là được." Tiêu Trì cắt đi lửa giận, tóm lấy tay Kiều Mộ, kéo cô qua, phủ kín môi cô.

Đang hôn đến không thể tách rời, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Vừa nghe đã cảm nhận được cơn giận không hề nhỏ.

Kiều Mộ đẩy Tiêu Trì, nằm nhoài trên ngực anh, cất giọng mát mẻ, trêu chọc: "Anh hay em đi mở cửa?"

"Không ai đi hết!" Tiêu Trì véo hông cô. Lấy di động quảng trên tủ đầu giường, anh lật dãy số của Ngân Kiều, gọi cho cô ta. Điện thoại vừa kết nối, anh liền nói: "Tôi với chị dâu cô muốn nghỉ ngơi, cô có thể đừng quấy rối không hả!"

Bên tai yên lặng hẳn, kèm theo đó là tiếng "tút, tut", cuộc gọi bị ngắt.

Tiêu Trì quảng di động, vặn nhỏ đèn bàn, ôm lấy Kiều Mộ. Yết hầu anh không ngừng trượt trượt, "Mai anh chuyển đến Nhân Tế Đường ở nhé?"

"Lấy di thư của anh đọc cho em nghe một lượt đã!" Kiều Mộ dịch người xuống, cố gắng không chạm vào chân đau của Tiêu Trì. Họ vào núi bắt tội phạm, lúc bị chém vào động mạch chủ, đúng là không cầm máu kịp thì có khả năng anh sẽ không trở về.

Nhớ tới giọng nói nhẹ tênh "không sao, chỉ khâu có ba mũi", trong lòng Kiều Mộ vô cùng khó chịu, bức bối kinh khủng.

Tiêu Trì rũ mi, anh nhìn rõ vẻ kiên trì trong đáy mắt cô. Lặng một chốc, anh ôm cô, dịch người lên, mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy di thư ra, khàn giọng bắt đầu đọc.

Cả đời làm hình cảnh của ông già nhà anh, đã viết cho mẹ anh hàng chục di thư. Lúc còn chưa hiểu chuyện, anh cảm thấy ông bày vẽ quá, có lời gì không giáp mặt nói với nhau được chứ.

Về sau, ông bị thương hết lần này tới lần khác, lần nào cũng mười ngày nửa tháng chẳng thấy bóng dáng. Khi nhớ ông, Tiêu Trì lần lượt đọc những bức di thư ấy, đọc tới đoạn ông sắp xếp ổn thỏa chuyện hậu sự của bản thân, anh chợt hiểu ra nỗi khó xử của ông.

Đến lượt mình, cái cảm giác có lời nhưng không thể nói ra càng nghẹn đến phát sợ.

Anh một thân một mình, đi thì đi thôi, sẽ có người lo liệu cho anh. Điều anh không thể buông xuống được nhất chính là Kiều Mộ. Dẫu đi rồi, anh cũng muốn cô sống thật tốt, tìm một người có thể bên cô đến khi bạc đầu, cùng cô già đi.

"Sau này đừng viết nữa!" Nghe anh đọc được một đoạn, Kiều Mộ lấy lá thư, gấp lại để trên tủ đầu giường, chặn di động lên. "Em không thích đọc, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện đổi người."

"Thế thì không đổi nữa!" Tiêu Trì khẽ cười, lòng bàn tay áp trên eo cô trượt xuống. Không gặp phải ngăn cản, cổ họng anh nháy mắt xiết chặt, "Kỳ an toàn thật à?"

Anh đã tìm thấy thứ cô giấu trong ngăn kéo phòng cô, còn mạnh miệng chối sao.

"Chưa hết, vẫn..." Má Kiều Mộ nóng ran, vừa ngượng vừa tức, cô cúi đầu phủ kín môi anh.

Ngày mới.

Khi Kiều Mộ thức giấc, Tiêu Trì đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Đánh răng rửa mặt sạch sẽ, thay quần áo, ngồi vào bàn, cô híp mắt hít hà, vênh khé môi: "Sáng sớm, anh mua tào phớ ở đâu vậy?"

"Trong ngõ đối diện, quầy cháo của lão Tam. Biết hầu hết người trong cục bọn anh toàn cú đêm, nên cứ đúng 5 giờ sáng hàng ngày thì mở cửa. Lâu năm phết rồi đấy!" Tiêu Trì đẩy cốc sữa về phía Kiều Mộ và hỏi cô về tình hình của Dương Thiên Lộc.

Từ núi xuống, nghe Ngân Kiều nói nhờ sự hỗ trợ của cô mới tìm được chứng cứ Dương Thiên Lộc cung cấp, anh cảm thấy bình thường hơn là bất ngờ.

Kiều Mộ học khoa học tự nhiên, tính cách lạnh lùng, cô quan sát mọi thứ rất kỹ, hơn nữa còn cực kỳ nhạy cảm.

"Lúc làm phẫu thuật xử lý vết thương cho anh ta, anh ta có tỉnh lại, chắc hẳn đã nhận ra em. Sau đó, em đến phòng chăm sóc đặc biệt thăm anh ta, anh ta bảo em thông báo để anh bắt người." Kiều

Mộ múc một thìa tào phớ đưa vào mồm: "Em nghĩ chuyện này có liên quan đến vụ bắt giữ con tin trước cửa Le Perie, bèn báo cho Ngân Kiều."

Tào phớ vẫn ấm, đường đỏ có vị ngọt không ngấy, vào miệng liền tan ngay.

Đã rất lâu cô không ăn món này.

Được mấy thìa, cô liếm môi đầy thỏa mãn. Ngẩng đầu đụng phải ánh nhìn lưu luyến của anh, tim Kiều Mộ nhảy nhót. Cô nói tiếp: "Anh ta mượn cơ tìm mộ cho cụ bà để lừa Hứa Thanh San, chắc chắn cũng đã lợi dụng cụ bà làm ồi vụ khác."

"Hứa Thanh San không phải là người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng bị lừa. Chẳng qua, hấn quả thực thích mang cụ bà đã mất nhà mình ra để lừa bịp lắm!" Tiêu Trì nhếch mày, lừa hai, ba miếng đã xơi hết bát của mình. Anh cầm đũa bắt đầu ăn mì xào, "Không chỉ lừa tiền mà còn lừa tình. Nạn nhân trong tay hấn khá nhiều, nhưng người bị hại không báo cảnh sát, bọn anh cũng chẳng thể xử lí hấn."

Nhớ tới chuyện Hứa Thanh San tí nữa thì bị đánh, Kiều Mộ nhúu mày: "Không một ai báo cảnh sát?"

"Không luôn!" Tiêu Trì cười khở, "Hễ có một người báo cảnh sát thì chưa biết chừng hấn còn sống được thêm mấy năm. Nước mình vẫn phản đối các hoạt động mê tín dị đoan. Báo cảnh sát thật, đôi bên đều lời thôi. Đối phương lại là phái nữ, chỉ cần khế dọa, da mặt mỏng liền im tịt, nhịn cho xong."

Kiều Mộ cạn lời.

Ăn xong, Tiêu Trì dặn cô nhớ uống sữa. Anh đứng dậy vào bếp bưng đĩa dưa ngọt đã cắt tử tế ra, đặt cạnh tay cô, "Tối đợi anh đến đón em!"

Kiều Mộ đáp "vâng". Ném thử một miếng dưa ngọt, cô chớp chớp mắt, dịch cái đĩa tới trước mặt.

Tiêu Trì không nhịn nổi cười, anh kéo ghế ngồi xuống bên cô, nhìn cô ăn hết đĩa dưa.

"Đẹp không?" Bị anh nhìn chăm chú đến nỗi mắt tự nhiên, cô hỏi.

"Đẹp cực!" Tiêu Trì rướn người qua, bất ngờ môi áp môi.

Sau nụ hôn, Kiều Mộ thay thuốc cho Tiêu Trì rồi cùng nhau xuống lầu.

Đến gần bệnh viện, thấy tiệm rửa xe đã mở cửa, tiện đường, cô đem xe Hứa Thanh San qua đó rửa, rồi cuốc bộ tới bệnh viện làm việc.

9 giờ hơn, Trương Dương bỗng nhiên gọi điện thoại cho Kiều Mộ, vừa bắt máy đã nghe cậu ấy nói: "Chị Kiều ơi, không thấy Hoàng Viện đâu nữa! Chị mau về đi ạ!"

Chương 49

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'SAO EM KHÔNG NÓI GÌ? BỊ THƯƠNG Ở ĐÂU RỒI?'

Kiều Mộ để di động ra xa chút, đoạn quay đầu nói vài câu với đồng nghiệp, sau đó cô đi ra ngoài: "Em đừng cuống, trước hết nói chị nghe rốt cuộc là sao?"

Hoàng Viện mắt tích, ông nội nhất định gọi cho cô đầu tiên, giờ này Nhân Tế Đường chỉ mới mở cửa chưa lâu, sẽ không có mấy người tới.

Trừ phi, cô bé gặp chuyện bên ngoài Nhân Tế Đường.

"Chẳng phải đợt trước em tham gia cuộc thi nhiếp ảnh tự động ạ, em mang quà về cho em ấy. Em ấy bảo lâu rồi chưa ăn món chân gà trộn, bọn em ra ngoài mua. Em đi xếp hàng thanh toán, ngoảnh lại đã không thấy em ấy đâu." Trương Dương thở hào hển, phỏng chừng cậu ấy đang hoảng sợ, "Em gọi thì di động em ấy tắt máy, người cũng chưa về."

"Em tìm thử lần nữa xem! Trên đường đông người như vậy, sẽ luôn có ai đó nhìn thấy con bé thôi!" Trần an Trương Dương xong,

Kiều Mộ nói tìm bạn mình giúp đỡ, rồi cúp máy. Quay lại phòng làm việc, cô mở túi xách, đổi điện thoại, gọi cho Tiêu Trì.

Trương Lương Nghiệp vẫn không biết Hoàng Linh có một cô em gái đang học tại Lâm Châu. Sau khi Khương Bán Hạ chết, lão sai người đến chỗ cô ấy thuê trọ ban đầu nhưng về sau đã để lại cho một mình Hoàng Viện ở, mục đích là muốn lấy lại cái thẻ nhớ kia.

May thay, hôm ấy Hoàng Viện vắng nhà. Sau đó, chắc lão biết đến sự tồn tại của cô bé khi đi tìm người thân của Khương Bán Hạ. Trước mắt, Hoàng Viện mất tích, không loại trừ khả năng lão muốn dùng cô bé làm con tin, đúng lúc chặt đứt ý nghĩ muốn ở lại trong nước của Trương Dương.

"Anh sẽ kiểm tra camera gần quanh khu vực xảy ra chuyện, có tin tức sẽ báo cho em ngay! Bên đó, nếu em có tin của cô bé cũng thông báo kịp thời nhé!" Giọng Tiêu Trì truyền tới, cắt ngang những suy tư của Kiều Mộ. Cô đáp "Giữ liên lạc", tiếp đây kết thúc cuộc gọi. Kiều Mộ gọi lại cho Trương Dương bằng điện thoại mới.

Hoàng Viện vẫn chưa về Nhân Tế Đường, di động vẫn tắt máy.

Mím môi trở lại phòng trị liệu, Kiều Mộ cảm thấy bồn chồn không yên.

Giờ nghỉ trưa, Kiều Mộ về nhà, bên Tiêu Trì vẫn chưa có tin tức, Hoàng Viện cũng chưa thấy bóng. Trương Dương đã báo cảnh sát, sốt ruột đến độ như kiến bò trên chảo lửa, đang đi đi lại lại trong hành lang gấp khúc.

Kiều Mộ bước tới, nghiêm túc hỏi cậu ấy tóm lại hai đứa có cãi nhau không?

"Không thật mà, em thề!" Vành mắt Trương Dương đỏ hoe. Ngồi xuống chiếc ghế dưới mái hiên, cậu chàng buồn bực kéo tóc mình: "Chị Kiều ơi, chị bảo em ấy sẽ đi đâu ạ? Bố em với giúp việc nhà em cũng biến mất, em ấy cũng biến mất."

"Ăn cơm trước đã! Đã báo cảnh sát rồi, sẽ mau chóng tìm được cô bé thôi!" Sắc mặt Kiều Mộ trở nên nặng nề.

Hoàng Viện rất vâng lời. Chỉ ít, ở trước mắt cô, con bé vô cùng ngoan ngoãn. Trong mấy ngày nghỉ hè này, sáng nào cô bé cũng dậy rất sớm, luyện quyền và tản bộ cùng ông nội, chăm sóc Liệt Phong.

Dì Lưu chịu trách nhiệm quét dọn Nhân Tế Đường, tưới cây, mua thức ăn, nấu cơm. Nhưng dọn dẹp vệ sinh lâu trên hầu như do một tay cô bé làm. Quần áo của ông nội cũng là cô bé giặt, không để người khác nhọc lòng tẹo nào.

"Chị Kiều ơi, em thật sự sợ lắm..." Trương Dương buồn bã khóc ra tiếng. Cậu ấy khom sống lưng, hai tay ôm lấy mặt, đôi vai gầy nhô cao, "Em sợ em ấy bị kẻ xấu bắt nạt, sợ em ấy lại đàm đúm với những người kia."

"Không đâu, con bé sống ở đây vẫn luôn rất ngoan." Kiều Mộ thở dài, ngồi xuống cạnh Trương Dương, nhấc tay vỗ nhẹ nhẹ lên vai cậu ấy.

Đến cùng Hoàng Viện đã đi đâu, nửa ngày trôi qua không có lấy một chút tin tức, hết bốc hơi khỏi nhân gian.

Đang đau đầu thì di động cũ có cuộc gọi, biết là Tiêu Trì, Kiều Mộ bèn ra xa hơn mới nghe máy: "Sao rồi anh?"

"Camera gần chỗ xảy ra vụ việc đã bị người ta "động tay động chân"! Tạm thời vẫn chưa có tin tức." Giọng Tiêu Trì khàn khàn, anh ngập ngừng muốn nói lại thôi: "Trương Dương đang ở chỗ em à?"

Kiều Mộ nghiêng đầu, tầm mắt rơi trên người Trương Dương. Đi thêm mấy bước nữa, cô khẽ đáp: "Vâng! Bọn anh cần phải làm gì, em sẽ hết sức phối hợp."

"Thế này! Em dẫn Trương Dương ra ngoài tìm Hoàng Viện đi, đến ngã tư Thắng Lợi ấy. Tụi anh ở đây quan sát qua camera." Tiêu Trì rõ ràng thở phào một hơi, anh dịu giọng: "Chú ý an toàn! Nên chạy thì chạy em nhé!"

Kiều Mộ đáp "vâng" rồi gác máy. Đúng lúc di động của Trương Dương cũng đổ chuông. Cậu ấy nhận cuộc gọi, nói xong câu "xin chào" liền kích động đứng bật dậy, "Tôi tới ngay! Cảm ơn ạ!"

Dứt lời, cậu chàng chạy về phía Kiều Mộ, mặt mũi đỏ bừng: "Chị Kiều ơi, có người đã thấy em ấy ở ngã tư Thắng Lợi."

Kiều Mộ vỗ vai Trương Dương "Chị cùng em đi tìm! Em ra phòng khám đợi chị! Chị nói với ông một tiếng đã!" Cô quay gót đi sang phòng trị liệu.

Trương Dương gật đầu, lau qua quýt nước mắt vương trên má, xoay người chạy về phía phòng khám bên kia.

Kiều Mộ chậm bước, vào phòng trị liệu thưa với ông nội, sau đó khẽ vỗ đầu Liệt Phong, đoạn cô ra ngoài theo lối cửa nhỏ.

Ngã tư Thắng Lợi cách tiệm chân gà mà hai đứa trẻ đến mua khá xa, đây là làng tập trung những dãy nhà cho thuê trong thành phố, trị an tương đối hỗn loạn. Ban ngày còn đỡ, tối đến thường xuyên có

đám say rượu sinh sự đánh nhau, và cũng là một trong những khu vực, đồn công an gần đó không muốn tiếp quản nhất.

Lái xe gần tới nơi, tìm chỗ đậu xe xong, hai chị em đi xuống. Mặt mũi Trương Dương vô cùng căng thẳng, cậu ấy vào một tiệm tạp hóa nhỏ ven đường mua hai chai nước, đưa cho Kiều Mộ một chai.

Kiều Mộ nhận lấy, trầm lặng đi về phía trước. Nắng hơn suốt nửa tháng qua, ánh Mặt Trời chói chang, nhiệt độ trên nhiệt kế liên tục tăng cao, khí nóng vây bọc, đi chưa được vài bước thì đã mướt mải mồ hôi.

Trên phố, hễ gặp ai, Trương Dương cũng ngăn họ lại để hỏi đôi phương có từng thấy Hoàng Viện không.

Kiều Mộ cũng ra vẻ làm theo, lòng cô có phần không nắm chắc rốt cuộc bọn Tiêu Trì đang muốn làm gì.

Đã đến gần ngã tư, Trương Dương có điện thoại. Sau khi bắt máy, giọng cậu ấy cất cao mừng rỡ: "Bố ạ, bố đang ở đâu?"

Dứt lời, một chiếc xe cá mập rách nát không biển số đột nhiên dừng lại ven đường. "Roạt" một tiếng, cửa xe mở ra, mấy người bịt khẩu trang từ trên xe lao xuống, mục đích rành rành nhắm thẳng vào Trương Dương.

"Các người là ai?" Bản năng cảnh giác của Kiều Mộ dâng lên. Cô ngăn hai tên trong số đó, tóm ngay lấy cánh tay Trương Dương, kéo cậu ấy ra sau lưng mình.

"Chị... chị Kiều, họ là ai thế ạ?" Mặt Trương Dương trắng bệch, run rẩy cầm điện thoại, hét to: "Bố ơi, có người muốn bắt con."

Giây tiếp theo, di động của Trương Dương bị đánh rơi. Kiều Mộ nhắc chân đá văng cánh tay đang toan chộp lấy Trương Dương. Mặt toát lên vẻ giận dữ, cô lôi Trương Dương chạy về đằng trước.

Chạy chưa được 5 mét, phía trước lại có người xông ra, lăm le cản đường hai chị em. Kẻ cầm đầu cầm một ống tuýp sắt, đập nhẹ nhẹ vào lòng bàn tay kia, nhếch khóe miệng đầy ngông nghênh: "Chạy đi đâu?"

Ngoảnh đầu, mấy tên ban nãy tính cướp người đã vây tới, bịt kín đường lui.

Hai chị em bị ép vào góc chết. Kẻ cầm đầu thu lại nụ cười, ánh mắt bỗng trở nên hung ác, thái độ dữ tợn: "Lên xe! Bằng không đừng trách bọn tao không khách sáo!"

Kiều Mộ đầm đìa mồ hôi, cứ giữ chặt lấy Trương Dương, nghiêng đầu khẽ nói: "Tìm cơ hội tự mình chạy trốn được không?"

"Chị Kiều, còn chị thì sao!" Mặt Trương Dương đã tái mét, hai chân sắp mềm nhũn không thể đứng vững, lưng dán sát vào bức tường loang lổ, mồ hôi theo ngón tay nhỏ xuống từng giọt.

"Chị chạy thoát ngon ơ! Đợi chị ra tay thì em chạy nhé!" Kiều Mộ cau mày, thở gấp.

Những kẻ này không giống như Tiêu Trì bố trí. Bầu không khí oi bức, trên đường rất vắng, thỉnh thoảng có mấy người đi qua, trông thấy cảnh này liền sợ hãi lùi lại, co cẳng chạy biến.

"Không đưa nào chạy thoát nổi đâu." Tên đàn ông cầm đầu cười lạnh, đón lấy di động của Trương Dương từ tay của kẻ bên cạnh, thấy điện thoại vẫn đang kết nối, y cười nói: "Tổng giám đốc

Trương, con trai ông hiện đang ở trong tay chúng tôi, biết là ý của ai rồi nhỉ!"

"Thả nó ra! Tôi hứa sẽ không hợp tác với cảnh sát!" Trương Lương Nghiệp giận dữ gầm lên, "Thả nó ra!"

"Chỉ có người chết mới không hợp tác với cảnh sát thôi! Một tiếng sau, tôi hy vọng có thể nhìn thấy xác của ông!" Tên đó cười khẩy một tiếng, ra lệnh: "Dẫn hết về!"

Dứt lời, y ngất máy, tiện tay bỏ di động của Trương Dương vào túi quần mình, xoay người cất bước.

Trong khoảnh khắc hấn quay lưng, Kiều Mộ liếc thấy chuôi dao dắt trên eo hấn, cô thầm kêu khổ. Những kẻ này thật sự không phải do Tiêu Trì sắp xếp, nếu đoán không nhầm chắc chúng là người của Quách Bằng Hải.

"Trương Dương, chốc nữa nhất định phải chạy! Chạy nhanh được bao nhiêu thì chạy, đừng để ý tới chị!" Kiều Mộ nhỏ giọng nhắc. Mắt thấy đám lâu la xông tới bắt người, cô nghiêng răng ra đòn.

Quạt ngã được hai tên, đám còn lại nhao nhao rút dao lao lên. Đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hai chiếc xe phòng chống bạo động đột nhiên xuất hiện, hàng loạt những đặc cảnh như từ trên Trời đáp xuống, nòng súng đồng loạt nhắm chuẩn qua đây.

Kiều Mộ đạp ngã một tên đang lao vào Trương Dương. Cô thở phò một hơi, nghĩ lại hãy còn rùng mình. Tầm mắt xuyên qua cửa kính xe, đối diện với ánh nhìn của Tiêu Trì, tức thì Kiều Mộ cảm thấy an tâm hẳn.

Tất cả những kẻ đến bắt Trương Dương đều bị tóm. Kiều Mộ và Trương Dương ngồi xe khác, cùng về đội hình cảnh.

"Chị Kiều ơi, bố em..." Trong giọng nói khàn đi của Trương Dương trộn lẫn một thoáng run rẩy không che giấu nổi, "Có phải bố em là tội phạm không chị?"

"Đừng nghĩ lung tung!" Vỗ vỗ vai cậu ấy, Kiều Mộ an ủi: "Khả năng là cửa hàng của nhà em chặn đường làm ăn của người khác, nên những tên đó cố ý kiếm chuyện."

Trương Dương cắn môi, vui mặt thật sâu vào lòng bàn tay, cũng không biết có nghe lọt những lời ấy không nữa.

Cứ lặng im như thế cho đến khi tới đội hình cảnh của cục. Làm xong ghi chép trước, Kiều Mộ ra ngoài. Nhận được tin nhắn của Tiêu Trì, cô khẽ nhấp môi đi về phía phòng vệ sinh.

Đi qua trước cửa một trong số các phòng làm việc, một cánh tay bỗng đâu thò ra từ bên trong, kéo cô vào rõ mạnh, cửa bị đóng sầm lại.

"Em không bị thương chứ?"

Kiều Mộ mím môi, ôm lấy anh không trả lời, tim cô đập như gõ trống.

Những cảnh cô ngỡ rằng chỉ thấy được trên phim ảnh, nay diễn ra chân thực trước mắt, thật khó bề tưởng tượng, anh phải đối diện với những kẻ liều mạng ấy gần như mỗi ngày.

"Sao em không nói gì, bị thương ở đâu rồi?" Tiêu Trì hoảng, anh cúi người kiểm tra cẩn thận. Trương Lương Nghiệp đã cử hai vệ sĩ

bí mật bảo vệ Trương Dương, do đó người của Quách Bằng Hải mãi mà không có cơ hội tóm được cậu ấy, đành phải bắt Hoàng Viện đi, muốn dụ Trương Dương đến nơi dễ chạy thoát để ra tay.

Anh biết không nên để Kiều Mộ mạo hiểm, nhưng Trương Dương ở lại Nhân Tế Đường còn nguy hiểm hơn. Ông nội đã già, không thể chịu nổi kinh hãi như vậy.

"Em không sao." Nắm lấy tay Tiêu Trì, Kiều Mộ ngẩng đầu chăm chú nhìn anh giây lát rồi kiễng chân, kề môi anh.

Sau thoáng chốc sửng sốt, Tiêu Trì dịu dàng đáp lại.

Dọa đến cô thật rồi...

Hôn xong, đi động Tiêu Trì có cuộc gọi, anh nghe máy nói một câu, "tôi tới ngay!", và cúp máy. Anh ôm cô, bảo: "Đã phát hiện dấu vết của Hoàng Viện! Trước tiên, em cứ ở đây đợi Trương Dương hoàn tất ghi chép, xong việc về nhà ăn cơm chờ điện thoại của anh!"

"Vâng, anh chú ý an toàn nhé!" Kiều Mộ hãy còn thở gấp.

Tiêu Trì nhéo má cô. Lúc mở cửa, anh lại không dằn lòng nổi mà hôn lên trán cô một cái, đoạn lết cái chân bị thương chạy như bay về phía đầu hành lang bên kia.

Sau khi nhịp thở đã trở lại bình thường, Kiều Mộ thản nhiên đi ra ngoài, tiện tay khép cửa vào.

Đợi Trương Dương hoàn thành việc ghi lời khai, lão Lục đến đưa chìa khóa xe cho cô, song không nói câu gì. Kiều Mộ cũng không hỏi, cô dẫn Trương Dương xuống lầu, lấy xe về Nhân Tế Đường.

Ông nội đã ăn trưa và dẫn Liệt Phong lên lầu nghỉ trưa rồi. Phòng bếp lầu dưới vẫn bật quạt trần, đồ ăn vẫn bày trên bàn.

Gắng ăn cho xong bát cơm, nom Trương Dương chẳng hề muốn động đũa, Kiều Mộ đang khó xử thì Quan Công chợt xuất hiện.

"Tôi ở đây với cậu ấy, chị cứ đi làm đi!" Quan Công mỉm cười với cô, gã kéo ghế ngồi xuống cạnh Trương Dương.

Kiều Mộ thở dài, nâng cổ tay xem đồng hồ, cô đặt bát đũa, đeo túi đến bệnh viện.

Thay xong quần áo, vào phòng làm việc. Mạnh Trường Phong đứng bật dậy, vội vã rời khỏi chỗ chạy ngay tới, lo lắng nắm chặt hai vai cô: "Kiều Mộ, em không sao chứ?"

"Em thì có chuyện gì được?" Kiều Mộ kinh ngạc.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 50

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'BẠN TRAI.'

Mạnh Trường Phong thở phào nhẹ nhõm, anh ta cho cô biết một phút trước, vòng tròn bạn bè truyền nhau một đoạn clip, nội dung là cô và một nam sinh trung học bị người ta cầm dao quây đánh. Thời gian chỉ có vài giây nhưng hình ảnh rất rõ nét.

Kiều Mộ giờ tay ra, lạnh nhạt nhướn mày: "Đưa em xem!"

Mạnh Trường Phong hơi ngẩn người, tiếp đó quay lại cầm di động của mình lên, đăng nhập vào vòng tròn bạn bè, nhấn mở video: "Tụi bạn học đang xôn xao hết cả, không ai gọi điện cho em à?"

Xem hết video, Kiều Mộ loáng thoáng cảm giác là bọn Tiêu Trì đang cố ý bày trận nghi binh. Cô khẽ nhấp môi, trả di động cho Mạnh Trường Phong và đáp "Điện thoại em để trong túi nên vẫn chưa ngó qua."

Nom sắc mặt cô vẫn như thường, Mạnh Trường Phong nở nụ cười, ngượng ngừng gãi đầu: "Em không sao thật hả?" Một tên đàn

ông lớn đùng như anh ta, trông thấy cảnh như vậy còn sợ đến nhũn cả chân, không biết cô làm thế nào ứng phó nổi.

"Em sống sờ sờ đứng trước mặt anh đây, anh trông em giống "có sao" chỗ nào?" Kiều Mộ ngán ngẫm xòe hai tay, rồi lấy điện thoại mới, tiện thể quăng túi sách vào ngăn tủ dưới bàn làm việc.

Lật giờ cuộc gọi nhớ, thoát ra, vào đọc ghi chép của đám bạn học, gửi một tin rằng mình vẫn ổn, cố tình không giải thích đoạn cuối của video kia có cảnh sát kịp thời xuất hiện.

Đám bạn học vốn đã yên tĩnh, nháy mắt lại "bung nòi", sôi nổi hỏi thăm rốt cuộc là được mời làm vai phụ đóng phim hay gặp phải cơn bão thật.

Có bạn học quan tâm đến trị an của Lâm Châu, dặn cô ít lo việc bao đồng thôi.

Kiều Mộ gửi lại mấy tin, chỉ nói sự việc đã giải quyết, nhưng không nói cụ thể giải quyết ra sao. Tắt Wechat, bắt đầu làm việc.

3 giờ hơn, một tin nhắn kỳ lạ gửi vào điện thoại mới, đối phương bảo cô bớt quản chuyện của thiên hạ đi, kéo Nhân Tế Đường không chỉ bị niêm phong đơn giản thế đâu. Lúc sao, Weibo nhận được tin từ tài khoản của Lữ Triển Bằng gửi: một bức ảnh chụp ông nội đang dẫn Liệt Phong tản bộ.

Cô đã thấy nhiều xác chết, tuy nhiên xác chết vùng dậy thì đây là lần đầu tiên.

Kiều Mộ nhấp môi, cắt di động lại vào túi. Chợt Tần Bân gọi tới, nhưng cô không trả lời. Sau khi tiễn bệnh nhân cuối cùng, về phòng

làm việc, Kiều Mộ mở ngăn kéo lấy điện thoại cũ ra, nghĩ một tẹo rồi để lại, hàng lông mày nhíu chặt.

Di động mới nhận được tin nhắn của Tần Bân hỏi cô ở đâu, sao không nhận điện thoại. Anh ta gửi mấy tin nhắn có nội dung tương tự, gửi xong lại gọi điện.

Kiều Mộ ngó lơ hết, cô đang đau đầu nghĩ xem xử lý thế nào với cái tin nhắn cảnh cáo kia, giải quyết sao về quan hệ của mình và Tiêu Trì.

5 phút trước khi hết giờ làm, trên trang web chính thức của công an Lâm Châu đưa ra trả lời cho đoạn clip kia, thông báo nói rõ phải điều tra đoạn video, bảo rằng cô bị quăng xuống ngang đường, tuy nhiên không bị thương, Trương Dương thì bị bắt cóc. Phía cảnh sát đang dốc toàn lực phá vụ án này.

Bên Tiêu Trì vẫn chưa có tin tức, trái lại là Tần Bân cát bụi dậm trường xuất hiện ngoài cửa phòng làm việc mang theo khuôn mặt lạnh băng. Anh ta bệnh cảm, gân mạch hai huyết thái dương nổi lên, mồ hôi không ngừng chảy xuống, chẳng biết đang tức giận hay bởi gấp gáp.

Khóa cửa phòng làm việc, vẫy tay với Mạnh Trường Phong, Kiều Mộ ra khỏi khu khám bệnh, tỉnh bơ đi về phía bãi đậu xe.

Tần Bân theo sau. Đợi cô mở khóa xe, anh ta không nói lời nào, mở cửa ghế phụ ngồi vào, đoạn mới lên tiếng: "Suy cho cùng hắn ta có thân phận gì mà khiến em gặp phải rắc rối như vậy!"

Thất dây an toàn, Kiều Mộ nổ máy, lái xe đi: "Anh chạy từ xa đến chỉ để hỏi em câu này à?"

Tần Bân ghen hòng. Lửa giận đầy một bụng như bị chọc một cái lỗ, "bùm" một phát, tan biến.

Kiều Mộ nghiêng đầu liếc Tần Bân rồi thu lại tầm mắt, tiếp tục tập trung lái xe, "Cái anh này nhàm chán quá đấy!"

"Phải, quá nhàm chán. Bằng không em cũng sẽ chẳng chọn một kẻ lưu manh, còn hơn bằng lòng cho anh cơ hội." Mặt Tần Bân toát ra sự tức giận: "Trên máy bay anh cứ nghĩ mãi, rốt cuộc người như thế có điểm gì khiến em rung động cơ chứ."

"Đấy là tiêu chuẩn của anh. Với em, dù anh ấy tồi tệ đến đâu cũng vẫn hợp ý em nhất!" Đáy mắt Kiều Mộ hiện lên vẻ không vui, "Ngẫm kĩ, trước kia nếu anh không cực đoan, cho rằng đuổi hết tất cả những người yêu mến em, bản thân anh sẽ có cơ hội, thì em với anh ấy cũng chưa chắc đã bên nhau."

Tiêu Trì rất vô lại, nhưng nếu ngay từ đầu cô không ngầm "ra hiệu" cho anh, mà nói rõ cho anh biết mình đã có bạn trai, anh tuyệt đối sẽ không sống chết quẩn lầy cô.

Anh có xấu xa, cũng chỉ xấu xa với cô thôi, cũng chỉ dịu dàng với cô thôi. Tối hôm đánh vỡ bát, anh xoa rượu thuốc cho cô, nơi những vết chai trên tay cọ qua vừa ráp vừa ngứa, nhưng lại êm dịu đến bất ngờ. Như thể thứ anh đang cầm không phải cánh tay cô mà là một báu vật cực kỳ dễ vỡ.

Cái cảm giác chẳng khác gì bị trúng bùa ấy khiến cô nháy mắt đã lún vào, không có cách nào thoát khỏi. Và khi anh thẳng thắn dâng toàn bộ trái tim tới trước mặt cô, cô bỗng chốc nhận ra chẳng phải không thể từ chối mà là không muốn từ chối.

Thậm chí trong khoảnh khắc nào đó, đáy lòng sinh ra ý nghĩ "vì chính nghĩa quyết không chùn bước", nguyện ý chờ anh, chờ anh đuổi bóng tối đi, giãi trên ánh sáng trở về bên cô.

"Là anh quá cố chấp!" Tần Ân thở dài thườn thượt, cất đi lửa giận, chua chát nói: "Còn tự cho mình đúng. Anh luôn nghĩ người khác không thông minh bằng anh. Thực tế, dù ông nội hay em cũng đều biết, chẳng qua mọi người không nói toạc ra thôi."

Kiều Mộ chẳng ừ hử gì hết. Xưa này cô không phải người thông minh, chẳng qua có những chuyện không cần phải truy xét đến cùng. Tần Ân không phải tội phạm, cô càng chẳng phải cảnh sát. Ban đầu, cô suy nghĩ đến danh tiếng của Nhân Tế Đường nhiều hơn.

Tần Ân lặng im, có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Hai người không chuyện trò, ngược lại cũng không cảm thấy lúng túng.

Được nửa đường, điện thoại cũ reo. Kiều Mộ đeo tai nghe, nét mặt trở nên nghiêm túc: "Sao rồi, tìm được chưa anh?"

"Tìm được người rồi. Nhưng tình trạng hơi phức tạp, em đến bệnh viện số Hai một chuyến!" Giọng Tiêu Trì khàn đi, dường như đang kiềm chế cơn giận.

"Em tới ngay!" Kiều Mộ cúp máy. Cô nghiêng đầu thoáng nhìn sang Tần Ân, nghĩ đến bức ảnh và tin nhắn nhận được chiều này, cô nhanh chóng đưa ra một quyết định: "Cùng em diễn một tuồng kịch nữa nhé!"

Kiều Huy đang ở xa ngàn dặm, cô không thể bất chấp bất kỳ sự nguy hiểm nào, đem an toàn của ông nội làm trò đùa. Còn về Tiêu

Trì, cô thật sự chưa từng nghĩ tới việc "đổi người", cá và tay giấu cô đều cần. Mà Tần Ân chắc chắn là lá chắn tốt nhất.

"Được." Tần Ân nhận lời một cách vô tư đến bất ngờ.

Kiều Mộ nhướng mày, trong mắt cô nhiều thêm sự cảm kích. Bệnh viện số Hai ở khu nội thành mới, cách chỗ họ ít nhất còn khoảng 10 phút xe chạy.

Lái thẳng một mạch tới nơi thì thấy Ngân Kiều mặc thường phục đang khoanh tay đợi ngoài hiên trú mưa trước cửa bệnh viện. Cô ta cau mày, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Kiều Mộ tắt máy, rút chìa khóa, xuống xe. Cô khoác tay Tần Ân cùng đi tới: "Cô bé thế nào rồi?"

Đôi mắt Ngân Kiều tóe lửa, lạnh lùng liếc Tần Ân, lại nhìn chằm chằm xuống cánh tay anh ta một chốc, sau đấy quay đầu bước vào sảnh lớn: "Chưa rõ sống chết!"

Kiều Mộ theo sau cô ta, nhỏ giọng giải thích với Tần Ân: "Ông nội nhận một cô bé ở lại Nhân Tế Đường. Sáng nay con bé mất tích, có lẽ đã gặp chuyện bất trắc."

Tần Ân khẽ gật đầu, không hỏi han nhiều.

Vào thang máy, đến phòng phẫu thuật tầng trệt, Tiêu Trì ngồi ở khu vực chờ, cong sống lưng, choãi chân, hai khuỷu tay chống lên đầu gối, bàn tay đan nhau, miệng ngậm điếu thuốc nhưng không châm lửa, mắt nhìn thẳng sàn nhà trước mặt. Lưng áo phong màu xám bị mồ hôi thấm ướt lộ rõ cả đường nét cơ thể, ánh hoàng hôn phía sau anh chiếu trên nền đất cái bóng thật dài, khuôn mặt giấu trong bóng tối của anh buốt giá đến kinh người.

Buông cánh tay Tần Bân, Kiều Mộ tới ngồi xuống cạnh anh, cố tình giữ khoảng cách an toàn: "Tình hình cụ thể thế nào? Chuyện này em cũng có trách nhiệm, trước nay không nhắc con bé phải chú ý an toàn."

Tiêu Trì nghiêng đầu, tầm mắt quét qua mặt Tần Bân, rồi rời đi chỗ khác, yết hầu cuộn cuộn mấy cái, anh khàn giọng: "Vẫn đang cấp cứu. Bọn anh đã phát hiện ma túy đóng gói ở nơi tìm được con bé, còn chưa xác định con bé đã đựng vào thứ này chưa. Phải lúc nữa mới có kết quả!"

"Cô bé sẽ ổn thôi!" Giọng điệu Kiều Mộ cứng ngắc. Vì kiêng dè Tần Bân đang ở đây, cô không nói nhiều. Hoàng Viện chỉ là một đứa trẻ, ầy vậy mà bọn người Trương Lương Nghiệp xuống tay tàn nhẫn với con bé thế này. Bọn chúng không lấy mạng Hoàng Viện thì cũng phải hủy hoại bằng được một đời con bé.

Cách khoảng 5, 6 mét, Tần Bân đứng bên Ngân Kiều. Anh ta quan sát Tiêu Trì bằng ánh mắt có chiều suy tư.

Đúng lúc Tiêu Trì xoay đầu, đôi bên nhìn nhau. Không có quá nhiều cảm xúc dư thừa trong đôi mắt anh.

Ngó qua chỗ khác, lòng Tần Bân sinh ra một thoáng chột dạ chẳng thể gọi tên cũng không sao giải thích nổi.

Khu chờ đợi xuất hiện giây lát im lặng.

Kiều Mộ khoanh tay, thì thầm: "Liên quan tới Trương Lương Nghiệp hay Quách Bằng Hải?"

"Chứng cứ bọn anh nắm giữ thì là Quách Bằng Hải muốn bắt Trương Dương, ép Trương Lương Nghiệp tiêu hủy bằng chứng

phạm tội và tự sát." Tiêu Trì đuổi tay ra, nhưng ai dè bị Kiều Mộ né tránh. Đôi mắt anh toát lên thoáng nghi hoặc, anh bực bội nghiêng rằng: "Nhưng theo các nghi phạm khai báo thì hắn đang trả thù cho cái thằng nhãi tính xâm hại Hoàng Viện đột trước."

Mím môi quay mặt sang phía khác, trong mắt Kiều Mộ ngập tràn chế giễu. Trả thù mà mời đến nhiều "tay chân chuyên nghiệp" mang theo dao vậy sao?

Mọi người cứ thế lặng lẽ đợi chừng 10 phút, cửa phòng phẫu thuật được mở từ bên trong, y tá ra ngoài hỏi ai là người nhà của Hoàng Viện.

Đứng dậy bước tới, Kiều Mộ bình tĩnh mở miệng: "Tôi đây! Xin hỏi hiện giờ cô bé thế nào rồi?"

"Phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt." Y tá giải thích nguyên nhân Hoàng Viện hôn mê, đưa giấy cam kết và bút qua: "Mời chị đọc kỹ điều khoản, sau đó ký tên xuống dưới, ghi lại thông tin liên lạc."

Kiều Mộ gật đầu đã hiểu. Cô cầm bút ký tên mình dưới giấy cam kết, để lại số điện thoại.

Cô bé mất máu quá nhiều, nằm viện hai ngày chờ cơ thể có dấu hiệu sống ổn định thì đổi sang phòng bệnh thường, xem như may mắn.

Lát sau, Hoàng Viện được đẩy ra trong tình trạng vẫn đang hôn mê, chuyển thẳng sang phòng chăm sóc đặc biệt. Kiều Mộ đứng nguyên tại chỗ mất mấy phút, sau đấy cô xoay gót trở lại. Tiêu Trì

mặt mày rầu rĩ, Ngân Kiều và Tần Bân đứng phía xa xa, sắc mặt hai người đó cũng sầm xì.

Ngồi xuống lần nữa, Kiều Mộ nhìn Tiêu Trì, điềm tĩnh cất lời: "Tối nay có chuyện muốn nói với anh!"

"Đói chưa?" Tiêu Trì giơ tay muốn chạm vào cô, nhưng lại bị cô tránh đi. Anh nghiêng răng lấy tay về, xoa mạnh lên khuôn mặt đã có chút tê cứng của mình: "Anh dẫn em đi ăn cơm!"

"Cùng đi đi! Bạn trai em mời!" Kiều Mộ hồ hững đáp. Cô đứng dậy trước, "Gọi cả cảnh sát Ngân đi cùng luôn!"

Thái độ xa cách của cô làm cho Tiêu Trì mờ mịt, anh nhú chặt lông mày, ngoảnh đầu lia mắt qua Tần Bân và Ngân Kiều, giọng: "Bạn trai?"

"Bạn trai!" Kiều Mộ gật đầu, cất bước đi về phía Tần Bân, giọng điệu từ tốn: "Phòng Thúc Liễu, tầng 3, Phẩm Thúc Trai."

Tay Tiêu Trì thu thành nắm đấm rồi lại thả ra. Một luồng khí lạnh buốt khiến con người ta sởn gai ốc vây quanh Tiêu Trì, anh vẫn ngồi yên như cũ.

Đến bên Tần Bân, Kiều Mộ thân mật khoác cánh tay anh ta, chân thành mời Ngân Kiều cùng dùng bữa tối. Tiêu Trì đã làm xong thủ tục nhập viện của Hoàng Viện, ở đây tạm thời không cần người trông chừng.

"Xin lỗi, tôi không rảnh!" Ngân Kiều buông một câu chắc nịch, sau đó đi trước, lướt qua họ, rào nhanh bước chân vào cầu thang thoát hiểm.

Lặng lẽ dõi mắt nhìn theo đến khi bóng lưng cô ta biến mất, Kiều Mộ mới kéo Tần Bân vào thang máy.

Đoán chừng trong lòng Ngân Kiều, cô chính là một kẻ dối gạt đùa bỡn tình cảm của Tiêu Trì, nhưng Tiêu Trì cứ u mê khăng khăng không chịu tỉnh ngộ. Nhất là hôm nay, cô còn dẫn theo Tần Bân. Ngân Kiều nổi điên cũng dễ hiểu.

Nhưng, với tình hình hiện tại, cô buộc phải làm thế này. Dẫu Tiêu Trì hiểu lầm, cô cũng không lựa chọn làm khác đi.

Xuống lầu lấy xe, Tần Bân ngồi ghế phụ, dăm dăm nhìn sườn mặt Kiều Mộ với muôn vàn cảm xúc lẫn lộn, "Đến cùng anh ta có thân phận gì mà em phải trăm phương ngàn kế che giấu như thế?"

"Gì cũng không phải!" Kiều Mộ nổ máy, vững vàng quay xe lái ra ngoài: "Buổi tối ăn với nhau bữa cơm! Tối lúc đó giới thiệu các anh với nhau."

Tần Bân ngồi thẳng lại, nghịch di động của mình, không khỏi bực bội.

Một lúc, có điện thoại gọi tới. Anh ta đưa mắt liếc Kiều Mộ, đoạn vuốt phím nghe: "Bảo ông ta liên lạc với tôi, tối nay tôi ở nhà bạn gái."

Sau vài giây im ắng, anh ta gác máy, thả lỏng dựa vào lưng ghế.

Trực giác Kiều Mộ mách bảo cuộc gọi này liên quan đến Trương Lương Nghiệp. Cô nắm chặt tay lái, không hề vòng vo: "Lần này anh đến là vì xem được video em bị người ta cầm dao quây, hay có người thông báo cho anh?"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 51

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'TÔI CÓ CHUYỆN CẦN NÓI!'

Tần Bân vừa mở miệng thì đã chứng thực suy đoán của Kiều Mộ là chính xác. Cô đi thẳng vào đề, hỏi anh ta quen thân như vậy với Trương Lương Nghiệp từ khi nào?

"Lần trước tới, trên đường ra sân bay gặp chút trục trặc, đúng lúc gặp được ông ta cũng đang đến sân bay đón người." Tần Bân khẽ cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, "Tổng giám đốc Trương rất có đầu óc làm ăn, cư xử cũng tốt. Mọi người đều quen biết cả, thêm một kẻ thù chi bằng thêm một người bạn."

"Có lí." Kiều Mộ trầm kinh hãi, hỏi luôn nội dung của cuộc điện thoại mới đây.

Đột trước Tần Bân đến Lâm Châu, chắc chắn Trương Lương Nghiệp đã sắp xếp người để mắt, may sao Kiều Mộ đã nghĩ đến trường hợp đó cho nên cô bảo anh ta nghỉ lại Nhân Tế Đường chứ không phải khách sạn.

Tần Bân bừng tỉnh, mỉm cười nói ra hết: "Là thế này! Tổng giám đốc Trương có một cậu con trai. Em cũng biết đấy! Thi đại học xong,

ông ta có công việc phải giải quyết ở thành phố C, nhưng đã đặt cho con trai một chuyến du dịch trong kỳ nghỉ hè, bảo anh trên đường về trông nom cậu ta chút!"

Kiều Mộ nhấp môi, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Cô đeo tai nghe gọi cho Hứa Thanh San, nhờ cô nàng tối nay sang đón ông nội qua nhà cô nàng ăn cơm, nhưng không may mắn nhắc tới chuyện Hoàng Viện bị thương.

Kết thúc cuộc gọi, cảm nhận được Tần Bân vẫn luôn nhìn mình, Kiều Mộ nhíu mày, "Anh có điều gì muốn nói với em hả?"

"Bành Văn Tu và Hứa Thanh San đang qua lại à?" Tần Bân sầm mặt, cau mày khó chịu, "Em bảo với cô ấy, chơi chơi thì được, ngàn vạn lần đừng làm thật."

Kiều Mộ nghiêng đầu liếc Tần Bân, chẳng buồn ừ hử.

Hứa Thanh San đâu có ngốc vậy. Cô nàng thừa biết ông nội Hứa không thích Bành Văn Tu, bản thân cũng chẳng thích, phỏng chừng đến "chơi", cô nàng cũng chả có hứng ấy chứ.

Tần Bân hiểu nhầm ý của Kiều Mộ, ngỡ cô nghĩ Bành Văn Tu rất được, anh ta đưa tay捏捏 hai đầu lông mày, kể chuyện Bành Văn Tu "bắt cá hai tay" bằng giọng điệu rất tức tối.

"Anh mà không nói, đúng là em chẳng nhìn ra hán ta không đáng tin thế đấy!" Kiều Mộ ngạc nhiên, "Anh có tinh thần chính nghĩa từ bao giờ vậy?"

Lòng ngực Tần Bân nghẹn lại, dứt khoát ngậm miệng.

Đến Phẩm Thúc Trai, đỗ xe, đi xuống. Tần Bân lại có điện thoại.

Kiều Mộ thoáng ngừng bước, sau đó cô vào đại sảnh trước, bảo em gái thu ngân ở quầy lễ tân bố trí người đi mở cho mình một phòng bao, bật sẵn điều hòa.

Mấy phút sau, Tần Bân đi vào, theo sau anh ta là Quách Bằng Hải và hai người đàn ông tầm 40 tuổi mang bộ dạng "người tới không tốt" lấm thây.

Mất một giây thăng thốt, mặt mày Kiều Mộ hiện lên nét cười, tự nhiên thoải mái tiến lên chào đón: "Tần Bân, vị này là chủ tịch Quách đúng không nhỉ! Trước kia từng gặp một lần, em rất có ấn tượng."

"Để anh giới thiệu chính thức! Vị này là chủ tịch Quách Bằng Hải của tập đoàn Sang Thiên." Tần Bân choàng tay qua vai Kiều Mộ, tư thế rất thân mật: "Chủ tịch Quách, đây là bạn gái tôi - Kiều Mộ, bác sĩ khoa châm cứu tại bệnh viện đông y thành phố."

"Tôi còn rất rõ về bác sĩ Kiều đấy, nhưng cô ấy không biết tôi!" Quách Bằng Hải đưa tay ra, trong lời có ý: "Lúc bác sĩ Kiều ở nước ngoài, tôi hay đến Nhân Tế Đường để châm cứu."

Kiều Mộ cúi đầu, thờ ơ lướt mắt qua bàn tay đang giơ ra của Quách Bằng Hải, cô nắm hờ tay gã, môi lộ nét cười: "Xưởng dược của chủ tịch Quách sản xuất thuốc tây, nhưng lại thích đến Nhân Tế Đường châm cứu. Thế này là muốn "cả hai", hay bước tiếp theo chuẩn bị sản xuất thuốc đông y theo toa đây?"

Quách Bằng Hải cười lớn, đôi mắt nhỏ tí híp thành đường kẻ. Gã ta nhìn Tần Bân đầy thích thú, "Tần Bân à, ánh mắt của thằng ranh cậu quả nhiên không tầm thường! Bác sĩ Kiều có đầu óc kinh doanh thế này, thật khiến người ta bất ngờ đấy!"

"Chủ tịch Quách quá khen!" Khẽ vỗ vai Kiều Mộ với vẻ tự hào, Tần Bản nở nụ cười đưa ra đề nghị: "Đã gặp mặt, chi bằng ngồi chung một bàn nhỉ?"

Quách Bằng Hải giả bộ khách sáo, "Sao lại không biết xấu hổ quấy rầy chứ! Thế giới riêng của hai người, đám già chúng tôi không tham gia đâu."

Tần Bản mời lần nữa, giọng điệu nồng nhiệt: "Không thể nói lời như vậy! Tôi vốn định ngày mai tới Sang Thiên gặp ông, mời trước không bằng tình cờ gặp được."

"Gặp gỡ riêng không nói chuyện công việc nhé! Chủ tịch Quách, ông nói có phải không!" Mặt Kiều Mộ toát lên ánh cười khéo léo, cô lặng lẽ kéo tay Tần Bản: "Đâu có ai làm ăn như anh, tiền cơm cũng muốn tiết kiệm."

Quách Bằng Hải lại cười sang sảng, cặp mắt sắc bén nhìn Kiều Mộ chăm chăm: "Phép khích tướng của bác sĩ Kiều thế mà là "một mũi tên hạ hai con chim" đó! Xem ra tôi không thể không ăn bữa cơm này rồi!"

Tần Bản cúi xuống nhìn Kiều Mộ đầy cưng chiều, "Chủ tịch Quách đúng là nể mặt em!"

"Chúng tôi chủ tịch Quách thực tế hơn anh!" Kiều Mộ nửa thật nửa giả trêu đùa.

Đương khi nói chuyện, một chiếc Volkswagen Golf GTI màu đen chạy qua trước cửa nhà hàng. Cửa xe mở, Ngân Kiều từ bên ghế lái bước xuống, cô ta mặc một chiếc váy ôm mỏng màu đen ngang đầu

gối, kiêu dáng cổ chữ V khoét rộng, phô bày hết vóc dáng xinh đẹp, toàn thân và đôi mắt dường như biết phát sáng.

Nom quần dài và áo sơ mi mình đang mặc, Kiều Mộ không khỏi buồn cười.

Cho dù là yêu cầu công việc cũng không cần phải... gợi cảm thế này chứ?

Lát sau, Tiêu Trì xuống xe, bước chân vững vàng, không hề có dấu vết bị thương. Anh đã thay quần áo, quần tây đen thẳng thớm, áo sơ mi trắng tinh khiến anh trông càng cao lớn đỉnh đặc, dáng vẻ tinh tươm không dính tí tẹo hơi hướm lưu manh nào.

Ánh mắt Kiều Mộ hết mọc rễ, không tìm nổi mà tuần tra trên người anh. Tay áo sơ mi trắng xắn đến khuỷu tay, lộ ra hai cánh tay màu lúa mạch, rắn chắc và mạnh mẽ, cổ áo mở hai khuy trên cùng, hầu kết gợi cảm như ẩn như hiện, cực kỳ mê người.

Cô hờ hững nhìn anh, nhưng nhịp tim hơi tăng tốc, vô thức nuốt nước bọt, nụ cười thấp thoáng trong mắt.

Ước số hiệu chiến trong xương cốt của đàn ông đã được anh phát huy hết mức.

Làm như vô tình dời tầm mắt, để ý thấy Quách Bằng Hải cũng đang quan sát anh, lòng bàn tay Kiều Mộ đổ mồ hôi.

Đáng tiếc, bữa cơm tối nay e rằng ăn không ngon rồi.

"Anh cả Tàn!" Ngân Kiều thản nhiên ngó qua, đôi mắt đầy hứng khởi, giẫm trên đôi giày cao gót thướt tha bước vào đại sảnh, "Là anh thật này! Em còn tưởng mình nhìn nhầm!"

Tân Bân thăm kinh hãi. Song, chỉ sau một giây, anh ta lấy lại bình tĩnh, tỉnh bơ khẽ nhéo bả vai Kiều Mộ, nhướn mày mỉm cười: "Mấy năm không gặp, anh sắp không nhận ra em rồi! Vị này là?"

"Chồng em! Ba em cứ bảo không ai trông coi chuyện làm ăn, em tự ý cất nhắc trợ lí của ông lên một bậc, để anh ấy làm một thành viên của gia đình em, quản lý công việc kinh doanh!" Ngân Kiều nói như thật, đoạn quay sang khoác tay Tiêu Trì, kéo anh đến trước mặt Tân Bân, thân nhiên giới thiệu họ với nhau.

"Đã nhiều lần nghe cô ấy nhắc tới ông anh lớn là anh đây, hôm nay lần đầu tiên được gặp gỡ. Hân hạnh!" Tiêu Trì lịch sự đưa tay ra, "Tiêu Trì, trợ lí của tổng giám đốc Lương, nay là con rể của ông ấy."

Tân Bân gật đầu, nở nụ cười bắt tay với Tiêu Trì, "Vừa khéo, hôm nay tôi gặp được tổng giám đốc của công ti hợp tác bên này, không bằng cùng dùng bữa đi!"

"Vâng!" Xoay đầu nhìn Quách Bằng Hải, hai mắt Ngân Kiều lấp lánh: "Đây chắc hẳn chính là chủ tịch Quách ạ? Anh Tân hứng thú với xưởng dược của tập đoàn các ông lắm. Đúng lúc ba tôi cũng coi trọng, vốn muốn bảo tôi đến "ngáng bạc", không ngờ tình cờ gặp được thế này!"

Quách Bằng Hải nheo mắt, nhiệt tình bắt tay Ngân Kiều, "Bạn bè là bạn bè, làm ăn là làm ăn. Không phải cô Lương không có khả năng "ngáng bạc" đâu!"

"Có câu này của ông, vậy tôi có thể dày mặt kiếm cơm rồi!" Ngân Kiều cười thân thiện.

Kiều Mộ vẫn khoác tay Tần Bân, bí mật trao đổi ánh nhìn với Tiêu Trì, đáy mắt trong veo.

Hàn huyền một hồi, đám người rời bước tới gian phòng Thúy Liễu trên tầng 3 để tiếp tục.

Ngân Kiều giả làm con gái của tổng giám đốc một công ti ở thành phố C, cô ta chuyện trò vui vẻ với Tần Bân, đồng thời không "bỏ bê" Quách Bằng Hải.

Ngồi cạnh Tần Bân, Kiều mộ làm tròn bốn phận vai diễn bạn gái anh ta. Tiêu Trì cũng giống vậy, điềm tĩnh kiềm chế, như thể thật sự là ông chồng mới cưới của Ngân Kiều.

Bầu không khí trong bữa ăn nhìn thì rôm rả, nhưng mạch nước ngầm bên dưới đã khởi động. Quách Bằng Hải thăm dò khắp chốn, Ngân Kiều đối đáp linh hoạt, lại còn có sức nhắm vào Kiều Mộ, trong lời nói cất giấu những câu mang theo gai nhọn.

Rượu đã ngà ngà, di động Quách Bằng Hải có cuộc gọi, gã ta cáo lỗi, đứng dậy ra ngoài nghe máy.

Đến khu nghỉ ngơi cuối hành lang, gã ta dừng chân, ngoảnh đầu nhìn một lượt, xác định không có ai theo rồi mới nhỏ giọng: "Không ai nghe lén hay nhìn trộm, cậu chắc chứ?"

"Chắc chắn! Đã kiểm tra xung quanh đây, không phát hiện thấy xe của cảnh sát, cũng không phát hiện đối tượng khả nghi." Bên tai truyền tới giọng nói nơm nớp của cấp dưới, "Chúng tôi lập tức tra xét tiếp!"

"Đi đi!" Quách Bằng Hải cúp máy. Quay lại nhìn hành lang trống vắng, gã ta nhíu mày ngồi xuống ghế nghỉ.

Lúc sau, di động nhận được một tin nhắn Wechat. Mở ra đọc, Quách Bằng Hải không nhịn nổi, bấm một phát vào tay vịn sofa.

Sự sắp xếp tối nay, trước đó Tần Ân không hề biết. Có người bám theo suốt quãng đường sau khi anh ta tới bệnh viện đông y rồi đến bệnh viện số Hai.

Mọi bằng chứng đều cho thấy anh ta và con ranh của Nhân Tế Đường kia là một đôi.

Gã họ Tiêu và cô nàng họ Lương ấy cũng không phải cảnh sát. Trước khi phía cảnh sát tiến hành bắt giữ lão Lưu, nghe đâu toàn bộ những kẻ lên núi hôm đó bị thương nặng hết. Nếu gã họ Tiêu tham gia hành động thì tuyệt đối không có khả năng nhanh nhẹn không khác gì người bình thường thế kia, chẳng nhìn ra một tí tí dấu vết bị thương.

Tin tức vừa rồi của thuộc hạ gửi tới đã chứng thực họ là vợ chồng, là con gái và con rể của gia đình mấy đời thân thiết với nhà họ Tần thật.

Ngoài việc không lý giải nổi nguyên do họ xuất hiện ở bệnh viện số Hai, làm sao lại quen biết với em gái của Hoàng Linh, vì có gì Nhân Tế Đường có chó nghiệp vụ, thì những cái khác đều rất kín kẽ.

Bàn tay gác trên đùi Quách Bằng Hải búng vài cái theo bản năng, nhớ tới chuyện bán xướng được là ý của Trương Lương Nghiệp; còn cảnh khuyến bị gã ta xem như bằng chứng, chủ nhân trước đây của nó từng lên mạng tìm kiếm người nuôi. Hai mắt gã ta bắn ra ánh sáng lạnh lẽo.

Chuyện này do gã bố trí từ đầu chí cuối. Đôi vợ chồng kia đã bị gã ta coi là cảnh sát, cái gọi là chứng cứ khác, có làm giả cũng dễ ợt.

Gã ta đang định đứng dậy, điện thoại lần nữa reo. Trong giọng nói của đàn em lộ vẻ luống cuống và hoảng hốt: "Tổng giám đốc Trương muốn nói chuyện với ngài ạ."

"Đưa máy cho hắn!" Quách Bằng Hải ngồi lại, một lớp băng giá bao phủ trên mặt.

Bên tai im ắng mất mấy giây, tiếng Trương Lương Nghiệp vang lên, then quá hóa giận: "Đây là ông muốn ép tôi vào đường cùng hả!"

"Lương Nghiệp, anh em bao nhiêu năm, một đao chú cho ông anh này mới đủ tàn nhẫn!" Quách Bằng Hải cười lạnh: "Đừng tưởng hợp tác với cảnh sát thì có thể gột sạch bản thân. Con thuyền này mà chìm, chú cũng chớ nghĩ đến việc tiêu diêu tự tại."

"Tôi không hợp tác với cảnh sát, người luôn muốn dứt ra là ông! Khương Bán Hạ là người của ông, rồi Lưu Triển Bằng, ngay cả cái thằng Lí Thành An ăn hại cũng do một tay ông bồi dưỡng nên. Tuy chẳng được việc, nhưng tôi có nghi ngờ ông không!" Trương Lương Nghiệp nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nghi ngờ gì tôi! Đã thế nói hết ra đi, chúng ta cũng dễ dàng tính từng khoản." Quách Bằng Hải thoáng ngừng lời, gã ta đứng lên lộ đầu liếc qua hành lang, cất lời châm chọc: "Hồi đó, Khương Bán Hạ là quà chú tặng anh mà! Trương Dương đi chơi, chú bảo anh nó mất tích. Kết quả con gái tôi là mất tích thật! Chú được đấy!"

Đầu giây bên kia lại yên lặng, kèm theo đó là một tiếng "tút", cuộc gọi bị ngắt.

Con người Quách Bằng Hải tối đi. Gã nhìn màn hình di động một lúc, rồi giờ một dãy số, ấn phím gọi. Bên kia vừa bắt máy, gã nói luôn: "Bằng mọi giá cũng phải cho nó gục, nhất định phải đoạt trước cảnh sát. Thất bại nữa đừng trách tôi không khách sáo!"

Cúp máy, Quách Bằng Hải cúi kính dựa vào lưng ghế, nhéo mạnh hai đầu lông mày.

Ví thử tìm mãi không thấy chứng cứ, hết thời gian bao lãnh một năm là gã ta có thể ra nước ngoài thành thời tự do. Trương Lương Nghiệp ắt phải chết!

Trở vào gian Thúy Liễu, mọi người đã ăn uống gần xong. Quách Bằng Hải lấy cốc rượu bốc lên đầu nên rời khỏi bàn tiệc trước.

Tần Bân và Kiều Mộ đứng dậy tiễn khách với thái độ thân mật.

Ngân Kiều tiện thể kéo Tiêu Trì cùng tiễn Quách Bằng Hải xuống lầu.

Đưa mắt theo xe gã ta chạy xa dần. Bầu không khí đột nhiên trở nên tĩnh tế. Ngân Kiều liếc xéo Kiều Mộ, cố ý xích lại gần Tiêu Trì, thấp giọng: "Đầu cắm đầy sừng, đừng bảo em không nhắc anh!"

Tiêu Trì lạnh lùng lườm cô ta một cái, anh mở tin nhắn mới nhận được, toan nhắc chân rời đi. Quách Bằng Hải muốn giết Trương Lương Nghiệp, bọn chúng cắn nhau càng dữ dội thì càng có lợi với họ.

"Gượng đã!" Mặt Tần Bân chợt biến sắc, dứt khoát cản đường anh: "Tôi có chuyện cần nói!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 52

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'ANH KHÔNG SỢ LỖ VỐN À?'

Ngân Kiều choáng với thái độ hùng hổ của Tàn Bân. Sau khi sực tỉnh, cô ta không kiềm chế nổi cơn tức, nheo mắt nhìn chòng chọc Kiều Mộ, lạnh lùng xen ngang: "Ban nãy nghe tổng giám đốc Tàn nói, đã chuẩn bị đám cưới, cô dâu không phải là bác sĩ Kiều đây chứ?"

Kiều Mộ quay sang đón nhận ánh nhìn của Ngân Kiều, đôi mắt đen láy không mảy may xao động, chỉ khẽ nhấp môi, chẳng tiếp lời.

Cô sẽ không mất tỉnh táo thế đâu. Để có thể "tình cò" gặp được mình và Tàn Bân ở đây, Quách Bằng Hải ắt đã làm rất nhiều việc trước đó. Đương nhiên, công việc của tổ trọng án bọn họ cũng rất nhiều, bằng không sẽ chẳng chọn cách tiếp xúc trực diện.

Hiện tại, tuy Quách Bằng Hải đi rồi, nhưng không ai dám đảm bảo gã ta có để người lại, âm thầm quan sát hay không.

Sang Thiên từng sống bao nhiêu năm, nay toàn bộ tầng lớp cấp cao của tập đoàn, kẻ chết thì đã chết, bị bắt thì đã bị bắt, riêng gã ta

vẫn ung dung tự tại, có thể thấy được thủ đoạn của người này vô cùng tài giỏi. Cần thận bình tĩnh mới là thượng sách.

Nghĩ thế, Kiều Mộ kéo tay áo Tần Bân, cố tình dịu giọng: "Ông đang đợi ở nhà đấy! Em hiểu anh có lòng muốn tốt cho cô ấy, nhưng người ta là vợ chồng mà!"

Tần Bân nghe ra ẩn ý sâu xa trong lời Kiều Mộ, lồng ngực anh ta nghẹn lại, nhưng thái độ vẫn cứng rắn: "Chỉ nói hai câu thôi, hai em đợi ở đây đi!"

Ánh mắt Tiêu Trì dừng trên mặt Kiều Mộ một giây, rồi anh thoáng mím môi, bước thẳng xuống bậc thềm.

Đã có người đe dọa sự an toàn của cô và ông nội, nếu không bắt ngờ thì kẻ này chắc là Quách Bằng Hải.

Đình nghỉ chân của Phẩm Thúy Trai được bài trí vô cùng yên tĩnh, những cây gạo cao ngất, những dãy bồn hoa san sát, hương thềm tỏa lan.

Đi xa hơn chút, nghe thấy tiếng bước chân của Tần Bân tới gần, Tiêu Trì tức tốc cất vẻ khó chịu, thong dong quay người: "Tổng giám đốc Tần muốn nói gì với tôi?"

Tần Bân nghiêng rằng, lửa giận trong lồng ngực cuộn cuộn phun trào. Anh ta áp sát, vẽ thù địch bao trùm trên mặt: "Tôi không quan tâm anh tiếp cận Kiều Mộ với mục đích gì. Nếu còn xảy ra chuyện như trưa này lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không nể nang đâu!"

"Trưa nay đã có chuyện gì?" Tiêu Trì sửng sốt hỏi ngược lại, khóe miệng nhếch lên độ cong nhàn nhạt như cười như không, "Anh là bạn trai cô ấy chứ không phải tôi!"

Tần Bân ghen hòng, túm lấy cổ áo của Tiêu Trì, trợn mắt: "Anh có ý gì?"

Tiêu Trì nhìn xuống cánh tay của Tần Bân trong giây lát, đoạn bình thản ngắt đầu: "Tôi nói, anh là bạn trai cô ấy! Điều này có gì không đúng sao?"

Nhất định Kiều Mộ không mong tuồng kịch tối nay đã sắp hoàn thành lại bị hỏng. Giọng điệu này, anh nhận.

Tần Bân hậm hực buông ra, khuôn mặt lạnh tanh, phát tay áo bỏ đi.

Trước cửa tiền sảnh, Ngân Kiều nom rõ cảnh tượng ấy. Cô ta giận dữ cảnh cáo Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, cô muốn chơi cũng được nhưng đừng nhắm vào anh ấy! Bằng không chớ trách tôi không biết điều!"

"Cảm ơn đã nhắc nhở!" Kiều Mộ dừng dừng như sương mù, tầm mắt liếc khuôn mặt Tần Bân một cái, xuyên qua ánh sáng mờ tỏ, lặng lẽ nhìn vào mắt Tiêu Trì. Đôi con ngươi hiện ra một nét cười chẳng dễ phát hiện. Thấy vậy, Ngân Kiều điên tiết đến suýt nghiêng vỡ cả răng. Cô ta sai bước xuống bậc thềm, đi lấy xe.

Kiều Mộ khẽ cười, cũng theo sau, thông thả đi tới đón Tần Bân.

Hắn là Tiêu Trì hiểu được dụng ý của cô. Về phần Ngân Kiều, cứ để cô ta nổi giận một lần cũng tốt.

Lên xe, cách kính cửa sổ, Kiều Mộ nhìn Tiêu Trì đang đi thẳng về phía bên này, cô thoáng bặm môi, nỗ máy nhấn ga.

"Người ta cũng đã chuẩn bị đám cưới rồi, còn nhìn cái nỗi gì!"
Ngân Kiều cười khẩy một tiếng, bật dụng cụ kiểm tra xem trên xe có bị gắn thiết bị nghe lén hay không.

Hai đầu lông mày trĩu xuống, tay Tiêu Trì xiết thành nắm đấm, rồi dần dần thả ra. Kiều Mộ không phải người như vậy, anh tin cô.

Có kết quả, cảnh báo được dỡ bỏ. Ngân Kiều tắt dụng cụ, khởi động, cho xe chạy, "Anh không sao chứ? Em đưa anh đến bệnh viện xử lí vết thương."

"10 phút trước, một tên đàn em của Quách Bằng Hải đã chết trong khu vực Trương Lương Nghiệp đang ẩn náu. Tối nay, chúng ta tạm thời không tham gia hành động, tránh để lộ thân phận." Tiêu Trì nghiêng rằng, "Thông báo cho đội điều tra hình sự 2, kiểm tra giám định ADN nghi phạm đã để lại trong vụ án giết người 15 năm trước với kẻ được tìm thấy tại hiện trường vụ án tối nay, xem có trùng khớp không. Vụ này rất quan trọng!"

Di thư của Khương Bán Hạ viết rõ ràng, nói rằng Trương Lương Nghiệp là hung thủ. Nhưng ADN của nghi phạm lưu lại khác hoàn toàn với kết quả giám định của Trương Dương. Thời gian này, Tiểu Cửu đã thu thập ADN của con cái một số nghi can khác đã chết, kết quả cũng không trùng khớp.

Nếu không phải Khương Bán Hạ trả thù sai đối tượng, thế thì hung thủ thật sự là Quách Bằng Hải chứ không phải Trương Lương Nghiệp.

"Rõ!" Ngân Kiều buồn bực đeo tai nghe lên. Lúc sau, cô ta quay sang nhìn anh và nói: "Không cứu nổi Dương Thiên Lộc, anh ta đã chết rồi!"

Tiêu Trì nhéo hai đầu lông mày, móc bao thuốc, anh rút một điếu đưa vào miệng, "Thông báo cho Tiểu Cửu, phân tích camera thật kỹ, xem xem ngoài Trương Lương Nghiệp, có phải Quách Bằng Hải cũng ở hiện trường lúc ấy không?"

Một nhà bốn người bị giết, trước đó hàng xóm đều không hay biết gia đình họ sắp di dân. Ai có thể ngờ được họ bị chặn trên đường ra sân bay, chết rồi còn bị đem chôn tại sau vườn ở quê nhà.

Người này có xích mích trong làm ăn với Quách Bằng Hải. Với sự ăn ý giữa Quách Bằng Hải và Trương Lương Nghiệp, gã ta chắc chắn sẽ có mặt ở hiện trường khi ấy, chỉ huy đàn em tiêu hủy chứng cứ.

"Quách Bằng Hải có tính cảnh giác rất cao. Muốn lấy được ADN của gã để giám định, khó ghê đi được." Lửa giận của Ngân Kiều lại bốc lên, cô ta vòng về chủ đề cũ: "Anh Trì à, anh có thể tỉnh táo chút không hả? Cô ta chính là kẻ lừa gạt đùa giỡn tình cảm đó!"

"Bớt chỗ mồm vào chuyện riêng của tôi đi!" Tiêu Trì đánh mặt, từ kẽ răng phun ra hai chữ chắc nịch: "Dừng xe!"

Ngân Kiều cứng họng, miễn cưỡng tấp xe vào lề đường: "Cô ta làm thế, em nói tí cũng không được à!"

Tiêu Trì chẳng buồn đoái hoài tới Ngân Kiều. Xuống xe, anh rảo bước chặn một chiếc taxi gần đấy, trở lại nhà hàng.

Thay bộ quần áo của nhân viên phục vụ, anh xuống lầu. Người của Quách Bằng Hải sai tới đang lượn lờ trong đại sảnh, rành rành là đang bám đuôi.

Theo lối cửa sau, Tiêu Trì ra ngoài, ngồi lên xe Thạch Đầu lái đến, xuất phát tới phòng chỉ huy tạm thời của tổ trọng án. Trương Lương Nghiệp đã giết người của Quách Bằng Hải cử đi, lần nữa chạy thoát ngay dưới mí mắt họ. Lão Lục tìm thấy ở chỗ Trương Lương Nghiệp ẩn náu một thẻ sim điện thoại, ngoài ra không thu được gì khác.

Chân đau đến nỗi khó chịu, thức đến nửa đêm, Tiêu Trì thực tình chống đỡ hết nỗi, anh dặn dò Tam Nhi một tiếng, sau đấy cắn điều thuốc, mở cửa rời đi.

Giờ này, Kiều Mộ đã ngủ. Đêm nay Tần Bản đương nhiên sẽ ở lại Nhân Tế Đường. Nhưng anh vẫn muốn gặp cô một lát, hỏi xem có đúng cô bị người ra uy hiếp không?

Lấy di động, còn chưa giở số của Kiều Mộ thì cửa nhỏ chợt mở ra, bóng dáng cô xuất hiện dưới ánh đèn, đi thẳng về phía này.

Tiêu Trì quan sát một lượt qua kính chiếu hậu, sau đó anh mở cửa bước xuống.

"Nửa đêm nửa hôm đến làm trộm hả?" Ngồi vào ghế lái, Kiều Mộ đóng cửa xe, để hộp cấp cứu lên ghế phụ, bình thản cho xe chạy.

Tiêu Trì đổ ập trên ghế sau, nở nụ cười nhàn nhạt: "Đến trộm người!"

Trong mắt Kiều Mộ nhuộm ánh cười, cô thoáng liếc anh qua gương chiếu hậu, nghiêm túc kể cho anh nghe chuyện Trương Lương Nghiệp nhờ Tần Bản trông nom Trương Dương.

"Bọn anh đã nắm được tình hình này trưa nay! Lão không ở thành phố C, sở dĩ nhờ Tần Bản, đại khái là hy vọng Trương Dương

tránh xa khỏi tầm mắt của Quách Bằng Hải." Tiêu Trì biếng nhác nằm ra ghế sau, lim dim mắt thư giãn: "Chuyện Trương Dương liên lạc với Trương Lương Nghiệp bằng Weibo, là Quan Công sắp xếp một cách có chủ ý, mục đích để khiến Quách Bằng Hải sinh nghi."

Kiều Mộ lặng im, thầm cảm thấy may mắn không nói chuyện này lúc tối nay, "Mục đích của các anh đã đạt được. Ví thử buổi trưa, Trương Lương Nghiệp không nghe theo người nọ tự sát, cứ trốn thật kỹ thì sẽ không lo bị tóm được phải không anh?"

"Lão "cáo già" lắm! Bọn anh thông qua tín hiệu định vị cài đặt trong di động của lão, tóm hụt hai lần rồi!" Nói đến đây, Tiêu Trì cố ý ngừng một chốc mới nói tiếp, "Em cho rằng lần này Tần Ân tới, thật sự là vì em à?"

"Tất nhiên không phải, xưởng được Sang Thiên đình công, công nhân đều om sòm sắp lật tung Trời!" Kiêu Mộ khẽ cười "xùy" một tiếng, "Hiện tại các hoạt động của xưởng được đã ngừng trệ hoàn toàn, nên nóng lòng tìm người tiếp quản sắp xếp ổn thỏa cho người lao động. Công ti của Tần Ân là đối tượng thu mua lí tưởng nhất, điều này khỏi phải nghi ngờ."

Nếu chỉ xuất phát từ mục đích thăm dò, Quách Bằng Hải không nhất thiết phải tự mình ra mặt, mạo hiểm lớn như vậy. Tài khoản của Sang Thiên và tài khoản tư nhân của gã ta đã bị đóng băng, gã ta muốn trốn ra nước ngoài, thứ duy nhất thiếu chính là tiền. Tần Ân chạy ngay đến trước hòng súng, đã trở thành con mồi đi săn của Quách Bằng Hải.

Tiêu Trì thoáng ngẩn người, từ cổ họng tràn ra tràng cười vui vẻ: "Nói thật, anh rất cảm ơn hấn đã đuổi sạch những tên yêu thích em

mấy năm qua. Em thông minh thế này, ở lại bên anh là thích hợp nhất rồi!"

Kiều Mộ nhướn môi, không đáp lời.

"Bọn anh cũng đã khóa chặt điện thoại của Tần Bân. Địa hình khu vực Trương Lương Nghiệp đang trốn cực kỳ phức tạp, phải điều tra từ từ." Tiêu Trì mở khóa di động, đọc tin tức vừa nhận được, đoạn anh nói tiếp: "Bọn anh đã triển khai bảo vệ Trương Dương. Hết đêm nay, chắc Quách Bằng Hải sẽ không nhắm vào em nữa đâu."

Nhớ tới tin nhắn ban trưa, Kiều Mộ khẽ nhấp môi: "Sau khi Hoàng Viện tỉnh, em muốn để con bé tạm thời rời khỏi Lâm Châu, đợi vụ án này kết thúc hẳn, hẵng đón con bé về."

"Để anh thu xếp việc này, em không phải bận lòng." Tiêu Trì nhìn bên ngoài cửa sổ xe, chậm rãi ngồi dậy.

Đạp xe vào bãi đỗ của chung cư, Kiều Mộ đi xuống, lượn qua đầu xe, xách hộp cấp cứu trên ghế phụ, tiếp đó mở cửa ghế sau, chìa tay về phía anh: "Đưa tay cho em!"

Tiêu Trì mỉm cười, nắm lấy tay cô. Anh nhìn đau bước xuống. Lăn lộn cả một ngày, chân cũng sắp không phải của mình nữa rồi. Kiều Mộ không nén nổi, cũng cười: "Chẳng phải bảo không coi anh ta là đối thủ à! Gấp thế mà anh còn có thời gian thay quần áo."

"Anh không thể để em mất mặt được." Tiêu Trì choàng tay lên vai Kiều Mộ, giao cho cô trọng lượng của nửa cơ thể, "Nếu anh ăn mặc bừa bãi đến đó, có khi hi vọng của anh ta lại sống dậy thì sao."

"Chống chế!" Kiều Mộ khóa xe, dìu anh chậm rãi lên lầu, "Đau lắm hả anh?"

"Vẫn ổn. Phải cái chân bị sưng, quần chật quá nên khó chịu."
Tiêu Trì nghiêng đầu hôn cô, khóe môi anh nhếch lên nụ cười xấu xa: "Anh mặc thế này nom đẹp trai lắm, đúng không!"

"Thường thôi!" Kiều Mộ đáp tỉnh bơ.

Thoáng sững sờ, rồi anh vui sướng cười ra tiếng: "Vậy em còn nuốt nước miếng."

"Buồn nôn được chưa!" Kiều Mộ chẳng nể nang anh tí nào.

Tiêu Trì cười to. Lên lầu, anh đứng thẳng dậy, lấy chìa khóa mở cửa. Vào phòng, anh liền nhấc cô lên cánh cửa, híp mắt đầy nguy hiểm, "Lúc ở đội điều tra hình sự, là em sợ hay bởi lý do nào khác mà chủ động như vậy?"

Kiều Mộ ngược mặt, khẽ mỉm cười: "Sợ quá đấy..."

"Đã có ai cho em biết chưa, lúc em nói dối, mắt em đẹp cực kỳ!"
Tiêu Trì cúi xuống hôn lên môi cô, cười bảo: "Không nói cho anh biết nguyên do thật là anh tự tìm đấy."

Kiều Mộ giơ tay, thêm sức đẩy anh ra, "Thay thuốc trước đã, chân anh lại chảy máu rồi kìa!"

Nụ cười trên miệng Tiêu Trì dần đậm hơn. Anh tạm buông tha cô, lê chân vào phòng khách, ngồi xuống.

Không những chảy máu mà vết thương có lẽ đã nứt toác.

"Ổng quần này nhỏ quá! Anh tháo dây lưng đi, em cởi quần cho anh!" Đặt hòm thuốc xuống, Kiều Mộ ngồi vào chiếc ghế nhỏ trước sofa.

Tiêu Trì "Ờ" một tiếng, ngoan ngoãn làm theo. Cởi quần xong, tranh thủ lúc cô xử lý vết thương, anh khom người mở ngăn kéo bàn trà, lấy ra một cái hộp nhỏ để bên cạnh hòm thuốc.

Món quà này, vốn phải đem tặng khi cô thối nền hôm ấy mới hợp cảnh, kết quả bỏ ở nhà, về rồi thì anh mệt quá, quên bém mắt.

"Lần này là gì đây?" Kiều Mộ nghiêng mắt ngó quá, cất lời trêu chọc: "Anh không sợ lỗ vốn à?"

"Gan anh lớn, lỗ cũng cam tâm tình nguyện." Tiêu Trì giật hai đầu lông mày, uể oải tựa vào gối dựa, khép hờ mắt nhìn cô: "Có chuyện gì cấp bách khiến em đợi đến nửa đêm không ngủ vậy?"

Kiều Mộ thoáng ngừng tay, thản nhiên đáp: "Trước khi chưa bắt được Quách Bằng Hải, thời gian này chúng ta đừng gặp nhau nhiều."

"Có kẻ đe dọa em?" Phút chốc, nụ cười trên mặt Tiêu Trì tan biến, quả nhiên anh đoán không sai.

Kiều Mộ khẽ gật đầu: "Ông nội vô cùng quan trọng đối với em!"

"Anh nghe em!" Tiêu Trì từ từ ngồi lên, anh đưa tay vuốt ve má cô, gian nan mở miệng: "Đã có kết quả hóa nghiệm của Hoàng Viện!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 53

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'CÁI ĐÓ CŨNG LÀ TÙY NGƯỜI ĐẤY!'

Tim Kiều Mộ thất lại, cô ngây ngốc ngẩn đầu: "Có cai được không anh?"

Cô bé xảy ra chuyện ngay dưới mắt mình nên Kiều Mộ không thể thoái thác trách nhiệm.

"Mặc dù dùng một lần liền nghiện, nhưng can thiệp kịp thời, chắc hẳn không quá đáng ngại! Con bé ghét nhất chính là điều này." Tiêu Trì thở dài, tự trách lẫn: "Bọn anh cũng có sơ suất trong công tác, anh đã viết kiểm điểm cho sếp phó Lương rồi!"

Bỗng nhiên Kiều Mộ không biết nên nói gì. Từ Phạm Thúy Trai về, cô cứ bồn chồn suốt, cứ cảm thấy mục đích tối nay họ tiếp xúc trực diện với Quách Bằng Hải không đơn giản. Cơ mà cô đã quên hỏi chuyện này.

Tiêu Trì nhéo má Kiều Mộ, im lặng hồi lâu.

Hiện giờ Hoàng Viện vẫn chưa tỉnh, sếp phó Lương đã trưng cầu ý kiến chuyên gia cai nghiện của tỉnh. Đối phương nói trước tiên

quan sát đã, nếu phản ứng không quá mạnh thì bố trí bác sĩ tâm lý cho cô bé càng sớm càng tốt, đồng thời tuyệt đối bảo mật.

Cô bé đang trong thời kỳ phản nghịch, để bạn bè biết mình nghiện ngập ở tuổi này là một tai họa lớn khỏi phải nghi ngờ.

"Quách Bằng Hải đang nóng lòng muốn bán xưởng dược. Tối nay bọn anh và gã ta chạm trán trực tiếp là tính toán tiếp tục mạo danh con gái, con rể của vị tổng giám đốc Lương kia, ra giá cao khiến gã đẩy nhanh tốc độ ra nước ngoài đúng không?" Kiều Mộ thở phào một hơi, cầm bông tăm cẩn thận làm sạch máu của vết thương.

Trời nóng, ống quần chật, một vài chỗ trên vết thương đã mưng mủ.

Tiêu Trì gạt đầu, nhin đau cười đáp: "Em yên tâm, cuối cùng xưởng dược chắc chắn sẽ rơi vào tay Tần Ân thôi! Sang Thiên là doanh nghiệp tư nhân, chủ tịch "đỏ" rồi, quyền cổ đông không bị giảm hết đâu."

"Ghen à?" Kiều Mộ mạnh tay hơn, cô dùng sức nặn bỏ mủ ở chân mạnh, "Anh đã thành chồng người khác rồi, em có nên ghen tí không nhỉ?"

Đau đến nhe răng, Tiêu Trì không ngớt cười khổ: "Em biết ghen sao?"

Khẽ nhướn mày mấy cái, Kiều Mộ không trả lời. Nặn sạch mủ, cô dùng bông tăm tỉ mỉ bôi thuốc bột lên vết thương.

Bằng bó lại cho anh xong, cô đứng dậy đi rửa tay. Khi trở ra đã hơn 4 giờ sáng.

Tiêu Trì chưa ngủ, anh gác chân lên bàn trà, tay cầm di động, chăm chú nhìn màn hình. Kiều Mộ ngồi xuống, ló đầu liếc qua, đoạn cô lấy đi điện thoại trong tay anh, "Ngân Kiều cố ý mặc gợi cảm như vậy ạ?"

"Ban đầu không nghĩ tới phải tiếp xúc thẳng mặt, trước khi xuất phát bất ngờ nhận được mệnh lệnh, có lẽ cô ta muốn "dìm hàng" em!" Tiêu Trì ngẩng đầu, trong ánh mắt ẩn giấu vẻ nóng bỏng sâu lắng: "Ghen thật à?"

Đáy mắt Kiều Mộ dâng lên nét cười, cô không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận: "Đi tắm rồi ngủ thôi! Sắp sáng rồi!"

Tiêu Trì duỗi một cánh tay, vòng qua eo Kiều Mộ, ôm lấy cô. Lồng ngực anh dán sau lưng cô, khẽ cười ra tiếng: "Mở quà trước đã!"

Kiều Mộ đáp "vâng". Lấy hộp quà kia qua, cô mỉm cười mở nắp.

Một cây trâm màu đen nằm giữa lớp vải lụa trắng, không quý giá, thậm chí cũng chẳng đáng tiền, nhưng chạm trổ vô cùng tinh xảo. Hoa mai sống động như thật, cánh hoa mịn màng và sáng bóng.

Cầm lên ngắm kĩ một lượt, để ý thấy trên cây trâm có khắc năm chữ nhỏ theo thể Thảo: 'Tặng Ngô Ái Kiều Mộ' (Tặng Kiều Mộ tôi yêu). Phút chốc, trái tim cô mềm nhũn hóa thành nước, "Anh chuẩn bị bao giờ vậy?"

"Lần đầu tiên em đến nhà anh!" Tiêu Trì giơ tay rút cây trâm đang cài trên tóc Kiều Mộ, rồi lại ôm cô: "Về sau, chỉ được cài cây trâm này, cất cây trâm Kiều Huy tặng em đi!"

Kiều Mộ từ từ quay người, cúi đầu nắm lấy tay anh.

Tay anh thô ráp lắm, kẽ ngón cái và ngón trỏ, hai cạnh ngón trỏ, lòng bàn tay bên trái toàn những vết chai rất sâu. Cô chưa từng nghĩ tới, đôi bàn tay này, ngoài cầm súng còn có thể khắc nên cây trâm đẹp để nhường ấy.

"Em thích không?" Tiêu Trì thơm má cô: "Làm đẹp hơn Kiều Huy nhiều, nhỉ?"

Đặt cây trâm xuống, Kiều Mộ xoay đầu lại, hơi vênh khóe môi: "Anh ấy là anh trai em mà! Anh còn đến mức này cơ đấy!"

Thoáng ngẩn ra, tiếp đó không nhin nổi, anh bật cười: "Quá ấy chứ, cậu ta cũng là đàn ông!"

Nụ cười bên môi Kiều Mộ dần đậm thêm, cô đẩy anh ngã trên ghế, nhướn mày: "Tần Bân đã nói gì với anh?"

"Cảnh cáo anh để em gặp nguy hiểm nữa thì anh ta sẽ không khách sáo!" Tiêu Trì ôm eo Kiều Mộ, nắm ngón tay lùa vào mái tóc mềm mượt của cô, híp mắt đầy thỏa mãn: "Anh tưởng hẳn nhất định cũng sẽ nói gì đó với em, cứ ngỡ tối nay không thể gặp em rồi!"

"Anh ta chẳng nói gì với em cả!" Kiều Mộ gồng lên ngực anh, ngáp ngủ, "Ngân Kiều thì cảnh cáo em không được đùa giỡn tình cảm của anh."

Lòng ngực Tiêu Trì khẽ phập phồng, anh cười ha hả.

Kiều Mộ xem đồng hồ đeo tay, đoạn ngồi dậy bảo anh đi tắm rửa. Thức gần một đêm, hai mắt cũng mở hết nổi.

Tiêu Trì "ừ" một tiếng. Anh ôm cô ngồi lên, dịu dàng hôn trán cô một cái, rồi lê chân đi tắm.

Thứ Sáu, Kiều Mộ không phải trực ban, nhưng cũng không thể ở đây quá lâu. Thu dọn hòm thuốc xong xuôi, đợi anh ra, cô đứng dậy bước tới: "Trên người anh có vết thương, cẩn thận anh nhé!"

"Ừ!" Tiêu Trì kéo cô vào vòng ôm, nồng nàn hôn sâu một hồi mới bịn rịn buông cô, "Em cũng vậy! Nhớ mang theo điện thoại cũ để anh kiểm tra định vị của em mọi lúc!"

Đôi lông mày Kiều Mộ cong lên, cô lùi lại hai bước, khẽ khàng mở cửa, ra ngoài.

Buổi trưa, rốt cuộc Hoàng Viện cũng tỉnh. Bệnh viện gọi điện tới, thông báo cho Kiều Mộ rằng chiều nay cô có thể đến thăm.

Cất di động, mặt ủ mày chau, Kiều Mộ giải thích ngắn gọn tình hình với ông nội.

Ông nội thở dài thườn thượt, mấy lần toan nói lại thôi, sau cùng ông lặng im.

"Là cháu sơ ý, con bé bị ép nghiệm ma túy. Hi vọng chuyên gia bên Tiêu Trì mời tới sẽ có cách làm cho con bé sinh ra cảm xúc kháng cự về mặt tâm lý." Kiều Mộ xoa đầu Liệt Phong, thâm tâm cô rất khó chịu.

"Cũng chỉ có thể nghĩ vậy! Đám mất dạy này, cứ phải đem đi bắn bỏ bằng hết!" Ông nội nghiến răng căm giận.

Đang chuyện trò, Tần Bân từ ngoài bước vào, xách theo một túi đầy quả vải.

Kiều Mộ nhận lấy, mang vào bếp. Thấy dì Lưu đã nấu xong cơm trưa, cô gọi điện bảo Hứa Thanh San cùng ông nội Hứa sang ăn

cơm.

Buổi chiều đến thăm Hoàng Viện, tinh thần cô bé khá ổn, bệnh viện đã đồng ý với yêu cầu chuyển viện, tối nay thì đi.

Kiều Mộ biết Tiêu Trì sẽ theo xe qua đây, vốn muốn đi cùng anh, nhưng cân nhắc tới hình hình trước mắt, cô đành thôi.

Sáng thứ Hai, một vụ án mạng nữa lại xảy ra tại Lâm Châu. Vòng tròn bạn bè toàn ảnh hiện trường đẫm máu, lòng người rất hoang mang.

Cũng không rõ là ai phao tin nói Lâm Châu có một tên sát nhân điên cuồng, thoáng chốc tất cả mọi người đều chuyển nhau tin tức: đừng ra ngoài sau 7 giờ tối.

Vừa chăm cứu cho bệnh nhân, vừa nghe họ kể lại tình hình người chết lần này, Kiều Mộ không khỏi lo lắng cho Tiêu Trì.

Từ sớm thứ Bảy đến giờ, anh chỉ gửi tin nhắn cho cô vào buổi sáng, còn thời gian khác thì chẳng thấy gì.

Chiều, hết giờ làm, Tần Bân phải đi. Kiều Mộ lái xe tiễn anh ta.

"Kế hoạch thu mua xưởng thuốc sẽ tiếp tục. Lần sau đến, anh tới nghỉ luôn ở Nhân Tế Đường nhé!" Tần Bân nghiêng đầu, tầm mắt rơi trên sườn mặt cô, thản nhiên nói: "Anh không mong em gặp chuyện, cũng không mong ông nội xảy ra chuyện."

"Cảm ơn anh." Kiều Mộ tập trung nhìn đường, khuôn mặt không có quá nhiều cảm xúc, cô đáp: "Nói ra thì em thực sự phải cảm ơn anh, không chỉ có lần này!"

"Thật lòng hả?" Tần Bân lộ vẻ tươi cười, thở phào một hơi, "Nghe được những lời này từ miệng em, khó lắm nhá!"

"Em khó chơi cùng vậy sao?" Kiều Mộ khẽ lườm Tần Bân, giọng điệu mát mẻ: "Cái đó cũng là tùy người đấy."

Tần Bân thả lỏng, thuận miệng đùa: "Nói chuyện với em phải có trái tim khỏe, kéo dễ tức chết lắm!"

Đáy mắt Kiều Mộ thấp thoáng ánh cười, cô chuyên chú lái xe tiếp.

Lâm Châu đã vào tháng 7, không khí ngày càng oi bức, thời tiết cũng bắt đầu trở nên khác thường. Lúc ra khỏi cửa, Trời hãy còn trong xanh, xe mới rời khỏi nội thành đã nổi gió lớn, mây đen ùn ùn giăng kín.

Trên đường cao tốc, Kiều Mộ vô tình phát hiện phía sau có chiếc xe cứ bám theo suốt, trong lòng cô dâng lên một dự cảm xấu.

Đeo tai nghe, gọi về Nhân Tế Đường, ông nội không trả lời điện thoại. Gọi cho Hứa Thanh San mới biết ông dẫn Liệt Phong đi chơi cờ cùng ông nội Hứa, cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm.

Lòng nhẹ nhõm, Kiều Mộ ngó vào gương chiếu hậu, lạnh lùng liếc chiếc xe đằng sau, khẽ nhắc Tần Bân: "Anh ngồi cho vững, mưa to đến nơi rồi!"

Sắp mưa, nhưng hãy còn cách sân bay một quãng xa, ngộ nhỡ bị tắc đường lỡ mất chuyến bay, tối nay anh ta chỉ có thể ngủ ở khách sạn gần sân bay thôi.

Khóe mắt Kiều Mộ quét qua Tần Bân, trên mặt cô dần phủ một lớp sương giá, từ từ tăng tốc.

Xe sau bám sát, như thể đâm lên bất cứ lúc nào. Không thấy rõ diện mạo của người đàn ông lái xe, gã đeo một cặp kính râm to bự, miệng ngậm điều thuốc, không ngừng nhả khói ra ngoài.

Chạy được khoảng 10 phút, rốt cuộc đối phương tăng tốc, bật xi nhan xin vượt. Kiều Mộ siết chặt tay lái, tim cũng sắp vọt lên cổ họng. Khoảng khắc hai xe sượt qua nhau, gã lái xe đột nhiên nhìn sang, đôi mắt giấu sau gọng kính ngập tràn lạnh lẽo.

Lòng bàn tay Kiều Mộ ướt mồ hôi, cô thềm thở phào. Sau khi xe kia vượt lên thì lái đi rất nhanh, chớp mắt đã mất hút.

Sắc Trời mỗi lúc một tối, chút ánh sáng còn sót lại cũng bị mây đen che lấp, chớp giạt sấm rền trên tầng không. Kiều Mộ giữ vững tốc độ xe để đưa Tần Bân tới kịp sân bay trước khi đổ mưa.

"Trên đường về cẩn thận nhé!" Tần Bân xách túi xuống, vòng qua đầu xe. Anh ta dừng bên ngoài ghế lái, ánh mắt sâu thẳm.

Kiều Mộ không biết làm thế nào, đành tắt máy mở cửa bước xuống.

Tần Bân ôm cô một cái, cười bảo: "Cái xe ban nãy chắc không phải bám theo em đâu, chẳng qua đi cùng đường thôi! Khi về em lái xe chậm thôi, mưa gió dễ xảy ra sự cố."

Kiều Mộ nhướn mày, xua tay ý bảo anh ta đi mau.

Lúc nói chuyện, mưa đã lộp độp rơi. Kiều Mộ rút cổ, tức tốc trở vào xe.

Tần Bân cong khoe môi, che túi xách lên đầu, chạy như bay.

Ngồi trên xe, Kiều Mộ lặng lẽ nhìn anh ta chặt vật lao vào trong sảnh chờ, lông mày cô cau lại.

Chiếc xe đó tuyệt đối không phải là đi cùng đường.

Tiêu Trì từng nói với cô làm thế nào để phán đoán xem mình có bị người ta theo dõi hay không. Hôm thứ Năm tuần trước đến bệnh viện số Hai, cô không chú ý quan sát, buổi tối ăn cơm gặp Quách Bằng Hải, bấy giờ cô mới chú ý.

Chừng nào Quách Bằng Hải và Trương Lương Nghiệp còn nhớn nhor ngoài vòng pháp luật thì cô không được lơ lửng cảnh giác. Loại người như bọn chúng mang tâm lý trả thù cực kỳ mạnh mẽ, lại toàn những lão cáo già lặn lội nhiều năm trong xã hội. Chỉ thoáng tình tảo lại là chúng sẽ biết ngay quan hệ giữa cô với Tiêu Trì không đơn giản.

Quay xe về, mưa càng lúc càng nặng hạt, Kiều Mộ không dám chạy nhanh, dây thần kinh căng thẳng cao độ. Được nửa đường, chiếc xe 'dai như đĩa đói' kia quả nhiên lại bắt kịp, từ đầu chí cuối bám sau đuôi xe cô.

Chạy tách ra một đoạn, Kiều Mộ thỉnh linh tăng ga vượt qua xe trước, hai tay cô nắm chặt tay lái. Trong giây lát đối phương tiến lên theo, cô tăng tốc vượt xe lần nữa.

(Tác giả: Mấy hôm nay chỉnh sửa một bản thảo xuất bản năm ngoái, không sao đọc được tin nhắn. Hôm nay mở ra, phát hiện có người đẹp không đọc được nhắc nhở đổi mới, chắc vấn đề là ở app của Tấn Giang, ưu điểm duy nhất của Tam Tổ là đổi mới mỗi ngày

(*^__^*) Những người đẹp không xem được thì nhìn mục lục nhé,
vất vả rồi! Yêu các bạn!~~~)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 54

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'EM NGHE CHỊ!'

Kiều Mộ hít sâu một hơi, tay nắm chắc vô lăng. Trong nháy mắt xe phía sau lao lên, cô giẫm chân ga, vượt một chiếc việt dã phía trước.

Xe sau vượt qua chiếc việt dã kia, nó chưa dừng mà ngược lại tăng tốc đuổi theo, tốc độ nhanh hơn trước.

Mưa mỗi lúc một to, trong tầm mắt là màn nước mênh mông trắng xóa. Nước mưa gõ lên nóc xe, bên tai chừng như không nghe thấy âm thanh nào khác. Các xe đang chạy đua nhau bật đèn giảm tốc độ.

Ra khỏi đường cao tốc, bắt đầu gặp phải tình trạng tắc nghẽn. Xe sau vẫn bám riết không buông, mấy lần thử vượt xe đuổi sát. Kiều Mộ liên tục khiến xe nọ không bắt kịp, gần như ấn còi không ngừng, cuối cùng đã kéo giãn khoảng cách. Qua kính chiếu hậu, cô quan sát một chốc rồi đeo tai nghe gọi cho Quan Công, cho gã biết tình huống mình gặp phải và dặn gã không được báo với Tiêu Trì.

Giờ này chắc hẳn anh đang ở viện điều dưỡng cùng chuyên gia cai nghiện của tỉnh, đánh giá về tình trạng của Hoàng Viện.

"Tôi lập tức cử hai người gần đây đến hỗ trợ! Chị dâu, chị chú ý an toàn nhé!" Dứt lời, Quan Công dừng lại quay sang nói với người bên cạnh.

Kiều Mộ thở phò một hơi. Nhân lúc xe trước giảm tốc độ, cô nhấn ga, vượt lên, vi phạm quy tắc giao thông, "Tôi sắp vào đường vành đai bốn rồi, các anh nhanh nhanh chút!"

Giọng Quan Công truyền tới, lộ ra một thoáng nóng nảy: "Sắp xếp ngay đây! Chị cẩn thận nhé!"

Kết thúc cuộc gọi, Kiều Mộ khẽ nhấp môi, tiếp tục để ý chiếc xe bám theo một mạch từ sân bay tới giờ. Gã lái xe vẫn là kẻ đã nhìn thấy lúc đi, cặp kính râm trên mặt trước sau không gỡ xuống, thận trọng lắm!

Vào đường vành đai bốn, đường đã đỡ tắc hơn, chiếc xe sau cũng tăng tốc cùng lúc cô tăng tốc, điên cuồng dai dẳng đuổi theo.

Trên đường, nước ngập khá sâu. Mới chưa đầy một tiếng đồng hồ, nước ở những chỗ trũng đã mấp mé mắt cá chân, các xe tham gia giao thông đã chạy chậm lại, tạm thời rất khó vượt.

Lòng bàn tay Kiều Mộ ướt nhẹp, cô vắt óc nghĩ xem làm sao để thoát khỏi sự đeo bám này.

Hiện tại mà xảy ra tai nạn thì xe cứu thương và xe cảnh sát không thể đến kịp. Trận mưa này tới quá đột ngột, bộ phận chỉ huy giao thông ắt đang dõi mắt cả vào những đoạn đường dễ bị ngập

úng tại trung tâm thành phố, gần quanh đây lại tương đối ít bệnh viện. Xảy ra tai nạn thật, cô sợ hết cách cứu mình.

Xông pha đã 20 phút, nhận thấy xe sau lần nữa áp sát, Kiều Mộ thoáng nhắm mắt, mạo hiểm nhấn chân ga, từ giữa hai xe trước sau, phá vòng vây lái ra ngoài.

"Bíp bíp..." Nháy mắt, tiếng còi vang lên chói tai, xe kia nhanh chóng lao lên, đâm vào đuôi xe Kiều Mộ, bánh xe cô rõ ràng trượt đi.

Gian nan không chế được tay lái, trượt ra ngoài mất một khoảng. Kiều Mộ liếc vào gương chiếu hậu, lưu ý thấy đằng trước là xe chở hàng cỡ lớn, đáy mắt bỗng chốc thêm một tầng sương giá.

Mưa quá to, tốc độ xe của mọi người đều chậm, dầu dưng phải cũng không đến nỗi toi mạng.

Mà cho dù chết cũng là đúng người đúng tội. Kiều Mộ hạ quyết tâm, mắt thấy xe sau lại sắp đâm lên, cô cắn chặt răng tăng tốc, cố tình áp sát xe chở hàng trước mặt.

Xe sau ngỡ cơ hội đã đến, hiển nhiên tăng nhanh tốc độ.

Thầm đếm đến 3, trong tích tắc đối phương va vào, Kiều Mộ đánh tay lái, đạp chân ga hết nấc.

Giây phút lao ra, cô tức tốc giẫm chân phanh giảm tốc độ, lạnh lùng ngó vào gương chiếu hậu.

Xe nọ tông mạnh vào đuôi xe chở hàng, đã dừng lại. Trái tim lơ lửng đáp xuống, Kiều Mộ giữ tốc độ ổn định, cho xe chạy tiếp. Lát sau, di động bất ngờ có cuộc gọi, là một dãy số lạ.

Nghe máy được một lát, cô nhả máy: "Trương Dương mất tích? Tổng giám đốc Trương, ngài đang nói đùa à, tôi mới tiễn Tần Ân đến sân bay, anh ấy bảo hẹn Trương Dương gặp nhau ở sân bay mà!"

Sau một giây im lặng, giọng của Trương Lương Nghiệp lần nữa truyền tới, rành rành lộ vẻ không vui: "Bác sĩ Kiều, Trương Dương thật sự không ở chỗ cô?"

"Giờ tôi đang chuẩn bị vào nội thành. Có cần tôi chụp cho ông bức ảnh không?" Kiều Mộ nhếch mày, "Tôi cũng rất lấy làm tiếc về chuyện Trương Dương bị người ta bắt đi, cũng rất lấy làm áy náy. Nhưng đúng là tôi không giấu cậu ấy!"

Trương Lương Nghiệp chẳng ừ hử gì, trầm lặng chốc lát, lão đột ngột cúp máy.

Kiều Mộ mím môi, tiếp đó cô gọi luôn cho Quan Công, báo cho gã biết kẻ theo dõi cô đã gặp tai nạn xe cộ, và cả chuyện Trương Lương Nghiệp liên lạc với mình.

"Người của chúng tôi đã tới hiện trường! Chị không sao là tốt rồi!" Quan Công thở phào, đoạn bỗng nhiên im bặt.

Kiều Mộ nhướng mày, im im đợi một lúc, thấy gã vẫn không có ý muốn mở miệng, cô không khỏi bực mình: "Đã có chuyện gì hả?"

"Không có..." Quan Công nhỏ giọng, lí nha lí nhí: "Anh Trì đã trên đường về, chị có muốn chờ anh ấy không?"

Đôi mày Kiều Mộ cong lên, giọng nói dịu đi: "Có tiện không?"

"Tiện quá ấy chứ! Tôi đến Nhân Tế Đường chờ chị luôn đây!"
Quan Công cười to.

Kiều Mộ "ừ" một tiếng, kết thúc cuộc gọi, chạy xe về nhà. Cũng may không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bấm lỗ giấy phép lái xe cũng chẳng sao. Vào nội thành, tình hình ngập lụt nghiêm trọng hơn so với cô tưởng tượng. Rất nhiều xe mắc kẹt trên đường.

Buộc phải dừng lại, nâng cổ tay xem đồng hồ, cô lại khế bậm môi theo bản năng. Với tốc độ này, chờ cô về đến Nhân Tế Đường ánh chùng cũng phải 10 giờ tối.

Kiên nhẫn đợi thêm mấy phút, cuối cùng xe nhích lên trước được một tẹo, tầm mắt mờ đi.

Chẳng dễ dàng thoát khỏi đoạn đường tắc nghẽn, thì cầu Tiền Thủy tạm thời bị cấm vì nước sông chảy ngược, đành phải chạy vòng qua.

Di động lần nữa đổ chuông, Kiều Mộ ngó qua màn hình, bình thản nhận cuộc gọi: "Tổng giám đốc Trương."

"Hẹn Tiêu Trì giúp tôi, tôi cần gặp anh ta." Giọng nói Trương Lương Nghiệp không chút gợn sóng.

Kiều Mộ thót tim, nhưng giây kế tiếp, cô đã kiểm soát được cảm xúc, thông dong mở miệng: "Tôi không quen với anh ta lắm, còn không có cả cách thức liên lạc cơ. Không biết tổng giám đốc Trương vì có gì nhờ tôi liên lạc giúp nhỉ!"

"Thứ Bảy tuần sau, nhà thờ ngã tư Lão Bách Hối, Lâm Châu! Tôi đợi anh ta ở đó!" Trương Dương Nghiệp bỏ lại câu này rồi lưu loát cúp máy.

Kiều Mộ nhấp cánh môi, nắm ngón tay khẽ gõ vài cái trên vô lăng. Xe trước di chuyển, cô từ từ nhấn xuống chân ga.

Thứ Bảy tuần sau sẽ có kết quả trúng tuyển của Trương Dương*, ví thử cậu ấy được tuyển vào đại học công an thật, khả năng Trương Lương Nghiệp sẽ lựa chọn tự thú, cũng có khả năng lựa chọn... tự sát.

(*Xin được giải thích một chút về chi tiết này ạ. Ở chương 39, Kiều Mộ đã đến nhà Chương Dương ăn mừng cậu ấy đỗ ĐH. Đây không phải nhầm lẫn, mà là kỳ thi ĐH bên Trung Quốc là kỳ thi chung, các bạn qua điểm sàn của kỳ thi này, sẽ tiếp tục chờ các trường lần lượt công bố điểm chuẩn vào trường ĐH. Nên Chương Dương đang chờ điểm chuẩn từ trường ĐH mà cậu ấy đăng ký. Và kết quả sẽ có vào thứ Bảy.)

Nếu là tự thú thì lão hoàn toàn không cần liên hệ với Tiêu Trì thông qua cô.

Tất nhiên, cũng không loại trừ lão đã bố trí xong xuôi đường lui, chỉ đợi Trương Dương xuất hiện đi nhận giấy báo nhập học. Sở dĩ hẹn gặp Tiêu Trì là để giết anh, chứng minh cho Quách Bằng Hải, lão không hợp tác với cảnh sát.

Suy nghĩ rối rắm suốt cả đường, về đến nhà đã hơn 11 giờ tối. Đường phố trước cửa ngập gần nửa mét.

Quan Công đang chơi cờ với hai ông cụ. Kiều Mộ cất ô, vào phòng khách, sau đó tới bếp tìm đồ ăn.

Ông nội mang cơm từ bên nhà ông nội Hứa về cho cô. Bỏ vào lò vi sóng hâm nóng qua, rồi bưng bát ngồi trên ghế nhỏ trong bếp,

Kiều Mộ lơ đếnh ăn cơm.

Lúc cô đi ra, ông nội Hứa bảo mệt, đã sắp sửa về nghỉ ngơi.

Quan Công không nói hai lời, tức thì ngồi xổm xuống cõng ông cụ. Kiều Mộ đổi chiếc ô to, cùng gã đưa ông nội Hứa về.

Trở lại Nhân Tế Đường, quần áo đã ướt gần hết, Kiều Mộ đành phải bảo Quan Công đợi, còn cô lên lầu thay đồ.

"Ông Kiều ơi, lời ông Hứa nói là thật ạ?" Quan Công lau nước mưa trên mặt, gã ngồi xuống cạnh ông nội, đưa tay xoa đầu Liệt Phong.

Kết thúc cuộc điện thoại với Kiều Mộ, gã qua đây ngay, đúng lúc ông nội Hứa cũng có mặt. Gã hỏi thế nào, ông cụ Hứa cũng chỉ đáp thời gian này Kiều Mộ gặp phiền toái quán thân, tuy có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm, cơ mà chưa biết chừng người xảy ra chuyện lớn cũng là Tiêu Trì.

Ông còn bảo, Tiêu Trì và Kiều Mộ không thể đi đến cuối con đường, mỗi người đều sẽ có kết cục chết già.

"Lão Hứa hiem khi tính sai lắm!" Ông nội Kiều rót cho Quan Công tách trà, lắc đầu cười khổ: "Thằng ranh Tiêu Trì kia có duyên không phận với Kiều Mộ nhà chúng ta, lão Hứa đã sớm nói rồi, Kiều Mộ nó không biết đáy thôi!"

Quan Công ngượng ngùng mở miệng: "Cháu thấy hai người họ hiện giờ rất ổn mà!"

"Rất ổn sao?" Ông nội mỉm cười, thư thái tựa vào lưng ghế, lim dim mắt: "Nếu ổn thật thì Kiều Mộ sẽ không ba lần bốn lượt gặp

nguy hiểm! Về nói với Tiêu Trì, ta không cấm cản, nhưng cũng hi vọng nó thông cảm cho thân già này!"

Nghĩ đến chuyện Kiều Mộ gọi điện thoại cho mình trước khi đến, Quan Công lặng hắt đi.

Lời này của ông cụ có ý tứ sâu xa, khiến con người ta không thể không nghiền ngẫm.

Ngồi mấy phút, Kiều Mộ đã thay xong quần áo đi xuống. Liệt Phong nằm bò dưới sàn nãy giờ bỗng chồm dậy, ve vẩy đuôi chạy về phía Kiều Mộ, không ngừng dụi đầu vào chân cô.

"Ngoan, ở nhà với ông nhé! Chốc nữa tao về!" Kiều Mộ khom người xoa đầu nó, ngược mắt ngó sang ông cụ, "Cháu ra ngoài một lát, muộn chút mới về! Ông nghỉ ngơi sớm đi ạ! Đã khuya lắm rồi!"

"Đi lại cẩn thận đấy!" Ông cụ đứng dậy chấp tay sau lưng, bước ra ngoài: "Liệt phong, đi nào!"

Liệt Phong vẩy vẩy đuôi, lon ton chạy theo.

Kiều Mộ khẽ nhấp môi, cô thẳng lưng, ra hiệu cho Quan Công đi thôi. Xe của gã đồ ở xa, che ô lội nước chừng 10 phút, rốt cuộc cũng đến nơi.

Cụp ô lại, lên xe. Kiều Mộ kể với Quan Công nội dung cú điện thoại của Trương Lương Nghiệp. Đôi lông mày của cô cau chặt: "Trương Dương có từng nói với cậu đã điền nguyện vọng gì không? Trước kia Hoàng Viện bảo không phải đại học công an thì là trường cảnh sát."

"Nguyên vọng một và nguyện vọng hai đều là đại học công an." Quan Công nổ máy, cho xe chạy. Về mặt gã nặng nề: "Thứ Bảy tuần sau chắc nhận được giấy báo trúng tuyển, bọn tôi cũng đang chuẩn bị vụ này."

Kiều Mộ gật đầu, mím chặt môi.

Cô không hỏi đi đâu gặp Tiêu Trì, Quan Công cũng không nói. Trên đường, Hoàng Viện gọi điện thoại cho Kiều Mộ, giọng nói nghe ra hẳn còn rất yếu.

"Nghe lời chị, nghỉ ngơi thật tốt! Nhân Tế Đường chính là nhà của em, chị không đuổi em ra ngoài đâu, đừng nghĩ nhiều!"

Cầm di động, Kiều Mộ dịu dàng nói tiếp: "Chị cũng tin em là cô bé ngoan."

Bên tai yên lặng hồi lâu, giọng Hoàng Viện khàn khàn lần nữa vang lên: "Em nghe chị ạ!"

Kiều Mộ thở phào một hơi. Hai chị em chuyện trò một lúc thì gác máy.

Cô khẽ nhấp môi. Hoàng Viện rất nhạy cảm, Tiêu Trì đi chưa được bao lâu, cô bé đã đoán được nguyên nhân mình được đưa đến viện điều dưỡng, vì vậy mới gọi điện thoại cho cô.

"Chị dâu, chị tính chăm sóc cô bé đó suốt đời thật ạ?" Quan Công thoáng kinh ngạc: "Người dính vào thứ này, sẽ ngày càng lún sâu, hết cách cứu."

"Tôi tin con bé!" Kiều Mộ nghiêng đầu chăm chú nhìn sườn mặt Quan Công, thở dài thườn thượt: "Nếu tôi từ bỏ, con bé ắt cũng sẽ

buông xuôi."

Quan Công cười gượng, không lăm mồm nữa.

Đến nơi, đỗ xe xong, Quan Công tắt máy, cầm ô, mở cửa bước xuống.

Gã không nói chuyện này với Tiêu Trì, mời Kiều Mộ đến cũng không phải ý của gã mà là sếp phó Lương muốn gặp cô.

Từ khi bố Tiêu Trì hi sinh, trên dưới trong cục đều quan tâm đến việc kết hôn của anh. Mấy vị cấp trên vẫn luôn vừa mắt với Ngân Kiều, bình thường cũng không ít lần lấy hai người ra để trêu đùa.

Chẳng ai nghĩ Tiêu Trì sẽ thích Kiều Mộ.

Đáng lẽ, không nên đem chuyện này ra nói vào thời điểm hiện tại, nhưng bữa tối sau cuộc họp, Ngân Kiều bỗng dưng nhắc đến Kiều Mộ, tiếp đó liền bị cục phó Lương gọi đi nói chuyện. Quan Công không biết cụ thể hai người nói gì, chỉ nhận được lệnh của cục phó Lương bảo gã liên lạc với Kiều Mộ.

Sếp phó Lương do một tay bố Tiêu Trì đưa lên, xem như một nửa là phụ huynh. Đòi Liệt Phong qua đây để gửi đến Nhân Tế Đường cũng là ý của sếp ấy. Nói thực, Quan Công có ấn tượng rất tốt với Kiều Mộ, song khi mệnh lệnh đưa xuống, sắc mặt gã lại hơi khó coi.

Lên lầu, Quan Công mở cửa, cất lời chào hỏi với người phụ trách theo dõi camera bên trong, đoạn dẫn Kiều Mộ vào.

Nhận ra vài người trong số họ, cô khẽ gật đầu, theo Quan Công đến phòng chỉ huy.

"Ngồi đi!" Sếp phó Lương đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc mời Kiều Mộ ngồi.

Kiều Mộ lịch sự gật đầu, khóe mắt thấy Ngân Kiều đang ngồi trên sofa bên cạnh, lông mày Kiều Mộ thoáng nhíu lại rất nhẹ.

Chương 55

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'TRƯỚC KHÔNG NÓI CHUYỆN BÁN MẠNG, NÓI CHUYỆN
BÁN THÂN ĐÃ!'

Cục phó Lương ngoài bốn mươi, mặt mũi đôn hậu, giữa hai hàng chân mày hiện lên nét mệt mỏi, nhưng đáy mắt ẩn giấu vài phần sắc bén. Ông ngồi xuống quan sát Kiều Mộ một chốc, vẻ tươi cười chỉ có tăng không giảm. Sếp phó Lương vào thẳng đề, nhắc luôn tới Tiêu Trì.

Quay đầu liếc Quan Công đang chột dạ, Kiều Mộ khẽ nhấp môi, lịch sự ngắt lời ông, "Muốn nói chuyện với cháu về anh ấy, có thể. Nhưng, không biết cục phó Lương lấy tư cách lãnh đạo hay tư cách phụ huynh để nói với cháu ạ?"

Sếp phó Lương dường như bị cô hỏi khó, ông bưng cốc trà uống một ngụm, rồi đáp: "Câu hỏi của bác sĩ Tiểu Kiều rất hay! Tôi là lãnh đạo của Tiêu Trì, cũng xem như bậc cha chú của cậu ta. Hôm nay mời cô đến, không có ý gì khác, chỉ muốn hiểu thêm về thái độ của cô với cậu ta là như thế nào?"

"Chú muốn hiểu rõ, không sao cả. Nhưng đây là chuyện riêng, người không liên quan có phải nên ra ngoài hay không." Kiều Mộ

thản nhiên nói.

Đoán chừng Ngân Kiều đã đề cập khá nhiều nhiều với sếp phó Lương, bằng không ông cũng sẽ chẳng cố ý bảo Quan Công đi đón cô tới đây trong thời gian này. Hai kẻ Quách Bằng Hải và Trương Lương Nghiệp đang đấu đá nội bộ, hiện tại đã có hai người chết, khắp Lâm Châu lòng dân đang hoảng sợ, áp lực của tổ trọng án lớn hơn bất cứ ai.

"Không thành vấn đề!" Sếp phó Lương đặt cốc nước xuống, ra hiệu cho Ngân Kiều và Quan Công rời đi.

Ngân Kiều cau mày, liếc Kiều Mộ bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Cô ta đứng dậy, chẳng buồn ngoảnh đầu, đi thẳng. Quan Công sờ sờ mũi, lùi lại hai bước, một thoáng đắc ý lướt qua trong mắt, gã xoay người, nổi gót Ngân Kiều.

Gã đã biết Kiều Mộ không phải loại người lả lơi dễ thay lòng đổi dạ.

Cửa đóng.

Kiều Mộ nhướng mày, khuôn mặt lộ nụ cười nhàn nhạt: "Thái độ của cháu với Tiêu Trì chưa bao giờ thay đổi, trong lòng anh ấy rất rõ."

"Nhưng tôi nghe nói..." Sếp phó Lương gập năm ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, ánh mắt dần trở nên bén nhọn, "Đám trẻ ấy mà, không ai quy định rằng sống chung thì chắc chắn sẽ kết hôn. Là bậc cha chú của Tiêu Trì, tôi vẫn hi vọng tương lai cậu ấy sẽ có một cuộc sống tốt."

"Cháu cũng nghĩ vậy. Còn về nghe nói..." Kiều Mộ ngả người dựa vào lưng ghế, dáng vẻ thoải mái: "Hẳn rằng chú cũng biết cuộc truy kích tối nay. Trước khi vụ án của Sang Thiên kết thúc hoàn toàn, quan hệ giữa cháu và anh ấy chỉ là không quen biết."

Động tác trên tay sếp phó Lương khựng lại, vẻ tươi cười cũng biến mất trong chớp mắt, ông từ từ đứng lên.

Kiều Mộ ngẩng đầu, bình thản nghênh đón ánh mắt của ông.

Sếp phó Lương nhìn cô đắm đắm một hồi đầy ý vị sâu xa, đoạn ông phấn khởi cười thành tiếng: "Chú đợi làm người làm chứng cho hôn lễ của hai đứa! Cuối cùng thằng nhãi Tiêu Trì này cũng đã làm được một việc khiến chú vui."

Kiều Mộ khẽ cười, cô đứng dậy, "Anh ấy vẫn luôn làm việc nghiêm chỉnh ạ!"

Sếp phó Lương cười ha hả, tự tay mở cửa cho cô.

Cửa phòng vừa mở, Tiêu Trì cả người ướt đầm đứng bên ngoài, hai hàng lông mày vặn chặt, đáy mắt dâng lên cảm xúc phức tạp khó tả, không rõ là kinh ngạc hay thích thú, "Sao em lại ở đây?"

"Chú Lương mời em đến!" Kiều Mộ nắm lấy tay anh, rồi quay sang lễ phép gật đầu với sếp phó Lương: "Cháu dẫn anh ấy đi, chú Lương không có ý kiến gì chứ ạ?"

"Không có! Sáng mai cậu ta báo cáo công việc là được!" Sếp phó Lương xua xua tay, dáng vẻ đuổi người: "Mau dẫn cậu ta về thay quần áo đi!"

Đôi mắt Kiều Mộ toát ra ánh cười. Cô thoáng nhìn Ngân Kiều, sau đó dặt tay Tiêu Trì đi luôn.

Ra khỏi phòng chỉ huy, rốt cuộc Tiêu Trì bưng tỉnh, anh lật tay nắm lấy tay của cô, rảo bước xuống lầu.

Xuống tầng kế, anh ngẩng lên ngó một cái, tiếp đó ấn mạnh cô vào tường, môi áp môi: "Lãnh đạo tìm em nói cái gì?"

Bỗng dưng gọi cô tới, hẳn rằng Ngân Kiều đã nói lời gì không nên nói rồi.

"Quan tâm đến đời sống tình cảm này, sợ anh bị kẻ lừa đảo em đây dối gạt tình cảm này!" Kiều Mộ chống hai tay ngăn một khoảng giữa hai người, "Tuy em không thích chấp trẻ con, nhưng thật sự hơi phiền với cô ta."

Quần áo trên người anh đã ướt sạch, khoảnh khắc anh ghé sát, hơi lạnh truyền sang, nổi hết cả da gà da vịt.

"Thì anh sẵn lòng để em lừa thôi!" Tiêu Trì khẽ cười, nồng nàn hôn xuống môi Kiều Mộ. Tiếp đấy, anh nắm tay cô tiếp tục xuống lầu.

Phòng chỉ huy bên này không có chỗ ở, thời gian nghỉ ngơi buổi tối toàn thay phiên nhau ngủ trong xe, quần áo cũng để cả trên đấy.

Xuống lầu một, nghe tiếng mưa ngoài Trời, Tiêu Trì lắc đầu, cầm lấy chiếc ô trong tay Kiều Mộ. Bung ô, anh ôm cô cùng bước vào màn mưa.

Lên xe, anh cởi quần áo ướt và kể cô nghe tình hình của Hoàng Viện, không hề nhắc tới chuyện trên đường về anh gặp phải tai nạn

xe hơi tí nữa mất mạng. Ông nội Hứa đã không cho phép anh lái xe, anh luôn nhớ, nhưng lão Lục quả thực buồn ngủ quá, anh không có cách nào khác.

"Vừa rồi con bé gọi điện cho em!" Kiều Mộ nhận lấy đồ anh thay ra, bỏ vào trong chiếc túi dưới ghế ngồi, "Áp lực rất lớn!"

"Xem như còn tốt, tình trạng nhẹ thôi. Cô bé nhất định sẽ vượt qua được!" Tiêu Trì ngoảnh đầu thoáng ngó bên ngoài cửa sổ, rồi thay nột quần. Ngồi gần lại, anh ôm cô vào lòng với sức lực kinh người, "Chiều nay xảy ra chuyện gì, em có bị thương không?"

"Em không sao." Kiều Mộ đưa tay chạm vào mặt Tiêu Trì, lòng bàn tay trượt xuống, dán lên lồng ngực lạnh lạnh của anh, "Đừng lo về em! Trương Lương Nghiệp hẹn anh gặp nhau ở nhà thờ ngã tư Lão Bách Hối! Em cảm thấy đây là cái bẫy. Máy lần lão thử thăm dò đều không dám chắc. Nếu bọn anh có động tĩnh, khỏi phải nghi ngờ, điều đó sẽ cho lão đáp án rõ ràng."

"Trước khi lên lầu, anh với Quan Công cũng đã phân tích, chuẩn bị tối muộn tìm sếp phó Lương cùng thảo luận việc này." Tiêu Trì thở dài, dịu dàng hôn má cô, "Ông nội bảo muốn anh thông cảm cho ông!"

Kiều Mộ ngẩn người, không đáp lời.

Từ sân bay trở lại, cô chưa nhắc một chữ về chuyện mình bị theo dõi, còn thiếu chút chết trên đường. Ông nội nhìn ra được, phần lớn là nhờ những gì ông nội Hứa đã 'xem' lúc trước.

"Kiều Mộ..." Tiêu Trì ôm cô, giọng anh khàn đi: "Em chọn thế nào?"

Cô nhấp môi, lòng bàn ta lại trượt xuống, vẫn giọng nói đều đều và trong trẻo, phảng phất mang theo ý cười: "Anh muốn làm thế nào thì thế này thôi!"

Sau giây lát thẳng thốt, Tiêu Trì liền bật cười: "Về thôi, anh tiễn em!"

Kiều Mộ nhếch mày, chủ động hôn anh, "Chân anh dính nước rồi, phải xử lý đã!"

Ôm cô chặt thật chặt, Tiêu Trì đột nhiên im lặng.

Trên đường về, nghe Quan Công nói có người bám theo cô, còn cố gây tai nạn xe cộ. Lúc ấy, xe anh cũng bị đâm, anh dẫn lòng không dám gọi cho cô, sợ cô rối loạn.

Giây phút biết được cô không sao, anh đã nghĩ rất nhiều, thậm chí muốn nói với cô, từ sau đùng gặp nhau nữa, anh muốn cô bình an.

Nhưng trông thấy cô, những tư tưởng ấy chạy mất hút. Cô kiên trì như thế, anh chẳng có lý gì để buông tay và cũng không nỡ buông tay.

"Anh mà không về, coi chừng vết thương trên chân anh thối hết đấy!" Kiều Mộ đẩy anh ra, nói với giọng đùa giỡn: "Hay anh đừng đưa nữa, em tự về!"

Tiêu Trì mỉm cười, lưu luyến buông cô ra.

Cầm chìa khóa, Kiều Mộ trèo lên ghế lái. Ngồi vững, thắt dây an toàn, cô nổ máy, cho xe chuyển bánh.

Về đến gần Nhân Tế Đường, mưa đã ngớt. Trước cửa, nước ngập cũng đã rút kha khá. Đỗ xe bên đường, Kiều Mộ tắt máy, rút chìa khóa, bung ô đi xuống.

Tiêu Trì cũng xuống theo. Anh khóa xe, ôm cô chậm chậm cất bước.

Tới cửa ngách nhà Hứa Thanh San, Kiều Mộ dừng chân, lấy chìa khóa mở cửa, lặng lẽ đẩy ra một khe hở, sẽ sàng lách vào.

Bằng qua sân, về Nhân Tế Đường, hai người đi xem camera, quả nhiên nhìn thấy có người đang canh giữ ngoài cửa Nhân Tế Đường chỗ không xa. Nước ngập sâu thế mà y cũng không rời vị trí.

"Theo như cái thằng bám theo em đã bị tóm khai báo, hẳn là người của Quách Bằng Hải, nhưng người ra lệnh cho hắn đuổi bắt em không phải gã ta." Tiêu Trì dán mắt vào màn hình camera, khước miệng cong lên nụ cười gian manh: "Về anh phải tìm ông nội Hứa xem thật kỹ, chọn mấy ngày hoàng đạo để ra đường mới được."

Kiều mộ khẽ lườm Tiêu Trì, rồi xách hòm thuốc, quay sang nắm tay anh, nhẹ chân rời khỏi phòng thuốc.

Hai người vừa ra khỏi cửa thì Liệt Phong từ trên lầu lao xuống, ngoáy tít đuôi cực kỳ thích chí.

Tiêu Trì ghen lời, duỗi tay xoa đầu nó, gọi nó cùng lên lầu.

Ông nội đã say giấc. Tiêu Trì vứt Liệt Phong bên ngoài, vào phòng liền đóng luôn cửa lại. Anh không nhin nổi cười: "Sao anh cảm thấy mình càng ngày càng giống trộm thế nhỉ!"

"Chẳng lẽ không phải?" Kiều Mộ 'chỉnh' anh. Đặt hòm thuốc xuống, cô bảo anh cởi quần dài.

"Là kẻ trộm chuyên trộm người." Tiêu Trì nhỏ giọng cười ra tiếng. Anh cởi quần dài, một nhào dựa vào lưng ghế sofa.

Loại ma túy mới này tạo thành tổn thương vĩnh viễn cho thần kinh, Hoàng Viện bị ép tiêm một lượng nhỏ, tình hình tốt hơn so với tưởng tượng của anh.

Ở lại viện điều dưỡng hai hôm với cô bé, một lần nữa xác định sẽ cai được, anh mới vội vã trở về.

Có điều, chuyện này là một cú sốc rất lớn đối với Hoàng Viện. Từ đầu chí cuối cô bé chỉ lo Kiều Mộ đuổi mình khỏi Nhân Tế Đường. May thay, Kiều Mộ không làm thế, cũng không hề nghĩ thế.

"Để em nói với ông cho. Nếu anh có lời, cũng có thể tự nói!" Kiều Mộ cầm bông tăm gạt bỏ thịt thối trên miệng vết thương của anh rồi rửa sạch. Cô cau mày: "Sao lại nghiêm trọng thế này?"

Lần trước xử lý cho anh, chỉ bị sưng mủ tí chút. Chưa đến mấy ngày mà vết thương gần như đã thối cả, anh cũng không biết đau.

"Tâm trạng của Hoàng Viện tương đối kích động. Đến đó cái là bắt đầu làm các loại kiểm tra, còn phải quan sát phản ứng của con bé, không rảnh để xử lý vết thương." Tiêu Trì ngồi thẳng dậy, đưa tay vuốt má cô: "Hay anh đi nói với ông nội nhé! Ông không nhận ở rể, nhưng chưa bảo không gả cháu gái!"

Ném cho anh một cái nguýt dài, khoe môi Kiều Mộ vênh lên.

Xong xuôi, tiện thể lấy băng dính không thấm nước trong hộp cấp cứu, băng kín xung quanh vết thương. Cô giục anh đi tắm. Đã sắp sáng rồi, ngày mai hai người còn phải đi làm.

Tiêu Trì kéo cô vào vòng tay, hôn một hồi anh mới buông cô, đứng lên mở cửa ra ngoài.

Kiều Mộ thu dọn hòm thuốc, đặt lên tủ đầu giường. Nom Liệt Phong nằm bò ngoài cửa, cô không khỏi buồn cười.

Lát sau, tắm xong trở vào, Tiêu Trì xé bỏ băng dính trên chân, nằm xuống giường cầm di động xem tài liệu.

Mở tủ quần áo, Kiều Mộ lựa bộ váy ngủ màu đen bằng chất lụa mịn. Thoáng đưa mắt nhìn anh, cô mở cửa đi tắm.

Từ phòng tắm ra, xuống lầu ngó qua camera, thấy chiếc xe kia vẫn canh ngoài cửa, Kiều Mộ không khỏi nhếch mày.

Quay lên lầu, vào phòng. Lúc đóng cửa, cô không ngờ Tiêu Trì nấp sau cánh cửa, loáng cái bị anh bế thốc, Kiều Mộ thốt lên theo bản năng: "Anh khế chứ..."

"Thay sữa tắm rồi à?" Tiêu Trì ngửi mùi hương trên người cô, đáy mắt bùng lên ngọn lửa, nhẹ nhàng đè cô xuống giường, "Có vị ngọt!"

"Sao em không ngửi thấy nhỉ?" Kiều Mộ vừa dứt lời thì miệng đã bị môi anh lấp kín, đèn ngủ cũng tắt ngóm.

Hôn một chốc, Tiêu Trì dờ môi, giọng nói trầm trầm mang theo chút khàn khàn: "Chết.."

'Ó', Kiều Mộ há miệng cắn anh, "Chạm phải chân ạ?"

Tiêu Trì gạt đầu, anh ôm cô ngồi dậy. Mượn ánh sáng lò mờ ngoài cửa sổ, anh từ từ thả chân xuống giường.

Kiều Mộ nín cười, cúi đầu cắn vào vai anh: "Đáng đời..."

Anh xì mặt, dùng hành động cho cô biết, cái gì là 'đáng đời'.

'Xong việc', Kiều Mộ nằm trong vòng ôm của Tiêu Trì, cổ họng khô ran, "Bọn chúng cùng lắm chỉ dọa thôi. Dù muốn ra tay, em cũng không yếu ớt để chúng đạt được ý đồ đâu, anh không cần có gánh nặng về tâm lý."

Tiêu Trì hôn lên đỉnh đầu cô, giọng nói khàn khàn pha lẫn ít nhiều xúc động: "Vụ án này sẽ kết thúc nhanh thôi. Bên phía ông nội, anh cũng sẽ cho ông một câu trả lời khiến cụ hài lòng."

"Em đợi anh!" Kiều Mộ trở mình, ôm lấy hông anh, "Đừng quên mạng của anh đã bán cho em rồi đấy!"

"Anh không quên!" Tiêu Trì lật người phủ lên, cố ý trêu cô: "Trước không nói tới chuyện bán mạng, bán thân trước đã!"

Kiều Mộ cong khoe môi, lời mới tới bên miệng, lầu dưới chợt vọng lên tiếng động kỳ quái, tiếp đó là tiếng Liệt Phong chạy xuống.

(Tác giả: Hình như Tam Tổ vẫn chưa từng viết BE... chủ yếu là không biết viết, cho nên đừng lo, chắc chắn là HE nhé!)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 56

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'NGHIÊM TRỌNG THẾ Á?'

Tiêu Trì dùng tay ra hiệu cho Kiều Mộ im lặng, đoạn anh khẽ khàng xuống giường, mặc đồ ngủ cô đã chuẩn bị cho mình, cầm lấy khẩu súng.

Kiều Mộ cũng rời giường. Nhờ ánh đèn mờ ngoài cửa sổ hắt vào, cô mở tủ quần áo, lấy bộ đồ ngủ thể thao mặc vào, thì thầm: "Em xuống trước, anh theo sau."

Tiêu Trì gạt đầu, nắm chặt khẩu súng, rón rén bám gót cô như một con báo, từ từ tới gần đầu cầu thang.

Mưa vẫn chưa ngớt, đứng ở đầu cầu thang có thể trông thấy hai bóng đen đang vật lộn, một người một chó.

Bật đèn, kế tiếp Kiều Mộ tăng nhanh bước chân đi xuống, khoanh tay đứng dưới mái hiên. Kẻ đột nhập bị Liệt Phong cản chặt cánh tay, lúc này đã hết hơi kiệt sức.

Thoạt nhìn hần chừng 25 - 26 tuổi, quần áo trên người đã ướt hết, máu chảy đầy đất, hốc mắt trũng sâu, đôi mắt vẫn đục tối tăm,

con người lơ dờ ngó về phía này.

Kiều Mộ cứ như vậy đón lấy ánh mắt của hắn, không ngăn cản Liệt Phong

Tiêu Trì dán sát đầu cầu thang, lặng im ló xuống nhìn. Anh nhú mào gửi cho Quan Công một tin nhắn, bảo gã lập tức đến tóm người.

Sau khoảng một, hai phút, nom kẻ nọ có khi sắp chết bởi mất máu quá nhiều, Kiều Mộ gọi Liệt Phong lại, vươn tay xoa xoa đầu nó: "Mào vát vả rồi!"

Liệt Phong rũ nước mưa trên mình, nó ngồi xuống thè lưỡi thở hồng hộc.

Kiều Mộ nghiêng đầu, lặng im trao đổi một ánh mắt với Tiêu Trì, rồi cô dẫn Liệt Phong sang phòng thuốc xem camera.

Lần trước chỉ có một kẻ đột nhập, hôm nay mưa to thế này, đúng là làm chuyện xấu giữa thời tiết không tốt, chẳng có lý gì mà không bố trí kỹ càng.

Băng qua hành lang gấp khúc vào phòng thuốc, Kiều Mộ nhìn màn hình camera một chốc, khóe môi cô cong lên.

Bên ngoài quả nhiên còn có một tên đứng canh, liên tục xem đồng hồ, hình như đang do dự có cần vào hay không. Kiều Mộ cúi đầu nhìn Liệt Phong bên cạnh mình, sau đó cô đứng thẳng dậy, phủ màn hình camera lại, sẽ sàng sang gara.

Gara thông với lối đi đằng sau cửa nhỏ. Bố ghét mỗi lần mở cửa lớn của gara cát xe đạp quá phiền phức, nên cố tình sửa thêm cánh

cửa nhỏ này.

Đến sau cửa, Kiều Mộ cẩn thận mở khóa, đợi tên ở ngoài tiến vào.

Chắc Quách Bằng Hải đã phát hiện được điều gì cho nên mới sắp xếp người tấn công trả đũa hết đợt này đến đợt khác, đầu tiên là cho xe bám đuôi, hiện tại là đợt nhập vào nhà, phiền ghê gớm!

Một tiếng 'phịch' nhỏ truyền tới, có bóng người nhảy xuống khỏi nóc nhà, y đương chuẩn bị đi tiếp vào trong thì Liệt Phong đã từ gara vọt ra nhanh như chớp, há miệng ngoạm lấy cánh tay y.

Thấy chiếc áo khoác màu xám trên người đối phương đã nhuốm máu, Kiều Mộ chậm chậm rời khỏi chỗ tối, gọi Liệt Phong về, ra tay đánh ngất tên đó.

Vũng máu ở sân trước, ngày mai thức dậy thì mưa đã xối sạch, còn lối đi bên này, cô không muốn quét dọn đâu.

"Chốc nữa Quan Công sẽ qua đây, anh đi xem camera." Tiêu Trì đã xuống cầu thang, anh nhỏ giọng: "Cẩn thận nhé!"

Kiều Mộ gật gật. Ngẩng lên nhìn trần hành lang thiếu mất một mảng kính, cô không khỏi lắc đầu, hôm nào nắng tìm người sửa thôi. Đoán chừng ông nội sẽ ghim Tiêu Trì một khoản đây.

Vòm kính của lối đi là ông nội quyết định thay, cũng là điều ông tự hào nhất.

Đứng cỡ 10 phút, Tiêu Trì từ bên kia bước tới, đưa tay kéo cô vào lòng, khẽ bảo: "Trên xe vẫn còn một tên, sẽ vào ngay đây! Anh xử lý chút, em trốn trước đi!"

Kiều Mộ gật đầu, lùi lại sau cửa nhỏ. Cả cô và Liệt Phong lặng lẽ nhìn chăm chăm khoảng trống trên nóc nhà đã bị dỡ mất kính.

Tiêu Trì lôi người tới hành lang gấp khúc rồi trở lại, cầm áo khoác của tên đó lau sạch máu trên đất. Ngay sau đó, căng dây thần kinh, nâng họng súng lên.

Đối phương mang theo vũ khí, nhưng chưa biết là gì.

Bầu không khí yên tĩnh hẳn, nước mưa xối xuống mái nhà rào rào.

Thời gian trôi qua từng giây, chính vào lúc Kiều Mộ ngỡ đối phương bỏ rơi hai kẻ trong này thì bên tai vang lên một tiếng động nhỏ, Liệt Phong lặn nửa nhảy ra.

Tiêu Trì cũng lao vút ra ngoài theo, anh ra đòn cực nhanh, không chế đối phương, đánh ngất.

"Nhiều người tới thế này, rõ thật là muốn cho em bài học nhớ đời đây mà!" Kiều Mộ khoanh tay đi tới, ánh mắt sẫm lại, "Áng chừng khi nào bọn anh tóm được gã ta?"

"Gã ta vẫn luôn bị giám sát, chỉ đợi chúng có xác thực." Tiêu Trì từ từ đứng dậy, nghiêng mình hôn cô: "Liên lụy đến em rồi!"

Kiều Mộ nhướng mày, giơ tay nhéo má anh, đáy mắt lộ nét cười đầy ẩn ý, "Mỗi câu nói xuông này thôi, không có gì khác à?"

"Tất nhiên là có rồi." Tiêu Trì vòng tay giữ chặt gáy cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô, anh cuộn đầu lưỡi, ánh mắt như đang ngấm ngội chăm chú nhìn lỗ hổng trên nóc nhà.

Làm việc tốt đấy, biết ngày nắng không thể vào cửa nên đặc biệt chọn đêm mưa.

Cứ đứng im vậy mấy phút, Quan Công dẫn người chạy đến.

Kể ngã trên sân trước thì ý thức đã mơ hồ, Kiều Mộ xử lý qua vết thương cho hắn, sau đó rửa sạch tay đứng sang bên, lạnh lùng nhìn Quan Công giải người đi.

Tiền Quan Công và Tiểu Cữu xong, Kiều Mộ cùng Tiêu Trì lên lầu. Lo Liệt Phong bị cảm, Tiêu Trì hỏi Kiều Mộ lấy cái khăn tắm sạch sẽ lau khô cho nó.

Kiều Mộ dựa cửa, dõi mắt sang phòng ông nội, cô hơi nhú mày.

Ông đã tỉnh nhưng chưa mở cửa.

Tiêu Trì chạy không thoát 'món nợ' kia đâu, chẳng qua không biết lúc nào ông mới tính sổ với anh, bắt anh đền bằng cái gì thôi.

Thu xếp xong xuôi cho Liệt Phong, đêm đã về khuya, hai người buồn ngủ quá đổi, tắt đèn vùi đầu thiếp đi luôn.

Mưa nặng hạt suốt đêm, sáng ra tỉnh dậy vẫn chưa ngừng rơi. Tiêu Trì đi từ sớm, Kiều Mộ ngủ đến 7 giờ mới rời giường. Mở cửa bắt gặp ông nội đang chơi đùa với Liệt Phong, cô thoáng nhấp môi, cất bước đi tới.

"Sáng sớm đã có chuyện muốn nói với ông à?" Ông nội ngẩng đầu, ánh mắt đầy ẩn ý quét qua Kiều Mộ, rồi ông đứng dậy cúi đầu ngắm hoa trong giếng Trời, "Cháu nghĩ cho kĩ, sau này gặp phải vụ án lớn cần phá, chuyện thế này còn có thể xảy ra. Án nhỏ thì mấy thằng lưu manh cũng sẽ chờ thời cơ trả thù."

"VẬY cháu nghĩ thêm!" Trong mắt Kiều Mộ bỗng lảng ánh cười, "Ông đã lo lắng vậy sao hể rảnh rồi cứ bảo anh ấy đến đây chăm cứu, chữa khỏi cho anh ấy rồi, đám tội phạm ấy cũng không ghét ông ạ."

Ông nội ghen hòng, quay đầu lườm cô một cái, hừ hừ chấp tay sau lưng, gọi Liệt Phong xuống lầu.

Kiều Mộ nhin cười, rảo chân đi đánh răng rửa mặt.

Giờ nghỉ trưa về nhà, Trời vẫn chưa tạnh, thợ sửa nóc nhà không thể làm việc. Nước mưa trút xuống lỗ hổng, những chậu hoa bên dưới đã được dời đi, còn dùng tấm ván ngăn để tránh nước bắn lên làm úng cây.

Căn môi lặng lẽ nhìn một lúc, Kiều Mộ rời bước sang phòng trị liệu. Hôm nay ít bệnh nhân, ông nội dẫn theo Liệt Phong, đang chơi cờ với hàng xóm đã chăm cứu xong.

Vào phòng trị liệu dọn dẹp một lượt, dì Lưu đến gọi ăn cơm. Ông nội xoa tay bảo cô đi trước, còn mình cứ ngồi yên chỗ cũ.

Biết ông tức giận, Kiều Mộ cũng không khuyên mà sang phòng khách trước.

Một ngày êm ả trôi qua. 7 giờ tối, kênh đời sống Lâm Châu lại đưa tin về vụ án giết người, nạn nhân tử vong lần này là nữ giới.

Khuôn mặt của nạn nhân đã được làm mờ, nhưng nhìn vóc dáng cô ấy, hẳn còn rất trẻ, giống cô giúp việc thân thiết của Trương Lương Nghiệp lắm.

Kiều Mộ vốn định gọi điện thoại hỏi Tiêu Trì, ai dè anh chủ động gọi tới, nói rằng giúp việc của Trương Lương Nghiệp đã chết. Trương Dương xem được tin tức, tâm trạng có phần kích động, cứ hỏi suốt có phải cha cậu ta đã làm chuyện phạm pháp không?

Tuy Trương Dương vẫn luôn không hay biết gì, nhưng hôm đó suýt bị bắt cóc, cậu ấy đã nghe rõ rành rành những lời mà người của Quách Bằng Hải nói, khó tránh khỏi nghĩ ngợi.

Sau vài giây trầm ngâm, Kiêu Mộ chéch đầu nhìn ông nội ngồi bên, giọng điệu nhàn nhạt: "Đề Hoàng Viện gọi cho cậu ấy đi anh!"

Trong điện thoại im ắng chốc lát, tiếp sau, đầu giây bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ của Tiêu Trì: "Vẫn là em thông minh, có điều không bằng anh! Anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi! Trương Dương đang trên đường, khoảng 10 phút nữa thì tới viện điều dưỡng. Cuối tuần em qua thăm hai đứa chút!"

Kiều Mộ đứng dậy ra khỏi phòng khách, đứng trong hành lang gấp khúc, cô ngược nhìn bầu Trời tối đen, khẽ bảo: "Giúp không à?"

"Anh lấy thân trả nợ này!" Tiêu Trì thấp giọng, ý cười dần đậm sâu: "Buổi tối, em ngủ một giấc thật ngon đi! Sếp phó Lương cử người của đội hình cảnh trông chừng quanh Nhân Tế Đường rồi, sẽ không có chuyện nữa đâu."

Kiều Mộ đáp "vâng". Cúp máy, cô quay lại phòng khách.

Thấy cô vào, ông nội ngoảnh mặt sang một bên, nói với Liệt Phong: "Liệt Phong à, chúng ta lên lầu nghe tuồng đi. Có một số người 'xoay khuỷu tay ra ngoài', chẳng thiết tha ông già này nữa rồi!"

(*nghĩ đến quyền lợi của người ngoài, không tính cho người nhà)

Liệt Phong vâng lời bò dậy, ve vẩy đuôi theo sau ông.

Đôi lông mày Kiều Mộ cong lên, cũng đi theo: "Liệt Phong, ông nói mày hay tao nhỉ?"

Bị cô chọc tức, ông nội dừng chân, quay đầu, nổi đóa: "Cháu xác định là cậu ta rồi phải không?"

"Có phải cháu đưa cho anh ấy chìa khóa nhà đâu ạ." Kiều Mộ thản nhiên đáp: "Cháu biết ông lo cho an toàn của cháu, nhưng chọn người khác cũng đâu phải sẽ thuận buồm xuôi gió."

Ông nội thờ dài thườn thượt: "Không thuận buồm xuôi gió nhưng không cần nơm nớp mỗi ngày."

"Anh cháu bảo, con người ta phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của bản thân. Cháu biết tiếp sau đây cháu sẽ phải đối mặt với những gì." Kiều Mộ liếm đôi môi khô khốc, đổi mắt về phía cây hoa quế trong giếng Trời, "Nếu nói nơm nớp, ở nước ngoài ngày nào mà cháu chẳng trải qua như vậy. Bố mẹ cháu cũng từng trải qua những ngày như vậy, rồi vẫn là sau khi về nước mới xảy ra chuyện đấy thôi."

Ông nội biết ý cô đã quyết nên dứt khoát không nói nữa, đi lên lầu.

Ở lại phòng khách, Kiều Mộ cầm di động kiểm tra định vị của Tiêu Trì.

Tối qua, anh cài đặt liên kết định vị, đôi bên đều có thể biết được vị trí của nhau.

Chắc anh đang đi làm nhiệm vụ nên không ở trong phòng chỉ huy.

Thở phè một hơi, nghe thấy tiếng đóng cửa trên lầu vọng xuống, Kiều Mộ lắc đầu, tắt điện phòng khách, lên lầu đi ngủ.

Bận rộn đến thứ Sáu, nóc nhà bị lủng vừa sửa xong thì lại có bão. Buổi chiều tan làm, Tiêu Trì gọi điện thoại cho cô, nói đã thu được phần chứng cứ phạm tội của Quách Bằng Hải, tối nay sẽ tiến hành vây bắt gã ta.

"Ông nội ghi nợ cho anh rồi, anh tự liệu mà làm!" Nụ cười toát ra trong mắt Kiều Mộ, cô cố ý nói quá lên: "Cụ phớt lờ em sắp được một tuần rồi ấy!"

Tiêu Trì có vẻ sửng sốt, giọng điệu thăm dò: "Nghiêm trọng thế á?"

'Vâng', trong óc Kiều Mộ phác họa nên dáng vẻ khó xử của anh, ý cười nơi đáy mắt thêm nồng đậm, nhưng lời nói lạnh te: "Ngày kia Tần Bân bay chuyến buổi tối đến Lâm Châu, có lẽ sẽ ở lại Nhân Tế Đường một thời gian."

"Đợi anh, không cho phép nhận lời hấn! " Tiêu Trì trầm giọng.

Kiều Mộ nhin cười, mở khóa cửa xe, ngồi vào: "Đợi anh đấy!"

Tiêu Trì dường như đã yên tâm, đúng lúc có người gọi anh đi nên đành cúp máy.

Kiều Mộ khởi động xe, lái ra ngoài. Đeo tai nghe, cô gọi cho Hứa Thanh San. Tiệc nhà họ Hứa, vì trốn Bành Văn Tu, Hứa Thanh San

đang rầu rượi không tìm được lý do để khởi về nhà. Ông nội nhất định sẽ qua đây ăn cơm, không cần Kiều Mộ lo lắng.

Điện thoại kết nối, Kiều Mộ nói ngắn gọn mục đích chuyến đi này, không nhắc tới việc Hoàng Viện bị dính vào ma túy, chỉ nói cô gặp tí việc, cần tĩnh dưỡng một thời gian.

Hứa Thanh San lơ đãng, phỏng chừng cũng chẳng nghe lọt câu nào. Vừa vào xe, cô nàng liền bắt đầu ca cẩm về Bành Văn Tu, hối hận không kịp. Đến viện điều dưỡng đã hơn 7 giờ tối. Tới ngoài phòng bệnh của Hoàng Viện, hai người đang tính gõ cửa thì bên trong đột nhiên vọng ra giọng nói thoáng lộ vẻ âm u lạnh lẽo: "Trương Dương có liên lạc với mày không?"

Kiều Mộ khựng bước, kịp thời kéo Hứa Thanh San lại, bịt miệng cô nàng lùi về sau.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 57

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'LÀ NGƯỜI RƠI XUỐNG?'

Phòng bệnh của Hoàng Viện cách khu y tá rất xa, nhưng lại gần cầu thang thoát hiểm. Kiều Mộ ngoảnh đầu liếc một cái, đoạn nói thầm vào Hứa Thanh San chỉ đủ hai người nghe thấy: "Nhẹ chân thôi, đừng phát ra tiếng động! Đi theo tao!"

Hứa Thanh San hoảng hốt toát mồ hôi. Từ khi Kiều Mộ với Tiêu Trì thành đôi, ông nội Kiều không ít lần ca thán, cô nàng nghe cả, nhưng không giúp khuyên nhủ Kiều Mộ.

Hôm Hoàng Viện gặp chuyện, Kiều Mộ và cậu chàng Trương Dương kia bị người ta vác dao vây đánh, trong vòng tròn bạn bè thì nhau chuyển tiếp đoạn video. Hứa Thanh San gọi điện thoại qua, người ta chỉ nói mỗi câu không có việc gì rồi đuổi cô nàng đi. Đàn cũng biết, ở bên này đúng là đã xảy ra chuyện.

Lui vào cầu thang thoát hiểm, phát hiện bên trong có người, dây thần kinh Kiều Mộ vô thức kéo căng, cô đẩy Hứa Thanh San ra sau lưng mình, ánh mắt toát lên vẻ cảnh giác.

"Chị dâu..." Người nọ bỗng mở miệng, khuôn mặt để lộ một thoáng kinh ngạc: "Hai chị xuống lầu đợi ở khu y tá đã, nơi này không an toàn!"

Chẳng nói chẳng rằng, Kiều Mộ neho mắt nhìn anh ta chăm chăm: "Ai là chị dâu anh?"

Dứt lời, dưới lầu có người đi lên, tiếng bước chân không đều đặn lắm.

Kiều Mộ nghiêng đầu ngó qua, thấy người ấy là Quan Công, bấy giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm. Anh chàng gọi cô là chị dâu thì bối rối gãi đầu, lặng im dùng cử chỉ tay ra hiệu với Quan Công.

Quan Công xua tay. Bước lên bậc cầu thang, gã nhỏ giọng: "Chị dâu, Trương Dương ở khu nhà số 6. Hai người qua đó trước, chỗ này xử lý xong ngay thôi!"

Kiều Mộ ném cho gã một ánh nhìn 'đã hiểu', đoạn nắm tay Hứa Thanh San, khế khàng xuống lầu.

Kể trong phòng bệnh Hoàng Viện không phải Trương Lương Nghiệp. Có bọn Quan Công ở đây, chắc chắn cô bé sẽ ổn thôi.

"Kiều Mộ..." Hứa Thanh San thì thầm, tay chân khế run rẩy: "Mày không sợ à?"

Kiều Mộ lắc đầu, kéo cô nàng ra khỏi cầu thang, theo bảng chỉ dẫn, đi về phía khu nhà số 6. Viện điều dưỡng này không giao thiệp với bên ngoài, kẻ đó có thể lén vào, còn tìm thấy Hoàng Viện, chí ít nói rõ một điều, e rằng Trương Lương Nghiệp đã đoán ra Trương Dương đang được cảnh sát bảo vệ.

Quách Bằng Hải chưa bắt được Trương Dương. Những tên gã ta cử đi, chẳng tên nào trở lại. Lấy nhiều năm kinh nghiệm tiếp xúc với cảnh sát để phán đoán, tuyệt đối sẽ không nghĩ sau khi Trương Lương Nghiệp chạy thoát thân vẫn có nhiều kẻ chịu bán mạng cho lão như vậy.

"Tao lo cho mày lắm! Cả ông nội Kiều cũng lo cho mày!" Hứa Thanh San quay đầu liếc tòa nhà bốn tầng đứng im lìm dưới ánh hoàng hôn, nét lo âu hiện lên giữa chân mày cô nàng: "Anh ấy thật sự tốt thế sao?"

"Không tốt! Không lượn phỏ với tao, lại còn chẳng hẹn hò." Nghiêng đầu thoáng nhìn cô bạn, Kiều Mộ nhếch môi: "Theo tiêu chuẩn của mày thì xem như .. tệ."

"Thế mày thích anh ta ở điểm gì, thật tốt à?" Khóe miệng Hứa Thanh San giật giật.

Kiều Mộ vỗ vỗ vai cô bạn, giọng nói đều đều và trong trẻo pha lẫn ý cười: "Thích anh ấy không dính như hồ dán, tao có đủ tự do..."

Hứa Thanh San: "...."

Trầm lặng chốc lát, cô nàng ngẫm một tẹo vẫn không nhin nổi, bèn hỏi: "Mày sẽ không vội cưới thật chứ?"

"Cái này thì chưa. Trước mắt ổn lắm, anh ấy bận, tao cũng bận. Lần nào gặp nhau cũng rất mới mẻ." Kiều Mộ nhướn môi, khuôn mặt để lộ nét cười: "Nghe mày lải nhải suốt cả đường, ông nội Hứa coi thường Bành Băn Tu, sao còn cứ bảo hấn ta đến nhà cho chứng mắt."

"Không ưa người nhưng ưa tiền!" Trán Hứa Thanh San nổi ba vạch đen, "Gần đây ông tao ngắm trúng một quán trà, ngày nào cũng dụ Bành Văn Tu mua lại."

Kiều Mộ ngạc nhiên: "Mua lại cũng không phải của ông! Với cả mày có gả cho Bành Văn Tu đâu, lý gì người ta tặng không."

Hứa Thanh San lườm Kiều Mộ, vẻ mặt ngập tràn ghét bỏ: "Mày không biết việc này nhỉ! Gần đây, nhờ sự giúp đỡ của ông, hán ta không chỉ ký được đơn đặt hàng với các bệnh viện lớn của Lâm Châu mà còn đang đàm phán với cả mấy tỉnh lân cận. Coi ông nội như thần thánh ấy."

Kiều Mộ cạn lời. Ngó quanh một lượt, cô thấp giọng: "Mày chưa 'thịt' hán ta à?"

"Sao có thể." Hứa Thanh San giơ hai tay ngán ngẩm: "Hôn môi cũng chưa! Vốn muốn mờ ám trước, mời mời khẩu vị hán ta. Về mới phát hiện ưu tú của con người này chỉ là vẻ bề ngoài. Những người đẹp ngực to chân dài dưới tay mấy anh tài tiêu thụ thì em nào cũng 'có phần' với hán! Bắn chết đi được."

Giọng điệu Kiều Mộ mát mẻ: "Anh ta là người đàn ông định mệnh của mày mà."

"Định mệnh quái gì!" Hứa Thanh San nghiến răng: "Tao chuẩn bị chọn ngày tốt, xem lại cho mình một quẻ đây!"

Kiều Mộ lắc đầu buồn cười, không nói gì thêm.

Khu nhà số 6 là biệt thự nhỏ riêng biệt, giống như những căn nhà nhỏ có biển hiệu khác, bình thường đa phần dành cho lãnh đạo vào nghỉ.

Đến ngoài cửa, sắc Trời đã tối, dưới ánh đèn đường mờ tỏ mới bật, thấp thoáng chiếu rọi lên căn nhà ẩn giữa hàng cây xanh. Bước tới gõ cửa, chốt lát cửa mở ra, vừa liếc mắt đã thấy Trương Dương đang ngồi trên sàn nghiên cứu máy chụp hình tự động.

Kiều Mộ đang hăng rồi kéo Hứa Thanh San đi vào.

Nghe thấy tiếng động, Trương Dương ngoảnh đầu, trông thấy Kiều Mộ, cậu chàng tươi hơn hớn: "Chị Kiều, chị đến thật rồi!"

"Đúng lúc rảnh rồi. Nhưng Chủ Nhật chị phải trực ban, chỉ có thể ở đây với các em một ngày thôi!" Nhìn quanh một vòng, Kiều Mộ khẽ gật đầu với người đang trông coi Trương Dương, tiếp đó ngồi xuống.

Ngồi cạnh Kiều Mộ, Hứa Thanh San biếng nhác xoa xoa bụng, ưỡn ẹo nói: "Có gì ăn không em?"

Trương Dương cười hì hì, đứng ngay dậy, "Có ạ! Biết các chị đến nên chú Quan đã bảo nhà bếp chuẩn bị cơm tối."

"Chu đáo phết!" Hứa Thanh San khẽ đập đập sô pha, đứng lên đi vào bếp.

Kiều Mộ nhấp môi, cũng nới gót cô bạn. Không phải những món chế biến cầu kỳ, song mùi vị ngon vô cùng. Hai người đều đói, thế là rửa tay ngồi xuống vui đầu ăn cơm.

Trương Dương ngồi bên, chống hai tay lên bàn, hơi phấn khích: "Sắp có danh sách trúng tuyển rồi. Chị ơi, chị nghĩ em có đỗ không ạ?"

"Có!" Kiều Mộ trao cho cậu ấy một cái nhìn chắc chắn.

Trương Dương lại cười, dạt dào hạnh phúc khi nói tới Hoàng Viện đã hồi phục rất tốt, nhưng tối nay phải làm kiểm tra, vì vậy bác sĩ không cho cậu ấy qua đó.

Kiều Mộ chớp mắt, thuận theo ý Trương Dương. Trên góc độ bác sĩ, cô an ủi cậu ấy đừng nghĩ nhiều.

Giữa bữa ăn, cửa đột nhiên bị người ta đẩy mạnh, phát ra tiếng động cực lớn.

Mặt đồng chí đang bảo vệ Trương Dương chợt biến sắc, nhanh nhẹn tiến lên ngăn kẻ đột nhập, gằn giọng quát: "Ai?"

Trương Dương toan đứng dậy, nhưng bả vai bỗng nặng trĩu. Kiều Mộ đã đứng lên trước, bàn tay đặt trên vai cậu ấy nhấn xuống với sức lực kinh người.

"Hai chị em ngồi yên, đừng nhúc nhích!" Lấy tay về, Kiều Mộ vòng qua vách ngăn đi ra, híp mắt trông chừng phía cửa.

Hắn là người của Trương Lương Nghiệp cử tới, y không mang theo vũ khí, quyền cước rất khá, phỏng chừng tính dẫn Trương Dương ra khỏi đây để xuất ngoại.

Đêm nay, bọn Tiêu Trì tiến hành bắt giữ Quách Bằng Hải, bất cứ tên nào trong số hai kẻ này bị bắt thì tên còn lại đừng hòng tiếp tục nhờn nhờ.

Mắt thấy kẻ đột nhập bị khống chế, Kiều Mộ thở phò một hơi, trở lại bếp.

Ăn cơm xong, cảnh báo nguy hiểm được xóa bỏ, Kiều Mộ rủ Trương Dương cùng đi thăm Hoàng Viện.

Cô bé hồi phục tốt lắm. Thấy Kiều Mộ, hai mắt cô bé sáng rỡ: "Chị Kiều?"

"Em cảm thấy thế nào?" Kiều Mộ ngồi xuống, dáng vẻ dịu dàng hơn ngày thường rất nhiều.

Hoàng Viện liếc Trương Dương, dần dần thấp đầu: "Ồn ạt! Ông nội với Liệt Phong vẫn khỏe chứ chị!"

Chuyển viện đến đây đã một tuần, Hoàng Viện chỉ gọi một cuộc điện thoại. Thời điểm khác, muốn gọi cho cô bé, có điều người trông giữ em ấy không cho phép.

"Đều khỏe cả. Bạn học đã đưa phiếu điểm tới rồi, em thi cũng khá! Năm học tới phấn đấu tốt hơn nhé!" Nhìn một lượt, thấy điều kiện trong phòng rất được, Kiều Mộ thoáng yên tâm.

Trò chuyện một lúc thì Hoàng Viện buồn ngủ, Trương Dương ở lại với cô bé, Kiều Mộ và Hứa Thanh San ra khỏi phòng, xuống lầu gặp Quan Công.

Ngoài trời đang nổi gió to, cây cối trong sân bị gió thổi nghiêng ngả, bụi bay tứ tung dưới ánh đèn đường. Trung tâm khí tượng đưa ra mức cảnh báo màu xanh, nhắc người dân cẩn thận khi ra ngoài, đóng chặt cửa nẻo, chú ý an toàn.

Đứng trên con đường xe chạy ngoài tòa nhà, Quan Công mỉm cười nhìn về phía bên này. Kiều Mộ gật đầu với gã, đi tới bồn hoa trước mặt, "Anh đến lúc nào vậy?"

"Trưa nay, mang flycam cho Trương Dương." Quan Công cười, lời nói mang theo ẩn ý sâu xa khác: "Đêm nay sẽ có bão đấy!"

"Tôi biết rồi! Các anh cũng cẩn thận nhé! Tôi ở căn nhà bên kia." Kiều Mộ khẽ mím môi, rồi xoay gót đi về phía bãi đỗ xe, xách hộp cấp cứu trên xe xuống.

Hứa Thanh San không theo chân Kiều Mộ, cô nàng nhướn mày, chậm rãi khoanh tay, nheo mắt nhìn Quan Công: "Các anh đừng kéo cô ấy vào được không hả?"

Quan Công sững sốt, cười khở, "Thật sự không phải chúng tôi muốn kéo chị dâu vào. Tình huống tối nay đặc biệt, không thể để Trương Dương tỉnh giấc."

Hứa Thanh San trợn trắng mặt, dứt khoát không thềm hỏi nữa.

Kiều Mộ nghĩ không sao thì chính là không sao. Không đủ lí do để thuyết phục, trước nay cô chẳng bao giờ ép buộc bản thân.

10 giờ hơn, mưa ào ào trút xuống đúng như dự báo.

Trương Dương uống hết cốc sữa bò có thuốc an thần, về phòng chẳng mấy chốc đã ngủ say. Kiều Mộ không yên tâm, dịch cái ghế ngồi cạnh ngoài cửa phòng cậu ấy.

Người Trương Lương Nghiệp sai tới đã được thả ra, đêm nay lão nhất định sẽ mạo hiểm đến mang Trương Dương đi, dấu biết nơi này đã giăng sẵn lưới chờ lão.

Hứa Thanh San buồn ngủ ngáp ngáp dài, dựa cửa nói chuyện với Kiều Mộ một lúc thì đi ngủ.

Kiều Mộ cử động tay, lấy di động kiểm tra vị trí của Tiêu Trì.

Nhìn suốt một đêm tới tận bình minh. Quan Công vác khuôn mặt phờ phạc đến đưa bữa sáng. Nhân lúc Hứa Thanh San và Trương Dương chưa dậy, gã kể ngắn gọn kết quả hành động đêm qua cho Kiều Mộ nghe.

Trương Lương Nghiệp có đến, bị bắn trúng vào chân, lái xe bỏ chạy suốt đêm, hiện giờ cảnh sát hai nơi đều đang tìm lão.

Nhận lấy sữa đậu nành trong tay gã, Kiều Mộ cúi đầu nhấp một hớp, rồi khẽ cau mày: "Tiêu Trì đã gặp chuyện phải không? Vị trí cuối cùng của anh ấy là ở cầu lớn Hán Phổ."

Mặt Quan Công thoáng biến sắc, gã không dám nhìn thẳng vào mắt cô, đáp: "Di động... của anh ấy bị rơi."

"Là người rơi thì đúng hơn." Kiều Mộ đặt sữa đậu xuống, giơ tay chỉ lên tầng trên, vẻ mặt nặng nề: "Chiều bố trí người bí mật đưa bạn nổi khổ của tôi về nhé, tôi về Lâm Châu trước đây."

"Chị dâu..." Quan Công cuống quýt đứng dậy, giơ tay ngăn cô: "Bắt được Quách Bằng Hải rồi, cảnh sát vũ trang đã lên đường hỗ trợ tìm người, anh ấy sẽ không sao đâu."

"Cho dù không sao, tôi cũng hi vọng người anh ấy có thể gặp được đầu tiên khi trở lại là tôi." Kiều Mộ đẩy tay Quan Công, cô xách túi, không ngoảnh đầu, mở cửa đi ra.

Bốn giờ sáng, vị trí cuối cùng của Tiêu Trì là cầu Hán Phổ, sau đó không hề di chuyển nữa.

Trong đầu cô lướt qua vô số cảnh tượng cái chết của Tiêu Trì, nhưng chưa bao giờ biết, khi ngày này đến thật, cô sẽ không nở và buồn bã thế này.

"Chị dâu..." Quan Công đuổi theo đến ngoài cửa, gãi ngáp ngừng:
"Hay chị..."

Chưa nói hết lời, di động của Kiều Mộ đã đổ chuông. Nghe điện thoại, giây lát sau đáy mắt cô giăng kín sương giá: "Em về ngay đây, ông nội xin nhờ cả các chị!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 58

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'BÁC SĨ KIỀU RẤT GIỮ' LỜI. VÀO ĐI!'

Cúp máy, quay sang thoáng nhìn Quan Công, Kiều Mộ đưa tay che miệng ho mấy tiếng, khàn giọng: "Chắc Hoàng Viện vẫn chưa tỉnh. Đợi con bé dậy, anh nói với nó tôi có việc gấp phải về Lâm Châu, tuần sau lúc nào rảnh tôi nhất định sẽ qua với con bé!"

Quan Công gật đầu, đè nén nổi chua xót trong lòng: "Anh Trì nổi tiếng là mèo chín mạng trong Cục bọn tôi. Anh ấy sẽ ổn thôi! Chị hãy tin tôi!"

Kiều Mộ vẫy vẫy tay, cất bước đi lấy xe.

Tối qua, tâm trạng ông nội thấp thỏm, mất ngủ cả đêm. Trời chưa sáng ông đã chạy sang tìm ông nội Hứa, bảo ông ấy xem một quẻ cho Tiêu Trì. Ông nội Hứa bảo quẻ 'đại hung'. Ông nội Kiều kích động suýt nghẹn thở, chị cả và chị hai không an tâm, bảo Kiều Mộ về Lâm Châu ngay.

Tuy ngoài miệng ông nói Tiêu Trì hãy thông cảm cho mình, thực ra thâm tâm ông còn thích anh hơn cả cô.

Bố mẹ mất đã nhiều năm, cô và Kiều Huy học hành ở bên ngoài. Anh Kiều Huy học thẳng lên tiến sĩ, chỉ nghỉ đông mới về. Tốt nghiệp xong, cô ra nước ngoài luôn. Mấy năm nay, nhà cũng chẳng giống nhà. Cũng là nhờ Tiêu Trì bớt thời gian đến bầu bạn với ông.

Đúng ra, cô nên cảm ơn Tiêu Trì, cảm ơn anh đã thay cô và Kiều Huy ở bên ông.

Lái xe rời khỏi viện điều dưỡng, Kiều Mộ hít một hơi thật sâu, đeo tai nghe gọi điện thoại cho Tiêu Trì. Chẳng lần nào kết nối được, trên chương trình định vị anh cài đặt, vị trí vẫn không hề thay đổi.

Tối qua bão to như vậy, trong thành phố nước ngập sâu tới 60 phân, các tuyến đường bị cấm suốt đêm, nếu anh rơi xuống sông... Nghĩ đến đây, Kiều Mộ buộc mình phải ngừng lại, tập trung lái xe.

Về tới Nhân Tế Đường, chị cả, chị hai và hai anh rể đều có mặt. Ông nội Hứa và ông nội Kiều ngồi trên ghế đá dưới gốc hồng, im lặng nhìn nhau.

"Anh ấy sẽ không sao đâu ạ! Cháu tin anh ấy!" Kiều Mộ bước tới, bình tĩnh cất lời: "Ông ơi, mấy hôm này tạm đóng cửa Nhân Tế Đường cái đã, cháu dẫn Liệt Phong đi tìm anh ấy."

Ông nội thở dài, buồn bực xua tay: "Cháu đi đi!"

Ông nội Hứa cũng xua tay, nhíu mày: "Chính cháu cũng cẩn thận đấy! Trong quê bói toàn nước, lành ít dữ nhiều!"

Kiều Mộ nhấp môi, cô gật đầu, cảm ơn các anh chị, rồi gọi Liệt Phong, ra ngoài cửa lấy xe lái đến đội hình cảnh.

Quan Công đã thông báo cho lão Lục đón cô ở cửa. Phó cục trưởng Lương đích thân chỉ huy hành động tìm kiếm Tiêu Trì, bên phòng cháy và các phân cục cũng đã cử gần hai trăm người cùng phối hợp.

Dừng xe đi xuống. Lão Lục tới mở cửa cho Liệt Phong, hai mắt cậu ta giăng đầy tơ máu, mặt mũi ủ ê.

Kiều Mộ khẽ gật đầu, tiếp đó đi thẳng lên lầu.

Lão Lục dắt Liệt Phong, rũ đầu, khàn giọng: ""Chị dâu... Xin lỗi chị...."

"Không phải lỗi của các anh! Đối với anh ấy, mỗi thành viên trong đội cũng là anh em quan trọng nhất của anh ấy." Kiều Mộ không ngừng bước, trái lại còn rảo chân nhanh hơn.

Phòng chỉ huy đặt tại trung tâm chỉ huy, tiếp nhận xử lý tin tức trên tầng 8 của Cục. Gõ cửa, đi vào, phó cục trưởng Lương mang vẻ mặt mệt mỏi, không lên tiếng mà ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Kiều Mộ kéo ghế, ngồi xuống. Để ý thấy trong gạt tàn cạnh tay ông đã đầy tàn thuốc, chung quanh dày đặc khói thuốc, cô cau mày.

Chắc hẳn ông cũng cả đêm không ngủ. Không chỉ ông, bọn lão Lục cũng vậy. Trừ những người tiến hành vây bắt Quách Bằng Hải đêm qua, còn lại đều ở cả đây.

Ngoảnh đầu liếc qua Ngân Kiều ngồi trong góc, Kiều Mộ thu lại tầm mắt, điềm tĩnh nhìn phó cục trưởng Lương: "Chú Lương, chú cho cháu biết, hiện tại cứu hộ đến khu vực dòng nước nào rồi ạ, cháu đi đợi anh ấy."

Sếp phó Lương thở dài, ông phóng to bản đồ mạng lưới sông ngòi Lâm Châu trên màn hình lớn, chỉ vào vị trí dưới cầu Hán Phổ, nói đây là công viên nước được chính quyền thành phố mới quy hoạch, gần hạ lưu, trước mắt bước vào giai đoạn khai phá, địa hình tương đối phức tạp. Nếu Tiêu Trì bị nước cuốn trôi, thì có khả năng xuất hiện tại khu vực này nhất.

Kiều Mộ ngẩng mặt chăm chú nhìn màn hình lớn, cô trầm lặng một phút, sau đó cúi người, đẩy ghế đứng lên, xoay gót đi ra ngoài: "Anh ấy sẽ về thôi ạ! Lão Lục đi theo cháu! Để cậu ấy nói với cháu tình hình còn lại là được."

Dứt lời, cô cũng đã ra khỏi cửa. Lão Lục dắt Liệt Phong, bước chân gấp gáp.

Lúc này, bên cảnh sát vũ trang và bên phòng cháy đang triển khai tìm kiếm toàn diện tại khu vực dòng nước mà sếp phó Lương đã nói, đáng tiếc không có bất cứ phát hiện nào.

Trời vẫn lất phất mưa nhỏ. Kiều Mộ bung ô, dắt Liệt Phong đứng cạnh xe, nhìn những mũi thuyền ẩn hiện giữa đám lau sậy cao vút. Trên đầu, năm chiếc flycam đang lượn khắp tầng không tìm kiếm.

Từ sáng cho tới trưa, lại đến chiều, mưa mỗi lúc một nặng hạt. Phạm vi tìm kiếm được mở rộng, không ít chó tìm kiếm cứu hộ cũng đã được điều tới. Liệt Phong dường như nhận ra điều gì đó, nó ngồi bên chân Kiều Mộ, thở phì phò đầy bất an.

"Chị dâu, chị ăn tí gì trước đã. Anh Trì... Anh ấy nhất định sẽ ổn thôi!" Lão Lục cầm hộp thức ăn nhanh, che ô đi đến bên Kiều Mộ, cố gắng xốc tinh thần: "Chị đã không ăn uống gì suốt ngày nay rồi!"

"Tôi không sao." Kiều Mộ nhàn nhàn đáp, ánh mắt đăm đăm dõi về phía mặt nước nhuộm ánh hoàng hôn trước mặt.

Tiêu Trì sẽ trở lại, cô biết anh nhất định sẽ trở lại.

Sắc Trời dần dần tối đi, vô số tin tức truyền ra, duy chỉ không có tin tốt.

Công tác tìm kiếm vẫn tiếp tục. Quần áo trên người Kiều Mộ đã ướt gần hết, cô dẫn Liệt Phong về xe, lái tới một khu vực tìm kiếm tiếp theo.

Flycam đã càn quét rất lâu trên những khu vực xung quanh suốt ban ngày mà không phát hiện dấu vết của Tiêu Trì. Giờ đã tối, hoàn toàn không thể sử dụng đến nữa.

Kiều Mộ mở ô đứng cạnh xe, cô khẽ mím môi, nét mặt không buồn, không vui.

9 giờ hơn, vẫn không có tin tức.

Tần Bân gọi điện thoại tới, Kiều Mộ vừa bắt máy anh ta liền hỏi có phải Tiêu Trì xảy ra chuyện không? Cô "ừ" một tiếng rồi im lặng.

"Anh ấy sẽ về thôi!" Tần Bân an ủi Kiều Mộ. Anh ta bảo mình đã đến Lâm Châu, hỏi cô vị trí cụ thể.

Kiều Mộ quay sang lão Lục, hỏi cậu ta người ngoài có thể tới đây đợi cùng không?

Lão Lục gật đầu thật mạnh, tinh thần cậu ta sắp sụp đổ đến nơi rồi. Thời gian càng dài, khả năng tìm được Tiêu Trì càng thấp. Từ lúc anh rơi xuống nước đến giờ đã gần 20 tiếng đồng hồ.

Liếm đôi môi khô khốc, Kiều Mộ từ chối lòng tốt của Tần Bân. Tiêu Trì chắc chắn không mong muốn lúc nhìn thấy cô cũng sẽ thấy cả Tần Bân.

Đợi đến rạng sáng, di động có cuộc gọi. Đờ đẫn lấy điện thoại ra, phát hiện dãy số lạ, mí mắt Kiều Mộ nháy lên, lập tức nghe máy: "A lô, xin chào!"

"Bác sĩ Kiều!" Giọng Trương Lương Nghiệp xuyên qua sóng điện từ truyền tới, phảng phất xen lẫn thoáng lạnh lẽo: "Đến nhà thờ ngã tư Lão Bách Hối đi, có người muốn gặp cô."

Tim Kiều Mộ đập nhanh hơn, cô vô thức xiết tay thành nắm đấm: "Ai muốn gặp tôi? Tổng giám đốc Trương cũng phải cho tôi biết chút nhỉ!"

"Một mình cô thôi, tôi gửi ảnh của anh ta cho cô xem. Nếu để tôi biết người khác cũng tới, tôi sẽ giết anh ta ngay đấy!" Trương Lương Nghiệp cúp máy, mau chóng gửi lời mời kết bạn với cô qua Wechat, tiếp đó gửi cho cô một bức ảnh.

Kiều Mộ dán mắt vào màn hình ước chừng một phút, đoạn bình tĩnh trả lời: "Tôi đến ngay, sẽ không thông báo cho bất cứ ai."

Quần áo trên người Tiêu Trì ướt đẫm, ngực áo phong nhuốm máu, không biết bị thương bởi súng hay dao, tình trạng không tốt lắm, nhưng vẫn còn sống.

Cất di động, Kiều Mộ đứng tại chỗ vài phút như không có chuyện gì, rồi đi tìm lão Lục, nói ông nội ở nhà một mình đợi tin tức, cô không yên tâm muốn về một chuyến, bảo cậu ta có tin gì thì phải báo cho cô trước nhất.

Lão Lục không nghi ngờ, vành mắt đỏ hoe, gạt đầu lia lịa.

Kiều Mộ thăm thử phào, dẫn Liệt Phong lên xe, nổ máy lái đi.

Về đêm, đường phố Lâm Châu không còn sự sầm uất náo nhiệt của ban ngày, cả thành phố yên tĩnh hẳn, những tòa nhà cao tầng đứng lặng lẽ dưới màn mưa, đèn pha xe chiếu sáng con đường ngập nước trước mặt, hắt lên ánh vàng kim lấp lánh.

Mở cửa sổ xe, gió lạnh ẩm ướt ùa vào, nháy mắt trên người liền nổi gai ốc.

"Liệt Phong, anh ấy sẽ ổn thôi, phải không?" Kiều Mộ lẩm bẩm, bàn tay vô thức nắm chặt vô lăng, sương lạnh bao trùm khuôn mặt.

Trương Lương Nghiệp không hổ là quân sư của Quách Bằng Hải, ví thử hai người không trở mặt, thì vụ án bọn Tiêu Trì đã điều tra hơn một năm nay e rằng cũng khó nắm được bằng chứng phạm tội của chúng.

Đêm qua, lão ta ở viện điều dưỡng, cách cả trăm cây số ấy vậy mà lão ta còn bố trí người để mắt vào Quách Bằng Hải. Trên đường chạy trốn, lão ta đã cứu Tiêu Trì sau khi anh bị thương.

Thở phò một hơi, mấy lần cô toan tăng tốc vượt quá quy định chạy tới Lão Bách Hối, cuối cùng đều nhịn xuống.

Cô không thể cuống, không thể để bất cứ ai biết, Trương Lương Nghiệp đã bắt được Tiêu Trì và yêu cầu cô đến đó một mình.

Phó Cục trưởng Lương ngồi trong trung tâm chỉ huy thông tin, các lãnh đạo khác của Cục có lẽ cũng ở đó. Nếu thông qua màn hình điện tử, thấy cô tăng tốc, ắt sẽ biết sự việc bất thường.

Về đến Nhân Tế Đường, Kiều Mộ không nói gì, cô lấy xe chị hai, lái tới Lão Bách Hối.

Khi đến nơi đã 2 giờ sáng, hiểu rõ tình trạng bị thương của Tiêu Trì sợ là không đợi được lâu như vậy, cô vẫn không dám để lòng mình rối loạn.

Dám chắc Trương Lương Nghiệp đang nhìn chăm chăm vào mọi cử động của cô, nên không thể làm bừa.

Đỗ xe ngoài cửa nhà thờ, Kiều Mộ ngoảnh đầu nhìn Liệt Phong ngồi trên ghế sau và bảo: "Liệt Phong, chốc nữa tao vào một mình, để cửa xe cho mày. Nếu nghe thấy tiếng tao kêu thì mày nhảy qua tường xông vào nhé!"

Liệt Phong dường như hiểu lời cô nói, nó ngoan ngoãn ngồi im. Kiều Mộ xoa đầu nó, rồi nghiêng mình mở cửa xe, tắt máy, rút chìa khóa đi xuống.

Mấy phút sau, Trương Lương Nghiệp đích thân ra mở cửa, lão ta đề phòng Liệt Phong rất cẩn trọng, tay lăm lăm khẩu súng.

"Tổng giám đốc Trương." Kiều Mộ thờ ơ mở miệng. Cô không biết rốt cuộc bên cạnh lão ta có bao nhiêu người, cho nên không dám để Liệt Phong vừa xuất hiện đã bỏ nhào vào gã. Tiêu Trì không thể có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

"Bác sĩ Kiều giữ lời đấy, vào đi!" Cúi đầu nhìn hộp cấp cứu trên tay cô, lão nhú mày, khuôn mặt trắng bệch, đóng cửa lại, dẫn cô vào sân sau nhà thờ.

Lão Bách Hối còn lâu đời hơn cả Nhân Tế Đường, nhà thờ vốn là khu Tô giới do người nước ngoài xây dựng, thời điểm Lâm Châu

tiến hành cải tạo thành phố cũ, suy xét đến việc con đường này có ý nghĩa lịch sử và giá trị nhất định nên không tháo dỡ, mà sửa sang lại theo phong cách ban đầu.

Cách bày trí của nhà thờ cũng vẫn giữ nguyên, đằng trước là phòng cầu nguyện, đằng sau là nơi ở của linh mục.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt Kiều Mộ là Tiêu Trì đang nằm bất tỉnh nhân sự trên đất.

Cô bước tới, điềm tĩnh đặt hộp cấp cứu xuống, vén chiếc áo của anh lên, kiểm tra kỹ càng độ sâu của vết thương.

Vết thương do dao đâm, tình trạng tốt hơn so với cô dự đoán. Sở dĩ anh hôn mê là bởi mất nhiều máu cộng thêm đau đớn và mệt mỏi.

"Cô có thể cứu anh ta nhưng chỉ được phẫu thuật tại đây."
Trương Lương Nghiệp đóng cửa ngời xuống, để khẩu súng lên bàn, lấy băng đạn ra khỏi túi, chậm rãi gỡ sáu viên.

Đạn rơi trên mặt bàn thủy tinh phát ra những tiếng vang chói tay, trong đêm yên ắng, nghe ra cực kỳ rợn người.

Kiều Mộ không buồn ngoảnh đầu, cô mở hộp cấp cứu, chuẩn bị khâu vào đấy công tác trước khi phẫu thuật.

Vết dao không sâu lắm, hơn nữa không nằm ở chỗ hiểm. Vết thương của anh có lẽ do bị dao đâm bừa dưới tình huống vô cùng hỗn loạn.

Chuẩn bị xong hết thấy, Kiều Mộ đeo găng tay, để ý thấy bộ quần áo của linh mục treo trên tường, cô không khỏi lắc đầu cười khổ.

Thảo nào bọn Tiêu Trì dỗi mắt vào Trương Lương Nghiệp bao lâu như vậy cũng không tóm được lão.

Chỉ sợ, ngay ngày đầu tiên lão bước chân vào con đường phạm tội thì đã nghĩ ra vô vàn đường lui.

Cất đi những suy nghĩ, Kiều Mộ khâu xong miệng vết thương cho Tiêu Trì, anh cũng tỉnh lại. Khoảnh khắc mở mắt, anh được một phen khiếp vía.

Kiều Mộ ném cho anh ánh mắt mang ẩn ý, khế khàng mấp máy môi: "Trương Lương Nghiệp."

Tiêu Trì nhắm mắt. Khi lấy lại bình tĩnh, phút chốc, tim anh nện thình thịch.

Khẽ vỗ lên cánh tay anh một cái, Kiều Mộ vừa thu dọn hộp cấp cứu vừa nói: "Còn mấy hôm nữa Trương Dương sẽ nhận được thông báo nhập học. Cho dù ông bắt chúng tôi làm con tin, cậu ấy cũng không bằng lòng theo ông đâu. Ông nghĩ sao, Tổng giám đốc Trương?"

Chương 59

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'TRƯỚC KHÔNG TIN, GIỜ BỔNG NHIÊN TIN THÔI!'

Trương Lương Nghiệp vén mí mắt không đáp lời, lão nhìn Kiều Mộ chăm chăm, ánh mắt mang theo ẩn ý. Qua một lúc, lão mỉm cười, từ từ giơ súng lên, nhắm thẳng họng súng vào tim Kiều Mộ: "Cảnh sát Trì, anh muốn cô ta chết hay sống?"

Tiêu Trì nghiêng rằng, tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, mượn sức để ngồi dậy. Anh bình thản đấu mắt với lão: "Giết chúng tôi, ông cũng chưa chắc thoát được."

"Không đánh cuộc sao biết thắng hay thua." Trương Lương Nghiệp lại cười. Mất máu quá nhiều, mặt lão ta trắng nhợt đến đáng sợ: "Bác sĩ Kiều, phiền cô tự mình đi đón Trương Dương. Còn về lý do, cô thông minh như vậy hẳn là có thể nghĩ ra thôi."

Kiều Mộ nhấp môi, cảm giác được đầu gối Tiêu Trì đang khế thúc vào eo mình, cô dừng dừng đáp: "Tôi muốn ông phải đảm bảo sự an toàn của anh ấy, bằng không mọi thứ miễn bàn."

Trương Lương Nghiệp lạnh lùng hừ một tiếng, móc ống giảm thanh trong túi quần ra, thông thả lắp vào, rồi lão nghiêng báng súng

đập Kiều Mộ ngã nhào lên chiếc sô pha da màu đen.

Huyệt thái dương Tiêu Trì giật thành thịch, anh huých đầu gối vào eo Kiều Mộ lần nữa, ngằm ra hiệu cho cô đồng ý.

Mục đích của Trương Lương Nghiệp là dẫn Trương Dương trốn sang nước ngoài, nên lão thật sự sẽ không giết anh. Suy cho cùng, có anh làm con tin, khi sự tình bại lộ cũng dễ đưa ra điều kiện.

"Dù ông bắn hết đạn, điều kiện của tôi cũng không thay đổi." Kiều Mộ giả vờ không biết dụng ý của Tiêu Trì, cong khóe môi vẽ nên một nụ cười mỉa mai nhàn nhạt: "Có điều, quên chưa nói với tổng giám đốc Trương, tôi qua trong viện điều dưỡng, sau khi ông đi, Trương Dương và tôi đã chuyện trò khá lâu."

Mặt Trương Lương Nghiệp hơi biến sắc, bàn tay cầm súng khẽ run run, lão không hé răng.

Kiều Mộ vẫn quan sát biểu hiện của lão ta suốt, cô chớp chớp mắt, nói tiếp: "Cậu ấy luôn thấy bố mình cực kỳ vĩ đại, tôn sùng ông như một anh hùng. Chẳng qua sau đó cậu ấy đột nhiên hỏi tôi, có phải ông là tội phạm không, có phải cảnh sát đang truy nã ông không?"

Nói đoạn, để ý thấy bàn tay của Trương Lương Nghiệp lại phát run, cô trầm lặng hẳn, đưa tay ra sau đưng vào chân Tiêu Trì, lặng lẽ gãi một cái.

Tiêu Trì cụp mắt, bàn tay xiết thành nắm đấm rồi từ từ buông lỏng

Chốc lát, không ai nói một lời, bầu không khí trở nên đông cứng.

Lâu sau, chính lúc Kiều Mộ đã chuẩn bị sẵn sàng thử mở miệng phản công, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng bước chân nện mạnh. Nghe ra chỉ ít phải có hai người.

Tiếng bước chân dừng chỗ không xa ngoài cửa, chưa tới gần, nhưng Kiều Mộ vẫn toát mồ hôi lạnh, kịp thời ghìm ý nghĩ chống đối lại. Cô khoanh tay thản nhiên nhìn Trương Lương Nghiệp đang không nhúc nhích.

Quách Bằng Hải bị tóm, tất cả hi vọng của lão đều gửi gắm ở việc bắt cóc Tiêu Trì để đổi lấy Trương Dương. Chắc chắn lão phải sắp xếp chuyện này rất cẩn thận, may mà cô chưa kích động.

"Trước khi chưa thấy được Trương Dương, tôi sẽ không giết anh ta. Cô có thể đến thay thuốc cho anh ta bất cứ lúc nào." Khuôn mặt căng thẳng của Trương Lương Nghiệp dần dần dịu lại, nhưng giọng nói vẫn âm trầm lạnh tanh như cũ, "Không được mang theo con chó kia của cô, kéo tôi cũng không ngại ăn thịt chó đâu."

Mí mắt Kiều Mộ nháy lên, cô gật đầu một cách lý trí: "Mong rằng tổng giám đốc Trương cũng giữ lời."

Nói xong, cô quay người, hơi run rẩy cầm lấy bàn tay Tiêu Trì: "Đợi em!"

Cảm nhận được nỗi sợ của Kiều Mộ, anh nhéo má cô, ánh mắt thâm tình không nở rời xa: "Em đi đi!"

Kiều Mộ cắn môi, buông tay anh. Cô cúi xuống xách hộp cấp cứu, bình thản nhìn Trương Lương Nghiệp: "Có lẽ không thể dẫn cậu ấy ra ngoài ngay được. Ông cũng biết, Trương Dương hiện

đang ở viện điều dưỡng, có người canh gác 24/ 24 giờ, dẫu đi cùng tôi cũng sẽ có người đặc biệt phụ trách đi theo."

"Tôi có thời gian đợi. Khi nào nó tới khi đó tôi thả người." Trương Lương Nghiệp ngả vào lưng ghế, hòng súng lần nữa nhắm thẳng tim cô: "Trời anh ta lại, ngay lập tức."

Kiều Mộ thở phò một hơi, khó nhọc đè nén lửa giận. Cô đặt hộp cấp cứu xuống, cầm lấy sợi dây trên ghế.

Nhịn đau, Tiêu Trì nhếch môi thấp thoáng nở nụ cười không dễ thấy, ý bảo cô làm đi.

Trương Lương Nghiệp đã ở vào tình thế được ăn cả ngã về không, Trương Dương là hi vọng cuối cùng của lão, lão sẽ không từ bỏ. Nếu trong lòng không còn vài phần áy náy với con trai thì ban nãy Kiều Mộ thử thăm dò đã khiến lão tức điên luôn rồi.

Kiều Mộ khom người, luồn tay qua dưới nách Tiêu Trì, đỡ anh đứng lên. Môi cô sượt qua vành tai lạnh giá của anh, khẽ nói: "Yên tâm, em có thể xử lý tốt."

Tiêu Trì nghiêng đầu, nhanh chóng hôn má cô một cái, lặng lẽ gật gật, nhưng đáy lòng anh mềm nhũn đến độ rối tinh rối mù.

Đời này chỉ cần còn một hơi thở, anh cũng sẽ không buông tay cô.

Kiều Mộ bẻ quặt tay anh ra đằng sau, trói lại rồi thắt nút. Kế tiếp, cô cầm sợi dây khác, trói cả hai chân anh, cũng thắt nút như vậy.

Trương Lương Nghiệp ngồi yên, tay cầm khẩu súng chơi đùa với Tiêu Trì, ánh mắt âm u: "Dẫn con chó của cô đi luôn đi, nhớ lấy lời

tôi vừa nói đấy!"

Kiều Mộ quay lưng lại với lão, cô cúi xuống hôn lên môi Tiêu Trì rồi hít sâu một hơi, xoay gót xách hộp cấp cứu, mở cửa bước thẳng ra ngoài.

Trở vào trong xe, nom Liệt Phong vẫn ổn, thâm tâm cô nhẹ nhõm lạ lùng.

Trương Lương Nghiệp có đàn em đi theo, cô không thể không đồng ý với điều kiện của lão. Trên người Tiêu Trì bị thương, súng lại ở trong tay lão ta, làm liều chỉ có thể khiến đôi bên đều tổn hại, tuy rằng cô vẫn luôn muốn ra tay lắm.

Nổ máy cho xe chạy, niềm vui sướng khi biết Tiêu Trì chưa chết phai nhạt dần, lòng cô dâng lên nỗi phiền muộn.

Chẳng phải không có cách dẫn Trương Dương tới đây không để lộ dấu vết, mà là liệu sau này đàn em trong tay Trương Lương Nghiệp có giết luôn con tin không...

Lòng dạ rối bời về tới Nhân Tế Đường, Kiều Mộ nhéo hai đầu chân mày, tắt máy rút chìa khóa xuống xe.

Ông nội vẫn chưa ngủ. Ông nội Hứa và chị cả, chị hai ở bên này cùng ông suốt, bầu không khí trong phòng khách khá bức bối.

Kiều Mộ dừng ngoài cửa, vỗ nhẹ lên má rồi bình tĩnh bước vào: "Anh ấy vẫn còn sống. Tiin này không thể để lọt ra ngoài cho bất cứ ai kéo sẽ có nguy hiểm thật ạ."

Ông nội Kiều cả mừng, đứng phắt dậy, vừa vui vừa kinh ngạc: "Còn sống? Cháu gặp nó rồi!"

"Còn sống, nhưng bị nghi phạm bắt giữ, trên người bị thương, súng cũng bị cướp mất. Cháu đang nghĩ cách cứu anh ấy ra. Chuyện này không thể để lộ với bên ngoài, cũng không thể báo cảnh sát." Kiều Mộ ngồi xuống, nét mặt nhẹ nhõm đi nhiều: "Ông lên lầu nghỉ ngơi đi thôi, anh ấy thực sự không sao ạ!"

Ông nội thở phào một hơi. Biết cô không nói dối, ông nắm tay ông nội Hứa, khẽ vỗ vỗ, hốc mắt hơi ươn ướt.

"Chúng ta cũng về nghỉ thôi! Chuyện gì cũng không gấp được, từ từ nghĩ cách cứu cậu ấy. Người còn sống là tốt rồi!" Chị cả Thanh Lam vỗ vai Kiều Mộ, khom người dìu ông nội Hứa đứng dậy.

Kiều Mộ gật đầu nở nụ cười, cô đỡ ông nội cùng họ ra ngoài.

Tiến ông về phòng xong, cúi xuống thoáng nhìn Liệt Phong từ đầu chí cuối vẫn theo chân mình, Kiều Mộ không khỏi bật cười.

Dẫn Liệt Phong vào phòng, cô lấy đồ ăn cho cún từ trên tủ xuống, dốc vào lòng bàn tay cho nó ăn: "Ăn tối nào. Cả ngày nay mày cũng chưa ăn gì, anh ấy vẫn ổn! Mai tao còn đi thăm anh ấy nữa, mày yên tâm!"

Liệt Phong ve vẩy đuôi, cúi đầu ăn ngon lành.

Kiều Mộ xoa đầu nó. Nghĩ đến Tiêu Trì, lông mày cô lại cau chặt. Phải mang Trương Dương về, nhưng không phải hiện tại, ít nhất cũng phải đợi sau khi cậu ấy nhận được thông báo trúng tuyển.

Cậu ấy muốn làm cảnh sát, nếu Trương Lương Nghiệp còn chút lương tri, chưa biết chừng sẽ thành toàn cho con trai.

Trương Lương Nghiệp nói một câu rất hay, không đánh cược sao biết thắng thua.

Cô muốn Tiêu Trì bình an, lại hi vọng Trương Dương sẽ không phải chịu những ánh mắt lạnh lùng vì có người bố là tội phạm, yên ổn bên Hoàng Viện. Phải đánh cược thôi.

Tắm rửa xong, ngủ được mấy tiếng, việc đầu tiên khi tỉnh dậy là gọi điện thoại cho lão Lục, hỏi cậu ta về tiến triển trong công tác tìm kiếm

"Vẫn đang tiếp tục ạ. Chị dâu đừng lo, anh ấy nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!" Lão Lục chợt dạ, nói đến câu sau, giọng rõ ràng yếu hẳn đi.

Kiều Mộ nhấp môi, 'ừm' một tiếng, rồi vén chăn xuống giường kéo rèm cửa sổ ra, "Hôm nay tôi phải trực ban, không qua đó được. Có tin tức thì nhớ báo cho tôi nhé!"

"Em biết rồi!" Lão Lục đáp lời, đoạn cúp máy.

Mưa đã tạnh, những tia nắng ban mai ló dạng, bầu Trời trong xanh xiết bao.

Kiều Mộ đứng cạnh cửa sổ một chốc mới đi đánh răng rửa mặt, sau đó cùng ông nội dắt Liệt Phong đến công viên gần đây tản bộ một vòng, vừa đúng 7 giờ.

Lúc về, cô rút hai tay trong túi quần, cúi đầu đá một viên sỏi trên đường, "Trong lòng ông, anh ấy còn quan trọng hơn cả anh trai cháu ạ? Ông chưa từng lo lắng cho anh cháu như thế."

"Hai anh em cháu lại chẳng phải vào sinh ra tử." Ông nội trừng mắt với cô, thở dài thườn thượt: "Nhân Tế Đường mở cửa đã bao nhiêu năm nay, nó ôm mục đích khác đến, sao ông không nhìn ra được cơ chứ. Bình thường hai đứa vắng nhà, hễ rảnh là nó đến chơi với ông. Mấy năm qua, những gì nó làm còn nhiều hơn cả cháu với Kiều Huy ấy, nói bảo cháu trai ruột cũng chẳng quá."

Kiều Mộ bấu môi, là cô sai, cô nhận.

Giờ nghỉ trưa, như thường lệ, cô gọi điện cho lão Lục hỏi thăm tin tức của Tiêu Trì, sau đấy lái xe đến lão Bách Hối. Cô đã nói với ông nội trưa nay không về ăn cơm, phải đi chăm sóc Tiêu Trì để ông yên lòng.

Kiều Mộ chưa bao giờ vào sân sau của nhà thờ lúc ban ngày. Hiện tại vừa nhìn thì lại không nhìn nổi cảm thấy may mắn đêm qua không kích động. Thời kỳ kháng chiến, nhà thờ thu nhận rất nhiều phụ nữ và trẻ em. Vì sự an toàn của họ, mỗi cánh cổng vòm sân sau hầu như đều lắp khóa.

Đêm qua tối thui, Trương Lương Nghiệp lại cố tình không bật đèn, cho nên không thấy rõ.

Tiêu Trì sốt cao, mặt anh đỏ phừng phừng. Đo nhiệt độ cho anh xong, Kiều Mộ tiêm cho anh một mũi hạ sốt, rồi ra ngoài theo lối cửa sau trở lại bệnh viện. Cô gọi điện cho Mạnh Trường Phong nhờ anh ta trực thay, và tới quầy thuốc mua mấy bạch truyền, bắt taxi quay về nhà thờ.

Đi qua cửa nhà thờ, bất chợt trông thấy bóng dáng của Tần Bân, Kiều Mộ nhú mày, trả tiền bước xuống. "Sao anh lại ở đây?"

"Anh theo em một mạch từ bệnh viện." Tần Bân nhắc chân đi vào. Anh ta híp mắt, ngẩng đầu nhìn thẳng giá chữ thập phía trước: "Em xưa nay không tin quỷ thần, sao lại tới nơi này?"

"Trước không tin, giờ bỗng nhiên tin thôi!" Kiều Mộ đặt túi xuống, ngồi cạnh anh ta: "Không cần khuyên em. Cho dù anh ấy không về, em cũng không chọn anh đâu."

Tần Bân bật cười: "Anh đã nói sẽ không quán lấy em nữa, thì sẽ không làm như vậy thật mà."

Trên mặt Kiều Mộ không một chút cảm xúc, không mang theo tí xíu đùa giỡn nào: "Vậy là tốt nhất. Em mệt lắm, để em yên tĩnh được chứ?"

Tần Bân mấp máy miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, im lặng đứng lên. Cơm trưa cũng chưa ăn, cô đã đến đây ngay, sau đó lại về bệnh viện, dáng vẻ đầy ắp tâm sự, khỏi nghĩ cũng biết chắc chắn liên quan đến Tiêu Trì.

15 năm, Tần Bân luôn đứng ở vị trí người quan sát trong cuộc đời cô, chẳng hề dịch chuyển tí nào. Tiêu Trì đúng là quá may mắn, thời gian chỉ có mấy tháng đã cầm tù được trái tim cô. Nói chúc phúc là giả, anh ta thực sự rất không cam tâm.

Tuy nhiên, Tần Bân quá hiểu Kiều Mộ, dầu rằng hết thủy đầu không cam lòng, anh ta cũng hi vọng những điều tốt đẹp đến với cô.

Kiều Mộ thấp đầu, khom lưng, bực bội không sao giải thích nổi, cứ nhìn chăm chăm từng tấc đất trước mặt.

Tín đồ đến cầu nguyện buổi sáng đã giải tán, chỉ còn 3 nhân viên làm việc trong nhà thờ đang quét dọn vệ sinh.

Tiếng bước chân của Tần Bân khác biệt với tiếng bước chân của 3 người kia, đi xa dần, không còn nghe thấy nữa.

Ngồi thẳng lên, Kiều Mộ ngoảnh đầu đổi mắt nhìn xe anh ta hòa vào dòng xe cộ. Cô xách túi đứng dậy, đi đến dãy ghế hàng trên cùng rồi ngồi xuống. Cô chấp tay, không nghĩ tới bất cứ điều gì hết.

Một phút sau, quay người lần nữa, thấy không có ai chú ý đến mình, Kiều Mộ cất bước vào sân sau.

Tiêu Trì vẫn chưa hạ sốt, trên người cũng không đổ mồ hôi.

Cởi dây trói trên tay, chân Tiêu Trì, cô cấm dịch truyền cho cho anh. Đôi lông mày nhíu chặt, không nhìn Trương Lương Nghiệp canh giữ trong phòng, cô mở miệng: "Nếu anh ấy chết, Trương Dương tuyệt đối sẽ không xuất hiện đâu! Con trai của tội phạm, năm chữ này cũng sẽ theo cậu ấy một đời, mãi mãi không gột sạch."

Trương Lương Nghiệp đập tay xuống bàn, gã cầm súng lên, chĩa thẳng vào gáy cô, thở hổn hển: "Cô nói gì!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 60

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'CHO ANH XEM THÌ KHỎI CẦN MẶC ĐI!'

Kiều Mộ điều chỉnh tốc độ dịch truyền, cô ngồi lại bên Tiêu Trì, thản nhiên nắm lấy bàn tay to lớn nóng ran đến kinh người của anh.

Lòng bàn tay anh thô ráp, những vết chai lồi lên cọ vào tay cô mang chút cảm giác nhoi nhói đau, kèm theo thoáng ngứa ngứa không dễ nhận thấy, len vào tận đáy tim.

Cô mím môi nhìn bàn tay anh nửa ngày mới ngẩng đầu, bình tĩnh đối diện với đôi mắt ngập tràn lửa giận của Trương Lương Nghiệp, lạnh nhạt đáp: "Tổng giám đốc Trương biết ý tôi nói ở đây là gì mà."

Trương Nghiệp nghiến răng, nện một đấm lên bàn, im lặng thật lâu.

Kiều Mộ chăm chú nhìn thẳng vào lão, đáy mắt không hề xao động.

Trương Dương là điểm yếu của lão, cũng chính là tất cả hi vọng và nguồn sống của lão.

Sự thăm dò tối qua của Kiều Mộ, kì thực đã cho ra một đáp án vô cùng rõ ràng, nếu Trương Lương Nghiệp tàn nhẫn hơn, với sự từng trải của lão, đừng nói mặt biển sắc, e là nhịp thở cũng vẫn ổn định như thường.

"Bác sĩ Kiều không đi làm cảnh sát đúng là đáng tiếc." Trương Lương Nghiệp nửa thật nửa giả khen cô, đoạn lão đứng dậy ra ngoài, tiện thể khóa cửa vào.

Cửa phòng này là loại cửa sắt đã lâu năm, lão khóa bên ngoài, cô ở trong đó không có dụng cụ thì đừng hòng mở được.

Phòng có cửa sổ, nhưng bên ngoài đều dùng khung thép hàn chết, cũng chẳng thể ra nổi.

"Lão đi rồi à?" Tiêu Trì mơ màng mở mắt, khẽ hắt hắt cảm về phía cái bàn đằng kia, khàn giọng: "Anh đói quá, đem cháo lão mua đến đây cho anh với!"

Kiều Mộ phủ tay lên trán anh, vẫn nóng khủng khiếp. Cô chau mày, đi mang cháo tới.

Trong phòng có ấm đun nước và cốc dùng một lần, xem ra Trương Lương Nghiệp cũng không mong Tiêu Trì chết. Chí ít không phải hiện tại, đợi lão gặp Trương Dương, rồi cuộc lựa chọn thế nào thì không ai biết cả.

Kiều Mộ rót một cốc nước sôi cho Tiêu Trì. Ngồi xuống mép giường nom vẻ nhếch nhác của anh, đáy mắt cô không nén nổi ý cười: "Nghẹn hồng rồi hả?"

"Phương diện nào cơ?" Tiêu Trì uống hớp cháo. Khuôn mặt bởi sốt cao nên đỏ bừng của anh hiện lên nụ cười xấu xa, "Nói rõ anh

mới trả lời em được chứ."

"Mọi mặt." Kiều Mộ đáp với giọng điệu mát mẻ, cô duỗi ngón trở chọt chọt vào tim anh, ấn mạnh xuống: "Thế nào mà bị lão tóm được vậy?"

Tiêu Trì nuốt miếng cháo trong miệng, day day huyết thái dương, kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn sự việc cho cô nghe.

Quách Bằng Hải vô cùng xảo quyết. Hành động đêm đó, gã đã sắp xếp một kẻ có bộ dạng giống mình, đóng giả gã ngồi đọc báo nhằm 'lu mờ' tầm nhìn của họ, sau đó nhân cơ hội lái xe chạy trốn.

Phát hiện tình hình không đúng, Tiêu Trì lập tức xem kiểm tra camera của tiểu khu, thông báo cho các đội khác chặn đường vây bắt.

Cuối cùng, Quách Bằng Hải và đàn em bị họ chặn tại đầu cầu lớn Hán Phổ, đôi bên giao tranh kịch liệt bằng súng. Bắn hết đạn trong tay, gã ta vứt súng toan nhảy cầu.

"Anh kéo gã ta lại, còn mình thì rơi xuống, căn bản không nghĩ tới Trương Lương Nghiệp đã bố trí người bên dưới đón lõng?" Kiều Mộ thở phào một hơi, dịch ngón tay xuống gần chỗ vết thương của anh: "Lúc tỉnh dậy, cảm giác phức tạp lắm đúng không?"

Trương Lương Nghiệp muốn cứu Quách Bằng Hải, lại tóm được Tiêu Trì, xem như là thu hoạch ngoài ý muốn. Nói thực, dưới tình huống đã trở mặt, lão ta còn sắp xếp người tùy cơ ứng cứu. Nghĩ cái gì không biết.

Có khả năng xuất phát từ nghĩa khí anh em, cũng không ngoại trừ sự xếp đặt của lão thực ra mang tính toán khác, cứu Quách

Bằng Hải là giả, tiền gã ta xuống xuôi vàng mới là thật. Mưa bão lớn như vậy, gió bên sông to hơn gió trong nội đô rất nhiều, căn không chuẩn xác, đừng nói cứu người, chính mình cũng khó bảo vệ bản thân ấy chứ.

Ăn hết cháo, Tiêu Trì tiện tay đặt bát lên chiếc ghế bên cạnh, ôm Kiều Mộ từ phía sau, giọng nói khàn khàn lộ ra tình ý quyến luyến: "Mở mắt ra có thể trông thấy em, những cái khác đều chẳng quan trọng."

"Buồn nôn." Kiều Mộ gối lên vai anh, cô híp mắt, như cười như không ngắm anh một lúc, rồi bảo anh uống nước.

Tiêu Trì nóng sốt đến khó chịu, cổ họng như có lửa đốt. Buông cô ra, đón lấy cốc nước, anh cúi đầu thổi vài cái, chậm rãi uống sạch.

Uống xong, Kiều Mộ lại đi rót thêm cốc nữa để trên ghế. Cô nghiêng mình ghé sát, mặt mày pha nét cười: "Không ghen thật à?"

"Ghen chết rồi đây này!" Tiêu Trì duỗi một cánh tay, vòng qua vai Kiều Mộ, ôm lấy cô, cúi đầu đặt xuống môi cô một nụ hôn: "Ghi nợ trước đã! Về tính sổ một thể."

Kiều Mộ nường mày, cổ tình hôn lên yết hầu anh: "Tính thế nào?"

Tiêu Trì ngẩn ra, tiếp đó anh khẽ cười thành tiếng, lần nữa ôm cô vào lòng, trong mắt ngập tràn xúc động.

Tính thế nào cũng không thành vấn đề, đời này anh cứ quán lấy cô thôi.

Cũng mỗi cô biết rõ có nguy hiểm vẫn ung dung tiến lên, ví thử đổi lại là người khác, anh không dám nghĩ tình hình sẽ thế nào.

Lúc bố anh quen mẹ anh cũng đã là đội trưởng đại đội hình cảnh. Mẹ anh non gan, mới đầu không biết cụ thể về công việc của bố anh, sau khi sinh anh bị người ta đe dọa trả thù tới nỗi sinh ra trầm cảm.

Căn bệnh này dày vò bà cả đời, có điều bà chưa bao giờ để cho bố anh biết, dù ông về muộn tới đâu, bà cũng không tức giận, không ca thán.

Song, bệnh tình của bà ngày một xấu đi, cuối cùng đến hồi không thể cứu vãn nổi.

Ngày mẹ anh qua đời, người cha đã thăng chức lên cục trưởng của anh quỳ xuống trước giường, nắm chặt tay bà không buông. Con người sắt đá chưa từng than một câu khổ hay mệt mỏi ấy cứ ôm riết người vợ đã nhắm mắt xuôi tay, òa khóc đau đớn.

Ông nói, ông không đủ tư cách làm chồng, cũng không đủ tư cách người cha, gặp được mẹ anh chính là may mắn của ông.

Đối với người vợ này, ông yêu bà sâu đậm, nhưng lại ngập tràn áy náy, dẫu bà nhát gan vẫn cắn răng cùng ông đi qua vô số mưa gió cuộc đời.

Kiều Mộ khác hẳn với mẹ anh, cô cũng sợ hãi, tuy nhiên cô càng bình tĩnh càng kiên cường dẻo dai, biết làm sao để tự bảo vệ mình.

Mặc kệ người ngoài nhìn cô như thế nào, trong mắt anh, cô là dòng nước mềm mại, cũng là núi cao trầm tĩnh, có thể cùng anh chia sẻ niềm vui, cũng sẵn sàng cùng anh băng qua giông bão.

So với bố, anh quả tình may mắn hơn ông rất nhiều.

"Đi đánh răng rửa mặt!" Áp trong lòng ngực Tiêu Trì, Kiều Mộ nhú mào, duỗi tay đẩy anh: "Hôi!"

"Nghe lời em!" Tiêu Trì buông cô, xoay xoay cổ, vịn thành giường từ từ đứng lên.

Thời điểm khâu vết thương không tiêm thuốc tê, tổng cộng 4 mũi khâu, giờ cơn đau dâng lên tưởng chừng chết mất. Kiều Mộ gỡ bịch truyền xuống, đi cùng Tiêu Trì, tiện thể xách theo bàn chải và kem đánh răng mới đã chuẩn bị cho anh.

Căn phòng này có một gian vệ sinh rất nhỏ. Trương Lương Nghiệp trốn ở đây suốt một thời gian nên trái lại dọn dẹp khá sạch sẽ.

Đánh răng xong, Tiêu Trì dùng một tay vốc nước lên rửa mặt, rồi nhận lấy khăn mặt cô đưa cho lau sạch. Tiếp đó, anh duỗi cánh tay ôm cô lại, cúi xuống môi kề môi.

Ông Trời không bạc đãi anh, sống gần nửa đời người, một lần suýt phạm sai lầm, một lần suýt mất mạng, luôn có cô ở bên.

Hôn một hồi, trên người bắt đầu toát mồ hôi, từng giọt từng giọt như hạt đậu từ chân tóc, dọc theo gò má không ngừng rỏ xuống.

Kiều Mộ cắn đôi môi đã hơi sưng, nụ cười đọng đầy trong mắt: "Đáng đời!"

"Về xử lý em tử tế!" Tiêu Trì cũng cười theo. Anh ôm bả vai cô đi ra, mệt phờ nằm xuống giường.

"Trước tiên dưỡng thương cho lành đã! Súng anh ở trong tay lão ta, hiện tại không thể làm bù." Kiều Mộ cầm khăn mặt lau sạch mồ hôi cho anh, dáng vẻ trở nên nghiêm túc: "Em sẽ dẫn Trương Dương tới! Lí do cũng đã nghĩ được rồi, nhưng không phải lúc này."

"Tính cách con người không chịu nổi thử thách, qua một thời gian dài chắc chắn lão ta sẽ không ngồi yên nổi." Tiêu Trì nhắm mắt, cau chặt lông mày, nhỏ giọng hơn: "Dẫu thế nào cũng đừng mạo hiểm. Trả phí điều trị cho em rồi, không được bỏ khám giữa chừng đâu đấy!"

Kiều Mộ nhướn mày, cúi xuống hôn môi anh một cái, trêu chọc: "Không tin em à?"

"Là sợ mất em." Tiêu Trì mở mắt, giữ lấy cổ cô, lại nòng nân hôn sâu.

Khoảng nửa tiếng sau, Trương Lượng Nghiệp vác bộ mặt xám xịt trở vào, quảng đồ ăn nhanh lên mặt bàn xong, lão ra khỏi phòng, lần nữa khóa cửa lại.

Kiều Mộ còn chưa ăn trưa, đứng dậy bước tới mở ra xem, cô không nhịn nổi cười: "Lão ta rõ thật chu đáo ghê!"

"Anh là con bài cuối cùng sót lại, đương nhiên lão phải cẩn thận rồi. Nhỡ đâu anh ngỏm, kế hoạch của lão có thể sẽ chết yểu ấy." Tiêu Trì dựa vào thành giường thở phì phò, mồ hôi liên tục vã ra như tắm.

"Con bài anh đây quả thực lớn gói!" Kiều Mộ thoáng lườm anh, rồi bưng đồ ăn, ngồi xuống cúi đầu chậm rãi xơi.

Tiêu Trì vừa ăn cháo, giờ vẫn chưa có khẩu vị, anh lim dim mắt ngắm cô.

Kiều Mộ ăn uống rất từ tốn, dù tức giận hay vui vẻ đều chậm rãi, đáng vẻ luôn luôn nhàn nhã.

Nhìn cô ăn, trái tim cũng bình lặng hẳn, thư thái cực kỳ.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh, Kiều Mộ ngẩng lên, khóe môi lộ ra nét cười đùa bỡn: "Kết quả tìm kiếm đại khái sẽ có vào ngày mai hoặc ngày kia, chú Lương nhất định sẽ dựng mộ chôn di vật cho anh đó. Anh bảo em mặc váy đen hay váy cưới thì đẹp?"

"Khụ..." Tiêu Trì ho khan mấy tiếng. Anh nhồm dậy, thấp đầu ghé sát tai cô cười gian: "Cho anh xem thì khỏi cần mặc gì hết!"

Kiều Mộ liếc xéo anh, lại ăn cơm tiếp.

Tiêu Trì nhướng môi, để ý thấy tai cô dường như thoáng sắc hồng nhàn nhạt, anh hấp háy mắt, cố tình sát tới hôn cô: "Xấu hổ à?"

Kiều Mộ phớt lờ anh nhưng sau lưng cô đã rịn mồ hôi.

Gã này... Họ đang bị giam lỏng đây, không phải đang kỳ nghỉ đi du lịch đâu, chẳng đứng đắn tẹo nào.

Hiếm khi bắt gặp bộ dạng lúc xấu hổ của Kiều Mộ, Tiêu Trì không nén nổi, đang tính trêu cô thì di động của cô đột nhiên có cuộc gọi.

Ngước mặt, cùng anh trao đổi một ánh mắt, Kiều Mộ lấy điện thoại trong túi ra. Nhìn dãy số, cô gạt phím nghe: "Trương Dương à, Hoàng Viện có việc gì hả em?"

"Chú Tiêu đã xảy ra chuyện phải không chị?" Trương Dương hỏi thẳng, trong giọng nói cậu ấy xen lẫn âm mũi nồng đậm: "Chú ấy mất tích có liên quan đến bố em đúng không bác sĩ Kiều? Chị nói thật với em đi ạ!"

"Quả thực anh ấy đã gặp chuyện, có điều không liên quan đến bố em! Em đừng nghĩ lung tung! Ngoan!" Kiều Mộ đưa di động ra xa, lặng lẽ nói với Tiêu Trì: "Trương Dương."

Phỏng chừng cậu ấy đã xem tin tức, cho nên mới kích động thế này.

Tiêu Trì gạt đầu ra hiệu cho cô bật loa ngoài.

Kiều Mộ nhấp môi. Lúc mở loa ngoài, cô đưa mắt về phía cánh cửa đóng im ỉm. Vừa rồi, hình như có tiếng bước chân tới gần, chẳng biết có phải Trương Lương Nghiệp không.

"Chị Kiều, chị sẽ không lừa em chứ ạ?" Trương Dương thấp giọng, ngăn mình không khóc thành tiếng: "Bố em không phải người xấu đâu, em tin ông ấy! Cho dù ông ấy thực sự đã làm chuyện sai trái, chị cũng đừng giấu diếm, cứ cho em biết chị nhé!"

Kiều Mộ thoáng khép mi, cô dịu giọng, khế bảo: "Sao chị phải giấu em! Em tin chị, bố em không hề liên quan tới việc anh ấy gặp chuyện. Em yên tâm ở viện điều dưỡng nghiên cứu flycam của mình! Máy hôm nữa chị qua đón em về Lâm Châu."

Trương Dương trầm lặng, lâu sau cậu ấy mới 'vâng' một tiếng rồi cúp máy.

Ngoài cửa, bàn tay cầm súng của Trương Lương Nghiệp run rẩy. Lão ta ngược nhìn bầu Trời xanh ngắt trên cao, trong lòng đủ những

cảm xúc đan xen.

Con trai bản tính lương thiện, trước nay không biết những gì lão đã làm. Đúng như lời Kiều Mộ nói, từ tận đáy lòng, Trương Dương tôn thờ lão như một anh hùng.

Nếu nó biết... Nghĩ tới đây, Trương Lương Nghiệp thở dài thườn thườn, từ từ ngồi xuống chiếc ghế nhỏ trước cửa, móc di động, soạn một tin nhắn: Theo kế hoạch đã sắp xếp.

Gửi xong tin nhắn, lão quay đầu liếc vào căn phòng, sau đó lão nheo mắt, đôi con ngươi chỉ có một màu đen sâu hun hút.

(Tác giả: có một người đẹp bảo không thấy tác giả nói gì, thực ra Tam Tổ không biết nói gì, viết tới đây về cơ bản đã gần đi tới đoạn cuối rồi, thật sự rất cảm ơn sự yêu thích của các bạn.)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 61

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'EM NGHĨ ANH NÊN CHỌN THỂ NÀO?'

Kiều Mộ bên cạnh Tiêu Trì suốt cho tới khi anh hạ sốt, truyền hết chai dung dịch, cô mới rời đi. Trương Lương Nghiệp không ngăn cản, cũng chẳng kiểm tra di động của cô, như thể lão ta đã chắc chắn cô sẽ không tố giác.

Kiểu tín nhiệm này, hay nói cách khác là sự nắm chắc trăm phần trăm này khiến Kiêu Mộ cảm thấy bất an sâu sắc.

Còn mấy hôm nữa thì đến ngày có thư thông báo trúng tuyển. Tiêu Trì 'vật lộn' với Trương Lương Nghiệp gần một năm rồi mà vẫn chưa hiểu thấu tính tình của lão, đủ thấy con người này rất khó đối phó.

Về đến Nhân Tế Đường, ông nội đã ăn cơm xong và đang cùng Liệt Phong hóng gió ở sân trước.

Kiều Mộ vào bếp nấu chút đồ ăn cho mình. Bỗng nhiên, cô nghĩ tới Trương Lương Nghiệp.

Lúc đi, Tiêu Trì lại bị trói chân trói tay. Chưa yên tâm, Trương Lương Nghiệp còn lấy dây xích cột chặt hai chân anh. Sau đấy, lão cầm súng bằng cả hai tay, lặng lẽ đứng trong sân, cô đơn ngẩng đầu nhìn bầu Trời nhuộm đầy sắc hoàng hôn.

Mới trải qua một trận mưa to, trong không khí phảng phất xen lẫn chút khí lạnh của hơi nước. Trương Lương Nghiệp đứng đó, ánh chiều tà xuyên qua khe hở những tòa cao ốc, rót qua những cây gạo cao lớn, rọi xuống tầng tầng lớp lớp, kéo dài cái bóng sau lưng. Bóng dáng ấy chất chứa nỗi thê lương chẳng nói nên lời.

Kiều Mộ đứng ở cửa, đằng sau là Tiêu Trì đang bị giam giữ, trước mặt là Lâm Châu kêu hùng tiếng tăm lừng lẫy, dường như có thứ cảm xúc anh hùng đi tới bước đường cùng.

Vụ án xưởng dược Sang Thiên điều chế ma túy điều tra được tới nay, Quách Bằng Hải bị tóm, Trương Lương Nghiệp trốn thoát, phía cảnh sát vẫn không từ bỏ việc bắt giữ lão ta. Nhất là dưới tình huống Tiêu Trì chưa rõ sống chết, ai ai cũng đang uất nghẹn, muốn gô cổ lão đưa ra trừng trị trước luật pháp.

Lão cũng thừa hiểu, muốn sống thì chỉ có thể túm chặt con bài tẩy Tiêu Trì này.

Nghĩ vậy, trong óc Kiều Mộ hiện lên bộ dạng bị giam cầm hết đường xoay xở của Tiêu Trì. Làm cảnh sát lâu như vậy, đoán chừng anh chưa bao giờ phải trải qua tình cảnh bất lực thế này.

Kiều Mộ thở dài, chẳng nuốt nổi cơm nữa. Trên đường về, lão Lục gọi điện thoại đến bảo mai là ngày tìm kiếm cuối cùng, nếu không tìm thấy sẽ tuyên bố kết thúc công tác tìm kiếm.

Nghe tiếng lão Lục ghen ngào ở đầu giây bên kia, Kiều Mộ suýt không ghìm lòng được mà cho cậu ta biết, Tiêu Trì vẫn ổn.

Sau cùng, cô vẫn nín nhịn.

Rửa xong bát đĩa, Kiều Mộ ra khỏi bếp. Có lẽ Liệt Phong nghe thấy tiếng động, nó vẩy đuôi hơn hờ nhào tới, nom cực kỳ vui mừng.

Trên người cô dính mùi của Tiêu Trì, chắc nó đã phát hiện được.

"Cháu định làm thế nào?" Ông nội dung đưa chiếc ghế, lim dim mắt, khẽ phe phẩy cái quạt trên tay: "Phải biết, tử huyết của một số người, không dễ tìm vậy đâu."

"Không dễ tìm cũng phải thử ạ. Tiêu Trì vẫn mong có thể bắt sống, để lão ta nhận sự phán xử của pháp luật." Kiều Mộ ngồi xuống, nhắc ấm trà rót cho mình một chén. Cô nhấp một hớp, tiếp đó ngẩng đầu lên.

Trời đêm cao vời vời những ngôi sao lấp lánh.

Ông nội mở mắt, thản nhiên ngó cô một cái, đoạn cất chiếc quạt, duỗi tay vuốt ve đầu Liệt Phong: "Ông tướng này bướng hết bố nó, lại còn giảo hoạt hơn bố nó nữa chứ! Cháu xem mà xem, chuyện này đến cùng chưa chắc đã cần cháu phải lộ diện đâu."

"Vậy thì không còn gì bằng!" Kiều Mộ nhướn mày, giọng nói pha thêm thoáng nhẹ nhõm: "Ông hiểu anh ấy thế ạ."

"Nó là người đầu tiên dám dùng móng tay dưới mắt ông đấy." Trên mặt ông nội hiện ra nụ cười đắc ý, ông nghiêng đầu đùa với Liệt Phong: "Người ông nội chọn cho cháu, quá được nhỉ!"

Kiều Mộ liếc qua, khoe môi khẽ giật giật.

"Nếu không phải có nhiều dưa vẹo và táo sứt lót nền như vậy thì làm sao cháu để mắt đến nó chứ!" Ông nội hừm một tiếng, càng thêm hả hê: "Phục không?"

"Phục ạ" Kiều Mộ hờ hững đáp

Cô có gì không phục đây. Vừa về nước ông đã nhờ hàng xóm láng giềng sắp xếp đối tượng xem mắt cho cháu gái, người nào cũng đưa cả tới trước mặt cô.

Thanh Minh đi tảo mộ cho bố mẹ và bà nội, lúc gặp Tiêu Trì, mở miệng ông liền hỏi sao anh không đến Nhân Tế Đường.

Đợi người ta tới, ông còn giữ lại ăn cơm, giữ lại chơi cờ. Đây chẳng phải là cố tình tạo cơ hội sao.

Chuyện trò được một lát, ông nội Hứa sang tìm ông đánh cờ. Kiều Mộ cầm ấm trà vào phòng khách thêm nước. Cùng lúc di động lại có cuộc gọi.

Người gọi tới lần này là cục phó Lương.

Rót đầy nước vào ấm trà, Kiều Mộ chậm rãi ngồi xuống: "Anh ấy nhất định sẽ trở về ạ! Đợi một tuần nữa, nếu cuối tuần anh ấy vẫn không quay lại, cháu sẽ lấy tư cách quả phụ tham gia tang lễ!"

Bên tai yên lặng hẳn, lâu sau mới truyền tới giọng nói đã khàn đi của cục phó Lương: "Vậy đợi thêm một tuần nữa! Cháu cũng đừng buồn thương quá!"

"Cháu biết rồi ạ! Chú Lương cũng phải giữ gìn sức khỏe nhé!"
Kiều Mộ nói câu an ủi rồi cúp máy.

Xách ấm trà đi ra, thấy hai ông cụ đang 'chém giết' trên bàn cờ.

Cô bước tới châm trà cho hai ông xong, rồi xin phép lên lầu trước.

Ban ngày ra vào sân sau nhà thờ mấy lần, Kiều Mộ nhớ khá rõ bố cục bày trí bên trong. Tiêu Trì còn kể có mấy lối thoát hiểm. Cô phải lên kế hoạch kỹ càng mới được

Dù anh không cần cô nhúng tay, nhưng cô hi vọng thời điểm 'có biến', sẽ không đến nỗi rối loạn.

Thứ Hai, Kiều Mộ trở lại khoa cấp cứu của bệnh viện, bận rộn suốt đến hơn 8 giờ tối mới rảnh rỗi. Lão Lục gọi điện tới lần nữa cho cô biết, nửa tiếng trước đã tuyên bố kết thúc công tác tìm kiếm.

"Tôi biết rồi! Mọi người yên tâm làm việc, đừng nghĩ ngợi nhiều!"
Giọng Kiều Mộ vẫn luôn đều đều, họ nghe đã quen nên cũng không mấy may nghi ngờ.

Lão Lục an ủi cô một hồi, áp ứng tỏ ý khi nào cử hành tang lễ sẽ thông báo cho cô.

Kiều Mộ 'ừm' một tiếng. Đợi cậu ta gác máy, cô cất di động, lái xe về Nhân Tế Đường.

Trên đường, cô gọi điện cho Trương Dương để nắm được tình hình của Hoàng Viện, tiện thể thăm dò ý tứ của cậu ấy.

Ví thử Trương Lương Nghiệp đủ thận trọng, lão sẽ nhất quyết không chủ động liên lạc với con trai.

Tán gẫu được 10 phút, Kiều Mộ có được tin tức mình muốn. Cô dặn dò một lượt sau đó kết thúc cuộc gọi. Tháo tai nghe xuống, cô chau mày.

Trương Lương Nghiệp không gọi điện cho Trương Dương nhưng đã bố trí người tiếp cận, chuyển lời cho con trai để cậu ấy yên tâm.

Còn có nội dung gì khác nữa thì Trương Dương không nói. Về khoản cậu ấy giấu diếm hay thật sự không có gì khác, thì Kiều Mộ hơi mông lung.

Đến nhà, ăn qua loa bữa tối, Liệt Phong lại quán lấy. Có vẻ biết Kiều Mộ muốn ra ngoài, nên nó không ngừng lượn quanh chân cô.

"Mày ở nhà nhé! Tao không thể dẫn mày theo, sẽ có chuyện mất!" Kiều Mộ xoa đầu nó. Liếc thấy Hứa Thanh San đã vào giếng Trời, cô không khỏi nhếch mày: "Mặt mũi bí xị thế mày?"

"Bành Văn Tu lại tặng tiền cho ông nội!" Hứa Thanh San ủ rũ ngồi xuống, nhìn Kiều Mộ bằng ánh mắt tràn ngập vẻ ngấm ngấm: "Tao cũng đã nghe ông nội kể. Tình hình Tiêu trì sao rồi?"

"Vẫn ổn! Mày đừng lăm mồm đấy!" Kiều Mộ nâng cổ tay xem đồng hồ rồi quay người đi ra ngoài: "Tao mượn xe mày nhé!"

Hứa Thanh San chớp chớp hàng mi. Cô nàng cạ lời, cũng nói gót: "Mày không sợ thật hả?"

Kiều Mộ ngừng bước, từ từ ngoảnh đầu: "Sợ, nhưng tao phải đi!"

Hứa Thanh San nhún nhún vai, khẽ vỗ vai Kiều Mộ, cũng không nói gì thêm.

Ông nội ở chơi cờ ở phòng bên, Liệt Phong tự đi về. Khi cô xách theo hộp cấp cứu ra khỏi cửa ngách, nó theo vào gara, nhấc hai chân gác lên cửa sổ xe, lè lưỡi thở phì phò.

Hạ cửa kính xe xuống, Kiều Mộ duỗi tay xoa đầu nó: "Mày ở nhà với ông, chờ hai hôm nữa tao dẫn mày đi gặp anh ấy, nhé!"

Liệt Phong 'gâu' một tiếng, miễn cưỡng bỏ móng vuốt khỏi xe, đi tới đứng bên cạnh Hứa Thanh San.

Kiều Mộ vẫy vẫy tay, mở cửa gara, nổ máy cho xe chạy.

Buổi tối, Lão Bách Hối náo nhiệt lạ thường. Trên đường phố có rất nhiều tiệm đã kinh doanh lâu đời, một vài cửa hàng chuyên chế tác đồ thủ công, và các tiệm bán những món đồ trang sức đặc sắc xuất xứ từ Đông Nam Á.

Đến ngã tư, Kiều Mộ giảm tốc độ, vội cũng không thể gấp được.

Đặt tay trên vô lăng, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô trông thấy người đàn ông đột nhập vào căn nhà số 6 ở viện điều dưỡng hôm đó.

Hắn đeo một chiếc ba lô leo núi, hấp tấp chạy về phía nhà thờ.

Xem ra, hình như Trương Lương Nghiệp sai y làm chuyện gì rồi. Chiều nay lúc lão Lục gọi điện thoại, đúng là rất buồn bã. Về cơ bản có thể xác định chưa người nào trong Cục biết Tiêu Trì còn sống.

Nói cách khác, kẻ này thật sự đang làm việc cho Trương Lương Nghiệp.

Kiều Mộ khẽ mím môi, một dự cảm không lành lờ mờ dâng lên trong lòng, cô cứ cảm giác muốn bắt được Trương Lương Nghiệp không dễ như vậy.

Đến nơi, cô đỗ xe, bước xuống. Tiêu Trì đã cắt cơn sốt và có tinh thần hơn. Trương Lương Nghiệp vẫn ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa, hai tay cầm chắc khẩu súng, họng súng nhắm thẳng vào vị trí tim họ.

Kiều Mộ chẳng thêm bận tâm. Khi thay thuốc cho Tiêu Trì, cô bí mật nhét chiếc điện thoại cũ vào trong quần anh.

Giấu xong di động, Trương Lương Nghiệp chột lên tiếng: "Bác sĩ Kiều, tôi muốn gặp Trương Dương vào sáng thứ Năm."

Kiều Mộ ngừng động tác trên tay, cô thần nhiên cùng Tiêu Trì trao đổi một ánh nhìn, kế tiếp chậm chậm ngoảnh lại: "Được, tôi sẽ hẹn thời gian cụ thể sau! Đến lúc ấy nhất định sẽ dẫn người tới!"

Trương Lương Nghiệp nghiêng đầu, lão nhếch miệng, đôi mắt sâu hoắm xuyên qua cặp kính dừng trên người cô lâu thật lâu.

Đoạn, lão ta mỉm cười, ngồi thẳng dậy, nhìn Tiêu Trì sau lưng cô: "Cảnh sát Tiêu, anh nghĩ cho kĩ điều kiện ban nãy tôi đưa ra đi, đừng để đến khi ấy lại khiến mọi người đều khó coi."

Tiêu Trì nhướn mày, khóe môi tràn tiếng cười nhạo ngẩn ngẩn, vô tư gạt đầu: "Tất nhiên tôi sẽ suy ngẫm cẩn thận rồi!"

"Chớ giờ trò!" Trương Lương Nghiệp đứng dậy, cầm súng lùi lại hai bước, lão cười nói: "10 giờ sáng thứ Năm! Tốt hơn hết, bác sĩ

Kiều đừng nuốt lời đấy!"

Dứt lời, lão rời khỏi phòng, khóa luôn cửa vào.

Kiều Mộ lặng lẽ thở phò một hơi, cô dùng khẩu hình nói với Tiêu Trì: "Cất cẩn thận di động kẻo toi mạng đó!"

Khóe môi Tiêu Trì cong lên nét cười nhàn nhạt. Ôm lấy Kiều Mộ, anh đặt một nụ hôn xuống trán cô: "Tổng giám đốc Trương hi vọng anh có thể thuyết phục cục phó Lương đồng ý cho lão rời khỏi Lâm Châu, ra nước ngoài. Lão sẽ cung cấp thêm bằng chứng phạm tội khác của Quách Bằng Hải."

Kiều Mộ nghiêng đầu thoáng nhìn bên ngoài cửa, hờ hững hỏi: "Anh sẽ đồng ý?"

Cô cố ý hỏi câu ấy, vì Tiêu Trì căng thẳng thế kia, ắt hẳn trong phòng này có lắp thiết bị gì đó.

"Anh đang suy nghĩ. Chung quy tội trạng của lão cũng không ít, một mình Quách Bằng Hải không gánh hết." Tiêu Trì giữ bả vai Kiều Mộ, nắm ngón tay dán lên cần cổ mảnh mai của cô, nhẹ nhàng ve vuốt: "Em nghĩ anh nên chọn thế nào?"

"Em không có ý kiến, nhưng em sẽ ủng hộ anh!" Nói đoạn, cô đi rót cốc nước cho anh uống thuốc.

Đặt cốc xuống, cô liếc ra cửa rồi cúi mình ghé sát tai anh: "Lúc em đến có trông thấy kẻ đã gặp Trương Dương ở viện điều dưỡng."

Tiêu Trì gạt đầu, chẳng hề ngạc nhiên.

Vẻ trần trĩnh thông dong của anh khiến Kiều Mộ buồn cười, cô thấp đầu cắn vành tai anh: "Nhịn tí nhé! Khả năng Trương Dương ở bên kia có 'biến', chốc nữa em gửi tin nhắn cho cu cậu!"

Tiêu Trì chau mày, tức thì ghé bên tai cô dặn dò: "Ổn định tinh thần cho Trương Dương. Muộn nhất sáng mai sẽ có kết quả thi. Khi nào em đi đón cậu ấy, phải chú ý an toàn!"

Trương Lương Nghiệp có thể sắp xếp người vào gặp Trương Dương ắt cũng đã chuẩn bị tốt việc chặn đường cướp người. Anh thật sự không yên tâm.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 62

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'EM SẼ KHÔNG ĐỂ CHỊ PHẢI THẤT VỌNG ĐÂU Ạ!'

Kiều Mộ gật đầu. Cô ngồi thẳng lên, ra ý bảo anh nằm tử tế để thay thuốc cho vết thương.

Trương Lương Nghiệp không còn nhiều kiên nhẫn để đồng ý đợi tới khi Trương Dương nhận được giấy báo trúng tuyển. Thời gian ở lại Lâm Châu càng lâu càng bất lợi với lão ta.

Trong tình thế tất cả mọi người đều cho rằng Tiêu Trì đã hi sinh, mũi nhọn nhắm vào việc bắt giữ lão ta sẽ chỉ nhanh chóng hơn, gấp rút hơn, chứ không cho lão có cơ hội để thở.

Băng bó lại vết thương xong xuôi đã hơn 10 giờ tối.

Kiều Mộ ngoảnh đầu ngó cửa phòng rồi căn dặn: "Mai đổi thuốc lần nữa, sau đó có thể 2 ngày đổi 1 lần. Sáng thứ Năm, em đến đón anh!"

Tiêu Trì từ từ nghiêng mình qua, kéo Kiều Mộ vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Nhất định sẽ sống ra ngoài gặp em!"

Kiều Mộ đặt lên má anh một cái hôn.

Cửa phòng chợt mở, Trương Lương Nghiệp cầm súng bước vào, lạnh lùng ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa, nheo nheo mắt.

Cơn gió mang theo chút khí nóng lùa vào. Hình như có một người đang đứng trong bóng tối ngoài cửa, cảm nhận được hơi thở của đối phương, nhưng không thể trông thấy mặt.

Tiêu Trì chẳng mấy may sợ hãi, Kiều Mộ cũng không nốt. Thu dọn hộp cứu thương, cô lại cùng anh trao đổi anh mắt, đoạn chậm rãi đứng lên: "10 giờ sáng thứ Năm. Tổng giám đốc Trương giữ lời nhé! Tôi mà không thấy người sống, vậy thì e rằng ông cũng sẽ chẳng gặp được Trương Dương đang hít thở khỏe mạnh đâu."

"Bác sĩ Kiều, cô đang đe dọa tôi hả?" Trương Lương Nghiệp bỗng chốc sầm mặt. Lão giờ cao giọng súng, nhắm chuẩn vào tim cô.

"Ông cũng đang đe dọa tôi đấy thôi!" Kiều Mộ tỉnh bơ nhướn mày, xách hộp cấp cứu thùng thẳng cất bước: "Tại sao không dùng khẩu súng có đạn kia ấy?"

Ánh mắt Trương Lương Nghiệp có sự thay đổi, tiếp đó lão cười lớn: "Giá biết cô vài năm trước, kẻ hèn này sẽ rất sẵn lòng kết bạn với cô!"

Kiều Mộ cup mi, từ trên cao liếc xuống lão một cái rồi đi luôn ra ngoài chẳng buồn đáp lời.

Nhưng cô thì chả muốn có người bạn như vậy.

Quả nhiên có kẻ đứng ngoài cửa, không chỉ một mà tận hai. Vóc dáng xấp xỉ Tiêu Trì, hô hấp cực kỳ nhẹ. Ban nãy ví thử không có

gió thổi vào, Kiều Mộ căn bản sẽ không phát hiện được hơi thở của họ.

Kiều Mộ đi ra theo lối cửa sau, rồi lộn trở lại cửa trước. Kẻ bám theo cô im hơi lặng tiếng biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Lên xe, trông thấy Tần Bân đang ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà thờ phía xa xa, cô chau mày. Lái xe dừng trước mặt Tần Bân, Kiều Mộ quay kính cửa sổ xuống, gọi anh ta lên xe.

Tần Bân khẽ nhướn mày, đứng dậy vòng qua đầu xe, mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Qua kính chiếu hậu, Kiều Mộ thấy vẫn có người đang nhìn mình chằm chằm. Cô nhún nhún vai, giẫm chân ga, cho xe lăn bánh.

Đêm đã khuya, hàng quán trên đường Lão Bách Hồi lục tục tắt đèn. Người đi đường cũng ít hẳn, trong không khí còn sót lại chút oi bức.

Suốt dọc đường xe chạy, người qua lại càng lúc càng thưa thớt. Rẽ vào phố lớn, mặt đường dần trở nên rộng rãi hơn. Chiếc xe bám theo sau giữ khoảng cách vừa phải. Ánh đèn quá mờ, do đó chẳng nom rõ dáng vẻ đối phương.

Quan sát chừng vài phút, Kiều Mộ bình thản cất lời: "Anh cứ làm việc của anh đi! Em không cần anh lo. Nhiều khi lòng tốt lại dễ gây hỏng chuyện nhất đấy!"

Mặt Tần Bân toát lên vẻ ngượng ngùng, anh ta nghiêng đầu ho khan một tiếng, hơi chột dạ: "Anh chỉ đi ngang qua thôi, đúng lúc mệt quá nên mới ngồi nghỉ tí, không nghĩ sẽ gặp được em!"

"Đây không phải chuyện đùa đâu!" Kiều Mộ mím môi, bồng chốc sầm mặt: "Em ghi nhận ý tốt của anh. Nhưng lần này anh không tự mang phiền phức cho mình đã là giúp đỡ lắm rồi!"

Tần Bàn cười khỏ, ngần ngừ gật đầu.

Kiều Mộ lười phải giải thích nhiều với anh ta. Đến đầu ngõ, cô cất xe vào gara nhà Hứa Thanh San, về Nhân Tế Đường bằng cửa ngách.

Ông nội đã ngủ. Nghe thấy tiếng bước chân, Liệt Phong từ trên lầu lao xuống hết linh hồn bóng tối, hớn hở bổ nhào lên người Kiều Mộ.

Kiều Mộ vỗ vỗ nó, sau đấy đi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho Tần Bàn. Xong xuôi, cô dẫn Liệt Phong về phòng, đóng cửa, lại gửi tin nhắn cho Trương Dương. Cậu chàng trả lời rất nhanh, kể rằng Hoàng Viện vừa ngủ, mình thì vẫn ở lại phòng bệnh với cô bé, còn gửi cả ảnh 'selfie' của hai đứa.

Kiều Mộ nhìn bức ảnh mấy phút liền, tiếp đó cô cho Trương Dương biết, mình sẽ đến vào tối thứ Tư và dẫn cậu ấy về Lâm Châu vào thứ Năm.

Có lẽ Trương Dương quá đổi vui mừng, cậu ấy gọi luôn điện thoại tới, trong giọng nói cố ý dè thấp, chất chứa nụ cười chẳng che giấu nổi: "Chị Kiều ơi, chị tới đón em thật ạ? Đưa cả Hoàng Viện theo được không chị? Cô nhóc này không muốn ở viện."

"Vẫn chưa dẫn em ấy đi được, đón em trước đã! Hình như giấy báo trúng tuyển của các em đã được gửi đến rồi đấy!" Kiều Mộ cong khóe môi: "Phấn khởi lắm đúng không?"

"Quá phấn khởi luôn ạ..." Trương Dương kìm nén tiếng cười, chắc cậu chàng đang bịt miệng, nên lời nói có phần không rõ ràng: "Em dám chắc mình đổ mà Hoàng Viện chẳng tin!"

"Chị cũng mong em đổ! Muộn quá rồi! Đợi chị gọi lại cho em sau nhé!" Kiều Mộ ngáp một cái, xin lỗi rồi cúp máy.

Điện thoại Trương Dương lúc nào cũng trong tình trạng bị nghe lén. Nếu bọn lão Lục thu được tin tức của Tiêu Trì qua cú điện thoại này thì ắt hẳn sẽ sắp xếp trước.

Còn máy của cô có bị nghe lén hay không thì chẳng ai biết, chỉ có thể thận trọng ứng phó.

Quảng điện thoại sang bên, nghe thấy tiếng Tần Bân đi đánh răng rửa mặt, Kiều Mộ chéch đầu ngó Liệt Phong đang nằm bò cạnh giường, cô khẽ nhướn môi.

Tiêu Trì luôn lo lắng chuyện Trương Dương bị chặn giữa đường, hẳn rằng anh cũng đã nghĩ xong kế hoạch trốn ra ngoài, cô có nóng ruột cũng vô ích.

Đang thất thần thì di động lại có cuộc gọi, một dãy số lạ.

Kiều Mộ nhìn màn hình giây lát mới bình thần bắt máy: "Tổng giám đốc Trương."

"Thay đổi thời gian thành 7 giờ tối!" Bên tai vang lên giọng của Trương Lương Nghiệp, lão chỉ nói đúng một câu ấy rồi kết thúc cuộc gọi luôn.

Cầm điện thoại, Kiều Mộ dán mắt lên trần nhà, như đang suy tư điều gì. Trốn đi lúc ban đêm có xác suất thành công cao hơn ban

ngày. Nhưng, mong sao Tiêu Trì đã liên lạc với sếp phó Lương để bố trí triển khai hành động một cách sớm nhất.

Lúc sau, bên ngoài im lặng hẳn, phòng Tần Ân đã tắt đèn, mọi thứ lập tức chìm vào bóng tối.

Kiều Mộ bò dậy đi tắm, sau đó về giường mơ màng ngủ khì.

Gần sáng, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông báo tin nhắn di động, trực giác cho cô biết đây là Tiêu Trì gửi, còn chưa đọc nội dung thì đầu óc đã tỉnh táo hơn nửa.

Ngồi dậy mở khóa di động, khoảnh khắc đọc được nội dung tin nhắn, rốt cuộc cô cũng bỏ được hòn đá đè nặng trong lòng.

Tiêu Trì đã liên lạc với sếp phó Lương, anh bảo cô đến lúc ấy cứ nghe theo chỉ thị, không cần bận tâm những thứ khác.

Quả nhiên ông nội rất hiểu anh.

Không ngủ tiếp được nữa, Kiều Mộ rời giường, mở cửa sổ, đi đánh răng rửa mặt.

Về phòng thay bộ đồ thể thao đi ra, phòng ông nội bên kia truyền tới tiếng động đã thức giấc. Liệt Phong vội đuôi chạy thẳng đến trước cửa phòng vệ sinh ngồi đợi.

Qua một chốc, Tần Ân cũng dậy. Anh ta mở cửa, ăn vận chỉnh tề, nhìn sang: "Chào em!"

"Chào anh!" Kiều Mộ nhướn mày, gọi Liệt Phong xuống lầu.

Đã sáng bạch, đoán chừng lại là một ngày nắng đầy. Bầu Trời xanh trong quang đãng, không một gợn mây. Kiều Mộ đánh cọc một

lúc thì ông nội và Tần Bân đi xuống gọi Liệt Phong ra ngoài tản bộ.

Kiều Mộ gỡ sợi dây trên cọc gỗ, tròng vào cổ Liệt Phong, đoạn xách lồng chim họa mi, giống như ngày thường, cùng ông nội tới công viên.

Một chiếc xe đỗ cách Nhân Tế Đường không xa, lá khô rụng đầy trên nóc. Xem ra, nó dừng ở đây chỉ ít đã một đêm. Cô giả vờ không trông thấy, cũng không định nhắc ông nội. Ra khỏi cửa liền thẳng tiến về phía công viên.

Buổi chiều, cục phó Lương và Ngân Kiều xuất hiện ở bệnh viện. Kiều Mộ đành phải tạm ngừng công việc, dặn dò Mạnh Trường Phong một lượt, sau đấy dẫn họ lên lầu.

Sếp phó Lương đưa cô một phần tài liệu mà không nói gì cả, sắc mặt vô cùng nặng nề.

Ngân Kiều cũng không mở miệng, có lẽ tay trái vẫn chưa hết đau nên cứ buông thõng không dám lộn xộn. Kiều Mộ cúi đầu xem hết tài liệu rồi ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, "Cháu ở đây không có vấn đề gì. Trên người anh ấy có vết thương, đã khâu 4 mũi."

"Thằng nhãi kia căn bản không hề nhắc tới chuyện bị thương." Sếp phó Lương hơi cáu, "Về cháu dạy bảo nó một trận nên thân đi nhé!"

Đáy mắt Kiều Mộ dâng lên ánh cười, cô khẽ gật đầu: "Không có gì khác thì cháu quay lại làm việc trước đã. Chiều mai cháu tự lái xe qua đó."

Sếp phó Lương xua xua tay: "Đi đi! Bọn chú cũng phải về luôn đây! Thằng ranh này đột nhiên giở trò như vậy khiến bọn chú rất bị

động!"

Kiều Mộ mỉm cười đáp: "Anh ấy không nghĩ còn có thể sống sót!", rồi cô sai bước rời đi.

Ngân Kiều mím môi, dõi mắt theo bóng lưng Kiều Mộ cho đến khi mất hút, cô ta không khỏi thở dài: "Anh Trì biết chọn người thật đấy!"

"Mất thằng nhãi ấy đúng là được lắm!" Sếp phó Lương nở nụ cười, nói lời ý tứ sâu xa an ủi Ngân Kiều: "Cháu cũng đừng có mà không phục nữa! Đổi lại là cháu đi xử lí chuyện này chưa chắc đã làm được tốt thế đâu."

Ngân Kiều bĩu môi, nín thinh.

Cô ta thừa nhận ngay từ đầu mình không bì nổi với Kiều Mộ, chẳng qua trong lòng ít nhiều hơi ảm ức.

Nhất là tận mắt thấy dáng vẻ thân mật của Kiều Mộ với Tần Bân. Loại cảm xúc mâu thuẫn này cứ nổi tiếp nhau, điên cuồng sinh sôi nơi đáy lòng.

Nói chính xác đó là ghen tị.

Ghen tị Kiều Mộ có được trái tim Tiêu Trì nhưng lại chẳng quý trọng.

Lần này Tiêu Trì sảy chân ngã xuống cầu, không ai thông báo cho Kiều Mộ, nhưng cô vẫn biết. Lúc Quan Công gọi điện thoại bảo rằng cô ở viện điều dưỡng cả đêm không ngủ, trông thấy hấn liền hỏi có phải Tiêu Trì đã rơi xuống cầu rồi không?

Cũng chính vào giây phút ấy, Ngân Kiều mới ngơ ngẩn nhận ra nếu không để tâm, sao có thể nhạy cảm đến thế. Chả trách Tiêu Trì tin tưởng Kiều Mộ như vậy.

Đổi lại là mình ắt chẳng bằng được Kiều Mộ, có thể bình tĩnh ứng phó với Trương Lương Nghiệp, tranh thủ thời gian đến chữa trị vết thương cho Tiêu Trì.

E rằng chỉ tí tẹo do dự trong đó thôi thì Tiêu Trì không chết trên tay Trương Lương Nghiệp, sợ là cũng sẽ hy sinh...

Chiều hôm sau, tan làm, Kiều Mộ không ăn tối mà lái xe đến viện điều dưỡng luôn.

Giờ nghỉ trưa về nhà, cô đã nhắc chuyện này với ông. Ông không nói gì nhiều, chỉ dặn cô cẩn thận, còn chuyển lời của ông nội Hứa cho cô, bảo là khi có đi đón Tiêu Trì, nhất định phải dẫn Liệt Phong theo.

Cô đáp 'vâng' với thái độ rất nghiêm túc, không phải cho có lệ như trước kia.

Vết thương của Tiêu Trì đã đỡ hơn, miễn không phải vận động quá kịch liệt, về cơ bản sẽ không toác ra.

Có điều, Trương Lương Nghiệp rút ngắn thời gian cô và Tiêu Trì ở riêng với nhau, thay xong thuốc liền không cho cô ở lại nữa. Chẳng biết lão đã sinh nghi hay lo Tiêu Trì không an phận.

Nói đi nói lại, an phận nghe theo xếp đặt của lão thật thì đã không phải là Tiêu Trì.

Đến viện điều dưỡng, hoàng hôn đã buông, ráng chiều đỏ ối cuối cùng đã nhạt dần, cả khu viện điều dưỡng rộng lớn chìm vào yên tĩnh.

Kiều Mộ đỗ xe, đi xuống. Trước tiên, cô lên lầu thăm Hoàng Viện.

Cô bé hồi phục rất tốt, vết thương bên ngoài đại để đã lành, ngày mai cắt chỉ được rồi.

Song, cô bé vẫn chưa thể xuất viện. Tuy có bác sĩ tâm lí theo sát toàn bộ quá trình cai nghiện, nhưng trạng thái tinh thần của cô bé vẫn buồn vui thất thường.

Chuyện trò một hồi, Hoàng Viện chợt hỏi: "Chị Kiều ơi, Trương Dương về bao lâu ạ?"

"Một, hai ngày thôi! Nhận được giấy báo trúng tuyển, dĩ nhiên cậu ấy còn trở lại mà. Tin chị, nhé!" Kiều Mộ lộ ra nét cười trên môi, trêu chọc: "Không nở hả?"

Hoàng Viện xí hỏ, kéo chăn che kín đầu, rù rì: "Về sau anh ấy thật sự làm cảnh sát rồi, liệu có chán ghét em không chị?"

"Có phải lỗi của em đâu! Em không cần có quá nhiều gánh nặng tâm lí, cho dù sau này các em chia tay, chẳng phải em vẫn còn chị với ông sao." Kiều Mộ giơ tay, vỗ nhẹ cô bé qua tấm chăn: "Còn cả Liệt Phong nữa này."

Dưới chăn đột nhiên im thít. Qua một lúc, Hoàng Viện ló đầu ra, vành mắt phủ làn hơi sương: "Em đã liên lụy đến chị phải không ạ?"

"Không hề. Nếu chị thấy phiền thì đã đuổi em đi sớm rồi, sao có thể vẫn tới thăm em chứ. Chị lại chả phải người tốt đẹp gì." Kiều Mộ

nửa thật nửa giả chen hòng Hoàng Viện. Sắc mặt cô dần dần mất hẳn vẻ đùa vui: "Hãy nghĩ về chị gái em và Khương Bán Hạ! Chị tin em sẽ vượt qua được."

Nước mắt Hoàng Viện tuôn rơi, cô bé gật đầu thật mạnh: "Em sẽ không để chị phải thất vọng đâu ạ!"

Thầm thở dài, Kiều Mộ vỗ vỗ vai cô bé, sau đấy đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, xuống lầu đi gặp Trương Dương.

Theo kế hoạch của tổ trọng án, tối nay cô phải dẫn Trương Dương về Lâm Châu trước, tránh đụng độ chính diện với đàn em của Trương Lương Nghiệp.

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 63

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

"ĐỢI CHÚT! CHỊ CÓ MẤY CÂU MUỐN NÓI VỚI EM!"

Vào khu nhà số 6, Ngân Kiều đến trước Kiều Mộ đang ngồi trên sofa trong phòng khách nghiên cứu flycam cùng một đồng chí cảnh sát thực tập, Trương Dương thì đang thu dọn hành lý trên lầu.

Kiều Mộ khẽ gật đầu với Ngân Kiều rồi đi thẳng lên cầu thang.

Cửa phòng Trương Dương khép hờ, tiếng huýt sáo vô tư lự từ trong vọng ra, thi thoảng xen lẫn tiếng kéo khóa.

Kiều Mộ gõ lên cánh cửa, nghe Trương Dương đáp 'mời vào', cô mới đẩy cửa vào phòng, vẻ mặt thản nhiên: "Tốc độ nhanh quá đấy!"

"Em đến đây cũng không mang nhiều đồ, cho hết vào một balo là xong!" Trương Dương gãi đầu cười hì hì: "Chị đi thăm Hoàng Viện rồi ạ. Em ấy thế nào hả chị, có giận không ạ?"

Kiều Mộ mỉm cười gật đầu: "Giận thì không, con bé cũng muốn về cùng em lắm, nhưng chị không đồng ý!"

"Em chỉ về hai hôm thôi! Đợi nhận được giấy thông báo trúng tuyển cái là em quay lại ngay." Trương Dương xách ba lô ánh chừng rồi đeo lên lưng, "Đi luôn bây giờ hả chị?"

"Ăn cơm trước đã, chị cũng chưa ăn cơm này!" Kiều Mộ quay gót ra khỏi phòng.

Trương Dương lại mỉm cười, rảo bước đuổi kịp cô.

Giống lần trước, cơm tối do nhà bếp của viện điều dưỡng chuẩn bị, thực đơn khá phong phú.

Kiều Mộ chỉ ăn mấy miếng, đoạn cô buông đũa đứng dậy sang phòng khách, vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài. Trên đường đến đây không có ai bám theo, nhưng trên đường về rất có khả năng sẽ bị chặn lại.

Từ viện điều dưỡng tới Lâm Châu có một đoạn phải đi qua rừng cây, Trương Lương Nghiệp muốn bắt người giữa chừng thì đây chính là điểm tập kích tốt nhất.

Lão có thể sắp xếp người chuyển lời cho Trương Dương, đương nhiên cũng sẽ biết cô đến viện điều dưỡng sớm hơn một ngày.

Đứng một chốc, Trương Dương đã ăn xong, cậu chàng đeo ba lô hớn hờ từ phòng bếp đi tới.

Kiều Mộ quay lại, mỉm cười với cậu ấy: "Đi thôi!"

Trương Dương đáp vâng, rồi đi mở cửa trước.

Kiều Mộ cố tình đỗ xe ở chỗ xa. Người phụ trách đi cùng đợi Trương Dương lên xe mới nhỏ giọng nói: "Không có gì lạ, yên tâm!"

Kiều Mộ nhượng mày, nổ máy cho xe chạy.

Ra khỏi viện điều dưỡng, Trời đã tối hẳn. Qua gương chiếu hậu nhìn thấy rõ hai xe đằng sau, đều không phải xe của tổ trọng án.

Chạy được một quãng, sau khi chiếc xe bảo vệ họ xuất hiện, Kiều Mộ tăng tốc đột ngột, rẽ vào đường quốc lộ. Tới điểm dừng trong kế hoạch, cô gọi Trương Dương xuống xe, đổi cho Ngân Kiều và đồng chí cảnh sát thực tập tiếp tục lái về phía trước.

Chiếc xe bám đuôi họ vẫn đuổi theo thẳng một mạch, chẳng hề phát hiện cô và Trương Dương đã xuống xe.

Đợi khoảng 5 phút, Quan Công lái một chiếc xe thương vụ tới đón họ. Quay xe ra khỏi đây, lên đường cao tốc tiến về Lâm Châu.

"Bố em đã phạm pháp thật hả chị?" Trương Dương chau mày, nghiêng đầu nhìn Kiều Mộ đang ngồi cạnh: "Bác sĩ Kiều, chị đừng giấu em!"

Kiều Mộ khẽ vỗ vai cậu ấy và đáp: "Những người đó có khả năng là kẻ thù của bố em! Em chớ cả nghĩ, đến Lâm Châu chị đưa em đi gặp ông ấy."

Trương Dương mấp máy môi, nhưng rốt cuộc lại nín thinh.

Qua gương chiếu hậu, Quan Công liếc cậu ấy một cái, rồi nhún chân ga.

Trong xe yên lặng hẳn. Di động của Kiều Mộ bỗng nhiên có cuộc gọi, vẫn là số máy lạ. Cô nhìn màn hình chốc lát mới nghe máy: "Sao gọi điện thoại cho tôi trước thế này, sợ tôi nuốt lời hay thay đổi ý định à?"

Bên kia, Trương Lương Nghiệp siết chặt khẩu súng, cơ thịt nơi khoe mắt giãn giập dữ dội, "Chiều mai, cô không cần dẫn nó tới nhà thờ, tôi đợi cô ở lối vào đường cao tốc."

Ông ta cố tình bố trí người thành hai nhóm, định bụng cướp người trên đường, thế nhưng chẳng ngờ vồ hụt cả.

Kiều Mộ không đáp lời. Cô hắng giọng, quay sang nói với Trương Dương: "Trương Dương, mở hộ chị chai nước."

Hắn lão ta đã nhận ra, cô và Trương Dương không ở trên chiếc xe đàn em lão bám theo, kế hoạch cướp người giữa đường thất bại, đành phải tính toán cách khác. Trong tay lão giữ Tiêu Trì làm con tin, chỉ cần lão ra khỏi Lâm Châu, tổ trọng án khó mà tóm được.

Chắc chắn lão đã chuẩn bị hộ chiếu giả từ sớm, miễn sao thoát khỏi sự giám sát của cảnh sát thì trốn sang nước ngoài dễ như bỡn.

"Nước tinh khiết hay nước khoáng ạ?" Trương Dương giơ tay kéo thùng các tông để dưới ghế ngồi, cong mày cười hỏi: "Em có trà xanh đây chị!"

"Nước khoáng!" Kiều Mộ cũng cười. Đợi cậu ấy mở nắp chai, cô nhận lấy uống một hớp, tiếp tục cuộc gọi cùng Trương Lương Nghiệp: "Vừa rồi ông nói gì nhỉ, nói lại lần nữa đi!"

Trong ống nghe im im! Hồi lâu, giọng của Trương Lương Nghiệp mới lại truyền tới: "Tôi đợi hai người ở nhà thờ."

"Một lời đã định!" Kiều Mộ gác máy, bình tĩnh đưa mắt sang Trương Dương ngồi bên.

Ban này Trương Lương Nghiệp hơi chán chừ, không khăng khăng gặp nhau tại đầu đường cao tốc, chứng tỏ sâu trong lòng lão, Trương Dương mới là điều quan trọng nhất, tự do cùng với những thứ khác đều chẳng là gì cả.

Về tới Nhân Tế Đường đã gần 10 giờ tối, Kiều Mộ thu xếp cho Trương Dương đi ngủ, sau đó dắt Liệt Phong xuống lầu nói chuyện với Quan Công.

Trương Lương Nghiệp biết Trương Dương và cô đã về Lâm Châu, đêm nay chưa biết chừng sẽ có kẻ đột nhập, quả tình cô cứ lo lo.

"Đã bố trí xong hết! Cho dù bọn chúng vào được cũng chẳng ra nổi đâu." Quan Công nhỏ giọng, giơ tay chỉ chỉ lên lầu: "Sao tổng giám đốc Tần vẫn ở đây?"

"Anh ấy bay chuyến sáng mai." Kiều Mộ nhếch mày, nâng cổ tay xem đồng hồ: "Anh ngủ trên lầu hay trong phòng trị liệu?"

Quan Công sờ sờ cằm, gọi Liệt Phong tới, gã đáp: "Tôi canh chừng dưới này, bên ngoài cũng có người của chúng tôi! Chị yên tâm lên lầu nghỉ ngơi đi!"

Kiều Mộ cũng không khách sáo với gã nữa, cô đứng dậy về phòng.

Một đêm trôi qua bình yên. Sáng ra, Tần Bân tự bắt taxi đến sân bay, Kiều Mộ đưa Trương Dương về trường.

Theo quy trình xét tuyển, giấy báo đỗ đại học của Trương Dương phải thứ Bảy mới có, nhưng đoán chừng bọn Tiêu Trì đánh đòn tâm lý với Trương Lương Nghiệp nên gửi giấy báo tới trường trước.

Nhận được thông báo trúng tuyển, Trương Dương kiểm tra mấy lần cho chắc. Cậu chàng vui sướng chỉ thiếu nước muốn lăn lộn trên đất, mặt mũi đỏ bừng.

Xuống lầu, cậu ấy chạy quanh sân thể dục một vòng, hét vang.

Dựa vào thân xe, Kiều Mộ lặng im đợi cậu chàng nổi điên, trên môi thấp thoáng nụ cười.

Trương Dương gào to một hồi thì dừng lại cạnh Kiều Mộ, móc di động trong túi quần, phấn khởi tới độ nói năng cũng không mạch lạc: "Em phải báo cho bố em biết tin tốt trong ngày trọng đại này. Bố em bảo ông sắp về rồi, phải chúc mừng em ra trò."

Kiều Mộ thờ ơ nhướn mày, chẳng hề ngạc nhiên khi cậu ấy có thể liên lạc với Trương Lương Nghiệp.

Điện thoại mau chóng kết nối, Trương Dương hớn hờ thông báo kết quả thi, giọng nói rõ ràng đang run: "Khi nào bố về Lâm Châu, bố hứa phải đi ăn một bữa hoành tráng nhé."

Không biết Trương Lương Nghiệp nói gì với Trương Dương mà cậu ấy chột nghiêng đầu nhìn qua, đáy mắt viết đầy vẻ thích thú: "Con đang ở bên bác sĩ Kiều đây. Vậy, buổi tối con nhờ chị ấy đưa con qua đây."

Mí mắt Kiều Mộ nháy lên, cô cảm thấy không yên tâm cho an nguy của Tiêu Trì một cách lạ lùng.

Chiều hôm qua khi thay thuốc cho anh, Trương Lương Nghiệp bảo trước khi chưa trông thấy Trương Dương, cô cũng không được gặp anh nữa.

Còn cách thời gian gặp mặt tối nay hơn 10 tiếng, chẳng hay anh có thể trốn thoát thuận lợi không.

Đang ngẩn người, Trương Dương đã kết thúc cuộc gọi, gộp ba bước thành hai đi tới, cười tươi rói: "Chị Kiều ơi, chị em mình về thôi! Bố em bảo tối nay bố em trở lại."

Kiều Mộ chớp chớp mắt, môi lộ nét cười, cô quay người mở cửa lên xe.

Trương Dương ngồi ghế phụ, cảm xúc phấn khởi vẫn chưa vơi, khua tay mua chân gọi điện thoại khoe với Hoàng Viện.

Tiếp đó cậu chàng gọi điện cho bạn thân, thậm chí còn gọi mấy cuộc liền. Cuối cùng, Trương Dương cũng bình tĩnh lại, ngả vào lưng ghế thở phì phò.

"Bố em có nói tối nay sẽ gặp em ở đâu không?" Hai tay Kiều Mộ đặt trên vô lăng, giọng điệu tán gẫu: "Khoảng mấy giờ để đến lúc đó chị sắp xếp."

"Bố em bảo ở nhà thờ ngã tư Lão Bách Hối, 7 giờ tối." Dứt lời, Trương Dương như sực nhớ ra điều gì, bèn cầm di động chụp lại giấy báo trúng tuyển, đăng lên vòng tròn bạn bè.

Khóe mắt Kiều Mộ lướt qua cậu ấy, cảm giác bồn chồn càng thêm mãnh liệt.

Trương Dương đã nói dối. Chỗ Trương Lương Nghiệp hẹn cậu ấy không phải nhà thờ mà là một nơi khác.

Về nhà, xuống xe, vào cửa một cái là Trương Dương lên lầu luôn, bảo rằng muốn gọi điện cho Hoàng Viện.

Kiều Mộ để mặc cậu ấy, cô sang phòng khách nói với Quan Công điều mình nghi ngờ, tiện thể bật TV.

"Lão chạy không thoát đâu. Bên ngoài chỗ nào cũng là người của chúng tôi," Nói vậy, song Quan Công rốt cuộc vẫn không yên tâm. Gã gọi Liệt Phong ra ngồi dưới mái hiên trước cửa phòng thuốc để đề phòng Trương Dương lẫn đi.

Suy cho cùng họ là cha con, Trương Dương không biết chuyện Trương Lương Nghiệp phạm tội, có khả năng lão nói gì cậu ấy cũng sẽ tin hết.

Ngồi trong phòng khách một lúc, Kiều Mộ tắt TV lên lầu.

Chừng nửa tiếng sau, phòng khách im ắng hẳn. Cho đến tận bữa trưa Trương Dương cũng chưa rời đi.

Lúc ăn cơm, cậu chàng có vẻ chịu đả kích nặng nề, vẻ tươi cười trên mặt biến mất sạch. Trực giác Kiều Mộ mách bảo có liên quan tới Trương Lương Nghiệp, nhưng cô không chủ động hỏi.

Ông nội cũng không hỏi. Ăn xong, ông dắt Liệt Phong sang phòng khách pha trà.

Kiều Mộ dọn dẹp phòng ăn sạch sẽ. Mấy tiếng đồng hồ còn lại bắt đầu trở nên gian nan, nhiều lần cô không kìm lòng nổi muốn gọi điện, gửi tin nhắn cho Tiêu Trì.

Cô muốn biết anh đã trốn thoát chưa.

Một buổi chiều trôi qua chẳng lấy gì làm dễ dàng, Trương Dương uể oải ăn cho xong bữa tối rồi thừ người ngồi vào xe.

Kiều Mộ cũng nuốt không trôi. Cho Liệt Phong ăn xong, cô dẫn nó lên xe cùng.

Đúng 6 giờ 30 chiều, Kiều Mộ lái xe từ Nhân Tế Đường tới Lão Bách Hối. Liệt Phong nằm bò trên ghế sau, thè lưỡi thở hừ hừ. 5 giờ chiều, Trương Lương Nghiệp gọi cho Kiều Mộ, tỏ ý không thay đổi địa điểm, vẫn gặp nhau tại nhà thờ.

Lái ra khỏi ngõ An Cư, Trương Dương bỗng mở miệng: "Chị Kiều ơi, em có mấy lời muốn nói về bố em!"

"Em nói đi!" Kiều Mộ nhếch khóe môi để lộ nụ cười nhàn nhạt.

"Em luôn nghi ngờ ông ấy có can hệ tới vụ án của Sang Thiên nhưng ông không thừa nhận." Trương Dương ảo não nhắm mắt, giọng chua chát: "Thực ra em sợ lắm, sợ bạn học nói con trai của kẻ phạm tội không xứng làm cảnh sát."

Bàn tay nắm trên vô lăng của Kiều Mộ siết chặt, cô lặng thinh.

"Ông cứ coi em là trẻ con, cơ mà em đã không còn nhỏ nữa. Sau khi Hoàng Viện mất tích thì đột nhiên bị nghiện, em với chị suýt bị bắt cóc, hai chuyện này không phải trùng hợp." Lòng bàn tay Trương Dương che lên đôi mắt, tiếng cậu ấy nhỏ dần: "Sau hôm ấy, hình như những người em gặp đều là cảnh sát."

"Ông ấy có phạm tội không, tốt nhất em giáp mặt hỏi ông ấy đi!" Kiều Mộ thoáng nhìn Trương Dương, cất lời xoa dịu cậu ấy: "Những phân tích của em toàn dựa vào cảm giác, không có bằng chứng xác thực hết thấy chuyện này."

Chẳng biết đáp sao, Trương Dương bèn lặng im.

Khi chuyện trò xe cũng đã chạy tới trước cửa nhà thờ. Kiều Mộ dừng xe, đi xuống, cùng Trương Dương bước lên thềm, đưa tay đẩy cửa lớn của nhà thờ ra.

Trong phòng cầu nguyện đang bật đèn, Trương Lương Nghiệp mặc áo linh mục, ánh mắt chiếu thẳng về phía họ.

Kiều Mộ nhìn quanh một lượt, không thấy Tiêu Trì, tức thì cô sầm mặt kéo Trương Dương lại: "Đợi chút, chị có mấy câu muốn nói với em!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 64

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'KHÔNG NẶNG LẮM ĐÂU, EM YÊN TÂM'

Trương Dương hoảng hốt, ngập ngừng dừng bước. Cậu ấy chếch đầu, giọng nói khàn khàn loáng thoáng lộ vẻ bất an: "Chị Kiều, sao thế ạ?"

Kiều Mộ vừa định cất lời thì không khéo, điện thoại có tin nhắn. Cô mở khóa màn hình xem nội dung tin nhắn. Kìm nén cảm xúc kích động, cô thần nhiên cất di động đi, sau đó giơ cao hai tay, nhẹ nhàng đặt lên vai Trương Dương: "Khả năng bố em sẽ nổi nóng với em, em nhịn tí là qua thôi!"

Trương Dương khẽ mím môi, đột nhiên nói: "Chị Kiều ơi, về sau em có thể thường xuyên đến ở Nhân Tế Đường như Hoàng Viện không chị?"

"Đương nhiên là được rồi!" Tim Kiều Mộ thất lại, cô ấn mạnh xuống bả vai Trương Dương, nhỏ giọng cất lời đầy ẩn ý: "Ông ấy là bố em, là người thân thiết nhất với em trên thế gian này."

Mặt Trương Dương lấp ló nét cười, cậu chàng nghiêng mình ôm Kiều Mộ: "Cảm ơn chị đã đón em về!"

Kiều Mộ bình thần nhướng mày, chẳng đáp lời. Trương Dương lùi lại một bước, mỉm cười vẫy vẫy tay, rảo chân chạy về phía bố mình.

Tiếng bước chân cồm cộp vang vọng bốn phía. Trương Lương Nghiệp nhìn chăm chăm qua đây, ánh mắt sâu hun hút.

Kiều Mộ lùi hai bước, kế tiếp điềm nhiên xoay gót rời đi. Lên xe, cô lập tức lái vòng theo hướng cửa sau.

Dừng ở chỗ Tiêu Trì đã nói, cô tắt máy. Đi xuống mở cửa sau xe, Kiều Mộ lấy quần áo của anh ra cho Liệt Phong ngủ: "Liệt Phong, mày vào tìm anh ấy đi! Tao ở đây đợi cả hai nhé!"

Liệt Phong xuống xe, nhảy qua bức tường cao, chớp mắt đã hòa vào sắc đêm.

Lên xe, Kiều Mộ bàn thần đọc tin nhắn Tiêu Trì gửi. Thành viên tổ trọng án và cảnh sát đặc nhiệm đã mai phục khắp xung quanh đây, các nút giao thông khác cũng đã lập chướng ngại vật để sửa chữa đường ống trong thành phố, do cảnh sát mặc thường phục trông chừng.

Hiện tại muốn rời khỏi nơi này chỉ có một đường ra, bọn Trương Lương Nghiệp chấp thêm cánh cũng chẳng thoát, trừ khi trong nhà thờ có lối khác.

Thở phè một hơi, Kiều Mộ ngã vào lưng ghế, cẩn thận gửi cho Tiêu Trì một tin nhắn: 'Em ở trên xe, Liệt Phong đi tìm anh rồi đấy!'

Anh không trả lời. Sau bức tường cao im lìm, không nghe thấy chút động tĩnh nào cả.

Thi thoảng có chiếc xe điện chạy ngang qua, đèn xe rọi vào cánh cửa sắt với ổ khóa to đùng, lò mờ trông thấy cả vết hoen rỉ.

Kiều Mộ nhấp môi, nóng ruột ngó lại nhìn. Tiêu Trì vẫn chưa ra, cô cũng không biết những người được bố trí xung quanh rốt cuộc ở đâu.

Khoảng nửa tiếng sau, bên tai vang lên tiếng súng nổ, mấy cái bóng lao ra khỏi bóng tối, lưu loát phá cổng sau tiến vào.

Kiều Mộ mở cửa xe, ngấm ngấm rồi lại đóng vào, ngồi yên trong xe.

Tiêu Trì không mong cô mạo hiểm, huống chi còn có rất nhiều cảnh sát đặc nhiệm hỗ trợ thế kia, anh nhất định sẽ ổn thôi.

Tiếng súng dần dần trở nên dày đặc. Chừng 5 phút sau, bốn bề im phăng phắc, chỉ có tiếng gió xào xạc thổi qua ngọn cây.

Trán cô toát mồ hôi, đôi mắt gắt gao dán chặt vào cánh cửa đã bị phá.

1 giây, 2 giây... đếm đến 6, bóng một người, một chó từ bên trong đi ra, lên xe thở liền thở hồng hộc.

"Lái xe! Trương Lương Nghiệp mang theo Trương Dương đang hôn mê chạy trốn về hướng Tây thành phố." Tiêu Trì vừa thở vừa nói: "Mau lên em!"

Kiều Mộ bừng tỉnh, chẳng kịp xem xem trên người anh có vết thương không, cấp tốc cho xe chạy.

Đến ngã tư gần đó, rào chắn trên đường vẫn còn nhưng không có ai canh chừng, cô nghiêng răng giẫm chân ga tăng tốc vọt qua.

"Gặp phải một đối thủ mạnh phết!" Tiêu Trì khẽ ho một tiếng, "Trong hòm thuốc có bông băng nhĩ. Bật đèn lên, anh tự xử lí phát!"

Kiều Mộ bật đèn. Liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, cô cau mày: "Anh bị thương ở đâu?"

"Chân. Xích sắt kia khó phá quá, mài mất miếng da." Tiêu Trì nhếch môi, "Tóm hết mấy tên đàn em của lão rồi, giờ chỉ sót lại mình lão thôi!"

"Tình hình Trương Dương thế nào ạ?" Kiều Mộ lo lắng.

Nhất là những lời cậu ấy nói sau khi vào nhà thờ. Chắc hẳn cậu ấy đã biết được phần nào chân tướng.

"Hai bố con nói chuyện chưa được mấy câu đã ầm ĩ cả lên, Trương Dương bị đánh ngất." Nói đoạn, Tiêu Trì nghiêng người lấy hộp cấp cứu, rồi ngồi lại cúi đầu làm sạch vết thương trên chân.

Miệng Liệt Phong thở phò phò, nó liên tục dụi mũi vào lưng anh. Tiêu Trì ngừng tay, trừng mắt cảnh cáo Liệt Phong, sau đấy tiếp tục băng vết thương.

Chiếc áo phong màu đen gần như đã nhuộm đầy máu, nhưng Kiều Mộ không để ý.

Qua một lúc, tai nghe của Tiêu Trì truyền tới giọng nói. Anh đáp đã ở trên đường, sẽ không để mất dấu, kế tiếp anh bảo Kiều Mộ đổi cho anh lái.

"Ông nội Hứa đã nói anh không được lái xe." Kiều Mộ kiên quyết không đồng ý.

"Một lần này thôi!" Tiêu Trì vỗ vai cô, giọng điệu như đang cầu xin: "Anh đảm bảo chúng mình đều có thể yên lành trông thấy Mặt Trời ngày mai."

Kiều Mộ tấp xe vào ven đường, sắc mặt cô không dễ coi cho lắm.

Tiêu Trì đi xuống, anh mở ghế lái, cúi đầu hôn cô một cái, đoạn ra hiệu cho cô ngồi vào ghế sau: "Thắt dây an toàn cẩn thận!"

Kiều Mộ thoáng mím môi, ngồi xuống ghế sau, cô chau mày không vui: "Mùi máu trên xe nồng thế này cơ mà ! Anh còn bị thương chỗ nào nữa?"

"Chân mát hơi nhiều máu tí thôi! Tin anh đi!" Tiêu Trì xiết chặt vô lăng, không ngừng tăng tốc.

Ra khỏi vành đai ba phía Tây, xe của Trương Lương Nghiệp dần dần lọt vào vòng vây, tuy nhiên nó chạy mỗi lúc một nhanh hơn.

Mấy lần Tiêu Trì thử cố gắng vượt lên chặn đầu đều không được. Cách trạm thu phí mỗi lúc một gần, xe Trương Lương Nghiệp đột ngột tăng tốc, tình hình này là có vẻ muốn lao qua chốt chặn.

Cũng đã phát hiện được ý định của lão, Kiều Mộ thấp thỏm: "Liệu có xảy ra vấn đề gì không anh?"

"Trên xe còn Trương Dương, lão ta ắt sẽ không làm bừa đâu." Tiêu Trì nói thế, nhưng hai đầu lông mày lại tr皱 xuống cực thấp.

Kiều Mộ xoa đầu Liệt Phong theo thói quen, nỗi lo âu càng tăng. Trương Lương Nghiệp rành rành đang liều chết một phen, ra khỏi trạm kiểm soát này, nếu có người tiếp ứng ở phía trước thì bọn Tiêu Trì sẽ thêm khó khăn trong việc bắt giữ lão, điều này khỏi phải nghi ngờ.

Hơn nữa lão gấp gáp rời đi thế này, đoán chừng đã sớm có sự chuẩn bị.

"Ngồi vững nhé!" Tiêu Trì đột nhiên mở miệng, rồi anh nhấn chân ga, thành linh tăng tốc.

Kiều Mộ bám vào tay vịn, tim cũng sắp vọt tới cổ họng.

Tiêu Trì phóng bạt mạng, nháy mắt đã vượt qua xe Trương Lương Nghiệp, anh đánh tay lái phanh kít lại.

Tiếng lốp xe ma sát do phanh gấp chói tai ghê gớm, Kiều Mộ đâm sầm vào kính cửa sổ xe, trước mắt hoàn toàn tối thui.

"Kiều Mộ?" Tiêu Trì xuống xe, rút ngay súng nhắm thẳng vào Trương Lương Nghiệp, một tay kia anh kéo cửa ghế sau, căng thẳng ấn lên bả vai cô: "Em có sao không?"

Kiều Mộ cựa quậy cái đầu, xua đi cảm giác choáng váng, rồi nắm tay anh bước xuống.

Xe của Trương Lương Nghiệp bị vây quanh bởi xe của tổ trọng án và những cảnh sát đang cầm súng.

"Xuống xe! Ông đã bị bao vây!" Thấy Kiều Mộ vẫn ổn, Tiêu Trì tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt Trương Lương Nghiệp hiện lên một thoáng cười khổ, lão lấy khẩu súng trong ngăn kéo trên xe, mở cửa đi xuống, giơ hai tay: "Tôi chỉ có một yêu cầu, đừng cho Trương Dương biết những gì tôi đã làm!"

Tiêu Trì nhắm mắt, nín nhịn cảm giác chóng mặt, lần nữa mở miệng: "Bỏ súng xuống!"

Trương Lương Nghiệp ngoảnh đầu nhìn Trương Dương vẫn đang mê man trong xe, sau đó lão tiến lên trước 2 bước, nhìn thẳng vào Tiêu Trì.

Chỉ kém vài phút thì lão đã đột phá chốt chặn thành công, không ngờ hành động của Tiêu Trì lại chóng vánh thế này, khoảnh khắc vượt xe ban nãy phần nhiều hừng hực khí thế 'cùng chết chung'.

Lão thua rồi, thua bởi không đủ tàn nhẫn.

Lão không có sự ác liệt của Tiêu Trì, dù đang ngồi trên xe là cô gái anh thương yêu, nhưng vẫn không quên liều mạng.

Trương Dương là con trai duy nhất của lão, còn quan trọng hơn cả tính mạng lão. Lão từng nghĩ đến vô số lý do, muốn thuyết phục Trương Dương cùng ra nước ngoài, song hết thầy đều uống công.

Trong đầu thằng bé chỉ ngập tràn mong muốn làm cảnh sát.

"Giúp tôi giấu Trương Dương! Tất cả sổ sách và tài liệu buôn bán ma túy, cách liên lạc với bên nước ngoài đều ở sau tủ trong phòng linh mục của nhà thờ trên đường Lão Bách Hối." Trương Lương Nghiệp từ từ bỏ tay xuống, nòng súng ngấm thẳng vào huyết thái dương của mình: "Trong đây còn rất nhiều tài liệu mà các người quan tâm."

Tiêu Trì nhú mày: "Ông chết rồi thì cậu ấy cũng sẽ biết sự thật! Chúng tôi không có nghĩa vụ che giấu giùm ông!"

"Tôi không nhờ anh, tôi đang nhờ bác sĩ Kiều." Trương Lương Nghiệp mỉm cười, tầm mắt rơi trên mặt Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, Trương Dương, xin nhờ cả vào cô. Thứ để lại cho thằng bé, chắc ngày mai, ngày kia sẽ gửi đến Nhân Tế Đường!"

Dứt lời, một tiếng súng nổ đoàng.

Trương Lương Nghiệp ngã xuống. Kiều Mộ quay mặt đi, cô nắm chặt tay Tiêu Trì, khẽ nói: "Đưa Trương Dương lên xe em, bọn em về trước!"

Tiêu Trì cất súng, không nói hai lời, đi đến đỡ Trương Dương xuống xe.

Để đảm bảo Trương Dương không tỉnh lại giữa chừng, hình như Trương Lương Nghiệp còn tiêm thuốc mê cho cậu ấy.

Đưa Trương Dương vào trong xe Kiều Mộ, Tiêu Trì vẫn giữ tỉnh táo, tiến lên dặn dò lão Lục và những người khác một lượt. Xong đâu đấy, anh quay lại xe, ôm Liệt Phong, mệt mỏi dựa vào lưng ghế, khép hờ mắt. Trương Dương xiêu vẹo trên hàng ghế sau cùng, hẳn còn chưa tỉnh.

Kiều Mộ lái xe. Trên đường thấy anh im lặng suốt, cô sốt ruột không thôi: "Trên người anh bị thương ở đâu nữa đúng không? Làm sao anh chạy thoát?"

"Bắt được nhiều trộm, thế là tự nhiên học được ít kỹ năng." Tiêu Trì quay đầu, nhờ chút ánh sáng hiu hắt, anh nhìn thoáng qua

Trương Dương. Rồi, nén lại đầy một bụng những lời muốn nói, anh chỉ bảo: "Anh chớp mắt tí, chạy luôn đến bệnh viện nhé!"

Tim Kiều Mộ treo lơ lửng, cô liên tục tăng tốc. Quả nhiên trên người anh có vết thương khác, ấy vậy mà cô còn bắt anh vác Trương Dương...

Lái một mạch tới bệnh viện gần nhất với tốc độ như tên bắn, Kiều Mộ dừng xe, bước xuống, cuống quýt mở cửa và gọi anh: "Tiêu Trì, anh tỉnh đi!"

"Không nặng lắm đâu, em yên tâm!" Tiêu Trì nắm tay cô, chậm chậm xuống xe.

Di động có cuộc gọi, ánh mắt sâu thẳm của anh liếc cô một cái mới bắt máy. Anh bình tĩnh chỉ huy bọn lão Lục đi lấy chùng cứu, kế tiếp lại gọi cho Tiểu Cửu hỏi thăm sau khi ra khỏi trạm thu phí, có phát hiện đàn em của Trương Lương Nghiệp không?

Đứng cạnh xe, trên mặt Kiều Mộ phủ đầy sương giá.

Tiêu Trì gọi liên mấy cú điện thoại, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, tí nữa đứng không vững.

Kiều Mộ đưa tay đỡ, thấy anh còn muốn gọi tiếp, cô kiễng chân, lạnh lùng nhìn anh chăm chăm: "Đi vào trước đã!"

Tiêu Trì 'ừ' một tiếng. Cúp máy, anh ôm vai Kiều Mộ, nhấc cô lên thân xe, khàn giọng, lơ mơ hỏi: "Hồi nãy đã dọa em à? Em có khó chịu chỗ nào không?"

"Anh bị thương ở đâu?" Lòng mảy Kiều Mộ nhúu chặt, đáy mắt đầy ắp buồn bực.

Cô biết, anh nói ban nãy là chuyện vượt xe với tốc độ cao. Nói không sợ là giả, nhưng cô tin anh sẽ không để cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hơn nữa thời gian chỉ vài phút, chậm một bước thì có khả năng Trương Lương Nghiệp đã chạy thoát chứ không phải đập phanh từ bỏ việc chạy trốn, cuối cùng dùng súng tự sát.

"Hình như trúng một phát đạn vào vai trái!" Tiêu Trì mỉm cười. Rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, anh nhắm mắt, đổ ập lên người cô, từ từ trượt xuống.

(Tác giả: Anh Trì 'liều chết' đã chọn giận Kiều Mộ rồi ~~~)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 65

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'CÓ NỢ NÀN PHẢI TÍNH SAO?'

Kiều Mộ kịp thời đỡ lấy Tiêu Trì, nâng tay phải anh lên, dìu anh vào phòng cấp cứu. Cô nôn nóng hét toáng với bác sĩ trực ban: "Trên người anh ấy bị thương rất nặng, mau đẩy băng ca tới đây."

Nháy mắt khoa cấp cứu tíu tít tất bật. Kiều Mộ không mang theo thẻ công tác nên không được vào phòng phẫu thuật cùng Tiêu Trì. Cô chán nản khôn nguôi.

Vai trái của anh bị trúng mảnh đạn, tình hình không quá nghiêm trọng, cũng không tổn thương đến động mạch chủ và tim, xem như mạng anh lớn.

Ví thử là cả viên đạn thì có lẽ anh chẳng thể ra khỏi nhà thờ...

Viên đạn sẽ không để lại vết thương quá rộng trên da, nhưng sẽ tạo thành một cái lỗ rất to ở đằng sau.

Càng nghĩ miên man, Kiều Mộ càng không thể tha thứ cho sự sơ ý của mình. Mùi máu nồng như thế mà cô không phát hiện ra anh bị thương.

Một nhòai ngòì xuống, nhớ lại cảnh anh phóng xe đuổi bắt Trương Lương Nghiệp, Kiều Mộ lại bực bội đứng dậy, bực bội đi tới đi lui.

Lúc làm việc, anh luôn liêu lĩnh lắm. Bọn Quan Công và Tam Nhi ít kể, song trong lòng cô rõ cả. Mỗi lần gặp anh, dù bị thương hay bị ốm cũng không có chuẩn mực, trước giờ không biết chẳng phải anh liêu mà là anh bất chấp tính mạng.

Đêm nay, anh thật sự khiến cô mở rộng tầm mắt.

Khép mi, Kiều Mộ đứng im trước cửa phòng phẫu thuật. Có tiếng bước chân phía thang máy truyền tới, tiếp đó liền nghe thấy giọng của Quan Công: "Chị dâu, anh Trì thế nào rồi?"

Kiều Mộ ngoảnh đầu giờ tay chỉ chỉ vào hộp đèn báo sau lưng, giọng nói trầm thấp lộ ra một thoáng khàn khàn không che giấu nỗi: "Vẫn đang ở trong đó. Trương Dương sao rồi?"

"Đã tỉnh! Ý thức hãy còn lơ mơ! Ngủ một giấc là ổn thôi!" Quan Công lau mồ hôi trên trán, thở hỏn hển: "Nguy hiểm quá!"

Kiều Mộ cụp mắt, khóe môi vô thức mím chặt.

"Ra khỏi trạm thu phí 5 km, có bốn tên đàn em của Trương Lương Nghiệp mai phục trang bị đầy đủ vũ khí." Quan Công đặt mông xuống chiếc ghế bằng kim loại, quay sang nhìn phòng phẫu thuật: "Một khi Trương Lương Nghiệp vượt 'rào' thì chắc hẳn thương vong của tụi tôi khó mà ước tính nổi."

Cúi nhìn ngón chân mình, Kiều Mộ không nói gì. Tiêu Trì lo lắng nhất chính là điều này, cho nên liêu chết cũng phải chặn Trương Lương Nghiệp trong trạm thu phí, để tránh thương vong nhiều hơn.

Quan Công cũng trầm ngâm, nét mặt nặng nề.

Cứ im lặng đợi như vậy chừng một tiếng thì cục phó Lương và Ngân Kiều đến hỏi thăm tình trạng của Tiêu Trì, rồi bơ phờ ngồi xuống.

Kiều Mộ khoanh tay, lặng lẽ dựa vào tường, trong tâm trí là những suy tư lộn xộn.

Tiêu Trì không bị thương chỗ hiểm, nếu phẫu thuật thành công, nghỉ ngơi một thời gian sẽ gần như hồi phục hoàn toàn.

Nhưng cô vẫn bức lắm, đáy lòng ngập tràn lửa giận không chỗ trút ra.

Đứng một lúc, Kiều Mộ thẳng lưng, xoay đầu ngó về phía thang máy: "Tôi đi xem Liệt Phong."

Nó không theo vào, xe cô cũng chưa khóa.

Xuống lầu, từ xa trông thấy Liệt Phong ngoan ngoãn ngồi đợi cạnh xe, cơn giận của Kiều Mộ cũng vơi bớt. Cô không nhìn nổi ngoảnh lại, lướt mắt lên tầng lầu khoa phẫu thuật.

"Mày vào xe đợi nhé! Tiêu Trì không sao đâu, kết thúc ca phẫu thuật nhanh thôi!" Kiều Mộ bước tới xoa đầu Liệt Phong, đoạn cô mở cửa xe ý bảo nó đi lên.

Liệt Phong dụi mũi vào lòng bàn tay cô, miễn cưỡng chui vào xe.

Kiều Mộ cũng lên xe ngồi. Cô lấy cái túi ni lông không thấm nước giấu sau tấm chắn nắng.

Hôm ấy đưa Tần Bân ra sân bay tí thì gặp tai nạn, cô ngấm ngấm rồi đem phí chữa trị Tiêu Trì đã trả, bỏ trên xe để trừ tà.

Mở cái túi, lấy 'phí chữa trị' ra đếm từng tờ, một lượt lại một lượt. Kế tiếp, cô rút tờ tiền mệnh giá lớn nhất nhét lại sau tấm chắn nắng, cất bốn tờ còn lại vào túi, miết chặt miệng túi. Cầm túi, cô mở cửa xe đi xuống.

Trở lại trước cửa phòng phẫu thuật, Tiêu Trì vẫn chưa ra. Những người đến chờ anh rành là đã nhiều thêm mấy mống.

Kiều Mộ lạnh nhạt khoanh tay đứng ngoài, nghiêng đầu dựa tường, khóe môi cong cong.

Ca phẫu thuật đã tiến hành hơn một giờ, không biết tình hình bên trong thế nào.

Di động của cục phó Lương chốc chốc lại có tin nhắn, Ngân Kiều ngoẹo đầu vào lưng ghế ngủ gà ngủ gật; lão Lục ngồi cạnh Quan Công, thi thoảng điều chỉnh tai nghe. Những người còn lại nom rất lạ mặt, cũng đều im lặng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Gần rạng sáng, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở, đám người chờ bên ngoài lao nhao vây tới. Y tá nhìn một lượt, cất giọng mệt mỏi: "Là người nhà của Tiêu Trì hết đây hả?"

Sếp phó Lương mang vẻ mặt kích động, lên tiếng trước tiên: "Đúng vậy!"

Lời đã đến miệng, nhưng Kiều Mộ nuốt về. Cô thông dong tiến lên.

"Phẫu thuật thành công. Bệnh nhân mất máu quá nhiều, trước mắt chưa tỉnh, đề nghị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt quan sát 24/ 24 giờ. Cần sự đồng ý của gia đình." Y tá đưa giấy cho sếp phó Lương.

Ông quay sang nhìn Kiều Mộ, dường như lúc ấy mới nhớ ra cô cũng là bác sĩ.

"Quan sát 24 giờ." Kiều Mộ trả lời luôn.

Sếp phó Lương cầm bút ký tên. Đợi Tiêu Trì được đẩy ra, ông đích thân ngó qua một cái, bấy giờ mới thoáng yên tâm.

Kiều Mộ thầm thở phào một hơi. Cô nghiêng đầu ném cho Quan Công một ánh mắt, rồi xoay gót đi rời bước.

Quan Công cực kỳ tinh ý, gã theo sau, nhỏ giọng hỏi: "Chị dâu, chị còn gì dặn dò ạ?"

Kiều Mộ nhấp môi, đưa món tiền lẻ trong cái túi chống thấm cho gã: "Tối nay để một người ở lại đây chờ tin tức. Ngày mai anh ấy tỉnh, cậu đưa thứ này cho anh ấy. Ngoài ra, sau khi Trương Dương tỉnh lại, nhớ đưa cậu ấy về Nhân Tế Đường giúp tôi."

Dứt lời, cô khẽ gạt đầu với sếp phó Lương và tiễn ông xuống lầu.

Quan Công cúi xuống nhìn món tiền lẻ trên tay, há miệng mấy lần, cuối cùng gã không hỏi cụ thể đây là có ý gì. Trương Lương Nghiệp quả tình đã sắp xếp người sẵn sàng tấn công xe cảnh sát truy đuổi, gã không nói dối thật mà.

Tiền cục phó Lương và mọi người lên xe xong, Kiều Mộ đi lấy xe. Nom Liệt Phong cứ dán mắt nhìn khu phòng bệnh, cô không khỏi

thở phù một hơi: "Anh ấy ổn rồi, không cần lo lắng nhé!"

Lái xe về đến Nhân Tế Đường đã sắp sáng tới nơi.

Vẫn chưa ngủ, ông nội ngồi một mình trong phòng khách xem tin tức phát lại.

Trên màn hình đang phát vụ nổ súng xảy ra tại nhà thờ Lão Bách Hối, cùng sự kiện phóng xe vây bắt ở trạm thu phí cao tốc phía Tây thành phố.

Toàn bộ tin tức được phát lại hết, không có hình ảnh Trương Lương Nghiệp dùng súng tự sát.

Kiều Mộ thở phào, uể oải ngồi xuống. Cô đưa tay thử độ ấm của ấm trà, đoạn bật bếp từ, sau đó đứng dậy đi lấy thức ăn cho Liệt Phong.

"Thằng ranh kia sao chưa về?" Ông nội bỗng mở miệng, giọng điệu nóng ruột nóng gan: "Không về được hay bị thương rồi?"

"Vai trái bị găm mảnh đạn, không nghiêm trọng lắm! Vừa phẫu thuật xong, phải theo dõi ạ." Kiều Mộ ngồi lại, cúi nhìn khay trà trước mắt, cô cau mày: "Muộn quá rồi, ông lên lầu nghỉ đi thôi!"

Ông nội ngồi thẳng dậy, nheo mắt: "Nó chọc cháu à?"

"Không ạ." Giọng Kiều Mộ hơi cứng ngắc.

"Thế nặng lắm hả?" Ông nội nhíu mày.

Kiều Mộ lắc đầu. Thấy cô không chịu nói, ông nội bèn không hỏi nữa.

Liệt Phong ăn no, tự đi uống nước rồi trở lại ngoan ngoãn ngồi bên ông nội.

"Ông cháu mình lên lầu nghỉ thôi! Mai cháu cũng phải đi làm còn gì." Ông nội vỗ vỗ đầu Liệt Phong. Uống xong hộp trà, ông chậm rãi đứng dậy ra ngoài.

Kiều Mộ rót cho mình một chén trà, nhấp từng ngụm nhỏ. Trên mu bàn tay cầm chén nổi gân xanh, những khớp xương trắng bệch thành một đường.

Dẫu điều Quan Công nói là sự thật, cô cũng vẫn không thể chấp nhận được việc Tiêu Trì đã làm.

Đây là vết thương do súng đạn chứ không phải vết dao chém bình thường, ấy thế mà anh còn gắng gượng lâu như vậy trước mặt cô.

Cô cũng không dám nghĩ tỉ mỉ, nhớ đâu anh đi thật, liệu cô có hận mình suốt đời không?

Uống hết chén trà, rót cuộc không sao yên tâm được, cô lấy điện thoại gọi cho Mạnh Trường Phong hỏi anh ta có quen ai bên bệnh viện thuộc viện y học Lâm Châu không.

Mạnh Trường Phong hình như mới chớp mắt. Nghe cô hỏi vậy, anh ta sững sốt mất vài giây, rồi sực tỉnh: "Rất quen là đằng khác. Bọn anh thường xuyên hẹn nhau lái xe đi du lịch này."

"Mấy hôm tới, anh giúp em để ý chút. Tối nay Tiêu Trì nhập viện bên đó, khoa ngoại, phòng 18-09. Vai trái bị trúng mảnh đạn." Kiều Mộ nhấp môi, nói tiếp: "Không cần cho anh ấy biết, có vấn đề gì cứ báo ngay cho em!"

Dứt lời, cô cúp máy luôn. Tắt đèn kiểm tra các ổ cắm điện một lượt, cô lên lầu tắm rửa đi ngủ.

Sáng hôm sau, phòng chừng Tiêu Trì đã tỉnh, lúc Kiều Mộ rời giường thì nhận được một tin nhắn, nội dung chỉ có 3 chữ: Anh xin lỗi.

Kiều Mộ nhắn lại: Anh sai ở đâu?

Sau đó, cô cất điện thoại, theo ông nội dẫn Liệt Phong ra ngoài tản bộ một vòng. Khi về, cô vào gara ngó qua xe, kế tiếp lên lầu sửa soạn rồi đi làm.

Hôm qua Kiều Mộ nhờ đồng nghiệp trực thay, tuần này cô không có ngày nghỉ, phải trực ban đến tận cuối tuần sau.

Buổi trưa, cô đưa xe đến gara sửa chữa phun lại sơn. Tiêu Trì gửi một tin nhắn nữa, vẫn là 3 chữ kia, không giải thích gì thêm.

Kiều Mộ nhắn lại cái tin y hệt lúc trước: Anh sai ở đâu?

Bắt taxi về nhà. Vào cửa, cô gặp Quan Công đang ngồi chơi với Liệt Phong dưới mái hiên. Không thấy bóng dáng của Trương Dương. Kiều Mộ nhíu mày: "Trương Dương đâu?"

"Lão Lục đưa cậu ấy trở lại viện điều dưỡng rồi." Quan Công đứng dậy, rẽ sang phòng trị liệu cầm túi bưu kiện chuyển phát nhanh để trên giường bệnh: "Ông nội ký nhận hộ chị."

Kiều Mộ không nhận lấy mà bảo: "Đây cũng xem như một trong những chứng cứ phá án của các cậu, cậu xem trước đi!"

Quan Công thở phò một hơi, bất thiết bị ghi hình, bắt đầu mở túi chuyển phát nhanh.

Bên trong chỉ có một tấm thẻ ngân hàng và một bức di thư.

Di thư viết cho Trương Dương.

Đọc được một nửa, Kiều Mộ quay mặt đi: "Có cho Trương Dương xem không, tự các cậu quyết định! Cậu ấy nhất định cũng đã biết chân tướng!"

Quan Công gãi đầu, không hé môi. Hoàn tất việc ghi hình, nom sắc mặt Kiều Mộ không vui, gã chẳng dám ở lại lâu, ôm Liệt Phong đùa nghịch một chốc rồi chuồn êm.

Sáng nay đến bệnh viện, Tiêu Trì bảo Kiều Mộ đang giận, gã còn không tin.

Tối qua ở bệnh viện, rõ ràng cô lo lắng thế cơ mà.

Kiều Mộ đóng cửa lớn. Ăn cơm xong về phòng, cô lại nhận được tin nhắn của Tiêu Trì. Nghĩ một tẹo, Kiều Mộ gọi luôn cho anh.

Chuông reo đúng một tiếng thì truyền tới giọng nói khản đặc của Tiêu Trì: "Tỉnh dậy không nhìn thấy em là anh nhận ra mình sai rồi. Đây là em đang tính sổ à?"

"Có nợ nần phải tính sao?" Kiều Mộ tức. Vừa nghĩ đến bộ dạng máu me đầy mình của anh thì lại không nén nổi cơn giận.

"Không bắt được lão, chưa biết chừng sau này lão còn sai người quấy rầy em, quấy rầy ông nội. Với cả, lão là kẻ nếu không chuẩn bị đâu vào đấy thì sẽ không có hành động. Anh không thể để em đã về

nước còn phải trải qua mối đe dọa mưa bom bão đạn được." Tiêu Trì húng hắng ho hai tiếng, rành rành đang thở gấp: "Anh sai rồi, được chưa. Em muốn ăn gì, lần này nghỉ dưỡng thương nửa tháng, anh nấu cho em mỗi ngày nhé!"

"Sai ở đâu, sao em không biết nhỉ." Đến bên cửa sổ, Kiều Mộ khom lưng, chống một tay lên bệ cửa sổ, vô thức ngắm nhìn bầu Trời xa xa.

Bên tai yên lặng hẳn, lâu sau mới lại vang lên giọng Tiêu Trì khàn khàn: "Anh sai thật rồi! Về viết bản kiểm điểm cho em. Em phạt anh thế nào cũng được."

Trong đầu Kiều Mộ phác họa nên dáng vẻ anh nghiêm túc viết bản kiểm điểm. Cô buồn cười nhưng vẫn cứng rắn: "Vậy thì viết bản kiểm điểm đi! Đọc xong hẵng nói!"

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 66

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'MUỐN EM Ở ĐÂY VỚI ANH Á?'

Đầu giây bên kia truyền tới tiếng cười ngẩn của Tiêu Trì: "Viết đến mức nào thì được thông qua? Một vạn chữ à?"

"Một vạn chữ." Kiều Mộ nhếch khóe môi, khuôn mặt ửng lên nét cười nhàn nhạt: "Có vấn đề gì không?"

"Tất nhiên là... không rồi!" Tiêu Trì lại cười, thấp thoáng để lộ chút ý vị sâu xa. Đêm qua ngủ không ngon, Kiều Mộ không nhìn nổi ngáp một cái, thế nên chẳng nghe ra ẩn ý của anh.

"Ngủ thôi! Anh cũng buồn ngủ rồi!" Tiêu Trì dịu dàng không để đâu cho hết, khẽ nói: "Chiều bảo Quan Công mang bản kiểm điểm đến cho em!"

Kiều Mộ đáp 'vâng'.

Nhưng còn chưa ngủ thì Hoàng Viện lại gọi điện tới, kể rằng tâm trạng của Trương Dương lạ lắm, cô bé lo lắng hỏi Kiều Mộ có phải đã xảy ra chuyện gì không?

"Cậu ấy không nói với em à?" Kiều Mộ hỏi ngược lại.

"Không ạ! Anh ấy trở về thì cứ im thin thít, hỏi gì cũng chẳng chịu nói." Hoàng Viện thoáng do dự. Mang theo chút giọng mũi không dễ phát hiện, cô bé dè dặt: "Đã có chuyện gì hả chị?"

Kiều Mộ nhúm hai đầu lông mày, nhỏ nhẹ an ủi: "Không có gì đâu! Chị gọi điện cho cậu ấy ngay đây, em đừng suy nghĩ nhiều!"

Kết thúc cuộc gọi với Hoàng Viện, Kiều Mộ gọi cho Trương Dương. Điện thoại vừa kết nối liền nghe thấy tiếng khóc của cậu chàng.

Những gì đã chuẩn bị sẵn trong đầu loáng cái đã tiêu tan bởi tiếng nức nở ấy. Kiều Mộ mím chặt môi, lặng yên nghe cu cậu khóc đến xé ruột xé gan.

Trương Dương khóc đủ 20 phút mới thôi, vừa cất lời đã lạc hết cả giọng: "Em có thể đổi trường không chị Kiều? Em cảm thấy cực kỳ không xứng đáng vào trường đại học công an ạ."

"Em là em, ông ấy là ông ấy." Kiều Mộ bình tĩnh khuyên nhủ: "Nguyện vọng ban đầu của em khi thi vào trường đại học công an là gì, chẳng lẽ không phải để bắt tội phạm và ngăn chúng tiếp tục phạm tội sao?"

"Vì em nên Hoàng Viện mới bị nghiện. Chị cho em biết đi, em còn tư cách gì để trở thành cảnh sát bảo vệ chính nghĩa nữa chứ?" Trương Dương sụp đổ, cậu ấy vỡ òa.

"Em có!" Kiều Mộ đánh giọng. Đợi nhịp thở bên tai dần dần ổn định lại, bấy giờ cô mới ôn tồn nói: "Chú Tiêu Trì vẫn đang ở trong bệnh viện, phòng bệnh 18 - 09, khoa ngoại bệnh viện trực thuộc đại học Y khoa Lâm Châu. Em có thể đến hỏi ý kiến chú ấy xem sao."

Sau một thoáng im lặng, loáng loáng vang lên một tiếng 'vâng'.
Điện thoại ngắt.

Kiều Mộ thở phò một hơi. Cài đặt đồng hồ báo thức xong, cô mệt mỏi khép mi.

Giấc ngủ của Kiều Mộ trước nay rất tốt, có điều từ khi bị Trương Lương Nghiệp đeo bám, thường thường nằm xuống giường hồi lâu mà vẫn không ngủ nổi.

Buổi chiều đi làm, Quan Công đưa hoa tới bệnh viện, kèm theo một bản kiểm điểm viết tay của Tiêu Trì, đủ 10 trang.

Kiều Mộ thờ ơ nhận lấy, chẳng nói chẳng rằng.

Quan Công bối rối vò đầu, vầy vầy tay mau chóng lên xe rời đi.

Chiếc Passat màu đen phun một làn khói ống xả, nháy mắt hòa vào dòng xe cộ. Kiều Mộ ôm hoa đứng đợi trước cửa lớn của bệnh viện một lúc thì Hứa Thanh San lái con Maybach S600 đến đón. Trông thấy bó hoa trên tay Kiều Mộ, cô nàng ngạc nhiên: "Không phải chứ, gã Tiêu Trì thô thiển thế mà biết mày thích hoa cát cánh á! Có lòng ghê ta!"

Kiều Mộ bĩu môi. Lên xe, thắt dây an toàn xong, cô ôm bó hoa biếng nhác ngả người trên ghế chẳng hé môi.

Thấy Kiều Mộ không định tán gẫu về Tiêu Trì, Hứa Thanh San nhún vai, đổi chủ đề: "Tao nói với bố mẹ Bành Văn Tu, điều kiện trước tiên để đính hôn là anh ta phải ở rể họ Hứa nhà tao, tương lai con cái mang họ tao. Mày đoán xem thế nào?"

"Xịt luôn! Tặng cho mày quả xe xịn này làm phí chia tay?" Kiều Mộ lườm cô bạn một cái, buồn cười, nói: "Không lỗ nhĩ!"

"Lỗ to ấy! Đây không phải phí chia tay mà là quà 'ra mắt' làm anh nuôi." Hứa Thanh San nghiêng răng, "Đối tượng mập mờ biến thành anh trai nuôi của mình! Đúng là cái ngày chó má! Tao nghĩ kĩ rồi, qua Trung Thu tao đổi công việc, rời Lâm Châu."

Kiều Mộ nhướn mày sững sốt: "Đi đâu?"

Vừa dứt lời, điện thoại có cuộc gọi. Kiều Mộ bắt máy, nghe một chốc, sắc mặt cô dần dần sa sầm: "Tôi tới ngay!"

Đầu bên này, Tam Nhi cúp máy, một tay chỉ lão Lục, tay kia ôm lồng ngực tê dại, ngồi xồm cạnh giường Tiêu Trì ho lấy ho để: "Anh Trì, em chỉ giúp được đến đây thôi! Chị dâu không tới nữa thì em cũng hết cách."

Tiêu Trì ngồi trên giường bệnh, tay trái buông thõng. Trên cái bàn nhỏ trước mặt bày giấy viết thư, chặn một góc bằng lọ mực, tay phải anh cầm bút, cầm cúi viết.

Lúc anh tỉnh lại phát hiện mình nằm trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, khi ấy hơi lơ mơ, láng máng sinh ra dự cảm hết sức không lành.

Kiều Mộ nhất định giận lắm đây.

Quả nhiên, cô nhờ Quan Công trả lại một nửa 'phí chữa trị', tin nhắn ban sáng cũng lạnh tanh, điện thoại cũng chẳng buồn gọi cho anh.

Giữa trưa thế nào cô gọi tới, rành rành chưa nguôi giận, giọng điệu khi nói chuyện xa lạ và rất giữ khoảng cách, chỉ thiếu nước không hỏi anh: Cảnh sát Trì, anh có việc gì không?

Sao anh lại không nghe ra chứ.

Viết xong một đoạn, chăm chú đọc một lượt, cảm thấy không hài lòng, anh xé toạc, định vứt vào thùng rác, nhưng ngẫm ngẫm lại cất cẩn thận vào trong ví. Chỉ Kiều Mộ mới được đọc bản kiểm điểm này thôi...

Tam Nhi pha trò nghịch một hồi, thấy Tiêu Trì chả đếm xỉa đến mình, hần lảng lạng trao đổi một ánh mắt với lão Lục, đoạn ra ngoài đợi.

Kiều Mộ bảo đến ngay, chắc sẽ không quá lâu.

Tiêu Trì đặt bút, chậm rãi ngoảnh đầu, nheo mắt nhìn lão Lục, giọng nói vẫn khàn khàn: "Tình hình Trương Dương thế nào?"

"Cậu ấy biết Hoàng Viện vì mình nên mới bị nghiện, những cái khác thì vẫn chưa biết. Hiện tại không rõ lắm, có điều cậu ấy cũng đã đến, đang ngăn người trong xe bảo rằng muộn chút sẽ lên gặp anh." Lão Lục cầm quả táo trên tủ đầu giường, rút khăn giấy lau qua loa, rồi đưa vào mồm: "Thằng nhóc hỏi có thể đổi trường không, nó nói không xứng làm cảnh sát."

"Chốc nữa Trương Dương lên, để tôi nói chuyện với nó! Sếp phó Lương nói sao về yêu cầu của Trương Lương Nghiệp lúc sắp chết?" Tiêu Trì ngồi thẳng dậy, đưa tay mở khóa màn hình di động.

Lão Lục ngoạm thêm miếng táo nữa, nhai rau rầu, hồi lâu không trả lời.

Tiêu Trì chẳng lấy làm bất ngờ, anh cau mày: "Cho dù không công bố tên của Trương Lương Nghiệp, nhưng sau này cậu ấy thực sự làm cảnh sát thì những hồ sơ này cũng sẽ bị điều tra ra."

"Chắc không đâu! Không có trên tài liệu hộ khẩu, chỉ có trong đội chúng ta biết cậu ấy là con trai của Trương Lương Nghiệp thôi. Còn bên đội chống ma túy, ai không tham gia vụ án này thì hầu như đều không biết." Lão Lục khẽ thở dài, "Khả năng suy luận và tay chân thành nhóc này cũng cừ lắm! Sợ về sau cậu ta sẽ đi theo con đường của bố mình thật đấy chứ!"

"Shhh..." Động phải vết thương trên vai trái, Tiêu Trì đau đến hít vào, sắc mặt nhợt nhạt cái trở nên xám xịt: "Cậu mau thông báo cho Ngân Kiều bố trí một bác sĩ tâm lý cho Trương Dương. Tuổi này dễ nóng đầu nhất đấy!"

Nghe xong, lão Lục cầm nửa quả táo đang ăn dở vội vàng ra khỏi phòng.

Tam Nhi đứng bên ngoài đã một lúc, không thấy xe của Kiều Mộ, lại thấy lão Lục gấp gáp sai bước. Hắn vô thức bám gót: "Xảy ra chuyện gì hả?"

"Anh Tiêu bảo tôi đi nói qua Trương Dương, nhân thể thông báo cho Ngân Kiều sắp xếp bác sĩ tâm lý." Lão Lục cũng không gặng tảo nữa, tiện tay ném vào trong thùng rác cạnh thang máy, nôn nóng bấm nút xuống.

Lão Lục không nghĩ nhiều như vậy. Lúc về dẫn Trương Dương đi cùng, đến dưới lầu, cậu ấy bảo muốn trấn tĩnh lại đã, nên không theo lão Lục đi lên.

Lão Lục nghĩ Trương Dương đã lớn, cộng thêm lo lắng cho vết thương của Tiêu Trì, đâu có tâm trí nghĩ xa xôi.

Chính lúc hai người cùng vào thang máy, Kiều Mộ vừa vặn bắt gặp Trương Dương đang vào cầu thang thoát hiểm ở sảnh lớn.

"Trương Dương!" Cô cất tiếng gọi và bước tới, trong tay vẫn đang ôm bó hoa cát cánh Tiêu Trì tặng cho.

Trương Dương từ từ dừng chân, nhìn sang, tinh thần rệu rã, đôi mắt đen như mực, ủ ê cùng cực.

Đến gần, Kiều Mộ vỗ vai cậu chàng, nhắc chân lên bậc cầu thang, không chủ động nhắc tới Trương Lương Nghiệp.

Trương Dương cũng nín thinh, trầm lặng cùng cô đi lên. Tầng 1, tầng 2... đến tầng 7, cậu ấy mệt phờ, thở phì phò. Kiều Mộ vẫn như thường, hơi thở đều đặn, không có tí ti uể oải.

Càng lên cao, cầu thang thoát hiểm càng yên ắng, ngoại trừ tiếng bước chân của hai người, chẳng nghe thấy âm thanh nào khác nữa.

Tới tầng 11, Trương Dương quả thực đi hết nổi, cậu chàng ngồi phệt xuống bậc cầu thang, ôm đầu thổn thức: "Chị Kiều ơi, em nên làm thế nào đây?"

"Chị không có lời khuyên tốt hơn đâu! Em đã trưởng thành, đã là một chàng trai đầu đội Trời chân đạp Đất!" Kiều Mộ cũng ngồi xuống, nâng cổ tay xem đồng hồ, đoạn nói tiếp: "Nước mắt không giải quyết được bất cứ vấn đề nào hết! Giờ em lẩn tránh, tương lai cũng vẫn phải đối mặt."

Trương Lương lau nước mắt, vùi đầu thật sâu vào hai lòng bàn tay.

"Thực ra chị có nói gì đối với em cũng chỉ là nói suông!" Kiều Mộ cúi nhìn bó hoa trong lòng, cô nhường môi, hạ quyết tâm: "Cơ mà em đừng quên, em còn có Hoàng Viện. Cô bé biết sự thật còn trước cả em, sớm hơn so với em nghĩ đấy!"

Trương Dương như đang mắc kẹt trong ngõ cụt, lời khuyên của người ngoài hoàn toàn vô nghĩa. Kì thực cậu ấy căn bản không cần giảng giải, điều cậu ấy cần là sự ủng hộ.

Ủng hộ cậu ấy đối trường khác, hoặc thi lại đại học.

Cô không có quyền quyết định tương lai của Trương Dương, nhưng có thể lựa chọn cho cậu ấy biết chân tướng.

Trương Dương kinh hãi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu: "Em ấy biết ả?"

"Biết nhiều hơn em! Chuyện duy nhất không biết đó là em là con trai của ông ấy!" Kiều Mộ vỗ vỗ vai Trương Dương, dịu giọng: "Em bình tĩnh lại đã nhé! Chị đi lên trước!"

Cả người Trương Dương run lẩy bẩy, xiết chặt tay thành nắm đấm, không hé răng.

Kiều Mộ ôm bó hoa đứng dậy, phủi phủi bụi trên quần áo, ra khỏi cầu thang bộ, vào thang máy lên tầng trên. Trương Lương Nghiệp bảo vệ Trương Dương hết sức cẩn thận, trong di động của lão không có lấy một bức ảnh chụp chung của hai bố con, trên sổ hộ khẩu cũng chỉ có mình Trương Dương, bố mẹ đều đã qua đời.

Hoàng Viện biết những kẻ hại chết Hoàng Linh và Khương Bán Hạ, nhưng lại chẳng hề hay Trương Dương mà cô bé dựa dẫm nhất chính là con trai của Trương Lương Nghiệp.

Vốn Kiều Mộ không định nói ra bí mật này, song rõ ràng Trương Dương vẫn luẩn quẩn trong lòng. Nếu cậu ấy rời đi, Hoàng Viện cũng sẽ không ổn...

Làm bác sĩ, dầu đã quen với sự sống và cái chết, nhưng cô không muốn hai sinh mệnh tươi trẻ cứ thế lụi tàn.

'Ting', thang máy đến nơi.

Kiều Mộ nhấp môi, ra khỏi thang máy. Theo biển chỉ dẫn, cô đi về phía phòng bệnh của Tiêu Trì. Trong điện thoại, giọng Tam Nhi đúng thật lộ rõ vẻ đau khổ, bằng không cô sẽ kiên quyết không tới.

Cửa phòng khép hờ, qua khe hở, thấy Tiêu Trì đang nằm nghiêng trên giường, trong phòng không có ai khác.

Đứng ngoài chừng mấy phút, anh vẫn nằm im, như thể đã ngủ say.

Kiều Mộ siết nắm tay, nén giận đẩy cửa bước vào.

Anh đang ngủ thật, chẳng hề có phản ứng. Sẽ sàng đến gần, tiện tay đặt bó hoa lên tủ đầu giường, cô ngồi vào chiếc ghế cạnh giường, cúi xuống ghé sát, ngắm khuôn mặt anh lúc đang say giấc.

Đoán chừng anh mới cạo râu, nom sạch sẽ sáng sủa hơn hẳn, nhưng cũng hốc hác, xanh xao ít nhiều.

Anh ngã trên cầu xuống, nội thương nhẹ, tuy nhiên lại bị ngoại thương. Có thể nói từ trong ra ngoài hầu như toàn miếng vá. Kiều Mộ thật sự sợ hãi và lo lắng.

"Em đến rồi?" Tiêu Trì mở bừng mắt, nhìn đau trái túm lấy cánh tay cô, khàn giọng: "Tức giận nhiều là hại cơ thể lắm! Anh sai rồi, không nên giấu giếm chuyện bị thương, không nên phóng xe bạt mạng bất chấp sự an nguy của em!"

Kiều Mộ vừa đau lòng vừa bực mình. Cô gỡ tay anh ra, ấn anh nằm lại tử tế, không cho phép anh cử động. Trên mặt cô bừng lên vẻ giận dữ: "Anh nhận ra từng bấy lỗi sai hả?"

"Còn nữa..." Tiêu Trì đau đến nhăn mày, nắm lấy tay cô, từ từ ngồi dậy. Trán anh lấm tấm mồ hôi: "Về quỳ vỏ sò riêng hay bàn phím, tùy em hết!"

Thấy anh thực sự không thoải mái, sắc mặt Kiều Mộ dịu bớt phần nào. Tuy nhiên, không đề phòng anh bất chợt đưa tay phải giữ chặt gáy cô với sức lực kinh người, rồi cúi đầu môi áp môi.

Hơi thở của anh bao trùm lấy cô, toát ra sự cứng rắn và ngang ngược không cho phép cô rút lui, nhưng lại dịu dàng vẩn vút biết bao.

Kiều Mộ thầm thở phào một tiếng, chủ động đáp lại anh.

Kết thúc nụ hôn, Tiêu Trì ôm Kiều Mộ. Đôi môi nóng bỏng dán vào vành tai xinh xẻo của cô, anh rử rử: "Khi nào anh có thể xuất viện?"

"Còn xơi!" Kiều Mộ toan đẩy Tiêu Trì ra, lại lo chạm tới vết thương của anh, cô bèn nằm yên trong vòng tay anh.

"Chết mất...." Tiêu Trì hôn xuống tai cô, giọng nói rõ ràng trầm đi: "Xuất viện trước mấy ngày được không em?"

Kiều Mộ chau mày, lắc đầu rất dứt khoát: "Phải nằm viện đến khi bệnh viện đồng ý cho về."

"Em ở đây với anh!" Tiêu Trì ôm cô không buông, thềm nghĩ vết thương trên vai cùng lắm một tuần là hết đau, sếp phó Lương cho nghỉ 20 ngày, không thể ở hết 20 ngày trong viện được.

"Muốn em ở đây với anh á?" Kiều Mộ nhúu mày, giờ ngón trở tay trái chạm vào yết hầu của anh, khẽ xoa xoa: "Khi nào viết rõ ràng vào bản kiểm điểm, em sẽ xem xét lại."

(Tác giả: Anh Trì ra về, bản kiểm điểm phải viết, chơi xấu cũng không thể thiếu, kiên quyết không đi theo lối thường!)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 67

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

'GHI ÂM RỒI GỬI CHO EM!'

Dứt lời, Kiều Mộ lập tức rời khỏi vòng ôm của anh, nhanh chóng đứng lên, cong cong đôi mày. Cô nhìn anh, cười bảo: "Anh cũng có thể không viết, không cần làm khó mình!"

Tiêu Trì bắt hụt, động tới miệng vết thương sau lưng, tức thì hít vào một hơi, dứt khoát tranh thủ cơ hội tỏ ra yếu ớt: "Hay em đổi cách khác đi?"

Chắc cô chưa đọc bản kiểm điểm Quan Công mới đưa ban nãy, bằng không nhất định sẽ chẳng có phản ứng thế này... Nghĩ vậy, hàng lông mày bỗng chốc giãn ra, anh cuộn đầu lưỡi đá vào một bên hàm, chăm chú nhìn cô, đôi con ngươi sâu thẳm thấp thoáng nhiều thêm ánh cười.

Kiều Mộ quăng cho anh một cái nhìn 'đương nhiên là không được'. Kế tiếp cô lại chậm rãi cúi xuống, đặt hai tay lên vai Tiêu Trì, bất ngờ cắn vành tai anh một phát, "Viết cho tử tế, dưỡng thương cho tử tế!"

Lần này, Tiêu Trì 'hành động' cực kì mau lẹ, tay phải tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, kéo cô qua. Lòng bàn tay thô ráp dạo chơi trên eo cô. Anh thấp đầu ghé bên tai cô thì thầm: "Viết trên người em, anh có thể vừa viết vừa sửa đến khi em hài lòng mới thôi..."

Tim Kiều Mộ đập rộn, ai dè anh đột nhiên buông ra, thu nắm tay che miệng khẽ ho húng hắng: "Sếp phó Lương đến..."

Đến đúng lúc thật... Kiều Mộ thăm mắng, đoan ung dung đứng dậy. Gò má râm ran nóng lên, cô ngoảnh đầu nhìn cục phó Lương đã vào cửa, cùng với... mấy vị lãnh đạo lạ mặt khác.

Họ đều trạc tuổi sếp phó Lương, không mặc đồng phục nên chẳng thể phân biệt cấp bậc.

"Chú Lương ạ!" Kiều Mộ cất lời chào hỏi, sau đó biết ý lùi lại.

Cục phó Lương mỉm cười xua tay, quay sang nhiệt tình giới thiệu Tiêu Trì và mấy vị kia: "Tiêu Trì, giới thiệu với cậu, đây là mấy anh em phụ trách chuyên án của các tỉnh tới tìm hiểu về vụ án liên quan đến Sang Thiên."

Kiều Mộ sẽ sàng lui về sau, hơi nhếch khóe miệng. Cô vẫy tay với Tiêu Trì mặt mũi đen thui, lặng lẽ dùng khẩu hình nói: "Nghỉ ngơi cho tốt!"

Đến cửa, cô dừng bước, cố ý đằng hắng một tiếng, rồi chào tạm biệt cục phó Lương một cách rất tự nhiên.

Sếp phó Lương ngoảnh đầu, nở nụ cười áy náy với cô, đáy mắt dạt dào niềm vui và nhẹ nhõm.

Kiều Mộ quay gót rời khỏi phòng bệnh, vừa vắn gặp lão Lục với Trương Dương ra khỏi thang máy. Cô gọi cậu ta lại: "Lão Lục, cậu dẫn em ấy đi ăn cơm. Tôi về Nhân Tế Đường trước! Máy hôm nay vất vả cho các cậu, chăm sóc Tiêu Trì cẩn thận nhé!"

Thấy mặt mày cô dường như còn phảng phất ý cười, lão Lục cười hì hì gật gật đầu, khoác vai Trương Dương nhấn nút đợi thang máy.

Ba người cùng xuống dưới lầu. Kiều Mộ đi thẳng ra xe Hứa Thanh San, rời khỏi bệnh viện không mang theo tí tẹo lưu luyến.

Hứa Thanh San lái xe, chẳng hỏi gì hết. Cô nàng rầu rĩ ca cẩm một hồi, rồi đột nhiên đề nghị đi ăn lẩu.

"Nóng thế này, mày không hâm đấy chứ?" Kiều Mộ giật nảy, hôm nay nhiệt độ cao nhất lên đến gần 39 độ, thời tiết như vậy mà ăn lẩu quá là tra tấn.

"Về nhà vậy! Tuy tao chả muốn về tí nào!" Hứa Thanh San ảo não há miệng thở phò: "Mày bảo sao tao nhỏ thó, khó khăn lắm mới gặp được người đàn ông định mệnh, kết quả đã chẳng phải kẻ tốt đẹp thì thôi, lại còn thành anh nuôi. Cũng chả biết bố mẹ tao nghĩ sao nữa."

"Nhận chính thức hay nói miệng?" Kiều Mộ nhin cười, không hề thông cảm, cho cô nàng đoán bừa đi.

"Nói miệng thì tính làm gì! Bữa cơm lần trước, bố tao đùa bảo làm con rể thì không được, làm con trai còn tạm được." Hứa Thanh San rùng mình nổi hết cả da gà da vịt, ca thán tiếp: "Cái tên Bành Văn Tu khốn kiếp kia lại cho là thật, hôm qua lấy xe về liền đưa đến

quán rượu luôn, hôm nay còn muốn đến nhà chính thức nhận bố nuôi."

Nụ cười đông đầy trong mắt, Kiều Mộ đồng ý với đề nghị đi ăn lẩu.

Lâm Châu có rất nhiều nhà hàng lẩu, lẩu Tứ Xuyên, lẩu Thành Đô, lẩu Trùng Khánh, lẩu của vùng Lâm Châu, và cả những quán mới mở mấy năm gần đây xưng là quán lẩu kiểu mới.

Hứa Thanh San chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một quán lẩu Lâm Châu, ăn lẩu hải sản.

Đỗ xe đi xuống, Kiều Mộ đứng cạnh chiếc xe, nhàn nhã nhìn biển số ba con 3 (333). Cô không nhịn nổi, thậm chí bổ sung thêm hai con số 2 nữa đằng trước, hợp rơ với khí chất của cô nàng Hứa Thanh San quá còn gì*.

(*22333 , trong ngôn ngữ chat nó có nghĩa là cười 'ha ha ha ha ha')

Quay đầu chỉ vào biển số xe, Kiều Mộ trêu chọc: "Từ chối thì phải từ chối đến cùng chứ, bằng không đừng trách hấn ta cứ quán lấy mà!"

"Mày nghĩ tao muốn lái xe của hấn ta hả! Tên khốn này đâm hỏng xe của tao, sáng nay mới đưa đi sửa ấy!" Hứa Thanh San điên tiết.

Kiều Mộ nở nụ cười bốn cột: "Đáng đời!"

Hứa Thanh San tức tối định đánh Kiều Mộ, nhưng Kiều Mộ chạy nhanh, nhoáng cái đã vào trong quán.

Mùa đông, nhà hàng này bán lẩu hải sản, còn mùa hè chủ yếu là các món hải sản, tuy cũng có lẩu, nhưng phải cái thời gian chờ hơi lâu.

Kiều Mộ ngồi xuống, lấy bản kiểm điểm Tiêu Trì viết ra, xé bỏ mép phong bì dán kín bên ngoài, mới đọc được hai dòng thì vành tai đã bắt đầu nóng bừng, cô cố làm ra vẻ điềm nhiên cất đi, bụng cóc nước uống cho đỡ choáng.

Trước khi rời bệnh viện, cô còn nhắc anh viết cho tử tế, đúng là tự đào hố cho mình mà.

"Mày với Tiêu Trì trực trực à?" Hứa Thanh San cũng uống hớp nước, không chú ý tới sắc mặt Kiều Mộ, cô nàng cúi xuống nghịch di động: "Sáng sớm ông mày sang nhà tao hỏi ông nội làm thế nào để mày nguôi giận."

"Không trực trực gì cả, phớt lờ anh ấy mấy hôm thôi!" Kiều Mộ cảm giác tai mình càng nóng hơn.

Hứa Thanh San chợt bừng tỉnh, cô nàng ngẩng đầu, ánh mắt mờ ám: "Hôm nào tao dẫn một người đến Nhân Tế Đường, mày cho số, bắt mạch xem thận có tốt không nhé!"

"Khỏi phải bắt mạch. Mày cứ sờ tay hắn, nếu không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ và không có chuyện gì đột ngột xảy ra mà tay vẫn cứ lạnh thì phân nửa là thận hư rồi!" Kiều Mộ lại cảm cốc nước, ngọn lửa bừng lên trong lòng cuối cùng đã lụi tắt.

Hứa Thanh San chớp chớp hàng mi, nhớ tới Bành Văn Tu quả thực rất lạnh, tức thì háo hức sấn đến gần Kiều Mộ, đôi mắt sáng rỡ:

"Có mẹo gì không cần chạm vào tay mà cũng phân biệt được không?"

"Không!" Kiều Mộ trả lời với giọng điệu chắc như đinh đóng cột.

Cúi đầu uống nước, hình ảnh 'khiếm nhã' với Tiêu Trì 3 năm trước lướt qua trong đầu Kiều Mộ, cái nóng bừng bừng mới vơi đi lại bốc lên.

"Không có thật à?" Hứa Thanh San vẫn không bỏ cuộc. Đúng lúc nôi lẫu được bung tới, cô nàng nuốt nước bọt: "Mày chưa trải qua nỗi khổ bị cấm sừng đấy thôi. Lần sau tao tìm, trước tiên mặc kệ có đồng ý ở rể nhà tao không, tao phải điều tra rõ 'lợi ích giường chiếu' đã kéo 'hớ' nặng"

Kiều Mộ suýt buột mồm nói ra tên Hứa Thanh Sơn, may mà nhẹn kịp.

Anh ta là bạn nối khố của Bành Văn Tu, Hứa Thanh San ghét nhất 'ăn cỏ gần hang'. Dẫu cô nàng và Bành Văn Tu gần như chưa qua lại với nhau.

Ăn xong, về đến Nhân Tế Đường, ông nội đã dẫn Liệt Phong sang chơi cờ bên nhà hàng xóm. Kiều Mộ lên lầu nghỉ ngơi, lại không ghim lòng được, giở bản kiểm điểm của Tiêu Trì ra, bình tĩnh ngồi đọc.

Đọc được nửa chừng thì có điện thoại, nhìn dãy số gọi tới, cô vuốt phím nghe: "Chưa ngủ à?"

"Đang nhớ em." Giọng Tiêu Trì truyền tới, trầm thấp, pha lẫn thoáng khàn khàn: "Em đọc bản kiểm điểm chưa?"

Kiều Mộ không trả lời, cô đứng dậy mở cửa ra ngoài. Hơi nóng thốc tới, nháy mắt trên người đã toát mồ hôi. Ngẩng đầu ngắm tầng không phía trên giếng Trời, cô biếng nhác: "Chưa."

Đầu bên kia im lặng mất mấy giây. Rồi tiếng cười mang theo đôi chút mê hoặc của Tiêu Trì cất lên, nhẹ nhàng chui vào lỗ tai: "Chưa đọc thật hả?"

Kiều Mộ nhướn mày, vênh khéo môi: "Anh đã viết gì, đọc lên em nghe xem nào!"

"Phải đọc thật à?" Tiêu Trì cố tình hăng giọng, tiếp đó nghe thấy tiếng anh xuống giường, hình như đi vào phòng vệ sinh.

Kiều Mộ nhấp môi, không đỡ nổi. Nét cười trong mắt ngập tràn như thể sắp trào ra.

Tiếng đóng mở cửa dừng hẳn, giọng anh lần nữa rót vào tai, phảng phất xen lẫn mùi vị gợi cảm: "Không đọc đâu! Để sau anh đọc cho em nghe!"

"Sợ rồi?" Kiều Mộ không nín nổi cười: "Ghi âm lại gửi cho em!"

"Em muốn anh làm vậy thật á?" Tiêu Trì hỏi lại. Nhận được câu trả lời chắc chắn, anh chủ động cúp máy.

Kiều Mộ cúi nhìn màn hình di động đen thui, nụ cười càng thêm nồng đượm.

Cô không hỏi Tiêu Trì đã nói gì với Trương Dương, anh cũng không kể.

Tám gọi xong, ông nội dẫn Liệt Phong về. Ông nhắc tới chuyện tiếp tục mở cửa Nhân Tế Đường, Kiều Mộ không có ý kiến. Cô bảo mình đã đưa đơn nghỉ việc ở bệnh viện Đông y.

Thời gian thử việc của Kiều Mộ đã kết thúc, hợp đồng lao động chính thức vẫn chưa ký, phía bệnh viện mong cô chuyển sang khoa cấp cứu, nhưng với trình độ, bằng cấp của cô, chuyển sang khoa cấp cứu thì khá phí phạm. Cộng thêm khoa cấp cứu quá bận rộn, tính chất công việc của Tiêu Trì chủ yếu giờ giấc đã không cố định rồi, muốn gặp mặt khó càng thêm khó.

Hơn nữa, thời điểm cô học y không có lí tưởng gì to tát mà chỉ muốn giúp ông nội duy trì Nhân Tế Đường.

Nhiều thời gian rỗi rãi, vừa khéo có thể nghiên cứu những bài thuốc được truyền lại, chưa biết chừng có thể cho Kiều Huy thử nghiệm, cung cấp một số ý tưởng và gợi ý.

"Cháu tự quyết định đi, trông nom Nhân Tế Đường cũng là chữa bệnh cứu người." Chắc ông nội thắng cờ nên sắc mặt nom tươi tỉnh lắm.

Kiều Mộ mỉm cười, gọi Liệt Phong qua, đưa tay xoa đầu nó.

Mấy phường quanh ngõ An Cư đều xây dựng trạm y tế, duy có khu này mở ra cũng chẳng ai đến, chưa tới một năm thì đóng cửa, phần lớn nguyên nhân là bởi có Nhân Tế Đường.

Bệnh nhẹ, đau ốm lặt vặt, hàng xóm xung quanh sẵn lòng tin tưởng ông nội hơn.

Nếu cô tiếp quản, còn phải học hỏi rất nhiều thứ, trọng trách trên vai thực sự lớn hơn so với công tác tại bệnh viện, không nhẹ nhàng

đâu.

Chỉ có một chỗ tốt là đại khái Tiêu Trì về lúc nào cũng có người ở nhà.

Trước khi đi ngủ, Tiêu Trì gửi bản ghi âm cho Kiều Mộ thật, giọng khàn khàn chứa đựng nét cuốn hút, nói những lời tâm tình buồn nôn bên tai, khiến cô đỏ mặt, tim đập rộn. Hại cô cả đêm không ngủ ngon, trong mơ đều là bóng dáng anh.

Ngày mới.

Buổi trưa, Trương Dương tới ăn cơm, nom cậu ấy đã có tinh thần hơn, chẳng qua đáy mắt vẫn cất giấu vẻ sa sút khiến người ta lo lắng.

Cậu chàng mang cho Hoàng Viện một đồng truyện tranh, còn mua mấy bộ quần áo mới cùng một túi đồ ăn vặt to bự, toàn những món Hoàng Viện thích.

"Thứ Sáu chị qua. Em ở bên con bé, cần gì thì gọi điện cho chị." Kiều Mộ cũng không hỏi nhiều, trên mặt thoáng ánh cười nhẹ nhõm.

Trương Dương gật đầu thật mạnh, khuôn mặt phờ nắng đã hơi ngăm đen, làn mồ hôi ra sắc hồng.

Tiến Trương Dương đi xong, Kiều Mộ về bệnh viện tiếp tục làm việc ca chiều, vừa vào đến cửa liền bị Mạnh Trường Phong trêu 'vợ hát chồng khen'. Hôm nay anh ta không phải trực ban, cố ý trở lại lấy thiệp mời.

Kiều Mộ thấy trên bàn làm việc của mình cũng có. Cô nhướn mày, cầm lên giở ra xem. Thứ Sáu tuần này chi nhánh công ti của

Tần Bân tại Lâm Châu treo biển, mời họ tham gia tiệc rượu chúc mừng.

Vốn định giải thích với Mạnh Trường Phong về mối quan hệ của mình và Tần Bân, không khéo có một bệnh nhân quen đến, gặp Mạnh Trường Phong thì liên tục xin tư vấn. Kiều Mộ uống cốc nước rồi về phòng trị liệu làm việc tiếp.

Bệnh nhân cuối cùng rời đi, Kiều Mộ quay lại phòng làm việc rửa tay, trên bàn bất ngờ có thêm một bó hoa hồng trắng xen lẫn hồng đỏ. Bên dưới kẹp tấm thiệp.

Đúng lúc ấy ngửa mũi hít hơi một cái rõ to, ngửi cô dị ứng phấn hoa, Mạnh Trường Phong cầm bó hoa ném luôn vào thùng rác bên ngoài.

Kiều Mộ hít hơi phát nữa. Ngẩng đầu lên, Mạnh Trường Phong đã trở vào phòng, anh ta bực bội: "Ai thế nhỉ? Biết em dị ứng còn tặng hoa này cho em! Còn hai loại hoa hồng nữa chứ."

Đang bối rối muốn giải thích mình không dị ứng thì trong tầm mắt có thêm hai bóng dáng quen thuộc, lặng lẽ xuất hiện sau lưng Mạnh Trường Phong: Tiêu Trì ngồi trên xe lăn, Quan Công mang vẻ mặt như bị sét đánh.

"Em cũng không biết là ai gửi, có lẽ tặng nhầm." Kiều Mộ chớp mắt, nín cười liếc Tiêu Trì, rồi nghiêm túc hỏi: "Em nhớ đàn anh hiểu rõ ngôn ngữ các loài hoa lắm, thế hai màu này có ý nghĩa gì ạ?"

Chương 68

'BẢO ANH VIẾT BẢN KIỂM ĐIỂM CHÚ' CÓ BẢO ANH VIẾT THU' TÌNH ĐÂU'

Mạnh Trường Phong không nghe ra ý đùa trong lời nói của Kiều Mộ, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt giết người của Tiêu Trì lia tới. Anh ta nuốt nước miếng theo bản năng, lời đến bên miệng như thể mắc kẹt trong cuống họng, không phun ra nổi.

Kiều Mộ đi rửa tay, bống quay người lại, khẽ bật cười: "Không nhớ được thì thôi, khả năng vốn chẳng có ý gì cả."

"Có mà, có mà... Chẳng qua anh quên mất!" Mạnh Trường Phong toát một lớp mồ hôi nóng sau lưng. Anh ta hít sâu một hơi, ngoảnh đầu ngó Tiêu Trì: "Lấy số chưa?"

Kiều Mộ mở vòi nước, rửa tay sạch sẽ, trở vào kéo ghế ngồi xuống. Cô thư thái dựa vào lưng ghế, thản nhiên nhìn Tiêu Trì, ánh cười đọng đầy trong mắt.

"Gì nhỉ, tụi tôi chỉ tới hỏi thăm! Bệnh viện chúng tôi đang nằm điều trị yêu cầu chăm cứu, bác sĩ qua bên đó hay chúng tôi qua bên này?" Quan Công thừa tình ý, gã kịp thời giải vây.

Kiều Mộ nghiêng đầu giả vờ xem màn hình máy tính, cô đưa tay che miệng cười, cố tình phớt lờ vẻ mặt thối hoắc của Tiêu Trì.

"Bình thường thì toàn là chúng tôi đến, tất nhiên bệnh nhân tự qua đây được cũng không sao cả." Từng cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng Mạnh Trường Phong, giọng nói mỗi lúc một nhỏ dần.

"Cảm ơn." Quan Công không hề có ý muốn che giấu vẻ tươi rói rói trên mặt, gã đẩy Tiêu Trì rời đi.

Tiếng bước chân đi chưa xa, trong hành lang vọng lại một tràng tiếng cười ha hả, kèm theo tiếng quát bực tức của Tiêu Trì: "Im miệng!"

Kiều Mộ khom người, bò ra bàn lạnh lẽo cười một chốc, đoạn cất bản kiểm điểm mới vào trong túi. Thời gian cũng suýt soát, cô đứng dậy trở lại phòng trị liệu tiếp tục công việc.

Tầm 6 giờ, vừa vận tiễn bệnh nhân cuối cùng.

Kiều Mộ cùng y tá thu dọn gọn gàng dụng cụ trong phòng trị liệu, rồi quay lại phòng làm việc chuẩn bị tan làm về nhà.

Hứa Thanh San vẫn lái chiếc Maybach bắt mắt đến đón Kiều Mộ. Mở cửa, ngồi vào trong xe, điện thoại của Tiêu Trì đúng lúc gọi tới.

Kiều Mộ hạ cửa kính, nghiêng đầu liếc về phía tầng lầu phòng bệnh nội trú khoa ngoại, cô nhếch khóe môi, vuốt phím nghe: "Dưỡng thương cho tử tế, viết kiểm điểm cho tử tế."

"Không ở với anh thật à?" Giọng Tiêu Trì rất trong, đã không còn khàn như hôm qua nữa.

"Đợi em đọc xong bản kiểm điểm hẵng nói!" Ánh cười trong mắt Kiều Mộ không vui bớt, cô để di động ra xa, ra hiệu cho Hứa Thanh San lái xe.

Hôm qua, Bành Văn Tu đến nhà họ Hứa nhận cha nuôi. Chưa nhận được nên hình như tối nay lại muốn tới.

Thời điểm này, nói thế nào Kiều Mộ cũng phải đi cùng, không thể để Hứa Thanh San hăng hái chiến đấu một mình. Chị cả và chị hai đã sớm từ bỏ, nghe nói Bành Văn Tu đến nhà thì điện thoại cũng chẳng buồn bắt máy.

Lúc ăn cơm trưa, ông nội bảo tối nay có người bầu bạn lại có cả Liệt Phong, không cần cô phải lo.

Sau lời nói kì thực còn có một tầng ý nghĩa khác... Cô nên đi chăm nom Tiêu Trì đi. Kiều Mộ cố tình giả vờ ngu ngơ không hiểu, khiến ông nội tức đến giậm chân.

"Anh nhớ em!" Giọng Tiêu Trì nhỏ đi, lảng máng mang theo tiếng cười: "Mắt em có quầng thâm, tối qua ngủ không ngon à?"

Vẻ tươi cười trên mặt Kiều Mộ bỗng chốc cứng đờ, cô từ từ thở ra, "Hoàng Viện bảo canh mẹ Quan Công nấu ngon lắm. Anh uống nhiều vào, cố gắng sớm hồi phục!"

Tiêu Trì ghen lời, tiếp đó trong cổ họng tràn ra tràng cười vui sướng: "Anh đợi em!"

Kiều Mộ toan nói thêm gì nữa thì anh đã cúp máy luôn. Cô không khỏi nghiến răng.

"Gã Tiêu Trì thô thiển ấy tốt ở điểm nào chứ! Tao thấy cả con người mày cũng đã thay đổi rồi!" Hứa Thanh San chặc lưỡi: "Hết cô gái nhỏ í."

"Tốt hay không không quan trọng, quan trọng là hợp ấy." Mặt Kiều Mộ ánh lên niềm vui, "Mày đã có mấy anh tiền nhiệm rồi, chắc hẳn càng hiểu đạo lý này chứ."

"Để tao nói thì tụi mày không cần đổi mặt với vấn đề thực tế, chẳng hạn như xe, nhà, tiền bạc nên mới cảm thấy 'hợp cạ'." Hứa Thanh San bĩu môi: "Đừng nói chuyện lo chả không đau lưng."

"Đừng lâu sẽ đau thôi!" Kiều Mộ chéch đầu, tầm mắt dừng trên mặt cô bạn, mỉm cười chọc ghẹo: "Ngoài phải cưới đàn ông về ở rể, tương lai con cái theo họ mày, thì mày cũng không bị trói buộc. Máu chốt là chớ xem bừa! Cái gọi là người trong số mệnh nôm na chẳng qua cũng chỉ là hai chữ 'phù hợp'."

Hứa Thanh San chớp chớp mi, đột nhiên vỡ lẽ: "Có lí! Lần sau tao không xem nữa! Đàn ông, cưới hay không không thành vấn đề, con cái tao có thể tự để tự nuôi, dĩ nhiên theo họ tao."

Khóe miệng Kiều Mộ giật giật, loáng thoáng có loại dự cảm xấu.

Liếc Kiều Mộ một cái, Hứa Thanh San nhếch môi: "Tương lai con cái nhất định mang họ của tao, bố đưa trẻ có thể qua một bên hóng mát. Sao trước kia tao không nghĩ tới điều này nhỉ."

"Làm thật hả mày? Nếu chị cả với chị hai mà biết tao gợi ý cho mày thì sẽ oánh tao chết mất!" Kiều Mộ nhú mày: "Mày... khẳng định tự nuôi được?"

Hứa Thanh San ném cho Kiều Mộ một cái nhìn chắc chắn, rồi quyết định đến Phẩm Thúy Trai ăn chay.

Kiều Mộ chỉ 'ờ' một tiếng, không ý kiến.

Phẩm Thúy Trai là nhà hàng lâu đời của Lâm Châu, tầng một bán đủ các loại trà sáng trưa chiều tối, tầng hai chỉ bán đồ chay, tầng ba là mận chay đan xen. Bình thường, họ hay đến tầng một và tầng ba, thi thoảng cũng lên tầng hai ăn món chay, nhưng mà ít.

Hứa Thanh San xưa nay không có thói không vui, phỏng chừng tức giận tới nỗi bị thương, lại còn muốn ăn chay.

Kiều Mộ vốn không định an ủi cô nàng. Người đàn ông định mệnh là do cô nàng tự bói ra, không liên quan đến ai cả.

Nói trắng ra, nếu không phải cô nàng 'giăng lưới' người ta trước thì đâu nên nông nổi chọc phải miếng kẹo mè xừng dính chặt không thể ném đi nổi thế này.

Đáng sợ nhất là người ta không theo đuổi cô nàng mà ngày ngày chạy theo ông nội Hứa để cầu may.

Đến nơi, lên lầu, ngồi xuống. Hứa Thanh San lại rầu rĩ nằm bò trên bàn, cũng chẳng có hứng thú chuyện trò: "Mày với Tiêu Trì tốt đẹp như vậy, nhưng ông nội bảo mệnh hai người khắc nhau, tao nhìn sao cũng không thấy giống."

"Cái này có chính xác 100% đâu" Kiều Mộ nhướn mày: "Sở trường của nhà họ Hứa đến mày xem như tụt dốc rồi!"

"Sao có thể. Các chị tao chả thèm nghiên cứu kia kìa." Hứa Thanh San lờm Kiều Mộ: "Ngã một lần bót đại! Lần nay đúng là tao

vác đá đập chân mình. Ông nội cũng thật là, không giúp thì thôi còn bỏ thêm đá xuống giếng. Rốt cuộc tao có phải cháu ruột không vậy?"

Kiều Mộ lắc đầu bật cười: "Đáng đời mày!"

Tán gẫu một lúc thì các món đã gọi được bưng lên. Hứa Thanh San nhìn một bàn toàn món chay, gắng gượng xốc tinh thần, cùng Kiều Mộ đi rửa tay.

Ăn uống no nê, Kiều Mộ nhận được điện thoại của ông nội nói rằng tối nay Bành Văn Tu muốn ở lại nhà họ Hứa, hỏi cô có về không.

"Cháu không về đâu ạ! Tối nay Thanh San nó về nghỉ ở phòng cháu." Kiều Mộ trả lời rất nhanh.

Ông nội hài lòng lắm, dặn dò đôi ba câu, sau đấy kết thúc cuộc gọi. Kiều Mộ cất di động, không nhin nổi, lại cười: "Xe tao đưa đi phun sơn vẫn chưa lấy về. Tối mày cứ cất xe vào gara bên này là được, chốc nữa tao tự bắt xe quay lại bệnh viện."

Hứa Thanh San chớp chớp mắt đầy mờ ám với Kiều Mộ, đưa chìa khóa xe cho cô một cách rất vô tư: "Phấn khởi không? Kích thích không?"

"Biến!" Vành tai Kiều Mộ thoáng nóng bừng, cô cầm chìa khóa xe xuống lầu trước để thanh toán.

Tối nay Hứa Thanh San có tiết mục phải chủ trì, nên có xe riêng đưa đón. Lúc sắp đi cô nàng còn không quên dặn Kiều Mộ, ghế ngồi có thể điều chỉnh tùy ý.

Lười phải tranh luận với cô bạn, Kiều Mộ lên xe làm quen một lúc mới nổ máy cho xe chạy.

Trở lại bệnh viện Đông y còn chưa đến 9 giờ tối. Cô ngồi trên xe dậm lại qua loa lớp trang điểm rồi tắt máy rút chìa khóa bước xuống, thông thả đi về phía khu nội trú.

Phòng bệnh của Tiêu Trì trên tầng 21. Phòng bệnh đơn nằm cuối hành lang sát nhà kho, buổi tối hầu như chẳng có ai qua lại.

Đi thang máy lên đến nơi, Kiều Mộ cố tình không gọi điện, không gửi tin nhắn cho anh mà đi thẳng tới phòng bệnh.

Cả tầng lầu im ắng, đã sắp đến giờ tắt đèn. Cửa phòng bệnh khép hờ, Tiêu Trì ngồi trên giường, Ngân Kiều thì đang đứng, không biết hai người nói gì, bầu không khí trong phòng khá kỳ lạ.

Kiều Mộ thu lại bước chân, khoanh tay dựa vào tường đồng tai nghe.

"Cơ bản đã điều tra rõ vụ án mẹ Khương Bán Hạ bị giết, vụ án Dương Thiên Lộc vô tình chụp được cảnh chôn xác, bao gồm cái chết của Hoàng Linh và Khương Bán Hạ , cùng vụ án nữ sinh Đại học tự sát 1 năm trước. Trước mắt tạm thời không phát hiện thiếu sót." Giọng Ngân Kiều khá nhỏ, tiếp đó nói đến vụ án điều chế ma túy.

Kiều Mộ đứng thẳng người, đưa tay gõ cửa.

Ngân Kiều có vẻ giật mình, ngoảnh đầu thấy là Kiều Mộ, sắc mặt cô ta vẫn khó coi như cũ.

"Đây là bệnh viện, người qua kẻ lại, công việc của các anh chẳng phải nên giữ bí mật sao." Kiều Mộ cũng khó chịu ra mặt, ánh mắt nhìn Tiêu Trì lạnh băng.

Anh cũng là cảnh sát lâu năm, Ngân Kiều không hiểu chuyện, chẳng lẽ anh cũng không hiểu nổi.

"Tam Nhi không ở bên ngoài à?" Tiêu Trì cau mày. Lúc Ngân Kiều đến báo cáo thì Tam Nhi ở ngoài trông chừng mà.

"Không! Chuyện công việc cố gắng đừng nói ở bệnh viện, lắm người nhiều miệng." Kiều Mộ khom mình kéo ghế ngồi xuống, tiện tay đặt túi xách lên tủ đầu giường: "Muộn lắm rồi, anh phải nghỉ ngơi thôi!"

"Em về trước đây! Tình hình cụ thể, khi nào em chỉnh sửa xong xuôi tài liệu sẽ gửi cho anh." Ngân Kiều nhấp môi, đoạn quay bước, cúi đầu ủ rũ đi ra.

"Ngân Kiều, vụ này kết thúc về sau sẽ còn vụ án khác làm việc cùng nhau." Tiêu Trì hờ hững cất lời.

Ngân Kiều dừng chân, chậm rãi xoay người lại, hai mắt lấp lánh: "Chị dâu, chị chăm sóc anh ấy cho tốt! Phải yêu quý tính mạng bản thân đấy nhé! Em đi đây!"

Nói rồi, không đợi Kiều Mộ phản ứng lại, Ngân Kiều chạy biến còn tiện tay đóng cửa giùm.

Căn phòng bỗng chốc yên tĩnh hẳn.

Kiều Mộ đứng lên vòng sang bên trái Tiêu Trì cúi mình vén áo bệnh nhân của anh lên, xem kĩ vết thương một lúc, rồi ngồi xuống

bắt mạch cho anh.

Đêm hôm trước ở bệnh viện bên kia, cô đã nhắc tới chuyện anh bị nội thương với bác sĩ mổ chính, bên đó cũng đã kê đơn thuốc, nhưng cô chưa đọc bệnh án chuyển viện.

"Anh gọi điện cho cửa hàng hoa rồi, bà chủ bảo hồng trắng lẫn hồng đỏ là hòa giải, ngoài ra còn có nghĩa là vui mừng hạnh phúc." Tiêu Trì duỗi tay rút cây trâm trên tóc Kiều Mộ, nghiêng mình thơm lên đỉnh đầu cô, "Giường hơi nhỏ, anh chỉ có thể nằm nghiêng, vừa khéo ôm được em."

"Tí nữa em qua khu hậu cần thuê giường gấp." Kiều Mộ chẳng buồn ngẩng mặt, như thể không hiểu lời anh, "Em bảo rồi, không chữa cho người 'tìm chết', anh muốn làm người thứ nhất à?"

Nghe vậy, Tiêu Trì bật cười: "Chỉ ôm em thôi mà! Em nghĩ gì thế?"

"Đang nghĩ để anh quỳ trên vỏ sò riêng hay bàn phím." Giọng điệu Kiều Mộ thờ ơ. Cô lấy tay về, đứng dậy đi đóng cửa sổ.

Điều hòa vẫn đang bật. Song, có lẽ lúc nhân viên vệ sinh đến quét dọn không đóng kín cửa sổ nên trong phòng chẳng mát tí nào.

Đóng cửa sổ lại cho cẩn thận xong, cô đi rửa tay. Đồng nghiệp khu nội trú bên này tới gõ cửa nhắc tắt đèn. Kiều Mộ đứng ở cửa hỏi chuyện thuê giường gấp, sau đấy đóng cửa trở vào.

Ngồi xổm xuống mở tủ đầu giường, thấy bên trong có bàn chải và khăn mặt mới, cô nghiêng đầu hỏi: "Đánh răng rửa mặt anh nhé?"

"Em đỡ anh phát!" Tiêu Trì đưa tay cho cô.

Kiều Mộ đáp 'vâng', đoạn cầm bàn chải và khăn mặt đứng lên, giơ chân đóng cửa tủ vào, một tay nắm lấy cánh tay anh, dìu anh xuống giường.

Phòng vệ sinh trong bệnh viện khá nhỏ, đỡ anh vào rồi, cô quay ra cầm dầu tẩy trang và sữa rửa mặt, đánh răng rửa mặt ở bồn rửa tay bên ngoài.

Bồn rửa tay đối diện cửa sổ. Cửa chớp chưa đóng hết, đưa mắt nhìn ra ngoài, xa xa ánh đèn nê ông nhạt nhòa, cả thành phố hết đang chìm vào giấc ngủ, bình yên và tĩnh mịch.

Tiêu Trì mở cửa đi ra, có chút trầy trật đứng sau Kiều Mộ, ôm lấy eo cô bằng một cánh tay. Anh thấp đầu hôn xuống cổ cô: "Sáng nay khi tỉnh lại, thật sự hơi hồi hận..."

Kiều Mộ đáp 'ừm', kế tiếp dừng động tác trên tay.

"Cảm thấy mình quá ích kỷ, không nên khiến em hoảng hốt lo sợ. Nhưng về sau nghĩ ví thử lặp lại tình huống ấy, anh vẫn sẽ chọn như vậy." Tiêu Trì xiết chặt vòng ôm, vòm ngực dày rộng dán sát lưng cô, khít khao không một khe hở, "Bởi vì có em ở bên cạnh anh."

Tim Kiều Mộ thất lại, cô lặng thinh.

"Anh biết em sẽ không để anh gặp chuyện." Tiêu Trì say đắm hôn cổ cô, giọng nói mập mờ: "Kiều Mộ à..."

Kiều Mộ không chịu nổi ngứa, cô thoáng nghiêng đầu né tránh, vặn vòi nước rửa sạch bọt trên mặt.

Sau đấy, cô lấy khăn lông lau sạch tay, từ từ xoay lại, kiễng chân hôn anh.

Kết thúc nụ hôn đắm đuối, Tiêu Trì choàng tay qua bả vai Kiều Mộ, giao cho cô trọng lượng của nửa cơ thể, chậm chậm đi về giường bệnh.

Giường bệnh đơn nằm một người thì hơi rộng, nằm hai người thì phải chen chúc. Tiêu Trì tạm thời không nằm thẳng được, chỉ có thể nằm nghiêng ôm chặt cô vào lòng.

Tắt đèn, bên ngoài dần im ắng, Kiều Mộ gối lên khuỷu tay Tiêu Trì, thiu thiu ngủ.

Nhưng Tiêu Trì chẳng buồn ngủ tí nào. Anh cọ cọ cầm lên đỉnh đầu cô, tay trái ra sức thò vào áo cô, lòng bàn tay phủ lên một nơi mềm mại, anh khẽ cười: "Muốn viết bản kiểm điểm..."

Kiều Mộ khẽ run. Nhớ ra trong túi xách còn mấy trang mình vẫn chưa đọc, cô nhướn mày, chống khuỷu tay nhồm dậy, với cái túi để trên tủ đầu giường.

Lấy bản kiểm điểm ra, cô xé rách vỏ bao, đưa cho anh: "Đọc cho em nghe!"

"Ừ", Tiêu Trì cầm lấy. Anh đặt một nụ hôn lên tóc cô, niềm vui lan tỏa: "Anh đọc cho em nghe."

Kiều Mộ lật mình, duỗi tay ôm thắt lưng anh. Cô vênh tai, nét cười đậm thêm.

Tiêu Trì bật đèn flash của di động, cúi đầu hôn cô, rồi anh bắt đầu đọc bằng chất giọng trầm bổng: 'Buổi trưa thay thuốc xong, tay hơi

đau, miệng vết thương cũng đau, không nhin được lại nhớ đến em, nhớ đêm đó bị sốt, cùng Tam Nhi đến Nhân Tế Đường truyền dịch. Tay em dán lên trán anh, thật là lạnh, nhưng lửa lòng bỗng chốc bùng cháy.

Lúc ấy nghĩ nếu Tam Nhi không đi theo thì tốt, anh có thể ôm em, cởi sạch quần áo trên người em, truyền hơi ấm của cơ thể cho em, nồng nàn hôn mắt em, hôn môi em, hôn từng tắc da thịt của em... Muốn ngậm em trong miệng, muốn em van xin, để tim em từ đây có mình anh thôi.

Cuối cùng lại chỉ hôn em, chẳng làm được tí chuyện 'nham nhở' nào cả.

Lúc đi làm nhiệm vụ, Tam Nhi hỏi anh: Anh Trì này, nếu chúng ta hy sinh, anh có gì tiếc nuối không?

Anh trả lời cậu ấy là không, nhưng thâm tâm anh nghĩ, chuyện tiếc nuối nhất, không gì hơn chính là chưa nói được những lời 'em yêu dấu, anh từng đi qua trường Đại học của em, thậm chí đứng dưới ký túc xá của em. Hôm em ra nước ngoài, một mình anh xem quảng cáo trang sức ở sân bay và tưởng tượng em đang mặc áo cưới đi bên anh.'

Nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, nhưng em lại bị nghi phạm đeo bám, nhìn thấy bức ảnh em hôn mê trên ghế, suýt nữa không kìm nổi mà lao tới. Trong đầu lặp đi lặp lại những suy nghĩ, nếu em có bề gì, thì anh chẳng thiết bộ đồng phục cảnh sát này nữa, cũng bắt đối phương trả cái giá xứng đáng.

May sao, em không để anh có cơ hội phạm sai lầm. Giây phút ôm em từ trên xe xuống, trong lòng cảm thấy cực kỳ thất bại, lại kêu

hãnh vô cùng. Cô gái yêu quý của anh, em khác biệt vậy đấy.

Thực ra tối hôm ấy, đúng là anh muốn 'xử' em, muốn dùng mọi tư thế để đánh thức em, rót cuộc vẫn dần lòng, ngủ trên sô pha...'

"Coi như anh qua cửa..." Kiều Mộ ngắt lời Tiêu Trì. Lấy đi bản kiểm điểm trên tay anh, cô nghiêng đầu hôn lên yết hầu gợi cảm của anh: "Buồn ngủ rồi..."

Giọng anh quả thật quyến rũ mê người, âm điệu trầm thấp, mỗi một chỗ dừng và âm cuối đều toát lên vẻ cuốn hút gợi cảm. Những lời đứng đắn nói qua miệng anh, nghe vào tai còn có ý tứ khác, hướng chi nội dung buồn nôn thế này.

"Ngủ nào!" Tiêu Trì khàn giọng đáp, cúi xuống phủ kín môi cô.

Sau nụ hôn dài, hơi thở của cả hai đều gấp gáp, gió điều hòa thổi ra có vẻ cũng trở nên nóng hơn.

"Anh cố tình đúng không!" Kiều Mộ hỗn hển, vùi đầu trước ngực Tiêu Trì, ôm chặt thắt lưng thon gầy nhưng mạnh mẽ của anh: "Bảo anh viết bản kiểm điểm chứ có bảo anh viết thư tình đâu."

"Viết di thư cho em, em không thích nghe, đành viết thư tình thôi. Về sau viết cho em mỗi ngày nhé!" Tiêu Trì đặt lên đỉnh đầu cô một nụ hôn nhẹ, khuôn mặt lạnh lùng thấp thoáng đan lại.

Cô là thuốc độc, dính vào là sẽ tiêu đời.

"Án này thường phải giao cho viện kiểm sát anh nhỉ? Vấn đề về Trương Dương xử lý thế nào ạ? Tiền Trương Lương Nghiệp kiểm được chẳng đồng nào sạch sẽ." Kiều Mộ chuyển chủ đề, dán vào

ngực anh, yên tâm khép mi: "Số dư trong thẻ ngân hàng kia tặn hơn mấy ngàn vạn."

"Điều đó sẽ căn cứ vào tội trạng của lão để đưa ra mức phạt. Cuộc sống của Trương Dương chắc chắn sẽ có thay đổi, không thể sống ăn sung mặc sướng như trước kia nữa, nhưng cũng sẽ không nghèo khó túng quẫn. Những cái này bọn anh đều có cơ sở pháp lý." Tiêu Trì thở dài: "Ngủ đi, mai em còn phải đi làm."

"Dạ." Kiều Mộ đáp, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng mị, tỉnh dậy vừa đúng 6 giờ 30. Tiêu Trì vẫn say giấc, trước khi ngủ nằm tư thế gì thì sau một đêm vẫn giữ nguyên tư thế ấy.

Kiều Mộ ngửa đầu hôn cái cằm lún phún râu của anh, rồi sẽ sàng gỡ tay anh ra.

"Ôm thêm lúc nữa đi! 8 giờ y tá mới đến kiểm tra phòng." Tiêu Trì vẫn nhắm mắt, nhưng lực cánh tay lặng yên xiết chặt hơn, không cho cô rời giường.

Kiều Mộ nhéo má anh, khoe môi vẽ nên nụ cười chế giễu: "Nghện chết anh luôn!"

"Không trị được em phải không..." Tiêu Trì lật người phủ lên mình Kiều Mộ, làm bộ sắp hôn cô, còn cố ý vén áo cô, hai chân anh đè chặt không cho cô chống cự: "Đã khó chịu thì cùng chịu đi!"

Đang nghịch thì Tam Nhi đến gõ cửa, nghe như là có việc gấp.

Chương 69

'TỪ' NAY TRỞ ĐI, CHO DÙ ANH VỀ NHÀ BẤT CỨ KHI NÀO, CÔ CŨNG SẼ VẪN ĐỢI ANH'

Ánh cười dâng lên trong mắt Kiều Mộ, với vẻ mặt trêu chọc, cô nói: "Hay anh cứ khó chịu một mình đi!"

Con người Tiêu Trì sầm lại, anh nghiêng răng, khó nhọc buông cô ra.

Kiều Mộ đứng dậy chỉnh quần áo cho tử tế, cầm cây trâm vút trên tủ đầu giường cài lên búi tóc, rồi đi mở cửa cho Tam Nhi.

Tam Nhi hết hồn, hấn lùi về sau một bước theo phản xạ, gãi đầu cười ngây ngô: "Chị... đâu."

"Hai anh em nói chuyện đi!" Kiều Mộ khẽ gật đầu, quay bước đi đánh răng rửa mặt và trang điểm.

Tối qua cô không mang theo quần áo, tranh thủ hãy còn sớm, phải về nhà tắm táp thay đồ mới được.

Tam Nhi cúi đầu, không dám nhìn thẳng mặt Tiêu Trì, hấn rụt cổ đứng xa thật xa: "Là thế này ạ, đã thăm vấn rõ tội trạng thực sự của

Quách Bằng Hải. Sếp phó Lương hỏi anh chuyện Trương Dương, anh tính xử lý thế nào?"

"Tôi đã hẹn thời gian cụ thể với Trương Dương rồi. Sau khi xuất viện, tôi đến thẳng viện điều dưỡng nói chuyện với cậu ấy. Còn về chuyển trường nào, cái này vẫn theo ý kiến của cậu ấy đi!" Tiêu Trì nhúm hai đầu lông mày, thở phò một hơi nhẹ nhẽ chẳng dễ nhận ra: "Có thể làm giả thẩm tra chính trị, nhưng chúng ta không thể giả vờ không biết nội tình."

Tam Nhi gật đầu, mặc dù thông cảm đấy, song cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tiêu Trì dịch dịch người, tựa vào gối đầu, khe khẽ cử động tay trái đã tê rần.

"Với cả, sếp phó Lương bảo vụ án này phải đợi anh xuất viện mới chính thức bàn giao cho viện kiểm sát. Thành phố với trên tỉnh đều họp khen thưởng á." Mặt Tam Nhi thêm nét cười, đặc ý nhướng mày: "Nghe đâu sẽ khen thưởng các tập thể và từng cá nhân."

Tiêu Trì 'ờ' một tiếng, rồi hỏi Tam Nhi có chuyện gì nữa không.

Bị ánh mắt như lưỡi dao của anh phóng tới, Tam Nhi sực tỉnh, vội vàng vẩy tay cuốn xéo, còn chu đáo đóng cửa lại.

Tiêu Trì cau mày cau kinh, vén chăn rời giường đi đánh răng rửa mặt. Kiều Mộ đã rửa mặt xong và đang trang điểm. Thấy anh đi vào, cô dịch sang bên, "Tại sao Trương Dương không thể học trường công an ạ?"

"Không phải không thể mà là sau khi tốt nghiệp không thể làm cảnh sát, không qua được khâu thẩm tra chính trị. So với đến lúc đó

sẽ thất vọng thà rằng để cu cậu lí trí mà đối diện bây giờ còn hơn." Tiêu Trì cúi xuống thơm má Kiều Mộ: "Em yên tâm, anh sẽ nói chuyện nghiêm túc với cậu chàng!"

"Hiện tại tâm trạng của cậu ấy vẫn chưa ổn định." Kiều Mộ nghiêng đầu, cọ lên vai anh một cái, rồi tiếp tục trang điểm.

Tiêu Trì vỗ vỗ bả vai cô, trầm ngâm cầm kem đánh răng bóp lên bàn chải.

Vụ án của Sang Thiên về cơ bản đã điều tra rõ, những kẻ liên quan cũng đã bị bắt, xướng được bán ra hay như thế nào, bao giờ khôi phục sản xuất, sắp xếp công nhân viên ra sao, những việc này sẽ có phòng ban khác tham gia giải quyết, họ không hỏi tới nữa.

Hai cô con gái của Quách Bằng Hải do vợ gã nuôi. Trương Dương đã trưởng thành, không cần nuôi dưỡng. Trừ bỏ các khoản thu nhập bất hợp pháp và số tiền bị phạt, phần tài sản còn thừa sẽ trả cho cậu ấy.

Sửa soạn xong xuôi, Tam Nhi cũng mua bữa sáng trở lại.

Kiều Mộ vội về nhà tắm rửa thay quần áo, nên chỉ uống hớp nước rồi đi luôn, không ăn sáng cùng Tiêu Trì.

Nhân Tể Đường đã mở cửa làm việc lại. Sáng sớm ông nội và dì Lưu đã bắt tay vào quét dọn. Liệt Phong quanh quẩn sau mông ông, chốc chốc đưa thùng rác cho ông, chốc chốc tha chổi cho ông, chơi đùa rất vui vẻ.

Dì Lưu cũng phấn khởi, khen Liệt Phong nức nở. Kiều Mộ thay xong quần áo xuống lầu, đương chuẩn bị lấy xe thì con trai bác Trần

A nhà bên - chú Tiểu Trần bỗng nhiên sang đây, đi thẳng vào phòng trị liệu, lắp bắp: "Chú Kiều ơi... Bố cháu mất đêm qua rồi!"

'Choang', chén trà rơi xuống đất, tiếp đó liền nghe thấy dì Lưu hét to: "Ông ơi, ông không thoải mái ở đâu ạ? Kiều Mộ ơi!"

Dứt lời, Kiều Mộ đã vào phòng trị liệu vừa giúp ông điều hòa nhịp thở, vừa kiểm tra triệu chứng bệnh: "Dì Lưu, lấy thuốc trợ tim của ông hộ cháu!"

"Ờ" Dì Lưu đáp lời, vớt luôn giẻ lau ba chân bốn cẳng mở ngăn kéo, cầm lọ thuốc trợ tim của ông nội ra.

Chú Tiểu Trần cũng hoảng, đỡ ông nội mà vành mắt đỏ hoe: "Chú Kiều, chú không sao chứ?"

"Không sao đâu ạ, chẳng qua tuổi già đột nhiên bị kích động, nên tim không chống đỡ nổi." Kiều Mộ an ủi, cô đổ viên thuốc trợ tim ra tay, đưa vào miệng ông nội.

Ngậm viên trợ tim, ông nội thở dốc một hồi, túm chặt tay Kiều Mộ khó nhọc ngồi thẳng dậy.

Kiều Mộ quỳ xuống, lo lắng khôn xiết: "Ông ơi..."

Ông nội gật gật đầu, chậm rãi hít thở, đau buồn không sao hiểu nổi: "Tôi qua bọn ta vẫn chơi mạt chược với nhau, còn bàn bạc xong xuôi hai hôm nữa cùng đi nghe kịch."

"Thế sự vô thường ! Ông ơi, ông đừng đau lòng quá!" Nom ông đã đỡ hơn, dì Lưu dần dần yên tâm.

Ông nội xua xua tay, mệt mỏi khép mi, khóe miệng mấp máy nhưng không thốt nên lời.

Kiều Mộ bắt mạch cho ông, sau đấy mỉm cười xin lỗi chú Tiểu Trần, tiễn chú ra ngoài.

Rời khỏi phòng khám, chú Tiểu Trần cười khỏ đi sang nhà họ Hứa kể bên.

Trở vào, thấy ông nội vẫn rất không thoải mái, Kiều Mộ bước tới ngồi cạnh ông, thăm mạch cho ông lần nữa: "Ông đến bệnh viện với cháu một chuyến đi ạ, làm kiểm tra sức khỏe chi tiết."

"Đợt tháng ba ông vừa làm rồi!" Ông nội vẫn nhắm mắt, khẽ thở dài: "Gần đây ông hay nghĩ bảo, ví thử giục cháu kết hôn, liệu cháu có oán trách ông cũng gia trưởng như những nhà khác không? Cháu làm gì ông cũng khoa tay múa chân chỉ đạo."

"Không đâu ạ! Đợi Tiêu Trì ra viện, cháu hỏi xem anh ấy có bằng lòng cưới cháu không." Kiều Mộ ngả đầu gối lên đôi vai rõ ràng đã trở nên gầy yếu của ông, cô cong khóe môi: "Nếu anh ấy không đồng ý thì cháu gả cho Tần Bân."

Ông nội vén mí mắt, gật đầu nhẹ nhẹ: "Tùy cháu Càng già càng lo có chuyện còn chưa làm xong. Tiền mua nhà của Kiều Huy, lần trước nó về, ông đã cho nó. Nhân Tế Đường đứng tên hai đứa rồi đấy."

'Dạ', Kiều Mộ lấy tay về, tiện thể nhìn đồng hồ. Cô nhờ dì Lưu trông nom ông nội dùm, còn mình quay lại bệnh viện để làm việc trước đã.

Mặc áo blouse, đến phòng làm việc, vừa ngồi xuống thì Hứa Thanh San gọi điện thoại tới bảo cô nàng đã về nhà, đang ở bên hai ông cụ đang thở ngán than dài suốt.

"Thứ Sáu tao mới giải quyết được thủ tục xin thôi việc. Cấp trên đi công tác, vất vả cho mày!" Kiều Mộ nháp môi, đứng dậy đi vào hành lang, "Mày bảo dì Lưu chuẩn bị ít canh giải rượu. Đừng để hai cụ uống nhiều quá!"

"Tao biết rồi! Mày làm việc đi, có gì tao gọi điện cho!" Hứa Thanh San ỉu xiu, đoán chừng tâm trạng cô nàng cũng bị ảnh hưởng.

Kiều Mộ không an lòng, dặn dò thêm đôi câu mới gác máy. Tranh thủ còn chưa tới giờ làm việc, cô đến khu nội trú tìm Tiêu Trì.

Báo cho anh biết tin bác Trần A qua đời, Tiêu Trì được phen sửng sốt: "Chắc ông nội sẽ buồn mất một thời gian. Tối em đừng ở đây với anh nữa, về nhà với ông đi!"

"Em đến chính là muốn nói với anh chuyện này." Kiều Mộ hít sâu một hơi, vốn định hỏi anh tính khi nào đi đăng ký kết hôn, nhưng lời tới bên miệng lại nuốt vào.

Hiện tại anh còn phải dưỡng thương, nói cũng bằng không.

Buổi trưa về nhà, hai ông cụ ở cả bên nhà họ Trần. Hứa Thanh San dắt theo Liệt Phong nhàm chán ngồi trong phòng khách xem tin tức.

Đặt đồ ăn mua bên ngoài xuống, Kiều Mộ qua nhà bác A Trần thấp nén hương. Khi về, vào bếp ngó qua, thấy dì Lưu đã nấu xong canh giải rượu, cô rửa sạch tay, ra ngoài gọi Hứa Thanh San ăn cơm.

"Tôi qua chơi mặt chược còn thắng Bành Văn Tu không ít, sao nói đi là đi luôn rồi!" Hứa Thanh San lắc lắc đầu, cầm đũa nhưng chẳng buồn ăn.

"Gần đây Trời nóng, tôi ngủ để điều hòa ở nhiệt độ thấp quá dễ bị cảm. Nhất là ở tuổi này, khó thở cái là đi ngay."

Hứa Thanh San nhún vai, vùi đầu ăn cơm.

Kiều Mộ cũng không có cảm giác muốn ăn, cô chỉ ăn qua quýt vài miếng rồi lấy thức ăn cho Liệt Phong.

"Chị cả, chị hai bị giục cưới hết rồi. Chị cả thì trước Trung Thu, chị hai thì sau tết Trùng Dương (mùng 9 tháng 9 âm lịch)." Hứa Thanh San cũng dứt cho Liệt Phong ăn, "Tao chuẩn bị chuồn trước đây."

"Coi chừng bị đánh què giò." Kiều Mộ liếc cô bạn một cái, đoạn giơ tay xoa đầu Liệt Phong.

Hứa Thanh San lườm Kiều Mộ một cái, nhướn mày hả hê: "Mày đợi mà xem, tao nhất định sẽ mang theo một đứa bé trở lại."

Kiều Mộ cạn lời. Cho Liệt Phong ăn no, ông nội vẫn chưa về, hai người đều thấp thỏm, một người chiêm sô pha gật gà gật gờ.

Lễ đưa tang bác Trần A vào sáng thứ Tư, Kiều Mộ xin nghỉ nửa ngày đi cùng ông nội. Chuyện xuất viện của Tiêu Trì, quảng cho bọn Quan Công.

Lúc nhận được điện thoại của anh thì anh đã trên đường đến viện điều dưỡng, giọng nói dịu dàng: "Trời nóng, em chú ý tới ông nhiều hơn nhé, đừng để bị cảm nắng."

"Em biết rồi! Em hay anh là bác sĩ?" Kiều Mộ chặn họng Tiêu Trì. Đáy mắt cô thêm vài phần ý cười: "Gặp rồi nói sau!"

'Ừ' một tiếng, Tiêu Trì ngắt máy trước.

Sau mấy ngày điều trị tâm lí, cảm xúc của Trương Dương rõ ràng đã bình tĩnh hơn, con người cũng yên lặng hẳn.

10 giờ sáng, Mặt Trời đã tỏa bóng. Tiêu Trì ngồi trên bậc thềm trước cửa căn nhà số 6, trên mặt vẫn sót lại nét xanh xao vừa rời giường bệnh. Anh nheo mắt nhìn cây gạo cạnh lá xanh tốt chỗ không xa

Ngồi cạnh Tiêu Trì, Trương Dương cắn chiếc lá, cũng nhìn về phía ấy giống anh.

Vàng thái dương từ từ dâng cao, bóng râm của ban công tầng hai đã thu lại đến tận mũi chân, khí nóng bốc lên.

Tiêu Trì cất ánh nhìn đi. Anh móc bao thuốc trong túi, mở bóng kính bên ngoài, rút một điếu đưa cho Trương Dương, còn mình lấy một điếu đưa lên miệng nhưng không châm: "Dựa vào điểm số thi Đại học của cháu, còn rất nhiều trường khác có thể lựa chọn. Cháu dự định học ngành gì?"

"Gần đây cháu dùng di động tra được khá khá tư liệu về cai nghiện." Trương Dương không nhận điếu thuốc anh đưa, cậu chàng khom lưng, đan hai tay vào nhau, cúi đầu nhìn ngón chân dần dần lộ ra dưới ánh Mặt Trời: "Cháu muốn học y, chữa khỏi cho Hoàng Viện."

"Vậy cháu chọn một trường đại học, bên này bọn chú phối hợp giúp cháu." Tiêu Trì vỗ vai Trương Dương: "Chuyện này cháu không

sai. Đại học công an cháu có thể tiếp tục theo học, nhưng tương lai không qua được thẩm tra chính trị để làm cảnh sát."

Trương Dương trầm lặng, khóe miệng nhếch lên nụ cười cay đắng, có điều chỉ nháy mắt đã trở lại bình thường.

Hồi lâu, cậu ấy ngẩng đầu, nheo mắt ngắm bầu Trời trên cao đã hơi xám xịt: "Cháu muốn theo học ở trường đại học cũ của bác sĩ Kiều. Cháu sẽ dùng cả cuộc đời mình để đền bù những tội lỗi mà bố cháu phạm phải. Hoàng Viện sẽ giúp cháu hoàn thành mong muốn được làm cảnh sát. Em ấy muốn theo nghề cảnh sát, sẽ không gặp vấn đề gì khi kiểm tra chính trị, đúng không ạ?"

Tiêu Trì gật đầu, bàn tay dừng trên bả vai Trương Dương xiết chặt một cái, anh không nói gì thêm.

Hoàng Viện không chủ động hít ma túy, càng không bởi nghiện mà làm chuyện trái pháp luật, nên không bị ghi vào hồ sơ. Anh tin cô bé sẽ không phạm sai lầm, cả Kiều Mộ cũng tin.

Hai người quan trọng nhất trong cuộc đời đều chết vì ma túy, trừ khi cô bé tự sa ngã, bằng không tuyệt đối sẽ không để mình mắc phải lỗi lầm tương tự.

Bầu không khí lần nữa rơi vào im lặng, có chú chim đậu trên cây gạo cất tiếng hót véo von.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, Tiêu Trì chậm rãi đứng dậy, rút ví, đưa cho Trương Dương chút tiền để tiêu vặt. Sau đó hai chú cháu cùng đi thăm Hoàng Viện.

Kỳ nghỉ hè chỉ còn lại 20 ngày, bài tập hè của cô bé còn chưa sờ tới, mấy hôm này hầu như đều đang làm cho kịp.

Gõ cửa bước vào, Hoàng Viện chẳng buồn ngẩng đầu, bữu môi trách cứ: "Trương Dương, anh còn chưa giặt quần áo của em kìa, lại chơi với cái flycam của anh chứ gì."

"Không đâu, là chú có việc tìm cậu ấy!" Tiêu Trì tới gần, cúi đầu đưa mắt qua bài tập của cô bé, tiếp đẩy anh kéo ghế ngồi xuống: "Cháu cảm thấy sao rồi?"

Hoàng Viện kinh ngạc ngẩng mặt, theo bản năng ngó ra ngoài cửa: "Bác sĩ Kiều không đến ạ?"

"Hôm nay cô ấy đi làm, phải cuối tuần mới đến được!" Tiêu Trì mỉm cười, nom Trương Dương cum cúp vào phòng vệ sinh giặt đồ cho Hoàng Viện, anh không khỏi bật cười: "Trương Dương à, cháu thế này là không được đâu, vâng lời quá dễ bị ghét đấy!"

"Em ấy dám!" Trương Dương héch cằm, hừ một tiếng, khom lưng cằm chậu, vắn vỏi hứng nước.

Tiêu Trì cười không ra tiếng. Thấy Hoàng Viện đã hồi phục rất tốt, anh cũng để lại tiền tiêu vặt cho cô bé, dặn dò một lượt rồi đứng dậy đi tìm bác sĩ điều trị chính của cô bé.

Nói xong chuyện của Hoàng Viện, trở lại Lâm Châu, tiện đường đến cục làm nốt thủ tục bàn giao vụ án và thủ tục nghỉ phép. Ra khỏi cửa, anh vội vã chạy ngay về Nhân Tế Đường.

Ăn xong cơm trưa, ông nội đã đi ngủ. Vốn định cho Kiều Mộ một niềm vui bất ngờ, kết quả vừa vào cửa Liệt Phong liền vấy đuôi lao xuống lầu, căn bản chả cho anh cơ hội ấy nữa.

Lên lầu, Kiều Mộ dựa cửa khoanh tay, mặt mày tươi cười: "Liệt Phong là trinh sát cừ lắm!"

Tiêu Trì ghen hợm. Thấy cô mặc váy, yết hầu anh cuộn cuộn vài cái, để luôn Liệt Phong ngoài cửa. Vào phòng, Tiêu Trì ấn Kiều Mộ lên tường, cúi xuống cắn vành tai cô: "Nhớ anh thế à?"

Đầu Kiều Mộ đụng phải lòng bàn tay anh, hơi nhói đau, cô cau mày, tức tối trừng mắt với anh: "Không nhớ!"

Tiêu Trì nhướn mày, nghiêng đầu hôn lên mắt cô: "Mắt nhớ này!"

"Nói bậy!" Kiều Mộ duỗi tay cởi dây lưng của anh: "Là anh nhớ em thì có!"

"Anh nhớ thật mà!" Tiêu Trì hừm một tiếng, tháo trâm cài trên tóc Kiều Mộ, anh hôn mũi cô: "Mũi cũng nhớ này!"

Trước ngực Kiều Mộ chột nằng nặng, Kiều Mộ ngẩng đầu, đôi môi chột mềm mại, nghe thấy anh nói: "Chỗ này nhớ nhất."

"Không có!" Kiều Mộ há miệng phản bác.

Tiêu Trì khế cười ra, rồi lấp kín môi Kiều Mộ, cạy mở hàm răng của cô, vừa hôn vừa vén váy cô lên.

Kiều Mộ cởi bỏ dây lưng của anh, mình mẩy toát mồ hôi, điều hòa cũng không xua tan đi nổi. Cô vươn tay đẩy anh: "Anh chưa tắm."

"Xong thì tắm!" Tiêu Trì áp người qua, ra sức xoa nắn. Anh tóm lấy tay cô đè xuống: "Tay cũng nhớ này!"

"Là anh á." Trán Kiều Mộ cụng vào cằm Tiêu Trì, cô nhăn mày: "Nhanh lên..."

"Em vội hơn cả anh!" Tiêu Trì đưng vào một phát, miệng phát ra một tiếng rên khe khẽ. Anh thoáng cau mày: "Lạnh nhạt rồi..."

Kiều Mộ chẳng thốt nên lời, cắn răng không để mình phát ra tiếng.

Tiêu Trì hôn môi Kiều Mộ, thỉnh linh nhấc bổng cô lên, đổ ập xuống giường, đâm thẳng đến tận cùng, như một vị tướng quân xuất chinh, gắng sức chiếm thành đoạt đất, cổ họng tràn ra hơi thở nặng nề.

Kiều Mộ không dám kêu. Lúc xong việc, cô lưu lại trên bả vai anh mấy dấu răng, nằm nhoài lên người anh, thở hổn hển.

Tiêu Trì nhắm mắt thoải mái, nắm ngón tay anh lùa vào mái tóc mềm mượt óng ả của cô, hôn trán cô tới tấp.

Giọng nói Kiều Mộ vốn luôn đều đều, buồn vui gần như chẳng thể phân biệt, sau khi dây thần kinh trên mặt khôi phục được phần nào, thì thanh điệu có khi trầm khi bổng. Mỗi lần anh tiến vào, chất giọng tinh tế ấy liền giống mèo con, mềm mại mà quyến rũ.

Tiếc thay giờ này ông nội đang ở nhà, không thể tận hưởng thả ga....

Lật người một cái, đặt Kiều Mộ nằm xuống, Tiêu Trì ôm cô, khàn giọng cười: "Chưa đủ..."

"Chiều em phải đi làm đấy." Kiều Mộ khép mi mặc kệ anh. Tiêu Trì lại cười, không nhìn nổi hôn vành tai cô: "Buổi tối ăn cơm bên này nhé! Xong về nhà, anh có thứ này tặng em!"

'Vâng', Kiều Mộ đáp lời rồi mau chóng thiếp đi.

Mấy tối nay bởi bác A Trần qua đời, cô vốn ngủ không sâu giấc, sợ ông nội có gì sơ xẩy.

Tiêu Trì lắc đầu bật cười, ôm cô chộp mắt một lúc. Ngủ đến 2 giờ chiều, Kiều Mộ dậy tắm rửa, sau đó bắt taxi đi làm. Tiêu Trì không ngủ tiếp được nữa, anh xuống lầu, vào bếp ngó qua tủ lạnh, rồi dẫn Liệt Phong đi chợ mua thức ăn. Trở về, anh bắt đầu sửa soạn nấu cơm tối.

5 giờ hơn, Quan Công đem xe tới. Tiêu Trì vừa định bụng đi đón Kiều Mộ thì một chiếc Land Rover màu đen bỗng nhiên dừng trước cửa, khiến em Lexus ES của anh trở nên nhỏ nhắn làm sao.

Dựa cửa đứng một chốc, Tần Bân bước xuống xe, thản nhiên hỏi: "Hôm nay nghỉ à?"

Tiêu Trì gạt đầu, mở khóa nhắc chân bước xuống bậc thềm, lái xe đi đón Kiều Mộ. Ngang qua tiệm hoa, anh dừng lại vào mua, còn đến cửa hàng rượu gần đấy lấy mấy chai rượu vang ngon.

Chuẩn bị xong xuôi, anh chạy đến bệnh viện Đông y, vẫn cách thời gian tan làm của Kiều Mộ tận 10 phút.

Đánh xe đỗ gần trước cửa tòa nhà khám chữa bệnh, Tiêu Trì nhìn đồng hồ đeo tay, khóe môi vênh lên.

Gần đây chán hẳn cô rất lơ mơ, thực ra anh cũng không khác là bao. Nếu chẳng phải sáng nay Quan Công nhắc cho thì anh căn bản chẳng nhớ hôm nay là ngày gì.

6 giờ đúng, Kiều Mộ vẫn chưa ra.

Tiêu Trì ngồi thẳng dậy, gác hai tay trên vô lăng, gập mười ngón tay búng nhẹ nhẹ không theo tiết tấu gì.

Kiên nhẫn đợi thêm 10 phút nữa vẫn không thấy bóng dáng cô, anh hơi lo lo. Đang định xuống xe đi vào thì thấy cô cùng Mạnh Trường Phong bước ra, tay cô một cái ô che nắng màu đen xinh xẻo.

Tiêu Trì bấm còi, hạ kính cửa sổ, toét miệng cười với Kiều Mộ, rồi xuống xe mở cửa cho cô.

Kiều Mộ nhú mày, rảo nhanh bước chân. Chờ Kiều Mộ tới gần, Tiêu Trì ôm cô vào lòng, tiện đà hôn xuống cổ cô một cái: "Trong nhà có thêm một vị khách không mời mà đến."

Khách không mời mà đến? Ngồi vào xe, Kiều Mộ thắt dây an toàn, người đầu tiên cô nghĩ tới là Tần Bân.

Đợi anh cũng lên xe, cô cất ô vào trong túi, cổ tình trêu: "Còn ghen à?"

Tiêu Trì lắc đầu, cho xe chạy, "Không ghen, chỉ cảm thấy hấn ta tới không đúng lúc cho lắm!"

Anh muốn cùng Kiều Mộ vui vẻ trải qua ngày lễ hôm nay, giờ này Tần Bân chạy đến làm gì chứ, chưa biết chừng cũng muốn đón ngày lễ này với Kiều Mộ đây.

"Hai hôm nữa, chi nhánh của công ti anh ấy sẽ treo biển, nên tới công tác, còn mời em tham gia tiệc rượu khánh thành của họ." Kiều Mộ uống hớp nước, nhướn khóe miệng: "Anh muốn đi cùng không? Tối thứ Sáu!"

"Không, thứ Sáu bọn anh có cuộc họp khen thưởng, buổi chiều có chuyện quan trọng phải làm." Tiêu Trì nghiêng đầu, quét mắt nhìn sang cô rồi lại tập trung quan sát tình hình giao thông: "Em phải đi với anh!"

Kiều Mộ nhếch môi không ừ hử. Cô cúi đầu chớp chớp mắt ở nơi anh không thể nhìn thấy, quyết định đợi thời điểm mừng công sẽ hỏi anh lần nữa có muốn đi đăng ký kết hôn không.

Hôm nay Thất tịch, sáng sớm Hứa Thanh San đã bay đến nơi khác để phỏng vấn, thật sự tính đổi công việc rời khỏi Lâm Châu, tốc độ nhanh vượt mức dự liệu của Kiều Mộ.

Trước khi sắp lên máy bay, cô nàng còn đặc biệt gọi điện thoại cho Kiều Mộ, bảo cô đừng quên hẹn hò với Tiêu Trì. Hai người phải cùng đón ngày lễ tình nhân đầu tiên sau khi yêu đương thì mới có ý nghĩa.

Đối với những ngày lễ thế này, Kiều Mộ xưa nay chẳng mặn mà. Thất tịch cũng được, lễ tình nhân cũng được, một mình trải qua đã rất nhiều năm, chả cảm thấy có gì không quen hết.

"Em muốn đi với hắn à?" Mặt Tiêu Trì tăng thêm vẻ khó chịu, giọng điệu chua chua: "Bạn trai còn quan trọng hơn người đàn ông của em sao?"

"Vừa bảo không ghen mà?" Kiều Mộ cong môi, ngoẹo đầu chăm chú nhìn khuôn mặt in nghiêng của anh: "Tối nay ăn gì vậy ạ?"

"Vịt tiềm bát bảo gạo nếp, bí ngô hấp, món dạ dày lợn xào chua mà em thích." Tiêu Trì không nhịn nổi cười: "Với cả anh nữa"

Tại Kiều Mộ nóng bừng, hờ hững đáp: "Không ăn."

"Nói chuyện nghiêm chỉnh! Anh còn hơn mười ngày nghỉ phép, có muốn đưa ông nội với Liệt Phong ra ngoài chơi cho khuây khỏa không." Tiêu Trì cất đi vẻ cười đùa, nói năng đứng đắn: "Bác Trần A mất, trong lòng ông nội khó chịu lắm, toàn gọi điện thoại cho Kiều Huy bên kia."

"Sao anh biết?" Kiều Mộ ngạc nhiên.

Chuyện này ông nội cũng đã nói với anh, không phải cũng giúp anh chuyện kết hôn rồi đấy chứ? Kế hoạch ban đầu của cô là chưa vội kết hôn, chỉ muốn có một đứa con, cùng ông nội trông nom Nhân Tế Đường.

"Anh em gọi cả điện thoại cho anh, sao anh có thể không biết." Tiêu Trì khẽ cười ra tiếng, bàn tay rảnh rỗi nhéo má cô: "Anh ấy không gọi cho em à?"

Kiều Mộ lắc đầu, ngờ ngác nhận ra ông nội đã thực sự coi anh là một thành viên trong gia đình, chuyện gì cũng kể với anh.

Tiêu Trì lại nhéo má cô một cái, lại tập trung lái xe.

Về đến nhà, Tàn Bân đã rời đi, ông nội ngồi dưới cây hoa quế trong giếng Trời, cầm đồ treu chú chim họa mi trong lồng. Liệt Phong nằm bò một bên vườn móng cào lông chim.

Tiêu Trì cất tiếng chào ông, rồi cùng Kiều Mộ vào bếp, bưng hai món nấu sau cùng đã chín lên bàn, tiếp đó mời ông vào xơi cơm.

Mấy ngày nay, tâm trạng ông nội rất xấu, chẳng có khẩu vị ăn uống. Ăn xong, ông liền dẫn Liệt Phong lên tầng nghe kịch.

Kiều Mộ buông đĩa, lấy di động gọi cho Tần Bân, nói với anh ta không thể tham dự bữa tiệc khai trương, chuyện trò dăm ba câu thì cúp máy.

Đế điện thoại xuống, thấy Tiêu Trì cũng đã ăn xong, cô thở dài, cau chặt hàng mày: "Ông hiếm khi sa sút tinh thần thế này lắm! Bác Trần A còn kém ông mấy tuổi, bình thường hai người luôn chơi mạt chược, nghe kịch với nhau."

"Qua đợt này là ổn thôi, em đừng quá lo lắng!" Tiêu Trì cất thức ăn thừa vào trong tủ lạnh, quay lại dọn dẹp bát đĩa đi rửa: "Không phải em không rõ tính khí của ông, càng khuyên càng buồn hơn."

Kiều Mộ thoáng bặm môi, theo anh vào bếp, cô ôm anh từ phía sau: "Em vẫn không yên tâm!"

Tiêu Trì nghiêng đầu, thơm lên tóc cô, và cười bảo: "Không sao thật mà, tin anh đi!"

Kiều Mộ lặng thinh, dán mặt vào tấm lưng dày rộng của Tiêu Trì, ôm chặt thắt lưng anh.

Đáy lòng Tiêu Trì mềm nhũn đến độ nát như, anh xả sạch bọt trên tay, xoay người, nâng cằm cô lên hôn một cái: "Sợ à?"

Kiều Mộ đáp 'vâng', nỗi lo lắng viết đầy trong mắt. Ông nội chưa bao giờ rệu rã như vậy, hôm nào ăn cơm xong cũng về phòng nghe kịch luôn, mái tóc dường như cũng đã bạc thêm.

Tiêu Trì vươn một cánh tay vòng qua eo Kiều Mộ, kéo cô vào lòng.

Từ một người không dễ dàng cho người ta biết được cảm xúc của mình, tuy bên nhau đã một quãng thời gian dài như thế, nhưng rất ít để lộ ra vẻ mặt yếu đuối. Bất cứ lúc nào cô cũng bình tĩnh và lạnh tanh, đôi con người trắng đen rõ ràng ấy sâu không thấy đáy. Nhưng, giây phút này, ôm cô trong vòng tay, anh lờ mờ cảm nhận được cô đang run rẩy, những bất an ngập tràn như sắp trào ra.

Hồi lâu, Tiêu Trì thả lỏng sức, anh cúi đầu, bụng ngón tay thô ráp dịu dàng ve vuốt má cô: "Em đừng lo!"

Kiều Mộ chớp chớp hàng mi, vòng tay ôm cổ Tiêu Trì, kiễng chân hôn anh, khẽ đáp 'ừm'.

Vòng tròn bạn bè của Kiều Huy gần đây toàn đăng phòng thí nghiệm, cô không muốn hai vợ chồng anh ấy phân tâm bởi chuyện của ông nội. Bao năm qua, đối mặt với chuyện gì, cô cũng chưa từng bàng hoàng sợ hãi, duy chỉ có lần này.

Trạng thái tinh thần ông nội quả tình rất kém, hàng ngày ăn xong là về phòng nghe kịch luôn, thỉnh thoảng còn ôm ảnh của bà nội thiếp đi.

"Em sang phòng khách đợi, anh rửa bát xong thì mình lên lầu với ông." Tiêu Trì hôn trán Kiều Mộ, anh vỗ vỗ vai cô, bảo cô ra ngoài trước.

Kiều Mộ thở phò một hơi, cô buông tay, rề rà cất bước,

Tiêu Trì ngoảnh đầu, tầm mắt dừng lại một thoáng trên bóng lưng hao gầy của cô, không khỏi lắc đầu.

Rửa hết bát đĩa trở ra, Kiều Mộ ngồi thừ ở đó, không bật TV, cũng không bật đèn lớn, cả người chìm trong ngọn đèn cây tù mù,

nom hư ảo lạ thường.

Đi tới nắm tay cô, anh kéo cô đứng dậy. Bàn tay anh xiết chặt một cái, cùng cô lên lầu chuyện trò với ông nội.

"Ông ở một mình một lúc, hai đứa đi chơi đi! Hôm nay Thất tịch, Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau đấy!" Nằm trên ghế bập bênh, ông nội ôm radio, khép mi nghe 'Túy đả Kim Chi'.

Kiều Mộ đưa mắt cho Tiêu Trì rồi kéo anh đi ra.

Có lẽ Liệt Phong cảm nhận được điều gì đó nên nó nằm bò trên đất không nhúc nhích, khác hẳn trước đây, trông thấy Tiêu Trì là muốn bám theo.

Xuống lầu, Kiều Mộ dừng chân ngoảnh đầu thoáng nhìn lại, lời tới bên miệng lại chẳng biết phải nói thế nào.

Lên xe, cô nhìn Tiêu Trì, ủ rũ hỏi: "Muốn đi xem phim không?"

"Đi!" Tiêu Trì đáp, rồi lấy di động đặt vé.

Kỳ nghỉ hè nên toàn phim điện ảnh, anh hỏi ý kiến của cô, sau đó chọn một bộ phim hoạt hình cực hot.

Vẫn còn sớm, Tiêu Trì tìm chỗ đỗ xe, dắt tay Kiều Mộ đi dạo phố,. Từ khi cô về nước đến giờ đã hơn 4 tháng, ở bên nhau đã hơn 2 tháng, nhưng đây là lần đầu tiên cả hai cùng đi dạo phố.

Bên đường có người bán mít, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm.

Tiêu Trì xiết chặt bàn tay đang nắm tay Kiều Mộ, kéo cô qua, nhướn môi: "Em muốn ăn không?"

"Gần đây có siêu thị, đi xem thử còn vải không. Em muốn ăn vải."
Kiều Mộ ôm eo anh, cố tình trêu: "Muốn ăn vải không hạt cơ."

"Anh biết rồi!" Tiêu Trì đưa tay lên sau gáy cô, nhéo một cái, sau đó rời bước đến siêu thị.

Vải trong siêu thị nom không được tươi lắm, nhưng Kiều Mộ chẳng hề bận tâm, lấy túi bỏ vào.

Tiêu Trì lắc đầu, chờ cô nhặt đầy túi, anh nhận lấy mang đi cân.

Kiều Mộ lượn một vòng quanh khu trái cây, lại lựa thêm mấy món mình thích, bỏ vào trong xe đẩy.

Tính tiền xong đi ra cũng gần đến giờ chiếu phim, Tiêu Trì bỏ trái cây lên xe, dẫn cô đi lấy vé. Hôm nay rất đông, phòng chiếu hàng trăm chỗ phân nửa là các cặp đôi.

Chỗ ngồi của hai người ở phía sau, đợi đến khi bắt đầu chiếu cũng vẫn trống, xem như vị trí khá vừa lòng.

Chẳng qua, Tiêu Trì hoàn toàn không có tâm trí xem phim, ngồi xuống là đã thò tay sang, cách lớp vải quần áo 'trêu ghẹo' Kiều Mộ.

Kiều Mộ vừa tức vừa buồn cười, may mà sau họ không có ai, xung quanh cũng thế.

Khó khăn lắm mới nhìn được cho đến lúc tan rạp, cả người Kiều Mộ toàn mồ hôi. Ra khỏi cửa cô chịu hết nổi, bèn véo anh: "Lần sau không đi với anh nữa!"

"Không sao, anh đi với em!" Tiêu Trì cúi đầu thơm lên má Kiều Mộ, hận không thể dẫn cô về nhà ngay lập tức.

Anh nghĩ vậy, tất nhiên cũng sẽ làm như vậy. Lái xe chưa tới mười phút đã đến dưới lầu nhà anh. Tiêu Trì bảo cô lên nhà mở cửa trước.

Kiều Mộ không hiểu chuyện gì, đưa ánh mắt ngấm ngấm quan sát anh một chốc mới đi lên lầu trước.

Trong nhà đã lâu không có người ở, nên vừa bí vừa nóng. Mở cửa sổ thông gió một lát, Tiêu Trì mở cửa bước vào, tay xách túi trái cây mua ở siêu thị và một bó cát cánh to.

Anh đóng cửa, thanh thoi tựa cửa nhìn cô và cười: "Tặng em đây!"

Kiều Mộ cong khóe môi, nụ cười dạt dào nơi đáy mắt: "Anh bảo có gì cho em cơ mà, mỗi thế này thôi á?"

"Không thích à?" Tiêu Trì ôm hoa tới bên Kiều Mộ, cúi đầu hôn lên trán cô. Anh đưa hoa cho cô, bảo cô ngồi đợi.

Kiều Mộ ôm bó hoa ngoan ngoãn ngồi xuống, biếng nhác dựa vào lưng ghế.

Liếc về phía phòng bếp, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, phỏng chừng ông nội đã nói với anh chuyện kết hôn, bằng không anh sẽ chẳng thần bí thế này.

Kiên nhẫn đợi một lát, Tiêu Trì bưng một đĩa vải đã bóc sạch vỏ và tách hết hạt đi ra, tay kia còn cầm một chai rượu vang với hai chiếc li.

Bật đèn phòng ăn, anh ngoảnh đầu mỉm cười, gọi cô tới.

Tim Kiều Mộ đập rộn, bước đến kéo ghế ngồi xuống, tiện tay nhón quả vải bỏ vào miệng, khoe mắt lông mày cong cong: "Thanh San bảo anh là người thô thiển."

"Em cảm thấy dùng ổn là được rồi!" Tiêu Trì cố tình bẻ cong lời cô, cúi đầu rót rượu vào li.

Kiều Mộ cắn môi, nhắc chân đá Tiêu Trì một phát: "Không biết xấu hổ!"

"Không biết!" Tiêu Trì khẽ bật cười, đưa li rượu cho cô: "Anh nhờ Cảnh Hoán đặt rượu giúp, nghe bảo mùi vị rất ngon."

Nhận lấy chiếc li, Kiều Mộ cúi đầu nhấp một hớp, trên mặt thấp thoáng nụ cười: "Anh còn mấy ngày nghỉ?"

"Hơn chục ngày! Đủ để cùng em đi chơi một vòng!" Tiêu Trì cũng nhấp một ngụm, buông lỏng tinh thần: "Em muốn đi đâu?"

Kiều Mộ lắc đầu, nụ cười trong mắt dần thêm sâu: "Chỉ đi chơi một vòng, không có hàm ý khác à?"

Tiêu Trì ném cho cô ánh mắt 'tất nhiên là có chứ'. Anh cong ngón tay khẽ gõ gõ lên bàn mấy cái, tạm thời quyết định đợi thứ Sáu hãy nói với cô chuyện đi đăng ký kết hôn. Rồi, anh cầm quả vải đút cho cô ăn: "Em muốn hàm ý gì?"

"Chẳng muốn gì cả!" Kiều Mộ há miệng ngậm quả vải, sát tới hôn anh.

Có vẻ cô đã nghĩ nhiều quá, anh đơn thuần chỉ muốn chuyện trò với cô, thư giãn chút thôi. Làm cảnh sát bao năm như vậy, e là chưa từng có thời gian an nhàn thế này.

Sáng thứ Sáu, vì muốn đến hội trường tham gia đại hội khen thưởng, ăn xong bữa sáng, Tiêu Trì về phòng thay đồng phục cảnh sát, Kiều Mộ cũng đi theo. Tựa cửa, cô đưa mắt ngắm anh.

Đồng phục cảnh sát còn rất mới, anh bảo sau khi phát chỉ mặc có vài lần, bình thường gần như không có cơ hội diện nó.

So với buổi lễ tốt nghiệp, Tiêu Trì mặc đồng phục cảnh sát hôm nay nom dễ nhìn hơn đáng về anh mặc âu phục nhiều. Gương mặt cũng uy nghiêm đỉnh đặc lắm.

"Đến cài quân hàm cho anh với!" Tiêu Trì mỉm cười với cô qua gương: "Vươn bả vai vẫn hơi đau."

Kiều Mộ nuốt nước bọt, bước tới liếc qua quân hàm của anh. Thấy bên trên là ba sao một vạch, Kiều Mộ không nhịn nổi, cất tiếng: "Đây là cấp bậc gì ạ?"

"Thượng úy! Hôm nay có lẽ được thăng lên một bậc!" Ôm lấy eo Kiều Mộ, Tiêu Trì cúi đầu ghé sát tai cô, cười nói: "Kì an toàn những hơn một tháng à? Anh đã đặt tên cho con rồi đấy, gọi là Tiêu Tri Mộ."

Kiều Mộ nhấp môi, tiếp đó bật cười: "Anh làm như gieo hạt ấy! Cho hạt cái là nảy mầm luôn."

"Vậy anh cho thêm nhiều hạt!" Tiêu Trì hôn trán Kiều Mộ, rồi từ từ quỳ xuống, thong thả lấy ra một chiếc nhẫn; "Chiều nay bớt chút thời gian đến cục dân chính với anh một chuyến nhé, anh đã hẹn rồi."

"Có ai cầu hôn như anh thế này không?" Kiều Mộ ngẩn người, cho đến khi anh đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, bấy giờ cô mới có phản ứng, gò má nóng ran: "Anh đã sớm chuẩn bị?"

"Hôm ra viện vừa khéo nhận được, cùng bộ với khuyên tai của em." Tiêu Trì đứng dậy, chìa tay ra cho cô: "Đeo cho anh!"

Kiều Mộ đáp vâng, sau đó cúi đầu cẩn thận xỏ chiếc nhẫn vào tay anh: "Chỉ đeo một hôm thôi, về anh kiếm sợi dây đeo lên cổ cho em, đeo ở tay bắt mắt quá!"

Tiêu Trì bật cười: "Nghe em hết, muốn anh đeo ở đâu thì anh đeo ở đó!"

Mặt Kiều Mộ nóng kinh khủng, cô nhón mũi chân cắn anh: "Hôm nay không cho phép cưỡi bộ đồ này!"

Tiêu Trì lại cười, đưa tay khóa chặt gáy Kiều Mộ, trao cô nụ hôn thật sâu.

Hai người không tiện đường, cho nên Kiều Mộ không bảo anh đưa đi. Cô tự lái xe về bệnh viện làm việc. Vụ án của Sang Thiên đã chính thức chuyển giao cho Viện kiểm sát, chờ đợi đám người Quách Bằng Hải chính là sự nghiêm trị của pháp luật. Việc đổi trường đại học của Trương Dương cũng đã có tiến triển, muộn nhất sang tuần sau sẽ nhận được giấy báo trúng tuyển.

Xử lý xong thủ tục xin thôi việc, về đến Nhân Tế Đường, có lẽ ông nội đang tắt bật. Liệt Phong ve vẩy đuổi lao tới, hứng chí nhào lên người Kiều Mộ.

Cô xoa đầu nó, vào phòng khám, rẽ sang phòng trị liệu.

Thời tiết nóng bức nên hàng xóm đến cạo gió và châm cứu đông hơn dạo trước. Thay quần áo, đi rửa tay, đúng lúc ông nội nghỉ tay đang ngồi uống trà, trên mặt ông bừng lên nụ cười vui vẻ: "Xử lý xong cả chưa ?"

"Dạ rồi! Hôm nay Tiêu Trì tham dự đại hội khen thưởng, trưa mới về." Kiều Mộ giở quyển sổ ghi chép, kéo ghế ngồi xuống: "Chiều này tụi cháu đi đón Hoàng Viện, nếu không về kịp thì ông sang nhà ông hứa ăn tối nhé!"

"Cũng nên đón con bé về rồi!" Đặt tách trà xuống, ông đứng dậy đi làm việc tiếp.

Kiều Mộ mỉm cười cũng nói gót ông.

Trưa, Tiêu Trì về nhà đúng giờ, quả nhiên đã đổi quân hàm, Không chỉ anh mà cả trung đội đều tăng một cấp.

Kiều Mộ và Liệt Phong ra đón. Khóe môi cô không ngừng cong lên. Từ nay trở đi, cho dù anh về nhà bất cứ khi nào, cô cũng sẽ vẫn đợi anh.

(Tác giả: Chính văn đã hoàn, chuyện của Tiêu Trì và Kiều Mộ cũng đến hồi kết thúc. Về hình tượng Tiêu Trì, ban đầu Tam Tổ xây dựng anh là một cảnh sát chính trực lại dịu dàng, vô lại mà thâm tình. Cuối cùng viết xong, nói thực không hài lòng lắm, đã viết không đủ về sự thâm tình, dịu dàng và vô lại của anh. Còn về Kiều Mộ, cô ấy luôn rất lí trí, biết mình muốn gì, cũng vì thế mà không ngừng cố gắng để đạt được mục tiêu, còn về tình cảm, từ đầu chí cô giữ lại hết thảy, nhưng sẽ cho đối phương đủ tin tưởng. Loại tín nhiệm này xuất phát từ sự tự tin của cô, còn sự độc lập của cô cũng bắt nguồn từ tình cảm sâu sắc của Tiêu Trì.

Vẫn còn thiếu sót, chẳng hạn như thiếu những chi tiết cuộc sống, cảm giác không giống những người xung quanh chúng ta, cảm thấy vòng tròn giao tiếp của cô ấy rất đơn giản, mà Tiêu Trì ngoài mối quan hệ với anh rể thứ hai, còn lại toàn là đồng nghiệp. Bởi vì

những thiếu sót này, Tam Tổ vô cùng cảm ơn những tin nhắn để lại của các bạn, cảm ơn các bạn đã theo dõi từ đầu đến cuối! Chúc tốt lành, có duyên sẽ gặp lại trong tác phẩm sau. Yêu các bạn, muahhhh.

P/S Để chúc mừng hoàn thành tác phẩm, tung tiền.. Tính khí thất thường thế đấy)

9527

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 70

'HÌNH NHƯ' ANH SẮP LÀM BỐ RỒI!'

Cuối năm cục công an thành phố tổ chức dạ hội văn nghệ, bọn Tiêu Trì được lãnh đạo giao nhiệm vụ biểu diễn tiết mục khiêu vũ, còn mời cả giáo viên dạy vũ đạo chuyên nghiệp tới hướng dẫn.

Kiều Mộ đã nghe anh kể mấy lần nhưng không để tâm, mãi đến buổi tập cuối cùng trước khi biểu diễn, cô mới dâng trào khí thế, dẫn Liệt Phong đi xem.

Bởi lẽ là buổi tập cuối nên yêu cầu toàn bộ các thành viên phải mặc đồng phục cảnh sát và trang điểm. Chẳng biết có phải do hiệu ứng sân khấu không mà Kiều Mộ nom mặt bọn họ người nào người nấy trắng bệch, còn bôi son đỏ, khiến cô không nhìn nổi cười.

Kết thúc buổi tập, họ rời khỏi hội trường, trở lại khu văn phòng làm việc tập, tạm thời lấy phòng họp làm nơi tập tiếp. Kiều Mộ dẫn Liệt Phong qua hóng hớt. Thoạt đầu cô còn chăm chú nhìn mặt Tiêu Trì, giờ tay che đi nụ cười trên mặt, đôi lông mày cong lên.

Sau khi Quan Công mấy lần liên tục quên động tác, Kiều Mộ bật cười.

Bảo họ đối phó với đám tội phạm thì đều là những người giỏi giang, muốn họ khiêu vũ quả tình làm khó họ lắm thay. Tuy đây chỉ là điệu 'seve' phổ biến trên toàn thế giới, độ khó không cao.

Thành thật mà nói, bỏ qua khuôn mặt trang điểm không nở nhìn thẳng của Tiêu Trì thì bộ dạng khiêu vũ của anh đẹp thật, đặc biệt là anh đang diện đồng phục cảnh sát, vẻ gợi cảm cuốn hút không tả xiết.

"Mọi người nghỉ ngơi chút. Nhớ kĩ động tác, 5 phút sau tập tiếp!" Cô nàng giáo viên dạy nhảy không biết thân phận của Kiều Mộ, nghe thấy cô cười, cô nàng liền quay đầu liếc cô một cái, rồi cầm chai nước mở nắp, có hơi bực bội.

Kiều Mộ cũng cảm thấy ngượng, bèn dắt Liệt Phong ra ngoài, nhưng ý cười chẳng vơi bớt.

Tiêu Trì vẫy vẫy tay với đám anh em, sau đó đi theo, còn tiện thể khép cửa vào. Trong hành lang se se lạnh, Kiều Mộ đứng cạnh cửa sổ, dắt Liệt Phong. Thấy anh, cô mừng rỡ nở nụ cười: "Mặt trắng kìa*!"

(*Nguyên văn là 'tiểu bạch kiểm'. ý chỉ 'trai bao')

"Em trắng hơn" Tiêu Trì bước tới, vươn cánh tay kéo cô vào trước lồng ngực, cúi xuống hôn cô: "Em cứ cười đi, về anh điều trị em tử tế!"

"Em nói thật mà!" Kiều Mộ ôm hông Tiêu Trì, bàn tay luồn vào cởi dây lưng, mò xuống dưới, ánh mắt mờ ám: "Dáng người giáo viên dạy nhảy đẹp nhỉ!"

Tiêu Trì híp mắt, sống lưng tê rần: "Không để ý, đẹp nữa cũng chả bằng em!"

Cô đứng bên ngoài một lúc nên hai tay đã lạnh buốt, dán vào eo anh trâu ghẹo kiểu này, anh không kìm được muốn buông vũ khí đầu hàng, hận không thể 'thịt' cô tại đây luôn.

"Nhìn rồi à?" Kiều Mộ thấp giọng hừ khế: "Đẹp chừng nào?"

"Ngoài em, anh không nhìn ai hết." Tiêu Trì nghiêng mình qua, duỗi tay thò vào áo khoác lông của cô, vén áo lên sờ soạng lên trên, lòng bàn tay toàn là thịt mềm, da đầu thức thì ngứa ran từng hồi. Không kiềm chế nổi, anh thở hển hển: "Lại chơi xấu!"

"Mùa đông toàn mặc như vậy thôi!" Nét cười trong đáy mắt Kiều Mộ đậm sâu: "Ngày nào cũng thế á!"

Tiêu Trì bóp một cái thật mạnh, rồi rút tay về, cúi đầu hôn lên môi cô. Huyệt thái dương Tiêu Trì giật thành thịch: "Chốc nữa xử lí em sau!"

Kiều Mộ nhếch khóe miệng, tóm lấy cà vạt của Tiêu Trì, cô kéo anh xuống, nghiêng đầu phủ kín môi anh.

"Khụ khụ..." Hành lang đầu bên kia truyền tới tiếng ho khan, Kiều Mộ nóng bừng hai má, thả anh ra, ngoảnh đầu ngó qua.

Là cục phó Lương và trưởng phòng khoa học kỹ thuật của bọn họ, đoán chừng đến xem tình hình diễn tập.

"Sếp phó Lương, trưởng phòng Lôi!" Cấp tốc thu lại hơi thở, Tiêu Trì nghiêm túc cúi chào.

"Kiều Mộ đến rồi à!" Mặt cục phó Lương toát lên nụ cười, cất lời đùa vui: "Đám cưới chuẩn bị đến đâu rồi, còn chưa tới mấy ngày đâu đấy!"

"Đã xong hết rồi ạ! Chỉ đợi chú làm người làm chứng cho hôn lễ của chúng cháu thôi!" Kiều Mộ đáp lời một cách rất tự nhiên.

Sếp phó Lương hài lòng gật đầu, như cười như không liếc qua Tiêu Trì, rồi theo trưởng phòng Lôi mở cửa vào phòng họp.

Kiều Mộ thờ phào một hơi, gập khuỷu tay cốc Tiêu Trì một cái, nụ cười trên môi không ngừng lan rộng: "Anh vào đi kéo giáo viên dạy khiêu vũ của các anh nổi giận bây giờ!"

Đè nén một bụng đầy khô nóng, Tiêu Trì nhéo má Kiều Mộ, khoác vai cô mở cửa đi vào.

Sếp phó Lương và trưởng phòng Lôi cực kỳ vừa ý với hiệu quả diễn tập của họ, động viên đôi ba câu sau đấy đi xem tình hình chuẩn bị các tiết mục khác.

Bắt đầu tập luyện lần nữa, Tiêu Trì vác quả mặt sầm xì, ánh mắt như phóng dao lia qua từng người, tỏ vẻ liệu mà tập tành cho tốt không thì đêm nay phải chạy vòng vòng đến sáng mai đấy.

Quan Công và Tam Nhi đưa mắt nhìn nhau, buồn cười mà không dám cười, gương mặt hơi vắn vẹo.

Nhìn kiểu này là biết chắc chắn anh lại muốn về sớm đây mà.

Kể từ khi Tiêu Trì kết hôn, anh làm việc càng liều mạng hơn trước, mỗi lần có vụ án đều tranh thủ thời gian phá án. Ví thử như hồi trước, thức đêm là chuyện thường tình, hiện tại trừ khi đụng phải

vụ án cần phải trông chừng nghi phạm hoặc phát sinh chuyện đột xuất, bằng không trước 12 giờ anh nhất định phải về nhà.

Hôm nào không về được, mặt anh đen thui như đất nồi, ép người ta tập trung tất cả tinh thần và sức lực, có thể giải quyết rõ ràng trong thời gian làm việc thì gắng hết sức không kéo dài.

Nhảy xong một lượt, giáo viên dạy khiêu vũ xua xua tay ra hiệu cho mọi người yên lặng, tỉ mỉ phân tích lại động tác lần nữa.

Kiều Mộ khoanh tay, thanh thoi dựa cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Trì, vô thức nuốt nước miếng, muốn 'vô lễ' với anh...

Tập tới 11 giờ tối, về cơ bản các động tác đã đáp ứng được yêu cầu của giáo viên. Xem qua hình ảnh được ghi lại còn rất ngẫu ấy.

Kiều Mộ thả tay, xoa đầu Liệt Phong dẫn nó ra ngoài trước.

Tiêu Trì là người cuối cùng rời khỏi phòng họp. Anh tắt đèn, khóa cửa, một tay nhanh chóng ôm lấy eo cô, cùng đi xuống.

Mùa đông, khí hậu Lâm Châu vừa ẩm vừa lạnh, xe để dưới lầu, ngồi vào một cái thì hơi lạnh bủa vây.

Kiều Mộ nở má, bật điều hòa, quay đầu thoáng nhìn Liệt Phong rồi dừng trên mặt Tiêu Trì, đáy mắt toát ra nụ cười tươi: "Tối nay ở Nhân Tế Đường nhé!"

"Đưa Liệt Phong về cho ông nội, tối nay em về nhà với anh!" Tiêu Trì nghiêng mình sang, hôn lên má cô, giọng nói khàn khàn: "Đi thôi!"

Kiều Mộ cong khoe môi, bảo anh lấy khăn ướt của mình lau lớp trang điểm trên mặt đi, đoạn từ từ cho xe chạy.

Anh rất bận, kết thúc nghỉ phép liền xảy ra vụ án thi thể chết đuối trong đập nước, vụ án ấy vừa kết thúc thì lại xảy ra vụ án chặt xác, điều tra đến giờ vẫn chưa có tiến triển gì, khoanh vùng vài nghi phạm nhưng đã gỡ bỏ hiềm nghi với hai, ba người liên tiếp rồi.

Chuyện này chưa xong, còn phải chuẩn bị tiết mục cho dạ hội văn nghệ, hôm nào về nhà không phải nửa đêm thì cũng rạng sáng, người ngợm cũng gầy đi một vòng.

Bây giờ ông nội đã không bận tâm chuyện của Nhân Tế Đường nữa, rảnh rồi là ông dẫn Liệt Phong đi chơi khắp nơi, hoặc đánh mặt chược với đám ông nội Hứa, cười vui mỗi ngày.

Đưa Liệt Phong đến nhà, Tiêu Trì xuống xe mở cửa, Kiều Mộ ở trên xe đợi anh, nhân thể gọi điện cho Hứa Thanh San.

Cô nàng đã tìm được một công việc ở phòng kế hoạch tại thủ đô, hiện tại chủ yếu quảng bá lợi ích công cộng, sợ bị ông nội Hứa giục kết hôn nên Tết năm nay không về.

Chuyện trò một lúc, Tiêu Trì mở cửa đi ra xách theo một cặp lồng giữ nhiệt, không biết đựng thứ gì.

Từ khi biết hai người đã đăng ký kết hôn, thỉnh thoảng dì Lưu lại nấu canh hầm bổ cho Kiều Mộ, còn nghĩ cách làm những món ngon cho cô mỗi ngày, giục cô sớm sinh em bé.

Đối với vấn đề này, thái độ của Kiều Mộ luôn là 'để tự nhiên đi', nên cô không cố ý sử dụng biện pháp tránh thai.

Lên xe, Tiêu Trì đóng cửa lại, gương mặt lập tức lộ ra nụ cười xấu xa: "Dì Lưu nấu canh rượu trứng ngọt cho em đây! Bảo là uống nhiều dễ mang thai."

"Không có bất cứ cơ sở khoa học nào hết!" Kiều Mộ bĩu môi, nhìn quanh một lượt rồi lái xe: "Anh gấp lắm à?"

"Anh không gấp!" Tiêu Trì nhếch mày, "Muộn tí càng tốt, như vậy em chỉ của một mình anh thôi!"

Kiều Mộ nhướng môi, chỉ cười không nói gì.

Về đến nhà, Tiêu Trì đặt cặp lòng giữ nhiệt xuống, anh ôm cô đổ ập vào sofa, cởi áo lông của cô ra.

Bên dưới là áo len cổ trễ màu đen. Anh vén chiếc áo, lòng bàn tay phủ lên một bên 'no tròn' nhẹ nhàng xoa nắn, và dịu dàng lấp kín môi cô.

Dưới tay anh, Kiều Mộ run rẩy, túm chặt bộ đồng phục cảnh sát anh đang mặc, thở hổn hển: "Lạnh..."

'Ừm', Tiêu Trì đáp lời, buông Kiều Mộ, anh cầm điều khiển bật điều hòa, rồi cúi đầu hôn cô tiếp.

Anh khẽ cười một tiếng, vén cao chiếc áo len kia, kéo cánh tay trắng nõn cân đối của cô, đưa lên đỉnh đầu và đè chặt lại. Tay kia, Tiêu Trì ra sức nhào nặn ngực Kiều Mộ, rồi trượt xuống cởi khóa quần của cô, móc luôn cả chiếc quần lót cởi xuống cùng. Kiều Mộ không khỏi rùng mình.

Tiêu Trì áp tới, cắn vành tai cô, cười bảo: "Hôm nay vị xoài..."

Cô toan mở miệng thì không biết anh lấy đâu một cái còng tay, khóa đôi tay cô lại qua lớp áo len, cột vào tay vịn bằng gỗ của sofa.

Cảm xúc lạnh lẽo khi tiếp xúc với kim loại qua lớp vải áo xâm nhập vào da thịt, khiến Kiều Mộ không chịu nổi, cô rụt lại : "Tiêu Trì?"

"Ơi!" Cổ họng Tiêu Trì tràn ra âm tiết mơ hồ. Anh hôn từng tấc da thịt cô, chậm chậm dừng lại trên bụng nhỏ.

Cả cơ thể Kiều Mộ căng chặt, giọng nói run run: "Đừng..."

Tiêu Trì giống như không nghe thấy, anh nắm cổ chân cô, tỉ mỉ hôn lên bàn chân ấy. Thấy cô đã đỏ bừng mặt, trong miệng anh phát ra cười ngẩn, cúi đầu hôn xuống.

Anh biết cô tắm xong mới đến xem anh tập.

Kiều Mộ không thốt nên lời, gò má nóng bỏng, chẳng cần nghĩ cũng biết đồ dường nào, may mà trong phòng không bật đèn,

Anh bỗng nhiên vọt tới, đâm thẳng đến tận cùng.

Kiều Mộ hít một hơi, cô cong mình, ngăn không được, hét ra tiếng: "Tiêu Trì..."

"Chết tiệt...." Tiêu Trì cắn chặt răng, mạch đập nơi huyết thái dương nổi hết cả lên, không cho cô cơ hội thở gấp, anh ra sức 'tấn công' thành trì.

Đầu óc Kiều Mộ trống rỗng, tay không thể cử động, trong mắt ngập tràn dáng vẻ anh mặc đồng phục cảnh sát, cổ họng ngân nga một chuỗi âm thanh, không thành lời.

Tiêu Trì chậm lại, đợi giọng Kiều Mộ yếu đi, hai tay anh nắm lấy eo cô ngồi dậy, đắm vào thật sâu.

Kiều Mộ phát điên lên được, khàn giọng quát anh: "Tiêu Trì!"

Tiêu Trì khẽ cười, va chạm cho đến khi tiếng cô rời rạc, cho đến khi cô mềm nhũn, bấy giờ mới cúi đầu dịu dàng hôn môi cô: "Bảo bối!"

Đáy mắt Kiều Mộ đong đầy ánh sáng mê li, ngắm bộ đồng phục cảnh sát trang trọng của anh, giọng nói đã khàn hết biết: "Hôm nay anh cầm thú lắm..."

"Cầm thú từng nào?" Tiêu Trì lại cười. Mở khóa còng tay, anh ôm lấy Kiều Mộ, cắn lên xương quai xanh của cô. Hai tay Tiêu Trì khóa chặt eo Kiều Mộ, đặt cô lên người mình.

Ôm cổ anh, Kiều Mộ run rẩy không cất nên lời, mồ hôi dọc theo sống mũi rỏ xuống từng giọt.

Gió ẩm điều hòa thổi tới dần trở nên nóng lên, anh gia tăng sức lực trên người cô, như từng con sóng khổng lồ, đẩy cô hoàn toàn vào vực sâu. Ngón chân Kiều Mộ quặp lại, mất đi kiểm soát, cô nức nở...

Hồi lâu, nhịp thở đôi bên cuối cùng ổn định. Tiêu Trì phủ thêm áo lông cho Kiều Mộ, anh rót canh rượu trứng ngọt trong bình giữ nhiệt để cô ăn: "Dì Lưu nấu nướng vất vả, đừng lãng phí!"

Kiều Mộ há miệng uống một ngụm, khàn giọng: "Em không uống hết bấy nhiêu đâu, anh cũng uống đi!"

Tiêu Trì hôn trán cô, uống nốt phần còn lại, rồi thu dọn sạch sẽ ôm cô đi tắm.

Hội diễn văn nghệ vào buổi tối, ban ngày là đám cưới tập thể. Ngoài họ, còn mấy cặp đôi nữa trong phân cục. Thực ra, Kiều Mộ không muốn làm đám cưới, cảm thấy quá rườm rà rắc rối, về sau cục phó Lương bảo muốn có lời để thừa lại với bố mẹ Tiêu Trì, bấy giờ cô mới gật đầu đồng ý.

Tuy là đám cưới tập thể, nhưng bạn bè thân thiết cũng có thể tham gia. Nên nhà Tiêu Trì chỉ có mình anh, bên Kiều Mộ thì những ai có thể tới gần như đều đến đông đủ. Trước khi bắt đầu nghi thức, Kiều Huy và Tiêu Trì chuyện trò hơn nửa tiếng đồng hồ, cũng không biết nói những gì. Kiều Mộ hỏi thế nào anh cũng không nói.

Tối về, hai người đều mệt phờ, nhào vào sofa chẳng buồn nhúc nhích. Kiều Mộ gối lên chân anh mơ màng một lúc, như nhớ ra điều gì, cô nhú mày mở khóa di động xem lịch.

Giờ tới trang lịch, cô khàn giọng cười: "Hình như anh sắp làm bố rồi..."

Tiêu Trì hơi sửng sốt: "Thật hả?"

"Trong hòm thuốc của em có que thử, anh mang qua đây!" Kiều Mộ ngồi dậy hôn lên má Tiêu Trì, cong đôi mày: "Em nhớ nhầm thời gian, đến hôm nay chắc muộn mất 8 ngày rồi! Không bắt ngờ thì hẳn là đã có..."

Tiêu Trì hít sâu một hơi, anh mặc áo khoác chạy như bay ra ngoài.

Kiều Mộ lắc đầu bật cười về phòng cầm quần áo đi tắm.

Tắm đến nửa chừng, Tiêu Trì đưa que thử vào. Anh căng thẳng lạ lùng: "Em mau kiểm tra đi!"

"Anh ra ngoài trước đã, có kết quả em báo anh biết." Kiều Mộ nhận lấy que thử, đẩy anh ra.

Tiêu Trì mím môi, miễn cưỡng mở cửa cất bước.

Kiều Mộ buồn cười lắc đầu, thong thả tắm rửa sạch sẽ xong mới bắt đầu thử. Qua một lúc, nhìn hai vạch màu đỏ rõ ràng trên que thử, cô mở cửa ra khỏi phòng tắm, nhướn môi đắc ý: "Tiêu Trì, chúc mừng anh sắp làm bố thật rồi!"

Hạnh phúc đến đột ngột thế này lại không chân thực như vậy... Tiêu Trì ngẩn tò te, run run ôm cô vào lòng: "Anh yêu em!"

"Em yêu anh!" Kiều Mộ ngẩng đầu, nhoẻn cười khóa chặt môi anh.

(Tác giả: ngoại truyện chỉ viết bấy nhiêu thôi, yêu các bạn! Muahhh~~ mặt Kiều Mộ đã khỏi, có điều không thể làm những biểu cảm phức tạp. Cảm xúc bình thường thì có thể! Kết thúc thật rồi, cảm ơn các bạn đã yêu thích nhé!)